

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1905.

---

49. Aargang.

København.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1906.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Allin, Arthur, Domorganist	247	Bronée, F., Sagfører	295
Amtmanden over Frederiksborg		Brown, Alexandra Ulrikka Chri-	
Amt	207	stine, f. Andersen, Fru	540
Amtmanden over Kbhvs. Amt . . .	598	Brown, Allan de Nully	540
Amtmanden over Odense Amt . . .	276	Bruun, J. F. A., Maskiningeniør	247
Andersen, F. E., pensioneret Lærer	164	G antor, L., Havneoppebørselskon-	
Andersen, J., Barber	231	trolør	733
Andersen, Jens Frank, Fyrbøder	421	Christensen, A., Træskomager . .	19
Andersen, Marie Ring, født Fisker,		Christensen, Anders, Fisker . . .	663
Enke	134	Christensen, Laurids, Tjenestekarl	274
Andersen, Niels, kaldet Højholt,		Christensen, P. H.	247
Gaardejer	418	Christiansen, Christian, Gaardejer	691
Andersen, P. A., Murmester, hans		Christiansen, Jens, Gaardejer . .	444
Konkursbo	478	Christiansen, L. P., fhv, Sogne-	
Andersen, Søren Bloch, Gaardejer	396	foged	656
Andersen, V., Snedkermester . . .	214	D anmark, Fiskeriekspertselskab	395
Andst Herreds Brandforsikrings-		Dansk Skibs Restaurationsfor-	
forening for rørlig Ejendom	550	ening	158
B aadslund, S. S., Partikulier . . .	733	Dawerkosen, Edmund, Direktør.	598
Bagger, C., pensioneret Lærer . .	168	Detailhandlerbanken	634
Bagger, H., Grosserer	198	Dirchsen, C., Tømmermester . . .	626
Balle, Marius, Sagfører	194	Dreyer, Axel Vilhelm, Grosserer	84
Bech, Cecilie, født Jensen, Enkefru	231	E hlers, Jørgen, Sagfører	542
Binder, J. L., Fabrikant	244	Engelstoft, Frantz Daniel Thor-	
Bjarnarson, Pjetur, Købmand . . .	428	ning, Sognepræst	490
Boisen, Carl, Efterfølgers Kon-		Eriksen, Eluf, Konditor eller Gæst-	
kursbo	498, 521	giver	694
Boisen, Gottfred, Grosserer	498	F aarevejle Sogneraad	517
Boje, Hans, Købmand, og Hustrus		•Faddersbøl, J. N., Grosserer, hans	
Dødsbo	494	Konkursbo	116
Boldsen, Frederik Gerhard	527		
Braun, J. C., Grosserer	677		

	Pag.		Pag.
Feuerhake, E., Grosserer	287	Jensson, Jon, Overretsassessor	336
Finansministeriet	577	Jepsen, J. Madsen, Proprietær	719
Forenede Dampskibs-		Juul, Peter, Gaardbestyrer	274
selskab	43, 532, 665	Jørgensen, Jacob, Gaardmand	291
•Gammelmønts Spritfabrik, dens		Jørgensen, R. C., Møbelhandler	247
Konkursbo	471	Kolderup, Rosenvinge, P. E., Over-	
Gottschalck, Oscar E., Handels-		sagfører	194
agent	43	Korn- og Foderstofkompagniet	665
Grandjean, J. L., Stambusbesidder	214	Knudsen, C. I. S., Handelsfirma	680
Greensteen, A., Justitssekretær	677	Knudsen, J. F. J., Handlende	192
Grüner, Gustav Elias, Godsejer	296	Kolding Folkebank	719
Grüner, Rosita, født Lohse, Enkefru	296	Krebs, F., Gas- og Vand-	
Hagemann, Henrik, Arkitekt	207	mester	248, 732
Hagen, C., Postmester	577	Kristensen, Kristen Jørgen, Gaard-	
Hansen, Ch., Malermester	626	ejer	565
Hansen, Christian Nicolai, Sko-		Kristensen, Martin, Entreprenør,	
mager	709	hans Konkursbo	404
Hansen, C. E., Kaptain	579	v. Krogh, Fritz Ferdinand	249
Hansen, C. K., Firma	528	v. Kroghs Legat, Bestyrelsen for	249
Hansen, Hans Alfred, Mægler	134	Københavns Magistrat	501, 656
Hansen, Jens, Husmand	210	Landbrugsministeriet	84
Hansen, Johannes,		Larsen, Lars, Gaardejer	352
Redaktør	192, 271, 272, 273	Larsen, Oscar, Arbejder	386
Hansen, Kristen, Proprietær	210	Larsen, Søren, fhv. Bestyrer	444
Hansen, Martin, Murmester	248, 732	Lauritzen, Valdemar, Kaptain	214
Hansen & Therkelsen, Handels-		Laxdal, Jon, Faktor	428
firma	198	Lehrmann, Th., Bankdirektør	662
Harboe, H. F. M., Købmand, hans		Leidersdorff, G., Tømmer-	
Konkursbo	521	mester	272, 273
Hardenberg-Rewentlow, Grevska-		Leidesdorff, A., Sagfører	271, 272
bet	262	Levysohn, K. C., Overretssagfører	325
Henriksen, F., Tømmermester	493	Lolland-falsterske Jernbanesel-	
Henriksen, Jens Thorvald, Over-		skab	19
retssagfører	452	Lund, Sophie, Enkefru	247
Henriksen, Jørgen, Parcellist	475	Lund, V., Grosserer	43
Henriksen, Mads	475	Lundberg, Henric, Handlende	680
Hindborg, Charles, Købmand	428	Lystfiskeriforeningen	244
Holbæk Amtsraad	674	Læsø Vesterøes Bjergelav	532
Holländer, A. M., Enkefru	248	Madsen, J., Proprietær	719
Horsens Damphøyle- og Savværk	395	Madsen, Kirsten, Enke, hendes Bo	656
Isenbech, Gebr., Firma	535	Madsen, Thorvald, Kantor	247
Jensen, Anders Chr., Fisker	663	Mandal Bertelsen, Sagfører	193
Jensen, Bertel, Redaktør	719	Martinsen, Jens, Gaardejer	396
Jensen, Hans, Entreprenør	493	Mindre Landejendomsbesidderes	
Jensen, Hans, Husejer	565	Brandforsikringsforening for	
Jensen, Peder, Gaardejer	662	rørlig Ejendom i Nørrejyl-	
		land	702

Pag.	Pag.		
Mosaiske Trossamfund	335	Rasmussen, Niels, Stenhugger . .	262
Moses, Joseph Christian	276	Rasmussen, Ole, Gaardejer	291
Mossin, Bernhard, Grosserer . . .	116	Reese, H., fhv. Kroejer	554
»Mundus«, Forsikringsaktieselskab	520	Ribe Trælasthandel	248
Mylius, Sigismund de, Stamhus-		Riise, Karl K., fhv. Apoteker . . .	634
besidder	348	Rosen, T. A. H., Ejendomskom-	
Møller, Heinrich A., Overretssag-		missionær	615
fører	193	Rosengård, J., Sagfører	352
Møller, Henriette, Enkefru	490	S chibby, Branddirektør	662
Møller, Kristen, Tørvfabrikant . .	421	Schjørring, Niels Anton Søren,	
Møller, Marinus & Co., Firma . .	471	Grosserer, Kaptajn, hans	
Møller, O., Kaptajn	579	Dødsbo	43
Mørch, Andrea, Enkefru	662	Schultz, J. L. C. F., fhv. Under-	
N ielsen, Carl Peter, Vinhandler,		kanoner	188
hans Konkursbo	471	Schwenn, Poulina, Enkefru	478
Nielsen, J. A. & Co., Firma	527	Secher, V., Redaktør	192
Nielsen, J. P., Tømmermester,		Severin, P., Vekselmægler	626
Kaptajn	392	»Skandia«, Korkvarefabrik, dens	
Nielsen, N. Th. Købmand	194	Konkursbo	287
»Nykøbing«, Andels-Sukkerfabrik	214	Skattedepartementet 194, 452, 520,	677
Nørre Uttrup Kalkværker	554	Société d'éditions littéraires et	
O dgaard, Otto, Fabrikant	604	artistiques	273
Opel, Adam, Fabrikant	463	Sparekassen for Kolding By og	
Opffer, Emil, Redaktør 193, 194,		Omegn	615
214, 247		Spjellerup-Smerup Sogneraad 164,	168
P edersen, Andreas, Fisker	663	Statsbanedriften	501
Pedersen, Dorthe, f. Madsen,		Stecher, Charles, Købmand	593
Dødsboet efter	475	Stelling, A., Grosserer	409
Pedersen, Thomas, Gaardmand . .	542	Stæhr, Emil, Fotograf	214
Peschardt, F. A. C., Sagfører . . .	409	Stæhr, Vilhelm, Fotograf	214
Petersen, A., Gaardejer	691	Svitzer, Em. Z.	528
Petersen, Brødrene, Handelsfirma	194	Sørensen, P., Gaardejer	719
Petersen, Caroline Amalie Char-		T homsen, Carl, Gas- og Vand-	
lotte Sophie Frederikke, Sølvp-		mester	386
polererske	709	Thorsteinsson, Hannes, Redaktør	336
Petersen, Conrad, Handelsrejsende	428	Tobakskompagniet	604
Petersen, P. A., Overretsprokurator,		Tscherednikoff, S. J., Handels-	
hans Bo	392	firma	677
Petersen, P. M., Ølhandler	694	U lrich, Carl J. & Søn	677
Petersen, Vilh. & Co., Handelsfirma	521	V estjyllands Landmandsbanks	
Politidirektøren i København 158,	188	Konkursbo	348
Prægel, Joh., Redaktør	247	Vest- og sønderjydsk Kreditfor-	
R affel, William, Joseph, Gros-		ening	550, 702
serer, hans Konkursbo	463	Vig-Asminderup Sogneraad	674
Rasmussen, H. L.	134	Vordingborg Kommune	593
Rasmussen, Laurits	134		

	Pag.		Pag.
Warburgs Kunstforlag	535	Zytphen-Adeler, F. H. C. de Falsen,	
Welling, Bay, Agent	418	Lensbaron	517
Wulff, L., Direktør	295		
		• Østjylland«, Cikoriefabrik	192
Zachariae, Kontreadmiral	188		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Andersen, Eduard Julius Kristian	714	Dam, Margrethe Jensen	339
Andersen, Emil Karl Valdemar	91	Dammschneider, Johan Ferdinand	447
Andersen, Georg Theodor	91	Danielsen, Jens Valdemar	388
Andersen, Hans Peter	509	Dolmeier, Valdemar Edvard	52
Andersen, Jens Peter	699		
Andersen, Jesper	723	Edmer, Anthon Jørgen	613
Andersen, Niels Christian Martinus		Ekeroth, Johan Theodor Jørgen	712
Theodor	553		
Andersen, Sofie Julie, Jørgensens		Frandsen, Frands Peter	148
Hustru	330	Fält, Johan Oscar	218
Andersson, Maria Cecilia	489		
Andersson, Noline, Jensens Enke	379	Hammer, Georg Christian	344
Andreasson, Nils, kaldet Efverberg	586	Hansen, Andreas	672
		Hansen, August	70
Bang, Jacob	126	Hansen, Carl Lauritz Anders	
Bertelsen, Christian, kaldet Oust		Ludvig	223
Christian	384	Hansen, Elisabeth Marie	301
Borch, Christian Alfred Johannes	508	Hansen, Frederik Christian Martin	311
Broholm, Anton	562	Hansen, Hans Johannes	400
Bruun, Christen Hansen	363	Hansen, Hans Peder	612
Brændgaard, Peder Christian	424	Hansen, Jens	31
		Hansen, Johannes Christian Ni-	
Carlsen, Ida Amanda	455	colai	252
Carstensen, Carl Julius Einar	303	Hansen, John	35
Christensen, Carl Bruun	55	Hansen, Magnus Peter	227
Christensen, Carl Gustav	98	Hansen, Mette Marie, Jensens	
Christensen, Clemen	368	Hustru	35
Christensen, Johan Christian	506	Henriksen, Christian Henrik Sejer	77
Christensen, Niels Christian	71	Henriksen, Hans Frederik Christian	434
Christensen, Niels Peder	47	Henriksen, Henrik	358
Christensen, Peder Christian		Håkonsson, Magnus	741
Seerup	71		
Christiansen, Jens Peter	545	Jacobsen, Haagen	239
Christiansen, Mads Nielsen, kaldet		Jacobsen, Anton	728
Christensen	98	Jacobsen, Lars Peter	504

	Pag.		Pag.
Jensdatter, Maren Kirstine	739	Larsen, Olga	319
Jensen, Alma Jensine, Fischmanns Hustru	379	Larsen, Peder	505
Jensen, Anders	299	Larsen, Thor Sørensen	26
Jensen, Anesine Bolette, Hansens Hustru	379	Larsen, Viggo Emanuel	450
Jensen, Carl Julius, kaldet Rose	379	Lauritzen, Hans Mortensen Bech	224
Jensen, Erastus	612	Lundsted (Lindsted), Niels August	320
Jensen, Heinrich Bernhard	376	Lundsted, Vilhelm Aage	515
Jensen, Jens	635	M adsen, Johan Morten Emilius Møller	242
Jensen, Jens Oluf	144	Madsen, Kristian Valdemar	67
Jensen, Jens Peter	16	Madsen, Kornelius Kristian	547
Jensen, Johanne Karoline Marie	125	Marcussen, Charles Albert	608
Jensen, Karl Peter	390	Meyer, Adolf Frederik Charles	17
Jensen, Lars	390	Mikkelsen, Hans	265
Jensen, Lars Christian	301	Mikkelsen, Jens	365
Jensen, Marinus Laursen	512	Mikkelsen, Mads	509
Jensen, Peder, kaldet Hedegaard	205	Mortensen, Jens Peter	95
Jensen, Sofus Christian Valdemar	414	Moslund, Bernhard Christian	610
Jensen, Søren	80	Møller, Oluf Einar	608
Jensen, Thomas Christian	139	Månsson, Nils Anders	413
Jensen, Villads, med Tilnavn Vestergaard	171	N elander, Carl Oscar Severin	715
Jenssen, Anton	613	Nicolaisen, Jens Edvard	333
Jepsen, Nis Michael	342	Nielsen, Arnold Albert Alexius Eriksson	307
Johansen, Carl Christian	438	Nielsen, Christian Peter	218
Johansen, Rasmus Hansen	35	Nielsen, Hans Georg Thorvald	382
Jonsson, Johan Nathanael	328	Nielsen, Jens Vestergaard	39
Junget, Andreas Laurits Martin	156	Nielsen, Jørgen Oscar Johannes	75
Jönsson, Joel August	350	Nielsen, Lars Karl	425
Jørgensen, Anders Peder	509	Nielsen, Louis Charles	671
K eller, Peter Emil	94, 427	Nielsen, Mads	622
Kempel, Carl	467	Nielsen, Mads Christian Johan	122
Klauman, Johannes Rudolf Emil de	55	Nielsen, Niels Andreas	309
Knudsen, Jørgen Victor	77	Nielsen, Niels Christian, kaldet Hestbæk	459
Kornbech, Niels Sophus Ahlgreen	35	Nielsen, Tinius Alfred	218
Kracht, Hans	411	Nobel, Emil Sophus Viggo	438
Krell, Vilhelm Martin	150	O lsen, Heinrich Vilhelm	355
Kristensen, Jens Kristian	121	Olsson, Ansgarius	708
Kruse, Hans Thorvald	278	P aulsen, Johannes Thorvald Theodor	466
Kørner, Jens Emil	151	Pedersen, Hans Peter	388
L arsen, Christian, kaldet Kullerup	98	Pedersen, Jens	456
Larsen, Frederik Viggo Christian Carl	255	Pedersen, Jens Emil	364
Larsen, Hans Kristian Marius	737	Pedersen, Mikael Laursen	21
Larsen, Marius Bertel Johannes Oluf Christian Lind	255		

	Pag.		Pag.
Pedersen, Niels Andersen	483	Sander, Carl Nicolai	372
Petersen, Charles Peter, kaldet Gottliebsen	422	Sander, Peder Christian Thorvald	372
Petersen, Hans Peter August ...	619	Schou, Charles Løve	178
Petersen, Johannes Peter August	161	Schultz, Christian Mortensen ...	12
Petersen, Oscar Emanuel	689	Simonsen, Oscar Albert	15
Petersen, Ove Valdemar	86	Skaarup, Frederikke Julie	584
Petersen, Theodor Marius Andreas Bendt	589	Smith, William eller Hezekiah, kaldet Queen Mary	153
Poulsen, Carl	625	Sose, Petra Mathilde, Hartvigsens Enke	53
Poulsen, Søren	8	Stokholm, Mariane, Sundgaards Enke	400
R adoi, Hermann Frantz Heinrich	119	Svendsen, Johan Christian	563
Rasmussen, Frederik Christian .	178	Sørensen, Jens Anton	323
Rasmussen, Hans, kaldet Ruder- kongen	98	Sørensen, Peder	267
Rasmussen, Johanne Marie ...	494	T hordahl, Laust Nielsen	483
Rasmussen, Karl Oscar Vilhjelm Laurids	620	Thøgersen, Kristian	202
Rasmussen, Peter Christian ...	572	Thøgersen, Thøger Frederik ...	327
Rasmussen, Rasmus	67	Tonnesen, Niels Christian	14
Rasmussen, Rasmus Hjalmar	197, 513	V ermundsen, Adolph Christian Vilhelm Theodor	345
Rath, Ferdinand Valdemar	1	W erner, Lauritz Peter Emil	89
Rerup, Jens Andreas Vilhelm ..	90	West, Hans Peder Rasmussen ..	258
S alomon, Carl	438	Witzansky, Harald	78
Salqvist, Heinrich Osvald Hjalmar	41		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afkræftelse.	Fosterfordrivelse.
Afvisning.	Frihedsberøvelse.
Alimentation.	Fæste.
Analogi.	Gebyr.
Andelsselskaber.	Gejstligheden.
Appel.	Handel.
Arbejdsforhold.	Handelsregistre.
Arveforhold.	Helligdagslovgivningen.
Bedrageri.	Hittegods.
Betinget Straffedom.	Hæleri.
Betleri.	Hævd.
Bigami.	Hævet Sag.
Bjergningsvæsen.	Indiciebevis.
Blodskam.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Brandforsikring.	Instans.
Brandstiftelse.	Island.
Bygningsvæsen.	Jernbanevæsen.
Drab.	Kaution.
Dyrplageri.	Klagemaal, falsk.
Ejendomsret.	Konkurs.
Embeds- og Bestillingsmænd.	Kontraappel.
Entreprise.	Kvaksalveri.
Erstatning.	Køb og Salg.
Falsk.	Legater.
Firma.	Lejeforhold.
Fiskeri.	Livsforsikring.
Forhyring.	Mandatarforhold.

Meddelagtighed.	Skolevæsen.
Medicinalvæsen.	Statskassens Ansvar for Embeds-
Mora.	mænds Handlinger.
Mosaiske Trossamfund.	Stempelvæsen.
Mulkt for unødige Trætte.	Straffens Udmaaling.
Myndighed, Forbrydelse mod den	Strafskylds Forældelse.
offentlige.	Stævning.
Næringsbrug, ulovligt.	Sundhedsvæsen.
Næringsvæsen.	Sædeligheden.
Nødværge.	Sædvane.
Omløben med Varer.	Søfartsforhold.
Opholdspaalæg.	Søloven.
Opsigelse.	Sø- og Handelsretssager.
Pant.	Tilregnelighed.
Pligtkørsel.	Trusler.
Politi.	Tyende.
Polititilhold.	Tyveri.
Postvæsenet.	Uagtsomhed.
Procesomkostninger.	Udeblivelsesdom.
Ran.	Uterligt Forhold.
Regnskab.	Varetægtsfængsel.
Rettens Pleje.	Vejvæsen.
Rufferi.	Veksler.
Røveri.	Vold.
Sagførere.	Voldtægt.
Salær.	Værnepligt.
Servituter.	Ægtefæller.
Skatter og Afgifter.	Ærefornærmelseer

SAGREGISTER.

Afkræftelse.

	Pag.
<p>En af en Fabrikant med Bevidsthed om sin Insolvens til Dækning af forfalden Gæld afgiven skriftlig Transport paa en Del af en ham tilkommende Brandskadeerstatning antaget ikke at kunne afkræftes paa Grund af Fabrikantens derefter indtraadte Konkurs, da Transporten hverken kunde opfattes som en Form for Sikkerhedsstilling eller som usædvanligt Betalingsmiddel, hvorhos Anvendelsen af Konkurslovens § 24 var udelukket, da det ikke var godtgjort, at Kreditor eller den for ham optrædende Sagfører havde havt Kundskab om Fabrikantens økonomiske Stilling.....</p>	287
<p>En et Firma, der havde ydet en Vinhandler et Laan paa Betingelse af, at Pengene skulde anvendes til Dækning af nogle af Firmaet repræsenterede Kreditorer, tilstaaet Panteret i nogle Varedokumenter antaget ikke at kunne gøres gældende overfor Vinhandlerens Konkursbo, da Firmaet ikke havde afkræftet Formodningen om at have været vidende om hans Insolvens .....</p>	471
<p>I et Tilfælde, hvor der til Sikring af en Sagførers Førdring overfor en Murmester var truffet en Bestemmelse i en af nogle af Sagførerens Klienter til Murmesteren udstedt Købekontrakt paa en Byggegrund, antaget, at den paagældende Bestemmelse ikke af Murmesterens Konkursbo kunde afkræftes, hverken efter Analogien af Konkursloven § 20 eller efter § 24, da Bestemmelsen blev indsat i Kontrakten i Henhold til en ved Købets Afslutning truffen Aftale mellem Sagførerens Fuldmægtig og Murmesteren, og da det ikke kunde anses bevist, at Murmesteren ved Kontraktens Oprettelse maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende, endsiige at Sagføreren eller hans Fuldmægtig den Gang skulde have været vidende herom .....</p>	478
<p>Afkræftelse ikke anvendelig i et Tilfælde, hvor et senere falleret Firma A efter Ordre fra et andet Firma B, til hvilket A stod i et betydeligt Gældsforhold, havde solgt et Parti Korn til en Tredjemand, hvorefter B — der havde erholdt Konossementerne paa det nævnte Parti Korn udleverede af A's Personale — hos denne Tredjemand oppebar Købesummen, idet det udtaltes, at A, der for sit Tilgodehavende for Kornet maatte holde sig til sit Mellemværende med B, hvilket ydede fuld Dækning herfor, efter at Kornet var indladet i et af den oftnævnte Tredjemand fragtet Dampskib, var udtraadt af ethvert Raadighedsforhold til Kornet og saaledes ikke havde nogen Interesse i Konossementerne, hvorfor der ikke ved disses Udlevering til B havde fundet nogen Begunstigelse Sted af dette Firma til Skade for A's andre Kreditorer .....</p>	521

Afvisning.

- En Højesteretsstævning under Indstævntes Udeblivelse afvist, da Varslet, skønt Indstævnte boede i Paris, ikke i Overensstemmelse med Lov 11 April 1890 § 1 var bestemt af Rettens Justitiarius. Udtalt, at Afvisning for øvrigt ogsaa maatte blive en Følge af, at Stævning til det løbende Højesteretsaar i Sagen — der ej var anteciperet — først var forkyndt efter Højesteretsaarets Begyndelse. 295
- Statueret, at Spørgsmaalet om, hvor vidt en Overenskomst mellem et Amtsraad og et Sogneraad fremdeles var bindende for Amsraadet, er et Retsspørgsmaal og derfor ikke kan anses at være unddraget Domstolenes Afgørelse ved Lov 21 Juni 1867 § 15 . . . 674
- I et Tilfælde, hvor en Barnefader under tvende efter Haanden mod ham af samme Kvinde anlagte Paternitets-sager ved sin Ed havde fralagt sig Paterniteten, men senere var bleven overbevist om i den seneste Sag at have gjort sig skyldig i Mened, erholdt Barne-moderen Oprejsningsbevilling med Hensyn til den første Sag, da hun gjorde gældende, at den første Ed maatte anses svækket ved den paagældendes Tilstaaelse om i den senere Sag at have aflagt falsk Ed. Appelsagen imidlertid afvist ex officio, da Adgang til Appel af Politiretsdommen var ophørt, naar Eden i og for sig lovlig var aflagt 709
- En Tiltalt, der ved Nattetid paa Gaden havde overfaldet en ham fuldstændig ubekendt Person uden nogen Foranledning fra dennes Side og tilføjet ham forskellige Læsioner, anset efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Overrettsdommen, der stadfæstedes af Højesteret, udtalte, at der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til af Hensyn til den udøvede Volds Beskaffenhed at afvise Sagen fra Politiretten, hvor den ved Underinstansen var bleven foretaget 737

Alimentation.

- Se ovenfor under Afvisning. 709

Analogi.

- Straffelovens § 66 antaget analogisk ansvarlig paa Overtrædelse af Medicinallovgivningen 239

Andelsselskaber.

Skønt en paa et Andelsselskabs Generalforsamling med den til en Lovforandring foreskrevne kvalificerede Majoritet vedtagen Forandring i et Punkt i Selskabets oprindelige Statuter var i Strid med disse Statuters Bestemmelse om, at vedkommende Punkt under de foreliggende Omstændigheder ikke skulde kunne forandres, antoges den vedtagne Forandring dog gyldig, da der bestandig senere var foregaaet Afregning med Andelshaverne paa Grundlag af den nye Ordning, uden at nogen Indsigelse mod Gyldigheden af Afregningen var fremkommen, hvorfor Andelshaverne maatte siges at have sanktioneret den nye Ordning. Udtalt, at under alle Omstændigheder kunde den Mand, som nu under Sagen krævede den nævnte Generalforsamlingsbeslutning tilsidesat, ikke have Krav paa andre Vilkaar end dem, der saaledes vare god-

kendte af alle vedkommende, da han først var bleven Andels-
haver, efter at den nye Ordning havde eksisteret i flere Aar... 214

Appel.

En 2 Aar gammel Kriminal- og Politiretsdom i Henhold til kgl. Reskript indanket for Højesteret, uanset at Appellanten i sin Tid havde erklæret sig tilfreds med den indankede Dom — hvorefter den af ham forskyldte Straf bortfaldt — og havde betalt de ham paalagte Omkostninger 126

Oprejsningsbevilling meddelt under 19 November 1904 med Hensyn til en Overrettsdom af 24 November 1890 452

Ikke Adgang til at appellere en Politiretsdom i en Paternitetssag, naar Eden er lovlig aflagt, se Afvisning 709

Arbejdsforhold.

I et Tilfælde, hvor en Mand, der var bleven engageret som Fyrbøder af en Tørvefabrikant fra 1 April 1902, i Maj s. A. var bleven afskediget uden Varsel ved Udløbet af en Uge efter at have faaet sin Ugeløn udbetalt, fandtes det ikke godtgjort, at der var truffet Aftale mellem Parterne om, at Engagementet skulde gælde for hele Tørvesæsonen 1902. Det fandtes heller ikke at kunne antages, at der bestod nogen stedlig Sædvane, hvorefter Fyrbøderen i Strid med, hvad der ellers gælder i lignende Arbejdsforhold, havde havt Krav paa, at Forholdet skulde vedvare indtil Sommersæsonens Udløb 431

Arveforhold.

Statueret, at en i uskiftet Bo hensiddende Enke ikke med Retsgyldighed i sit Testament kunde bestemme, at Arveforskud eller Gaver, som vare ydede af Fællesboet med lige store Beløb til Boets 2 eneste Arvinger dels af den afdøde Mand, dels af Enken efter hans Død, skulde anses som udrede af Fædreearven alene .. 296

En af en Arveladerske truffen Bestemmelse om, at nogle af hendes Børn, der havde erholdt Arveforskud, herfor skulde lide Afkorting, opretholdt, idet det ikke kunde antages, at de andre Børn faktisk ogsaa havde erholdt Arveforskud gennem nogle Beløb, der af nævnte Arveladerske vare indsatte paa disse Børn tilhørende Sparekassebøger, idet disse Beløb maatte antages at være de paa-gældendes Løn for deres Arbejde paa Gaarden 475

En Hustru, der var separeret fra sin Mand bl. a. paa Vilkaar, at Formuefællesskabet ophævedes og at enhver beholdt af Fællesboet, hvad der var i vedkommendes Besiddelse, ikke anset berettiget til at erholde nogen Andel af Mandens paa Separationens Tidspunkt allerede faldne Mødreearv, da der ved Separationen intet Forbehold var taget med Hensyn til denne Arv, hvorfor den da stedfundne Deling maatte betragtes som det endelige Opgør af Ægtefællernes formueretlige Mellemværende 540

Bedrageri (frifindende Domme).

Udtalt, at der ganske manglede Føje til at antage, at en Tiltalt ved under en Indlægsveksling for Voldgiftsmænd, der skulde af-

	Pag.
gøre, hvilket Vederlag han skulde give en anden for at faa overdraget dennes Halvdel af et dem i Forening tilhørende Patent, at udtale, at han »i Stedet for, som haabet, at opnaa et Verdenspatent kun fik et værdiløst Patent i Danmark og Frankrig«, havde villet vildlede Voldgiftsmændene til sin Fordel og saaledes handlet i svigagtig Hensigt, hvorfor Tiltalte blev frifunden og Aktionens Omkostninger paalagdes det offentlige	126
En Person, der ernærede sig ved mod Betaling for Landboere at besørge Kommissioner i en nærliggende Købstad, og som var sigtet for af et Pengebeløb, som var overgivet ham til at veksle i Byens Bank, at have tilvendt sig 100 Kr., frifunden uanset hans i flere Henseender forbeholdne og usandsynlige Forklaringer om det paasigtede Forhold, da det ikke var udelukket, at de 100 Kr. havde manglet ved Modtagelsen, og da det om hans Pengeforhold iøvrigt oplyste ikke bestyrkede Mistanken mod ham. Et Tiltalte mulig paahvilende Strafansvar efter § 257 for at have nægtet Modtagelsen af en Paraply, som han havde hentet fra Købstaden til en Tjenestepige, idet han ikke vilde røbe, at han havde glemt den i Toget, forældet efter § 66	267
En Tiltalt, der havde ladet sin Søn til Sikkerhed for denne af Tiltalte ydede Forstrækninger udstede et Dokument, hvorved en Del Sønnen tilhørende Løsøre overdroges til Tiltalte, ikke antaget at have overtraadt Strfl.s § 260, da Tiltalte ikke kunde antage, at Sønnen maatte forudse sin forestaaende Fallit	372
Domfældende Domme.	
(§ 251).	
En Tiltalt, der under et opdigtet Navn havde henvendt sig til en Dyrlægés Hustru og under Anbringende af, at han havde 2 Kr. til gode hos hendes Mand, havde anmodet hende om at udbetale dette Beløb, anset efter § 251, jfr. § 46	205
En Tiltalt, der havde foretaget en Række Transaktioner, bestaaende i Lejemaal af en Del Butikker, Indkøb af Varer paa Kredit og Engagementer af Kompagnon eller Bestyrer til Butikkerne, og som ikke havde opfyldt sine herfra flydende Forpligtelser, men derimod til egen Fordel bortsolgt de Varer, han kom i Besiddelse af, og forbrugt de Beløb, der af de af ham engagerede Personer vare deponerede hos ham, anset efter § 251	311
En Tiltalt, der svigagtig havde fravendt en Skomager 2 Par Støvler ved at foregive, at hun af en Ingeniørs Hustru var sendt hen til Skomageren for at faa et Par Støvler til Udvalg for nævnte Dame, anset efter § 251	319
En Tiltalt, der havde tilskrevet forskellige engelske Husmødre Breve, underskrevne med Navnet Anna Pedersen, hvorved angaves, at de mod at sende Rejsepenge hertil kunde erholde nærmere angivne danske Tjenestepiger, og som derefter havde modtaget de paagældende Postanvisninger, anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.	484
En Tiltalt, som uden Betalingshensigt havde formaaet handlende ved urigtige Foregivender, i Reglen støttede ved Sikkerhedsstillelse	

	Pag.
af værdiløse eller omtrent værdiløse Laanesedler, til at udlevere Varer paa Kredit, hvilke han derefter beholdt uden at gøre Skridt til at betale dem, anset efter § 251. En Værtshusholder, der i stort Omfang havde afkøbt nævnte Tiltalte disse Varer betydelig under deres virkelige Værdi, uanset, at han var paa det rene med, paa hvilken Maade Kosterne var erhvervede, anset efter § 251, jfr. § 55.	438
En Tiltalt, der havde betalt et Ur med et Lykønskningkort, der var udført som en delvis Efterligning af en Tikroneseddel, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men betinget dømt ..	547
En Tiltalt, der paa Gaden havde franarret Børn og unge Mennesker Penge og forskellige Beklædningsgenstande, som hun fik dem til at betro sig til Bevaring, medens de udførte opdigtede Ærinder for hende, anset efter § 251. Kriminal- og Politiretten havde anvendt § 253	584
(§ 253).	
En Tiltalt, der havde afhændet nogle Piber og et Vækkeur, som af Ejeren vare ham betroede til Opbevaring, anset efter § 253.	156
I et Tilfælde, hvor Værtinden i en Beværtning, da en beruset Mandsperson vilde betale sin Skyld af 3 Kr. med en 10-Kroneseddel, havde beholdt hele Beløbet og heraf bl. a. givet et medtalt Fruentimmer 3 Kr., der skulde drikkes op i Beværtningen, sidstnævnte anset efter § 253, jfr. § 55.	339
En Tiltalt dømt for svigagtig Afhændelse af en hos en Møbelhandler paa Afbetaling købt Chaiselong	504
En Tiltalt, som til Sikkerhed for et Depositum, som stilledes af en Dame, han antog som Bestyrer af en Handel, svigagtigt havde givet hende Haandpant i en en Tredjemand tilhørende Kaffemølle, som han foregav var hans egen, anset efter § 253	613
(§ 255).	
En Tiltalt dømt for ved Kortoplægning at have spaaet Folk	508
(§ 257).	
§ 257 anvendt mod en fhv. Arbejdsformand og hans Datter for i en Begæring om Alderdomsunderstøttelse for førstnævnte — hvilken Begæring Datteren havde besørget udfyldt og indgivet, efter at hun med Faderens Bemyndigelse havde underskrevet hans Navn — i Strid med Sandheden at have angivet, at Andrageren ingen Formue havde, idet de maatte forudsættes at have været paa det rene med, at ingen Understøttelse vilde være bleven bevilget, hvis de virkelige Formueforhold havde været oplyste. Datteren, der, uden at Faderen havde været klar derover, ogsaa havde underskrevet hans Navn under den Ansøgningsblanketten paatrykte Bevidnelse paa Tro og Love af Oplysningernes Rigtighed, tillige anset efter § 154	35
I et Tilfælde, hvor en for Bedrageri tiltalt Herreekviperingshandler paa en Tid, da han indsaa, at han maatte gaa fallit, hvis ikke en ekstraordinær Ordning blev truffen, havde solgt hele sin daværende Varebeholdning til et Aktieselskab, som samtidig dannedes, idet Tiltalte valgtes til dets fastlønnede administrerende	

	Pag.
Direktør, og hvor det vedtoges som en Grundbestemmelse for Selskabet, at Udbytte ikke vilde være at udbetale til nogen Aktionær, før den Tiltalte ved Aktieselskabets Stiftelse paahvilende Gæld var betalt — fundet betænkeligt at statuere, at rene Proformatransaktioner vare tilsigtede, saavel som at Tiltalte skulde have handlet udelukkende for at sikre sig selv en sikker, mindre Indtægt. Derimod Tiltalte funden strafbar efter § 257, fordi han, skønt insolvent, havde overdraget Forretningen og Varelageret til et Aktieselskab for derved at hindre sine Kreditorer i at søge Fyldestgørelse i Varelageret ad lovlig Vej, samt fordi han efter Overdragelsen til Aktieselskabet fra en Grosserer havde modtaget et Parti af ham før Overdragelsen bestilte Varer, som han uden Tilladelse lod indgaa i Aktieselskabets Varebehold- og vægrede sig ved at tilbagelevere til Grossereren.....	80
En Tiltalt, der for at opnaa Plads som Fodermester hos en Proprietær havde leveret denne bl. a. en Kopi af en Anbefaling fra hans daværende Husbond, i hvilket Dokument der i Stedet for Husbondens Underskrift var skrevet »Navnet«, og hvori Tiltalte havde tilføjet Ordet »ædruelig«, der ikke stod i Originalen, funden ikke at kunne straffes efter nogen Bestemmelse i Straffelovens Kap. 27, da Dokumentet ikke var betegnet som Kopi og ikke var underskrevet med noget Navn, hvorimod Forholdet henførtes under § 257.....	224
En Læge, der under urigtigt Foregivende af at forestaa en Indsamling til en ældre Kollega i Nød i et udsendt Cirkulære havde opfordret danske Læger til at sende ham Pengebidrag, men selv havde forbrugt det indkomne Beløb, anset efter § 257.....	278
En Husmand, der havde købt en Ko paa Kredit, saaledes at Købesummen skulde afvikles ved Levering af 12 Smaagrise, som han urigtigt foregav at eje, antaget vel ikke at have manglet Hensigt til at betale, men for sit usandfærdige Foregivende anset efter § 257.....	365
En Tiltalt, der havde omført og afhændet Billeder af Vilhelm Beck og af Kronprinsen og Kronprinsessen, saaledes at han for Billederne forlangte en efter hans Indkøbspris uforholdsmæssig høj Pris, og i flere Tilfælde falbød Billederne under falske Foregiveness, saasom at Indtægten af Salget kom et Børnehjem til Gode, anset efter § 257.....	400
En Tiltalt, der efter at have boet i 8 Dage paa et Gæstgiveri, havde bortfjernet sig uden at betale for Kost og Logi, anset efter § 257	400
2de Hestehandlere, der havde faaet 2de Landmænd, der vare meget paavirkede af Spiritus, til at indgaa nogle for de paagældende i høj Grad ufordelagtige Byttehandler om Heste, anset efter § 257, hver med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.....	483
En herværende Kaffehandlers Rejsende, der i 2 Provinsbyer havde oprettet Kaffeudsalg og faaet sin Principal til at levere disse Varer paa Kredit, idet han løgnagtig opgav, at de tvende Udsalg indehaves af de respektive, af den Rejsende antagne Ekspeditricer, og at disse havde givet ham de paagældende Ordre, anset efter § 257.....	613

(§ 259).

En Tiltalt dømt for Assurancesvig 635

(§ 260).

I et Tilfælde, hvor en tiltalt Herreekviperingshandler paa en Tid, da han indsaa, at hans Fallit var nær forestaaende, hvis han ikke fik Assistance ude fra (hvilket ikke var at vente), havde overdraget sin Forretning og sine Aktiver til et Aktieselskab, der samtidig dannedes, hvorhos Tiltalte valgtes til Selskabets fastlønnede administrerende Direktør, og hvor det var vedtaget, at Selskabet ikke maatte uddele Udbytte til nogen, før Tiltaltes Kreditorer, hvis Fordringer vare yngre end en angiven Dag, vare betalte, — Tiltalte anset efter § 260, jfr. til Dels Konkurslovens § 168, da Overdragelsen til Aktieselskabet var sket paa en Tid, da han ventede en Eksekution og maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende, da han ved Overdragelsen havde tilsigtet dels at sikre sin egen Eksistens, dels at afskære en Kreditor, der havde foretaget retslige Skridt mod ham, fra Fyldestgørelse, og da han maatte være klar over, at der ikke var nogen virkelig Udsigt til, at hans øvrige Kreditorer vilde faa Fyldestgørelse gennem Aktieselskabet i en overskuelig Fremtid..... 86

(§ 261).

En Tiltalt, der for at sikre sin Fader, af hvem han havde modtaget Forstrækninger, i Tilfælde af Konkurs, havde udstedt en Kontrakt, hvorefter en Del Tiltalte tilhørende Løsøre angaves at være Faderens Ejendom, anset med 1 Maanedes simpelt Fængsel efter § 261, idet Tiltalte ikke antoges at have handlet i egennyttig Hensigt. (Overretten havde anvendt § 260)..... 372

Betingede Straffedomme.

For Bedrageri..... 547

Betleri.

Straf herfor idømt..... 14, 15, 94, 223, 342, 344, 424, 427, 619

En Tiltalt anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 for at have sendt sin 10aarige Datter ud om Aftenen for ved Falbydelse af Lykkesedler, Sprællemænd og lignende at tilbetle sig Penge paa Gader og Kaféer til Tiltaltes Forbrug..... 345

Bigami.

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i Bigami og Forledelse til usandfærdigt Forløfte, anset med Straf af 8 Maaneders Forbedringshusarbejde 350

Bjergningsvæsen.

En Bjergningsentreprise tilkendt en Betaling af 12000 Kr. for Assistance i et Tilfælde, hvor det paagældende Skibs og Ladnings Værdi androg 210000 à 250000 Kr. 528

	Pag.
Et Dampskibsselskab tilpligtet at betale et Bjergelav 6000 Kr. for Assistance til at bringe et grundstødt Dampskib — der med Ladning og Fragt havde en Værdi af ca. 375000 Kr. — flot, idet en mellem Skibets Fører og den ene Formand for Bjergelavet truffen Aftale om en Betaling af 300 Kr. ikkun antoges at vedrøre et til en Begyndelse foretaget, forgæves Forsøg paa at bringe Skibet af Grunden	532
Blodskam.	
Se under Sædeligheden	739
Brandforsikring.	
En Kreditforening, der som ufyldstgjort Panthaver paa Tvangsauktion, efter passeret Udlæg i den paagældende Ejendom med Besætning og Inventarium og i det udlagtes Assurancesummer, havde overtaget Ejendommen, kendt berettiget til at erholde Forsikringssummen for Besætningen, der indebrændte nogle Dage efter, at Auktionen havde fundet Sted. Brandskaden takseret ved Kreditforeningens Foranstaltning, da vedkommende Brandforsikringsforening nægtede at foretage noget Skridt i saa Henseende	560
Samme Kreditforening ligeledes anset berettiget til at oppebære Forsikringssummen for Avl og Inventarium, idet en i vedkommende Brandforsikrings Love fastsat 4 Ugers Frist, hvorefter Forsikringen, hvis ikke særlig Overenskomst blev truffen, af sig selv ophørte i Tilfælde af Ejerskifte, først kunde regnes fra Tvangsauktionens Dato, medens en ligeledes i Lovene indeholdt Bestemmelse om Forsikringens Ophør i Tilfælde af Oversiddelse af en 4 Ugers Frist for Betaling af fordret Bidrag ej heller kunde paaberaibes, idet det ikke kunde anses godtgjort, at behørig Afkrævning af Bidraget havde fundet Sted forinden Udløbet af denne Frist	702
Brandstiftelse.	
I et Tilfælde, hvor en Person under en Samtale bl. a. om, hvor vidt Petroleum kunde antændes med en Tændstik, under Henviſning til, at han tidligere forgæves havde forsøgt med en Tændstik at antænde en Skaal Petroleum, havde opfordret en anden til at gøre et Forsøg, og hvor denue straks derefter havde afrevet en Tændstik og holdt den hen over en Aabning af $\frac{3}{8}$ " Diameter i en Petroleumstank, hvilket øjeblikkelig havde til Følge en Eksplosion, der antændte et Hus, som fuldstændig nedbrændte, antoges den foregaaede Brandstiftelse kun at kunne tilregnes de to Personer som uagtsom, saaledes at deres Forhold henførtes under § 284	71
En Tiltalt, der i noget svirende Tilstand havde stukket Ild paa det af ham beboede Bindingsværks Hus, efter hans Anbringende for at blive af med en Husholderske, anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar	425

	Pag.
En for Brandstiftelse sigtet Person frifunden, uagtet adskillige Omstændigheder talte mod ham	456
En Tiltalt, der mod sin Benægtelse ansaas overbevist om at have ladet sin 10aarige Søn stikke Ild paa Tiltaltes Ejendom, for at vedkommende kunde erholde Assurancesummen udbetalt, anset med Tugthusarbejde i 6 Aar	635

Bygningsvæsen.

En Lejer, som i de af ham lejede Lokaler havde gennembrudt Indskud og Gulv mellem 2 Etager og forbundet disse med en Vareelevator, hvorhos han senere havde foretaget en anden lignende Gennembrydning for derigennem at føre et Remtræk fra en elektrisk Motor, for Forsømmelse af at indhente Bygningsautoriteternes Approbation paa Arbejdet inden dettes Paabegyndelse anset med Bøde efter Bygningslov for København af 12te April 1889 § 75. Da Lokalerne ikke anvendtes til Beboelse, kunde derimod Straf efter § 76 for Overtrædelse af Bygningslovens § 38 ikke idømmes	78
En for Overtrædelse af Bygningsloven tiltalt københavnsk Husejer, der i sin Ejendoms Kælder uden Anmeldelse havde ladet opstille en til Gulvet faststøbt Gasmotor, uagtet Kælderens ikke maatte forsynes med Ildsted eller indrettes til at opvarmes, frifunden, da den nævnte Gasmotor ikke kunde anses som et Ildsted i Bygningslovens Forstand eller overhovedet kunde henføres under nogen af de Bygningsdele eller Tilbehør, hvorpaa Bygningslovens Forskrifter fandt Anvendelse	89
En Grundejer, som var tiltalt for Overtrædelse af Bygningsreglementet for Hørsholm Kommune, i hvis § 3 det som Regel forbydes at bygge nærmere end 6 Alen ud til offentlig Vej eller Gade, frifunden i Følge samme Reglements § 21, idet Reglementets Bestemmelser herefter ikke finde Anvendelse paa Bygninger, der opføres alene til Avlsbrug, og idet efter det oplyste en af Tiltalte umiddelbart ved Vejgrøften opført Bygning fandtes at være opført alene til Avlsbrug	207
Spørgsmaal, om en særskilt matrikuleret Lod i en Købstad, hvilken Lod ved 3 Skøder af 1811 var tildelt 3 tilstødende, ligeledes særlig matrikulerede Ejendomme i samme By, nemlig saaledes, at der tillagdes hver af de tre Ejendomme bestemt betegnede Dele af den først nævnte Lod — hvilke Dele forbleve ved de tre andre Lodder og til Tider havde været indhegnede — kunde betragtes som overgaaet til Sameje for de tre Ejendommens Ejere. Idet dette efter alt det oplyste besvaredes benægtende, kunde det ikke anses for uretmæssigt, at en Ejer af en af de tre Ejendomme havde bebygget en Del af den til hans Ejendom hørende Del af den først nævnte Lod uden Samtykke fra Ejeren af en af de andre Ejendomme ..	231

Drab.

§ 198 anvendt. Se Uagtsomhed	31
I et Tilfælde, hvor under Udførelsen af et af flere Tiltalte planlagt Røveri hos et Par gamle Aftægtsfolk, disse, der vare vaagnede	

	Pag.
ved Støjen, blev dræbte ved Slag af en Kølle, de Tiltalte ansete efter § 186, de 2 af dem med Tugthusarbejde paa Livstid.....	98
En Neger, der havde dræbt en Kvinde, med hvem han havde samlevet og som paa Grund af hans Mishandlinger havde forladt ham, med bestemt Drabsforsæt og efter forudgaaende Overlæg om at skille hende ved Livet, anset efter Fr. 4 Oktober 1833 § 10, 3dje Led, med Livsstraf.....	153
En Tiltalt, som under Paavirkning af Spiritus havde bibragt en anden et Slag i Hovedet med et tungt Redskab og derved forarsaget dennes Død, anset efter § 188 smhldt. med § 39. Overretten havde fritaget for Straf i Medfør af § 38, men dømt vedkommende til at undergives Sikkerhedsforanstaltninger efter Øvrighedens Bestemmelse.....	171
Anset for Overskridelse af Nødværgerettens Grænser, at en — tidligere straffet — Person, som i beruset Tilstand sammen med sin Hustru var efterfulgt ad Landevejen af en Skare Mænd og Drengene og slaaet af disse med Kæppe, bl. a. i Hovedet, saa at han faldt om og der tilføjedes ham flere ikke ubetydelige Læsioner, og som forgæves havde forsøgt at slippe fri for sine Forfølgere, til sidst, da han blev traadt i Hælene og med Grund kunde befrygte et yderligere Angreb, af Ophidselse over den lidte Medfart og under Paavirkning af de nydte Drikkevarer havde stødt om sig med en svær Lommekniv for at fri sig for sine Forfølgere, hvorved han tilføjede en af disse et dræbende Saar og en anden et Saar i Skulderen. Den paagældende, der antoges at have maattet forudse Følgerne af Angrebet paa den dræbte som rimelige eller ikke usandsynlige, derfor anset efter §§ 189 og 203, sammenholdte med § 40, sidste Stk.....	308

Dyrplageri.

En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i uforsvarlig Kørsel med en syg og overanstrengt Hoppe, saa at den maatte nedslaaes, anset med Bøde af 100 Kr.	467
En Tiltalt, der med en Trækølle forgæves havde prøvet at ihjelslaa en Hund, der efter Ejerens Ønske skulde aflives, anset med en Bøde af 50 Kr.	622
En Tiltalt, der havde benyttet 2 gamle og udslidte Heste til en meget anstrengende Fragtkørsel, hvilket maatte antages at have forarsaget Hestenes Død, anset med en Bøde af 80 Kr.	728

Ed.

Sag om en Hestehandel gjort afhængig af Sælgerens Ed med Hensyn til, om den paagældende Hest, medens den var i hans Besiddelse, havde vist Tegn paa Staldkrampe.....	691
I et Tilfælde, hvor en Barnefader under tvende efter Haanden mod ham af samme Kvinde anlagte Paternitetssager ved sin Ed havde fralagt sig Paterniteten, men senere var bleven overbevist om i den seneste Sag at have gjort sig skyldig i Mened, beholdt Barne-	

moderens Opvejsningsbevilling med Hensyn til den første Sag, da hun gjorde gældende, at den første Ed maatte anses svækket ved den paagældendes Tilstaaelse om i den senere Sag at have aflagt falsk Ed. Appelsagen imidlertid afvist ex officio, da Adgang til Appel af Politiretsdommen var ophørt, naar Eden i og for sig lovlig var aflagt.....	709
---	-----

Ejendomsret.

Spørgsmaal, om der med Hensyn til en særskilt matrikuleret Lod i en Købstad, der ved tre Skøder af 1811 var tildelt tre ligeledes særlig matrikulerede Ejendomme, forelaa Sameje for de tre Ejendommens Ejere. Se Bygningsvæsen	231
Udtalt, at den, som i Følge særlig Adkomst var eneberettiget til Fiskeri, Rør- og Sivskæring i en Indsø, kun besad særligen undtagne Rettigheder, hvorimod Ejendomsretten over Søen var hos Ejerne af de til Søen grænsende Lodder, hvorfor den fiskeriberettigede ikke kunde forbyde disse Lodsejere at befare hele Søen med Baade, uanset at Fiskebestanden og Fiskeyngelen mulig kunde lide Skade derved, og at en saadan Baadfarv vanskeliggjorde Kontrollen med, at hans Eneret til Fiskeri respekteredes. Herimod kunde intet udledes af Fiskerilov 26 Marts 1898 § 4...	244
Ejendomsdom paa en fast Ejendom meddelt en Del Gaardejere, der som udgørende et Ejerlav i Forening efter erhvervet sædvanlig Bevilling til Ejendomsdom havde udtaget offentlig Stævning og inkamineret Retssag i det nævnte Øjemed, dog saaledes, at de maatte anerkende en under Retssagen mødt Gaardejer, hvis Ejendom i alt Fald tidligere havde hørt til Lavet, som medejendomsberettiget, medens derimod den fra andre mødendes Side fremsatte Paastand, at Ejendommen som Gadejord skulde tilhøre alle Byens Beboere, forkastedes, da intet var oplyst til Støtte herfor.	291
Antaget, at en Mand, der ved et offentligt Bortsalg af Heste havde købt en Vallak og derefter med den Sagfører, der var Inkassator ved Bortsalget, indgaaet et »Forlig«, hvorefter Ejendomsretten over Hesten først overgik til den paagældende samtidig med Betalingen, ikke ved senere at afhænde Vallakken uden forud at berigtige Købesummen havde kunnet overføre Ejendomsretten til vedkommende Køber	542
I et Tilfælde, hvor en Enke i Aaret 1886 ved en Bestyrelseskontrakt havde antaget en Mand til, saa længe hun besad den hende da tilhørende Gaard, at bestyre denne, og samtidig ved en Købekontrakt solgt Gaarden til denne Mand, bl. a. paa Vilkaar, at Køberen kunde tiltræde Gaarden naar som helst med 8 Dages Varsel og var berettiget til at faa Skøde udstedt paa Forlangende, statueret, at Enken dog ikke kunde betragtes som udtraadt af Ejendomsbesiddelsen over Gaarden, forinden hun i Aaret 1901 udstedte Skøde til den ommeldte Mand, idet Enken efter Opretelsen af de nævnte Kontrakter var forbleven boende paa Gaarden	

væsenlig som hidtil og vedblivende havde taget virksom Del i Gaardens Drift. Som Følge heraf blev Københavns Magistrat — der i Aaret 1864 havde solgt den omhandlede Gaard til den daværende Fæster, Enkens Mand, bl. a. paa Vilkaar, at saa længe Køberen eller hans ugifte Enke var Ejer eller Besidder af Gaarden, skulde der ikke svares Rente af en i Gaarden indestaaende Prioritet og gives Moderation i de samme paahvilende Afgifter — ikke kendt berettiget til at kræve Renter og forøgede Afgifter af Gaarden allerede fra 1886, men først fra 1901 656

Embeds- og Bestillingsmænd.

En fhv. Retsbetjentfuldmægtig mod sin Benægtelse ved samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder navnlig en medskyldig Politibetjents Forklaring, og under Hensyn til, at han paa Punkter, der vare væsenlige for Spørgsmaalet om hans Skyld, havde talt Usandhed, anset overbevist om, medens han var konstitueret Herredsfogedfuldmægtig, for at fremkalde Tilstaaelse af en som mistænkt for Brandstiftelse arresteret 17aarig Tjenestekarl, om hvis Skyld han følte sig overbevist, dels at have kommet Kløpulver i Karlens Seng, dels ved Opfordringer til den nævnte Politibetjent at have bevæget denne til to Gange at prygle Karlen i Arresten, saaledes at der tilføjedes denne Læsioner. For sit Forhold i denne Retning, der havde Karlens — senere tilbagekaldte — Tilstaaelse og Domfældelse til Følge, blev Tiltalte anset dels efter § 144, jfr. § 141, dels efter § 144, jfr. § 125, sammenholdte med § 140, og efter Strfl.s § 203, smhldt. med § 52, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Politibetjenten anset efter § 144, jfr. § 125, og efter § 203 med Bestillingsfortabelse og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. 55

Spørgsmaal, om Statskassen var ansvarlig for en af Politiet foretagen uberettiget Konfiskation af et Parti Margarine, se under Erstatning. 84

Under en Retssag mellem en afskediget Skolelærer paa Landet og vedkommende Sogneraad antaget i Henhold til Forudsætninger, indeholdte i Landskoleanordningen af 29 Juli 1814, at Brændsel til Skolerne leveres forud, saaledes at en af Sogneraadet i Begyndelsen af Aar 1900 ydet Brændeleverance var for Brændelsaaret fra den 1 November 1900 til den 1 November 1901. Skolelæreren, som ved sin Fratredelse den 1 Januar 1901 havde forbrugt alt det leverede Brænde, tilpligtet at erstatte Sogneraadet en Del deraf 164, 168

En islandsk Overretsassessor beskyldt for at have udvist Partiskhed ved Afgivelse af Votum vedrørende en Kendelse, se Ærefornærmelser 336

Statueret, at den en Postmester efter en ældre Lønningslov tillagte Tjenestealder bevares af ham under en ny Lønningslovs Herredømme 577

Entreprise.

En Grundejer, der med et Par Haandværksmestre havde indgaaet en Entrepriseskontrakt angaaende en Bygnings Opførelse, anset berettiget til i Entreprieesummen at fradrage dels et Beløb af 8100 Kr., der udgjorde Dagmulkter for Arbejdets for sene Aflevering — hvilken ikke kunde antages at skyldes en Lockout — dels tvende Beløb, der af nævnte Grundejer vare udbetalte til en Murmester, der var Underentreprenør ved Bygningsarbejdet, idet de tvende Haandværksmestre efter det oplyste maatte antages at have godkendt Udbetalingen af disse Beløb 626

Erstatning (i Kontraktsforhold).

En bestyrende Reder, som ved indgaaet Certeparti havde bortfragtet vedkommende Skib til forinden den 15de Oktober 1899 at være i Bure i Skellefteaa Distrikt for der at indtage en Ladning Fyrrestaver, der skulde føres til Charlestown, fandtes at have misligholdt Certepartiet ved ikke at drage Omsorg for, at Skibet ankom til Ladepladsen i rette Tid. Han fandtes derfor pligtig at godtgøre Medrederne, hvad de efter mindelig Overenskomst havde betalt Befragterne i Erstatning for Certepartiets Ikke-Opfyldelse, idet han under Forhandlingerne med Befragterne om Erstatningens Størrelse ikke havde fremsat nogen begrundet Indvending mod denne eller mod den forligsmæssige Afgørelse overhovedet. Medredernes videregaaende Erstatningspaastande forkastedes derimod under Henviisning til, at den oven nævnte bestyrende Reder — bortset fra et enkelt Forhold — ikke saas at have overskredet Grænsen for sin Beføjelse 134

Eventuel Erstatning i Henhold til en Slutteddel henvist til Voldgift, se Handel 198

Et Firma A, der hos et andet Firma B havde bestilt et stort Antal Lystrykkort, kendt berettiget til at hæve Kontrakten, da behørig Levering af Kortene ikke fandt Sted. Derefter ikke tillagt B en af dette Firma paastaaet Erstatning for Kontraktsbrud, hvorimod der tilkendtes A Erstatning for det højere Beløb, dette Firma havde betalt for at faa de manglende Kort andet Steds fra 535

Ang. Fastsættelse af Erstatning for Brandskade, se Brandforsikring 550

En af et Aktieselskab antagen Direktør, der, da han var bleven uenig med Selskabets Bestyrelse, anlagde Sag mod samme, ikke anset berettiget til nogen Erstatning, da Bestyrelsen ikke havde misligholdt den indgaaede Kontrakt. Direktøren derhos ikke kendt berettiget til nogen Løn for Tiden efter det nævnte Sagsanlæg, da Forholdet mellem Parterne maatte anses at være hævet ved selve Sagsanlægget 604

Et Dampskibsselskab fritaget for at udrede Erstatning for en ved et Parti Bomuldsfrøkager, der fra New Orleans indførtes hertil, forefunden delvis Beskadigelse, idet denne maatte antages at skyldes, i hvert Fald væsenligt, Varens egen Beskaffenhed. Derimod kunde Selskabet ikke undgaa i Henhold til Sølovens §§ 144

	Pag.
og 145 at svare til 42 Sække Kager, som ved Udlosningen manglede i det Antal, som i Følge Konossementerne var indladet Skibet	665
En i Sverig bosat Handlende, hvem et herværende Firma ved Kontrakt havde overdraget Eneudsalget af sine Varer i Sverrig, anset uberettiget til ensidigt at opsige Kontrakten til den 1 Januar 1902, idet Firmaet ikke kunde antages at have misligholdt Kontrakten. At Firmaet senere havde erklæret, at det indgik paa at betragte Kontraktforholdet som hævet fra den 1 Maj 1902, kunde ikke fritage den Handlende for at udrede Erstatning, idet Firmaet ikke ved den nævnte Erklæring havde frafaldet den samme som Følge af Modpartens Kontraksbrud tilkommende Erstatning. Spørgsmaal angaaende denne Erstatnings nærmere Beregning	680
En Lejer af et Provinshotel, der ulovligt var bleven udsat af samme, tilkendt en Erstatning af 2000 Kr.	694
En Person ikke kendt berettiget til at erholde en af ham paastaet Erstatning i Anledning af, at hans Medkontrahent i en Handel vedrørende en fast Ejendom havde opgivet de denne paahvilende Skatter med et for lille Beløb. Førstnævnte havde nemlig været opmærksom paa, at Medkontrahenten i sin Opgørelse over Ejendommens Overskud havde anført en Del urigtige Poster til Skade for sig selv, uden at han dog derfor under Forhandlingerne havde bragt de af ham fundne Urigtigheder paa Omtale eller derved fundet sig foranlediget til at undersøge, om ikke ogsaa Skattebeløbet var urigtigt opgivet, og han havde, da han inden Handelens Fuldbordelse blev gjort opmærksom paa Skatternes rette Størrelse, dog ikke villet slippe Handelen	733
(udenfor Kontraktforhold).	
I et Tilfælde, hvor en Tjenestdreng i Mørke var kørt hen til en Jernbaneoverkørsel paa en privat Bane uden at bemærke, at Landevejen foran Overkørslen var spærret af en Kæde, idet en paa Kæden anbragt Lanterne var blæst ud, og hvor Hesten, der blev sky for et frembrusende Tog, sprang over eller sprængte Kæden og for ind paa Banen foran Toget, saa at baade den og Drengen bleve overkørte, antoges Ulykken ikke at hidrøre fra manglende Sikkerhedsforanstaltninger fra Banens Side, men derimod at være foraarsaget ved, at Drengen, der i ca. 40 Alens Afstand fra Jernbaneoverkørslen var bleven advaret om Afspærringen, ikke havde havt saadan Magt over Hesten, at han kunde standse den. Jernbaneselskabet, der i Følge sin Koncession var ansvarligt for Skaden, medmindre det kunde bevise, at det var den skadelidendes egen Skyld, eller at Skaden skyldtes et uafvendeligt Tilfælde, fandtes derfor ikke erstatningspligtigt	19
En Tjenestekarl, der under et mellem to Partier Tjenestekarle opstaaet Slagsmaal havde tilføjet en anden Karl et livsfarligt Stokkeslag i Hovedet, tilpligtet at betale i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab 3000 Kr.	26

I et Tilfælde, hvor en Grosserer havde søgt Landbrugsministeriet paa Statskassens Vegne til Erstatning for det Tab, han havde lidt derved, at Politiet havde beslagnet et af ham indført Parti Margarine og forbudt Salget af et andet Parti Margarine, fordi der i Partierne var forefundet Borsyre i ubetydelig Mængde — hvilke Foranstaltninger senere blev ophævede i Henhold til en falden Højesteretsdom — udtalt, at Statskassen var ansvarsfri, allerede fordi der ikke af nogen af de paagældende Statsfunktionærer var udvist noget efter de almindelige Regler til Erstatning forpligtende Forhold	84
Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel ikke tilkendt en Underkanoner i Marinens Artillerikorps, som under en mod ham for Tyveri ved Søetatens kombinerede Ret indledet Undersøgelse havde hensiddet i Varetægtsfængsel fra den 15de Decbr. 1901 til den 21de Febr. 1902, hvorefter Undersøgelsen sluttedes, uden at Dom blev afsagt, idet der ikke fandtes at være dokumenteret Tilstedeværelsen af Omstændigheder, hvorefter det maatte antages, at paagældende var uskyldig	188
En Proprietær tilpligtet at betale Erstatning til en af ham til Høstarbejde antagen Mand for den Legemsbeskadigelse, denne havde lidt derved, at han ved at gaa til sit Arbejde paa et Høloft var falden igennem dettes brøstfældige Gulvbræder	210
En Tiltalt, som havde kastet en 73-aarig Murer omkuld, hvorved foranledigedes et Brud paa højre Arms Albuben, tilpligtet at udrrede en Erstatning af 800 Kr.	459
Et Byraad idømt en Erstatning af 4,500 Kr. i Anledning af, at der ved Anlæget af en Kloak maatte antages at være tilføjet en Bygning forskellig Skade	594

Falsk.

En Slagtersvend, der havde benyttet tvende af andre Svende, han tilfældig havde truffet, for ham udfærdigede »Arbejdssedler« til at opnaa gratis Logi paa Svendehjem, anset efter § 275, jvfr. § 270 og til Dels § 271	95
En Tiltalt, der var aktioneret for Falsk, anset efter § 257. Se Bedrageri	224
En Tiltalt, der havde berigtiget en Del af Købesummen for en Cycle ved en Kontrakt, som han underskrev med et opdigtet Navn, anset efter § 275, jvf. § 268	355

Firma.

I et Tilfælde, hvor en Kommanditists Udtræden af et Firma ikke var bleven anmeldt til Handelsregistret, statureret, at den tilbageblivende Interessents Konkursbo dog ikke herpaa overfor Kommanditisten kunde støtte noget Krav, da der maatte gaas ud fra, at samtlige Kreditorer, da de indlode sig med Fallenten, vare eller burde have været bekendte med, at Kommanditisten var udtraadt af Interessentskabet, hvorfor Boet ikke paa Fimalovens § 7 kunde støtte nogen Ret overfor ham	498
--	-----

	Pag.
Fiskeri.	
Spørgsmaal om, hvorvidt den, der har forpagtet Fiskeriretten i en Indsø, kan forbyde de tilstødende Lodsejere at holde Baad i Søen. Se Ejendomsret.....	244
En tidligere gentagne Gange for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen straffet Person anset overbevist om paany at have gjort sig skyldig i ulovligt Fiskeri i Randers Fjord	563
Tvende Tiltalte ansete med Bøder af 10 Kr. for at have fisket Agnfisk i Holbæk Fjord om Natten, da den lokale Fiskerivedtægt ikkun tillader at fiske Agnfisk »om Dagen«	612
En Fisker, der den 29de August 1903 i en Bugt i Limfjorden havde udsat nogle Aaleruser i Nærheden af en af tvende andre Fiskere udsat Torskeruse, antaget ikke herved at være kommen i Strid med Fiskeriloven, da der manglede Føje til at antage, at Torskerusen, siden den i Februar 1903 var bleven udsat, og indtil Anbringelsen af de nævnte Aaleruser havde været stadig benyttet til Fiskeri, hvorfor Fiskepladsen ikke var reserveret de to Fiskere	663
Forhyring.	
Udtalt, at »Dansk Skibs-Restaurationsforening« ikke ved at oprette et Bureau til Engagering af Personer til Restaurationsvirksomhed om Bord i Skibe har handlet i Strid med Forbudet i Lov om Forhyringsagenter m. m. af 12 April 1892 § 1, idet dette Forbud angaar Antagelsen af »Søfolk« og ikke sigter til andre Personer end dem, der kunde henregnes til det egentlige Skibsmandskab, jfr. Sølovens § 108	158
Forsterfordrivelse.	
En Læge, som havde underkastet en Pige, til hvem han i længere Tid havde staaet i utugtigt Forhold, en Behandling, der efter de foreliggende Lægeerklæringer ikke kunde have haft noget andet Øjemed end Forsterfordrivelse, antaget efter det oplyste at have havt en bestemt Formodning om, at Pigen var frugtsommelig, og netop med dette for Øje at have underkastet hende den nævnte Behandling. Derfor anset efter § 193, sidste Stk., dog sammenholdt med § 46, da det ikke var aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Pigen virkelig havde været frugtsommelig. Derimod ikke anset skyldig i noget strafbart ved overfor en anden Pige at have udvist en Behandling, der kunde fremkalde en Abort, da han havde næret den Formening, at Pigen ikke vilde kunne gaa Svangerskabet ud.....	278
Frihedsberøvelse.	
Nogle Arbejdere, der havde tvunget en »Ølmand«, som de mistænkte for ikke at have gjort rigtigt Regnskab med Ølleverandøren, til at udlevere de Penge, han havde paa sig, og til at lægge sig paa Jorden, medens de undersøgte hans Tilholdssted, og derefter havde slidt alt Tøjet af ham, medens de undersøgte, om han havde flere Penge paa sig, og endelig tvunget ham til at følge med dem, ansete efter § 210 og § 203.....	509

Fæste.

I et Tilfælde, hvor efter en Fæsters Død hans Søn, som i en Aarrække havde hjulpet Faderen med Ejendommens Drift, var forbleven boende paa denne i et Par Aar, i hvilken Tid han betalte Skatter og Afgifter paa vedkommende Godskontor mod Kvittering i en for ham udfærdiget Skattekvitteringsbog, Sønnens under Paaberaabelse af Bestemmelsen i Fr. 27 Maj 1848 § 11, 2det Punktum, fremsatte Paastand om herefter at anses som Fæster af Ejendommen paa sin og Hustrus Livstid forkastet, da han ikke havde gjort det antageligt, at der overhovedet var indrømmet ham nogen Brugsret over Ejendommen..... 262

Gebyr.

I et Tilfælde, hvor en 2den Prioritetshaver, der i Følge 4 Obligationer havde Pant for ialt 40,000 Kr., paastod et af 1ste Prioritetshaver for dennes Resttilgodehavende 1,133,510 Kr. 39 Øre med Renter og Omkostninger gjort Udlæg i Pantet ophævet eller 1ste Prioritetshaver dømt til mod Udlevering af hans (2den Prioritetshavers) Obligationer at betale disses Paalydende, statueret, at Promillegebyret burde beregnes af 40,000 Kr., hvilket Beløb maatte antages at være Sagens Værdi..... 452

Statueret, at det ved Fr. 6 August 1824 § 8 foreskrevne mindre Gebyr for Sager under 100 Rdl. kun sigter til Sager, der ved Sagens Anlæg ikke udgøre dette Beløb, hvorimod Reglen ikke kan udvides til andre Sager, særlig saadanne, som vel ikke ved Sagens Anlæg ere under 100 Rdl., men under Sagens Gang nedbringes under dette Beløb..... 677

Gæjstligheden.

I et Tilfælde, hvor en Sognepræst var afgaaet ved Døden den 28de Oktober 1898, statueret, at hans Enke, der havde udredet Kapellanlønnen for 1898, havde Krav paa heraf af Eftermanden at erholde refunderet Halvdelen, idet Lønnen forfaldt i Naadensaaret, medens hun ikke var pligtig at refundere Eftermanden nogen Del af Kapellanlønnen for 1899, der først kunde anses for forfalden i Februar 1900. Endvidere statueret, at den den 13. November forfaldende Pension til en tidligere Præsts Enke forfaldt i Naadensaaret, hvorfor Eftermanden ligeledes maatte refundere Halvdelen heraf..... 490

Handel.

I et Tilfælde, hvor en Indstævnt gennem den herværende Agent for et hamburgsk Firma havde afkøbt Firmaet et Parti Majs paa visse Konditioner, saaledes at der om Handelen skulde udfærdiges Slutseddel med Hamburger Arbitrage under Benyttelse af de hamburgske Formularer i to Eksemplarer, hvoraf hver af Parterne skulde have et, underskrevet af den anden Part, og hvor det første af Firmaet derefter sendte, underskrevne Udkast til Slutseddel var returneret som ukontraktmæssigt, men det næste af

Firmaet sendte Udkast efter forskellige af Indstævnte foretagne Rettelser var blevet underskrevet af Indstævnte og tilbagesendt til Firmaet, der straks svarede, at det anerkendte dette — antaget, at en endelig og bindende Handel herved var kommen i Stand, saa at Indstævnte ikke kunde være berettiget til at træde tilbage, fordi Firmaet ikke samtidig med Accepten havde sendt et nyt, af det underskrevet Slutseddeleksemplar, da et saadant dog var afsendt Dagen efter. At dette nye Eksemplar atter indeholdt forskellige Unøjagtigheder, antaget heller ikke at have Betydning i saa Henseende, da Indstævnte ikke straks havde reklameret derom og saaledes heller ikke mødt Indsigelse fra Firmaets Side mod den fornødne Ændring deraf. — I Henhold til Slutsedlens Bestemmelse, at angaaende en eventuel Erstatning skulde en Arbitrage i Hamborg træffe Afgørelse, tilpligtedes Indstævnte at udvælge en Voldgiftsmand til Fastsættelse af Erstatning paa Grund af Indstævntes Tilbagetræden..... 198

Handelsregistrene.

Angaaende Betydningen af, at en Kommanditists Udtrædelse af et Firma ikke er anmeldt til Handelsregistret, se Firma 498

Helligdagslovgivningen.

Udtalt, at en i en Ejendom etableret Butiksforretning, der benævnedes Kiosk og fra hvilken der besørgees Byærinder og Telegrammer samt solgtes Aviser, Cigarer, Viser, Prospekt- og Brevkort, ikke kunde jævnstilles med de i Helligdagsloven af 22de April 1904 § 2 b nævnte »Kiosker«, og at den Kioskerne tilkommende Forret til at holde aabent om Søndagen derfor ikke kunde tilkomme den nævnte Forretning, selv om alle Salgsgenstandene med Undtagelse af Aviserne om Søndagen fjernedes fra Butikken 17

Hittegods.

Nogle Tiltalte, der havde tilegnet sig forskellige Genstande, som de ved deres Indflytning i en Lejlighed fandt liggende paa Køkkenbordet, og som de vare paa det rene med maatte være glemte af Lejlighedens tidligere Beboere, der Dagen forud vare flyttede ud, ansete efter § 248..... 330

Hæleri.

En Person dømt som Hæler efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis 1
 En Tiltalt, der af et Fruentimmer havde modtaget en Hundrede-Kroneseddel, som hun havde frastjaalet en Person, med hvem hun havde Samleje, anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage 414
 Straf herfor idømt 47, 161, 355

Hævd.

Tilkendt Ejerne af en fast Ejendom Ret til gaaende og kørende Færdsel ad en Vej og til Afhentning af Vand og Vanding af Kreaturer af et Vandhul, idet denne Ret antoges hjemlet ved Alderstidshævd 565

	Pag.
Hævet Sag.	
En Sag, som Appellanten, efter utilbørlig at have forhalet den, havde paastaet afvist, hævet af Højesteret, da Hensigten med Afvisningspaastanden formentlig kun var at omgaa Bestemmelsen i Højesteretsinstruksens § 6	732
Indiciebevis.	
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i Tyveri..... 1, 8, 21, 47, 178, 299, 572,	589
En for Tyveri tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis	715
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i Vold	202
En for bedrageligt Forhold tiltalt Person frifunden	267
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i Ran	320
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i Voldtægtsforsøg	323, 723
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold	434
En for Brandstiftelse tiltalt Person frifunden af Mangel paa Bevis	456
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor en lille Pige.....	586
En Tiltalt mod sin Benægtelse overbevist om at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse.....	635
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
En Tiltalt dømt herefter for Hæleri med Hensyn til et Ur, som han havde stillet til Sikkerhed for et Laan, hvilket Ur samme Dags Formiddag var blevet frastjaalet Ejermanen	1
En Tiltalt dømt herefter for Tyveri med Hensyn til forskellige Genstande, han havde foræret sin Kæreste.....	8
En Tiltalt dømt herefter for Hæleri med Hensyn til en Cycle	355
En Tiltalt dømt herefter for Tyveri af nogle Stole.....	699
Instans.	
Højesteret bemyndiget til at paakende et Forhold a prima instantia	712
Island.	
Sigtelse mod en Overretsassessor for Partiskhed ved Afgivelsen af Votum vedrørende en Kendelse, se Ærefornærmelser.....	336
En Sag angaaende Prisen paa et Parti Sild, se Køb og Salg	428
Jernbanevæsen.	
Et Jernbaneselskab ikke anset erstatningspligtigt med Hensyn til et Ulykkestilfælde ved en Jernbaneoverkørsel, se Erstatning (udenfor Kontraktsforhold)	19
Statueret, at det til Nørrebro Station hørende Areal, der benyttes til Adgangsveje, Gangsti, Oplagspladser, Læsseveje og Jernbanespor, ikke kan betragtes som »Gaardsplads» og derfor ikke er pligtigt at udrede en ved de oprindelige Skøder fra Kjøbenhavns Magistrat paa det paagældende Areal stipuleret Afgift af den Grund, der udlægges til Gaardsplads	501

	Pag
Kaution.	
I et Tilfælde, hvor en mindreaarig Successor til et Stamhus havde med Kurator paataget sig eventuelt at overtage en hans Fader paahvilende Gældsforpligtelse, statureret, at dette var ugyldigt i Følge D. L. 1—13—12	348
En Sagfører, der havde paategnet en Entreprisekontrakt sin Garanti for samtlige Udbetalingers rettidige Præstation, tilpligtet at indfri en for det efter Kontrakten skyldige Restbeløb af vedkommende Bygherre udstedt Veksel, da Trassentens Betalingsforpligtelse ikke ikke blev fyldestgjort ved Vekslens Udstedelse, men først vilde blive det ved dens Indfrielse	409
Efter Omstændighederne antaget, at nogle Personer, der havde kautioneret for en Tredjemands Skyld til en Bank, herved havde kautioneret ikke for den vedkommende af Banken derefter udbetalte Kapital, men for Bankens Tilgodehavende efter en ham tilstaaet Kassekredit	719
Klagemaal, falsk.	
En Tiltalt anset efter § 225 for mod bedre Vidende at have indgivet Anmeldelse til Politiet om et Bedrageri, der skulde være udøvet mod ham	265
Konkurs.	
Angaaende Lejekrav i et Konkursbo, se Lejeforhold	116
I et Tilfælde, hvor en Købmand var gaaet ind paa at yde en — senere falleret — Entreprenør pekuniær Assistance til Fuldførelse af et Arbejde for Statsbanerne mod at erholde »Anvisning« paa det hos Statsbanerne efter Haanden forfaldende Vederlag for Arbejdet, fundet at foreligge en Overdragelse til Købmanden af Entreprenørens Fordring, saaledes at denne ikke kunde inddrages under Entreprenørens Konkursbo, da Købmanden havde stillet den Betingelse for sin Assistance, at han fik Raadighed over Vederlaget, og da Entreprenøren var gaaet ind derpaa. Det fandtes ikke at kunne komme i Betragtning herimod, at Entreprenøren i et til Statsbanerne afgivet Dokument havde »bemyndiget« Købmanden til at hæve og kvittere for den ham (Entreprenøren) tilkommende Betaling, da det maatte antages, at dette Dokument kun var udfærdiget for at skaffe Statsbanerne den af disse fordrede Legitimation for Udbetalingen til Købmanden, men ikke tilsigtede at fastslaa noget om Retsforholdet mellem denne og Entreprenøren	404
I et Tilfælde, hvor et udenlandsk Firma havde solgt en herboende Grosserer et Parti Cykler, saaledes at der skulde betales »Netto Cassa efter Modtagelsen«, og hvor Betalingen berigtigedes ved Veksler, der forfaldt efter en kortere Frist, i hvilken Grossereren kunde undersøge Varerne, antaget, at der forelaa Salg mod kontant Betaling. Det nævnte Firma derfor antaget at have bevaret Ejendomsretten over en Waggonladning Cykledele, der var afsendt hertil, uanset at Grossereren, der havde erholdt Fragtbrevet paa Ladningen, var gaaet fallit	463
Se endvidere Afkræftelse.	

Kontraappel.

Under en Sag om Erstatning paa Grund af Kontraktsbrud ikke taget Hensyn til et af Indstævnte under Proceduren for Sø- og Handelsretten fremsat Modkrav, allerede fordi Dommen ikke af ham var kontraappelleret . . . . .

680

Kvaksalveri.

En Tiltalt, der i stort Omfang havde taget Patienter, der henvendte sig til ham, under Behandling ved Massage, Sygegymnastik og elektriske Bade, uden at lægge Vægt paa, om en Læge havde tilraadet saadan Behandling, anset med en Bøde paa 200 Kr. . . . .

505

Køb og Salg.

Under en Sag, under hvilken Køberen af en Hest bl. a. paastod Sælgeren dømt til at tilbagebetale Købesummen, fandtes det ikke bevist, at Hesten, der var solgt fri for skjulte Fejl, og som kort efter Salget var død af ondartet Lungesyge, allerede paa Salgstiden var befængt med nævnte Sygdom. At det veterinære Sundhedsraad havde erklæret, at det bestemt maatte antages, at Hesten havde været smittet før Salget, blev efter Omstændighederne ikke fundet afgørende. . . . .

418

Under en Sag anset bevist, at der mellem en Købmand og et Sildefangstelskab var truffet Aftale om, at Selskabet skulde levere ham Sild til en Pris af 6 Kr. pr. Tønne, saafremt han tog ialt 50 Tønder. Da han imidlertid ikke havde aftaget mere end 22 Tønder, og da dette ikke skyldtes Fejl fra Selskabets Side, fandtes han ikke at have Krav paa kun at betale den nævnte Pris, men paa den anden Side fandtes Selskabet ikke at kunne fordre en højere Pris end den, der til den paagældende Tid og Sted var den almindelige for Sild, solgte i saa store Partier som det omdelte : efter det oplyste 8 Kr. pr. Tønne. . . . .

428

En Gaardejer, der af en handlende søgtes til Betaling af Varer, og som havde erkendt at have modtaget de paa en fremlagt Opgørelse opførte Varer paa en enkelt Post nær og ikke havde oplyst noget til Støtte for sit Anbringende om, at han havde betalt mere, end Opgørelsen udviste, dømt til at betale det paastævnte Beløb med Fradrag af den nævnte Post. . . . .

444

Antaget, at en Mand, der ved et offentligt Bortsalg af Heste havde købt en Vallak og derefter med den Sagfører, der var Inkassator ved Bortsalget, indgaaet et »Forlig«, hvorefter Ejendomsretten over Hesten først overgik til den paagældende samtidig med Betalingen, ikke ved senere at afhænde Vallakken uden forud at berigtige Købesummen havde kunnet overføre Ejendomsretten til vedkommende Køber. Da imidlertid en af den nævnte Sagfører hos denne Køber begært Udleveringsforretning af Vallakken ved Fogdens Kendelse blev nægtet Fremme, og Køberen derpaa i Tillid til, at han havde Beføjelse hertil, afhændede Hesten, blev

	Pag.
der under disse Omstændigheder ikke tillagt Sagføreren nogen Erstatning hos ham	542
Sag om en Hestehandel gjort afhængig af Sælgerens Ed med Hensyn til, om den paagældende Hest, medens den var i hans Besiddelse, havde vist Tegn paa Staldkrampe	691

Legater.

Den Bestemmelse i Fundatsen for et Legat, at Legatportionerne skulle tilfalde Børn af Legatstifterens Søkende eller ægtefødte Efterkommere af disse eller af hans Plejedatter, eller endelig, »hvis saadanne ej findes,« ægtefødte Efterkommere af Legatstifterens Oldefader, »alt for saa vidt som de dertil ere værdige og trængende«, antaget at maatte forstaas saaledes, at de førstnævnte nærmere Linier, saa længe nogen i dem er til, ubetinget maa udelukke den fjernere Linie uden Hensyn til, om de paagældende nærmere Slægtninge ikke fyldestgør de i Fundatsen foreskrevne Betingelser med Hensyn til Værdighed og Trang	249
--	-----

Lejeforhold.

I et Tilfælde, hvor en Lejer, efter ikke fuldt at have betalt den den 1 Januar 1903 forfaldne fjerdingaarlige Leje, den 2 Februar 1903 gik fallit, statueret, at Husejeren — der i Følge Lejekontraktens Bestemmelser om Følgerne af Misligholdelse var berettiget til ved Konkursens Indtræden at fordre Leje for Tiden fra April Flyttedag 1903 til Oktober Flyttedag s. A. — vel ikke kunde anses berettiget til at fordre dette Lejekrav fyldestgjort af Konkursboet som et Massekrav, men at derimod Fordringen som et Huslejekrav maatte anses privilegeret i Boet i Medfør af Konkl. § 33 Nr. 2 a, uden at det i saa Henseende kunde have Betydning, at Husejeren i Henhold til Lejekontrakten paa Grund af den skete Misligholdelse havde fordret det lejede fraflyttet af Boet	116
Statueret, at Lejeren af et Hotel ikke havde haft nogen Pligt til at sætte sig i Bevægelse for at skaffe sig Vished for, til hvem han, efter at han havde erfaret, at Hotellets Ejer havde afhændet det, nu skulde betale Leje, og at der derfor ikke forelaa mora fra hans Side med Hensyn til Erlæggelsen af den paagældende Lejepræstation	694

Livsforsikring.

Angaaende Stempelpligten for en Livsforsikringspolice, der var udfærdiget her i Landet i Henhold til en i Udlandet underskrevet Forsikringsbegæring, se Stempelvæsen	520
--	-----

Mandatarforhold.

Et Tilfælde, hvor en Appelindstævnt, der for Underinstanserne havde været repræsenteret ved en Mandatarius, efter Sagens Indstævning for Højesteret havde tilbagekaldt Mandatarfuldmagten, hvorefter han havde erholdt Bevilling til fri Proces	431
---	-----

	Pag.
Meddelagtighed.	
En Tiltalt anset efter § 230, 2. Stk., jfr. § 54	161
Deltagelse i Forbrug af et en beruset Mandsperson fravendt Beløb, se Bedrageri	339
§ 52 anvendt med Hensyn til en Tiltalt, der ansaas overbevist om at have ladet sin 10aarige Søn stikke Ild paa Tiltaltes Ejendom	635
Medicinalvæsen.	
Straf for ulovlig Medikamenthandel anvendt paa en Materialist, der havde forhandlet dels det fra almindelig Detailhandel undtagne Præparat Kamferspiritus, om end i et noget andet Blandingsforhold end det officinelle, dels amerikansk Olie i mindre Partier end de anordningsmæssige, uden Hensyn til, at Olien paa Etiketterne angaves at være til teknisk Brug. Derimod antaget, at Medicinallovgivningen ikke var overtraadt ved, at Tiltalte havde forhandlet dels Jern-Maltose som bloddannende og styrkende Middel mod forskellige Sygdomme og Svækkelsestilstande, da det ikke derved var betegnet som egenligt Lægemedel, dels Sedativvand, da dette ogsaa benyttes som Toiletmiddel, dels endelig Blyvand, da dette bestod af andre Stoffer end det af Apotekerne forhandlede	239
Mora.	
Statueret, at Lejeren af et Hotel ikke havde haft nogen Pligt til at sætte sig i Bevægelse for at skaffe sig Vished for, til hvem han, efter at han havde erfaret, at Hotellets Ejer havde afhændet det, nu skulde betale Leje, og at der derfor ikke forelaa mora fra hans Side med Hensyn til Erlæggelsen af den paagældende Lejepræstation	694
Mosaiske Trossamfund.	
Statueret, at det Bidrag til det mosaiske Trossamfunds Udgifter, der i Følge Reglement for dette af 29 Marts 1814 §§ 13 og 14 for et Aar paalignes Samfundets Medlemmer, ikke bortfalder i større eller mindre Omfang, fordi vedkommende Medlem dør i Skatteaaret	335
Mulkt for unødigt Trætte.	
Mulkt for unødigt Trætte ikendt	732
Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).	
En Tiltalt anset efter § 100 for at have gjort Modstand ved sin Anholdelse	12, 150
En Tiltalt, der havde slaaet en Politibetjent, der vilde hindre ham i at genere en ældre Kvinde paa Gaden, med knyttet Haand i Ansigtet, og derefter gjort Modstand ved sin Anholdelse, anset efter § 100, jfr. § 203	151
En Tiltalt, der havde nægtet at følge med en Politibetjent til Stationen og derefter havde tilføjet Betjenten et Slag i Øjet, anset efter § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 × 5 Dage	466

	Pag.
En Tiltalt, der for Vold mod en Politibetjent ved Kriminal- og Politiretten var bleven betinget dømt, men som derefter, inden Sagen var bleven forelagt Højesteret, havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af § 203, hvilket Forhold Højesteret bemyndigedes til at behandle a prima instantia, anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder	712
Næringsbrug (ulovligt).	
En Tiltalt dømt for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 4de Gang adøvet ulovlig Brændevinsudskænkning	90
En Tiltalt gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringslovgivningen, idet han, der ikke havde Adkomst paa Beværtningsnæring, havde udskænket Spirituosa til Fortæring paa Stedet	545
Næringsvæsen.	
Statueret, at Bestemmelsen i Næringslovens § 19 — at Grænserne mellem de forskellige Haandværks- eller Fabriknærings Berettigelse bliver at afgøre efter Lov og Sædvane — maa komme analogisk til Anvendelse ved Spørgsmaalet om Grænserne for Haandværkernes Handelsberettigelse, idet de i saa Henseende i Næringslovens § 23, 3dje og 4de Punktum, givne Regler ikke kunne anses for udtømmende. Som Følge heraf maatte en Glarmester, da det i en lang Aarrække har været almindelig Brug for Glarmestrene at føre Lager af uindrammede Billeder og at sælge disse saa vel indrammede som uindrammede, i denne Sædvane have Hjemmel til at drive Handel med uindrammede Billeder	276
Nødværge.	
Et Tilfælde af Overskridelse af Grænserne for det tilladte Nødværge, se Drab	303
Omløben med Varer.	
En Uldhandler antaget ikke at have overtraadt Lovgivningens Bestemmelser om ulovlig Omløben med Varer, da de omførte Varer alle vare købte og tilvirkede hos Landboere og efter Omfanget og Beskaffenheden som Bierhverv af de Virksomheder, hvorved de tilvirkedes, maatte betragtes som Produkter af Landmandens Hustid	368
En Tiltalt anset herfor	400
Opholdsmaalæg.	
En Kriminal- og Politiretsdom, hvorved en tidligere straffet Person for Tyveri var bleven anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos det paalagdes ham i 5 Aar efter sin Løsladelse at tage Ophold i en af Politiet anvist Kommune, stadfæstet, for saa vidt angik Bestemmelsen om Strafarbejde, hvorimod Paalæget bortfaldt, da der ikke var forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der var Feje til at give et saadant	714

	Pag.
Opsigelse.	
Angaaende, hvor lang Opsigelse en Fyrbøder hos en Tørvefabrikant har Krav paa, se Arbejdsforhold	431
Pant.	
Indehaveren af en i sin Tid til Sikkerhed for et ydet Laan haandpantset Panteobligation tilpligtet at udlevere denne, da lovligt Tilbud af det laante Beløb maatte antages at foreligge	554
Pligtkørsel.	
I et Tilfælde, hvor en under et Baroni hørende, kørselspligtig Fæstegaard var bleven nedlagt som saadan og indtaget til Bepplantning med Skov, statueret, at der ikke længere paahvilede den paagældende Ejendom Kørepligt, da denne Pligt for Landets Vedkommende efter Fr. 26. Juni 1844 ikkun paahviler saadanne Jordbrug, der kunne betragtes som Gaarde	517
Politi.	
Spørgsmaal, om Statskassen var ansvarlig for en af Politiet foretagen uberettiget Konfiskation af et Parti Margarine, se under Erstatning	84
Polititilhold.	
En Tiltalt anset for Overtrædelse af et Polititilhold	413, 489, 671
Postvæsenet.	
Angaaende Postmestres Alderstillæg, se Embeds- og Bestillingmænd	579
Procesomkostninger.	
En Person, der overfor en Sagførers Dødsbo havde fremsat et uberettiget Krav, paalagt Prosesomkostninger med 1,000 Kr. Se Sagførere	392
Ran.	
En Tiltalt dømt for Forsøg paa Ran med Hensyn til et Ur	1
En tiltalt anset overbevist om at have gjort sig skyldig i Ran af en Portemonnæ fra en Person, som han tilfældig havde truffet paa Gaden ved Nattetid	320
En Tiltalt anset for Ran af en Portemonnæ i Gangen i en Ejendom	327
Regnskab.	
Et af en Mand overfor en Sagførers Dødsbo rejst, mod Sagføreren Regnskaber stridende Krav paa et større Pengebeløb, hidrørende fra et gennem ca. 20 Aar fortsat Mellemværende mellem ham og Sagføreren i Anledning af forskellige af dem til Dels i Fællesskab foretagne Grund- og Byggespekulationer, forkastet under Hensyn til Mandens overfor Sagføreren ofte gentagne, ubetingede og utvetydige Godkendelser af Regnskaberne, af hvilke han som Forret-	

	Pag.
ningsmand maatte have havt fuld Forstaaelse, og idet der manglede enhver Hjemmel til at anse Godkendelsen for afgiven paa Skrømt	392
Retdens Pleje.	
Udtalt, at en Arrest under en Tyverisag ikke i det hele havde været tilstrækkelig begrundet	121
En Underdommer mulkeret for ikke at have opgivet den ved Fr. 3. Juni 1796 § 35 paabudne Attestation om Sagførelsens Lovlighed	350
Misbilliget, at en for Overtrædelse af § 185 sigtet Enke havde været belagt med Arrest, og at denne havde været i 4 Uger	400
Misbilliget, at de med en Gæsteretsakt fulgte Dokumenter, ogsaa Indlægene, vare vedlagte uden at være sammenhæftede, at det ikke i Aktsbekræftelsen var anført, hvor mange Stykker der fulgte Akten, og at denne ikke var forsynet med Paategning om, naar den var bestilt og naar udfærdiget	444
Misbilliget, at en Dommer, efter at have frifundet en for Rufferi tiltalt Kvinde, først 5 Dage efter Dommens Afsigelse ophævede det over hende afsagte Arrestdekret	494
Rufferi.	
En Gæstgiverske, der, som det maatte antages, i vindesyg Hensigt havde tilstedet Personer af forskelligt Køn Adgang til sit Sovekammer, hvor de havde Samleje, anset efter § 182, 2det Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 × 5 Dage	494
Røveri.	
Fire Tiltalte ansete for Røveri, i Forbindelse med Drab	98
Sagførere	
En Sagfører mulkeret for utilbørligt Ophold af Sagen	214
En Sagfører ikke antaget at have overtraadt Strfl. § 245 ved Henvendelser til Slægtninge af en Vekselfalskner. Se Trusler	258
En skriftlig Transport, hvorved en Enke tiltransporterede en Sagfører en omstridt Fordring, nemlig nogle hende i Følge en Købekontrakt formentlig tilkommende Livrenteprestationer for en Del Aar, tilsammen 400 Kr., saaledes at ingen Del af Livrenten skulde tilkomme hende, før Sagføreren var dækket for de nævnte 400 Kr., der skulde tilkomme ham som Honorar for hans Assistance, erklæret ugyldig som stridende mod Forbudet i Fr. 4 Marts 1690 § 3	352
Et af en Mand overfor en Sagførers Dødsbo rejst, mod Sagføreren Regnskaber stridende Krav paa et større Pengebeløb, hidrørende fra et gennem ca. 20 Aar fortsat Mellemværende mellem ham og Sagføreren i Anledning af forskellige af dem til Dels i Fællesskab foretagne Grund- og Byggespekulationer, forkastet under Hensyn til Mandens overfor Sagføreren ofte gentagne, ubetingede og utvetydige Godkendelser af Regnskaberne, af hvilke han som Forretningsmand maatte have havt fuld Forstaaelse, og idet der mang-	

	Pag.
lede enhver Hjemmel til at anse Godkendelsen for afgiven paa Skrømt	392
En Sagfører mulkteret for utilbørligt Ophold af Sagen	656
Salær.	
En Ejendomskommissionær ikke anset berettiget til Salær i Anledning af Salget af en Gaard	615
Servituter.	
Alderstidshævd vunden paa en Vejret og Vandret	565
Skatter og Afgifter.	
Spørgsmaal angaaende en Afgift til Kjøbenhavns Magistrat af det til Nørrebro Station hørende Areal, se Jernbanevæsen	501
Skolevæsen.	
Ang., for hvilket Tidsrum det Skoler paa Landet leverede Brændsel maa anses at være ydet, se Embeds- og Bestillingsmænd... 164,	168
Statskassens Ansvar for Embedsmænds Handlinger.	
Se herom Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).....	84
Stempelvæsen.	
I et Tilfælde, hvor der under en Retssag var fremlagt en ubekræftet Genpart af en Kontrakt, der sagdes at være bortkommen, og hvor den af Skattedepartementet angaaende Stempelpligten efter Overenskomst sagsøgte Person havde afgivet den Proceserklæring, at han ikke vilde erklære sig om, hvorvidt Skattedepartementets Anbringende, at den originale Kontrakt havde været skreven paa ustempelt Papir, var rigtig, fandtes denne Vægning ikke at kunne medføre, at Skattedepartementets nævnte Anbringende maatte lægges til Grund, da den ovennævnte Person ikke havde været pligtig til at erklære sig om Anbringendets Rigtighed. Vedkommende derfor frifunden, da det ej heller paa anden Maade var godtgjort, at den originale Kontrakt ikke havde været skreven paa behørigt stemplet Papir.....	194
En af Forsikringsaktieselskabet »Mundus« gennem dets Direktion for Frankrig tegnet, til en i Paris bosat Person udstedt Livsforsikringspolice anset stempepligtig.....	520
Straffens Udmaaling.	
En Tiltalt, der uden Foranledning havde bibragt en anden to Skaller, anset efter § 203 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar	242
En gentagne Gange i Udlandet, men ikke forhen her i Riget straffet Person, der havde gjort sig skyldig i Indbrudstyveri, hvis Udbytte dog indskrænkede sig til en til 6 Øre vurderet Cigar, som han røg, anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.....	328
En ved Kriminal og Politirettens Dom for Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 × 5 Dage anset Tiltalt af Højesteret anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage i Henhold til den efter Kriminalrettsdommens Afsigelse emanerede midlertidige Straffelov	414
En Kriminal- og Politiretsdom, hvorved en tidligere straffet Person	

	Pag.
for Tyveri var bleven anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos det paalagdes ham i 5 Aar efter sin Løsladelse at tage Ophold i en af Politiet anvist Kommune, stadfæstet, for saa vidt angik Bestemmelsen om Strafarbejde, hvorimod Paalæget bortfaldt, da der ikke var forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der var Føje til at give et saadant	714
Strafskylds Forældelse.	
Et en Tiltalt mulig paahvilende Strafansvar efter § 257 for at have nægtet Modtagelsen af en Paraply, som han havde hentet fra København til en Tjenestepige, idet han ikke vilde røbe, at han havde glemt den i Toget, forældet efter § 66	267
Stævning.	
En Højesteretsstævning under Indstævntes Udeblivelse afvist, da Varslet, skønt Indst. boede i Paris, ikke i Overensstemmelse med Lov 11 April 1890 § 1 var bestemt af Rettens Justitiarius. Udtalt, at Afvisning forøvrigt ogsaa maatte blive en Følge af, at Stævning til det løbende Højesteretsaar i Sagen — der ej var anteciperet — først var forkyndt efter Højesteretsaarets Begyndelse	295
Sundhedsvæsen.	
Brede Klædefabrik tilpligtet at foretage forskellige af Sundhedskommissionen for Lyngby Sogn i Henhold til den lokale Sundhedsvedtægt paabudte Indretninger	598
Sædeligheden.	
2 Personer, der havde forsøgt at øve Voldtægt mod en 17aarig Pige paa en Marksti, anset efter § 168, 2det Punktum, smhldt. med § 46, disse §§ for den ene Tiltaltes Vedkommende sammenholdt med § 37, med henholdsvis 18 og 8 Maaneders Forbedringshusarbejde	67
En Tiltalt anset for Forsøg paa Blodskam med sin Moder	98
En Tiltalt ikke paalagt Strafansvar for Omgængelse mod Naturen, da der ikke under Sagen forelaa tilstrækkelige Oplysninger i saa Henseende	171
En Tiltalt, som under Foregivende af at ønske en Jordmoders Bistand ved en Fødsel havde ringet hende op om Natten og faaet hende til at ledsage sig ud af Byen, hvorefter han gjorde sig skyldig i Voldtægtsforsøg overfor hende, anset med Forbedringshusarbejde i 6 Aar	323
En Tiltalt anset for uterlig Beføling af 3 smaa Piger i Alderen fra 7 til 5 Aar	342
En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i et Voldtægtsforsøg overfor en Pige, med hvem han ved Nattetid fulgtes fra et offentlig Bal i et Forsamlingshus, anset med 2 Aars Forbedringshusarbejde ..	358
En Mandsperson og en Enke, der flere Nætter havde plejet legemlig Omgang i Enkens Soveværelse, hvor ogsaa hendes 4 Børn sov, antagen efter Omstændighederne ikke at have gjort sig skyldig i en strafbar Krænkelser af Blufærdigheden, da det ikke var oplyst,	

	Pag.
at Børnene — der vel havde iagttaget, at Mandspersonen delvist afklædte sig og gik i Seng til Moderen — ogsaa havde iagttaget, at de havde legemlig Omgang	400
En Tiltalt, der havde behandlet sin Hustrus 9aarige Søster, hvem de havde taget til sig, paa uterlig Maade, og efter nogle Aars Forløb ogsaa jævnlig havde havt Samleje med Barnet, anset efter §§ 166 og 174 samt § 176, jfr. §§ 166 og 173, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar	447
En Tiltalt, der havde bevæget et 14aarigt Pigebarn til at tilstaa sig Samleje, anset efter § 174 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 × 5 Dage	506
En Tiltalt, der for Betaling havde ladet sig bruge til Uterlighed med en beruset Mandsperson, anset efter Lov 1ste April 1905 § 4, 2det Stykke, med Tvangsarbejde i 5 Maaneder	553
En Tiltalt, der i en Jernbanekupé havde udvist uterligt Forhold overfor en lille Pige, idømt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder	586
En Tiltalt, der havde forhandlet Postkort med Billeder af lidet paaklædte Kvinder, ikke antaget at have overtraadt § 184	603
En Boghandler, der havde forhandlet et fransk Billedværk »Le nu artistique«, hvis Billeder efter Erklæringer fra herværende Kunstnere vilde kunne være til Nytte for Kunstnere, ikke antaget at have overtraadt § 184	608
En Tiltalt for Forsøg paa Voldtægt overfor en ikke uberygtet Pige anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar	620
En Tiltalt, der havde forhandlet Postkort med Billeder af en nøgen eller lidet paaklædt Kvinde, ikke antaget at have overtraadt § 184	625
En Tiltalt for Forsøg paa Voldtægt overfor en ikke uberygtet Kvinde anset med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder	723
En Kone, der havde plejet legemlig Omgang med sin 19aarige Søn, anset med Tugthusarbejde i 4 Aar	739
Sædvaane.	
Med Hensyn til Glarmestres Handelsberettigelse, se Næringsvæsen	276
Søfartsforhold.	
Ang. en bestyrende Reders Ansvar overfor Medredere, se Erstatning (i Kontraktsforhold)	134
Ang. »Dansk Skibs-Restaurationsforenings« Ret til at engagere Personer til Restaurationsvirksomhed om Bord i Skibe, se Forhyring	158
Et Dampskib, der havde paasejlet en Skonnert, der efter et Par Timers Forløb sank, tilpligtet at udrede en Erstatning af 500 Kr., hvilket Beløb en Reparation af den Skonnerten ved Kollisionen tilføjede Lækage antoges at ville have andraget. Derimod ikke paalagt yderligere Erstatning, da Skonnertens Besætning ved at nægte at yde nogen Assistance til dens Redning havde mistet Kravet herpaa	579
Angaaende et Dampskibsselskabs Erstatningspligt med Hensyn til en delvis Beskadigelse under Sejladsen af et Parti Bomuldsfrø-kager og et manglende Antal Sække af Kagerne, se Erstatning (i Kontraktsforhold)	665

Søloven.

Udtalt, at efter det oplyste havde det i Kjøbenhavns Havn tidligere i en lang Aarrække været Skik og Brug ved Losning af løst Korn, at Kornet fyldtes i Tønder i Lasten, og at Skibet kun besørgede og betalte for Fremlempning og Ophejsning af Tønderne, medens Kornmodtageren betalte for Fyldningen af Tønderne og for alt, hvad der ellers foretoges, indtil Kornet var kommet i Land, — men at dette var blevet forandret faa Aar efter Sølovens Ikrafttræden, saaledes at saa godt som alle nu lossede ogsaa løst Korn efter Reglerne i Sølovens § 136. I Mangel af anden Aftale maatte Ladningsmodtageren ogsaa ved Losning af Korn kunne fordre, at der forholdtes efter Sølovens § 136	43
En Skibsfører forsømt de ham efter Sølovens § 43 paahvilende Pligter. Se Søfartsforhold	579
Et Dampskibsselskab i Henhold til Sølovens §§ 144 og 145 tilpligtet at svare til et Antal Sække, der ved Udlosningen manglede i det Antal, som i Følge Konossementerne var indladet i Skibet	665

Sø- og Handelsretssager.

Et Tilfælde, hvor en subsidær Paastand af Sagsøgeren i en Sø- og Handelsretssag først var bleven fremsat under den mundtlige Procedure. Se Erstatning (i Kontraktsforhold)	604
--	-----

Tilregnelighed.

En Tiltalt, som, noget paavirket af Spiritus, men efter sin Forklaring med Bevidsthed om, hvad han gjorde, af Vrede over, at en Mand, ved hvis Bord han vilde sætte sig, tog ham i Armen og sagde, at han skulde gaa, havde slaaet denne Mand bl. a. i Panden med knyttet Haand og denved tilføjet ham et Saar, som fuldt tilregnelig anset efter § 203, uanset at han i Følge en tidligere anstillet Lægeobservation reagerede abnormt overfor Alkohol, da en under Sagen tilvejebragt Lægeerklæring udtalte, at der trods Tiltaltes sygelige Dispositioner i fornævnte Retning efter Omstændighederne neppe havde været nogen dybere Bevidsthedsforstyrrelse til Stede hos ham	70
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt var dømt for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter § 232, sammenholdt med § 39, Henvisningen til sidstnævnte § udeladt af Højesteret	119
En Tiltalt, som under Paavirkning af Spiritus havde bibragt en anden et Slag i Hovedet med et tungt Redskab og derved forarsaget dennes Død, anset efter § 188 smhldt. med § 39. Overretten havde fritaget for Straf i Medfør af § 38, men dømt vedk. til at undergive Sikkerhedsforanstaltninger efter Øvrighedens Bestemmelse	171
§ 39 anvendt af Kriminal- og Politiretten, men udeladt af Højesteret	699
§ 39 anvendt ved Dom i Tyverisag	708

Trusler.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører til Dækning af sit Tilgodehavende hos en Medkontrahent havde modtaget en af denne accepteret	
--	--

- Veksel med paategnede Navne af dennes Bedstefader, Moster og Svigerfader som vekselforpligtede, og hvor Sagføreren, da disse Navne viste sig falskelig at være paaførte af Medkontrahtenten selv, efter først forgæves at have forsøgt at faa Mosteren til at skrive paa en ny Veksel, havde sendt hende følgende Telegram: »Han bliver arresteret i Eftermiddag«, og nogle Dage senere efter en forgæves Henvendelse til Bedstefaderen havde tilsendt denne et Brev, der gik ud paa, at Bedstefaderen og hans Datter selv maatte tage Ansvar for, at Sagføreren lod Skyldneren vandre i Forbedringshuset, fundet betænkeligt at betragte nogen af disse Tilkendegivelser fra den tiltalte Sagførers Side som indeholdende nogen Trusel, der kunde henføres under Strfl. § 245. Tiltalte derfor frifunden 258
- I et Tilfælde, hvor en Arbejdsmand og hans Søn vare tiltalte for Overtrædelse af Strfl.s Kap. 24, eventuelt i Forbindelse med § 210, idet de om Morgenen Kl. 5, efter at Sønnen den foregaaende Aften i Utide havde forladt sin Tjeneste, havde indfundet sig i hans Husbonds Sovekammer, forsynede med Stokke, og efter en fra begge Sider grov og højrrøstet Forhandling, under hvilken Husbondens Karl og Dreng kom til Stede, havde faaet Sønnens Skudsmaalsbog udleveret med Paategning om Tjenestens Ophør tilligemed et Pengebeløb som Løn, blev det ikke fundet tilstrækkelig bevist, at de tiltalte havde gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold, hvorfor de bleve frifundne 390

Tyende.

- En Tjenestekarl anset efter § 203, jvfr. Tyendel. § 26, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 × 5 Dage for i beruset Tilstand at have overfaldet sin Husbond, der selv vilde køre et Karlen betroet Køretøj hjem 227
- Antaget, at en Gaardbestyrer, der efter et Sammenstød med en af ham fæstet Tjenestekarl, hvorunder han havde bebrejdet denne Efterladenhed med Hensyn til Vanding af Hestene, hvorefter Karlen udtalte, at Gaardbestyreren var en simpel Mand, havde anmodet Karlen om at forføje sig bort, uden Berettigelse havde bortvist Karlen. Spørgsmaal, om denne havde været fæstet saaledes, at Forholdet skulde ophøre paa en vis Dag uden Opsigelse, eller om Tyendeforholdet havde været indgaaet halvaarsvis 274

Tyveri (simpelt).

- En Tiltalt dømt for Tyveri fra en beruset Person, idet han, da denne blev bortvist fra en Beværtning, med begge Arme tog ham om Livet, bar ham hen til Døren og satte ham ud paa Gaden, ved hvilken Lejlighed han maa antages at have tilegnet sig den paagældendes Portemonnæ 1
- En tidligere een Gang straffet Person, der fra Steder, hvor han havde uhindret Adgang, i 22 Gange havde stjaalet Cykler for over 2000 Kr., og som, skønt udskreven værnepligtig, havde undladt

	Pag.
at give Møde efter 2 Indkaldelser, anset under et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar	16
En flere Gange for Tyveri, Hæleri og Røveri dømt Person, der var sigtet for paa en Beværtning at have tilvendt sig Penge fra en stærkt beruset Mand, blev mod sin Benægtelse efter de foreliggende Oplysninger anset skyldig i Tyveri, særlig under Hensyn til en Række til Dels beedigede Vidneforklaringer om hans Optræden overfor den berusede og til, at Tiltalte, der ellers altid havde det meget smaat med Penge, efter den angivne Lejlighed viste sig at være i Besiddelse af et forholdsvis betydeligt Pengebeløb, for hvis Erhvervsmaade han ikke kunde gøre fyldestgørende Rede	21
En Tiltalt straffet for at have stjålet en paa en Trappegang hestaaende Cykle	52
En Tiltalt straffet for at have stjålet en Portemonnæ ud af Lommen paa en Person, der sad og sov paa en Beværtning.....	77
En Tiltalt dømt for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter § 232 (Krim.- og Politiretten havde sammenholdt med § 39)	119
En Tiltalt, der havde tilegnet sig en Tegnebog, som en anden Person havde tabt paa et Høloft, hvor de paagældende havde sovet, og som Tiltalte havde fundet, da de søgte efter Bogen paa Loftet, dømt for simpelt Tyveri	121
En Tiltalt, der var fundet i Besiddelse af en Del ved et Indbrud stjaalne Effekter, med Hensyn til hvilke han forklarede, at han af en ham ubekendt Mandsperson var bleven anmodet om at passe paa dem, og at han derefter havde besluttet at tilegne sig dem, anset efter 231, 1ste Stykke. Underinstansen havde anvendt § 253	139
En Tiltalt, som fra sin tidligere Husbonds Gaard havde borttaget en Slæde og solgt denne, og som forklarede, at Slæden var skænket ham af dens Ejerinde, medens hun forklarede at have foræret Slæden til en anden, frifunden, idet det trods meget, der talte imod ham, fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om at have opfattet Ejerindens Udtalelser saaledes, at Gaven gjaldt ham.....	224
En Tiltalt anset overbevist om at have stjålet en Handelskones Pung ud af hendes »Sælgelomme«	333
En Tiltalt efter en af hende oprindelig afgiven Tilstaaelse dømt for paa en Beværtning at have frastjålet en stærkt beruset Mandsperson et Ur.....	339
En tidligere straffet Staldkarl, der fra Gaardens Magasiner havde stjålet et Par Skæpper Blandsæd til Foder til en ham tilhørende Gris, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 × 5 Dage.....	363
En tidligere straffet Person, der, medens han havde Ophold paa en Skovridergaard for at udføre noget Murerarbejde, havde tilegnet sig en Tikroneseddel og nogle Klædningsstykker, anset med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde	376
Forskellige Tiltalte, der i Statsskove havde tilvendt sig Grangrene til Kransebinding, ansete skyldige i egentligt Tyveri under Hensyn	

	Pag.
til det Omfang, hvori Tilvendelsen havde fundet Sted, samt at denne var sket udelukkende i Erhvervsøjemed	379
En Tiltalt dømt for at have stjaalet et Lommeur	438
En tidligere straffet Person anset overbevist om at have frastjaalet en Person, hos hvem han havde overnattet, en Pengekasse	572
En »Dansetyv« mod sin Benægtelse anset overbevist om at have stjaalet et Lommeur	589
En 70aarig Tiltalt for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri anset med 4 Aars Tugthusarbejde	672
En mange Gange for Tyveri straffet Tiltalt, der nu paany var sigtet herfor, frifunden, da det overfor hans Benægtelse ikke kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold	715
Endvidere anset herfor 53, 125, 143, 156, 205, 312, 422, 455, 619, 671,	699

(grovt).

En flere Gange for Tyveri og Hæleri straffet Person, der var sigtet for ved flere forskellige Lejligheder at have begaaet Tyveri eller Hæleri, efter det oplyste mod sin Benægtelse dømt for Tyveri og Hæleri, særlig under Hensyn dels til hans medskyldiges med det iøvrigt oplyste stemmende Forklaringer, dels til hans egen under Sagen afgivne løgnagtige Forklaringer, til hans Fortid og hele Omdømme og til, at han var uden paaviseligt lovligt Erhverv ..	47
En Tiltalt, der efter en medtiltals Forklaring havde deltaget i et Indbrudstyveri, medens han efter sin egen Forklaring havde nægtet at deltage i Tyveriet, men derimod senere havde modtaget en Del af de stjaalne Genstande, anset efter § 231, 2det Stykke. Underinstansen havde dømt for Hæleri	189
En Tiltalt, der havde modtaget forskellige Genstande af en medtiltalt, som denne — hvad førstnævnte vidste — havde stjaalet ved Indbrud, anset efter § 230, 2det Stk., jfr. § 54	161
Tvende Tiltalte mod deres Benægtelse ansete overbeviste om at have begaaet et større Antal Indbrudstyverier	178
En Tiltalt, der i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang til nogle ca. 6½ Alen dybe, 5½ Alen brede og 3¾ Alen høje Lysthuse i Kolonihaverne ved Kløvermarksvej ved voldelig at opbryde Lysthusenes Døre og stjaalet en Pibe, nogle Cigarer m. m., anset efter § 229, 4de Stykke	255
En tidligere to Gange for Tyveri straffet Person, som var antruffen paa et forinden ved en Hængelaas aflukket Pulterkammer uden at kunne angive nogen rimelig Grund til sin Tilstedeværelse dér, og som ved Anholdelsen kort efter fandtes i Besiddelse af en Bog, der havde beroet i Kammeret, medens forskellige i Kammeret beroende Klædningsstykker vare udtagne af deres Gemmer, pakkede sammen og henlagte ved Døren, mod sin Benægtelse anset overbevist om i tyvagtig Hensigt ved at frabryde Hængelaasen at have skaffet sig Adgang til Kammeret og dér at have stjaalet de nævnte Genstande Derfor anset efter § 231, 2det Stykke	299
To Tiltalte, der ved at overstige et Plankeværk havde skaffet sig	

	Pag.
Adgang til et Skur i Gaarden til en Nybygning og efter at have frabrudt Skurets Hængelaas havde stjaalet noget Værktøj og nogle Klædningsstykker, ansete efter § 229 Nr. 4	308
En Tiltalt anset for Tyveri fra en ubeboet Villa, hvortil han havde skaffet sig Adgang ved at ituslaa en Rude, og fra et Lysthus i en Kolonihave	309
En gentagne Gange i Udlandet, men ikke forhen her i Riget straffet Person, der havde gjort sig skyldig i Indbrudstyveri, hvis Udbytte dog indskrænkede sig til en til 6 Øre vurderet Cigar, som han røg, anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar	328
En tiltalt Kvinde, der fandtes i uhjemlet Besiddelse af Genstande, der vare frakomne Ejeren mod dennes Vidende og Vilje, mod sin Benægtelse anset for skyldig i Tyveri	330
Endvidere anset herfor	422, 562, 708, 714

(§ 233).

En 11aarig Dreng straffet	75
---------------------------------	----

(§ 235).

En tidligere flere Gange bl. a. for Tyveri straffet Tiltalt i Medfør af § 235 anset med Straf af simpelt Fængsel i 2 Dage for i en Skov at have afskaaret Enebærkæppe til Kurvefletning til en Værdi af ikke over 30 Øre	384
I et Tilfælde, hvor nogle Tiltalte havde tilvendt sig Kuglesten paa den til Klintholm Gods hørende Strandbred, uden at dog alle Stenene vare opsamlede ovenfor den daglige Vandstandslinie, statueret, at det kunde have sit Forblivende ved den ved Overrettsdommen skete Henførelse af Forholdet under § 235	388

Uagtsomhed.

En tiltalt Gaardejer, hvis 11aarige Tjenestdreng var bleven dræbt derved, at en paa Gaarden værende glat Akselledning, der under en opstaaet stærk Blæst af en i Forbindelse med den staaende Vindmotor var sat i roterende Bevægelse, havde grebet fat i Drengens Tøj og slynget ham rundt, anset efter § 198, fordi han, skønt det var ham bekendt, at den ikke med Bremse forsynede Motor kunde sættes i Bevægelse ved opstaaende stærk Blæst, havde forladt sit Hjem uden at have truffet tilstrækkelig forebyggende Foranstaltninger, uagtet den omkomne Dreng, der stod under Tiltalles Tilsyn, nødvendigvis skulde ind i det Rum, hvor den roterende Aksel fandtes. Straf for Overtrædelse af Lov om Ulykkestilfælde ved Maskiner af 12te April 1889 § 2 fandtes derimod uanvendelig, da den i Henhold til samme Lovs § 15 udnævnte Tilsynsmand med Maskiner ikke havde givet Tiltalte noget Paalæg om at dække eller indhegne den nævnte Aksel	31
Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned i Henhold til § 207 anvendt paa en Skorstensfejersvend, der uden lagtgelse af nogen Slags Sikkerhedsforanstaltning havde beordret en	

Pag.

nylig antagen Skorstensfejerlærling til at stige ned gennem en Skorsten — skønt det var ham bekendt, at Lærlingen ikke tidligere havde passeret en Skorsten, og skønt det er en almindelig brugt Forsigtighedsregel, at en Lærling, første Gang han passerer en Skorsten, passerer denne fra neden opefter, efterfulgt af Svenden, for at denne, om fornødent, kan hjælpe ham — idet denne Adfærd havde til Følge, at Lærlingen styrtede ned og paa-drog sig Beskadigelser, der fandtes at maatte henføres under de i § 204 omhandlede	41
I et Tilfælde, hvor en Person under en Samtale bl. a. om, hvorvidt Petroleum kunde antændes med en Tændstik, under Henvi-sning til, at han tidligere forgæves havde forsøgt med en Tændstik at antænde en Skaal Petroleum, havde opfordret en anden til at gøre et Forsøg, og hvor denne straks derefter havde afrevet en Tændstik og holdt den hen over en Aabning af $\frac{3}{8}$ " Diameter i en Petroleumstank, hvilket øjeblikkelig havde til Følge en Eks-plosion, der antændte et Hus, som fuldstændig nedbrændte, an-tooges den foregaaede Brandstiftelse kun at kunne tilregnes de to Personer som uagtsom, saaledes at deres Forhold henførtes under § 284	71

Udeblivelsesdomme.

43, 192, 193, 194, 214, 247, 248, 271, 272, 273, 395, 428, 493, 527, 662,	677
---	-----

Uterligt Forhold.

En Tiltalt, der i en Jernbanekupé havde udvist uterligt Forhold over en lille Pige, idømt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder	586
--	-----

Varetægtsfængsel, Erstatning for.

Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel ikke tilkendt en Underkanoner i Marinens Artillerikorps, som under en mod ham for Tyveri ved Søetatens kombinerede Ret indledet Undersøgelse havde hensiddet i Varetægtsfængsel fra den 15de December 1901 til den 21 Februar 1902, hvorefter Undersøgelsen sluttedes, uden at Dom blev afsagt, idet der ikke fandtes at være dokumenteret Tilstedeværelsen af Omstændigheder, hvorefter det maatte antages, at paagældende var uskyldig	188
---	-----

Vejvæsen.

En Gaardejer anset uberettiget til paa egen Haand ved Indkastning at fiksere Grænserne for Bredden af en privat Markvej, over hvilken han havde Færdselsret, idet han, der ikke havde godt-gjort at have erhvervet noget Samtykke fra de tilstødende Lods-ejere, i Mangel heraf maatte være henvist til at forholde sig

	Pag.
overensstemmende med de i Lov 14de April 1865 givne Forskrifter om private Veje. Et mod Forsættelsen af de paabegyndte Indkastningsarbejder af de tilstødende Lodsejere nedlagt Forbud derfor stadfæstet	396
Tilkendt Ejerne af en fast Ejendom Ret til gaaende og kørende Færdsel ad en Vej og til Afhentning af Vand og Vanding af Kreaturer af et Vandhul, idet denne Ret antoges hjemlet ved Alderstidshævd. Indstævnte tilpligtet at fjerne en paa Vejen anbragt Hindring for Færdselen og sætte en Del af Vejen, som han havde opløjet og tilsaaet, i dens tidligere Stand, samt derhos betale Appellanten en Erstatning af 300 Kr.	565
Et Amsraad, der i sin Tid efter Overenskomst med nogle Sognekommuner havde overtaget Vedligeholdelsen af nogle Biveje mod et Tilskud fra Kommunerne, anset berettiget til at opsigte Overenskomsten — til Trods for en af Ministeriet for offentlige Arbejder i modsat Retning afgiven Resolution — hvorefter Vejenes Vedligeholdelse kom til at paahvile Kommunerne. Den oftnævnte Overenskomst var nemlig afsluttet i Henhold til § 10 i Lov af 21de Juni 1867 og derfor knyttet til den Forudsætning, at Vejen efter Amsraadets Skøn var af Vigtighed for Samfærdslen mellem større Distrikter, hvilken Forudsætning efter Odsherredsbanens Aabning maatte anses at være bortfalden	674

Veksler.

Antaget, at en Person, der var Bestyrelsesformand i et Aktieselskab og hvis Underskrift krævedes til dettes Firmategning, i et Tilfælde, hvor hans Navn tillige med Selskabets administrerende Direktørs var paategnet en Veksler, ikke kunde betragtes som personlig forpligtet ved denne Paategning	634
---	-----

Vold.

(§ 200).

En Tiltalt, der havde slaaet sin Kæreste med knyttet Haand i Ansigtet, hvorved hendes Mund hovnede op, uden at hun havde givet rimelig Anledning, anset efter § 200, kfr. Lov af 11te Maj 1897 § 1	139
--	-----

(§ 201).

En Tiltalt, der under en Ordstrid havde væltet sin 71aarige Fader om paa Gulvet, anset efter § 201	459
--	-----

(202).

Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar efter § 202, 2det Stykke, jfr. til Dels § 203, anvendt paa en Mandsperson, der havde gjort sig skyldig i Mishandling af en 7aarig Dreng, der var Søn af et Fruentimmer, med hvem han levede sammen, hvorved han var kommen til at staa Drengen i Faders Sted	345
---	-----

	Pag.
En Tiltalt, der i beruset Tilstand havde mishandlet sin Hustru, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.....	411
En Tiltalt anset efter § 202, jfr. til Dels § 203, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder for at have mishandlet sine 3 Børn, der vare i en Alder af fra 10 til 5 Aar	450

(§ 203).

En Tiltalt anset efter § 203 for i beruset Tilstand at have slaaet en Lejer, der var nogen Husleje skyldig, i Hovedet med en Flaske..	12
En Tjenestekarl, der havde tilføjet en Person, der, efter at være forulempet af den paagældende og nogle andre Karle, havde udtalt, at han vilde klage over Karlene til deres Husbond, et Slag i Hovedet med et Egespir, anset efter § 203 med 3 Gange 5 Dages Fændsel paa Vand og Brød	39
En Tiltalt, som, noget paavirket af Spiritus, men efter sin Forklaring med Bevidsthed om, hvad han gjorde, af Vrede over, at en Mand, ved hvis Bord han vilde sætte sig, tog ham i Armen og sagde, at han skulde gaa, havde slaaet denne Mand bl. a. i Panden med knyttet Haand og derved tilføjet ham et Saar, som fuldt tilregnelig anset efter § 203, uanset at han i Følge en tidligere anstillet Lægeobservation reagerede abnormt overfor Alkohol, da en under Sagen tilvejebragt Lægeerklæring udtalte, at der trods Tiltaltes sygelige Dispositioner i fornævnte Retning efter Omstændighederne næppe havde været nogen dybere Bevidsthedsforstyrrelse til Stede hos ham	70
En Tiltalt, der sammen med en 3—4 andre ved en Skovfest havde overfaldet en Person, hvorved denne erholdt forskellige Saar, af hvilke flere utvivlsomt hidrørte fra Knivstik, anset efter § 203, idet det udtaltes, at Tiltalte maa bære Ansvaret for samtlige Læsioner, derunder for dem, der hidrøre fra Knivstik, hvad enten det er ham selv eller andre af Deltagerne i Overfaldet, der har tilføjet overfaldne dem	92
En Tiltalt, der havde slaaet en Husmand, som han formente skyldte ham 6 Øre, med en Tøjrekølle over venstre Arm, hvorved foranledigedes et — senere lægt — Brud paa Albuen, anset efter § 203	122
En Tiltalt, der med flad Haand havde tildelt sin Kæreste flere Slag paa Siden af Hovedet, hvorved fremkaldtes en Ørebetændelse, der medførte en Føringelse af Høreevnen, anset efter § 203.....	139
En Tiltalt, der under et Sammenstød paa en Landevej med nogle Haandværkssvende, der havde antastet ham, med en Kniv havde tilføjet de paagældende forskellige Læsioner, anset efter § 203...	144
En Tiltalt, der med en uoplukket Lommekniv i Haanden havde tilføjet en anden, paa hvem han følte sig fornærmet, 2 Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom forskellige Læsioner, anset efter § 203	197
En Tiltalt, der havde slaaet en anden i Ansigtet med en Flaske og derved tilføjet denne et Snitsaar, anset efter § 203.....	202
Forskellige Tiltalte, der under et Sammenstød mellem to Selskaber havde tilføjet hverandre Læsioner, anset efter § 203.....	218

	Pag.
Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage i Medfør af § 203, jfr. Tyendels § 26, anvendt paa en Tjenestekar, som af Forbitrelse over, at hans Husbond, da Karlen i beruset Stand kørte hjem fra Købstaden med et Husbonden tilhørende Køretøj, var gaaet ham i Møde og havde taget Tømmerne fra ham for selv at køre Hestene hjem, straks efter havde overfaldet Husbonden og tilføjet ham Saar og Skrammer, som dog hurtigt helbrededes. Tiltaltes Forklaring om ikke at have kendt Husbonden forkastet i Følge det under Sagen oplyste	227
En Tiltalt, der uden Foranledning havde bibragt en anden to Skaller, anset efter § 203 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar	242
To Tiltalte, der Juleaften havde overfaldet en Værts husbestyrer, da han vilde lukke Beværtningen, med Skaller og slaaet ham i Hovedet med Flasker, Glas og en med Sodavand halvt fyldt Sifon, ansete efter § 203	255
Et offentligt Fruentimmer og hendes Kæreste, som, fornærmede over, at de Forhandlinger om Samleje, en Mandsperson ved Nattetid paa Gaden havde indladt sig i med Fruentimmeret, ikke førte til noget, havde overfaldet Mandspersonen med Hug og Slag og tilføjet ham Læsioner og Saar, dog af mindre Betydning, ansete efter § 203	301
En Tiltalt, der for at fri sig fra en Skare Mænd og Dreng, der forfulgte ham paa en Landevej, havde stødt om sig med en svær Lommekniv og derved bl. a. saaret en af Forfølgerne i Skulderen, anset efter § 203. Se Drab	303
En Tiltalt, som sammen med en Ledsager, fornærmet over et haanende Tilraab fra to andre Personer, var faret løs paa disse og under det opstaaede Haandgemæng havde tilføjet den ene af disse, der var væltet om paa Jorden af Tiltaltes Ledsager, Læsioner og Saar, hvilke medførte den tilskadekomnes Arbejdsudygtighed i 12 Uger, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage	364
En Tiltalt, der under et Sammenstød med en anden Person havde tilføjet denne forskellige Læsioner, bl. a. ved at sparke ham, anset efter § 203	382
En Tiltalt, der havde kastet en 73aarig Murer, som af Tiltaltes Fader efter et Skænderi med Sønnen var bleven tilkaldt til det fælles Hjem, paa Døren med en saadan Voldsomhed, at der kom Brud paa Albubenet i Murerens højre Arm, anset efter § 203 og derhos tilpligtet at udrede en Erstatning af 800 Kr.	459
En Tiltalt, der i noget beruset Tilstand uden Foranledning havde overfaldet en Sergent, der var iført Uniform, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage	512
En Tiltalt, der ved Nattetid paa en offentlig Vej uden Foranledning havde overfaldet en 54aarig Mand med Skaller, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage	513
En Tiltalt, der med Benet af et Blomsterstativ havde slaaet en Person i Hovedet i Anledning af, at denne vilde hindre Tiltalte,	

	Pag.
der samlevede med den paagældendes Hustru, i sammen med denne at flytte, anset efter § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage	515
En Tiltalt, der havde tilføjet tvende sagesløse Personer henholdsvis en Skalle og Slag i Ansigtet, anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage	610
En tidligere straffet Person for Overfald paa en sagesløs Mand anset med 2 Aars Forbedringshusarbejde	689
En Tiltalt, der efter ved Kriminal- og Politiretten for Vold mod en Politibetjent at være bleven betinget dømt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, inden Sagen forelaa Højesteret, gjorde sig skyldig i Mishandling af en Værtshusholderske — hvilket Forhold Højesteret bemyndigedes til at behandle a prima instantia — anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder	712
En 19aarig Røgter, der paa Grund af Skinsyge havde overfaldet en Person og tilføjet denne flere Knivstik, efter § 203, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., anset med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder	741

(§ 204).

En Tjenestekar, der under et mellem to Partier Tjenestekarle opstaaet Slagsmaal, opirret af Slagsmaalet og af forskellige ham af en Karl fra det andet Parti tildelte Stokkeslag, med en Stok med rundt Metalhaandtag havde tilføjet denne Karl et Slag i Hovedet — hvilket medførte et livsfarligt Brud paa Hjerneskillen, der først efter længere Tids Forløb til Dels helbrededes og for bestandig efterlod en betydelig Svækkelse af den tilskadekomnes Hjernevirksomhed og Helbredstilstand — anset efter § 204, sammenholdt med § 206, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og tilpligtet at betale i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab 3000 Kr.	26
---	----

(§ 207).

Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned i Henhold til § 207 anvendt paa en Skorstensfejersvend, der uden Iagttagelse af nogen Slags Sikkerhedsforanstaltning havde beordret en nylig antagen Skorstensfejerlærling til at stige ned gennem en Skorsten — skønt det var ham bekendt, at Lærlingen ikke tidligere havde passeret en Skorsten, og skønt det er en almindelig brugt Forsigtighedsregel, at en Lærling, første Gang han passerer en Skorsten, passerer denne fra nedenunder, efterfulgt af Sveden, for at denne, om fornødent, kan hjælpe ham — idet denne Adfærd havde til Følge, at Lærlingen styrtede ned og paadrog sig Beskadigelser, der fandtes at maatte henføres under de i § 204 omhandlede	41
--	----

(Midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1).

En Tiltalt, der ved Nattetid paa Gaden havde overfaldet en ham fuldstændig ubekendt Person uden nogen Foranledning fra dennes Side og tilføjet ham forskellige Læsioner, anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Overrettsdommen, der stadfæstedes af Højesteret, udtalte, at der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til af Hensyn til den udøvede Volds Beskaffenhed at afvise Sagen fra Politiretten, hvor den ved Underinstansen var bleven foretaget 737

Voldtægt.

Se under Sædeligheden 67, 323, 358, 620, 723

Værnepligt.

En udskreven værnepligtig straffet for uden lovligt Forfald at have undladt at give Møde ved Krigsmagten efter 2 Indkaldelser 16

Ægtefæller.

En Hustru, der var separeret fra sin Mand bl. a. paa Vilkaar, at Formuefællesskabet ophævedes og at enhver beholdt af Fællesboet, hvad der var i vedkommendes Besiddelse, ikke anset berettiget til at erholde nogen Andel af Mandens, paa Separationens Tidspunkt allerede faldne Mødrenearv, da der ved Separationen intet Forbehold var taget med Hensyn til denne Arv, hvorfor den da stedfundne Deling maatte betragtes som det endelige Opgør af Ægtefællernes formueretlige Mellemværende 540

Ærefornærmelse.

En Redaktør, som i sit Blad havde offentliggjort en Række anonyme Sensationsartikler, hvorefter en i Amerika boende, navngiven dansk Mand paa særlig graverende og dyrisk Maade havde myrdet sin hos ham boende Niece -- af hvilket ikke andet var sandt, end at Manden havde været arresteret som mistænkt for at have myrdet Nicen — anset med simpelt Fængsel i 4 Maaneder efter § 216, uden Hensyn til Tiltaltes Anbringende om at have været i god Tro og at have bygget paa Meddelelser i amerikanske Blade, — særlig da Sigtelserne fandtes gentagne i sensationel Form i Bladet, endog efter at Mistankens Ugrundethed var bleven Redaktøren bekendt 252

En i et islandsk Blad indrykket Artikel, der indeholdt en Kritik af en af den islandske Overret afsagt Kendelse, antaget ved sin Overskrift »Politiske Knappenaale« i Forbindelse med forskellige i den benyttede Udtryk at indeholde en Sigtelse mod en Overrets-assessor for at have ladet politisk Antagonisme indvirke paa og bestemme hans Votum. Den ansvarhavende for Bladet derfor

	Pag.
anset med en Bøde paa 100 Kr. efter den islandske Straffelovs § 219 (dansk Straffelovs § 217).....	336
En i en Dagbladsartikel fremsat usand Sigtelse mod en Arbejdsgiver, der var Formand for en Afholdsforening, for til Trods for et af ham aflagt Løfte om ikke at foranledige, at andre nød spirituose Drikke, at have ladet skænke Spiritus for nogle Arbejdere, funden ikke at kunne paavirke den almindelige Dom om sigtede udenfor Afholdsforeningen saaledes, at hans borgerlige Agtelse berørtes derved. Straf for Ærefornærmelse derfor ikke idømt.....	386

Rettelse.

Pag. 99 Linie 21 fra oven: hvorfor, læs hvorhos.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Fredagen den 3 Marts.

Nr. 121.

Højesteretssagfører Rée

contra

Ferdinand Valdemar Rath (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Forsøg paa Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 December 1904: Arrestanten Ferdinand Valdemar Rath bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Lund og Cortsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, for saa vidt angaar Sigtelsen for Tyveri fra Børstenbinder Hauptstein, og at han for hans Forhold overfor Farversvend Leutenberger, Savskærer Nielsen og Børstenbindersvend Meldola er anset henholdsvis efter Straffelovens § 238, efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, disse to §§ sammenholdte med § 46, og efter Straffelovens § 228. Derimod findes det betænkeligt mod Tiltaltes Benægtelse at anse det for aldeles tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri fra Murerarbejdsmand Jensen, og han vil derfor for saa vidt være at frifinde. Den af Tiltalte forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Ferdinand Valdemar Rath bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal-

og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ferdinand Valdemar Rath, der tiltales for Tyveri, Hæleri og Forsøg paa Ran, er født den 30 Juni 1878 og bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 April 1899 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 21 Oktober 1899 efter Straffelovens § 100, kfr. § 98, og efter § 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 26 Januar 1901 efter Straffelovens § 200, kfr. Lov af 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 150 Dage, ved samme Rets Dom af 24de August 1901 efter Straffelovens § 200, kfr. Lov Nr. 80 af 11te Maj 1897, med Tvangsarbejde i 60 Dage, og senest ved samme Rets Dom af 1 Marts 1902 efter Straffelovens § 100 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Børstenbinder Hjalmar Hauptstein anmeldte den 2 November 1903 for Politiet, at han Natten mellem den 31 Oktober og 1 November var blevet bestjaalet for en Portemonnæ, som han havde haft beroende i sin indvendige Jakkelomme, og hvori der var ca. 16 Kr. i rede Penge. Hans Forklaring gik nærmere ud paa, at han bemeldte Nat i beruset Tilstand og i Selskab med en Portør Axel Olsen var kommet ind i »Folkets Hus«, hvor de paa Foranledning af Arrestanten, der sad sammen med den mange Gange straffede Theodor Bendt Marius Andreas Petersen — som f. T. afsoner en Straf af 3 Aars Forbedringshusarbejde — var kommet til at drikke sammen med disse. Klokken hen ad 4 forlod de alle samtidig »Folkets Hus« og gik sammen til en Beværtning paa Jagtvejen, hvor Anmelderen imidlertid, da han skulde til at betale, opdagede, at hans Portemonnæ var borte. Denne fandtes næste Morgen i tømt Tilstand paa et Kloset i »Folkets Hus«.

Mistanken for dette Tyveri rettedes, efter at Arrestanten var bleven arresteret som sigtet for det nedenfor anførte Tyveri fra Farversvend Osvald Leutenberger, mod Arrestanten, som imidlertid, medens han vedblivende benægtede at være skyldig i disse Forbrydelser, erkendte, at han under de af Anmelderen angivne Omstændigheder havde været sammen med denne.

Medens der nu vel i Sagens Oplysninger er en Del, der peger paa, at det er Arrestanten, der har bestjaalet Hauptstein — i hvilken Henseende særlig skal fremhæves, at fornævnte Portør har forklaret, at Arrestanten og Petersen straks ved Vidnerens Tilstedekomst søgte disses Selskab, at Arrestanten under deres Samvær omfavnede Anmelderen, og at Arrestanten, efter at Anmelderen havde opdaget, at han havde mistet sin Portemonnæ, straks tilbød Visitation af sin Person, men da Anmelderen vilde foretage en saadan, afværgede den,

samt endelig, at Arrestanten, efter hvad han selv har erkendt, under Opholdet i »Folkets Hus« har forladt de andre for at gaa ud og lade sit Vand, findes der dog ikke ved Sagens Oplysninger at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til mod Arrestantens Benægtelse at dømme ham for dette Tyveri.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Arrestanten for at have begaaet Tyveri fra fornævnte Leutenberger, er det af denne edelig forklaret, at han den 15 November f. A. om Formiddagen i meget beruset Tilstand havde indfundet sig i en herværende Beværtning, hvor to tilstedeværende Personer opfordrede ham til at spille Tærninger.

Anmelderen afslog imidlertid dette og faldt kort efter i Søvn, og da han hen ad Klokkeren 10¹/₂ vaagnede, opdagede han, at hans Ur, der under Sagen er vurderet til 10 Kr., samt et kontant Beløb af ca. 5 Kr., som han havde haft henholdsvis i sin Vestelomme og i sin Bukselomme, var stjaalne, og at de nævnte tvende Personer havde forladt Beværtningen.

Efter at Politiet derpaa havde fremlyst Uret, indleveredes det af Pantelaaner Sørensen, Nordvestvej 10, hvor det den 16de s. M. om Eftermiddagen var bleven pantsat af Værtshusbestyrelse Hans Peter Thorvaldsen. Denne forklarede, at Arrestanten den foregaaende Aften havde leveret ham Uret som Sikkerhed for et ham af Vidnet ydet Laan paa 3 Kr., og at han den næste Dag med Arrestantens Samtykke havde pantsat Uret for 4 Kr. og heraf fyldestgjort sig for sit nævnte Tilgodehavende hos Arrestanten.

Denne, der i et og alt har erkendt Rigtigheden af den af Thorvaldsen afgivne Forklaring, har om sin Adkomst til Uret forklaret, at han den 15de om Aftenen paa Nørrebrogade havde mødt en ham ubekendt Person, af hvem han købte Uret for 2 Kr. i god Tro, idet Personen havde angivet at handle med Ure, samt, da det var Søndag, at være forhindret i at pantsætte det.

Til denne Arrestantens ganske ubestyrkede og til Dels usandsynlige Forklaring findes der imidlertid, henset til, hvad der, jfr. nedenfor, er oplyst om Arrestantens personlige Forhold, intet Hensyn at kunne tages, og da Leutenberger har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Uret og i øvrigt paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme, findes der ved det foranførte i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Uret, efter Omstændighederne dog kun som Hæler, idet Sagens Oplysninger ikke aldeles tilstrækkeligt have godtgjort, at Arrestanten har været til Stede i Beværtningen, hvor han i øvrigt søgte, under Anmelderens Ophold der Steds.

For saa vidt Arrestanten endvidere sigtes for Ran, er det af Sagskærer Hans Peter Nielsen under Ed forklaret, at da han ved Totiden Natten mellem den 25de og 26de Juni d. A. i en af Drikkevarer noget omtaaget Tilstand fra »Folkets Hus« paa Jagtvejen kom gaende over Nørrebro Runddel, kom en ham ubekendt Person hen til ham og opfordrede ham til at gaa med paa Værtshus.

Da Anmelderen afslog dette, greb Personen pludselig fat i hans Urkæde og rykkede saa stærkt i denne, at den sønderrevs, og hans Ur tillige med en Del af Kæden faldt til Jorden.

Idet Anmelderen nu bukkede sig ned og, henvendende et Par Ord til Personen, tog Uret op, gav denne ham et Skub, men blev straks efter anholdt af en Politibetjent, der blev tilkaldt af de to neden nævnte Vidner, som under hint Oprin var kommet hen til dem.

Medens Anmelderen paa Grund af sin noget berusede Tilstand ikke paa Politistationen med Bestemthed i Arrestanten har kunnet genkende den omforklarede Person, har han derimod ined Sikkerhed kunnet udsige, at der ikke under Oprinet fandtes andre Personer i Nærheden af ham end den omforklarede, at denne er identisk med den Person, der umiddelbart efter paa de neden anførte Vidners Foranledning blev indbragt til Politistationen, og at Personens Handlemaade ikke kunde opfattes anderledes, end at det var hans Hensigt at rane Uret.

Arrestanten har forklaret, at da han paa Nørrebros Runddel traf Anmelderen, inviterede denne ham paa Værtshus, og da de i denne Anledning var paa Vej sammen hen imod et saadant, kom der pludselig en Arrestanten ubekendt Mandsperson hen til dem og tog uden at sige noget fat i Anmelderens Urkæde, hvorefter han løb sin Vej.

Straks efter udtalte Anmelderen, at han havde mistet sit Ur, og Arrestanten, der vedholdende har benægtet at have haft fat i Kæden, saa nu Uret ligge paa Jorden.

Anmelderen tog nu Uret op og ytrede, at det var Arrestanten, som havde forsøgt at røve Uret fra ham. I det samme kom der nogle Personer til Stede, som tog Parti for Anmelderen, og lidt efter blev Arrestanten anholdt.

Her overfor have Maskinarbejderne Axel Valdemar Hansen og Christian Jensen hver for sig under Ed forklaret, at da de til anførte Tid kom gaående inde fra Byen ad Nørrebrogade langs med Assistens Kirkegaard, saa de faa Skridt fra Runddelen Anmelderen, som var dem bekendt, og Arrestanten staa sammen, medens der i øvrigt ikke fandtes Mennesker paa denne Del af Runddelen.

Ligesom de fik Øje paa disse 2, saa Vidnerne, at Arrestanten gav Anmelderen et Skub, hvorhos Vidnet Jensen bemærkede, at Anmelderen stak sit Ur i Vestelommen.

Idet de nu nærmede sig og spurgte, hvad der var i Vejen, svarede Anmelderen, at Arrestanten havde villet tage hans Ur, hvad Arrestanten benægtede.

Vidnerne tilkaldte nu Politi, som anholdt Arrestanten.

Ved det saaledes oplyste findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at forkaste Arrestantens oven anførte Forklaring og til mod hans Benægtelse at statuere, at han i tyvagtig Hensigt har søgt at frane Anmelderen hans Ur, der er vurderet til 12 Kr.

Arrestanten sigtes dernæst for Natten mellem den 17de og 18de September d. A. under et Ophold i Beværtningen Nørrebrogade Nr. 110 at have frastjaalet den berusede Børstenbindersvend Charles Meldola en værdiløs Portemonnæ, indeholdende bl. a. ca. 19 Kr. i rede Penge og 6 tilsammen til 90 Kr. vurderede Laanesedler.*)

Herom har bemeldte Meldola under Ed forklaret, at han, der havde siddet og sviret i »Folkets Hus« den nævnte Nat, ud paa

*) Skal være Lotterisedler.

Morgenstunden kom ned i anførte Beværtning, hvor han nød nogle Drikkevarer. Medens han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke har bevaret nogen sammenhængende Erindring om, hvad der passerede her, vil han dog kunne huske, at han, da han betalte, fik Penge vekslede ved Disken, at han i Anledning af Betalingen væltede sig ind paa den i Beværtningen ansatte Opvarter og derfor blev sat ud af Beværtningen, samt at han kort herefter opdagede, at han havde mistet sin Portemonnæ.

Ved de af Værtshusbestyrelsen i nævnte Beværtning Jim Smith, dennes Opvarter Hans Peter Hansen, Modelsnedker Carl Jensen, en anden Opvarter Hans Peter Hansen, boende i Griffenfeldtsgade Nr. 31, og Bud Henrik Mønsted afgivne, til Dels beedigede Forklaringer er der om, hvad der ved nævnte Lejlighed passerede i Beværtningen, oplyst følgende:

Efter at Anmelderen i Beværtningen, hvor Arrestanten opholdt sig som Gæst i Selskab med en under Sagen ikke tilstedekommet Person, havde nydt nogle Drikkevarer, gik han hen til Disken for at betale, og medens han stod her og havde taget en Del af sine Penge — som det maa antages en Tikroneseddel og to Femkronesedler — frem af sin Portemonnæ, rejste Arrestanten sig fra sin Plads og gik hen til Disken.

Her tog han Anmelderens Tikroneseddel i sin Haand paa en saadan Maade, at det paa nogle af Vidnerne gjorde Indtryk, som om det var hans Hensigt at tilegne sig den, og sagde samtidig til Anmelderen, at han hellere skulde putte Pengene til sig.

Anmelderen havde imidlertid bemærket, at Arrestanten havde sat sig i Besiddelse af Pengesedlen, hvorfor han forlangte den tilbage, og efter at Arrestanten havde leveret ham den, kom han Pengene i sin Portemonnæ og stak denne i sin Bukselomme, medens Arrestanten satte sig tilbage paa sin Plads.

Der opstod nu nogen Uenighed mellem Anmelderen og fornævnte i Beværtningen ansatte Opvarter Hansen, og da Anmelderen herunder væltede sig ind paa denne, fik han af Opvarteren et Skub, saa at han faldt om paa Gulvet.

Arrestanten rejste sig nu op og gik ganske uopfordret hen for at hjælpe Anmelderen paa Benene, men da han — efter Vidnernes, Opvarter Hansens fra Griffenfeldtsgade og Mønstedes, overensstemmende Forklaringer — gjorde dette paa en mistænkelig Maade, idet han, i Stedet for straks at løfte ham i Overkroppen, først lod Hænderne glide hen over hans Benklæder ligesom for at opdage, hvor hans Portemonnæ beroede, fattede de Mistanke til ham og bevogtede herefter enhver af hans Bevægelser skarpt.

Efter at Anmelderen ved Arrestantens Hjælp var kommet paa Benene igen, kom han paa ny i Klammeri med Beværtingens Opvarter, hvorfor denne tog ham i Armene for at sætte ham udenfor.

Arrestanten tog nu imidlertid paa ny fat i Anmelderen, hvem han, der stadig holdt sig bag ved Anmelderen, saa at denne ikke kunde faa Lejlighed til at se ham i Ansigtet, tog med begge Arme om Livet, og idet han saaledes bar ham hen til Døren, satte han ham udenfor og forlod selv samtidig Beværtningen, idet han satte i Løb ned ad en tilstødende Gade.

De to fornævnte Vidner fulgte umiddelbart efter op paa Gaden og saa her, at Anmelderen forgæves søgte efter Pengene i sine Lommer, hvorefter han straks søgte tilbage til Beværtningen, idet han udtalte, at han var blevet bestjaalet for sin Portemonnæ.

Overfor disse Vidneforklaringer har Arrestanten vedholdende benægtet at have bestjaalet Anmelderen, og gaar hans Forklaring, der paa flere Punkter har været vaklende, ud paa, at han, da han saa Anmelderen staa med sine Penge, hvoriblandt der var en Tikrone- og en Femkroneseddel, fremme ved Disken, gik hen til ham, og idet han tog Tikronesedlen i Haanden, raadede han Anmelderen til at stikke sine Penge til sig og puttede derpaa selv Tikronesedlen i Anmelderens Portemonnæ, som han derpaa saa denne stikke i Lommen.

Arrestanten satte sig derpaa hen til sin Kammerat — hvis Adresse han ikke har kunnet eller villet opgive — og saa herfra, at Beværtningens Opvarter skubbede til Anmelderen, saa at denne faldt, men han har bestemt benægtet at have været behjælpelig med at rejse Anmelderen op eller at sætte ham udenfor, hvorhos han har forklaret, at han, der kun har været i Berøring med Anmelderen det Øjeblik, de som anført stod sammen ved Disken, straks derefter rolig gik sin Vej.

Til denne Arrestantens i øvrigt ganske ubestyrkede Forklaring vil der imidlertid overfor de foreliggende Vidneforklaringer intet Hensyn kunne tages, og idet bemærkes, at det yderligere maa anses for tilstrækkelig oplyst:

at der kun forløb et Øjeblik fra, at Anmelderen ved Disken stak sine Penge til sig, og indtil Opvarteren skubbede til ham,

at Anmelderen fra dette Øjeblik, og indtil han blev sat udenfor af Arrestanten, ikke har været i Berøring med andre end denne og oftnævnte Opvarter, og

at der efter Sagens samtlige Oplysninger ikke findes mindste Grund til at mistænke denne for at have bestjaalet Anmelderen, samt henset til, at Arrestanten ved sin Anholdelse den paafølgende Aften fandtes i Besiddelse af et kontant Beløb af ca. 6 Kr., om hvilke han, der har erkendt til det anførte Tidspunkt at have været uden Arbejde eller anden Fortjeneste, har forklaret, at det var Restbeløbet af en Sum paa 14 Kr., som han den 16de s. M. havde faaet af en offentlig Pige, hvem han den Aften for eneste Gang havde været sammen med — en Forklaring, hvis Usandsynlighed yderligere bestyrkes derved, at det ikke har været muligt efter Arrestantens Opgivende at udfinde denne Pige — findes der ved det foranførte at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til mod Arrestantens Benægtelse at anse ham for overbevist om at have gjort sig skyldig i det her omhandlede Tyveri.

Arrestanten sigtes endelig for den 18 September d. A. om Aftenen i Beværtningen Nr. 31 i Slotsgade, Hjørnet af denne Gade og Bagergade, at have frastjaalet den berusede Murerarbejdsmand Ole Jensen en Portemonnæ, hvori beroede ca. 150 Kr. i rede Penge.

Herom har nævnte Ole Jensen forklaret, at han, der den anførte Aften havde tilbragt længere Tid i fornævnte Beværtning, her fra Kl. ca. 8 var kommet i Selskab med Arrestanten, Glarmester Hans Louis Andersen samt Arbejds mændene Niels Frederik Nielsen og Carl Mar-

tinus Bay, at Anmelderen herunder havde haft sin Portemonnæ fremme og efter at have betalt stukket den i sin venstre Bukselomme, at Arrestanten, som havde siddet ved Siden af Anmelderen, da denne hen ad Kl. 9 rejste sig for at gaa ud paa Pissoiret, uopfordret fulgte med her ud, at de her stod ved Siden af hinanden, uden at Anmelderen, der var en Del beruset, dog herunder blev noget mistænkeligt var fra Arrestantens Side, at de efter at have ladet Vandet forlod Pissoiret, at de, efter at have passeret over Gaarden, i en Gang, der fra denne forbi Beværtningslokalerne førte til Gaden, mødte Nielsen og Bay, at Anmelderen derefter gik ud paa Gaden, men allerede ud for Ejendommen Nr. 29 blev opmærksom paa, at han havde mistet sin Portemonnæ, samt at han derefter vendte tilbage til Beværtningen, hvor han gjorde Anmeldelse om det passerede, hvilket førte til Arrestantens og Bays Anholdelse.

Ved de af Arrestanten, Værtshusbestyrelse Ole Andersen samt Arbejdsmændene Nielsen og Bay afgivne overensstemmende Forklaringer maa det nu anses for godtgjort, at Arrestanten, der havde haft Plads ved Anmelderens Side og herunder havde bemærket, at denne havde stukket sin Portemonnæ i venstre Bukselomme, sammen med Anmelderen forlod Beværtningslokalet for at gaa op paa det i Gaarden værende Pissoir, medens de øvrige forblev i Beværtningen, at Nielsen og Bay noget efter gik i Gaarden, men paa Vejen her ud i den fornævnte Gang mødte Arrestanten og Anmelderen kommende fra Gaarden, at Anmelderen straks herefter alene forlod Ejendommen, og at han lidt efter fra Gaden kom ind i Beværtningen, hvor de andre 3 nu opholdt sig, og fortalte, at han havde mistet sin Portemonnæ.

Arrestanten, der har erkendt at have været inde paa Pissoiret sammen med Anmelderen, har imidlertid med Bestemthed benægtet at have bestjaalet denne.

Ved et kort efter Politiets Tilstedekomst foretaget Eftersyn fandtes Portemonnæen med Indhold stukket ind i en lille Aabning, der fandtes mellem en med Benene i Vejret anbragt lav Træbænk og et Plankeværk i en Afstand af kun ca. 12 Alen fra Pissoiret, under saadanne Omstændigheder, at det maatte anses for ganske givet, at den ikke kan være tabt, men forsætlig maa være anbragt der.

Idet der nu efter det saaledes oplyste maa gaas ud fra, at Arrestanten har været alene med Anmelderen paa Pissoiret, og at ikke andre af de tilstedeværende end Bay — som har siddet arresteret en Tid under Sagen som mistænkt for Meddelagtighed i det her omhandlede Tyveri, men som allerede paa et tidligt Stadium af Undersøgelsen er løsladt, uden at Mistanken mod ham fandtes bestyrket — senere har været i Gaarden, pege Sagens Oplysninger paa Arrestanten som den skyldige.

Naar nu endvidere henses til, at Arrestanten ved mange under Sagen fremkomne Vidnesbyrd er skildret som en Person, der efter almindelig Antagelse væsenlig ernærer sig ved Rov, navnlig Lomme-tyverier fra berusede Personer, at Arrestanten efter de af hans Forældre afgivne Forklaringer i det sidste 1 $\frac{1}{2}$ Aar intet Arbejde har haft, at Arrestanten selv har været ude af Stand til at angive noget lovligt Erhverv, at han, som ovenfor fremstillet, under nærværende Sag er overbevist om flere lignende Forbrydelser, at hans Fortid taler imod

ham, og at han under Sagen ikke blot har afgivet vaklende Forklaringer, men overfor de for ham fældende Vidnesbyrd har fastholdt en systematisk Benægtelse, findes der at være tilvejebragt saa meget Bevis imod Arrestanten, at det ikke skønnes betænkeligt at statuere, at Arrestanten har begaaet det her omhandlede Tyveri.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 228, § 237, jfr. § 228, disse §§ sammenholdte med § 46, og efter § 238, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 137.

Højesteretssagfører Rée

contra

Søren Poulsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 29 November 1904: Arrestanten Søren Poulsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder samt betale Sagens Omkostninger, og herunder Salær til Aktor, Sagfører Melson, og til Defensor, Sagfører Thiesen, med 20 Kr. til hver. De af Arrestanten stjaalne, under Sagen omhandlede Koster bør udleveres til de bestjaalne, Enkefru Otto og Frøken Ellen Otto, begge af Korsør. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagfører C. A. Olsen, betaler Arrestanten Søren Poulsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Poulsen til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Korsør Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Søren Poulsen aktioneret for Tyveri eller Hæleri.

Arrestanten, der er født den 5 Februar 1875, er tidligere anset:

1. I Følge Vordingborg Købstads Ekstrarets Dom af 15 November 1893 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage.
2. I Følge nærværende Rets Dom af 10 Januar 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.
3. I Følge Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 22de Oktober 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.
4. I Følge samme Rets Dom af 4 Februar 1898 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.
5. Senest i Følge Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 23 August 1901 efter Straffelovens §§ 200 og 203 og Politivedtægt for Vejle Amts Landjurisdiktion af 6 August 1883 § 20 med en Bøde af 20 Kr. til Kolding Herreds Politikasse, medens den udstaaede Varetægtsarrest i øvrigt traadte i Stedet for Straf.

Arrestanten har derhos som sigtet for Tyveri siddet arresteret under Tybjerg Herred fra 13 Oktober 1899 til Forhorets Slutning den 22 November s. A. uden at Justitsaktion er dekretet imod ham.

Den 8 Oktober 1904 anmeldte Enkefru Otto, boende i Korsør, at der for hende var bortkommen to hvide Sengetæpper med hvide Fryndser, en Symaskine og et Enkronestykke, samt for hendes Logerende, Christine Brinck, en Vadsæk, og at hun havde Arrestanten, der havde boet til Leje hos hende fra Pinsedagstid, og indtil han 3 Uger før Anmeldelsen uden at betale hende skyldig Restleje, 6 Kr., hemmelig var fraflyttet sit Logi, mistænkt for at have stjaalet de paa-gældende Genstande.

Anmelderindens Forklaring gaar ud paa, at Sengetæpperne laa i et lille uafaaaset Rum, der findes ved det Gavlværelse, som Arrestanten havde beboet, og at Symaskinen stod i et Skab, hvortil der fra Arrestantens Værelse var en Dobbeldør, der ikke kan aflaaes, men mulig har været lukket med et Søm, og foran hvilken Arrestantens Seng stod, saaledes at den maatte flyttes, naar man vilde aabne Døren; der var dog ogsaa Adgang til Skabet fra et andet Værelse, der ikke altid var aflaaaset. Med Hensyn til Enkronestykket har Anmelderinden forklaret, at hun havde lagt dette i et Trappevindue, for at oven nævnte Christine Brinck der kunde tage det for at anvende det til Køb af Brød og Fløde til Anmelderinden. Hvad endelig Vadsækken angaar, har Christine Brinck forklaret, at hun en Aften hørte, at Arrestanten var inde i et lille uafaaaset Rum paa Fru Ottos Loft, hvor Vadsækken beroede, at hun den næste Morgen savnede denne, og at hun, efter at Arrestanten, der den nævnte Aften rejste til Fyen, var vendt tilbage fra sin Rejse, spurgte ham, om han havde taget den, men at han benægtede det.

Medens der med Hensyn til det oven nævnte Enkronestykke ingen Oplysning er fremkommen, blev det ved Politiets Undersøgelse oplyst, at Arrestanten i Vends Herred havde en Kæreste, Ane Kirstine Pedersen, med hvem han skulde giftes i Efteraaret 1904, samt at han havde givet hende følgende Genstande:

1. To Sengetæpper.
2. En Symaskine.
3. Et Stykke hvidt Sirts med fine røde Striber, 31 Alen langt.
4. Et Stykke rødt Tøj til Underskørter, 3³/₄ Alen langt.

5. Et Stykke blaat Kjoletøj, $7\frac{3}{4}$ Alen langt.
6. Et Stykke lyserødt Flonel, $4\frac{1}{2}$ Alen langt.
7. Et Stykke blaat- og hvidtærnet Bomuldstøj, 10 Alen langt.
8. En gammel Cyklelygte.
9. To Jernspyttebakker.

Ane Kirstine Pedersens Forklaring, der ikke er beediget, gaar ud paa, at Arrestanten under et Besøg hos hende i Forsommeren 1904 bragte hende Genstandene Nr. 1 og 3 til 7 i en medført Vadsæk, som han efter sit sidste Besøg hos hende den 26de September s. A. medtog ved Bortrejsen, og at det forekommer hende, at han sagde, at han havde købt Genstandene paa en Auktion i Korsør, »saadan, hvor der blev solgt ud«. Hun har endvidere forklaret, at han senere paa Sommeren har sendt hende Cyklelygten Nr. 8, og endelig i August s. A. Symaskinen og Spyttebakkerne.

Samtlige Genstande Nr. 1 til 9 fandtes i Behold hos Ane Kirstine Pedersen med Undtagelse af, at der af det under Nr. 3 anførte Stykke Sirts kun var $4\frac{1}{2}$ Alen tilbage, idet Resten var anvendt paa forskellig Maade.

Medens Arrestanten fra først af benægtede, at han havde en Kæreste paa Fyen, og at han havde sendt hende en Symaskine og Sengetæpper, har han, efter at disse og de andre oven nævnte i Ane Kirstine Pedersens Besiddelse forefundne Genstande vare foreviste ham, erkendt, at han er Kæreste med hende, og at han har sendt hende samtlige Genstande; han benægter imidlertid at have stjaalet dem, idet hans Forklaring gaar ud paa, at han har købt dem alle af en ham ubekendt Arbejdsmand, der boede paa 1ste Sal i et Hus nede ved Stranden, men om hvem han ikke kan give nogen nærmere Oplysning. Arrestanten har erklæret, at han ikke vil være i Stand til at paavise Huset, og at det derfor ikke kan nytte at føre ham ned til Stranden for at lade ham paavise det. En af Politiet anstillet Undersøgelse har kun bestyrket Usandsynligheden af, at Arrestanten har erhvervet Genstandene paa den af ham forklarede Maade.

Med Hensyn til den af Ane Kirstine Pedersen omfklarede Vadsæk har Arrestanten forklaret, at han for 3—4 Aar siden har købt den i Vordingborg, og at han nu, da den var gammel, har bortkastet den, uden at han dog kan angive hvor. Vadsækken er ikke bragt til Stede under Sagen, og der skønnes efter det foreliggende ikke imod Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for dens Identitet med den Christine Brinck frakomne Vadsæk, som Arrestanten benægter at have stjaalet.

Heller ikke for saa vidt angaar Cyklelygten Nr. 8 og Spyttebakkerne Nr. 9 er nærmere Oplysning tilvejebragt, og der vil derfor heller ikke kunne gøres Strafansvar gældende mod Arrestanten for ulovlig Tilegnelse af disse Genstande.

I de under Nr. 1 og 2 anførte Genstande har Enkefru Otto genkendt de Sengetæpper og den Symaskine, om hvis Bortkomst hun har gjort Anmeldelse. Endvidere har hun genkendt Resten af det under Nr. 3 anførte Stykke Sirts som hende tilhørende, i hvilken Henseende hendes Forklaring gaar ud paa, at hun har haft et saadant Stykke Sirts, vistnok paa 31 Alen, liggende i en uaflaaset Kiste, der har hen-

staaet i en aaben Gang uden for Arrestantens Kammer, indtil den i Begyndelsen af Juli Maaned f. A. i Anledning af hendes Bortrejse, med Arrestantens Hjælp blev bragt ind i et bag hans Kammer beliggende Værelse, der derpaa aflaaedes.

Fremdeles har Enkefru Ottos Datter, Frk. Ellen Otto, genkendt de under Nr. 4 til 7 tilhørende Genstande som sin Ejendom og forklaret, at de have beroet i den foran nævnte Kiste.

Genstandene Nr. 1 til 7 ere vurderede saaledes:

Nr. 1. Tilsammen 12 Kr.

- » 2. 20 Kr.
- » 3. 9 Kr. 30 Øre.
- » 4. 2 Kr.
- » 5. 8 Kr.
- » 6. 3 Kr.
- » 7. 4 Kr.

Da Enkefru Otto og Frk. Ellen Otto have godtgjort deres Ejendomsret, henholdsvis til Genstandene Nr. 1 og 2 og til Genstandene Nr. 4 til 7 samt have aflagt Tilhjemlingsed, findes der at være tilvejebragt et efter Danske Lovs 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af de nævnte Genstande, efter Omstændighederne for Tyveri af disse, idet Sagens Oplysninger bestemt tyde paa, at Arrestanten selv har stjaalet Genstandene.

Med Hensyn til det under Nr. 3 anførte Stykke Sirts har Enkefru Ottos Datter, Frk. Ellen Otto, som Vidne edelig forklaret, at hendes Moder har haft det i sin Besiddelse, og at det har ligget i den oven nævnte Kiste, og da der under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder ikke skønnes at kunne være Tvivl om, at Arrestanten har stjaalet dette Stykke Sirts, med Hensyn til hvilket Enkefru Otto har aflagt Tilhjemlingsed, sammen med de Frk. Ellen Otto tilhørende, i samme Kiste opbevarede Genstande Nr. 4 til 7, findes Arrestanten ogsaa for Sirtsets Vedkommende at maatte anses skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

For sit her omhandlede Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og da han ved den indankede Dom er anset med samme Straf, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, billiges, og det vil kunne have sit Forblivende ved dens Bestemmelse om Udlevering af Resten af Sirtset og de øvrige Enkefru Otto og Frk. Ellen Otto frastjaalne Genstande til de bestjaalne, der under Forudsætning af saadan Udlevering have frafaldet Krav paa Erstatning, vil bemeldte Dom i det hele være at stadfæste.

Nr. 133. Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Mortensen Schultz (Def. Rée),

der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 November 1904: Arrestanten Christian Mortensen Schultz bør straffes med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Christian Mortensen Schultz, til Højesteretssagførerne Lunn og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Mortensen Schultz, der tiltales for Vold og Overtrædelse af Straffelovens § 100, er født den 10 Januar 1864 og anset ved Højesterets Dom af 16 Februar 1904 efter Straffelovens §§ 100 og 101, jfr. § 39, og under Hensyn til Straffelovens § 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tvende mod Arrestanten i Foraaret 1903 her ved Retten indledede Undersøgelser, henholdsvis for Vold og for Vold og Fornærmelser mod Politiet, ere sluttede uden Tiltale, sidst nævnte med, at Arrestanten vedtog og afsonede en Bøde paa 300 Kr.

I.

Ved de af Arbejdsmand Christian Nicolaj Sofus Danielsen og Kusk Hans Niels Hansen afgivne beedigede Forklaringer og ved de af Hansine Christine Andersen, Emilie Nielsen, Schiødts Hustru, Emmely Sivertsen, Sørensens Hustru, og af Arrestantens Hustru, Anna Caroline Christiansen, afgivne ubeedigede Forklaringer er det bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Vold overfor fornævnte Arbejdsmand Danielsen under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Arrestanten Natten mellem den 20de og 21 August d. A. ved Ettiden kom hjem, efter at han havde tilbragt Aftenen paa nogle Beværtninger og der havde drukket en Del Spiritus, opfordrede han, der havde forpagtet den Ejendom, i hvilken han boede, sin Hustru til at

gaa over til den i Ejendommen boende Arbejdsmand Danielsen og afkræve ham 14 Kr., som han skyldte i Husleje, og da hans Hustru ikke vilde indlade sig herpaa, gik han selv og skaffede sig Adgang til Danielsens Lejlighed ved at sprænge den til denne førende aflaaede Dør.

Da han var kommet ind i Lejligheden, gik han hen mod Sengen, i hvilken Danielsen laa, greb paa Vejen en Flaske, der stod i Værelset, og idet han ytrede noget lignende som: »Naar ikke den Skurk vil betale Husleje, saa skal han have denne«, tildelte han Danielsen med Flasken et saa kraftigt Slag i Hovedet, at Flasken knustes, og Skaarene faldt ned i Sengen.

Danielsen sprang nu ud af Sengen, men medens han var i Færd hermed, greb Arrestanten en i Værelset staaende Glasvase og kastede denne i Hovedet paa ham, saa at den knustes. Danielsen sprang herefter ind paa Arrestanten og fik ham skubbet ud paa Trappegangen, hvor Arrestanten sparkede ham med sin Støvlehæl i Ansigtet, idet Arrestanten gik op ad Trappen.

Ved Voldshandlingerne tilføjedes der overfaldne et ca. 1 Tomme langt Saar paa højre Side af Issen samt to mindre til Benhinden gaaende Saar til højre for det først nævnte Saar og til venstre over venstre Øjenbryn.

Disse Saar, der bevirkede, at overfaldne ikke kunde udføre sit Arbejde i 3 Dage, og som en otte Dages Tid forvoldte ham en Del Smerter i Hovedet, lægtes efter Forløbet af 14 Dage uden at efterlade nogen varig Følge.

II.

Endvidere er det ved de af Politibetjentene Nr. 654, Christoffersen, 592, Lystrup, og 486, Sigersbeck, afgivne beedigede Forklaringer bevist, at Arrestanten, den Gang han blev anholdt i Anledning af den fornævnte af ham udviste Vold, nægtede at følge med til Politistationen, satte sig kraftigt til Modværge og gjorde al den Modstand, han kunde.

Under denne Modstand forsøgte han forgæves paa at sparke og bide Politibetjent Christoffersen samt bibragte Politibetjent Sigersbeck ved et Bid et lille Saar i Fingeren, der senere er lægt.

Arrestanten, der har erklæret, at han den paagældende Nat var beruset og derfor ingen Erindring har om, hvad han har foretaget sig, har — som flere Gange tidligere — været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling.

I den af vedkommende Overlæge afgivne Erklæring udtales det, at der ikke er nogen væsenlig Forskel paa Arrestantens Tilstand nu og ved de tidligere Observationer, og at hans Tilstand i Gerningsøjeblikket heller ikke har været væsenlig forskellig fra den, der var til Stede ved den Voldsforbrydelse, for hvilken Arrestanten blev straffet ved Højesterets fornævnte Dom.

Herefter og efter, hvad der i øvrigt er oplyst, kan det ikke anses for tvivlsomt, at Arrestanten har været i Besiddelse af i hvert Fald nogen Tilregnelighed, medens han paa den anden Side ikke kan antages at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer.

I Henhold til foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter

Straffelovens §§ 100 og 203, disse §§ jfr. med § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere.

Mandagen den 6 Marts.

Nr. 139.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Christian Tonnesen (Def. Jensen),

der tiltales for Betleri.

Stege Købstads Politirets Dom af 30te December 1904: Arrestanten, Mursvend Niels Christian Tonnesen, bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Leth og Højesteretssagfører Levison, betaler Arrestanten Niels Christian Tonnesen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Tonnesen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans er paadømt ved Stege Købstads Politiret, tiltales Arrestanten Niels Christian Tonnesen for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved det i øvrigt foreliggende, er det godtgjort, at han den 21 December f. A. har betlet forskellige Steder i Stege.

Arrestanten er født den 28 Februar 1839 og er tidligere straffet mangfoldige Gange, derunder mange Gange for Betleri. Han er senest anset ved Køge Købstads Politirets Dom af 29 Januar 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved Møens Herreds Politirets Dom af 29 Januar 1904 efter samme Lovbestemmelse med Tvangsarbejde i 72 Dage og ved Vordingborg søndre Birks Politirets

Dom af 20 August 1904 efter Frdn. 10 December 1828 § 13, jfr. § 10, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage.

For sit nu udviste Forhold er han ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3.

Idet Dommens Bestemmelse af Straffen til Tvangsarbejde i 90 Dage tiltrædes, — — — vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 150.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Oscar Albert Simonsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Januar 1905: Arrestanten Oscar Albert Simonsen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oscar Albert Simonsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Oscar Albert Simonsen, der er født den 25de Februar 1859 og ofte forhen straffet, blandt andet for Betleri, senest ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 6 September 1902 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage og ved Rettens Dom af 10 December 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 17de dennes betlet her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 134. Højesteretssagfører Jensen
contra

Jens Peter Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Værnepligtsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14de Januar 1905: Arrestanten Jens Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Helweg-Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Jensen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Jensen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Værnepligtsloven, er født den 14 Maj 1876 og tidligere anset: ved Arts-Skipperinge Herreders Ekstrarets Dom af 17 April 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 1ste Stk., jfr. §§ 21 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 60 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 November 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Arts-Skipperinge Herreders Politirets Dom af 6te November 1901 i Medfør af Lov 6 Marts 1869 § 28 og efter § 98 i Straffelov for Krigsmagten af 7de Maj 1881 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om i Tiden fra 12 Maj til 17 Oktober forrige Aar i 22 Gange at have stjaalet en Del tilsammen til 2055 Kroner vurderede Cykler. Disse, der alle have staaet paa Gaden, uafsaasede Trappegange eller andre Steder, hvor Arrestanten har haft uhindret Adgang til dem, tilhørte:

Cand. pharm. Aage Herschend, Malermester Henry Adler, Bud Gottlob Hansen, Student Carl Anton Birch Olsen, Frk. Frida Margolinsky,

---

Færdig fra Trykkeriet den 16 Marts 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkelt) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 2.

Mandagen den 6 Marts.

Instrumentmager Frederik Preisler, Tandlæge Axel Skjold-Clausen, Frøken Cathrine Horsbøll, Premierløjtnant O. B. Müller, Murmester Martin Hansen, Skrædermester Gudbjartur Thordarson, Arbejdsmand Niels Olsson, Cyklesmed Christian Nielsen Hansen, Forretningsbestyrer Henry Hermansen, Lærling Johan Einar Wennike, Overmontør Brix-Petersen, Værtshusbestyrelse Elysus Groth, Grosserer Carl Høpfner, Læge Mads Jørgensen Lund, stud. jur. Torben Arntzen, Læge Jacob Bing og Malermester Vilhelm Schilling.

Paa samme Maade er Arrestanten, der er værnepligtig af II—367—S—22, og som paa Sessionen for 1899 blev udskrevet som Militærarbejder, hvorefter han som ovenfor anført for Udeblivelse efter Indkaldelse er anset ved Arts-Skipperinge Herreders oven meldte Politirets Dom, overbevist om, uden lovligt Forfald at have undladt at give Møde ved Krigsmagten efter en af ham i September 1902 og Februar Maaned 1903 modtagen Indkaldelse.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og i Medfør af Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 28, efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 98 efter Omstændighederne under ét med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 129.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Adolf Frederik Charles Meyer (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Helligdagsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8de November 1904: Folketingsmand A. C. Meyer bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 10 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8de Februar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Adolf Frederik Charles Meyer, til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Folketingsmand A. C. Meyer for Overtrædelse af Lov Nr. 134 af 22 April 1904 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage samt Grundlovsdagen anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at han, der fra et Forretningslokale i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 4, bestaaende af Butik til Gaden og et Bagværelse med Køkken, under Navn »Værnedamsvejens Kiosk« driver Forretning med Besørgelse af Byærinder og Telegrammer, Salg af Aviser, Cigarer, Papir, Viser, Prospekt- og Brevkort, har Søndagen den 28 August d. A. hele Dagen holdt sin Butik aaben for Besørgelse af Byærinder og Telegrammer samt Salg af Aviser, medens Cigarerne vare fjernede ind i Bagværelset, og de øvrige Salgsgenstande vare hængte i et med Skodder foran forsynet Skab i Butikken.

Tiltalte har forment, at han i Henhold til oven nævnte Lovs § 2 b har været berettiget til at holde sin Butik aaben — foruden for Besørgelse af Byærinder og Telegrammer — ogsaa for Salg af Aviser, men heri kan der ikke gives Tiltalte Medhold, da den af ham til daglig fra en almindelig Butik drevne Forretning ikke findes at kunne jævnstilles med de i den paaberaabte Lovbestemmelse nævnte »Kiosker«, og Tiltalte derfor ikke kan nyde godt af den saadanne Forretninger om Søndagen tilkommende Forret, selv om alle Salgsgenstandene med Undtagelse af Aviser fjernes fra Butikken, og Tiltalte vil derfor for her omhandlede Søndag at have holdt sin Butik aaben for Salg af Aviser være at anse efter oven nævnte Lovs § 12 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner.

Onsdagen den 8 Marts.

Nr. 49. Træskomager **A. Christensen** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Det lolland-falsterske Jernbaneselskab (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt med Hensyn til en Appellanten tilføjet Legemsbeskadigelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 August 1903: De Indstævnte, det lolland-falsterske Jernbaneselskab, bør for Tiltale af Citanten, Træskomager A. Christensen af Nykøbing p. F., i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær betaler det offentlige til Overretssagfører C. F. Skibsteds Dødsbo og Overretssagførerne Cortsen og Holst henholdsvis 60 Kr., 60 Kr. og 30 Kr. samt i Godtgørelse for Udlæg til Overretssagfører Skibsteds Dødsbo 27 Kr. 55 Øre.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos de Salærer samt Godtgørelse for Udlæg, der tilkomme de for Appellanten for Højesteret og under Optagelsen af et Tingsvidne beskikkede Sagførere, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium tillægges der Advokat Hindenburg for Højesteret 100 Kroner og Overretssagfører Holst 20 Kroner, hvilke Beløb tillige med 6 Kroner 60 Øre til sidst nævnte i Godtgørelse for Udlæg udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag andrager Citanten, Træskomager A. Christensen af Nykøbing p. F., at han den 19de November 1888 er bleven paakørt af et Tog paa den de Indstævnte, det lolland-falsterske Jernbaneselskab, tilhørende Jernbane fra Nykøbing p. F. til Gedser, hvorved der tilføjedes ham en Legemsbeskadigelse, der havde til Følge, at hans højre Ben

amputeredes, og at han maatte ligge paa Sygehus i 23 Uger, og idet han tilskriver Paakørslen Uforsigtighed fra de Indstævntes Side, paa-
staar han, hvem der er meddelt fri Proces, de Indstævnte tilpligtede at betale ham i Erstatning 5000 Kr. eller et efter Rettens Skøn fastsat Beløb, tillige med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 22 Juli 1901, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt følgende:

Den 19 November 1888 ca. Kl. 6 Eftm. kom Citanten, der den Gang var Tjenestdreng og 15 Aar gammel, kørende med et Enspænderkøretøj fra Gaarden »Frederiksløst« ad Grønsundsvejen til Nykøbing p. F. Da han var naaet op paa en Bakke ca. 300 Alen fra Jernbaneoverkørslen, holdt han stille for at se, om denne var fri, idet den, naar Tog var i Vente, afspærredes med en Jernkæde, paa hvilken der om Aftenen var anbragt en tændt Lanterne; men da han ikke saa noget Lys, gik han ud fra, at Overkørslen ikke var afspærret, og kørte i jævnt Trav ned ad Bakken til Overkørslen. Da han var kommen i Nærheden af denne, raabte Kusken paa et Køretøj, der holdt i ca. 40 Alens Afstand fra den, men som han paa Grund af Mørket ikke før havde kunnet se, til ham, at Kæden — som Citanten paa Grund af Mørket heller ikke havde kunnet se — var udspændt, og at Lanternen, der skulde advare de vejfarende, var blæst ud. I samme Øjeblik hørtes fra Gødsertoget, som Citanten paa Grund af Terrænforholdene ikke havde kunnet se, Fløjten og Brusen, og ved Lyden heraf maa den Hest, som Citanten kørte, antages at være bleven sky, idet den, uden at Citanten, der først ved den anden Kusks Tilraab og Lyden fra Toget blev opmærksom paa Faren, formaaede at standse den, sprang over Kæden, der sprængtes af Vognen, som Hesten trak efter sig, ind paa Banelinjen. I det samme passerede Toget og overkørte Hesten, ved hvis Fald Citanten, der holdt i Tømmerne, blev trukket ned af Vognen og ligeledes overkørt af Toget. Idet Citanten formener, at den ham overgaaede Ulykke maa tilskrives den Omstændighed, at de med Hensyn til Overkørselns Afspærring trufne Sikkerhedsforanstaltninger have været ufyldstgørende, og at navnlig Lanternen paa Afspærringskæden ikke har været i behørig Orden eller ikke er bleven passet med tilbørlig Omhu, anser han de Indstævnte for erstatningspligtige overfor ham i Henhold til Vilkaarene i den dem meddelte Koncession paa Anlæg af den her omhandlede Jernbane, hvilken Koncession indeholder følgende Bestemmelse: »Koncessionshaveren er forpligtet til at erstatte al den Skade, som ved Befordringen paa Banen tilføjes de paa samme befordrede Personer eller Gods eller ogsaa andre Personer eller Genstande, og han kan ikkun fri sig for denne Forpligtelse ved at bevise, at det enten er den beskadigedes egen Skyld, at han har lidt Skade, eller at denne er bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde«.

De Indstævnte hævde, at den paa Afspærringskæden anbragte Lanterne har været tændt, og gøre gældende, at, hvis den senere er gaaet ud, maa dette skyldes et Vindpust, der maa betragtes som et uafvendeligt Tilfælde, for hvilket de ere uansvarlige, samt at Citanten i alt Fald ved Tilraab fra den Kusk, som han traf holdende i nogen

Afstand fra Overkørslen, er bleven tilstrækkelig advaret. De Indstævnte have derhos anbragt, at Citanten efter at være kommen ned til Overkørslen, holdt stille her i et Par Minutter, inden Toget kom, saaledes at han havde tilstrækkelig Tid til at springe af Vognen og holde paa Hesten, og de benægte, at Hesten sprang over Kæden, idet denne efter deres Anbringende sprængtes af Hesten. Idet de Indstævnte paaberaabe sig, at de have overholdt de med Hensyn til Afspærringen givne Forskrifter, og gøre gældende, at den Citanten overgaaede Ulykke alene skyldes den Omstændighed, at Hesten blev sky, anse de sig ikke for pligtige til at yde ham Erstatning. Den Kusk, der holdt i Nærheden af Overkørslen og advarede Citanten, samt en Arbejdsmand, som Citanten passerede forbi i ca. 100 Alens Afstand fra Overkørslen, have under et i Marts Maaned 1902 optaget Tingsvidne som Vidner forklaret, at Lanternen ikke brændte, da Citanten kom kørende, at Citanten ikke holdt stille nede foran Overkørslen, samt at Hesten, uagtet Citanten gjorde sig Umage for at standse den, sprang ind paa Banelinien.

Da Ulykken imidlertid maa antages at være foraarsaget ved, at Citanten, der i ca. 40 Alens Afstand fra Jernbanen var bleven advaret om Afspærringen, ikke havde saadan Magt over Hesten, at han kunde faa den standset paa det ommeldte Stykke, findes de Indstævnte ikke at være pligtige til at erstatte den skete Skade, og de ville derfor være at frifinde for hans Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde opheves.

Der vil efter de derom nedlagte Paastande være at tillægge de for Citanten beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, Overretssagførerne C. F. Skibsted, eller nu hans Dødsbo. Cortsen og Holst af Nykøbing p. F., i Salær henholdsvis 60 Kr., 60 Kr. og 30 Kr. samt Overretssagfører Skibsteds Dødsbo i Godtgørelse for Udlæg 27 Kr. 55 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det offentlige.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 126.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Mikael Laursen Pedersen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri samt ulovlig Omløben med Varer.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 18 Oktober 1904: Arrestanten Mikael Laursen Pedersen bør til Fredericia Kæmnerkasse betale 20 Kr., men i øvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder samtlige Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Obel og Prokurator Seidelin, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Det idømte at udredes og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de December 1904: Arrestanten Mikael Laursen Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt til Fredericia Købstads Politikasse bøde 20 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret.

I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mikael Laursen Pedersen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Mikael Laursen Pedersen sat under Tiltale for Tyveri og Bedrageri samt for ulovlig Omløben med Varer.

Arrestanten, der er født i Aaret 1880, har tidligere været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 November 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Skads Herreds Ekstrarets Dom af 17de December s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 December 1900 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 13 Januar 1903 efter Straffelovens §§ 243 og 253 med samme Art Strafarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han — foruden ved Skads Herreds fornævnte Ekstrarets Dom — flere Gange har været anset for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 April 1902 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

I Henseende til Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer har Arrestanten forklaret, at han, der vil være ankommen til Fredericia ca. 14 Dage før den 1 August d. A., da han der Steds skal have gjort sig skyldig i det ham i øvrigt paasigtede Forhold, havde gaet

rundt i Husene i Horsens og solgt Prospektkort, som han havde købt i København, og da denne Forklaring, som efter Sagens øvrige Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, ikke kan forkastes, maa den under denne Del af Sagen blive at lægge til Grund for dens Afgørelse.

Hvad dernæst angaar det Arrestanten i øvrigt paasigtede Forhold, fremgaar det af det oplyste, at han og en Del andre Gæster den 1ste August d. A. var til Stede i Beværtningen »Nutiden« i Fredericia, og at den 71 Aar gamle Pensionist Anders Christiansen, der bor i bemeldte Købstad, i Følge med Arbejdsmand Rasmus Madsen da ved Middagstid indfandt sig i denne Beværtning, samt at Christiansen, der samme Dag paa Banegaarden i Fredericia havde faaet sin Pension udbetalt, og som derefter paa en Beværtning havde nydt nogle Drikkevarer i Forening med nævnte Rasmus Madsen, der kom til at skyldes ham 2 Kr. 60 Øre, ved sin Ankomst til »Nutiden« var svirende, og da han under sit Ophold her var kommen til at kaste op og tillige paa anden Maade havde forurennet Gulvet, bestilte han til Undskyldning herfor Drikkevarer m. m. til de andre Gæster, og lagde derhos 2 Kr. paa Bordet med Bemærkning, at det var Drikkepenge til Pigen i Beværtningen, der skulde gøre rent efter ham.

Efter hvad der videre er oplyst, kan Christiansen, der vil have haft 1 Kr. hos sig, den Gang han den nævnte Dag hævdede sin Pension, der udgjorde 60 Kr. og maa antages for Størstedelen at være bleven ham udbetalt i Tikronesedler, og som ved sin Hjemkomst samme Dag ikkun var i Besiddelse af ca. 11 Kr., ikke antages paa de nævnte Beværtninger at have forbrugt mere end nogle og tyve Kroner, og Arrestanten sigtes nu for under sin Samværen med Christiansen i »Nutiden« at have tilegnet sig det manglende Beløb. Medens Christiansen paa Grund af den Tilstand, hvori han under sit Ophold paa den nævnte Beværtning befandt sig, ikke har været i Stand til at afgive nogen nærmere Forklaring angaaende det der Steds forefaldne, er der derimod af de andre Personer, der ved den paagældende Lejlighed opholdt sig i Beværtningen, afgivet Vidneforklaringer, der til Dels ere beedigede, og hvoraf fremgaar, at Arrestanten, hvem Christiansen var ganske ubekendt, straks efter dennes Ankomst til Beværtningen optraadte anmassende og nærgaaende overfor ham, hvorhos Værtinden i »Nutiden« har afgivet en edelig Forklaring, i Følge hvilken Arrestanten, da han indfandt sig i Beværtningen, ikke gjorde Indtryk af at have Penge hos sig, hvorimod han, »efter at have haft Christiansen under Behandling«, pludselig blev spendabel og trakterede med tre halve Flasker Portvin.

Der er ogsaa af en rejsende Skrædersvend, der sad i en tilstødende Stue, forklaret, at Arrestanten kom ind til ham, der ikke kendte Arrestanten, og trakterede ham med Whisky og Sodavand og forærede ham 1 Kr. til Rejsen, samt at Arrestanten, med hvem Skrædersvenden drak en Del paa »Nutiden« og derpaa fulgtes hen paa et Par andre Beværtninger, efter at være kommen ud paa Gaden tog nogle Pengesedler op fra sin Vestelomme og lagde dem i sin Portemonnæ.

I øvrigt gaa de Forklaringer, der ere afgivne af de ved den omhandlede Lejlighed i »Nutiden« til Stede værende Personer — der

alle høre hjemme i Fredericia, og om hvem der, efter hvad der af en Overbetjent er udtalt i en under Sagen fremlagt Politirapport, intet ufordelagtigt kendes — nærmere ud paa, at Arrestanten paa egen Haand skaltede og valtede med Christiansens Pengepung, og at han bl. a. en Gang tog Pengene ud af Pungen og talte dem op for Christiansen, ligesom han ud af Pungen udtog en Tikroneseddel, hvormed han gik ind i et tilstødende Værelse og betalte Værtinden for de Varer, med hvilke Christiansen, som meldt, havde trakteret Gæsterne, hvorhos det navnlig af nogle af de nævnte Vidner er forklaret, at Arrestanten, da han noget senere med en Christiansen tilhørende Tikroneseddel igen havde været inde og betalt Værtinden for »en Omgang«, som Christiansen efter hans Opfordring havde bestilt, og derefter kom tilbage og puttede nogle Penge, som Værtinden havde givet igen paa Seddelen, ned i Christiansens Pung, holdt en Femkroneseddel tilbage, samt at Arrestanten, da Christiansen paatalte dette, ytrede: »Ja, saa skal Du ogsaa faa (eller »have«) den«, og derpaa »tilsyneladende« puttede Seddelen i Christiansens Pung, men uden at Vidnerne have kunnet sige, om han virkelig gjorde dette, i hvilken Henseende det bemærkes, at Christiansen efter Værtindens Forklaring fastholdt, at han ikke havde faaet Sedlen.

Endvidere gaa Vidneforklaringerne ud paa, at da Christiansen under sit Ophold i Beværtningen havde tabt en Tikroneseddel paa Gulvet, og oven nævnte Arbejdsmand Madsen havde taget den op og stukket den i Lommen for — som det maa antages — senere at levere Christiansen den, gik Arrestanten, der hørte, at en anden af Gæsterne sagde til Madsen, at denne helst straks maatte aflevere Sedlen, hen og tog den ud af Madsens Lomme.

Arrestanten er derhos særlig sigtet for at have tilvendt sig 1 Kr. af de Drikkepenge, der, som oven meldt, bleve lagte paa Bordet til Tjenestepigen, idet denne og en af Gæsterne samt Værtinden — hvilke Personers Forklaringer imidlertid for saa vidt ere uoverensstemmende, som der ikke er Samstemning, om Drikkepengene bestode i et Tokronestykke eller i to Enkronestykker — have udsagt, at Arrestanten tog Pengene, af hvilke han, efter Pigens Forklaring, imidlertid kun gav hende 1 Kr.

Af Tjenestepige Cecilie Nielsen er det dernæst til en Politirapport forklaret, at hun fra Begyndelsen af Juli Maaned til Midten af August Maaned d. A. var i Beværtningen »Münchnerhallen« i Fredericia som Opvarningsjomfru, at Arrestanten i den Tid ofte kom i denne Beværtning, at han som Regel havde det smaat med Penge, at han navnlig en Aften kom ind i Beværtningen og nød Drikkevarer for 95 Øre, men at han, da han skulde betale, sagde, »at han ingen Penge havde«, hvorfor Pigen efter hans Anmodning betalte for ham, idet han lovede at komme Dagen efter og betale, at han imidlertid først kom 2 Dage efter, Kl. ca. 8¹/₂ om Aftenen, uden at Pigen har kunnet erindre, hvilken Dag det var, og at han, der var en Del beruset og udtalte, at han nu kunde betale sin Gæld, da han havde været ude og lavet nogle Penge og samme Dag havde været paa et Hotel og betalt nogle Penge, som han skyldte der, ved denne Lejlighed betalte de 95 Øre og desuden trakterede alle dem, der var i Beværtningen, saa at han kom til at betale i alt ca. 4 Kr.

Fremdeles har den oven nævnte Tjenestepige forklaret, at da Arrestanten — der maa antages efter den 1ste August d. A. at have været eftersøgt af Politiet, indtil han en Aften i Slutningen af Maa-neden atter indfandt sig i »Nutiden« og derpaa samme Aften blev anholdt — den nys nævnte Aften, da han kom ind i Beværtningen, hvor Pigen var alene, i en dæmpet Tone spurgte hende, hvordan det gik med »den gamle«, og at han, da hun svarede, at det vidste hun ikke, ytrede, at »saa er der vel ikke noget«, hvortil Pigen har føjet, at det blev hende klart, at Arrestanten var ængstelig for, at der fra Christiansens Side var sket Anmeldelse om, at han den 1ste August havde mistet Penge inde i Beværtningen.

Endelig har Værtshusbestyrelsen Nielsens Hustru, Camilla Nielsen, i Fredericia edelig forklaret, at Arrestanten boede hos hende og Mand i nogle Dage før den 1ste August d. A., og at han, der efter Camilla Nielsens Mening nærmest ernærede sig ved at skære Kort til Forhandling, næppe hver Dag havde mere end fra Haanden og i Munden, men at han den 1 August Kl. 6 om Eftermiddagen kom ind i Beværtningen og forlangte »en Omgang« til de til Stede værende Personer, og ved denne Lejlighed var i Besiddelse af mindst 2 Femkrone-sedler, nogle Tokronestykker og andre Smaamønter.

Arrestanten har oprindeligt forklaret, at han paa Beværtninger kun har brugt Penge, som vare hans egne, og at han, da han kom til Fredericia, var i Besiddelse af 28 Kr., hvilke han, saaledes som hans Forklaring maa antages at skulle forstaas, vil have fortjent ved at forhandle Prospektkort, hvorhos han under det optagne Reassumptionsforhør yderligere har forklaret, at der desuden fra København er sendt ham Penge af forskellige Piger, som han stod i Forhold til; men hvem disse Piger er, har Arrestanten vægret sig ved at opgive. Imidlertid har Arrestanten dog erklæret, at han ikke har noget at erindre mod Cecilie Nielsens oven anførte Forklaring, ligesom den Forklaring, han under Foreholdelse af Camilla Nielsens Forklaring har afgivet, nærmest maa forstaas saaledes, at han ej heller har fundet noget at indvende mod denne; men i øvrigt har Arrestanten, efter hvis Forklaring Christiansens Penge laa og flød paa Bordet mellem Drikkevarerne, vedholdende benægtet at have tilvendt sig nogle af disse Penge, idet han har tilføjet, at han kun tog et paa Bordet liggende — som det maa antages Arbejdsmand Madsen tilhørende — Tokronestykke, som han, idet han udførte et Kunststykke med det, lod forsvinde, men som han — hvad der ogsaa stemmer med, hvad Arbejdsmand Madsen i saa Henseende har forklaret — straks derefter tog frem igen, hvorpaa der for de to Kroner blev rekvireret Portvin, og Arrestanten har paastaet, at han overhovedet ikke har rørt ved Christiansens Penge.

Medens der nu ikke kan anses godtgjort noget Forhold fra Arrestantens Side, der kan tilregnes ham som Bedrageri, maa der trods hans Benægtelse anses ved de i det hele under Sagen oplyste Omstændigheder tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at han, hvis Forklaring til Dels er aabenbar løgnagtig, paa tyvagtig Maade har tilvendt sig i alt Fald en Del af de Penge, som Christiansen, som meldt, savnede efter sin Hjemkomst den 1 August d. A.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse dels i

Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stk., efter § 232 som for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, dels efter Plakat af 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Fredericia Købstads Politikasse, der bliver at bestemme til 20 Kr.

Torsdagen den 9 Marts.

Nr. 119. Højesteretssagfører Lunn

contra

Thor Sørensen Larsen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 21 September 1904: Tiltalte Thor Sørensen Larsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Forundersøgelsen og Sagen flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Schmidt og Jakobsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 November 1904: Tiltalte Thor Sørensen Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Christen Christensen betale 3000 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen og Justitsraad Neckelmann, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thor Sørensen Larsen til Højesteretssagførererne Lunn og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarl Thor Sørensen Larsen, der er født i Aaret 1885, og som ikke ses tidligere

at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at nogle paa Mosegaard, der ligger i Nærheden af Pandrup, tjenende Karle, deriblandt den 23 Aar gamle Christen Christensen, Søndag Eftermiddag den 1 Maj d. A. efter tidligere paa Dagen at have nydt en Del Brændevin hjemme paa Mosegaard indfandt sig i Pandrup Kro, og at der under Opholdet her, hvor der atter blev nydt berusende Drikkevarer af disse Tjenestekarle, af hvilke Christen Christensen dog snart fjernede sig for at besørge et Ærinde og senere kom i Selskab med en ham bekendt Pige, mellem 2 af de i Kroen tilbageblevne Karle fra Mosegaard og en Karl fra Kvorup opstod et Slagsmaal, som afsluttedes ved, at sidst nævnte flygtede.

Samme Dags Aften Kl. hen ad 10 indfandt imidlertid den nys nævnte Karl fra Kvorup sig atter ved Kroen; men medens han, der var sammen med en anden Karl fra Kvorup ved Navn Jens samt Tiltalte og Tjenestekarl Jens Ricard Pedersen, som begge tjente i Pandrup, atter flygtede, da han saa nogle af Karlene fra Mosegaard nærme sig, udviklede der sig, uden at det bestemt har kunnet oplyses hvorledes, mellem 3 endnu tilstedeværende Karle fra Mosegaard paa den ene Side samt Tiltalte, Jens Ricard Pedersen og Karlen Jens paa den anden Side et Slagsmaal, under hvilket det sidst nævnte Parti trak sig tilbage ind i Kroen, hvor Jens, der var bevæbnet med en Stok, forsvarede Indgangen overfor Modstanderne, indtil Tiltalte og Pedersen havde bortfjernet sig gennem en Bagdør, hvorefter Kroens Indgangsdør blev aflukket.

De 3 Karle fra Mosegaard samt deres fornævnte Medtjener Christen Christensen, der maa antages at være vendt tilbage til Kroen under det nys nævnte Oprin der Steds, gik derpaa ud af Byen, medens Tiltalte gik til sit Hjem, og efter at han her havde forsynet sig med en Stok med et rundt Metalhaandtag, begav han sig atter ud i Byen, hvor han traf sammen med Jens Ricard Pedersen, der var forsynet med en Stok, som han under det nærmest forudgaaende Sammenstød med Karlene fra Mosegaard havde frataget en af disse.

Alle 4 Karle fra Mosegaard vendte imidlertid tilbage til Byen, uden at de, med Undtagelse af Christen Christensen, der vil have haft til Hensigt at købe Brød hos en Bager, har kunnet angive nogen Grund dertil, og da de paa den søndre Side af Vejen ud for en Ejendom, der ligger ved Siden af Kroen, Kl. 10 à 11 traf paa Tiltalte og Jens Ricard Pedersen, lode disse, som det maa antages, falde nogle til Karlene fra Mosegaard rettede Ytringer, hvorved de navnlig betegnedes som »pæne Fyre«.

Efter at først 2 af Karlene fra Mosegaard, deriblandt ikke Christen Christensen, havde taget til Genmæle her imod, opstod der nu mellem de 4 Karle fra Mosegaard — af hvilke den ene var forsynet med en saakaldet »Jernkno«, og 2 andre, hvoriblandt Christen Christensen, hver med en Stok, medens den fjerde ikke havde noget Vaaben — paa den ene Side samt Tiltalte og Pedersen paa den anden Side et Slagsmaal, under hvilket ogsaa Christen Christensen, skønt han vil have indskrænket sig til at afværge Angreb, som rettedes mod ham,

efter det foreliggende maa antages at være gaaet angrebsvis til Værks og derved bl. a. at have tilføjet Tiltalte Slag med sin Stok.

Hen imod Afslutningen af dette Slagsmaal, da Karlene fra Mosegaard med Undtagelse af Christen Christensen maa antages at have trukket sig tilbage, kom han imidlertid i Kamp med Jens Ricard Pedersen og blev af denne trængt op imod et 4 å 5 Kvarter højt Staaltraadshegn ved en Have paa den nordre Side af Vejen, og medens de brødes her, traadte Tiltalte til og hibragte — efter hvad der er godtgjort ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste — med Haandtaget af sin oven nævnte Stok, som han holdt i dens nederste Ende, Christen Christensen et Slag i Hovedet, saaledes at denne, der tillige med Pedersen enten umiddelbart før Slaget eller lige efter dette var tumlet over Hegnet ind i Haven, blev liggende her, ude af Stand til at rejse sig ved egen Hjælp.

Efter Christensens Anmodning hjalp Tiltalte og Pedersen ham derpaa paa Benene og førte ham udenfor Haven, hvor de imidlertid, da det i det samme af andre tilstedeværende blev sagt, at nu kom Mosegaardskarlene igen, overlode ham til sig selv, og hvor han blev liggende, indtil han noget efter ved egen Hjælp rejste sig, og efter sin Forklaring, idet hans højre Ben var lammet, hoppende paa det venstre Ben og støttende sig til sin Stok naaede hen til Kroen, udenfor hvilken han satte sig paa en Trappesten.

Tiltalte — der i Følge sin Forklaring den følgende Dag itubrød sin oven nævnte Stok og skjulte Stumperne i en Mødding, hvor ogsaa nogle af disse, dog ikke Haandtaget, senere ere fundne — har i øvrigt forklaret, at Christen Christensen under det omhandlede Slagsmaal tildelte ham mange Slag med sin Stok, deriblandt i alt Fald ét i Hovedet, og at han som Følge af Kampen og Slagene var bragt i en meget opirret Sindstilstand, samt at han slog Christensen i Hovedet med Stokkehaandtaget for at hjælpe sin Kammerat Pedersen, men ikke tilsigtede at tilføje Christensen nogen varig Skade.

Den tid nævnte Aften, som det maa antages Kl. 11 å 12, blev Christen Christensen af 2 tilfældigt forbigaaende Personer funden siddende paa Trappen udenfor Pandrup Kro, og efter at de havde kaldt Arrestforvareren til Hjælp, blev Christensen ført ind i Arresthuset og bragt til Sengs, hvorefter Politiet foranstaltede tilkaldt den i Saltum boende Distriktslæge, der har afgivet en Erklæring af 2 Maj d. A., i Følge hvilken Christensen ved en samme Dag foretagen Undersøgelse frembød følgende:

1. Paa Grænsen mellem venstre Tinding og Issen et vinklet Hudlappesaar med Lappen vendende ned ad til og bag til samt af Længde 5 og 2 Centimeter for respektive nederste og bageste Kant af Lappen. Naar Lappen løftedes, følte op ad til og bag til under den en betydelig fremspringende, skarprandet Benrand, der ligesom Hudsaaet var vinklet, men i langt mindre Maalestok, og foran og ovenfor denne Benrand følte det nærmest liggende Parti af Hjerneskillen noget fordybet, som trykket ind mod Hjerneskillens Hulhed; men en forreste Begrænsning for det saaledes indtrykkede Parti kunde ikke paavises.

2. 3 smaa Saar fra $\frac{1}{2}$ til 1 Centimeters Længde og af forskellig Form i Omfanget af det nævnte større Saar, et foran, et bag ved og et neden for dette.
3. En udtalt, omtrent fuldstændig Lammelse saavel for Hudfølelse som for Muskelsammentrækning for hele højre Overekstremitet, saaledes at Christensen ikke kunde løfte Armen og ikke kunde bevæge Fingrene.
4. En ganske ringe Grad af Lammelse for højre Underekstremitet, som Christensen dog kunde støtte noget paa.

I bemeldte Lægeerklæring udtales det derhos, at de under 3 og 4 nævnte Læsioner maatte opfattes som Virkning af et Tryk paa Hjernen, fremkaldt ved den omtalte Læsion af Hjerneskillen, og at samtlige Læsioner kunde være opstaaede som Følge af Slag med Sten eller Stød eller Fald mod saadanne, samt, at medens Læsionerne under 2 vilde kunne ventes helbredede uden blivende Mén, kunde Læsionerne under 1 medføre betydelig Fare for Christensens Liv, særligt ved indtrædende Komplikationer, men kunde paa den anden Side haabes efter Operation og i heldigt Fald at kunne helbredes uden varig Mén for ham.

Efter en foreløbig Forbinding blev Christen Christensen derpaa overensstemmende med, hvad Distriktslægen havde tilraadet, indlagt paa Amtssygehuset i Brønderslev, hvortil han ankom den 2 Maj Kl. ca. 9 Formiddag, og efter hvad Sygehuslægen har udtalt i en under 20 Maj afgiven Erklæring, var Christensen da ved fuld Bevidsthed, medens højre Arm var fuldstændig lammet og højre Underekstremitet lammet i ganske let Grad, hvorhos Saarene havde det Udseende og den Udstrækning, som Distriktslægen havde angivet.

Sygehuslægens Erklæring gaar derhos ud paa, at det ved en kort efter Ankomsten til Sygehuset foretagen Operation viste sig, at et ca. tokronestort Benstykke af Issebenet var trykket ind under den bag ved liggende, af Distriktslægen følte fremspringende Benkant, at det først efter Bortmejsling af denne lykkedes at løfte det nedtrykkede Benstykke op, at det, efter at dette var sket, viste sig, at Hjerneskillens indvendige Benflade var trykket endnu dybere ind mod Hjernen end den udvendige Plade, fra hvilken den altsaa ved Slaget var frasprængt, at der, efter at denne Bendel, der ved Revner var delt i flere Fragmenter, var fjernet, viste sig Tegn paa, at der var en Blodansamling under den haarde Hjernehinde, hvilket efter Spaltning af denne ogsaa viste sig at være Tilfældet, at Blødningen, der var ret betydelig, skyldtes en overreven lille Pulsaare og standsede efter Underbinding af begge dennes Ender, at Lamheden af højre Arm havde holdt sig komplet til den 9 Maj, da Patienten kunde begynde at udføre smaa Bevægelser, at Armens Tilstand havde bedret sig jevnt siden, og at ved en Undersøgelse af Armens Funktion samme Dag, Erklæringen afgaves, viste Hudfølelsen sig omtrent normal og Bevægelserne i Skulder- og Albueled omtrent uhindrede, medens Haandleddets Bevægelser vare en Del indskrænkede, saaledes at Patienten navnlig ikke kunde supinere Haanden, og Strækningen var mangelfuld, ligesom Fingerbevægelserne vare en Del indskrænkede, idet kun Tommel- og Pegefinger kunde

strækkes helt, men de tre andre Fingre ikke ud over 90° , hvorhos Tommelen kun kunde føres ubetydeligt ud ad.

Fremdeles har Sygehuslægen i sin nævnte Erklæring udtalt, at Lambden af Armen formentlig vilde bedres en Del endnu, og at Almenbefindendet hele Tiden havde været godt, om der end stadig var lidt Tegn paa let Hjerneirritation, samt at Saarene vare ved at hele godt, men at der, selv efter at de vare helede, selvfølgelig vilde vedblive at være et blødt Parti i Hjerneskillen som Følge af den ca. tokronestore Defekt, hvorhos Lægen endelig har tilføjet, at Saaret meget vel kan være frembragt ved Slag med et Metal-Stokkehaandtag, som maa antages at være ført med stor Kraft.

Endvidere har Sygehuslægen under 26 Juli d. A. afgivet en Erklæring, hvorefter Christensen var bleven udskreven af Sygehuset den 8de s. M. og da frembød følgende Tilstand efter den ham Natten mellem den 1ste og 2den Maj tilføjede Overlast: Saaret i venstre Isseregion var helet, men der saas og føltes her en godt tokronestor Fordybning, hvor Benet manglede. Christensen klagede over Svimmelhedsfølelse af og til, Hukommelsen var tagen af, og Opfattelsesevnen ikke saa god som før. Der var ikke saa mange Kræfter i højre Arm som i venstre; 3dje, 4de og 5te Finger paa højre Haand kunde ikke strækkes mere end til ca. 120° ; Følelsen i Fingre og Haand var betydelig nedsat. Der var ogsaa mindre Kraft i højre Underekstremitet, som Christensen ikke førte saa godt som venstre.

Derefter gaar den her ommeldte Lægeerklæring imidlertid ud paa, at siden Christensen udskreves, har Tilstanden forværret sig, at det bliver værre ved Anstrengelser, at Gangen er en Del hindret, at Christensen gaar usikkert, at der ingen Kræfter er i højre Ben, ligesom hele højre Side »fornehmtes saa sær tung«, at han jevnlig lider af stærk Hovedpine, men navnlig af Svimmelhed, som stadig plager ham, at han tit er nær ved at falde og en Gang er falden omkuld og har stødt sig, at højre Arms og Haands Tilstand heller ikke har forbedret sig, at Intelligensen synes ogsaa at være gaet tilbage, idet det tager længere Tid for ham at opfatte en Ting, og han glemmer hurtigt, hvad der er sagt ham, og at han kommer let til at græde og er i det hele bleven en Del forknyt. Hertil har Sygehuslægen sluttelig føjet, at da Tilstanden saaledes har forværret sig i Stedet for at forbedres siden Udskrivningen fra Sygehuset, ere Udsigterne for Christensen til at faa sin fulde Førlighed selvfølgelig mindre end ved Udskrivningen.

Endelig har Sygehuslægen efter at være gjort bekendt med, at Christen Christensen tidligere skaf have haft en Blodforgiftning i højre Haand, under 29 Juli d. A. afgivet den Erklæring, at Sandsynligheden taler afgjort for, at Nedsættelsen af højre Haands Funktion skyldes Overfaldet den 1 Maj og ikke er en Følge af en tidligere tilstedeværende Blodforgiftning.

Ved sit Møde i Politiretten den 13 Juli d. A. har Christen Christensen forklaret, at han efter at være udskreven af Sygehuset havde taget Ophold paa Mosegaard, men at han dog ikke kunde deltage i noget Arbejde, da han, foruden at han under Gang følte Svimmelhed, daarligt kunde gaa paa det højre Ben, i hvis Lændeparti han følte Smerte ved Bevægelsen, og den højre Haand ej heller havde genvundet sin Kraft, og under et Møde i Politiretten den 20de næst efter har

han yderligere forklaret, at han ikke havde mærket nogen Bedring siden det sidste Forhør, og at han, der da havde taget Ophold hos sin Moder, som er Enke efter en Banevogter, ikke kunde deltage i noget Arbejde og ikke troede, at han nogen Sinde vilde opnaa sin fulde Førlighed igen.

Christen Christensen, der efter sin Forklaring var fæstet til at tjene paa Mosegaard i Halvaaret til 1 November d. A. for en Løn af 195 Kr., har derhos nedlagt Paastand om, at der hos Tiltalte tilkendes ham i Erstatning dels 120 Kr., som Udgifterne ved hans Ophold paa Sygehuset andrager, dels 267 Kr. som Løn for det nævnte Tidsrum og Kostpenge for Tiden fra 1 Juli til 1 November dette Aar, dels endelig 12000 Kroner for Invaliditet; men hertil har Tiltalte erklæret, at han ikke kunde erkende, at Christensen har noget Erstatningskrav paa ham.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 204, sammenholdt med § 206, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil være at tilpligte at betale Christen Christensen i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab et Beløb, der bliver at bestemme til i alt 3000 Kr.

Nr. 125. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198 eller i hvert Fald af Lov Nr. 56 af 12 April 1889 § 2.

Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 16de Maj 1904: Tiltalte, Bolsmand Jens Hansen af Over Julianehede, bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller, hvis Bøden ikke fuldt erlægges, hen-sættes i simpelt Fængsel i 12 Dage. Saa bør han og udrede Aktio-nens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Vilstrup, 10 Kr. Det idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1904: Under-retsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den subsidiære Straf bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 13 Januar d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

For saa vidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Døl af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Jens Hansen, til Højeste- retssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Bolsmand Jens Han- sen, der er født i Aaret 1859, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtræ- delse af Straffelovens § 198 eller i hvert Fald af Lov Nr. 56 af 12te April 1889 § 2.

Efter Sagens Oplysninger, der til Dels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, er der paa den Tiltalte tilhørende Ejendom i Over Julianehede anbragt omtrent midt paa Gaardspladsen en Vindmotor, som benyttes til at drive en Hakkelsemaskine samt en Kværn og et Tærskværk. Ved et konisk Hjul er Vindmotorens opretstaaende Aksel sat i Forbindelse med en vandret liggende Aksel, der er anbragt 7 Fod 10 Tommer over Gaardspladsens Flade, og som gennem Muren oppe ved Tagskægget fører ind i Skæreloen i Gaardens Staldlænge, hvor den omtrent $\frac{1}{2}$ Alen indenfor Muren hviler i et støbt Akselleje og er forsynet med en større Remskive, fra hvilken der gaar en Rem ned til en mindre Rem- skive, der er paasat en anden vandret liggende Aksel, i hvis ene Ende Hakkelsemaskinens Knive ere anbragte. Denne Aksel, der er glat uden fremspringende Dele, og som maaler $1\frac{1}{4}$ Tomme i Diameter og ca. $4\frac{1}{2}$ Alen i Længde, hvoraf Stykket fra Remskiven til Hakkelse- maskinens Knive udgør ca. $3\frac{1}{2}$ Alen, ligger — hvad navnlig ogsaa Tiltalte selv har erkendt — ikkun 2 Fod 7 Tommer over Gulvfladen og er ikke indbegnet eller tildækket.

Efter Tiltaltes Forklaring vil Vindmotoren, der ikke er forsynet med Bremse, i Reglen gaa i Staa derved, at Sejlene, hvormed dens

---

Færdig fra Trykkeriet den 23 Marts 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 3—4.

Torsdagen den 9 Marts.

Vinger ere forsynede, tages af Vingerne, men det kan dog hænde, at Vingerne under stærk Blæst kunne blive satte i Bevægelse, selv om Sejlene ikke ere paasatte, og medens dette vel kan noget modvirkes ved at sætte Akselledningen i Forbindelse paa en Gang med Hakkelsemaskinen og Kværnen, kan fuld Sikkerhed for, at Akselen i Skæreløen ikke kommer i Gang, kun opnaas ved enten at tage Remmen af Remskiverne eller ved at bringe den opretstaaende Aksel ud af Forbindelse med den vandrette.

Første Paaskedag den 3 April d. A. om Formiddagen Kl. ca. 9 kørte Tiltalte sammen med sin Hustru til Kirke, efterladende i Hjemmet foruden sine 3 Børn, af hvilke det ældste var 4 Aar gammel, Tjenestepigen Ane Kathrine Madsen og den 11aarige Tjenestedreng Thomas Jensen.

Nævnte Tjenestepige har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at hun den paagældende Dag omtrent ved Ellevetiden talte med Tjenestedrengen Thomas Jensen, der da syntes glad og vel tilmode, men dog ytrede, at han var ked af, at Vindmotoren gik, hvorhos han til sidst meddelte hende, at han vilde gaa ned at vande Køerne. Hun saa derefter ikke noget til Thomas, førend hun ca. Kl. 12¹/₂ fra Kostalden tilfældig kom til at se ind i Skæreløen, som er beliggende mellem Kostalden og Hestestalden, og hun saa da, at Thomas hang fast ved Tøjet midt paa Hakkelsemaskinens Aksel, om hvilken han blev snurret rundt meget hurtigt, uden at der hørtes en Lyd fra ham. Da hun var ukendt med Maskinens Behandling, løb hun efter Hjælp hos den nærmeste Nabo, hvem hun dog ikke traf hjemme, men da hun kom tilbage til Gaarden, var Tiltalte imidlertid kommen hjem, og hun kaldte da straks paa Tiltalte, der øjeblikkelig fik Maskinen standset og Drengen, der var død, løsnat fra Akselen.

Tiltalte har dernæst forklaret, at da han den nævnte Formiddag kørte hjemme fra, var Motoren kun i Forbindelse med Hakkelsemaskinen, men Sejlene vare tagne af, og der var anbragt et Knippe Halm paa Maskinens Knive, saa at der efter hans Formening skulde et stærkt Vindstød til at sætte Maskinen i Gang, og at det ved Middagstid den paagældende Dag blæste stærkt op.

Da Tiltalte mellem Kl. 12¹/₂ og 1 kom hjem og af Tjenestepigen havde erfaret, at Thomas var i Hakkelsemaskinen, løb han straks ind til Maskinen, hvor han saa Thomas hænge midt paa Akselen, som da var i Bevægelse, uden dog at være i stærk Fart, og han standsede

da straks Maskinen ved at slaa Remmen fra Remskiverne. Drengen, der var iført en enradet Jakke, hang med højre Side fast snøret til Akselen, idet Jakken paa højre Side var viklet mange Gange om denne, saaledes at Drengens højre Armhule var presset tæt ned mod Akselen, og ved at dreje Maskinen rundt i modsat Retning fik Tiltalte derpaa Drengen, som var død, løsnet fra Akselen.

Ved den under det den 5 April d. A. afholdte legale Ligsyn foretagne Undersøgelse af Drengens Lig fandtes dette stærkt kvæstet — bl. a. var i Følge den af den paagældende Læge udstedte Dødsattest Drengens Brystkasses højre Sidehalvdel fra costa II til costa VI samt højre scapula fra spina og ned ad fuldstændig knuste og højre Fods Storetaa omtrent afreven, og paa Drengens Trøje, der var til Stede, forefandtes der paa højre Side tydelige Mærker af, at den havde været fast sammenrullet fra neden af og med Trøjeforet ind mod Akselen.

Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at der fra Foderloen, i hvis østre Del Hakkelsemaskinen befinder sig, er Adgang til det oven over værende Loftsrum gennem et Hul i Loens vestre Ende, medens en Aabning i den østre Ende, hvorfra der tidligere havdes Adgang til Loftet, nu til Dels er lukket derved, at den øverste af de oven nævnte Remskiver er anbragt deri. Det er nu af Tiltalte forklaret, at han den oven nævnte Dag havde paalagt Thomas at fodre Kreaturerne, der alle — med Undtagelse af to i Hestestalden staaende Kvier — vare opstaldede i Kostalden, og hertil at anvende Hø, som Thomas skulde hente i Foderloen, og som laa paa Gulvet Vest for Hakkelsemaskinen, tæt op til Loens vestre Mur. Tiltalte har med Hensyn hertil nærmere forklaret, at han, forinden han kørte til Kirke, gennem Hullet i Loens vestre Ende rev Hø ned fra Loftet til Kreaturerne, og at han herved benyttede en lille Stige, der havde sin Plads paa et Søm Øst for og umiddelbart ved Siden af dette Hul, hvilken Stige han derhos ofte benyttede, naar han smurte den øverste Remskive, eller naar han tog Remmen af eller satte den paa, hvorved Tiltalte har tilføjet, at Thomas ofte har set ham saaledes tage Remmen af Skiven. Tiltalte, der har udsagt, at han er sikker paa, at han, efter at have revet Høet ned, hængte Stigen paa Plads igen eller ogsaa lod den blive staaende lænet op til Loftshullet, har nu videre forklaret, at da han kom hjem fra Kirke, laa Stigen besmurt med Blød paa Gulvet i Loens østre Ende, og at hele Gulvet i denne Ende af Loen, hvor der, forinden han kørte til Kirke, havde ligget to smaa Bunker Hakkelse i de to Hjørnekroge, var belagt med et tyndt Lag Hakkelse, blandet med Blod.

Endelig har Tiltalte forklaret, at han mangfoldige Gange har advaret Thomas, der intet havde at gøre i Foderloens østre Ende, og som for øvrigt godt vidste, at Akselen pludselig kunde komme i hurtig Bevægelse, mod at komme i Nærheden af Motoren eller de dermed i Forbindelse satte Maskiner og Maskindele, hvilken Advarsel Tiltalte dog kun vil have givet, fordi der maaske ved Svinghjulet til Hakkelsemaskinen, i hvilken Knivene sidde, kunde ved Uforsigtighed afstedkommets Ulykke, hvorimod det hverken tidligere er faldet ham ind, at der fra selve Akselen, der, som oven meldt, er ganske glat og uden fremspringende Dele, kunde hidrøre nogen Fare, eller nu er ham fatteligt, hvorledes Drengen har kunnet blive hængende paa Akselen.

Medens det nu vel under Hensyn til, at den i Henhold til § 15 i Lov om Foranstaltninger til Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Brugen af Maskiner m. m. af 12 April 1889 af vedkommende kommunale Raad udnævnte Tilsynsmand, som det fremgaar af Sagens Oplysninger, ikke har givet Tiltalte noget Paalæg om at dække eller indhegne den tidt ommeldte Aksel, uagtet den kun laa 2' 7'' over Loens Gulv, ikke vilde kunne lægges Tiltalte til Last som et strafbart Forhold, at han ikke havde truffet saadanne Foranstaltninger som foreskrevne i den ommeldte Lovs § 2, sigtende til at forebygge Fare for Arbejdere under Brugen af det omhandlede Maskineri, findes Tiltalte derimod at have gjort sig skyldig i Uagtsomhed derved, at han, skønt det var ham bekendt, at den ikke med Bremse forsynede Motor kunde sættes i Bevægelse ved opstaaende stærk Blæst, havde forladt sit Hjem uden at have truffet tilstrækkelig forebyggende Foranstaltninger her imod, uagtet der ikke blot for den ikkun 11aarige Dreng, for hvis Vedkommende Tiltalte havde Tilsyns- og Afværgelsespligt, var Adgang til det Rum, hvori Akselen fandtes, men han ogsaa for at fodre Kreaturerne nødvendigvis skulde ind i dette Rum, og det saaledes maatte være Tiltalte indlysende, at der let kunde indtræde en Situation, der udsatte Drengen for Fare. Idet der derhos efter alt det foreliggende ingen rimelig Grund er til at antage, at Drengens Død er bevirket paa anden Maade end derved, at han er kommen i Berøring med den i roterende Bevægelse værende Akselledning, paa hvilken han fandtes død, maa det billiges, at Tiltalte for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 198 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 50 Kr, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste, dog at den ved Dommen fastsatte subsidiære Straf af simpelt Fængsel i 12 Dage findes at burde bestemmes til samme Slags Fængsel i 8 Dage.

Fredag den 10 Marts.

Nr. 120. Højesteretssagfører Winther
contra

1) John Hansen, 2) Mette Marie Hansen, Jensens Hustru,
3) Niels Sophus Ahlgreen Kornbech og 4) Rasmus Hansen
Johansen (Def. Réé),

der tiltales: Nr. 1 for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 154,
Nr. 2 for Meddelagtighed i disse Forbrydelser, Nr. 3 og 4 for Overtrædelse af Straffelovens § 155.

Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 8 September 1904:
De Tiltalte, fhv. Arbejdsformand John Hansen af Korsør og Mette Marie Jensen, født Hansen, samme Steds, bør straffes med Bøder til

Statskassen paa respektivt 400 Kr. og 300 Kr. eller i Mangel af disse Bøders fulde Betaling inden den nedenfor fastsatte Frist med simpelt Fængsel i respektivt 60 og 45 Dage. De Tiltalte Niels Sophus Ahlgreen Kornbech og Rasmus Hansen Johansen, begge af Korsør, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og herunder Salær til Aktor, Sagfører Melson, og til Defensor, Sagfører Thiesen, 25 Kr. til hver, betales af Tiltalte Hansen, dog at de Tiltalte Jensen, Kornbech og Johansen in solidum med ham betaler henholdsvis $\frac{3}{8}$, $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{8}$. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1904: De Tiltalte Nr. 1, fhv. Arbejdsformand John Hansen, og Nr. 2, Mette Marie Hansen, Jensens Hustru, bør til Statskassen bøde henholdsvis 200 Kr. og 100 Kr. og i Mangel af de hver især idømte Bøders fulde Betaling hensættes, først nævnte i simpelt Fængsel i 20 Dage og sidst nævnte i simpelt Fængsel i 10 Dage. De Tiltalte Nr. 3, Lærer Niels Sophus Ahlgreen Kornbech, og Nr. 4, Snedkermester Rasmus Hansen Johansen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, udredes af de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 2, en for begge og begge for en. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sally og Prokurator Wolff, betale de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 2, en for begge og begge for en, 25 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte Niels Sophus Ahlgreen Kornbech og Rasmus Hansen Johansen ere frifundne for Aktors Tiltale.

For det af de Tiltalte John Hansen og Mette Marie Hansen, Jensens Hustru, udviste, i Dommen fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 237, og sidst nævnte Tiltalte tillige efter dens § 154. Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Hansen i 8 Dage og for Jensens Hustru i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

John Hansen og Mette Marie Hansen, Jensens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel, først nævnte i otte Dage og sidst nævnte i fjorten Dage. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Rée hver 40 Kroner, der udredes med $\frac{2}{3}$ af de tvende forannævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, og med $\frac{1}{3}$ af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Korsør Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Nr 1, fhv. Arbejdsformand John Hansen, Nr. 2, Mette Marie Hansen, Jensens Hustru, Nr. 3, Lærer Niels Sophus Ahlgreen Kornbech, og Nr. 4, Snedkermesier Rasmus Hansen Johansen, alle af Korsør, aktionerede, Nr. 1 for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 154, Nr. 2 for Meddelagtighed i disse Forbrydelser, og Nr. 3 og Nr. 4 for Overtrædelse af Straffelovens § 155.

De Tiltalte, der ere fødte, Nr. 1 den 1 Juli 1834, Nr. 2 den 6te Februar 1859, Nr. 3 den 9 Februar 1857 og Nr. 4 den 9 November 1849, ere ikke fundne forhen straffede.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I April d. A. blev Tiltalte Nr. 1 enig med Tiltalte Nr. 2, der er hans Datter, om, at han til Korsør Kommune skulde indgive Begæring om Alderdomsunderstøttelse. Efter at Tiltalte Nr. 2 derpaa havde hentet en af de Blanketter, der benyttes til saadanne Begæringer, paa Byfogedkontoret i Korsør, henvendte hun sig efter Anvisning af Tiltalte Nr. 1 til Tiltalte Nr. 3, der efter hendes Anmodning og paa Grundlag af de Oplysninger, hun gav ham, udfyldte Blankettens Rubrikker og saaledes bl. a. i Overensstemmelse med, hvad hun meddelte ham, i vedkommende Rubrik i Blanketten noterede, at Tiltalte Nr. 1 ingen Formue havde. Hjemme hos Tiltalte Nr. 1 underskrev hun derpaa i hans Overværelse og med hans Samtykke den udfyldte Begæring om Alderdomsunderstøttelse med hans Navn, idet han, der ser meget daarligt og derfor ikke selv kan se at skrive sit Navn, inden hun underskrev rørte ved Pennen, og hans Navn kom saaledes ogsaa til at staa under den Blanketten paatrykte Erklæring, hvori det hedder, at Underskriveren paa Tro og Love erklærer, at samtlige Besvarelser af de stillede Spørgsmaal er rigtige og afgivne uden Forbehold, saaledes at de er overensstemmende med Sandheden. De Tiltalte Nr. 3 og 4 underskrev derhos den Blanketten paatrykte Erklæring om, at de kendte Andragerens Forhold og kunde attestere, at hans Trang ikke var begrundet i Handlinger, ved hvilke han til Fordeel for Børn eller andre havde betaget sig selv Midlerne til sit Underhold, i hans uordentlige eller ødsle Levned eller paa anden Maade var selvforskyldt. Tiltalte Nr. 2 indgav derpaa Begæringen til vedkommende Byraadsudvalg, og af Korsør Byraad blev der saa bevilget Tiltalte Nr. 1 en Alderdomsunderstøttelse af 150 Kr. aarligt fra den 1 Maj d. A. at regne. Tiltalte Nr. 1 har derefter i Alderdomsunderstøttelse oppebaaret kontant 62 Kr. 50 Øre og laa derhos gratis paa Korsør Sygehus fra den 24de Juni til den 9de Juli d. A. Under den kriminelle Undersøgelse har han imidlertid refunderet det kontant modtagne Beløb og har derhos betalt for Opholdet paa Sygehuset med 30 Kr. 3 Øre.

Tiltalte Nr. 1 har nu erkendt, at han, da han lod Datteren underskrive hans Navn paa Begæringen om Alderdomsunderstøttelse, vidste, at der i Begæringen stod, at han ingen Formue ejede, hvad der var i Strid med Sandheden, idet han da bl. a. ejede et kontant Beløb af mellem 1600 og 1700 Kr. Derimod har han forklaret, at han ikke vidste, at hans Navn kom til at staa under den ovennævnte paa Tro

og Love afgivne Erklæring, idet Begæringen ikke er bleven læst op for ham. De af ham saaledes afgivne Forklaringer vil nu i det hele være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende, skønt hans Forklaring om, at Begæringen ikke er bleven læst op for ham, strider mod den Forklaring, Tiltalte Nr. 2 har afgivet. Herefter vil han være at frifinde for Aktors Tiltale, for saa vidt han er sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 154, men vil derimod være at anse efter Straffelovens § 257 for i Begæringen i Strid med Sandheden at have angivet, at han ingen Formue havde, idet det maa antages, at han har været klar paa, at Byraadet ikke vilde have bevilget ham nogen Alderdomsunderstøttelse, hvis det var blevet sat i Kundskab om, at han ejede det oven nævnte kontante Beløb. Den af ham efter Straffelovens § 257 forskyldte Straf findes at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner eller subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage.

Tiltalte Nr. 2 har erkendt, at hun, da hun underskrev Begæringen, var klar paa, at der i Begæringen stod, at Tiltalte Nr. 1 ingen Formue havde, og ligeledes paa, at hun med Faderens Navn underskrev den nævnte paa Tro og Love afgivne Erklæring. Hun har derhos erkendt, at hun vidste, at Tiltalte Nr. 1 i Marts d. A. ejede ca. 1600 Kr. kontant. Hun har imidlertid bestemt fastholdt, at hun, da hun i April d. A. underskrev og indgav Begæringen om Alderdomsunderstøttelse, troede, at Tiltalte Nr. 1 ingen Formue havde, og hun har i saa Henseende nærmere forklaret, at Tiltalte Nr. 1, da der blev Tale om, at han skulde søge Alderdomsunderstøttelse, udtrykkelig sagde til hende, at han intet ejede, og at hun, der ikke saa nøje kendte hans Forhold, troede dette, da det jo bl. a. var muligt, at han havde brugt de 1600 Kr. til at betale Gæld med. Hendes Forklaring om, at Tiltalte Nr. 1 skulde have sagt til hende, at han intet ejede, strider imidlertid mod Tiltalte Nr. 1's Forklaring, der gaar ud paa, at han ikke har nævnt noget saadant for hende, og saa vel herefter som efter, hvad der i øvrigt foreligger, findes hendes Forklaring om, at hun troede, at Tiltalte Nr. 1 ingen Formue havde, at maatte forkastes, og hun vil herefter være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, eller subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

De Tiltalte Nr. 3 og 4 har endelig forklaret, at de, som har kendt Tiltalte Nr. 1 i mange Aar, efter det Kendskab, de havde til ham og hans Forhold, mente at have god Føje til at tro, at det var rigtigt, at han intet ejede — hvad Tiltalte Nr. 2 udtrykkelig udtaalte, den Gang de underskrev — og at deres Attest i det hele var stemmende med Sandheden. Og da deres Forklaringer herom ikke kan forkastes, vil de begge være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 131.

Advokat Nellemann

contra

Jens Vestergaard Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Thorseng Birks Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1904: Tiltalte, Tjenestekarl Jens Vestergaard Nielsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede i Erstatning til Gartner Ejnar Frederik Mayland af Troense 31 Kr. 50 Øre og til samme i Godtgørelse for Svie og Smerte 25 Kr. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Stürup, 10 Kr. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 December 1904: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Overretssagførerne Mich. Carlsen og Sally for Overretten betaler Tiltalte Jens Vestergaard Nielsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Vestergaard Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Thorseng Birks Ekstraret indankede Sag er Tiltalte Jens Vestergaard Nielsen, der er født den 22 Juli 1876 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold og Legemsbeskadigelse.

I Følge den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste, med hvilket den i det væsentlige stemmer, ligesom

den i det hele vil være at lægge til Grund for Paadømmelsen, ere Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

Den 3 September 1904 om Aftenen mellem Kl. 10 og 11, da Tiltalte, der tjente paa »Valdemar Slot«, i Følge med 3 andre Karle fra Slottet, af hvilke ingen har været tiltalt under Sagen, fra et Gæstgiversted i Troense, hvor de havde nydt nogle Drikkevarer, var paa Vejen hjem ad, passerede Gartner Einar Frederik Mayland forbi dem, og da de kort efter naaede denne, som var standset for at lægge et Brev i en Brevkasse, opstod der mellem nogle af Karlene, deriblandt Tiltalte, paa den ene Side og Mayland, der ikke kan antages at have givet skellig Anledning hertil, paa den anden Side en Ordstrid, under hvilken en af de ikke tiltalte puffede til Mayland, og denne udtalte, at han vilde klage over Karlene til deres Husbond. Da Mayland herefter gik videre ad en Vej, som ikke førte i Retning af Slottet, fulgte Tiltalte og en af de andre Karle, Valdemar Viggo Sørensen, efter ham, og efter at de havde gaaet et lille Stykke Vej, greb Tiltalte Mayland i Kraven, men blev skubbet til Side af denne. Valdemar Sørensen gav nu Mayland et Puf, og Tiltalte tilføjede ham derefter med et Egespir, som han havde i Haanden, et Slag, der ramte i Hovedet, og hvorved der tilføjedes Mayland en Læsion, som i en samme Aften uldstedt Lægeattest beskrives saaledes: »Et godt en Tomme langt Saar, livligt blødende, med stærkt knuste Rande og betydeligt ecchymotisk Svulst i Omfanget; det gaar igennem Huden og galea aponeuratica indtil Benhinden og forløber paa tværs af Baghovedets venstre Side i en Linie, der tænkes draget tværs over Baghovedet en Tomme bag Øret«. Mayland løb nu nogle Skridt frem ad, og efter at han havde værget sig mod Valdemar, der fulgte efter ham, ved at tilføje denne et Slag med sin Stok, opgav Karlene at forfølge ham videre og begav sig hjem ad.

Tiltalte vil have handlet, som han gjorde, fordi han blev vred over Maylands Udtalelse om, at han vilde klage til Karlens Husbond, og han vil først have tænkt paa at bruge sin Stok, da Mayland skubbede ham fra sig; han vil ikke have gjort sig nogen Tanke om, hvor Slaget vilde ramme, eller om at gøre Mayland Skade paa Helbred.

Som Følge af det anførte, hvortil føjes, at Mayland ved sit Møde i Retten den 28de September 1904 erklærede, at han ganske havde forvundet Følgerne af den mod ham øvede Vold, er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203; men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde forhøjes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage; med denne Forandring af Straffetiden vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser — — — om Erstatning til Gartner Mayland billiges, være at stadfæste.

Mandagen den 13 Marts.

Nr. 123. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Heinrich Osvald Hjalmar Salqvist (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 November 1904: Tiltalte Heinrich Osvald Hjalmar Sahlqvist bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonson og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 207, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Heinrich Osvald Hjalmar Salqvist bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i een Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Heinrich Osvald Hjalmar Salqvist, der er født den 4 Marts 1880 og ikke funden forhen straffet ved Dom, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 207. Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 26 Marts d. A. blev Tiltalte, der er Skorstensfejersvend, af sin Mester sendt ud sammen med den den 3dje November 1887 fødte Georg Hansen, der 4 Dage forinden var bleven antagen som Lærling hos Tiltaltes Mester, for at rense Skorstenen i en herværende 5 Etages Bygning.

Tiltalte beordrede nu, efter kortelig at have givet Hansen Besked om Fremgangsmaaden, denne til fra oven af at passere ned gennem Skorstenen, hvis Højde var ca. 25 Alen, og som var af særlig store Dimensioner, nemlig 18" × 22", medens den sædvanlige Skorstensvidde kun er 18" × 18", og som kun kunde renses ved, at man passerede gennem den, og gik Tiltalte derefter selv ned ad Ejendom-

mens Trappe for at tage mod Hansen, naar denne naaede ned til Bunden af Skorstenen.

I Henhold til den givne Ordre steg Hansen ind i Skorstenen, men da han var kommen ca. 3 Alen ned i denne og der var stødt paa en Udbuning, kunde han, der havde vanskeligt ved at trække Vejret for Røg, ikke holde sig fast, og han styrtede nu ned til Bunden af Skorstenen og paadrog sig ved Faldet forskellige Kontusioner, navnlig af venstre Knæled (Blodansamling i Leddet) og af Panden samt Brud i begge Fødders Fodrod.

For disse Læsioner har Hansen, der samme Dag blev indlagt paa Kommunehospitalet, henligget under Kur dels paa dette Hospital og dels paa Øresundshospitalet indtil den 18 August d. A.

I en den 31te August d. A. af Reservekirurgen paa Kommunehospitalets 1ste Afdeling afgiven Lægeerklæring udtales det, at Hansens almindelige Helbredstilstand er god, at Læsionerne ere lægte, men at Bevægeligheden af Knæledet er en lille Smule indskrænket, og at der endnu er nogen Hævelse om Fodroden, især venstre, og at Bevægeligheden mellem Skinneben og Fodrod og i Fodroden vel er fri, men smerter lidt, at Hansen gaar ret godt ved Stok, men dog halter en Kende paa det højre Ben og ikke taaler at staa og gaa i længere Tid.

Endvidere udtales det, at denne Tilstand formentlig — for allerstørste Delen i hvert Fald — vil tabe sig ved Brug og Øvelse af de syge Dele, samt at Hansen indtil den 31te August har været fuldstændig uarbejdsdygtig som Følge af Ulykkestilfældet, men antagelig om 1 à 2 Maaneder vil kunne genoptage sin tidligere Beskæftigelse.

I et efter Sagens Optagelse den 14de November dette Aar optaget Forhør har imidlertid Georg Hansen forklaret, at han stadig er arbejdsudygtig, at hans Hukommelse langt fra er saa god som før Ulykkestilfældet, og at han ikke tror, at han nogen Sinde mere kan genoptage sin Virksomhed som Skorstensfejer, og i en derefter af fornævnte Reservekirurg den 15de samme Maaned afgiven Erklæring udtales det, at Georg Hansen endnu lider under Følgerne af de ham tilføjede Læsioner, at han vel temmelig sikkert vil kunne genvinde sin Førlighed, men at det ikke i Øjeblikket kan siges bestemt, hvor naar dette vil ske, dog at der vil hengaa rum Tid (1 Aar eller saa), og at han derefter eventuelt vil kunne anvendes i Skorstensfejerfaget.

Tiltalte har erkendt, at han, skønt Hansen ytrede nogen Ængstelse for Foretagendet, har uden Iagttagelse af nogen Slags Sikkerhedsforanstaltning — som f. Eks. Anbringelse af en Line om Livet paa Hansen — som anført beordret denne til at foretage den omhandlede Nedstigning, skønt det var Tiltalte bekendt, at Hansen ikke tidligere havde passeret gennem en Skorsten, og skønt det, som ogsaa af Tiltalte indrømmet, er en almindelig brugt Forsigtighedsregel, at en Lærling, første Gang han skal passere gennem en Skorsten, passerer denne fra neden op efter, efterfulgt af Svenden, for at denne, om fornødent, kan hjælpe ham.

Det maa nu herefter anses for utvivlsomt, at den af Tiltalte, som anført, udviste Uagtsomhed har været Aarsag til de Legemsbeskadigelser, som Hansen har paadraget sig, og da disse findes at maatte henføres under den i Straffelovens § 204 omhandlede Art, vil Tiltalte

være at anse efter Straffelovens § 207 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 35. Handelsagent **Oscar E. Gottschalck** (Ingen)

contra

Grosserer, Kaptajn **Niels Anton Søren Schjørrings** Dødsbo ved Eksekutor i Boet, Højesteretssagfører Zahle m. fl. (Rée).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handelsagent Oscar E. Gottschalck, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, som have ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdagen den 14 Marts.

Nr. 36. Aktieselskabet »**Det forenede Dampskibsselskab**« (Halkier)

contra

Grosserer **V. Lund** (Bülow),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale visse Lossepenge.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 December 1903: De Indstævnte, »Det forenede Dampskibsselskab«, bør til Sagsøgeren, Grosserer V. Lund, betale de paastævnte 341 Kr. 53 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13de Oktober 1902, til Betaling sker, og 100 Kr. i Sagsomkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«, til Indstævnte, Grosserer V. Lund, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: I Dagene fra den 25de til den 27de September 1901 og fra den 7de til den 9de Juli 1902 lossede henholdsvis Dampskibet »Leopold II.« og Dampskibet »Hægholmen«, begge tilhørende de Indstævnte, »Det forenede Dampskibsselskab«, ved »Larsens Plads« her tvende Ladninger Rug fra St. Petersborg og Windau, indladede løst i Skibene og bestemte til Sagsøgeren, Grosserer V. Lund (Konnossementerne lød dog kun paa: »til Ordre«.)

Allerede den 21 September 1901 havde Sagsøgeren tilskrevet de Indstævnte, at han forlangte de Varer, der ankom til ham med Selskabets Skibe, lossede paa den Maade, som foreskrevet i § 136 i Søloven — o: leverede ved Skibets Side —, hvad de Indstævnte imidlertid den 23de s. M. havde besvaret derhen, at Losningen af løse Kornvarer med deres Skibe i den gamle Havn her altid var foregaaet saaledes, at Skibene kun havde »hejset og lempet«, og at de i Henhold til den saaledes bestaaende Coutume nægtede at foretage Losning af Kornvarer paa anden Maade. I Svar derpaa af samme Dag benægtede Sagsøgeren, at den saaledes paaberaabte Coutume eksisterede, og forlangte paa ny, at de Indstævnte leverede ham løst Korn ligesom andre Varer i Henhold til Sølovens Bestemmelser, hvad enten Losningen skete i Frihavnen eller i den gamle Havn, idet han tilføjede, at han, hvis de Indstævnte nægtede dette, gjorde dem ansvarlige for de ham ved Losning paa anden Maade paaførte Ekstraomkostninger, hvad de Indstævnte dog atter den 26 September besvarede derhen, at de fastholdt deres Standpunkt.

Da saa den oven omtalte Losning af »Leopold II.« var bleven besørget i de nærmest følgende Dage ved »Larsens Plads«, og Sagsøgeren fra Bestyrelsen for denne Plads havde modtaget en Regning, lydende paa, at der for Arbejde ved nævnte Losning, besørget af

Pladsens Folk, blev at betale: for Arbejde om Bord i Skibet, 3: for Arbejde, indtil Kornet var kommet i Vægt paa Dækket, 168 Kr. 93 Øre, og for Arbejde ved at føre Kornet fra nævnte Vægt over Lønningen til Pakhus og Vogn 307 Kr. 45 Øre, tilstillede Sagsøgeren den 30 September de Indstævnte en Genpart af nævnte Regning, som han havde betalt, og fordrede, at de deraf skulde godtgøre ham de anførte 168 Kr. 93 Øre, hvad de Indstævnte imidlertid afslog, idet de den 1 Oktober 1901 tilbagesendte Genparten af Regningen som dem uvedkommende.

Der passerede derefter intet desangaaende, før Sagsøgeren den 5te Juli 1902 tilskrev de Indstævnte, at han, henholdende sig til sine tidligere Breve, begærede den Ladning Rug, som han da ventede med »Hæggholmen«, losset i Henhold til Søloven, 3: leveret ham ved Skibets Side, idet han tilføjede, at en lignende Tvist, som han havde haft med en anden Reder her, og som denne havde bragt for Retten, nu var bortfalden, idet Rederen havde taget sit Krav tilbage, og idet han endvidere bemærkede, at hvis de Indstævnte fremdeles fastholdt deres Standpunkt, vilde han blive nødt til at bringe Sagen, derunder ogsaa sit Krav paa de 168 Kr. 93 Øre fra »Leopold II.«, som han paa ny fremsatte, for Retten. De Indstævnte svarede imidlertid den 7de Juli 1902 derpaa, at de fremdeles fastholdt deres Standpunkt med Hensyn til Losning af løst Kornvarer i den gamle Havn, nemlig at de i Følge Coutume kun havde at lempe og hejse Varen, og at de derfor fremdeles ikke vilde refundere de omtalte 168 Kr. 93 Øre.

Da »Hæggholmen« derpaa var bleven losset, og Sagsøgeren havde modtaget og betalt en Regning fra »Larsens Plads«, lydende paa 172 Kr. 60 Øre, for Arbejdet derved om Bord indtil Vægten paa Dækket, og paa 297 Kr. 56 Øre for Arbejdet fra Vægten over Lønningen til Pakhus eller Vogn, og da de Indstævnte heller ikke deraf vilde betale de af ham hos dem krævede nys ansførte 172 Kr. 60 Øre, paastævnedes han den 13 Oktober 1902 nærværende Sag, hvorunder han har paastaet det indstævnte Selskab ved dets administrerende Direktør, Konsul J. Brandt, tilpligtet at betale ham de omtalte 168 Kr. 93 Øre og 172 Kr. 60 Øre eller i alt 341 Kr. 53 Øre med Renter deraf 5 pCt. fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger. De Indstævnte have, idet de her under Sagen have frafaldet en oprindelig fremsat subsidiaer Paastand om delvis Nedsættelse af Beløbet, paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger.

Foreløbig skal det bemærkes, at der i de Konnossementer, som angik de her omhandlede to Ladninger, og der, som omtalt, lød paa »til Ordre«, ikke ses at have været optaget nogen særlig Bestemmelse om deres Losning her eller nogen Henviisning til i saa Henseende gældende Coutume.

Efter, hvad der under Sagen er fremkommet, maa det antages, at det, inden Søloven af 1892 traadte i Kraft, i en lang Aarrække — formentlig i mindst 20 Aar eller derover — har været Skik og Brug ved Losningen af løst Korn her i Havnen, at Kornet fyldtes i Tønder — som det dog ikke er givet vare justerede — i Lasten, at det hejседes op i dem og bragtes hen til en paa Dækket anbragt Vægt, hvor det vejedes (styrtedes i Vægte) for derpaa i tilbundne Sække at bringes i Land — hvad der skal have skrevet sig fra, at Kornet oprindeligt

ikke vejedes, men maales i Tønder anbragte i Lasten, ligesom det skete med Kul, med Hensyn til hvilken Vare Forholdet i det hele var det samme —, og det var da endvidere fast Skik og Brug, at Skibet kun besørgede og betalte for Fremlempningen og Ophejsningen af Tønderne, hvorimod Kornmodtagerne besørgede og betalte for Fyldningen af Tønderne, for at friholde dem under Ophejsningen og for at henbringe dem til og styrte deres Indhold i Vægten (Sækkene) samt for alt, hvad der derefter foretoges, indtil Kornet var kommet i Land.

Det maa derhos endvidere anses for givet, at Forholdene i saa Henseende i det hele holdt sig uforandrede i de første Aar, efter at Søloven var traadt i Kraft den 1 Januar 1893, men at de derpaa først bleve ganske forandrede, væsenlig overensstemmende med Sølovens § 136, i Københavns Frihavn i alt Fald kun faa Aar efter, at den i 1894 var bleven tagen i Brug, og at de derpaa ligeledes, nærmest i Tiden fra 1898 til 1901, ogsaa i den gamle Havn bleve, i alt Fald for saa vidt angaar Korn, efter Haanden for omtrent alle Rederiers Vedkommende, fraregnet de Indstævnte, faktisk ændrede paa noget lignende Maade, saaledes at alle andre nu der tilnærmelsesvis losse ogsaa Korn efter Reglerne i Sølovens § 136.

Ganske bortset nu fra, hvor vidt den omtalte tidligere Skik og Brug her i Havnen med Hensyn til Losningen af Kul og af løst Korn maatte kunne opfattes som en alle uden videre, for saa vidt ikke modsat særlig Aftale var truffen, forpligtende Coutume — hvad i alt Fald ikke kan siges at være ligefrem bevist af de Indstævnte — findes der, naar henses til Forskriften i Sølovens § 136 og til den derefter, som omtalt, efter Haanden faktisk indtraadte Forandring i Forholdene med Hensyn til Losning af Korn, i ethvert Fald ikke længere at kunne siges at eksistere en saadan Coutume, som enten den enkelte Reder eller den enkelte Ladningsmodtager uden videre kan fordrø bragt til Anvendelse. Og vel maatte en Reder (eller Skibsfører) selvfølgelig endnu, da Forskriften i Sølovens § 136 kun kan betragtes som deklatorisk, kunne inden Afskibningen af Varer betinge sig at losse disse paa tidligere brugelig Maade og nægte overhovedet ellers at paatage sig Transporten af samme, men de Indstævnte kunne ikke i de her omhandlede Tilfælde siges at have inden Afskibningen af de omtalte Kornladninger opstillet nogen saadan Betingelse, hvorved bemærkes, at Sagsøgeren mulig end ikke før Indladningen vidste, at de omhandlede Varer vilde blive afsendte med noget af de Indstævntes Skibe, og at de udstedte Konnossementer, som tidligere omtalt, intet ses at have indeholdt om, hvorledes Losningen skulde foregaa. De Indstævntes Udtalelser i de oven omtalte Breve af September 1901 og Juli 1902 kunne derfor heller ingen Betydning faa overfor den af Sagsøgeren fremsatte Fordring.

For saa vidt de Indstævnte endnu have paaberaabt sig, at Losningen af Kornet i Tønder i Virkeligheden skete i selve Ladningsmodtagerens Interesse og stod i nøje Forbindelse med dets paafølgende Vejning, som Ladningsmodtageren ogsaa lod foregaa om Bord, da skal det, selv Rigtigheden deraf forudsat, endnu bemærkes, at det efter Sølovens § 136 netop omvendt vilde staa de Indstævnte frit for at modsætte sig, at den nævnte Vejning, der i øvrigt, for saa vidt

Fragten betales efter udvejet Vægt, tillige sker i Skibets Interesse, og som Sagsøgeren uden videre har betalt tillige med den paafølgende Transport af Kornet over Lønningen, fremtidig kom til at foregaa om Bord.

I Henhold til det anførte vil Sagsøgerens Paastand blive at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 15 Marts.

Nr. 135. Højesteretssagfører Winther

contra

Niels Peder Christensen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri, Forsøg paa Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7de Januar 1905: Arrestanterne Niels Peder Christensen og Aage Andreas Theodor Berg bør straffes, Christensen med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og Berg med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Arrestanten Christensen udreder i Salær til Overretssagfører Tegner 15 Kr. og Arrestanten Berg i Salær til Overretssagfører Meyer 15 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Overretssagfører Christensen, 20 Kr., udredes af Arrestanterne, en for begge og begge for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Peder Christensens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet andet væsenligt findes at bemærke, end at Citatet af Straffelovens § 232, 2det Stk., jfr. § 46, maa rettes til § 231, 2det Stk., jfr. § 46, vil Dommen, for saa vidt paaanket er, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Peder Christensen og Aage Andreas Theodor Berg tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri, Christensen tillige for Hæleri.

Arrestanten Christensen er født den 13 November 1882 og bl. a. anset: ved Højesterets Dom af 12 Juni 1901 dels efter Straffelovens § 64 med en efter § 228, jfr. § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter § 228, jfr. til Dels § 37, samt efter § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 April 1902 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13 November 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., jfr. til Dels § 46 og § 54, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for tredje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten Berg er født den 1ste September 1886 og anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 15 December 1903 efter Straffelovens § 203, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I.

Den 11 Oktober dette*) Aar anmeldte Manufakturhandler Niels Christian Christensen, at der siden den foregaaende Dags Aften fra et udenfor hans Forretning i Istedgade Nr. 105 hængende Skab, som var blevet opbrudt med Vold, var ham frastjaalet en Del Skjorter.

Arrestanten Berg har tilstaaet, at han i Forening med Arrestanten Christensen Natten mellem den 10de og 11te Oktober dette*) Aar har fra det nævnte Skab, som Arrestanten Christensen fik lukket op, uden at Arrestanten Berg nærmere ved hvorledes, stjaalet en Del Skjorter til Værdi 10 Kr.

Arrestanten Berg**) har først vedholdende nægtet at have været i Besiddelse af nogle af de nævnte Skjorter, men han har sluttelig, efter bl. a. at være foreholdt Forklaringer af tre ikke her under Sagen tiltalte Personer, der af Christensen havde faaet nogle af Skjorterne til Foræring eller til Salg for Christensen, og som havde været paa det rene med, at Skjorterne vare stjaalne, forklaret, at han den nævnte Nat færdedes ude med Arrestanten Berg, og at denne, efter at han et Øjeblik havde været borte fra Arrestanten Christensen, kom tilbage, medførende en Del Skjorter, hvoraf han lagde nogle paa Christensens Arm uden at omtale, hvorfra de hidrørte, hvorefter Christensen den paafølgende Dag disponerede over disse Skjorter som nys anført.

Som Grund til sin usandfærdige Forklaring vedrørende dette Forhold har Arrestanten Christensen anført, at han var bange for, at han vilde blive sigtet for at have været med i Tyveriet af Skjorterne, naar han holdt sig til Sandheden.

II.

Den ikke her under Sagen tiltalte 13-aarige Aage Theodor Julius Larsen har forklaret, at han, der omtrent ved Begyndelsen af Oktober

*) Skal være forrige.

**) Skal være Christensen.

dette*) Aar havde gjort Arrestanten Christensens Bekendtskab, derefter tre Gange har haft Christensen med sig oppe i sine Forældres Lejlighed, og at Christensen i Forstaaelse med Larsen de to Gange i Lejligheden stjal noget Linned og en til 10 Kr. vurderet Overfrakke, samt at disse to og Arrestanten Berg, der tredje Gang, nemlig den 14de Oktober, var med oppe i Lejligheden, under dette Besøg i Forening stjal et til 25 Kroner vurderet Jakkensæt, der ligesom Overfrakken tilhørte Aage Larsens 15aarige Broder, Carl Christian Oscar Larsen, og ligesom Frakken hang i et uafaaet Klædeskab i Lejligheden.

Arrestanten Berg har tilstaaet, at han den 14de Oktober d.)* A. har i Forening med Arrestanten Christensen og Aage Larsen, saaledes som af sidst nævnte nærmere forklaret, stjaalet det fornævnte Jakkensæt.

Arrestanten Christensen har ligeledes med Hensyn til de her omhandlede Forhold nægtet sig skyldig i noget ulovligt. Han har erkendt, at han har faaet en Skjorte af Aage, som denne havde lovet at skaffe ham hjemme fra.

Ligeledes har han erkendt, at han af Aage har faaet den foran nævnte Overfrakke, men har herom forklaret, at Aage, da Arrestanten Christensen gik og frøs, talte om, at Aages Broder havde en Frakke, som Christensen maaske kunde faa, og at Aage derefter gik ind i sine Forældres Lejlighed, mens Christensen blev udenfor, og kort efter kom ud med Overfrakken, om hvilken Aage fortalte, at hans Broder havde givet ham Lov til at forære den til Arrestanten Christensen.

Denne Frakke har Arrestanten Christensen derefter ladet pantsætte ved Arrestanten Berg.

Med Hensyn til Jakkensættet har Arrestanten Christensen først forklaret, at Aage havde været alene hjemme og hentet det og var kommen ned paa Gaden med det til Arrestanterne, men senere har han erkendt, at han sammen med Arrestanten Berg og Aage har været oppe i sidst nævntes Forældres Lejlighed og set, at Berg og Aage af et Klædeskab udtog det nævnte Jakkensæt, og fremdeles erkendt, at Tøjet blev taget efter Aftale med ham, og for at det kunde blive pantsat til fælles Fordel, og at han har faaet Hovedparten af det ved Pantsætningen indvundne Beløb.

Derimod har han gjort gældende, at han troede, at Tøjet tilhørte Aage, og skønt han har maattet erkende, at det selv ved et flygtigt Øjekast var tydeligt, at Tøjet var for stort til Aage, har han dog paa staaet, at han ikke, forinden Pantsætningen af Tøjet skete, er bleven opmærksom derpaa.

III.

Arrestanten Berg har endvidere tilstaaet følgende:

Arrestanterne skaffede sig Natten mellem den 14de og 15de Oktober dette*) Aar, efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri fra Skomagerbutikken Istedgade Nr. 105, Stuen, i tyvagtig Hensigt Adgang til Ejendommens Gaard gennem en Gadedør i Valdemarsgade, som de aabnede, ved at Berg pressede Dørens ene Fløj ind efter, medens Christensen samtidig trak den i den anden Fløj anbragte

*) Skal være forrige.

øverste Skyder ned, hvorved Døren, hvis nederste Skyder ikke bandt, gik op.

Fra Gaarden var det Arrestanternes Hensigt at stige ind gennem et Vindue til et bag ved Butikken liggende Værelse for derfra at naa ned i Butikken, og aabnede derfor Arrestanten Christensen ved Hjælp af en Kniv det nævnte Vindue, hvorefter Arrestanterne voldelig frabrød en af de inden for Vinduet anbragte Jærnstænger, men da den herved tilvejebragte Aabning ikke var tilstrækkelig stor til Passage for Arrestanterne, og da de dels mistvivlede om at kunne frabryde endnu en Jærnstang, dels frygtede for Opdagelse, forlode de Gaarden med uforrettet Sag.

Fornævnte Aage Larsen har forklaret, at Arrestanterne den paa-gældende Nat forlode ham og en Person ved Navn Johannes Johannessen paa Gaden og, uden at omtale i hvilket Øjemed, gik ind i den nævnte Ejendom, og at de kort efter kom tilbage og fortalte, at der var Jærnstænger for Vinduet.

Fornævnte Johannessen har forklaret, at medens han og Aage stod udenfor, gik Arrestanterne ind i den omtalte Ejendom, hvor de opholdt sig en Tid.

Arrestanten Christensen har nægtet Rigtigheden af Arrestanten Bergs foranførte Forklaring og først gjort gældende, at han overhovedet intet kendte til det af Berg omforklarede Forhold, men senere har han vedgaaet, at han og Berg en Nat kort før Arrestanten Christensens Anholdelse den 15 Oktober, paa den af Berg beskrevne Maade have aabnet den omtalte Gadedør.

Arrestanten Christensen har imidlertid paastaet, at han kun assisterede Berg hermed, fordi Berg havde sagt, at han i et nødvendigt Ærinde skulde ind i Gaarden, og at det kun var Berg, der gik ind i Gaarden, idet Christensen, efter at have lukket Gadedøren til, blev staaende i den indenfor værende Gang, indtil Berg kom tilbage fra Gaarden.

IV.

Oftnævnte Aage Larsen har den 15de Oktober dette*) Aar fra-stjaalet Skomager Ivar Hansen et til 4 Kr. vurderet Par Damestøvler, der laa frit fremme i Hansens Butik, hvortil Aage Larsen havde uhindret Adgang.

Efter sidst nævntes Forklaring leverede han straks uden for Butikken Støvlerne til Arrestanten Christensen, idet han samtidig fortalte denne, at han havde stjaalet dem.

Arrestanten Christensen har erkendt, at han, som af Aage Larsen forklaret, har af denne modtaget et Par Damestøvler, og at han derefter fik en bekendt af sig, hvem han fortalte, at Støvlerne vare hans Kærestes, til at forsøge paa at faa dem pantsat, men at dette ikke lykkedes for denne.

Arrestanten har derefter først forklaret, at han ikke vidste, hvad der derpaa blev af Støvlerne, men har senere erkendt, at han fik et Fruentimmer, som han traf sammen med, og hvem han fortalte, at Støvlerne tilhørte hans Moder, til at pantsætte Støvlerne for 2 Kr., og at han af disse 2 Kr. beholdt den ene.

*) Skal være forrige.

Arrestanten Christensen har nægtet, at Aage til ham har fortalt, at Støvlerne vare stjaalne, og har gjort gældende, at han ikke har gjort sig nogen Tanke om, hvorfra Aage havde Støvlerne.

Arrestanten Christensen har saaledes overhovedet nægtet sig skyldig i noget ulovligt.

Naar imidlertid henses til,

at saavel Arrestanten Berg som Aage Larsens Forklaringer her under Sagen i det hele bære Præget af at være sandfærdige og paa-lidelige, og

at de stemme med det ellers under Sagen oplyste, ligesom det særlig ikke for Arrestanten Bergs Vedkommende kan skønnes, at han kan have nogen som helst Interesse i at paalyve Arrestanten Christensen noget,

at Arrestanten Christensen under Sagen har afgivet en stor Mængde løgnagtige Forklaringer,

at denne Arrestants Fortid og hele Omdømme kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig Person,

at han, der i Sommeren 1904 sad arresteret ved et af Rettens Krimalkamre som sigtet for Tyveri, ligeledes under hin Sag af flere medarresterede Personer bestemt og vedholdende blev erklæret for medskyldig i et Tyveri, som de havde begaaet, uden at han tilstod, og

at Arrestanten Christensen er en Person uden noget paaviseligt Erhverv, findes der efter det om de ovenfor under 1—4 nævnte Forhold oplyste at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Christensen har deltaget i Tyveriet af de under 1 omtalte Skjorter, at det under 2 omhandlede Jakkesæt er stjaalet af Arrestanten Christensen i Forening med Arrestanten Berg og Aage Larsen, at Arrestanten Christensen, hvis Forklaring om Grunden til hans og Arrestanten Bergs Adfærd ved den under 3 omtalte Lejlighed er blottet for enhver Sandsynlighed, har været Medgerningsmand til det under dette Nummer omhandlede Indbrudsforsøg, samt at Arrestanten Christensen har været fuldt paa det rene med, at den under Nr. 2 nævnte Overfrakke og de under 4 nævnte Støvler vare stjaalne.

Derimod findes det ikke med Hensyn til Arrestanten Christensens Forhold til det under 2 omhandlede Linned at være tilvejebragt et mod Arrestantens Benægtelse tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for noget ulovligt.

Hvad dernæst Arrestanten Berg angaar, vil hans Strafansvar være at fastsætte paa Grundlag af de af ham afgivne Tilstaaelser.

I Henhold til det anførte ville Arrestanterne Christensen og Berg være at anse, Christensen efter § 231, 1ste Stk., § 232, 2det Stk., jfr. § 46, samt i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter § 238 som for fjerde Gang begaaet Hæleri, og Berg efter Straffelovens § 228 og § 229, 4de Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne, Christensen med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar og Berg med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 136. Højesteretssagfører Liebe
 contra
 Valdemar Edvard Dolmeier (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri.

Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 22 December 1904: Arrestanten Valdemar Edvard Dolmeier bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Aggerholm og Falbe Hansen, 12 Kr. til først nævnte og 10 Kr. til sidst nævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Januar 1905: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Valdemar Edvard Dolmeier til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Valdemar Edvard Dolmeier for Tyveri.

Arrestanten er født i Aaret 1880 og har tidligere været straffet i Følge Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 3 Juni 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Slag Rotting, i Følge Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 1ste Juni 1898 efter Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. § 37, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød, i Følge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Juli 1898 dels efter Straffelovens § 228, dels i Medfør af samme Lovs § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 37, lempet Tillægsstraf med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, i Følge samme Rets Dom af 11 Juli 1899, dels efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, dels i Medfør af samme Lovs § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 37, lempet Tillægsstraf med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt i Følge Holstebro Købstads Ekstrarets Dom af 22 Januar 1901 for 3dje Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedrings-

husarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han yderligere i Slutningen af samme Aar har været sat under Tiltale for Tyveri, men ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 Januar 1902 blev frifundet for Aktors Tiltale, idet det af ham udviste Forhold fandtes at maatte henføres under Straffelovens § 235, og den bestjaalne ikke havde begært Arrestanten straffet.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Arrestanten en Tid lang havde tjent paa Gaarden »Særkær« i Nærheden af Holstebro, gik han den 3 Oktober f. A. ind til denne By, hvor han, efter at have sviret noget, om Aftenen ved 10-Tiden begav sig hen i St. Jørgensgade, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at leje en Cykle hos den derboende Cyklehandler Knudsen. Fra Gaarden i den paagældende Ejendom gik Arrestanten ind i en Trappegang, der støder til Knudsens Værksted; der var imidlertid ikke Lys i dette, og da han nu saa, at der stod et Par Cykler frit fremme i Gangen, stjal han i Følge en pludselig Indskydelse en af disse, paa hvilken han derefter kørte ud til sin i Nedre Feldborg boende Kæreste. Hos hende forblev Arrestanten til den følgende Dags Eftermiddag, da han kørte til Holstebro, hvor han gemte Cyklen i en Plantage uden for Byen; efter derpaa at have aflagt et Besøg paa »Særkær«, hentede han den 5 Oktober om Morgen Cyklen i Plantagen, hvorefter han kørte til Vester Mølle i Ramme, hvor han, efter hvad han havde bragt i Erfaring, kunde faa Plads som Arbejdskarl.

Omtrent midt i afvigte November Maaned solgte Arrestanten derpaa Cyklen til Forkarlen paa Møllen for to Ure og en Pibe.

Den oftnævnte Cykle, der efter det oplyste maa antages at have haft en Værdi af 50 Kr., da Arrestanten tilvendte sig den, er bragt til Stede under Sagen og efter at være vurderet til 25 Kr. udleveret til Ejermanen, Snedkermester Fr. Petersen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil derfor være at stadfæste.

Nr. 132.

Advokat Halkier

contra

Petra Mathilde Sose, Hartvigsens Enke (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Januar 1905: Arrestanten Richard Ottobald Olsen og Tiltalte Petra Mathilde Sose, Hartvigsens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde, hver især i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Helweg-Larsen, og Defensor, Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte heraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Petra Mathilde Sose, Hartvigsens Enkes, Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Advokat Halkjær og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Richard Ottobald Olsen og Petra Mathilde Sose, Hartvigsens Enke, tiltales for Tyveri.

Arrestanten . . .

Tiltalte er født den 21 Juni 1861 og bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8 Marts 1890 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 September 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 22 Juli 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved samme Rets Dom af 26de Maj 1903 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Ved Arrestantens og Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere de overbeviste om den 27 September f. A., medens de som Gæster opholdt sig i en herværende Beværtning, i Forening at have frastjaalet Louise Petersen, Jensens Hustru, et til 2 Kr. vurderet Par Sko, der beroede under en Disk i bemeldte Beværtningslokale.

De Tiltalte ville herefter være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Tiltalte efter dens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar.

Fredagen den 17 Marts.

Nr. 115. Højesteretssagfører Jensen
contra

Carl Bruun Christensen (Def. Liebe) og **Johannes Rudolf Emil de Klauman** (Def. Asmussen),

der tiltales: først nævnte for Myndighedsmisbrug og Vold, sidst nævnte for Myndighedsmisbrug og for Anstiftelse hertil samt for Vold.

Kommissions Dom af 21 September 1904: Tiltalte Carl Bruun Christensen bør have sin Bestilling som Politibetjent i Storehedinge Politikorps forbrudt og hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Tiltalte Johannes Rudolf Emil de Klauman bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Saa bør de Tiltalte og, en for begge og begge for en, betale dels i Erstatning til Jens Peter Poulsen 100 Kr., dels Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretsprokurator Gottschalch, 250 Kr. og til Defensorerne, Overretsprokurator Mundt og Højesteretssagfører Levison, 200 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Klauman findes at burde forlænges til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Johannes Rudolf Emil de Klauman bestemmes til fire Maaneder. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen, Liebe og Asmussen hver 200 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 17de Januar 1903 opstod der Ild i en ved Gaardmand Peter Petersens Gaard ved Lillehedinge Klint staaende Halmstak, hvorfra Ilden forplantede sig til Gaardens Bygninger, der alle nedbrændte med Undtagelse af Stuehuset.

Under den i Anledning af Branden ved Stevns-Fakse Herreders Politiret foretagne Undersøgelse rettedes der Mistanke for at have paa-

sat Ilden mod den den 3 Juni 1885 fødte Jens Peter Poulsen, der, da Branden fandt Sted, var i Gaardmand Peter Petersens Tjeneste. Den 23 Januar 1903 blev nævnte Poulsen sat under Anholdelse, og næste Dag blev der af Dommeren i Jurisdiktionen, nu afdøde Herredsfoged Frederik de Klauman, afsagt Arrestdekret over ham. Saavel før som en Tid efter Arrestdekretets Afsigelse nægtede Poulsen at have paasat Ilden, men senere under Undersøgelsen tilstod han, at han forsætlig havde foranlediget Branden ved med en Tændstik at antænde den foran omtalte Halmstak, og denne Tilstaaelse, der første Gang findes tilført Retsprotokollen den 7 Marts samme Aar, fastholdt han under Resten af Undersøgelsen, der sluttedes den 31te samme Maaned. Efter at der af vedkommende Amt var beordret Tiltale mod Poulsen for Brandstiftelse, blev denne ved Stevns-Fakse Herreders Ekstrarets Dom af 18 April 1903 for det af ham tilstaaede Forhold efter Straffelovens § 282, jfr. § 37, anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter derom nedlagte Paastande tilpligtet at betale Erstatning til de paagældende Brandforsikringselskaber.

Ved allerhøjeste Resolution af 23de samme Maaned fritoges Poulsen for at udstaa den ham ved Dommen ikendte Straf paa Vilkaar, at han i 5 Aar efter Resolutionens Dato førte en efter Justitsministeriets Skøn ulastelig Vandel.

Efter den fornævnte Doms Afsigelse, men forinden Poulsen den 28 April forrige Aar løslodes af Arresten, tilbagekaldte han sin Tilstaaelse overfor en Præst, der havde faaet Adgang til domfældte i Fængslet, og angav samtidig, at han havde været Genstand for Mis-handling, medens han hensad som Varetægtsfange i Storehedinge Arresthus.

Efter at Justitsministeriet var blevet gjort bekendt med denne Fragaelse og Angivelse og havde ladet indhente yderligere Oplysninger, blev der under 12 August forrige Aar udfærdiget allerhøjeste Ordre til undertegnede Assistent i Justitsministeriet, Fuldmægtig hos Straffedommeren i Frederiksberg Birk, cand. juris Frederik Carl Gram Schrøder, til at genoptage den ved den oven nævnte Dom af 18de April 1903 afsluttede Sag og anstille yderligere Undersøgelse af denne, særlig af den Behandling, der var udvist mod Jens Peter Poulsen, medens han hensad som Varetægtsfange i Storehedinge Arresthus.

Da denne Undersøgelse var sluttet, blev det ved allerhøjeste Ordre af 11 November 1903 paalagt undertegnede Assessor i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret, Lütken, og undertegnede Assistent i Justitsministeriet, Schrøder, at sammentræde i en Kommission til yderligere at undersøge og paakende denne Sag, under hvilken Politibetjent i Storehedinge Politikorps, Carl Bruun Christensen, og forhen-værende Fuldmægtig hos Herredsfogden i Stevns-Fakse Herreder, candidatus juris Johannes Rudolf Emil de Klauman, tiltales, Bruun Christensen for Myndighedsmisbrug og Vold og Klauman for Myndighedsmisbrug og for Anstiftelse hertil samt til Vold.

Under Sagen er følgende oplyst:

Tiltalte Bruun Christensen, der er født den 2den April 1869, og som bortset fra, at han den 27 Februar 1895 inden Antvorskov Birks Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kroner for Vold, ikke er funden forhen straffet, har siden 1ste April 1900 været ansat som

Politibetjent i Storehedinge, hvilken Stilling han maa antages stadig at beklæde.

Tiltalte Klauman er født den 29 September 1877 og er ikke funden forhen straffet.

Under 15 Marts 1902 meddeltes der ham af vedkommende Overøvrighed Konstitution til i den daværende Byfoged i Storehedinge Købstad og Herredsfoged i Stevns-Fakse Herreder, Klaumans Forfald at udføre Foged-, Auktions-, Aabnings, Registrerings-, Notarial- og Politiforretninger i Storehedinge Købstads og Stevns-Fakse Herreders Jurisdiktion.

Denne Fuldmægtigstilling beklædte han — dog med en i 1902 faldende Afbrydelse paa nogle Maaneder, i hvilket Tidsrum han var Soldat — indtil han den 1 Maj 1903 fratraadte Stillingen.

Tiltalte Klauman, der i den ordinære Dommers, hans Faders, Forfald havde afholdt det første Forhør, der blev optaget i Anledning af den oven omtalte den 17 Januar 1903 stedfundne Brand, og som ogsaa senere i Dommerens Forfald et Par Gange har holdt Forhør i Sagen, besøgte jævnlig Jens Peter Poulsen i hans Arrest og søgte da ved at tale med ham at paavirke ham til at tilstaa, at han havde paasat Ilden, noget Tiltalte Klauman paa Grundlag af, hvad der var oplyst ved den angaaende Branden stedfundne Undersøgelse, og navnlig, fordi Poulsen under denne var fremkommen med forskellige usande Anbringender, vil have været overbevist om, at han var skyldig i.

Efter at Poulsen i nogen Tid havde hensiddet i en i Arresthusets Stueetage liggende Celle, blev han, som det maa antages, ved Midten af Februar Maaned forrige Aar, i Følge Ordre af Tiltalte Klauman flyttet op i et Kvistværelse, den saakaldte Sygestue, hvilket Værelse ikke ellers benyttedes til Ophold for Arrestanter, i alt Fald ikke, med mindre Arresthusets øvrige Celler vare optagne, hvilket de ikke vare paa det her omtalte Tidspunkt. Grunden til, at Tiltalte Klauman gav Ordre til, at Poulsen skulde flytte op paa Sygestuen — hvor han i øvrigt, hvad Klauman vil have været uvidende om, kun tilbragte Nætterne, medens han om Dagen opholdt sig i en Celle i Arresthusets Stueetage — var efter Klaumans Forklaring, at Poulsen her vilde være i absolut Ensomhed, og at han haabede, at Ensomheden vilde indvirke paa ham til at tale Sandhed.

Mod Tiltalte Klauman er der nu rejst den Sigtelse, at han, medens Poulsen saaledes hensad paa Sygestuen, har kommet saakaldet »Kløpulver« i de Sengklæder, Poulsen benyttede.

Med Hensyn til denne Sigtelse er følgende oplyst:

Jens Peter Poulsen har forklaret, at han nogle af de Nætter, han tilbragte paa Sygestuen, ikke kunde sove for Kløe, og at han beklagede sig herover til Arrestforvareren. Da han gik ud fra, at Kløen skyldtes, at der var drysset noget i hans Sengetøj, rystede han gentagne Gange baade Tæpper og Lagener, men uagtet dette hjalp noget, led han dog flere Nætter under Kløen.

Af Arrestforvarer ved Storehedinge Arresthus Niels Peter Hansen — der har bekræftet de af ham under Sagen afgivne Forklaringer med Ed — er det forklaret, at Tiltalte Klauman en Dag paa den Tid, da Poulsen tilbragte Nætterne paa Sygestuen, i hans (Arrestforvarerens)

Overværelse dryssede Indholdet af en lille Æske ud i den Seng, Poulsen benyttede til Natteleje, og ved denne Lejlighed udtalte, at det var noget, der stak eller irriterede. Han har dernæst forklaret, at Poulsen samme Dags Aften beklagede sig til ham over Kløe, og at han (Vidnet) da ikke var i Tvivl om, at det var det, som Klauman havde strøet i Sengklæderne, som forvoldte Kløen.

Af Tiltalte Bruun Christensen er det forklaret, at Klauman, efter at det var kommet frem, at Poulsen havde besværet sig til den tidligere omtalte Præst over den Behandling, han havde faaet i Arresten, henvendte sig til ham i hans Hjem og samtidig med, at han bad ham om at tage hele Skylden paa sig for et nedenfor nærmere omtalt Forhold, anmodede ham om ogsaa at tage Skylden paa sig for at have drysset Kløpulver i Poulsens Seng.

Tiltalte Klauman har benægtet, at han har kommet Kløpulver i Poulsens Seng, og at saadant overhovedet er drysset i den med hans Vidende, og han har særlig benægtet Rigtigheden af de af Arrestforvarer Hansen og Tiltalte Bruun Christensen afgivne foran refererede Forklaringer, for saa vidt de angaa ham.

Han har erkendt — hvad ogsaa paa anden Maade er oplyst — at han har været i Besiddelse af saakaldet Kløpulver. Herom har han forklaret, at han har indkøbt en Æske Kløpulver ved Juletid 1902 for at benytte den til Juleløjer, at en Del af Æskens Indhold blev benyttet hertil, medens Resten formentlig er bleven kastet bort, samt at han senere, nemlig noget efter Nytaar 1903, købte endnu en Æske, som det var hans Hensigt at sende til en Ven, der havde udtalt Ønske om at komme i Besiddelse af noget Kløpulver.

Denne sidste Æske vil han have hensat paa By- og Herredskontoret, for at den Skriver paa dette, der besøgede Postforsendelserne, kunde sende den af Sted til den omtalte Person, og efter Tiltaltes Anbringende er Æsken bortkommen her fra, uden at han ved, hvorledes.

Den omtalte Skriver har under Sagen forklaret, at Tiltalte Klauman ikke har talt til ham om Afsendelse af nogen Æske, og at han ikke har set nogen Æske, som den omhandlede, staaende paa Byfogedkontoret, samt at det vilde forbavse ham, om en saadan havde staaet paa Kontoret, uden at han skulde have set den.

Efter Sagens Oplysninger maa der endvidere gaas ud fra, at heller ikke andre af Kontorpersonalet har set eller hørt Tale om en saadan Æske, og det fremgaar endelig af Sagen, at Tiltalte Klaumans omtalte Ven ikke har modtaget Æsken.

Ved, hvad der saaledes foreligger i Sagen, findes der uanset Tiltalte Klaumans Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at denne Tiltalte har kommet Kløpulver i Poulsens Seng, saaledes som han er sigtet for at have gjort, og det maa antages, at han har foretaget denne Handling, for at de Ubehageligheder, der herved tilføjedes Poulsen, kunde tilskynde ham til at tilstaa sig skyldig i den ham paa-sigtede Brandstiftelse.

For det nævnte Forhold vil Tiltalte Klauman være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 141.

Tiltalte Bruun Christensen har afgivet følgende Tilstaaelse og Forklaring:

Ved Midten af Februar Maaned forrige Aar opfordrede Tiltalte Klauman ham til at søge at paavirke den arresterede Jens Peter Poulsen til at tilstaa, at han havde paasat Ilden, og sagde til ham, at hvis Poulsen ikke vilde tilstaa med det gode, skulde han give ham nogle over Nakken.

Bruun Christensen, hvis Polititjeneste i det væsentlige bestod i at patrouillere om Natten i Byen, havde en enkelt Gang fungeret som Vidne ved et af de af Tiltalte Klauman i Brandsagen afholdte Forhør, men havde ikke i øvrigt haft noget med denne at gøre. Tiltalte Klauman gav ham Lejlighed til at gøre sig bekendt med de i Sagen optagne Forhør, og ved at læse disse fik han det Indtryk, at det var sandsynligt, at Poulsen havde paasat Ilden. Han talte derefter med Poulsen om Sagen.

Poulsen nægtede imidlertid bestemt at have paasat Ilden, og Tiltalte følte sig efter denne Sæmtale usikker for hans Skyld. Til Tiltalte Klauman aflagde han derpaa Beretning om sin Sæmtale med Poulsen, meddelte ham, at han ikke følte sig sikker paa, at denne var skyldig, og sagde samtidig til ham i Strid med Sandheden, at han havde banket Poulsen, men uden at det havde hjulpet. Denne Usandhed kom han med, fordi han haabede, at Klauman, naar han hørte, at Bank ikke havde hjulpet, ikke yderligere vilde opfordre ham til at slaa Poulsen. Klauman sagde imidlertid til ham, at han skulde gaa ind til Poulsen om Natten og give ham nogle flere Bank for at faa ham til at tilstaa, og disse Opfordringer gentog han i de følgende Dage, dels paa Herredskontoret, og dels under Besøg i Bruun Christensens Hjem. Da Tiltalte Klauman ved den sidste af disse Lejligheder omtalte, at Poulsen nu var bleven anbragt paa Sygestuen paa Kvisten, og at der saaledes ikke var nogen Grund til at frygte, at det skulde kunne høres, at han fik Prygl, og da Klauman endvidere udtalte til ham, at han ikke havde noget at risikere ved at følge Opfordringen, da han (Klauman) nok skulde tage det paa sin Kappe, samt da Klauman derhos, i Anledning af en Ytring fra Bruun Christensens Side om, at han ikke kunde følge Opfordringen af Hensyn til Arrestforvareren, havde erklæret, at Arrestforvareren var à jour med, at Bruun Christensen skulde ind til Poulsen om Natten, gav han endelig efter for det Tryk, Klauman lagde paa ham.

Den følgende Nat — Natten mellem den 24de og 25de Februar — indfandt Bruun Christensen sig da paa Sygestuen, til hvilken Adgangen var uhindret, idet Nøglen sad udvendig i Dørens Laas. Han beordrede Poulsen til at staa ud af Sengen og forsøgte at overtale ham til at bekende, at han havde paasat Ilden. Herved handlede han i Strid med, hvad Klauman havde udtalt til ham som sit Ønske, idet dette gik ud paa, at han uden videre Sæmtale med Poulsen skulde give denne en Dragt Prygl; men han handlede, som han gjorde, i Haabet om at kunne undgaa at slaa.

Da Poulsen imidlertid fastholdt, at han var uskyldig, tildelte Bruun Christensen ham med en medbragt Spaserestok ca. en halv Snes Slag paa Kroppen, idet han imellem Slagene gentog sin Opfordring om at bekende, men uden Resultat; derefter forlod han Arresten med en Opfordring til Poulsen om at bekende næste Dag for Arrestforvareren.

Den paafølgende Dag meddelte han Klauman, at han havde pryglet Poulsen med sin Stok, uden at det havde hjulpet, og bemærkede paa ny, at han ikke troede paa Poulsens Skyld. Klauman erklærede hertil, at han kunde være ganske sikker paa denne, opfordrede ham til at slaa bedre til, saa kom Sandheden nok frem, og udtalte, at han (Klauman) skulde sørge for, at Poulsen ikke kom ud af Arresten, saa længe der var noget at se paa ham.

Bruun Christensen, der helst vilde være fri for at slaa Poulsen mere, gik ikke ind til ham den nærmest følgende Nat; næste Dag gentog Klauman sine Opfordringer og fortalte samtidig, at Arrestforvareren havde sagt ham, at det havde buldret og rystet i Huset den Nat, Poulsen havde faaet Bank paa Sygestuen, men at Poulsen nu igen var flyttet neden under, og at der vilde det ikke buldre. Ved samme Lejlighed sagde Klauman til ham, at han skulde benytte en Spændetrøje, der var lagt frem til ham, og gav ham et Par Læderremme, som benyttedes paa Herredskontoret, for at han skulde spænde Poulsens Ben sammen med dem.

Den næste Nat, Natten mellem den 26de og 27de Februar, gik Bruun Christensen ind i den Celle i Stueetagen, i hvilken Poulsen nu var anbragt. Nøglen til Cellen sad udvendig i Dørlaasen. Han medtog et Reb, der hang og i længere Tid havde hængt i den uden for Cellen værende Gang, samt en Spændetrøje, som han fandt liggende fremme paa samme Gang. Han befalede nu Poulsen at tage Skjorten af, gav ham Spændetrøjen paa, men benyttede ikke de ham overleverede Remme.

Han opfordrede Poulsen til at tilstaa Ildspaaættelsen, og da han stadig nægtede at være skyldig, tildelte Bruun Christensen ham med Rebet adskillige Slag, der ramte Poulsen dels paa Bagen og dels paa Benene, idet kan en Gang imellem gjorde Ophold for at spørge Poulsen, om han vilde bekende, og da denne ikke vilde dette, slog videre. Den paafølgende Dag meddelte han Klauman, at han havde benyttet Spændetrøjen, og at han havde slaaet Poulsen med et Reb og slaaet godt til, men uden at dette havde bevirket, at Poulsen vilde bekende, og tilføjede, at han vedblivende havde den Tro, at Poulsen var uskyldig. Efter den Tid fik han ikke flere Opfordringer fra Klaumans Side om at prygle Poulsen eller paa anden Maade søge at formaa ham til at tilstaa sig skyldig.

Da det var kommet frem, at Poulsen var bleven mishandlet i Arresten, indfandt Klauman, efter hvad Bruun Christensen videre har forklaret, sig i hans Hjem, sagde til ham, at han vilde være ham evig taknemmelig, hvis han vilde tage hele Skylden paa sig for de Prygl, der var givet Poulsen, bad ham, som ovenfor omtalt, om ogsaa at tage Skylden paa sig for at have drysset Kløpulver i Poulsens Seng og lovede ham, at han (Klauman) nok skulde sørge for, at han fik en Plads, dersom han mistede sin Stilling.

Den Stok, hvormed Bruun Christensen bankede Poulsen, var af Tjørn og knudret, havde en Længde af 1 Alen 9 Tommer og var i Diameter paa det tyndeste Sted ca. $\frac{1}{2}$ Tomme og paa det tykkeste Sted ca. $\frac{2}{3}$ Tomme. Rebet var ca. $\frac{2}{3}$ Tomme tykt og var sammenstykket af 2 Dele, der hver havde en Længde af ca. 1 Alen; paa

Midten, hvor Sammensplejsningen havde fundet Sted, var det som Følge af denne noget tykkere og knudret.

Den 4 Marts 1903 blev Poulsen efter Opfordring af By- og Herredsfoged Klauman, der ved en saame Dag foretagen Afhøring af Poulsen havde bemærket, at denne trak paa det ene Ben, undersøgt af vedkommende Distriktslæge.

I Følge dennes Erklæring gik Poulsen da med noget Besvær, idet venstre Underekstremitet holdtes bøjet i en Vinkel (i Knæleddet) af 130—150 Gr. Ved Leje paa Ryggen kunde Leddet dog omtrent strækkes helt ud. Paa Udsiden og Bagsiden af venstre Laar fandtes fra Midten af samme og strækkende sig ned i Bagsiden af Knæleddet en Intermiscens, der var rødlig-gul dekoloreret af underløbet Blod under Huden, som følte noget infiltreret og meget øm for Berøring. I selve Knæleddet fandtes intet abnormt, og Læsionen vilde efter Lægens Formening svinde paa nogle Dage og ikke medføre blivende Følger for Poulsens Helbred.

Poulsen har forklaret, at han som Følge af den Vold, der var overgaaet ham, maatte holde Sengen i 8 Dage og endnu en 14 Dages Tid efter havde Smerter i Benene. Han blev endvidere i Følge sin Forklaring i den første Tid efter at være bleven løsladt øm i Benene af at gaa, og efter hans Antagelse stod dette i Forbindelse med de Slag, han havde faaet, og oven nævnte Distriktslæge har derefter erklæret, at han anser det for sandsynligt, at en saadan Ømhed kan være Følge af de oven omhandlede Læsioner.

Den Forklaring, Tiltalte Bruun Christensen i Følge det ovenfor fremstillede har aflagt om den Behandling, han har givet Poulsen i Arresten, er i alt væsenligt overensstemmende med, hvad Poulsen under Sagen har forklaret.

Af Poulsen er det forklaret, at han Dagen efter, at han havde faaet de sidste Prygl, bad Arrestforvareren om at lade Herredsfogden hente, men at ikke denne, men Tiltalte Klauman da kom til Stede, at han da meddelte Tiltalte Klauman, at han af Bruun Christensen var bleven banket, og at Klauman hertil erklærede, at han kunde være rolig, Betjenten kom ikke igen, at Klauman derpaa ved samme Lejlighed søgte at formaa ham til at bekende, hvad han (Poulsen) imidlertid ikke vilde, at Klauman næste Dag, den 28 Februar, atter kom til ham i hans Celle og trængte ind paa ham for at faa ham til at tilstaa Ildspasættelsen, hvilken Tilstaaelse han da aflagde, og som Tiltalte Klauman noterede op, at han (Poulsen) et Par Dage senere — men inden Herredsfogden som foran omtalt den 4 Marts bemærkede, at han (Poulsen) trak paa det ene Ben — overfor Herredsfogden under et Besøg af denne i Arresten gentog Tilstaaelsen, at han den 5 Marts, da han blev tilset af Distriktslægen, omtalte for denne, at han havde tilstaaet sig skyldig, men at det var en urigtig Tilstaaelse, at Tiltalte Klauman, der var bleven bekendt med Poulsens nævnte Udtalelse til Distriktslægen, samme Aften indfandt sig i Arresten og ved denne Lejlighed paa ny trængte ind paa ham, og at han (Poulsen) da erklærede, at han havde løjet for Distriktslægen, og at Tilstaaelsen var rigtig, hvilken Tilstaaelse han derpaa, som foran omtalt, gentog i Retten den 7 Marts og senere under Sagen fastholdt.

Rigtigheden af denne Poulsens Fremstilling er, for saa vidt den

angaar Tiltalte Klauman, delvis anerkendt af denne Tiltalte og i øvrigt ikke bestemt modsagt af ham.

Efter Poulsens Forklaring var det den Medfart, han havde været Genstand for under sin Arrestation i Forbindelse med, at Tiltalte Klauman udtalte til ham, at han kunde vente et langvarigt Varetægtsfængsel, naar han ikke tilstod Sandheden, samt stillede ham i Udsigt, at han ved Benaadning kunde blive fritaget for Straf, der bevægede ham til at aflægge Tilstaaelse om at have påsat Ilden.

Sin Fragaalse af denne Tilstaaelse har han fastholdt for Undersøgelseskommissionen, og naar der bortses fra Tilstaaelsen, er der ikke Bevis for, at han har gjort sig skyldig i den Brandstiftelse, han har været sigtet for.

Tiltalte Klauman har benægtet Rigtigheden af den mod ham rejste Sigtelse for at have opfordret Bruun Christensen til at prygle Poulsen for at faa ham til at tilstaa. Efter Klaumanns Forklaring har han alene paalagt Bruun Christensen at tale med Poulsen i Arresten for ad denne Vej at søge at formaa Poulsen til at tilstaa, og han vil ikke have givet Bruun Christensen noget Paalæg om at gøre disse Forsøg om Natten.

Han har erkendt, at han ved et Par Lejligheder — en Gang efter et Forhør, ved hvilket Poulsen var fremkommen med en Usandhed, og en anden Gang paa Herredskontoret, hvor der var flere Personer til Stede, som hørte derpaa — overfor Bruun Christensen [har ladet falde Ytringer om, at Poulsen kunde have godt af en Dragt Prygl eller nogle Lussinger — og lignende Ytringer har han ogsaa ladet falde overfor andre, — men disse Ytringer, som han vil være fremkommen med i Harmen over, at Poulsen løj, har han nægtet at have fremsat i Forbindelse med nogen Opfordring til Bruun Christensen om at tale med Poulsen i Arresten.

Under det første over ham afholdte Forhør har Tiltalte Klauman indrømmet, at han nok har tænkt sig Muligheden af, at hans oven omtalte Ytringer om, at Jens Peter Poulsen kunde trænge til en Dragt Prygl, vilde bevirke, at Bruun Christensen vilde banke ham, men at han dog ikke kunde udtale, om han nærede noget Ønske om, at Poulsen skulde faa Pryglene; senere under Sagen har han forklaret, at han ikke, den Gang han lod Ytringerne falde, tænkte sig den omtalte Mulighed, og at hans Forklaring, saaledes som denne foreligger protokolleret i det første Forhør, maa skyldes, at han har udtalt sig urigtigt, eller at han er bleven misforstaaet.

Bruun Christensens ovenfor refererede Forklaring om, hvad der skal være passeret mellem ham og Tiltalte Klauman, har denne Tiltalte erklæret for Usandhed fra Ende til anden.

I Forbindelse med sin Benægtelse af at have sagt til Bruun Christensen, at Arrestforvareren var underrettet om, at han (Bruun Christensen) skulde ind til Poulsen om Natten, har Klauman erklæret, at han ikke har givet Arrestforvareren nogen saadan Underretning.

I Forbindelse med sin Benægtelse af at have i Tiden imellem, at den første og den anden Afbankning fandt Sted, sagt til Bruun Christensen, at Arrestforvareren havde meddelt ham, at det havde buldret i Huset den Nat, Poulsen havde faaet Bank paa Sygestuen, men at Poulsen nu var flyttet nedden under, og at det der ikke vilde buldre,

har Tiltalte Klauman nægtet, at han i det omtalte Tidsrum har faaet nogen Kundskab om, at der havde været Støj i Arresthuset ved Bruun Christensens natlige Besøg paa Sygestuen, og at det da var ham bekendt, at Poulsen var flyttet fra denne og ned i en Celle i Stueetagen, og i Forbindelse med sin Benægtelse af at have opfordret Bruun Christensen til at bruge Spændetrøje og af at have sagt til ham, at en saadan var lagt frem til hans Brug, har Tiltalte Klauman nægtet at have truffet nogen Foranstaltning til, at en Spændetrøje var tilrede.

Angaaende disse Punkter foreligger der i Sagen følgende Oplysninger:

Arrestforvarer Hansen har forklaret — som foran nævnt under Ed — at han ved de Tider, da Tiltalte Bruun Christensen besøgte Poulsen om Natten i hans Celle, har sørget for, at Bruun Christensen kunde komme ind i denne ved Nattetid, idet han har ladet Nøglerne til de paagældende Celler — hvilke Nøgler ellers i Følge hans med det i øvrigt oplyste stemmende Forklaring om Natten beroede i hans Lejlighed paa Arresthuset — sidde udvendig i de til disse førende Døre, idet han dog har anført, at han ikke husker bestemt, om han lod Nøglen til Sygestuen sidde i Dørlassen eller lagde den foran Døren til denne Stue. Han har endvidere forklaret, at han traf den nævnte Foranstaltning efter Ordre af Tiltalte Klauman, idet denne havde tilkendegivet ham, at Bruun Christensen skulde have Adgang til Poulsens Celle om Natten.

Om Poulsens Nedflytning fra Sygestuen til Cellen i Stueetagen er det af Arrestforvarer Hansen forklaret, at denne er sket i Følge Tiltalte Klaumans Ordre til ham.

Efter, hvad Hansen yderligere har udsagt, staar det for ham, at denne Ordre er givet ham i Arresthusets Vestibule Dagen efter, at Bruun Christensen om Natten havde besøgt Poulsen paa Sygestuen — hvilken Nat Arrestforvarer Hansen havde hørt Bulder og Støj fra denne — og at han ved samme Lejlighed forud havde omtalt for Klauman det Spektakel, Bruun Christensens natlige Besøg havde medført.

Arrestforvarer Hansens Hustru, Marie, født Jensen, — der en Nat, medens Poulsen sad arresteret, blev vækket ved at høre, at det buldrede oven paa i Arresthuset, i hvilket hun og hendes Mand have Lejlighed i Stueetagen, og som paa Spørgsmaal til hendes Mand om, hvad det var, fik det Svar, at det var Bruun Christensen, hvem hun i øvrigt kort efter saa forlade Arresthuset — har forklaret, at hun en eller to Dage senere hørte paa, at hendes Mand i Arresthusets Vestibule sagde til Tiltalte Klauman, at det var et farligt Spektakel, Bruun Christensen havde lavet oven paa, og at det dernæst staar for hende, der opholdt sig i sit til Vestibulen stødende Køkken, hvortil Døren fra Vestibulen var tillukket, at Klauman til hendes Mands nævnte Udtalelse ytrede noget lignende som: »Kunde det høres ned der oppe fra?»

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der til Arresthusets Inventar hørte 2 Spændetrøjer, hvoraf den ene i længere Tid havde været udlånt til Byens Sygehus, medens den anden beroede paa Arresthuset og paa den Tid, da Poulsen sad arresteret her, maa antages at have ligget skjult af nogle Madratser i en Seng, der henstod

paa Gangen udenfor den Celle i Stueetagen, i hvilken Poulsen havde Ophold. Af Arrestforvarer Hansen er det nu forklaret, at Tiltalte Klauman ved den Tid, da Poulsen blev flyttet op paa Sygestuen, paa-lagde ham at lade den til Sygehuset udlaaente Spændetrøje bringe til-bage til Arresthuset, og at han i den Anledning hentede den eller lod den afhente paa Sygehuset og anbragte den i Gangen udenfor den Celle, i hvilken Poulsen sad, og efter, hvad der i øvrigt er oplyst i Sagen, maa det antages, at Spændetrøjen er hentet fra Sygehuset til Arresthuset nogen Tid efter Nytaar 1903.

Tiltalte Klauman har benægtet Rigtigheden af samtlige de anførte af Arrestforvarer Hansen og dennes Hustru afgivne, ham vedrørende Forklaringer og har særlig med Hensyn til Spændetrøjen benægtet at have givet Hansen nogen Ordre om at hente den fra Sygehuset ved den af Hansen angivne Tid, hvorimod han har anbragt, men om hvilket Anbringende Hansen har forklaret, at det efter hans bestemte Formening er urigtigt, at han, da Hansen tiltraadte Stillingen som Arrestforvarer, hvilket skete den 1ste September 1902, paa-lagde ham at sørge for, at Spændetrøjen kom tilbage til Arresthuset fra Sygehuset.

I Følge Bruun Christensens Forklaring besøgte Tiltalte Klauman ham, i Modsætning til, hvad der ellers fandt Sted, særdeles hyppigt i hans Hjem i den Tid, da Klauman opfordrede ham til at prygle Poulsen for at faa denne til at tilstaa, og bestræbte sig under disse Besøg for at faa ham til at prygle Poulsen.

Bruun Christensen har endvidere forklaret, at Tiltalte Klauman, efter at det var kommet frem, at Poulsen havde faaet Prygl, kun 2—3 Gange har besøgt ham i hans Hjem og da udelukkende for at formaa ham til at tage Skylden paa sig.

Tiltalte Klauman har oprindelig under Sagen nægtet, at han i den Tid, Poulsen sad arresteret, har besøgt Tiltalte Bruun Christensen hyppigere end sædvanligt; men senere under Forhørene har han ændret sin Forklaring derhen, at han vel har besøgt Bruun Christensen hyppigere end sædvanlig i den Tid, Poulsen sad arresteret, men at han, der kun vil have besøgt ham en 5—6 Gange omkring den Tid, da Poulsen blev pryglet, formener, at de fleste af disse Besøg ligge umiddelbart efter, at han af Poulsen havde faaet at vide, at han havde faaet Prygl, og at Grunden til disse Besøg var, at han var bleven nervøs ved Tanken om, at hans oven omtalte Ytringer om, at Poulsen kunde trænge til Prygl, mulig skulde have været medvirkende Aarsag til, at Bruun Christensen havde pryglet Poulsen, og at han (Klauman) derfor vilde tale med Bruun Christensen om, hvad der var sket.

Tiltalte Klauman har endvidere særlig fastholdt, at han heller ikke under sine Besøg hos Bruun Christensen har rettet nogen Opfordring til denne om at give Poulsen Prygl, ligesom han har erklæret,

---

Færdig fra Trykkeriet den 30 Marts 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 5.

Fredagen den 17 Marts.

at han ingen Sinde har sagt til Bruun Christensen, at det skulde være om Natten, at han skulde indfinde sig hos Poulsen for at tale med ham. Klauman har ogsaa særligt benægtet, at han under et Besøg i Bruun Christensens Hjem har bedet denne om at tage nogen Skyld paa sig for ham.

Om disse Punkter er der oplyst følgende under Sagen:

Tiltalte Bruun Christensens Hustru, Fanny, født Michelsen, har edelig forklaret, hvilket stemmer med den af hendes Mand afgivne Forklaring, at Tiltalte Klauman, som tidligere af og til, men dog forholdsvis sjældent, var kommet i deres Hjem, naar han vilde have hendes Mand, der gav sig af med Glarmesterarbejde, til at indramme et Billede eller lignende, i den Tid, Poulsen sad arresteret, kom meget hyppigt, af og til flere Gange daglig hos dem, navnlig i Løbet af en 14 Dages Tid, umiddelbart inden hun af sin Mand fik at vide, at Poulsen havde aflagt Tilstaaelse for Herredsfoged Klauman om at have paasat Ilden, hvilken Meddelelse hun efter Sagens Oplysninger maa antages at have faaet den 4de Marts f. A. Hun har endvidere forklaret, at hun havde paa Fornemmelsen, at Tiltalte Klauman ved disse Besøg vilde tale under 4 Øjne med hendes Mand, og at hun derfor altid fjernede sig saaledes, at hun ikke hørte deres Samtale, men at hendes Mand flere Gange efter et saadant Besøg har sagt hende, at Klauman vilde have ham til at tale med Poulsen i Arresten om Natten, og da omtalte dette i Vrede. Efter at det var blevet offentligt omtalt, at Poulsen var blevet ilde behandlet i Arresten, har Tiltalte Bruun Christensen efter sin Hustrus Forklaring i Enrum betroet hende, at han havde pryglet Poulsen i Arresten, og at dette var sket efter Tiltalte Klaumans Ordre, samt at denne i deres Hjem havde bedet ham tage hele Skylden paa sig.

Af Sygeplejerske Frederikke Hansen, der havde Bopæl hos Tiltalte Bruun Christensen og Hustru, er det forklaret, at Tiltalte Klauman paa den Tid, Poulsen sad arresteret, besøgte Bruun Christensen usædvanlig ofte, somme Tider et Par Gange om Dagen, og at hun jævnlig har haft det Indtryk, at Bruun Christensen var i daarligt Humør efter disse Besøg, samt at hun en Gang efter et saadant Besøg hørte Bruun Christensen udtale til sin Hustru, at hans og Tiltalte Klaumans Samtale havde drejet sig om Poulsen, og at han (Bruun Christensen) »den følgende Nat« skulde forsøge paa at faa ham til at bekende.

Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte Klauman, der bl. a. efter sin egen Forklaring maa antages ingen Sinde tidligere at have opfordret Bruun Christensen til at tale med Arrestanter for at paavirke dem, den Gang han rettede Opfordring til ham om at paavirke Poulsen til at tilstaa, og den Gang han lod falde de oven omtalte Ytringer om, at Poulsen havde godt af nogle Prygl, var bekendt med, at Bruun Christensen kort Tid i Forvejen havde tildelt en arresteret 16-aarig Dreng, der var sigtet bl. a. for Brandstiftelse, et Par Lussinger, umiddelbart før Drengen fremstilledes til en Afhøring, der bl. andre foretoges af Tiltalte Klauman, og under hvilken Drengen tilstod sig skyldig i den ham paasigtede Brandstiftelse. Efter Tiltalte Bruun Christensens Forklaring tildelte han Drengen disse Lussinger efter Opfordring af Tiltalte Klauman. Dette er ikke mod Klaumans Benægtelse bevist, men efter hans egen Forklaring udtalte han ikke, da han blev bekendt med Bruun Christensens nævnte Handling, nogen Misbilligelse af denne, og under Forhørene i nærværende Sag har han udsagt, at han heller ikke finder, at der var noget at misbillige, da Drengen ingen Skade tog af Lussingerne, og da de virkede til, at Sandheden kom frem.

Naar henses til alt, hvad der saaledes foreligger i Sagen, derunder at det maa anses godtgjort, at Tiltalte Klauman paa Punkter, der ere væsenlige for Spørgsmaalet om hans Skyld, har talt Usandhed, findes der ikke at efterlades nogen Tvivl om, at denne Tiltalte ved Opfordringer til Tiltalte Bruun Christensen har bevæget denne til at give Jens Peter Poulsen Prygl i Arresten for paa denne Maade at formaa ham til at tilstaa sig skyldig i den Ildspaaættelse, for hvilken han var sigtet.

For dette Forhold vil Tiltalte Klauman, der maa være medansvarlig med Tiltalte Bruun Christensen ogsaa for Følgerne af den af denne øvede Vold, være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 125, disse §§ sammenholdte med § 140, og efter dens § 203, sammenholdt med § 52.

Tiltalte Bruun Christensen vil for det af ham overfor Jens Peter Poulsen udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 125, og efter dens § 203.

Den Straf, der i Henhold til de foran anførte Bestemmelser vil være at ikende de Tiltalte, findes at burde bestemmes for Tiltalte Bruun Christensens Vedkommende til Fortabelse af hans Bestilling som Politibetjent i Storehedinge Politikorps og til Hensættelse til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og for Tiltalte Klaumans Vedkommende til Hensættelse til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Efter derom nedlagt Paastand vil de Tiltalte have in solidum at betale til Jens Peter Poulsen i Erstatning for de ham ved de i Sagen omhandlede Voldshandlinger tilføjede Lidelser og Ulemper 100 Kr.

Mandagen den 20 Marts.

Nr. 145. Højesteretsadvokat Asmussen

contra

Rasmus Rasmussen og Kristian Valdemar Madsen
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Musse Herreds Ekstrarets Dom af 16 November 1904: Arrestanten Rasmus Rasmussen og Tiltalte Kristian Valdemar Madsen bør straffes henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage, hvorhos de, en for begge og begge for en, bør betale alle af deres Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Larsen, og Defensor, Prokurator Koefoed, 12 Kr. til hver, samt i Forbindelse med den for dem beskikkede tutor in litem, Arrestforvarer L. Petersen i Saksjøbing, hver især betale 20 Kr. i Erstatning til Anmelderinden, Tjenestepige Karen Johanne Nielsen. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1905: Arrestanten Rasmus Rasmussen og Tiltalte Kristian Valdemar Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 18 Maaneder og Tiltalte i 8 Maaneder. I øvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssadvokat Paludan og Prokurator Kaas for Overretten betaler Arrestanten og Tiltalte, en for begge og begge for en, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Rasmus Rasmussen og Kristian Valdemar Madsen, en for begge og begge for en, til Højesteretsadvokaterne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Musse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus

Rasmussen og Tiltalte Kristian Valdemar Madsen, der ere fødte henholdsvis den 4de April 1886 og den 14de Januar 1888, og at hvilke ingen er funden forhen straffet, aktionerede for Forsøg paa Voldtægt.

Sagens Omstændigheder ere efter Arrestantens og Tiltaltes Tilstaelser og det i øvrigt oplyste følgende:

Den 17-aarige Tjenestepige Karen Johanne Nielsen har forklaret, at da hun Søndagen den 9de Oktober 1904 ca. Kl. 11 Aften gik paa Saks København—Maribo Landevejen hen imod sit Hjem hos en Gaardejer i Vaabensted, kom Arrestanten og Tiltalte hen til hende og spurgte, om de maatte følge hende hjem, hvortil hun svarede Nej. De fulgte imidlertid efter hende, og da de alle tre fra Landevejen vare komne ind paa en Marksti, der fra Landevejen førte til hendes Hjem, kastede Arrestanten og Tiltalte hende omkuld og rev hendes Klæder i Stykker, hvorpaa først den ene af dem lagde sig oven paa hende for at øve Voldtægt mod hende og, da han paa Grund af hendes Modstand og Skrig havde opgivet Forsøget, derefter den anden ligeledes i samme Hensigt lagde sig oven paa hende, indtil en Karl aabnede et Baneled i Nærheden og gav sig til at fløjte, hvorved Arrestanten og Tiltalte bleve bange og løb deres Vej.

Hun har tilføjet, at de begge holdt deres Haand for hendes Mund, og at en af dem truede med at ville kvæle hende, hvis hun skreg. Efter at hun i det første Forhør havde forklaret, at hun ikke havde mærket noget til, at Arrestanten og Tiltalte ved den paagældende Lejlighed havde haft deres mandlige Lem fremme, og at en af dem, uden at hun dog kunde sige hvem, slog hende, hvorved hendes Næse kom til at bløde, har hun senere forklaret, at de begge vare lige gode om at slaa hende, at de begge havde i kort Tid haft deres mandlige Lem lidt inde i hendes Kønsele, og at hun ved begge Voldtægtsforsøgene blev fugtig.

Arrestanten har forklaret, at han og Tiltalte, der den paagældende Aften fulgtes ad, allerede inde i Saks København bleve enige om at gaa efter Pigen og se at faa Samleje med hende, at de indhentede hende paa Saks København—Maribo Vejen og, efter at hun paa deres Spørgsmaal, om de maatte følges med hende, havde svaret benægtende, dog gik med hende, at Arrestanten, da de vare komne ind paa Markstien, foreslog Tiltalte at tage hende med Vold, da han, efter hendes hele Holdning, gik ud fra, at hun ikke godvillig vilde lade dem faa Samleje med hende, at Tiltalte derefter kastede hende omkuld, hvorpaa Arrestanten lagde sig oven paa hende og, idet han holdt hende for Munden — hvad Tiltalte ogsaa gjorde — og rev hendes Klæder itu, forsøgte at tiltvinge sig Samleje med hende, uagtet hun skreg og slog efter ham med Armene og laa meget urolig.

Paa Grund af hendes Modstand, som han ikke kunde overvinde, og fordi Sæden gik fra ham, opgav han imidlertid Forsøget og rejste sig efter højst 5 Minutters Forløb uden at have haft sit mandlige Lem fremme, hvorefter Tiltalte i samme Hensigt som Arrestanten lagde sig oven paa hende, medens Arrestanten holdt sin Haand for hendes Mund for at forhindre hende i at skribe, hvad hun dog gjorde, hvorhos hun forsøgte at vælte Tiltalte af sig ved at vende og dreje

sig. Da Arrestanten kort efter hørte Fodtrin i Nærheden, fik han Tiltalte til at opgive Forsøget, hvorpaa de begge løb deres Vej.

Tiltalte har forklaret, at efter at han og Arrestanten den paa-gældende Aften havde indhentet Pigen, der gik foran dem paa Saks-købing—Maribo Vejen, spurgte de hende, om de maatte følge hende hjem, hvad hun besvarede benægtende, at de desuagtet bleve ved med at følge med hende, at Arrestanten, da de vare komne ind paa Markstien, sagde til Tiltalte, om de ikke skulde tage hende med Vold, da hun ikke vilde med det gode, hvortil Tiltalte svarede Ja, at de derpaa i Forening kastede hende omkuld, hvorefter Tiltalte, da Arrestanten, for at øve Voldtægt mod hende, havde lagt sig oven paa hende, holdt hende over Munden med Haanden for at forhindre hende i at skrike, at Arrestanten, medens han laa oven paa hende, der skreg og slog efter Arrestanten med Armene, havde sit mandlige Lem fremme og søgte at anbringe det mellem hendes Laar, at Tiltalte, efter at Arrestanten havde rejst sig, lagde sig oven paa hende, hvis Laar vare blottede, i samme Hensigt som Arrestanten og holdt hende, der skreg og søgte at vælte ham af sig ved at vende og dreje sig, for Munden for at forhindre hende i at skrike, medens Arrestanten holdt hendes Arme, at han under sin Voldshandling rev hendes Klæder itu, og at han, efter et Par Minutter at have ligget oven paa hende, uden at have haft sit mandlige Lem inde i hendes Kønsele, opgav Forsøget, da hun stadig gjorde Modstand og skreg, og Arrestanten tilmed sagde ham, at der kom nogen, hvorefter han og Arrestanten løb deres Vej.

Saa vel Arrestanten som Tiltalte have nægtet at have slaaet Pigen eller truet med at ville kvæle hende.

Pigen, som først under Forhørene forklarede ikke tidligere at have haft Samleje med nogen, har i senere Forhør erkendt tidligere at have haft Samleje med forskellige Mandspersoner. Medens hendes Forældre og forommeldte Gaardejer have forklaret, at de anse hende som normal i aandelig Henseende, har den kst. Distriktslæge for Saksøbing Lægedistrikt under 29 December 1904 erklæret, at dels efter hans egne gentagne Observationer og Undersøgelser, dels efter, hvad han har kunnet faa oplyst hos andre, der kende Pigen, ere hendes aandelige Evner meget indskrænkede, saa hun nærmest maa betragtes som imbecil.

Arrestanten og Tiltalte have forklaret, at de, forinden de begik deres Voldtægtsforsøg, havde hørt om Pigen, at hun havde haft legemlig Omgang med forskellige Mandspersoner, men intet vidste om, at hun ikke skulde være normal i aandelig Henseende.

Efter en den 24 Oktober 1904 stedfundne Lægeundersøgelse af Pigen fandtes der da hos hende ikke nogen Hymen eller Rester af denne, og der fandtes ikke Spor efter udøvet Vold.

Som Følge af foranstaaende ville Arrestanten og Tiltalte, hvis Forklaringer for hvers Vedkommende ville være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, være at anse efter Straffelovens § 168, 2det Punktum, sammenholdt med § 46, disse §§ for Tiltaltes Vedkommende sammenholdte med § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestanten i 18 og Tiltalte i 8 Maaneder. Den

indankede Dom, der efter samme Lovbestemmelser har anset Arrestanten og Tiltalte henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 15 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, medens den findes at kunne stadfæstes med Hensyn til dens Bestemmelser om Erstatning til Karen Johanne Nielsen, hvilken Erstatning det er paalagt Arrestanten og Tiltalte at udrede med 20 Kr. hver.

Nr. 155.

Advokat Nellemann

contra

August Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4de Februar 1905: Tiltalte August Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Salomonsen og Prokurator Kalko, 20 Kr. til hver. Saa udreder han og i Erstatning til Kusk Alfred Oscar Lippert 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Hansen til Advokat Nellemann og Højesterets-sagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: August Hansen, der tiltales for Vold, er født den 13 September 1881 og ikke funden forhen straffet ved Dom, hvorimod han i Aaret 1901 ved et af Rettens Kriminalkamre har vedtaget en Bøde paa 300 Kr. for Vold og Fornærmelser mod Politiet, og samme Aar under en anden Sag har siddet arresteret her ved Retten som sigtet for lignende Forseelse. Sidst

nævnte Sag blev, efter at Tiltalte havde været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, sluttet uden Tiltale.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte den 16 Oktober f. A. om Aftenen indfandt sig i Beværtningen Griffenfeldtsgade Nr. 29 og vilde sætte sig ved et Bord, ved hvilket Kusk Alfred Oscar Lippert og 2 Personer, som Tiltalte kendte, sad, tog Lippert ham i Armen og sagde, at han skulde gaa. Her over blev Tiltalte vred og gav med sin knyttede højre Haand Lippert et Stød for Brystet og slog ham umiddelbart derefter med knyttet Haand et Slag i Panden, hvorved han tilføjede Lippert 2 ca. 1 Tomme lange dybe Saar i Panden.

Læsionerne smertede i de første Dage efter Overfaldet Lippert noget, men fortog sig efter nogen Tids Forløb.

Tiltalte har forklaret, at han ved den her omhandlede Lejlighed var noget paavirket af Spiritus, men at han vidste, hvad han foretog sig.

Som Resultat af den ovenfor nævnte Observation af Tiltalte har Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling i en den 19de April 1901 afgiven Erklæring udtalt, at Tiltalte maa antages at lide af en permanent Svækkelsestilstand af Hjernen, fremkaldt ved 2 betydelige Beskadigelser af Hovedet, hvilken Svækkelsestilstand gør, at Tiltalte reagerer paa abnorm Maade overfor Alkohol, idet de affektive Omraader og Opfattelsen af Omverdenen paavirkes saaledes, at Tiltalte ved ringe Anledning kommer i meningsløst Raseri, under hvilket Bevidstheden er i høj Grad uklar.

Om Tiltaltes Tilregnelighed ved den her under Sagen omhandlede Lejlighed har nævnte Overlæge udtalt, at det vel ogsaa maa antages, at Tiltaltes sygelige Dispositioner har gjort sig gældende ved denne Lejlighed, men at man efter det under Sagen oplyste og særlig paa Grund af, at Tiltalte synes at have bevaret Erindringen om, hvad der er foregaaet, og hvad han selv har foretaget sig, kan gaa ud fra, at der ikke hos ham har været nogen dybere Bevidsthedsforstyrrelse til Stede.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. — — —

Endvidere vil Tiltalte i Henhold til derom nedlagt Paastand have at betale i Erstatning til Kusk Alfred Oscar Lippert 10 Kr.

Nr. 138.

Advokat Nellemann

contra

Niels Christian Christensen og Peder Christian Seerup Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Han Herredernes Ekstrarets Dom af 17 September 1904: De Tiltalte, Niels Christian Christensen og Peder Christian Seerup Christensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Nyegaard og Lassen, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1904: De Tiltalte, Niels Christian Christensen og Peder Christian Seerup Christensen, bør hver især hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt, en for begge og begge for en, i Erstatning betale til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 2054 Kr., til Brandforsikrings-Foreningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kær Herred 473 Kr. og til Aktieselskabet Nordisk Brandforsikring 1165 Kr. 5 Øre, dog saaledes, at den idømte Fængselsstraf bortfalder, saafremt de Tiltalte betale de nævnte Erstatningsbeløb. Saa udrede de Tiltalte og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Niels Christian Christensen og Peder Christian Seerup Christensen, en for begge og begge for en, til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Niels Christian Christensen og Peder Christian Seerup Christensen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1882 og i Aaret 1872, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, satte under Tiltale for Brandstiftelse.

Den 1ste Juli d. A. om Aftenen nedbrændte det Tiltalte Seerup Christensens Hustru, Helmine Pedersen, som Særeje tilhørende Hus i Tranum Enge, der bestod af en enkelt Længe af Grundmur med Spaantag, opført i Øst og Vest, og med en i den vestlige Ende af Huset indrettet Butik, i hvilken Tiltalte Seerup Christensen bestyrede en Handelsforretning for Købmand L. B. Jacobsen af Arentsminde. Den nedbrændte Bygning, af hvilken kun en Del af Muren var forbleven staaende, var forsikret i Landbygningernes almindelige Brand-

forsikring for 2200 Kroner, og Branderstatningen blev beregnet til 2050 Kroner.

Endvidere blev Erstatningen for det Helmine Pedersen tilhørende, ved Branden ødelagte Løsøre, der var forsikret i Brandforsikringen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kær Herred i Aalborg Amt, opgjort til 465 Kr., hvorhos Branderstatningen for det i Ejendommen beroende, fornævnte Købmand Jacobsen tilhørende Varelager og Inventar, der var forsikret for 2000 Kr. hos Aktieselskabet Nordisk Brandforsikring, blev opgjort til 1085 Kr. 20 Øre.

Angaaende Maaden, paa hvilken den ommeldte Ildebrand er opstaaet, er følgende oplyst under Sagen:

Den nævnte Aften ved Nitiden opholdt begge de Tiltalte sig i Selskab med Lærer Olsen ved Tranum Enges Skole og dennes Husbestyrerinde, Ellen Aabel, udenfor Butikken i den senere nedbrændte Ejendom, hvor tillige en Tjenestekarl var til Stede, og ved denne Lejlighed sad Tiltalte Seerup Christensen paa en Petroleumstank, der sidste Vinter var bleven anbragt Vest for Huset, umiddelbart op til dettes nordvestlige Hjørne, og som var opstillet paa en paa selve Jorden hvilende Træramme.

I bemeldte Tank, der var af Zink og kunde rumme 420 Potter Petroleum, medens der den anførte Aften antagelig kun var et Par Hundrede Potter i den, fandtes der i Overdelen et aabent Hul uden Dække af $\frac{3}{8}$ Tommes Diameter, bestemt til at give den atmosfæriske Luft Adgang til Tankens Indre, for at der ikke, efter Haanden som Vædsken aftappedes, hvilket skete inde i Butikken, hvortil der førte et Rør direkte fra Tanken, skulde opstaa et luftomt Rum i samme. Under den mellem de til Stede værende førte Samtale, hvorunder Talen bl. a. faldt paa Muligheden af at antænde Petroleum med en Tændstik, fortalte Tiltalte Seerup Christensen — der i Følge sin Forklaring, der til Dels er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, en Gang i den foregaaende Vinter med en Kusk, der havde bragt ham Petroleum fra Løgstør, havde væddet om, hvor vidt Petroleum kunde komme i Brand, naar man stak en Tændstik til den, og som i den Anledning havde hældt lidt Petroleum i en Skaal og stukket en brændende Tændstik dertil uden at kunne faa Vædsken antændt — de andre om dette Forsøg og udtalte derhos særlig til Tiltalte Christensen, at denne gerne maatte prøve paa at kaste en brændende Tændstik ned i Tanken, for at han selv kunde se, at Petroleum ikke derved kunde antændes.

Uagtet Ellen Aabel, som det maa antages, udtrykkelig advarede Tiltalte Christensen mod Forsøget, afrev dog denne Tiltalte en Tændstik, som han i brændende Tilstand holdt hen til Hullet i Tankens Overdel, og der fandt nu i samme Øjeblik en Eksplosion Sted, hvorved de til Stede værende Personer paa Grund af Lufttrykket slyngedes flere Alen bort, uden at dog nogen af dem kom til Skade.

Straks ved Eksplosionen slog Ilden op fra Tanken og fra Petroleum, der flød langs Muren, idet Tankens sydlige Bundstykke var fra-sprængt, og Ilden forplantede sig derfra op til Husets Tag og bredte sig hurtigt over hele Bygningen, skønt saa vel de til Stede værende som mange andre Folk, der hurtigt kom til, søgte at slukke ved at kaste Vand paa Ilden og bryde Spaanerne af Taget.

Tiltalte Seerup Christensen har forklaret, at han, der ikkun har modtaget almindelig Almueopdragelse indtil sin Konfirmation, oprindeligt var beskæftiget ved Landbruget hos sin Fader, indtil han for ca. 5 Aar siden etablerede en Landhandel i det nu nedbrændte Hus, og at han, efter at hans Bo omtrent et Aar senere var blevet taget under Konkursbehandling, har ernæret sig ved at bestyre en hans Hustru tilhørende Mølle, hvorhos han tillige, dog kun i omtrent et Aar, har været Bestyrer af en Filial af oven nævnte Købmand Jacobsens Forretning.

Efter denne Tiltaltes videre Forklaring, har han aldrig hørt, at der kræves Forsigtighed med Ild ved Petroleum, ligesom han aldrig før efter Branden har hørt, at der kan udvikle sig Gasarter af Petroleum, hvorimod han selvfølgelig er bekendt med, at en Petroleumlampe kan eksplodere, og at der altsaa for saa vidt kan være Fare forbunden med Brugen af Petroleum; dog har der aldrig, hvor han har opholdt sig, fundet Eksplosion Sted af nogen Petroleumlampe.

Tiltalte har derhos erkendt, at han ved den formeldte Lejlighed udtalte til Medtaltalte, at denne gerne maatte prøve at kaste en brændende Tændstik ned i Tanken, men, som han fremdeles har udsagt, han mente dog ikke, at Medtaltalte skulde tage ham paa Ordet, og vel hørte han, at Medtaltalte afrev en Tændstik, men inden han kunde faa sig vendt for at se, hvad Medtaltalte vilde foretage sig, kom Eksplosionen. Endelig har Tiltalte udsagt, at han efter det tidligere nævnte Forsøg den foregaaende Vinter mente, at det var godtgjort, at Petroleum ikke kunde antændes paa den anførte Maade.

Tiltalte Christensens Forklaring gaar ud paa, at han afstrøg en Tændstik paa en Æske, som han tog af sin Lomme, og derefter holdt den brændende Tændstik hen til Hullet oven i Tanken, hvorimod han ikke tror, at den kom ned i Hullet, samt at han i det samme hørte et svagt Knald og straks derefter fandt sig staaende paa Grøftkantens flere Alen fra Tanken, medens Ilden slog op fra denne. Bemeldte Tiltalte, der er Søn af en Husmand, og som har faaet almindelig Almueundervisning indtil sin Konfirmation og derefter været beskæftiget ved Landbruget, har videre forklaret, at han, da Medtaltalte sagde, at han gerne maatte kaste en brændende Tændstik ned i Tanken, vilde have gjort dette, idet han dog ikke tænkte nærmere over, om han vilde kaste Tændstikken ned i Tanken eller kun holde den til Hullet.

Han har derhos udsagt, at han synes at kunne huske, at Ellen Aabel advarede ham derimod, men at han ikke lagde videre Mærke til hendes Advarsel eller brød sig derom, hvorimod han, der har hørt, men ikke set, at en Petroleumlampe kan eksplodere, ikke ved den her omhandlede Lejlighed tænkte over den Fare, der muligen kunde være ved hans Forehavende, idet han antog at kunne stole paa Medtaltaltes Udtalelse om, at Petroleum ikke kunde brænde, fordi man stak en Tændstik til den, hvilket han ogsaa gerne selv vilde forsøge.

I en af de Tiltaltes Defensor for Underretten tilvejebragt Erklæring af 8 September d. A. fra den polytekniske Lærestalt i København er det udtalt, at Petroleum, som det er tilladt at sælge her i Landet, ved at prøves i det ældre, normerede Prøveapparat, først maa kunne give antændelige Dampe ved 40 Gr. C., at det nævnte Apparat er et aabent Apparat, hvor de brandfarlige Dampe delvis gaa bort i

Atmosfæren under Opvarmningen, hvorfor Prøven ikkun siger, at disse Dampe først ved 40 Gr. C. maa dannes i saa stor Mængde, at de kunne antændes, at naar Petroleum holdes indesluttet i et lukket Kar, saaledes at Dampene ikke kunne gaa bort, vil Blandingen af den over Vædsken værende Luft og Dampene allerede tændes ved 22 Gr. C., dersom en Flamme kommer i Berøring med Blandingen, at Blandingen af Luft og Petroleumsdampe i en Tank som den under Sagen omhandlede sandsynligvis vil kunne antændes lidt under 22 Gr. for den samme Petroleum, der paa Prøveapparatet giver 22 Gr., og at det, da sidst nævnte Temperatur let kan naas og overskrides ved Solvarme, altid vil være farligt at nærme en brændende Tændstik til den Aabning, der forbinder Rummet over Petroleumen med Atmosfæren, om det end, idet Mængden af Petroleumsdampen over Vædsken i en lukket Beholder kun er afhængig af Temperaturen, kan gøres uden Fare ved lave Temperaturer.

Efter hvad der saaledes i det hele foreligger, maa det nu anses for givet, at den ommeldte Ildebrand er foranlediget ved de Tiltalte omhandlede Adfærd ved den paagældende Lejlighed, men der mangler al Føje til at antage, at de med Forsæt have foranlediget denne Ildebrand.

Idet imidlertid de Tiltalte under Hensyn til, at Petroleum efter almindelig Erfaring, saaledes som det ogsaa maa forudsættes at være de Tiltalte bekendt, er en brandfarlig Vædske, ikke findes at kunne diskulperes ved de, som det maa antages, af dem dragne urigtige Slutninger fra det af Tiltalte Peder Christian Seerup Christensen omforklarede Forsøg med Antændelse af Petroleum, findes de ved deres foran ommeldte Forhold at have gjort sig skyldige i en saadan Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, at de ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 284 med Straffe, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes for hver især til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos de efter derom nedlagte Paastande ville have in solidum at udrede i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 2054 Kroner, til Brandforsikrings-Foreningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kær Herred 473 Kroner og til Aktieselskabet Nordisk Brandforsikring 1165 Kroner 5 Øre, saaledes, at naar de Tiltalte udrede de dem idømte Erstatningsbeløb, vil Straffen bortfalde.

Nr. 141. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jørgen Oscar Johannes Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 28de September 1904: Tiltalte Jørgen Oscar Johannes Nielsen bør straffes

med tolv Slag Ris samt betale denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Prokurator Jørgensen, og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Januar 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Lassen og Overretssagfører C. A. Olsen, betaler Tiltalte Jørgen Oscar Johannes Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Oscar Johannes Nielsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellenmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jørgen Oscar Johannes Nielsen, som er født den 26 Maj 1893 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte har den 24de og 31te August d. *) A. om Eftermiddagen, som det maa antages i tyvagtig Hensigt, skaffet sig Adgang til Soveværelset i det af Arbejdsmand Nicolaj Olsen beboede Hus i Øverød ved Indstigning gennem et aabent staaende, mod Haven, hvortil der var uhindret Adgang, vendende, 1¹/₄ Alen fra Jorden fjærnet Vindue, hvorefter han gennem en ikke aflaaet Dør gik ind i Dagligstuen, og hver Gang stjal 1 Kr., første Gang fra en ikke aflaaet Kommode-skuffe, anden Gang fra en paa Kommoden staaende Æske.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 233 med en Straf, som findes efter Omstændighederne passende bestemt til 12 Slag Ris.

*) Skal være forrige.

Tirsdagen den 21 Marts.

Nr. 130. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jørgen Victor Knudsen og Christian Henrik Sejer Henriksen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3dje Januar 1905: Arrestanterne Jørgen Victor Knudsen, Jens Christian Sørensen og Christian Henrik Seier Henriksen og Arrestantinden Karen Marie Katrine Hansen bør straffes, Knudsen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Sørensen med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, Henriksen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Hansen med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Sørensen, dog at Arrestanterne Knudsen og Henriksen og Arrestantinden in solidum med Arrestanten Sørensen deraf udrede Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jørgen Victor Knudsens og Christian Henrik Sejer Henriksens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de oven nævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Jørgen Viktor Knudsen, Jens Christian Sørensen og Christian Henrik Seier Henriksen og Arrestantinden Karen Marie Katrine Hansen tiltales, Arrestanterne for Tyveri og . . .

Arrestanten Knudsen er født den 28 Juli 1866 og bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3dje*) Juni 1889 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 13de September 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 28 Juli 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og

*) Skal være 8de.

senest ved samme Rets Dom af 10 September 1904 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Sørensen . . .

Arrestanten Henriksen er født den 6 Oktober 1870 og bl. a. anset: ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 29 September 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 November 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 2den April 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest ved Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 20 Februar 1903 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestantinden . . .

Ved Arrestanternes og Arrestantindens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Sørensen . . . November 1904 . . .

Medens Tjenestekarl Peter Henrik Petersen den 16de s. M. sad og sov i Beværtningen »Guldgruben«, har Arrestanten Knudsen efter Aftale med Arrestanten Henriksen og i dennes Paasyn ud af Lommen paa Petersen stjaalet en til 75 Øre vurderet Portemonnæ med Indhold ca. 20 Kroner.

I Henhold til det anførte ville Arrestanterne og Arrestantinden være at anse:

Knudsen efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri,

Sørensen . . .

Henriksen efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri og

Hansen . . . efter Omstændighederne . . .

Knudsen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Sørensen . . .

Henriksen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Hansen . . .

Nr. 124. Højesteretssagfører Bagger

contra

Harald Witzansky (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1ste November 1904: Tiltalte, Redaktør Harald Witzansky, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 100 Kroner samt betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og inden 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en

Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fjærne de oven nævnte ulovligt anbragte Indretninger og lukke de ulovligt foretagne Gennemskæringer. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er fremlagt en Skrivelse fra Bygningskommissionen af 13de d. M., hvorved meddeles, at Lokalerne over og under det i Sagen omhandlede Bjælkelag ikke ere indrettede til Beboelse. Saaledes som Sagen herefter foreligger Højesteret, og idet der ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at hjemvise Sagen til Erhvervelse af nye Oplysninger, kan det ikke anses godtgjort, at der har fundet nogen Overtrædelse Sted af Bygningsloven af 12 April 1889 § 38, og Tiltalte vil derfor ikke kunne anses efter dens § 76. Derimod vil han i Henhold til det i Dommen anførte ikke kunne undgaa at anses efter § 75 med en Bøde, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 20 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Harald Witzansky bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 20 Kroner samt betale Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende, i Følge Begæring af Bygningskommissionen i København anlagte Sag tillaes Redaktør Harald Witzansky som Forretningsfører for Aktieselskabet »Dagbladet København« for Overtrædelse af Bygningslovgivningen.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte, der i Oktober 1902 til Brug for Dagbladet »København« for 5 Aar har lejet Lokaler i Baghuset til Ejendommen Vestergade Nr. 7 her i Staden, har, uden Anmeldelse til eller Tilladelse fra Bygningsautoriteterne og uden særlig dertil erhvervet Tilladelse fra Ejendommens Ejer, dels i Efteraaret 1903 gennembrudt Indskud og Gulv mellem 1ste og 2den Etage nævnte Sted og forbundet Etagerne med en af Bræder omgiven Vareelevator, dels i Foraaret 1904 foretaget en anden lignende Gennembrydning for der igennem at føre et Remtræk fra en elektrisk Motor paa 1ste Sal til en Rotationsmaskine paa 2den Sal.

Tiltalte vil som Følge heraf være at anse efter Bygningsloven for København (Nr. 77) af 12 April 1889 § 75 samt § 76, jfr. § 38, efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse til-

faldende Bøde af 100 Kr. samt have at betale Sagens Omkostninger, hvorhos han vil være at dømme til inden en Frist, der findes at burde fastsættes til 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Mulkt af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at fjerne de ulovligt anbragte Indretninger og lukke de ulovligt foretagne Gennemskæringer.

Onsdagen den 22 Marts.

Nr. 117. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Søren Jensen (Def. Winther),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 November 1904: Tiltalte Søren Jensen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wolff, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Jensen til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Jensen, der er født den 5 Januar 1857 og ikke er funden forhen straffet, tiltales for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere i Følge Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste følgende:

I April Maaned 1898 aabnede Tiltalte i Holbergsgade Nr. 26 her i Staden paa Detailhandlerborgerskab en Herreekviperingsforretning med

---

Færdig fra Trykkeriet den 6 April 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 6.

Onsdagen den 22 Marts.

Skrædderi, væsenlig bestemt for Søfolk. Han ejede da 600 à 700 Kr. og havde ingen Gæld. Hans Fætter, Tømmerhandler J. N. Drejer, kaverede for ham først hos en Grossist, senere i forskellige Banker, ligesom han skrev paa nogle Veksler for ham.

Herved blev Tiltalte efter Haanden Drejer skyldig et større Beløb, der nu opgives af Tiltalte til ca. 8000 Kr. og af Drejer til 9 à 10000 Kr.

Tiltalte, der i sin Forretning førte forskellige uautoriserede Bøger, gjorde Status op hver Nytaar, sidste Gang dog pr. 1 Januar 1903.

Denne sidste Statusopgørelse viste omtrent Balance, dog kun ved, at de udestaaende Fordringer opførtes til deres fulde Beløb, vist nok 6 à 7000 Kr.

I Løbet af 1903 gik det daarligt med Forretningen; Omsætningen, der et tidligere Aar havde naaet ca. 30000 Kr., var i 1903 kun ca. 18000 Kr.

I Begyndelsen af April Maaned d. A. (1904) blev Tiltalte paa det rene med, at han ikke kunde klare sig, idet han i Maj og Juni vilde have forfaldne Veksler til samlet Beløb ca. et Par Tusind Kr., som han ikke kunde dække.

Han henvendte sig paa ny til Drejer og meddelte denne, hvorledes Sagerne stod, og bad om Hjælp, men Drejer henviste Tiltalte til at søge Akkord eller lukke Forretningen.

Dagen efter Samtalen med Drejer erfarede Tiltalte tilfældig, at en anden herværende Manufakturhandler havde faaet sin Forretning omdannet til et Aktieselskab, og da Tiltalte efter at have opsøgt den paagældende af ham erfarede, at Omdannelsen var ordnet af Overretssagfører J. K. Lauridsen, henvendte han sig til denne og meddelte ham sin Stilling.

Efter at først Muligheden af en Akkord var drøftet, men Tanken atter opgivet, da Drejer vel tilbød at træde tilbage for de øvrige Kreditorer, men ikke vilde bidrage til Akkorden med kontante Penge eller Kaution, dannedes ved et Møde paa Overretssagfører Lauridsens Kontor den 21 April d. A. mellem Lauridsen, Tiltalte, Drejer, samt Tiltaltes Svigersøn, Handelsagent J. O. Michelsen, »Aktieselskabet Holbergsgades Beklædningsoplæg«, til hvilket Tiltalte solgte sin hele daværende Varebeholdning, hvis Værdi efter Fakturaprisen opgjordes til godt og vel 5000 Kr. I Salgsdokumentet angives, at Købesummen er 5500 Kroner, og at den berigtiges ved Udstedelse af Aktier.

Der blev ogsaa udstedt Aktier til dette Beløb, men deraf overdroges dog straks Aktier til Beløb 5000 Kr. til Drejer som Afdrag paa hans Tilgodehavende hos Tiltalte. Aktier til Beløb 200 Kroner overdroges uden Vederlag til fornævnte Michelsen.

Tiltalte beholdt saaledes selv kun for 300 Kr. Aktier, hvilke han derhos uanset Bestemmelsen i Salgsdokumentet betalte kontant med Penge, som han indvandt ved Auktionssalg og Pantsætning af Varer fra Forretningen, men hvoraf for øvrigt kun ca. 100 Kr. anvendtes til Fordel for Aktieselskabet, medens de øvrige ca. 200 Kr. foreløbig anvendes til Betaling af Tiltaltes private Husleje og andre private Udgifter.

I Aktieselskabet valgtes Drejer til Formand, Michelsen til Revisor og Tiltalte til administrerende Direktør med en aarlig Gage af 1800 Kroner.

Det vedtoges derhos »som en Grundbestemmelse for Selskabet«, at der ikke vilde være at udbetale Udbytte til nogen som helst Aktionær, forinden Tiltaltes Gæld pr. 20 April 1904 var betalt, og efter Tiltaltes Forklaring var det Mening, at han skulde kunne benytte Aktieselskabets eventuelle Overskud til Afbetaling af denne Gæld.

Samme Dag, som Aktieselskabet stiftedes, altsaa den 21 April 1904, anmeldtes det til Handelsregistret.

I Midten af Maj udsendte Tiltalte derefter et trykt Cirkulære til sine Kreditorer, hvori han underrettede dem om Aktieselskabets Stiftelse og Varelagerets Salg til dette med Tilføjende, at han havde været »nødt til« at foretage denne Transaktion, da han »hverken havde Penge til Husleje eller til Forretningens nogenlunde tilstrækkelige Forsyning med Varer«.

I Mellemtiden mellem Aktieselskabets Stiftelse den 21de April og Cirkulærets Udsendelse i Midten af Maj, havde Tiltalte paa Kredit modtaget en Del Varer fra sine Forbindelser.

Navnlig havde han under 3 Maj fra Grosserer L. C. Ipsen-Møller paa Kredit modtaget Varer til Beløb 535 Kr. 54 Øre, hvilke han havde bestilt til sin Forretning paa et Tidspunkt, da han endnu ikke havde tænkt paa at omdanne den til Aktieselskab. Alle de saaledes i nævnte Mellemtid modtagne Varer lod Tiltalte gaa ind i Aktieselskabets Varebeholdning og disponerede over dem i Aktieselskabets Forretning uden at tage noget Hensyn til, at de i Virkeligheden ikke omfattedes af Overdragelsen til Aktieselskabet.

Efter Modtagelsen af oven nævnte Cirkulære gjorde flere af Kreditorerne Anmeldelse til Politiet, og under 28 Maj begærede en af dem Tiltaltes Bo taget under Konkursbehandling, hvilken Begæring mod Tiltaltes Protest blev tagen til Følge ved Skifterettens Decision af 14 Juni.

Denne Decision er af Tiltalte indanket for Højesteret, hvilken Appel navnlig motiveredes med, at Tiltalte i sine udestaaende Fordringer — hvilke ikke ere overdragne til Aktieselskabet — har Aktiver nok til Dækning af selve Konkursrekvirentens Krav.

Under den i Anledning af Konkursen foretagne Registreringsforretning har fornævnte Tømmerhandler Drejer, der allerede paa en den 25de Maj afholdt »ekstraordinær Generalforsamling« paa Overretssagfører Lauridsens Kontor havde fremsat sine Betæneligheder med Hen-

syn til den hele trufne Ordnings Lovmedholdelighed, erklæret, at Varelagerets Overdragelse til et Aktieselskab var en pro forma-Retshandel, hvorefter Varelageret blev inddraget under Boet.

Tiltalte har i Anledning af denne Drejers Optræden sagsøgt ham til Betaling af en Erstatning paa 5000 Kr.

I den i Boet foretagne Statusopgørelse ere Passiverne — Gælden til Drejer indbefattet — opførte med ca. 14300 Kr., medens Aktiverne ere opførte med ca. 2300 Kr., foruden ca. 8700 Kr. udestaaende Fordringer, der, da de saa godt som alle er paa hjemløse Søfolk, af Skifterettens Medhjælper er betegnede som »næsten uerholdelige«, medens Tiltalte har anslaaet deres Værdi til mellem en Fjerdedel og Halvdelen af deres Paalydende.

Tiltalte har udtrykkelig erkendt, at han, den Gang Aktieselskabet blev dannet, var paa det rene med, at han maatte gaa Fallit, hvis der ikke blev truffet en saadan ekstraordinær Ordning, og Tiltalte har endvidere erkendt, at Hensigten med Aktieselskabets Stiftelse var at sikre Forretningens Fortsættelse, saaledes at han selv kunde have »en Smule Indtægt deraf«, idet Kreditorerne ved Aktieselskabets Overtagelse af Varelageret hindredes i at standse Forretningen ved at søge Fyldestgørelse i Lageret, og derfor vilde blive nødte til »at vente lidt længere paa deres Penge«.

Hvad nu den retlige Bedømmelse af de af Tiltalte saaledes foretagne Handlinger angaar, skal først bemærkes, at det findes betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved Aktieselskabets Dannelses og Varelagerets Overdragelse til dette kun har tilsigtet rene og skære pro forma-Transaktioner, idet det ikke findes usandsynligt, at Tiltalte samtidig med at nyde de Fordele, som derved søgtes naaet af ham, ogsaa vilde have underkastet sig de deraf følgende Begrænsninger i hans Dispositionsret.

Endvidere findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte har foretaget de nævnte Transaktioner for at opnaa, at Ejendele, der rettelig tilkom hans eventuelle Konkursbo, definitivt ikke skulde komme dette til Gode, idet Tiltaltes Forklaring om at have villet benytte den ved Transaktionerne tilsigtede Sikring imod Kreditorernes Indskriden til at fortsætte Forretningen, ikke blot med det for Øje at skaffe ham selv en sikker, mindre Indtægt, men ogsaa med det for Øje at søge Kreditorerne suksessivt dækkede, ikke kan forkastes.

Fremdeles maa det efter alt foreliggende betragtes som givet, at Transaktionernes Hensigt ikke var at give Tiltaltes Hovedkreditor Drejer nogen reel Begunstigelse paa de andre Kreditors Bekostning.

Derimod findes Tiltalte at have overtraadt Straffelovens § 257 derved, at han — skønt insolvent — paa oven angivne Maade har ladet sin Forretning overgaa til et Aktieselskab og overdraget dette hele sit Varelager for derved at hindre Kreditorerne i at søge Fyldestgørelse i Varelageret, naar de lovlige Betingelser derfor i øvrigt maatte være til Stede.

Endvidere findes Tiltalte at have overtraadt denne Lovbestemmelse derved, at han — efter hvad han har erkendt — den 3dje Maj d. A. har fra Grosserer Ipsen-Møller ladet sig paa Kredit udlevere de oven nævnte Varer til Beløb 535 Kroner 54 Øre uden at omtale, at han da alt havde foretaget de oft omtalte Aktieselskabs-Transaktioner, samt,

da Ipsen-Møller forlangte Varerne tilbage, har vægret sig ved at udlevere dem.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Torsdagen den 23 Marts.

Nr. 19. Grosserer **Axel Vilhelm Dreyer** (Overretssagf. Harboe)
contra

Landbrugsministeriet paa Statskassens Vegne (den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsmaalet om Statskassens Ansvar for Beslaglæggelsen af et Parti Margarine og Forbud mod Indførsel af et andet Parti.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Maj 1903: De Indstævnte, Landbrugsministeriet paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Grosserer Axel Vilhelm Dreyer, saavel i Hoved- som i Kontinuationssøgsmaalet fri at være. Sagens Omkostninger ophæves i begge Søgsmaal.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Appellanten vil derhos have at betale i Salær for Højesteret til den konstituerede Kammeradvokat 120 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Axel Vilhelm Dreyer, til den konstituerede Kammeradvokat 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved Skrivelse af 14 December 1899 meddelte Smør- og Margarinekontrollen i København det herværende Politi, at Citanten, Grosserer Axel Vilhelm Dreyer, der her i Staden havde Konsignationslager af Margarine for Firmaet A. Bluysen Zonen i Asten i Holland, var fundet i Besiddelse af 145 Foustager Margarine af forskellig Kvalitet fra bemeldte Firma, og at

det ved Undersøgelse af Prøver af de forskellige Kvaliteter havde vist sig, at de indeholdt Borsyre. Politiet beslaglagde derefter den 18de s. M. Partiet, og efter at Sagen var bleven undersøgt ved Københavns Kriminal- og Politiret, under hvilken Undersøgelse det oplystes, at den beslaglagte Margarine indeholdt Borsyre i et Kvantum af fra 0,003—0,011 pCt., blev Citanten sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov af 22de Marts 1897 om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. Ved oven nævnte Rets Dom af 8 Maj 1900 blev Citanten for Overtrædelse af bemeldte Lovs § 10, 1ste Stk. — der blandt andet forbyder Forhandling af Margarine med Tilsætning af andre Konserveringsmidler end Kogsalt — jfr. dens § 17, 3dje Stykke, anset med en Bøde af 50 Kr., hvorhos de oven omtalte Foustager med Margarine konfiskeredes. Ved Højesterets den 14 December 1900 i Sagen afsagte Dom blev Citanten imidlertid frifunden for det offentlige Tiltale, idet det i Dommen udtales, at det ikke kan antages, at den Borsyre, hvoraf der var fundet Spor i Margارين, er tilsat enten det færdige Produkt eller noget af Raastofferne som Konserveringsmiddel for Margarine, eller at Borsyre i saa ringe Mængde som den forefundne vilde kunne have nogen Betydning i saa Henseende.

I December Maaned 1899, efter at Politiet havde beslaglagt de omtalte 145 Foustager Margarine, ankom der til Citanten, ligeledes fra Firmaet A. Bluysens Zonen i Asten, i 2 Partier i alt 87 Foustager Margarine, der ved Analysering viste sig at indeholde Borsyre — som det maa antages i samme Mængde som i det omtalte beslaglagte Parti. Citanten lod Foustagerne henstaa uklarerede paa Københavns Toldbod, og gjorde i Henhold til § 17 i foran nævnte Lov Anmeldelse til Politiet om, at Margارين var ankommen til ham, og at den i Følge Analyse indeholdt Borsyre. Han ansøgte derpaa Landbrugsministeriet om Tilladelse til at forhandle de 87 Foustager Margarine til Bageribrug, men ved Ministeriets Skrivelse af 11 Januar 1900, der meddeltes Citanten af Margarinekontrollen den 19de s. M., blev dette Andragende afslaaet, medens Ministeriet derimod tillod Citanten atter at udføre Margارين her fra Landet — en Tilladelse, hvoraf Citanten imidlertid ikke benyttede sig. Margارين blev henliggende paa Toldboden, indtil Margarinekontrollen i Januar 1901, under Hensyn til den ovenfor omtalte af Højesteret afsagte Dom, tillod Margارينens Forhandling.

Under nærværende Sag, der er procederet efter Hoved- og Kontinuationsstævning, har Citanten under Hovedsagen søgt Landbrugsministeriet paa Statskassens Vegne til Betaling af 718 Kr. 33 Øre, dels i Erstatning for Tab, bevirket ved, at de 87 Foustager Margarine ere blevne forringede i Værdi ved at henligge i Tiden fra deres Ankomst her til Staden og, til de i Januar 1901 bleve givne fri til Forhandling, dels i Godtgørelse for Lagerleje m. m., med Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a., fra Hovedstævningens Dato, den 4 Juli 1901.

Samtidig med Anlægget af nærværende Hovedsag, anlagde Citanten Sag her ved Retten mod Politidirektøren i København paa det offentlige Vegne til Betaling af 2735 Kr., dels i Erstatning for Tab bevirket ved, at de foran omhandlede 145 Foustager Margarine vare blevne forringede i Værdi ved at henligge i den Tid, de vare beslaglagte, dels i Godtgørelse for Lagerleje m. m. Efter at Politidirektøren,

der under Sagen bestred, at han var rette Sagvolder, ved Rettens Dom af 17de Februar 1902 var bleven frifunden for Citantens Tiltale, idet der gaves ham Medhold i hans anførte Indsigelse, har Citanten efter Kontinuationsstævning af 27de September s. A. paastaet Landbrugsministeriet paa Statskassens Vegne tilpligtet, foruden det hovedpaastævnte Beløb, at betale ham i Erstatning for det Tab, der, som nys nævnt, skal være bevirket ved Beslaglæggelsen af de 145 Foustager Margarine m. v., 2736 Kr. med Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a. fra Kontinuationsstævningens anførte Dato. Citanten har derhos paastaet sig tilkendt skadesløse Sagsomkostninger saavel i Hoved- som i Kontinuationssagen.

De Indstævnte, der have givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, have procederet til Frifindelse i begge Søgmaal, og paastaet Citanten tilpligtet at betale Salær til den kst. Kammeradvokat.

Efter det foreliggende maa det antages, at der ikke af nogen af de paagældende Statsfunktionærer er udvist noget, efter de almindelige Regler, til Erstatning forpligtende Forhold, og allerede af denne Grund vil de Indstævnte være at frifinde, idet der i al Fald kun under en modsat Forudsætning kunde være Spørgsmaal om at paalægge Statskassen Ansvar for det skete.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-hæve i begge Søgmaal, og der bliver herefter ikke Spørgsmaal om at tilkende den kst. Kammeradvokat Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 24 Marts.

Nr. 127.

Højesteretssagfører Winther

contra

Ove Valdemar Petersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17de December 1904: Tiltalte Ove Valdemar Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, der- under Salær til Aktor, Overretssagfører Sinding, 20 Kr. At efter- kommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte,

Ove Valdemar Petersen, til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Ove Valdemar Petersen, der er født den 7de Februar 1877 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Aaret 1900 aabnede Tiltalte, der havde erholdt Fuldmyndighedsbevilling, en Herreekviperingsforretning her i Staden.

Forretningen gik, trods Assistance fra Tiltaltes Fader, saa daarligt, at Tiltalte baade i Aaret 1901 og i Aaret 1902 maatte søge Akkord med sine Kreditorer, og lykkedes det ham, væsenlig ved Forstrækninger fra hans Fader, at affinde sig med de fleste af disse.

Da Tiltalte den 1ste Februar d. A., paa hvilket Tidspunkt flere Veksler paa ham vare blevne protesterede, og flere af hans Kreditorer dels havde, dels i den nærmeste Fremtid kunde ventes at faa eksigibelt Grundlag for deres Fordringer paa ham, blev klar over, at han var ude af Stand til at betale sine Kreditorer, og paa, at hans Fallit, med mindre han fik yderligere Assistance fra Faderen, var nær forestaaende, henvendte han, der efter Faderens Udtalelser maatte være klar paa, at en Anmodning til denne om yderligere Forstrækninger til Fyldestgørelse af Tiltaltes Kreditorer vilde være frugtesløs, sig til sin juridiske Konsulent, Overretssagfører J. K. Lauridsen, hvilken Henvendelse han særlig blev foranlediget til derved, at en større Kreditor, Firmaet Bigler & Søn, der under det efter Tiltaltes Formening urigtige Foregivende, at det ikke havde tiltraadt Tiltaltes seneste Akkord, havde sagsøgt Tiltalte for sit Tilgodehavende, ca. 800 Kr., hver Dag gennem Dom kunde ventes at faa eksigibelt Fundament for Beløbet.

Efter nævnte Overretssagførers Raad bestemte Tiltalte sig derefter til at overdrage sin Forretning til et Aktieselskab, og fik den 18de Februar et saadant dannet under samme Navn som det, under hvilket Tiltaltes Forretning hidtil var dreven, nemlig: »Den billige Flip ved Rundetaarn«.

Bestyrelsen for dette Aktieselskab, der den 12te Marts blev anmeldt til Firmaregistret, kom til at bestaa af Tiltalte, dennes Svoger og en Bekendt af Tiltalte. Aktiekapitalen udgjorde 5000 Kr., fordelt i Aktier paa 100 Kr. I de for Selskabet vedtagne Love blev det bestemt, at den paa Tiltaltes Forretning hvilende Gæld, for saa vidt den var bleven stiftet mellem den 15 November 1903 og Begyndelsen af Marts 1904, vilde være at betale, forinden noget kunde henlægges til Reservefond, eller Udbytte til Aktionærerne kunde udbetales med mere end $4\frac{1}{2}$ pCt.

Til dette Aktieselskab overdrog nu Tiltalte den 14de Marts sine eneste Aktiver af Betydning, nemlig sit Varelager og Forretningsinventar, hvis Værdi i hans Bøger var opført til en Fakturapris af ca. 5700 Kr., men som i Tilfælde af tvungen Realisation ikke mentes at ville udbringe mere end ca. 1200 Kr., for en Købesum af 5000 Kr., der blev berigtiget ved, at Tiltalte modtog de Aktier til Paalydende i

alt 5000 Kr., som Selskabet udstedte, og blev Tiltalte samme Dag af Aktieselskabets Bestyrelse antaget til dettes administrerende Direktør med en Gage, der foreløbig blev sat til 100 Kr. om Maaneden.

Tiltalte havde, da denne Overdragelse fandt Sted, foruden en privat Gæld, stor 1530 Kr., og en Restgæld for Inventar, stor ca. 300 Kr., en Varegæld af ca. 2400 Kr., der var stiftet i Tiden efter 15de November 1903, eller i alt Fald skulde betragtes som værende dette, og den fornævnte Gæld til Firmaet Bigler & Søn, der i Slutningen af Februar havde gjort Skridt til at skaffe sig Sikkerhed for denne ved Udlæg i Tiltaltes Ejendele paa Grundlag af den nu faldne Dom, men var bleven forhindret deri ved Tiltaltes Appel af Dommen, hvorhos Tiltalte til sin Fader skyldte et Beløb af ca. 38000 Kr.

Af Aktierne, som Tiltalte modtog i Vederlag for Overdragelsen, og som, som ovenfor nævnt, hver lød paa 100 Kr., beholdt Tiltalte selv 3, medens han overlod sin Fader 34 og overdrog Resten væsentligst til nogle faa af sine Kreditorer, hvis Tilgodehavende hos ham var indbefattet under hans oven nævnte private Gæld.

I den nærmeste Tid efter, at Overdragelsen af Tiltaltes Forretning til Aktieselskabet havde fundet Sted, forsøgte forskellige af hans Kreditorer uden Resultat at gøre Eksekution eller Arrest hos Tiltalte, der under 24de April gennem et Cirkulære gjorde sine Kreditorer bekendt med, at han havde afhændet sit Lager og Inventar til det oft-nævnte Aktieselskab, og i Cirkulæret anførte, at Selskabet ikke maatte uddele Udbytte til nogen, forinden Tiltaltes Kreditorer vare betalte, for saa vidt Gælden var stiftet, som der ved en Fejltagelse var kommen til at staa, inden i Stedet for efter den 15 November 1903.

Det var efter det oplyste ved denne Tilføjelse Meningen at udelukke Firmaet Bigler & Søn fra eventuel Fyldestgørelse gennem Aktieselskabets mulige Overskud.

Den 3 Maj d. A. blev Tiltaltes Bo efter Begæring af en Kreditor taget under Konkursbehandling ved den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, som derefter, i Anledning af en af en Del af Tiltaltes Kreditorer derom fremsat Begæring, foranledigede kriminel Undersøgelse indledet mod Tiltalte i Anledning af det passerede.

Tiltalte har erkendt, at han var klar paa, at han ved den stedfundne Overdragelse af sit Varelager og Inventar betog sine Kreditorer Adgang til at faa Fyldestgørelse for deres Tilgodehavende hos ham i hans eneste Aktiver af Betydning.

Han har fremdeles erkendt, at den stedfundne Overdragelse af disse Aktiver til Aktieselskabet tilsigtede og vilde have til Følge, at Firmaet Bigler & Søn slet ingen Fyldestgørelse vilde faa for dets Fordring paa ham, og at han var klar paa, at hans øvrige Forretningskreditorer efter Forretningens Afstaaelse til Aktieselskabet i alt Fald kun vilde have en ganske problematisk Udsigt til i en ganske ubestemt Fremtid at erholde nogen Dækning for deres Tilgodehavende.

Tiltalte har endvidere erkendt, at en af de medbestemmende Grunde for ham til at foretage den omhandlede Transaktion var den, at han derved kunde sikre sin fremtidige Eksistens.

Paa den anden Side har han gjort gældende, at han ogsaa ved Transaktionen har haft for Øje, at hans Kreditorer, afset fra Firmaet

Bigler & Søn, under den ved Aktieselskabets Oprettelse tilvejebragte Ordning vilde have nogen Udsigt til efter Haanden at faa Dækning, medens de i Tilfælde af, at det oftnævnte Firma havde tilendebragt sin Retsforfølgning mod Tiltalte gennem Udlæg i og Transaktionerne af*) Tiltaltes Varelager og Inventar vilde miste enhver saadan Udsigt.

Endelig har Tiltalte anført, at han kun har indladt sig paa den omhandlede Transaktion i Tillid til hans Sagførers Udtalelse om, at den var lovlig.

Da imidlertid Tiltalte har foretaget Overdragelsen til Aktieselskabet paa et Tidspunkt, da han ventede en Eksekution og maatte forudse sin Fallit som forestaaende, da han ved Overdragelsen tilsigtede, dels at søge at sikre sin egen Eksistens, dels at afskære Bigler & Søn fra Fyldestgørelse, og da han maa have været klar paa, at der ikke var nogen virkelig Udsigt til, at hans øvrige Kreditorer vilde faa Fyldestgørelse gennem Aktieselskabet i en overskuelig Fremtid, findes Tiltaltes Handlemaade at maatte tilregnes ham som Overtrædelse af Straffelovens § 260, jfr. til Dels Konkurslovens § 168.

Tiltalte vil herefter være at anse efter den nævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 142. Højesteretssagfører Bagger

contra

Lauritz Peter Emil Werner (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningsloven, samt til under en daglig Mulkt at fjerne den i hans Ejendom, Carstengade 56 i København, opsatte Gasmotor.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1904: Tiltalte, cand. pharm. Lauritz Peter Emil Werner, bør for det offentlige Tiltale i denne Sng fri at være. Sagens Omkostninger paalægges det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Winther hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

*) Skal formentlig være: Tvangsauktion over.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, paa Begæring af Bygningskommissionen i København rejste Sag tiltales cand. pharm. Lauritz Peter Emil Werner for Overtrædelse af Bygningsloven samt til under en daglig Mulkt at fjerne den i hans Ejendom, Carstengade Nr. 56 her i Staden, opsatte Gasmotor.

Det er ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at Tiltalte for et Par Aar siden uden Anmeldelse til eller Tildelse fra Bygningsvæsenet har i Kælderen til fornævnte Ejendom ladet opstille en til Gulvet faststøbt $\frac{1}{2}$ H. K. Gasmotor, uagtet Kælderen ikke fyldestgør de i Bygningsloven for København (Nr. 77) af 12 April 1889 §§ 40 og 41 opstillede Betingelser for at indrettes som Beboelsesrum, $\varnothing$: »et Rum, der er forsynet med Ildsted eller indrettet til at opvarmes«. Motorens Bestemmelse er at forsyne Ejendommen med elektrisk Lys.

Da imidlertid den nævnte Gasmotor efter sin Indretning og Bestemmelse ikke, som af Bygningskommissionen forment, kan anses som et Ildsted i Bygningslovens Forstand eller overhovedet kan henføres under nogen af de Bygningsdele eller Bygningstilbehør, paa hvilke Bygningslovens Forskrifter finde Anvendelse, i hvilken Henseende det navnlig efter det om Motorens Bestemmelse oplyste maa være uden Betydning, at den er sat i Forbindelse med Gasledningen i Ejendommen, findes der ikke med dens Anbringelse at have været forbundet nogen Overtrædelse af Bygningsloven, og Tiltalte vil saaledes være at frifinde.

Nr. 118.

Advokat Halkier

contra

Jens Andreas Vilhelm Rerup (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15de November 1904: Tiltalte Jens Andreas Vilhelm Rerup bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 400 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom anførte Kriminal- og Politirets Dom af 17 September f. A. er stadfæstet ved Højesterets Dom af 25 November s. A., og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte,

Jens Andreas Vilhelm Rerup, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Andreas Vilhelm Rerup, der er født den 17 August 1855 og senest anset ved Rettens Dom af 17de September d. A. for 3dje Gang begaaet ulovligt Mæringsbrug og 3dje Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., tiltales paa ny for Overtrædelse af Næringslovgivningen.

Ved nys nævnte Dom blev det statueret, at Tiltalte, der uden at være i Besiddelse af Borgerskab driver en Beværtning i St. Annægade Nr. 17 her i Staden, maatte anses som denne Beværtnings virkelige Indehaver, idet den, paa hvis Værtshusholderborgerskab Forretningen drives, er en i Amerika bosat Mand, der faktisk intet har haft med Forretningens Ledelse at gøre og ej heller har modtaget noget Udbytte deraf.

Da nu Tiltalte under nærværende Sag har forklaret, at han vedvarende driver bemeldte Beværtning med Brændevinsudskænkning paa den omtalte, i Amerika bosiddende Mands Borgerskab, at denne ikke siden har været her i Landet eller har faaet noget som helst Udbytte udbetalt af Forretningen, samt at Forholdet overhovedet er fortsat uforandret siden Afsigelsdn af Dommen af 17de September d. A., vil Tiltalte være at anse for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og 4de Gang udøvet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 efter Omstændighederne med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kroner.

Nr. 140.

Advokat Halkier

contra

Georg Theodor Andersen og Emil Karl Valdemar Andersen
(Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Arts Skippinge Herreders Ekstrarets Dom af 15 August 1904: Tiltalte, Arbejdskarl Emil Karl Valdemar Andersen af Løgtved, bør for Aktørs Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Tjenestekarl Georg Theodor Andersen af Rerslev, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Murer Johannes Julius August Christiansen, kaldet Mørk, af Stokkebjerg, 85 Kr. 20 Øre. Aktionens Omkostninger, hvorunder Salærerne

til Aktor, Sagfører Springborg af Holbæk, 20 Kr. og til Defensorerne, Sagfører Werner og Overretssagfører Schultz, begge af Kallundborg, 15 Kr. til hver, betales af Tiltalte G. T. Andersen, dog at Tiltalte E. K. V. Andersen in solidum med ham deraf udreder Halvdelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 November 1904: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at dens Bestemmelse om, at Tiltalte Emil Karl Valdemar Andersen in solidum med Tiltalte Georg Theodor Andersen skal betale Halvdelen af Aktionens Omkostninger, bortfalder, og at det først nævnte Tiltaltes Defensor tillagte Salær udredes af det offentlige. Tiltalte Georg Theodor Andersen betaler i Salær til Aktor og til sin Defensor for Overretten, Overretssagførerne Busch og V. S. Salomonsen, henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. I Salær til Tiltalte Emil Karl Valdemar Andersens Defensor for Overretten, Overretssagfører Paludan, udreder det offentlige 20 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Georg Theodor Andersen, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Arts og Skippinge Herreders Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Georg Theodor Andersen og Emil Karl Valdemar Andersen, som ere fødte henholdsvis den 23de Marts 1880 og den 26de December 1878, og som — bortset fra, at sidst nævnte under sin Militærtjeneste 4 Gange er arbitrært straffet for Tjenesteforseelser — ikke ere fundne tidligere straffede, aktionerede for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

I Følge de under Sagen afgivne, til Dels beedigede Vidnefor-

klaringer og det i øvrigt foreliggende ere Sagens Omstændigheder følgende:

Murer Johannes Julius August Christiansen, kaldet Mørk, som deltog i en den 23de Maj d. A. (2den Pinsedag) i Bjergsted Skov afholdt Fest, blev, da han om Aftenen Kl. 9 à 9 $\frac{1}{2}$ stod med Ryggen til et paa Festpladsen værende Beværtningstelt, bag fra overfaldet af 4—5 fra Teltet kommende Mandspersoner, hvoriblandt Tiltalte G. Th. Andersen, hvilke Personer tildelte ham flere Slag i Hovedet og derpaa, da han søgte at løbe fra dem, forfulgte ham ned ad Skraaningen uden for Teltet samt ved at slaa ham eller trække i ham bevirkede, at han faldt til Jorden, hvorefter nogle af dem, af hvilke bemeldte Tiltalte laa oven paa ham, slog og sparkede ham.

Mørk, som, da han rejste sig op, var blodig i Ansigtet, blev samme Aften undersøgt af en Læge, i Følge hvis Dagen efter udstedte Attest der ved Undersøgelsen af den behaaede Del af Hovedet fandtes 5 fra 1 til 2 Ctm. lange Saar, sandsynligvis alle stammende fra Knivstik, foran det ene Øre et ganske lignende, dog kun $\frac{1}{2}$ Ctm. langt Saar, utvivlsomt stammende fra et Knivstik, paa det ene Øre et kontunderet Saar (nærmest Hudafskrabning) og endelig paa venstre Haand et Stiksaar mellem Tommel- og Pegefinger og to Kontusioner af Haandryggen med Hudafskrabning og sammenflydende, ret betydelig Hævelse.

Det udtaltes sluttelig i Attesten, at samtlige Saar og Kontusioner sandsynligvis vilde helbredes i Løbet af en til tre Uger uden skadelige Følger. I et den 9 Juni s. A. afholdt Forhør forklarede Mørk, at Saarene da var omtrent lægte, men at han som Følge af Overfaldet havde været uarbejdsdygtig i 2 Uger.

Tiltalte E. K. V. Andersen har under Sagen forklaret, at han ved den nævnte Skovfest, da han om Aftenen saa sin Broder, medtiltalte G. Th. Andersen, og en ham ubekendt Mand staa med Hænderne paa Skuldrene af hinanden, uden at han dog vil have bemærket, om de var i Slagsmaal med hinanden — som det i hans Forklaring hedder — »af Overgivenhed gik imellem dem« og skilte dem ad. Overfor hans Benægtelse er det imidlertid ikke godtgjort, at han har været med til at tilføje Mørk Vold.

Tiltalte G. Th. Andersen har i sine under Sagen afgivne Forklaringer tilstaaet den nævnte Aften uden for det ommeldte Telt at have slaaet Mørk og skubbet denne ned ad Skraaningen, samt at han, efter at Mørk var faldet, havde fat paa denne, liggende øverst, indtil hans fornævnte Broder kom til og tog ham bort.

Han, som ikke vil have set nogen anden tilføje Mørk Vold, gør derhos gældende, at de af ham selv mod Mørk udøvede Voldshandlinger, hvortil han ikke vil have anvendt Kniv eller andet Redskab, men kun Hænderne, ere foretagne i Nødværge, i hvilken Henseende han har forklaret, at Mørk umiddelbart i Forvejen inde i oftnævnte Telt havde tildelt ham et Slag i Hovedet med en i et Baand hængende Blykugle. Til denne Forklaring, som er i Strid med, hvad der i øvrigt foreligger om det under Mørks Tilstedeværelse i Teltet passerede, og om, hvorledes Voldshandlingerne mod Mørk tog deres Begyndelse, kan der imidlertid ikke tages Hensyn. Der maa endvidere,

uanset bemeldte Tiltaltes modstaaende Forklaringer, efter de foreliggende Oplysninger gaas ud fra, at han har udøvet Voldshandlingerne i Forening med flere andre Personer, uden at det dog er oplyst, hvem disse er.

Han maa herefter, og idet de i Lægeattesten beskrevne Læsioner maa antages at være tilføjede Mørk ved det ommeldte Overfald, bære Ansvar for samtlige disse Læsioner, derunder for dem, der maatte hidrøre fra Knivstik, hvad enten det er ham selv eller andre af Deltagerne i Overfaldet, der har tilføjet Mørk disse.

Det maa efter det anførte billiges, at Tiltalte E. K. V. Andersen ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale, og at Tiltalte G. Th. Andersen er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt dømt til overensstemmende med en af Mørk i saa Henseendn nedlagt Paastand at betale denne 85 Kroner 20 Øre i Erstatning, nemlig for Udgifter til Lægebehandling 12 Kroner 20 Øre, for Næringstab 48 Kroner og for Lidelser, Lyde og Vansir 25 Kroner.

Mandag den 27 Marts.

Nr. 159.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Emil Keller (Def. Liebe),

der tiltales for Betleri.

Nykøbing paa Falster Politirets Dom af 27 Januar 1905: Arrestanten Peter Emil Keller bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Februar 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Nyholm og Prokurator Mundt, betaler Arrestanten Peter Emil Keller 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte, Peter Emil Keller, til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Emil Keller, der er født den 25 November 1854, og som tidligere har været straffet mange Gange navnlig for Betleri, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 September f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltales under denne fra Nykøbing p. F. Købstads Politiret hertil indankede Sag paa ny for Betleri, og ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste er det godtgjort, at han den 16de Januar d. A. har betlet forskellige Steder i Nykøbing p. F.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Nr. 153.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peter Mortensen (Def. Halkier),

der tiltales for Falsk.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3dje Januar 1905: Arrestanten Jens Peter Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kiørboe, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Februar 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Kalko, betaler Arrestanten Jens Peter Mortensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret beta-

ler Tiltalte, Jens Peter Mortensen, til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Købstads Ekstraret indankede Sag er Arrestanten Jens Peter Mortensen aktioneret for Falsk.

Arrestanten, der er født den 8de Marts 1886, er tidligere anset: ved Grenaa Købstads samt Nørre- og en Del af Sønderherreds Ekstrarets Dom af 14 Maj 1902 efter Straffelovens § 270, jvfr. § 37 og § 21, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med 20 Rottingslag, ved Slagelse Købstads Politirets Dom af 9de Marts 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved Han Herreders Politirets Dom af 15 Maj 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 24 Dage, ved Viborg Landsoverrets Dom af 11 April 1904 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 og Lov af 9 April 1891 § 57 med Tvangsarbejde i 30 Dage og senest ved Lemvig Købstads Politirets Dom af 25de Juni 1904 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 og Frdn. 10de December 1828 § 13, jfr. § 10, med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Arrestanten har under Sagen afgivet følgende Forklaring:

En Dag i Efteraaret 1903 kom Arrestanten, der af Profession er Slatersvend, og som da var paa Vandring her i Landet for at søge Arbejde, under et Besøg paa Svendehjemmet i Slagelse i Samtale med nogle ham ubekendte Svende om, hvilke Legitimationspapirer der udkrævedes for at opnaa Logi, og der udtaltes den Formening, at en Daabsattest, der var det eneste Legitimationspapir, som Arrestanten, hvis Svendebrev var bortkommet, var i Besiddelse af, næppe var tilstrækkelig. En af de tilstedeværende Svende ytrede da uden nogen Foranledning fra Arrestantens Side, at han nemt skulde skaffe ham en anbefaling, og nedskrev straks, efter at have spurgt Arrestanten om hans Navn, som Arrestanten opgav, saa lydende Anbefaling:

Nysted 14/11 03.

Arbejdssedel

Slattersvend Jens P. Mortensen fra Aalborg har Arbeidet hos mig fra 16/9 til Dags dato og har opført sig til min Tilfredshed.

C. Kryger,
Slagtermester.

Denne Anbefaling tog Arrestanten til sig og har derefter, uagtet han vidste, at den var falsk, forevist den paa mange Steder omkring i Landet i Svendehjem og lignende Institutioner af mere eller mindre

---

Færdig fra Trykkeriet den 13 April 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Nanna Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 7.

Mandagen den 27 Marts.

filantropisk Karakter for der at opnaa Logi, hvilket han som oftest fik gratis, hvorimod han har benægtet at have forevist den, naar han søgte Arbejde, eller at have benyttet den paa anden Maade end anført.

Den 25 November 1904 søgte Arrestanten Logi paa Svendehjemmet i Kolding, hvor han foreviste den oven nævnte Anbefaling for Værten, der spurgte, om han ikke havde andre Legitimationspapirer, hvilket Arrestanten benægtede.

En tilstedeværende, Arrestanten ubekendt Svend ytrede lidt efter, uden Foranledning fra Arrestantens Side, at han nok skulde skaffe ham en Arbejdsseddel, og nedskrev umiddelbart derpaa, efter paa Forespørgsel at have faaet Oplysning af Arrestanten om dennes Navn, Hjemsted og Stilling, saa lydende Anbefaling, som han gav Arrestanten:

Lemvig den 7/10 1904.

Slagtersvend Jens P. Mortensen fra Aalborg.

Har arbejdet hos mig fra Dags Dato,

Til den 7/10 1904.

Hvorfor jeg anbefaler ham til alle mine Kollega

Som en tro og paalidelig Svend.

C. Kjelsen,
Slagtermester.

Medens Arrestanten ikke i Kolding gjorde Brug af denne Anbefaling, har han den 29 November s. A., da han i Odense søgte Optagelse paa et Svendeherberg, hvor der gives rejsende Haandværksvende, der er i Besiddelse af Legitimationspapirer, gratis Nattelogi og Morgendrik og eventuelt skaffes dem gratis Mad hos private, forevist saavel denne som den i Slagelse udfærdigede falske Anbefaling for Herbergets Forstander, Skrædder Jørgensen, der optog ham i Herberget, men samme Dag paa Grund af Mistanke til Ægtheden af den sidst udfærdigede Anbefaling gjorde Anmeldelse til Politiet.

Arrestanten har videre forklaret, at han ikke ved, til hvilke Personer Underskrifterne paa de to Attester sigte, og at det er ham ubekendt, om der findes nogen Slagtermester Kryger i Nysted og nogen Slagtermester Kjelsen i Lemvig. Ved den af Politiet anstillede Undersøgelse er det oplyst, at der i Nysted findes to Slagtermestre ved Navn henholdsvis Otto Krüger og Valdemar Krüger, men ingen ved

Navn C. Kryger, samt at der i Lemvig findes en Slagtermester ved Navn A. C. Kjeldsen.

For sit oven nævnte Forhold vil Arrestanten, hvis Forklaring maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, være at anse efter Straffelovens § 275, jfr. § 270 og til Dels § 271, med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Analogien af Straffelovens § 270, jfr. § 271, har samme Straf — — vil den i det hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 11 April.

Nr. 111. Højesteretssagfører Dietrichson
contra

1) **Christian Larsen**, kaldet **Kullerup**, 2) **Hans Rasmussen**, kaldet **Ruderkonge**, 3) **Carl Gustav Christensen** og 4) **Mads Nielsen Christiansen**, kaldet **Christensen** (Defensorer: for Nr. 1 og 4 Jensen, for Nr. 2 Winther og for Nr. 3 Bagger),

der tiltales: Nr. 1) for Drab, Tyveri og Blodskam, Nr. 2) for Meddelagtighed i Drab og Tyveri, Nr. 3 og 4) for Meddelagtighed i Drab og i Tyveri.

Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 17 Juni 1903: Arrestanten Christian Larsen (Kullerup) bør hensættes til Tugthusarbejde i 12 Aar; Arrestanten Carl Gustav Christensen til Tugthusarbejde i 8 Aar og Arrestanterne Hans Rasmussen og Mads Nielsen Christiansen samt Arrestantinden Mette Kirstine Christiansen til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 6, 2 og 1½ Aar. Denne Sags Omkostninger ville være at udrede af Mette Kirstine Christiansen med 1/10 Del og af Christian Larsen, Carl Gustav Christensen, Hans Rasmussen og Mads Nielsen Christiansen in solidum med 9/10 Dele. I Erstatning til Husmand, Arbejdsmand Lars Petersen af Holme Mark vil Christian Larsen have at betale 3 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te April 1904: Arrestanterne Christian Larsen, kaldet Kullerup, Hans Rasmussen, kaldet »Ruderkonge«, og Carl Gustav Christensen bør straffes med Tugthusarbejde henholdsvis paa Livstid, i 16 Aar og i 16 Aar. I øvrigt bør Underrettsdommen, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at der, foruden de Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor, Sagfører Harder, i Underrettsdommens Præmisser tillagte Salærer af henholdsvis 200 Kr. og 150 Kr., der udredes paa den i Under-

retsdommen bestemte Maade, yderligere tillægges Prokurator Stürup i Salær 100 Kr., der vil være at udrede af de ovennævnte Arrestanter og Arrestanten Mads Nielsen Christiansen, kaldet Christensen, en for alle og alle for en. Der tillægges Aktor for Overretten, Overretssagfører E. Christensen, i Salær 300 Kr. og Defensorerne samme Steds, Prokurator Wolff og Overretssagførerne Busch og M. A. Meyer, i Salær hver 200 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede paa sidst nævnte Maade. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte Christian Larsen, kaldet Kullerup, og Mads Nielsen Christiansen, kaldet Christensen, ere ansete efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, dog at den for sidst nævnte Tiltaltes Vedkommende skete Henviſning til Straffelovens § 47, 2det Punkt, maa udgaa. De for dem i Dommen valgte Straffe findes passende. Hvad angaar de Tiltalte Hans Rasmussen, kaldet Ruderkonge, og Carl Gustav Christensen, maa det efter samtlige foreliggende Oplysninger antages, at disse Tiltalte forud have planlagt det i Dommen omhandlede Røveri, hvorfor de maa betragtes som Anstiftere og Gerningsmænd med Hensyn til de under Røveriet iværksatte Drab; men da det dog ikke kan anses aldeles tilstrækkelig godtgjort, at de for saa vidt have handlet med Overlæg, vil det kunne have sit Forblivende ved, at de ere ansete efter Straffelovens §§ 186 og 243; men Straffen findes efter Omstændighederne for hver af dem at burde bestemmes til Tugthusarbejde paa Livstid. I Henseende til den Christian Larsen idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hans Rasmussen, kaldet Ruderkonge, og Carl Gustav Christensen bør hensættes til Tugthusarbejde paa Livstid. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de oven nævnte fire Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagfører Dietrichson 800 Kroner, til Højesteretssagførerne Jensen, Winther og Bagger hver 600 Kroner og til Højesterets-sagfører Høgsbro 200 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreds Ekstraret her for Retten indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik Mette Kirstine Christiansen, for hvis Ved-

kommende Sagen ikke er appelleret, ere Arresterne 1) Christian Larsen, kaldet Kullerup, 2) Hans Rasmussen, kaldet Ruderkonger, 3) Carl Gustav Christensen og 4) Mads Nielsen Christiansen, kaldet Christensen, aktionerede: Nr. 1 for Drab, Tyveri og Blodskam, Nr. 2 for Meddelagtighed i Drab og Tyveri, Nr. 3 for Meddelagtighed i Drab og Tyveri, og Nr. 4 ligeledes for Meddelagtighed i Drab og Tyveri.

Sagens Omstændigheder, saaledes som de foreligge oplyste dels i et i 1896 ved Langelands Herreders Politiret optaget Forhør, dels i et af en ved allerhøjeste Reskript af 6 Juni 1896 nedsat Undersøgelseskommission s. A. paabegyndt, den 5te Februar 1897 afsluttet Forhør, dels i et den 15 August 1902 ved fornævnte Politiret paabegyndt, den 4 Marts 1903 sluttet Forhør, dels endelig under et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumptionsforhør, ere følgende:

2den Pinsedag 1896, den 25 Maj Kl. ca. 6 om Eftermiddagen blev Hjulmand og Husmand af Oure Christian Mogensen og dennes Hustru Jørgine, f. Rasmussen, af Naboer fundne liggende livløse og med blodige Hoveder i deres Senge — hvori der ligeledes fandtes Blod — i Sovekammeret i deres Hus i Oure, hvortil alle Døre fandtes lukkede. I en Lo i et med Stuehuset sammenbygget Udhus fandtes en Rude i en lavtsiddende Luge ituslaet. Fra Loen er der Adgang til en i samme Længe liggende Huggestue, hvor der fandtes en paa Siderne stærkt blodpletet Kølle af Vægt $3\frac{1}{2}$ Pd., dannet af et rundt Gennemsnit af Træ, 6 Tommer i Diameter, 4 Tommer højt, i hvis Midte var anbragt et $1\frac{1}{2}$ Fod langt Skaft. Fra Huggestuen er der Adgang til et i Stuehuset liggende Bryggers og fra dette dels til en Forstue med Udgang til Gaarden, dels til et Køkken. Saavel fra Forstuen som fra Køkkenet haves Adgang til Sovekammeret; op til dette og til Forstuen med Adgang fra sidst nævnte Lokalitet ligger en Storstue. I Storstuen fandtes Skuffen i et Skab, hvor de afdøde opbevarede Dokumenter, udtrukken; men i øvrigt fandtes Ordenen intet Steds forstyrret. I Urkassen paa et i Sovekammeret staaende Ur fandtes i en Trækasse en Hundredekroneseddel og en Halvhundredekroneseddel i en Lærredspose. I et lille i Sovekammeret beroende Bord og i et Hjørneskab samme Steds, hvori de afdøde antages sædvanlig at have haft Penge liggende, fandtes derimod ingen saadanne, og ikke heller andet Steds i øvrigt. En Portemonnæ og en Tegnebog, hvori de afdøde efter det oplyste plejede at have deres Penge, er heller ikke blevne fundne efter Drabet. Hvor mange Penge de afdøde i det hele paa den omspurgte Tid have haft beroende i deres Hjem, har ikke kunnet oplyses; de maa dog antages at have haft en Del mere end de 150 Kr., der, som anført, blev fundne.

Konklusionen af den over Hjulmand Mogensens Lig den 27 Maj 1896 foretagne legale Obduktion gaar ud paa, at Døden er fremkaldt ved betydelig Knusning af Bendelene, navnlig af hele Undersiden af Hjernekassen, foraarsaget ved et med betydelig Kraft ført Slag med et stumpt Redskab. Det udtales i Konklusionen fremdeles, at Slaget maa have været absolut dødeligt, og at der intet er i Vejen for at antage, at det er foretaget med den oven ommeldte Trækølle. Konklusionen af den over Mogensens Hustrus Lig foretagne legale Obduktion gaar ud paa, at Døden er fremkaldt ved betydelig Knusning af Hjerneskalens Ben og Beskadigelse af Hjernen, foraarsaget ved et med betydelig

Kraft ført Slag med et stumt Redskab. Det hedder fremdeles, at Slaget har været absolut dødeligt, og at der intet er i Vejen for at antage, at det er tilføjet med den ommeldte Kølle. Denne sidste Obduktionsforretning er dog kun underskrevet af vedkommende Fysikus og ikke af vedkommende Distriktslæge, der deltog i Obduktionen, og som med Hensyn hertil har udtalt, at han for saa vidt var uenig i Konklusionen, som der efter hans bestemte Overbevisning var tilføjet Mogensens Hustru mere end et Slag, hvad han sluttede dels af de ydre Læsioners Sæde, dels af den Tilstand af Knusning og Adsplitelse, som ved Sektionen fandtes af Hovedets og Ansigtets Ben. Han anser det i øvrigt for utvivlsomt, at ethvert af de to Slag, der, efter hvad der forekommer ham rimeligt, har rammet henholdsvis højre Side af Panden og venstre Side af denne samt Ansigtets Næseparti, vilde have haft Døden til Følge.

Undersøgelsen i Sagen var under Forhørene i 1896 og 1897 i det væsentligste rettet mod Arrestanten Hans Rasmussen; ved Genoptagelsen i 1902 af Undersøgelsen, der foranledigedes ved de nedenfor omtalte Iagttagelser af Dampskibsfører Hansen, rettedes den tillige mod de tre andre Arrestanter.

Arrestanten Larsen har, efter paa forskellige Punkter at have afgivet andre Forklaringer, sluttelig i det væsentligste afgivet følgende Forklaring, hvis Rigtighed han har fastholdt under det oven nævnte Reassumptionsforhør med Tilføjende, at det er ham aldeles umuligt efter saa lang Tids Forløb at erindre alle Detaillerne ved, hvad der passerede før Drabet i Oure, medens, hvad der foregik under dette, har sat sig anderledes fast i Hukommelsen.

Efter Pinselørdag 1896 at være rejst fra Nyborg, hvor han laa i Garnison, til Rudkøbing, hvor han tilbragte Natten hos en Faster, gik han den følgende Dag til Lindegaarden, hvor hans Søster Caroline tjente. Paa Vejen hertil mødte han Arrestanten Carl Gustav Christensen, med hvem han traf Aftale om at mødes ved Lindelse Kro om Aftenen. Senere var han sammen med Caroline hos Arrestanten Mads Christiansen, der var Røgter paa Lindegaarden, men boede i Skovhaven, og paa Tilbagevejen til Lindegaarden fortalte han sidst nævnte Arrestant, at han skulde træffe en Mand, som han benævnedes »Fynboen«. Sammen med Arrestanten Mads Christiansen indfandt han sig saa efter Aftalen i Lindelse Kro om Aftenen, og her spurgte Arrestanten Carl G. Christensen ham, »om han fejler nogle Penge,« og da Arrestanten Larsen svarede bekræftende, fortalte Arrestanten Carl G. Christensen nu, at der var paatænkt et Tyveri hos nogle gamle Husmandsfolk i Oure.

Arrestanten Carl G. Christensen sagde endvidere, at Arrestanten Rasmussen havde Penge til Gode hos disse Folk, og at de nu havde Penge, da de havde solgt en Gris. Endelig paalagde han, inden han forlod Kroen, Arrestanterne Larsen og Mads Christiansen at komme op til Kroen Kl. 10—11, saa vilde Arrestanten Rasmussen komme og vise dem Vej, hvorhos Arrestanten Carl G. Christensen vilde støde til dem paa Stedet. Da de skiltes, sagde sidst nævnte Arrestant: »Kommer I saa, for jeg skal give Hans Rasmussen Besked.« Arrestanten Larsen har under Reassumptionsforhøret forklaret, at han ikke kan sige, om Arrestanten Mads Christiansen hørte, hvad der taltes om i Kroen,

samt at sidst nævnte Arrestant, da de fra Kroen gik op til Lindegaarden, erklærede at han vilde gaa med paa Vilkaar af, at Arrestanten Larsens Søster Caroline gik med, og vidste, at der paatænktes Tyveri.

Kl. ca. 11 indfandt Arrestanten Rasmussen, hvem Arrestanten Larsen kendte fra tidligere Tid, sig udenfor Lindelse Kro og traf der Arrestanterne Larsen og Mads Christiansen samt Caroline, der efter Opfordring af sidst nævnte Arrestant var gaaet med. Paa Vejen til Oure, der ligger ca. $\frac{3}{4}$ Mil fra Lindelse i sydlig Retning, fortalte Arrestanten Rasmussen til Arrestanten Larsen, at de gamle havde solgt en eller nogle Grise, og at han vidste, at de havde Penge. De gik ad Hovedlandevejen til Humble, saaledes at dels Arrestanterne Larsen og Rasmussen, dels Arrestanten Mads Christiansen og Caroline fulgtes ad, idet det fra Humble var Arrestanten Rasmussen, der viste Vej.

Da de naaede det paagældende Hus i Oure, traf de Arrestanten Carl G. Christensen der; Caroline var paa dette Tidspunkt ikke længer med. Det blev nu paalagt Arrestanten Mads Christiansen at staa paa Vagt og varsko, hvis der skulde komme nogen, og bemeldte Arrestant opholdt sig derefter i Gaarden indenfor Laagen. De tre andre Arrestanter gik derefter om i en snever Gang paa den modsatte Side af Huset, hvor en Rude i en Luge blev slaaet i Stykker af en af Arrestanterne Carl G. Christensen eller Rasmussen. De krøb derefter alle tre ind i den indenfor værende Lo og kom derpaa ind i en i Forbindelse med Stuehuset staaende Huggestue. Her hørte Arrestanten Larsen de to andre Arrestanter veksle nogle Ord, hvorefter en af disse, vistnok Arrestanten Carl G. Christensen, tog en Kølle, der stod i et Hjørne i Nærheden af en Huggeblok. Arrestanten Larsen fremkom her med en Bemærkning om, at de »vel ikke vilde lave noget«, og da Arrestanten Rasmussen svarede benægtende, tænkte han sig — efter sin seneste Forklaring — at Køllen mulig skulde bruges til at brække noget op med under Tyveriet eller lignende. Tidligere har han forklaret, at han, da han saa Arrestanten Carl G. Christensen tage Køllen, tænkte sig, at der var Tale om at slaa Folkene ihjel. Fra Huggestuen gik de gennem en Dør ind i Bryggerset, der ligger i Stuehuset — paa hvilket Tidspunkt der endnu ikke var falden nogen Ytring om, at det var Hensigten at slaa nogen af Beboerne ihjel — og derpaa ind i en i Forbindelse dermed staaende Forstue, hvorfra der var Adgang til Sovekammeret og til Storstuen samt Udgang til Gaarden. Arrestanten Larsen, der var iført Uniform, havde forinden faaet Arrestanten Rasmussens Jakke paa. Hverken Arrestanten Larsen eller Arrestanten Carl G. Christensen vilde gaa ind, særlig efter at de havde faaet Køllen; men Arrestanten Rasmussen sagde udtrykkeligt, at de skulde ind, og saa gik de. I Forstuen lukkede Arrestanten Larsen Arrestanten Mads Christiansen ind ad Døren til Gaarden, og Arrestanten Carl G. Christensen gik derpaa ind i Sovekammeret, og efter ham gik Arrestanten Larsen ligeledes fra Forstuen ind i Sovekammeret, hvor der var saa lyst, at man let kunde se, hvor Beboerne laa. Her var endvidere Arrestanten Rasmussen, som efter Arrestanten Larsens Antagelse var kommen derind gennem Køkkenet. Arrestanten Carl G. Christensen gav nu Arrestanten Larsen Køllen, og baade først nævnte Arrestant og Arrestanten Rasmussen sagde, at Arrestanten

Larsen skulde bedøve den gamle; »han skulde ikke være bedre end de andre.« Arrestanten Rasmussen tog endvidere Arrestanten Larsen i Ærmet og trak ham hen til Mandens Seng. Arrestanten Larsen slog saa et med den ene Haand ført Slag med Køllen paa Hjulmanden, hvis Seng stod nærmest ved Indgangsdøren, men mente ikke at have slaaet saa stærkt, at han kunde dræbe ham. Dog antager han, at Manden straks døde; i al Fald gav han ikke en Lyd fra sig. Konen vaagnede nu og sagde, saa vidt Arrestanten Larsen erindrer, noget. Arrestanten Larsen slog nu et Slag rettet mod Konen, som gav et Skrig fra sig, men ikke døde. Arrestanten Larsen bemærkede derpaa, om de ikke skulde lade være at slaa mere; men Arrestanten Carl G. Christensen svarede dertil: »Det kan vi ikke, saa kan hun genkende os.« Arrestanten Larsen satte derpaa Køllen hen til Arrestanten Carl G. Christensen eller gav ham den, og han saa ogsaa sidst nævnte Arrestant tage den og gaa hen imod Konens Seng samt hæve Køllen. Efter de sidste af Arrestanten Larsen afgivne Forklaringer, deriblandt er paa Gerningsstedet afgiven Forklaring, saa han dog ikke Arrestanter. Carl G. Christensen slaa, men han hørte Lyden af et eller flere Slag. Derefter gik han sammen med Arrestanten Mads Christiansen, som efter fra Forstuen at have hørt Konens Skrig var traadt ind i Sovekammeret eller ud af Døren til Forstuen, medens Arrestanterne Carl G. Christensen og Rasmussen paa dette Tidspunkt endnu vare inde i Sovekammeret. Efter at Arrestanterne Larsen og Mads Christiansen derpaa havde været inde i Storstuen, hvor de i en Skabskuffe forgyves søgte at finde noget af Værdi, var først nævnte efter fra Forstuen at have lukket Arrestanten Mads Christiansen ud i Gaarden, paa ny inde i Sovekammeret, hvor han saa Arrestanten Rasmussen rode i en Bordskuffe og tage noget ud af Skuffen. Derpaa gik Arrestanterne Larsen, Carl G. Christensen og Rasmussen ud gennem Bryggerset og Huggestuen, hvor Arrestanten Carl G. Christensen satte Køllen fra sig og kom ud af Huset gennem fornævnte Luge. Lige udenfor Løen hørte Arrestanten Larsen, at Arrestanten Rasmussen sagde til Arrestanten Carl G. Christensen: »Det var da godt, vi fik ham til at saa, saa holder han da sin Kæft i.« Arrestanten Rasmussen gav derefter Arrestanten Larsen tre Tikronesedler, og enten han eller Arrestanten Carl G. Christensen ytrede, at de havde funden en Hundredekroneseddel, men at Arrestanten Larsen ikke kunde faa noget af den, ja de ikke kunde bytte den. Den ene af Tikronesedlerne byttede Arrestanten Larsen næste Morgen paa Lindelse Kro og gav Arrestanten Mads Christiansen 4 eller 5 Kr. heraf. Inden de paa-gældende tre Arrestanter naaede Arrestanten Mads Christiansen, hvem de traf ikke længe fra Gerningsstedet, aftalte de nærmere, hvor de skulde fortælle de havde været; derefter skiltes Arrestanten Rasmussen fra de andre Arrestanter. Paa Hjemvejen spurgte Arrestanten Carl G. Christensen Arrestanten Larsen: »Hvor kunde Du egentlig slaa?« hvortil sidst nævnte Arrestant bemærkede: »Ja, hvor kunde Du slaa?« Den næste Dag fandtes der nogle Blodstænk paa Skødet af Arrestanten Larsens Uniform, hvilke han afvadskede. Arrestanten Larsen fortalte 2den Indsedag sin Moder Mette Kirstine Christiansen, der da var i Besøg paa Langeland, om at han havde været med til at slaa de to gamle Hjemmetsfolk ihjel, og at Arrestanten Rasmussen

havde været med, samt at han havde faaet tre Tikronesedler som sin Andel, hvoraf han gav Moderen 8 eller 10 Kroner. Han fortalte hende ogsaa, at der havde været en tredje Mand med. Arrestanten Larsen har ogsaa — efter sin Forklaring — senere talt med Arrestanten Carl G. Christensen om Mordet. Bl. a. har sidst nævnte Arrestant en Gang, da han delte Værelse med Arrestanten Larsen paa Hvidkilde, sagt til ham: »Du var jo med ved Mordet i Oure«, hvortil Arrestanten Larsen bemærkede: »Det var Du jo ogsaa. Du stod udenfor, da jeg og Hans Rasmussen kom«, hvilket Arrestanten Carl G. Christensen bejaede. En anden Gang, medens de to nævnte Arrestanter, der da begge var i Frelsens Hær, var paa en Lysttur til Rudkøbing, hvor de sov i Frelsens Hærs Lokaler, udtalte Arrestanten Carl G. Christensen til Arrestanten Larsen, at han kunde ikke være til, han var saa ked af det over dette Mord.

Arrestanten Larsen har endvidere tilstaaet — hvad der ligeledes er erkendt af hans Moder — at han og Moderen en Gang i 1901, da de boede i Stenløse, og en Gang i Vinteren s. A., da de laa i samme Seng paa Lindelse Kro, i stærkt beruset Tilstand havde forsøgt Samleje med hinanden — efter hans Forklaring begge Gange i Følge Moderens Opfordring — uden at Samlejet dog ved nogen af Lejlighederne blev fuldført.

Arrestanten Larsen har endelig tilstaaet — hvad der ogsaa er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger — at han dels i Vinteren 1899 sammen med en anden Person fra en udenfor Skaarup Præstegaard holdende Fragtvogn har stjaalet to Pakker Kolonialvarer, dels i For sommeren 1902 har stjaalet en emaillet Gryde, der tilhørte Arbejdsmand Lars Petersen af Holme Mark, og som beroede udenfor bestjaalnes Hus. Bestjaalne har ansat Grydens Værdi til ca. 2 Kr.

Den af Arrestanten Mads Nielsen Christiansen (kaldet Christensen) afgivne endelige Forklaring gaar ud paa følgende, idet han under Reassumptionsforhøret har bemærket, at han med Hensyn til, hvad der passerende ved de forløbne Aftaler — i Modsætning til, hvad Tilfældet er med Hensyn til, hvad der skete paa Drabsstedet — efter saa lang Tids Forløb ikke kan mindes det med absolut Sikkerhed.

Da Arrestanten Larsen 1ste Pinsedags Eftermiddag 1896 fulgtes med Arrestanten Mads Christiansen og sin Søster Carolin, opfordrede han sidst nævnte Arrestant til at gaa en Tur med op til Lindelse Kro for at træffe en Karl, Arrestanten Larsen tidligere paa Eftermiddagen havde talt med. De to Arrestanter fulgtes saa ad til Kroen, hvor de traf en ung Mand — der saa godt ud og ikke talte noget Bondesprog — hvilken Beskrivelse, efter hvad der er oplyst under Reassumptionsforhøret, fuldstændig passer paa Arrestanten Carl G. Christensen. Denne Person benævnedes af Arrestanten Larsen som »Fyenboen«, og Arrestanten Mads Christiansen har under Forhøret genkendt ham i Arrestanten Carl G. Christensen. Arrestanterne Larsen og Carl G. Christensen talte paa Kroen en Del sammen, hvoraf Arrestanten Mads Christiansen forstod, at de skulde hen et Sted og se at faa nogle Penge, som de trængte til, ligesom der var Tale om Arrestanten Rasmussen; om Tyveri forstod han — efter sin Forklaring under Reassumptionsforhøret — da ikke, at der var Tale. Efter at de havde forladt Kroen, foreslog Arrestanten Larsen flere Gange — først forgæves

— Arrestanten Mads Christiansen at være med, og paa sidst nævnte Arrestants Spørgsmaal om, hvorhen og hvad de skulde, svarede Arrestanten Larsen, at de vilde ud og have nogle Penge, »og der kom en til«, hvem han dog ikke da nærmere betegnede; han bekræftede derhos, at de vilde stjæle disse Penge. Paa Arrestanten Mads Christiansens fornyede Vægtring ytrede Arrestanten Larsen, at de ikke skulde gøre noget, men blot staa udenfor. Arrestanten Mads Christiansen erklærede sig nu villig til at være med, hvis Caroline ogsaa vilde med. Det blev derefter foreslaaet Caroline at være med, og Arrestanterne Larsen og Mads Christiansen samt Caroline fulgtes saa senere til Lindelse Kro, hvor de kom Kl. ca. 11. Paa Vejen spurgte Arrestanten Mads Christiansen Arrestanten Larsen, om det var den Mand, de før havde talt med i Kroen, som de skulde have med. Dertil svarede Arrestanten Larsen: »Nej, han er allerede gaaet derud«, samt spurgte, om Arrestanten Mads Christiansen ikke kendte en, der hed »Ruderkonge«, for det var ham, de nu skulde hente, hvortil Arrestanten Mads Christiansen bemærkede, at han vidste ikke af at have set »Ruderkonge« nogen Sinde. De traf saa en Mand, der haltede, og hvem Arrestanten Mads Christiansen under Forhørene har genkendt i Arrestanten Rasmussen, i eller ved Kroen. De fulgtes derpaa ad, saaledes at først Arrestanten Mads Christiansen og Caroline, senere Arrestanterne Larsen og Rasmussen gik foran. Da de var komne forbi det sidste Hus før det af de dræbte Husmandsfolk beboede, godt et Par Hundrede Skridt fra dette, vilde Caroline ikke med længer og paalagde Arrestanten Mads Christiansen ikke at gaa med ind og gøre noget. Da de tre Arrestanter var komne til Gerningsstedet, blev Arrestanten Mads Christiansen først staaende uden for Gaarden; senere kom Arrestanten Larsen og kaldte ham ind i Gaarden og paalagde ham at stille sig op ved Porten; de to andre Arrestanter gik derpaa ud paa Vejen og samtidig kom Arrestanten Carl G. Christensen til og gik samme Vej som de andre. Lidt efter lukkede Arrestanten Larsen Døren til Forstuen op indvendig fra, kaldte Arrestanten Mads Christiansen ind og paalagde ham at staa i Døren. Sidst nævnte Arrestant hørte, efter at være lukket ind i Forstuen, Arrestanten Larsen spørge Arrestanten Carl G. Christensen, der ogsaa var der, om »hvor Hans blev af«. Derpaa gik først Arrestanten Carl G. Christensen og derefter Arrestanten Larsen ind i Værelset ved Siden af Forstuen; i Forstuen havde Arrestanten Larsen i alt Fald ingen Kølle. Han hørte derpaa Lyden ligesom af et Slag, hvorefter han hørte en kvindelig Stemme sige: »Hvad er det I gør«, eller »det gør I vel ikke«, hvorhos han hørte et Skrig og derpaa igen et Slag. Han aabnede nu Sovekammerdøren helt og spurgte: »Hvad er det dog I gør?« Han saa nu Arrestanten Larsen med Ansigtet vendt bort fra Konens Seng med en Kølle i Haanden gaa hen mod Arrestanten Carl G. Christensen, der stod omtrent midt i Stuen, og sætte Køllen hen til ham eller række ham den med Bemærkning: »Slaa Du nu« eller noget lignende. Han hørte ogsaa Konen jamre sig og saa endvidere i Sovekammeret den samme Mand, der havde fulgt dem til Mordstedet, staa eller sidde paa Hug mellem Sengene, eller — saaledes som han har forklaret under Paavisningen paa Gerningsstedet — staa ved Hovedgærdet af den ene Seng tæt op til Væggen til Storstuen. Derpaa gik Arrestanterne Mads Christiansen

og Larsen ud i Forstuen, og først nævnte Arrestant hørte, ligesom han var kommen derud, et Slag, som han bestemte sig ud fra var slaaet af Arrestanten Carl G. Christensen, der nu ikke stod saaledes, at Arrestanten Mads Christiansen kunde se ham, og ikke, hvor han før havde set ham. Arrestanterne Mads Christiansen og Larsen gik derefter paa Opfordring af sidst nævnte ind i Storstuen, hvor Arrestanten Mads Christiansen efter sin Forklaring blev staaende noget inden for Døren, medens Arrestanten Larsen forgæves søgte efter noget værdifuldt i en Skabsskuffe. Her sagde Arrestanten Larsen til Arrestanten Mads Christiansen paa dennes Spørgsmaal, om Manden havde sovet, siden de ikke hørte noget til ham: »Den slog jeg ihjel straks«. Arrestanten Mads Christiansen forlod derpaa Huset gennem Forstuedøren og gik op til det Sted, hvor han havde forladt Caroline; han saa kort efter de tre andre komme ud fra en Smøge bag Udhuset og efter at Arrestanten Larsen havde raabt efter Arrestanten Rasmussen: »Hvorfor løber Du; Du skal vente mig«, hørte han Arrestanten Rasmussen, der var let kendelig paa Hatten og Gangen, sige til Arrestanten Larsen: »Der har Du de.« eller lignende, hvorefter Arrestanten Rasmussen gik bort. Arrestanten Mads Christiansen fulgtes derpaa med de to andre Arrestanter til Humble Kirke. Da Arrestanten Rasmussen var gaaet, sagde Arrestanten Carl G. Christensen til Arrestanten Larsen: »Han, Hans, vilde nok rigtig stikke af,« hvortil Arrestanten Larsen sagde: »Vi skulde da ogsaa have vor Part«. Senere ytrede Arrestanten Carl G. Christensen til Arrestanten Larsen: »Hvor kunde Du egentlig slaa«, hvortil Arrestanten Larsen bemærkede: »Hvor kunde Du gøre det«. Dertil ytrede Arrestanten Carl G. Christensen atter: »Det kunde jeg nok; Du havde da slaaet først«. Paa Vejen fortalte Arrestanten Larsen, at han havde faaet alt, hvad der var ud over 100 Kr., og sagde til Arrestanten Christiansen: »Du skal ogsaa have Penge, for ellers snakker Du om det«. Den næste Dag fik Arrestanten Mads Christiansen nogle Penge af Arrestanten Larsen, sikkert ikke over 4 Kr. Efter Arrestanten Mads Christiansens Forklaring var hverken han eller Arrestanten Larsen eller Carl G. Christensen fulde. 2den Pinsedag fortalte han Caroline, at begge de gamle Folk var slaaet ihjel, og at det var Arrestanten Larsen, der havde slaaet, samt at »den anden«, der skulde komme, ogsaa havde været dernede.

I Tilslutning til de af Arrestanterne Larsen og Mads Christiansen afgivne Forklaringer foreligge følgende Forklaringer af neden nævnte i Sagen afhørte Personer:

Arrestanten Larsens Moder, den i 1ste Instans medtiltalte Mette Kirstine Christiansen (kaldet Kullerup), har — næst, som ommeldt, med Hensyn til Forsøgene paa Blodskam at have forklaret i det væsentligste overensstemmende med Arrestanten Larsen — ved sin Forklaring bestyrket Rigtigheden af de af bemeldte Arrestant om de af ham begaaede Tyverier aflagte Tilstaaelser. Endvidere har hun med Hensyn til Begivenhederne Natten mellem 1ste og 2den Pinsedag 1896 forklaret, at Arrestanten Larsen sidst nævnte Dag kom til hende og fortalte hende, at han havde været med til at myrde de to gamle Hjulmandsfolk, og at »Ruderkonge« havde været med. Han viste hende to Tikronesedler, som han sagde, skrev sig fra Drabet, og gav hende 8 Kr. i Sølvpenge. Arrestanten Larsen sagde ved samme Lej-

lighed, at der havde været en tredje Mand med ham og »Ruderkonge«. Senere samme Dag fortalte han Moderen, at Arrestanten Mads Christiansen havde været med, og at der var en, som havde slaaet nogle Slag paa Konen, efter at han (Arrestanten Larsen) havde slaaet det første Slag; det var, efter hvad han senere fortalte hende, en, der hed Carl Gustav. Han fortalte hende fremdeles 2den Pinsedag, at »Ruderkonge« havde taget noget af en Skuffe, som han havde puttet i en Lomme; det var »Ruderkonge«, der gav ham Køllen, og det var kun hans Hensigt at bedøve de gamle; han havde faaet 30 Kr. af »Ruderkonge«. Mette Christiansen har endvidere forklaret bl. a., at Arrestanten Rasmussen en Gang, da Arrestanten Larsen i hendes, Arrestanten Rasmussens og fleres Nærværelse bragte Drabet paa Tale og bemærkede, at hans Moder sagde, at de to Arrestanter havde været med, udtalte, at de skulde passe at tie stille, for hvis der blev snakket om det, kunde det let blive galt baade for ham og Arrestanten Larsen. Ved en anden Lejlighed kom Arrestanten Rasmussen med en lignende Ytring.

Arrestanten Larsens Hustru, Petrosine, f. Hansen, har forklaret, at have hørt bemeldte Arrestant udtale, at han var de gamle Folks Morder ovre paa Langeland.

Dampskibsfører Hansen har genkendt Arrestanten Larsen som en Person, der som Soldat Pinselørdag 1896 sejlede med ham fra Nyborg til Rudkøbing og da ikke kunde betale sin Billet fuldt ud, men som 2den Pinsedag s. A. paa Hjemvejen fra Rudkøbing betalte sin Billet med en Tikroneseddel og ved denne Lejlighed havde mindst en Tikroneseddel endnu. Arrestanten saa ved denne sidste Lejlighed saa fortabt ud, som om han havde Sorg, og Dampskibsfører Hansens Mistanke blev, da han kort efter hørte Tale om Drabet i Oure, henvendt paa Arrestanten. Da denne en Gang i Marts Maaned 1902 befandt sig paa det af Hansen førte Skib, henlede Hansen sin Maskinmesters Opmærksomhed paa Arrestanten, hvad Maskinmesteren har bekræftet med Tilføjende, at han da indledede en Samtale med Arrestanten Larsen om Drabet i Oure, samt at denne umotiveret og paa en mistænkelig Maade benægtede ved den paagældende Lejlighed at have været længere end i Lindelse.

Røgter Jørgen Hansen Nielsen har forklaret, at han, der tjente paa Lindegaarden i 1896, 2den Pinsedags Morgen s. A. saa Arrestanten Larsen staa ved Vandtruget paa Gaarden og børste sin Vaabenfrakke med Vand, idet der var Blodpletter paa Ærmerne og Skøderne, ligesom der var enkelte Stænk foran paa Benklæderne.

Arrestanten Mads Christiansens Hustru Anine, f. Jensen, har forklaret, at hendes Mand kom hjem ud paa Natten mellem 1ste og 2den Pinsedag 1896 og da sagde, at han havde været en Tur med Arrestanten Larsen. Hun fik næste Dag af ham, der, saa vidt hun vidste, ikke i de paagældende Dage havde været i Besiddelse af Penge ud over faa Øre, 4—5 Kr. i Sølv.

Den af Arrestanten Carl Gustav Christensen, forinden han fremstilledes paa Gerningsstedet, sidst aflagte Forklaring gaar ud paa følgende:

Det var Arrestanten Rasmussen og dennes Hustru, der havde lagt Planen til Tilvendelsen af de gamle Hjulmandsfolks Penge. Arrestanten

Carl G. Christensen, der da tjente paa Skovsbo, godt $\frac{1}{2}$ Mil Nordost for Lindelse, var 1ste Pinsedags Eftermiddag hos Arrestanten Rasmussen, hos hvem dennes Stedsøn med Hustru og Børn var kommen i Besøg. Arrestanten Rasmussen udtalte da, at han skulde paa en Tur om Aftenen, hvad Arrestanten Carl G. Christensen ikke kunde forstaa paa anden Maade, end at først nævnte Arrestant vilde ud paa Tyveri. Arrestanten Rasmussen spurgte ogsaa Stedsønnen, om denne ikke vilde med, hvad denne afslog, og da Stedsønnen saa foreslog, at Arrestanten Carl G. Christensen skulde gaa med, svarede Arrestanten Rasmussen: »Nej, det Faar vil jeg, Kraft æde mig, ikke have med«. Arrestanten Rasmussen yttrede endvidere, da en gammel Proprietær gik forbi: »Naar man bare vidste, hvor der boede saadan en gammel Knark, man kunde slaa ihjel, og faa hans Penge, det var der ingen Synd i«, til hvilken Yttring hans Hustru Maren bemærkede: »Pas paa Din Mund; pas paa, hvad Du siger«. Da Arrestanten Carl G. Christensen fra Arrestanten Rasmussen gik tilbage til Skovsbo, var han inde hos en Husmand Frandsen og ytrede i Overværelse af denne, dennes Hustru og sin Medtjener Peter Cilius Jeppesen, at han skulde ned til »Ruderkonge« om Aftenen, men at der var noget inde i ham, der sagde, at han skulde lade være. Allerede om Formiddagen 1ste Pinsedag havde Arrestanten Carl G. Christensen truffet Arrestanten Larsen i Fuglsbølle og med ham truffet Aftale om at mødes ved »Lindegaarden«, idet Arrestanten Carl G. Christensen skulde tage P. C. Jeppesen med. Den Gang var der ikke Tale om at møde Arrestanten Rasmussen; men ved sit ommeldte Besøg i dennes Hus omtalte Arrestanten Carl G. Christensen den saaledes truffne Aftale. Sidst nævnte Arrestant traf saa Arrestanten Larsen og en tredje Mand, som af Arrestanten Larsen blev kaldt »Mads«, Kl. 8—9 ved Lindelse Kro, hvor ogsaa Arrestanten Rasmussen, efter at de andre havde været inde i Kroen, kom til, og hvor der blev Tale om at begaa Tyveri »oppe ved Fattiggaarden ved den lille Skov«, uden at Arrestanten Carl G. Christensen mindes, at Arrestanten Rasmussen nævnedes Hjulmandsfolkene.

Arrestanten Carl G. Christensen sagde da til Arrestanten Rasmussen, at hvis det kun var et Tyveri, vilde han nok gaa med, men ikke, hvis det drejede sig om Mord. Hertil svarede Arrestanten Rasmussen, at det var der ikke Tale om, idet han havde noget i en lille Flaske, naar han heldte det over dem, blev de straks bedøvede, og saa kunde Arrestanterne tage Pengene. Denne Udtalelse faldt efter Arrestanten Carl G. Christensens Forklaring dog maaske først ved Gerningsstedet. Efter Aftalerne gik Arrestanten derpaa hjem til Skovsbo, idet det fremdeles var Aftalen, at de skulde mødes igen Kl. 10—11. Det var yderligere aftalt — særlig med Arrestanten Rasmussen, der beskrev, hvor Stedet laa — hvad Vej han skulde gaa for at se, at der ikke var noget paa Færde, som kunde være til Hinder for Tyveriet. Fra Skovsbo gik han tilbage til Lindelse, en ca. 3 Kvarters Tur, og da han senere paa Vejen herfra til Oure sad i en Grøft ved Kohavevejen og forrettede sin Nødtørf, saa han Arrestanterne Rasmussen, Larsen, Mads Christiansen og en Kvinde passere forbi. Han fulgte saa efter dem, og inden han ved Drabsstedet stødte til dem, fløjtede han — saa vidt han mindes, efter hvad der var aftalt med

Arrestanten Rasmussen — i Fingrene og fik Svar paa samme Maade. Efter at være stødt til de andre saa han Arrestanten Rasmussen med den venstre Haand trykke en Rude ud og løftede Haspen af, saa at Lugen aabnedes, hvorpaa Arrestanten Rasmussen og derefter Arrestanten Larsen kravlede ind ad Lugen; paa dette Tidspunkt stod Arrestanten Mads Christiansen og Kvinden et godt Stykke fra Huset. Arrestanten Carl G. Christensen mente ogsaa med Bestemthed at kunne erindre, at Arrestanten Larsen udenfor Drabsstedet kastede sin Frakke og Livremmen med Bajonetten og fik en Jakke paa.

Arrestanten Carl G. Christensen blev nu lukket ind i et Bryggers af Arrestanten Rasmussen, der paa Spørgsmaalet om, hvor Arrestanten Larsen var, svarede, at han var inde at bedøve de gamle. Medens han stod i Bryggerset, hørte han nogle dumpe Lyde, hvoraf den ene lød som af et Slag; han hørte endvidere — formentlig udenfor Huset — Arrestanten Rasmussen sige til Arrestanten Larsen: »Du skal slaa«. Fra Bryggerset kom han ud i Forstuen, hvor han saa Arrestanten Larsen komme ud fra Sovekammeret og lukke Gangdøren op for Arrestanten Mads Christiansen. Arrestante Larsen gik derefter ind i Sovekammeret, derpaa Arrestanten Rasmussen, og Arrestanten Carl G. Christensen gik sidst derind. Her kom Arrestanten Larsen fra den af Sengene, der stod i det yderste Hjørne af Sovekammeret, og satte en Kølle hen til Arrestanten Carl G. Christensen, idet han sagde, at denne skulde bære den op, han skulde ogsaa bestille noget. Hertil svarede Arrestanten Carl G. Christensen, at han havde ikke taget den; den, der havde hentet den, kunde ogsaa bære den op, hvortil Arrestanten Larsen ytrede: »Jeg har ikke taget den«. Han saa endvidere Arrestanten Rasmussen tage en Pung op af en Bordskuffe og ryste den for Øret. Efter at være kommet uden for Huset gav de hinanden det bestemte Løfte ikke at røbe noget, og Arrestanten Rasmussen tilføjede, at den, der røbede noget, skulde faa med ham at bestille.

Arrestanten Carl G. Christensen saa ogsaa Arrestanten Rasmussen give Arrestanten Larsen nogle Penge; men han fik ikke selv Penge og har derhos ikke villet erkende, at han har slaaet paa nogen af Husmandsfolkene. Arrestanten Rasmussen har, efter Arrestanten Carl G. Christensens Forklaring, en Gang i Svendborg sagt til ham, at han ikke havde mødt andre paa Vejen end »den Satans Kælling Martha«, (hvormed maa antages sigtet til Stenhugger Lars Jørgensens nedenfor nærmere ommeldte Hustru), og hendes Ord kunde han sagtens gøre til Løgn. Ogsaa Maren Rasmussen har efter Arrestanten Carl G. Christensens Forklaring fortalt denne, at hendes Mand mødte Martha, da han gik hjem.

I et af de sidste over Arrestanten Carl G. Christensen afholdte Forhør, ved hvilket Forhør Politiretten var sat paa Gerningsstedet, erklærede bemeldte Arrestant imidlertid, at han aldrig havde set dette Sted eller været der. Han forklarede i saa Henseende nærmere, at alt, hvad han i modsat Retning tidligere havde forklaret, kun var, hvad han havde hørt af andre, samt hvad han havde lavet efter at have set en under Forhøret fremlagt Tegning over de paagældende Lokalteter, og denne Forklaring fastholdt han, efter at det var tilkendegivet ham, at bemeldte Tegning først var vist ham, efter at han havde aflagt Tilstaaelse, og at Tegningen i alt Fald ikke udviste noget

om den Pengepung, han vilde have set Arrestanten Rasmussen rase med for Øret. I Overensstemmelse hermed erklærede han alt, hvad der fra andre Arrestanter og Deponenters Side var fremkommet i modsat Retning, for Usandhed. I et senere over bemeldte Arrestant afholdt Forhør henholdt han sig til denne paa Gerningsstedet afgivne Forklaring, idet han dog samtidig erklærede at fastholde Rigtigheden af, hvad han tidligere havde forklaret om de af ham gengivne Samtaler hos Arrestanten Rasmussen 1ste Pinsedag, i alt Fald hvad Meningen angaar, selv om Ordene ikke maatte være faldne ganske som af ham refereret. Under det fornævnte Reassumtionsforhør har han fastholdt sin Tilbagekaldelse af samtlige de af ham under Forhøret afgivne Tilstaaelser, idet han som Grund til at have afgivet disse angiver, at han troede at gøre Forhørsdommeren en Tjeneste dermed, for mulig at faa Arrestanten Rasmussen dømt, hvorved han yderligere har tilføjet, at naar Arrestanten Rasmussen havde sagt saa meget om ham, var det heller ikke mere end rimeligt, at han sagde noget om bemeldte Arrestant. Endvidere har han under Reassumtionsforhøret forklaret, at det er rigtigt, hvad han tidligere havde forklaret om, at han 1ste Pinsedags Formiddag 1896 mødte Arrestanten Larsen, og at de traf Aftale om at mødes i Lindelse; men han har i Reassumtionsforhøret forklaret, at der da ikke var Tale om andet, end at de skulde have lidt Lystighed med Pigerne i Lindelse, og at han ikke havde truffet Aftale med Arrestanten Rasmussen om at møde denne og Arrestanten Larsen. Med Hensyn til sin tidligere gjorte Bemærkning om, at det er Arrestanten Rasmussen og dennes Hustru, der have lagt Planen, har han nu forklaret, at han slutter saadant af denne Arrestants Udtalelser til dennes Stedsøn, om denne vilde med paa en Tur om Aftenen.

For øvrigt har han med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor han opholdt sig, siden han forlod Arrestanten Rasmussens Hjem den paa-gældende Dag, henholdt sig til en i Kommissionsforhøret afgiven Forklaring, i Følge hvilken han den paagældende Aften sammen med den oven nævnte Peter Cilius Jeppesen, som da var Staldkarl paa Skovsbo, var gaaet gennem Fuglsbølle og Longelse til Bønnelykke, hvor de opholdt sig lidt uden for Gaarden, hvorefter han gik hjem til Skovsbo og ved Midnatstid gik til Sengs, hvor han forblev til næste Morgen Kl. 4.

Peter Cilius Jeppesen — der i 1897 har været straffet for Tyveri — har imidlertid under Reassumtionsforhøret fastholdt den af ham i Sagen tidligere afgivne Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Arrestanten Carl G. Christensen fortalte ham 1ste Pinsedags Eftermiddag Kl. ca. 4—5, da de fulgtes ad til Skovsbo, at »Ruderkonge« vilde have ham ned til sig om Aftenen, men at han ikke vilde, »da han før havde været med dem paa gale Veje«, og nu havde »Ruderkonge« talt om, at der var nogle Hjulmandsfolk eller Tømmermandsfolk ude i Oure, som havde solgt en Ko eller nogle Grise, og der vilde de ud og se at faa fat i nogle Penge. Arrestanten Carl G. Christensen fortalte ham ogsaa, at han havde aftalt med Arrestanten Larsen at mødes i Lindelse Kro, og spurgte Jeppesen, om han vilde med, hvad denne afslog. Noget efter sagde saa Arrestanten Carl G. Christensen, at han gik sin Vej enten ned til »Carl Røgter« eller til

»Andreas Post« i Stevne, og han gik saa ved 7-Tiden. Først samme Nat Kl. ca. 2 mødtes Arrestanten Carl G. Christensen og Jeppesen ved Skovsbo, og først nævnte sagde da kun, at han kom fra Lindelse Kro. Næste Morgen fortalte han til Jeppesen i dennes Kammer, at han havde truffet »Christian Kullerup« og »Mads Ristinge«, og uden for Kroen havde de senere truffet Arrestanten Rasmussen og Arrestanten Larsens Søster. Der havde da nede ved Lindelse Kro været Tale om, at de skulde ud hos Hjulmandsfolkene og begaa Tyveri. Arrestanten Rasmussen havde været med inde i Huset for at lede Penge op. De gamle vare imidlertid vaagnede op, og saa maatte de slaa dem ihjel, hvilket han (Arrestanten Carl G. Christensen) og Arrestanten Larsen havde gjort, idet sidst nævnte havde slaaet mest, men uden at slaa den ene af Folkene rigtig ihjel, hvorfor han (Arrestanten Carl G. Christensen) havde slaaet nogle Slag paa den paagældende, nemlig — saa vidt Jeppesen mindes — Konen. Arrestanten Carl G. Christensen fortalte endvidere bl. a., at de ikke havde faaet saa mange Penge, som de havde ventet, og gav senere Jeppesen 5 Kr. i Sølv, for at han skulde forklare, at bemeldte Arrestant havde været paa Bønnelykke, og ellers tie stille, hvilke Penge efter Arrestantens Udtalelse skrev sig fra Begivenhederne i Oure.

Arrestanten Carl G. Christensen har her overfor benægtet at have betalt Jeppesen Penge eller fortalt denne, hvad der var passeret i Oure.

Husmand Jørgen Hansen, der ved Pinsetid 1896 var Forkarl paa Skovsbo og delte Værelse med Arrestanten Carl G. Christensen, har i denne Forbindelse under Reassumtionsforhøret forklaret, at han tør sige, at bemeldte Arrestant Natten mellem 1ste og 2den Pinsedag ikke var hjemme i Kammeret fra Kl. 10, da Jørgen Hansen gik i Seng, til Kl. ca. 2, da Arrestanten kom ind i Kammeret og Jørgen Hansen saa paa sit Ur.

Endvidere har Husmand Christian Frandsen til en Rapport forklaret, at Arrestanten Carl G. Christensen 1ste Pinsedag 1896 Kl. ca. 4 Eftermiddag var inde hos ham og fortalte, at »Ruderkonge« havde bedet ham om at komme hen til dem om Aftenen, men at der var noget inde i ham, der sagde, at han skulde blive derfra, hvilken Bemærkning han senere gentog med Tilføjende, at der nemt kunde ske en Ulykke. En Gang samme Sommer udtalte Arrestanten til ham, at han kunde fortælle meget i den Sag angaaende Mordet, hvis han vilde.

Arrestanten Hans Rasmussen, der paa den paagældende Tid boede i Illebølle, ca. 1½ Fjerdingvej fra Lindelse i nordøstlig Retning, har i Overensstemmelse med, hvad han forklarede under Kommissionsforhørene, nægtet at have haft noget med det paagældende Drab og Røveri at gøre og at have deltaget i Forhandlinger desangaaende før eller efter 1ste Pinsedag 1896. Han har forklaret intet at have kendt til Arrestanten Larsen før efter bemeldte Dag og ikke samme Dags Aften at have truffet Arrestanten Mads Christiansen og Caroline Larsen eller fulgtes med dem. Han har overhovedet nægtet at vide noget som helst om noget Forbrydelsen vedrørende og har følgelig benægtet Rigtigheden af alt, hvad der i modsat Retning er forklaret under Forhørene. Han afgav under Kommissionsforhøret vakkende og vekslende

Forklaringer over, hvor han havde tilbragt den paagældende Nat, derunder saavel, at han havde været ude at gaa, som at han havde tilbragt en Del af Natten i sit Tørvehus; han endte under dette Forhør med at forklare, at han intet erindrede herom, idet han havde været drukken. Under de genoptagne Forhør her under Sagen har han paa ny forklaret, at han ikke ved, hvor han har været henne Natten mellem 1ste og 2den Pinsedag. Han har ogsaa benægtet Rigtigheden af de Ytringer, der efter det i øvrigt under Forhøret fremkomne skal være faldne fra hans Side vedrørende det paagældende Forhold, saavel som at have mødt Martha Jørgensen eller at have udtalt sig herom. Med Hensyn til Vekslingen af den nedenfor nærmere ommeldte Tikroneseddel har han forklaret, at hans Søn Alfred overfor ham, medens han sad arresteret, har vedgaaet at have vekslet en saadan Seddel, da han købte Brændevin, og at have faaet Sedlen af Arrestanten Carl G. Christensen 2den eller 3dje Pinsedag 1896.

Med Hensyn til Arrestanten Rasmussens Forhold til de ham paasigtede Forbrydelser er der i øvrigt under Sagen i det væsentlige afgivet følgende Forklaringer:

Angaaende hvor og hvorledes bemeldte Arrestant har tilbragt Natten mellem 1ste og 2den Pinsedag 1896 er det af hans Hustru, der i saa Henseende har fastholdt, hvad hun forklarede under Kommissionsforhøret, forklaret, at saavel hun som Arrestanten var hjemme den paagældende Nat, i hvilken Henseende hun dog har tilføjet, at hun sov uafbrudt hele Natten fra ca. Kl. 12 til ca. Kl. 6^{1/2}. Men i øvrigt fremgaar der af de tre af Arrestantens Børn og af hans Stedsøn samt dennes Hustru, hvilke alle tilbragte Natten mellem 1ste og 2den Pinsedag 1896 i hans Hjem, afgivne Forklaringer intet, hvorfra der kan drages sikker Slutning om, hvor vidt de paagældende Personer have nogen Kundskab, om Arrestanten Rasmussen har været ude paa noget Tidspunkt den paagældende Nat. En af bemeldte Arrestants Døtre, Rasmine, f. 1888, har for øvrigt forklaret, at hun saavel af sin Fader som af sin Moder har faaet Paalæg om at forklare, at de alle vare gaaede i Seng samtidig. Hun har fremdeles forklaret, at hun en Gang lejlighedsvis spurgte sin Broder Alfred, om Faderen virkelig havde været ude den Nat, og at Alfred bekræftede det med Tilføjende, at det maatte hun ikke fortælle nogen. Alfred har imidlertid nægtet at have haft en saadan Samtale med Rasmine. Denne har endelig forklaret, at hendes noget ældre Søster Agnes ogsaa en Gang, efter at de havde været i Forhør, ytrede til hende, at hvis hun sagde noget, skulde hun faa Tærsk.

Det er fremdeles af Staldkarl Erik Hansens Hustru Hansine, der til Tider passede Udsalget i Lindelse Kro, under Kommissionsforhøret forklaret, at der den 28de eller 30te Maj 1896 af en Dreng, hvem hun senere har genkendt som Arrestanten Rasmussens Søn Alfred, blev leveret en Tikroneseddel som Betaling for 2 Flasker Brændevin.

Færdig fra Trykkeriet den 19 April 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 8.

Tirsdagen den 11 April.

Under det genoptagne Forhør har Alfred først overensstemmende med sin Forklaring under Kommissionsforhøret nægtet at have vekslet en Tikroneseddel i Kroen; derefter har han forklaret at have faaet en saadan Seddel, vistnok 3dje Pinsedag, af Arrestanten Carl G. Christensen med Paalæg om at veksle den og ikke omtale det, samt at have vekslet den som ommeldt. Senere har han imidlertid tilbagekaldt denne Forklaring, idet han dog har erkendt overfor Arrestanten Rasmussen, medens de begge sad arresterede, at have givet en — efter hans Forklaring altsaa urigtig — Fremstilling i modsat Retning. Hans Søster Rasmine har i den anførte Henseende forklaret, at hun en Gang i Svendborg har hørt Alfred fortælle, at han havde byttet en Tikroneseddel en Dag, han købte Brændevin. Hun har ogsaa hørt sin Moder en Dag straks efter Pinse 1896 tale om, at Alfred havde byttet en saadan Seddel. Efter hvad der fremgaar af Sagens Oplysninger, kan det ikke antages, at Arrestanten Rasmussen eller hans Husstand paa den Tid, da Tikronesedlen, som ommeldt, skal være bleven vekslet, paa lovlig Maade er kommen i Besiddelse af en saadan Seddel.

Endvidere er der af Stenhugger Søren Rasmussen Jørgensens Hustru Martha, f. Petersen, under Kommissionsforhøret afgivet følgende Forklaring, hvis Rigtighed er bestyrket ved det i øvrigt fremkomne, og som hun har bekræftet med sin Ed. Morgenen til 2den Pinsedag 1896 Kl. ca. 4¹/₂, da hun gik fra sit Hjem i Vindeby, der ligger nær ved Lindelse i østlig Retning mellem Illebølle i Nord og Oure i Syd, til Gaarden »Mariendal« i sydlig Retning, mødte hun paa et Sted, hun nærmere har paavist, en Mand, der kom Syd fra, og hvem hun passerede i faa Alens Afstand. Denne Mand, der havde Stok i Haanden og haltede, har hun forklaret da at have genkendt som »Ruderkongen«, hvorom hun ogsaa, før Undersøgelsen i Sagen begyndte, udtalte sig for flere, ligesom hun, efter under Forhørene at have haft Lejlighed til at tage Arrestanten Rasmussen i Øjesyn, har erklæret med fuldkommen Bestemthed at kunne sige, at det var ham.

Arrestanten Larsens forommeldte Søster, Caroline Anine Laurine Larsen, har med Hensyn til Begivenhederne i Pinsen 1896 forklaret, at hendes fornævnte Broder 1ste Pinsedag, da han besøgte hende paa »Lindegaarden«, fortalte hende, at han Kl. ca. 9 skulde op til Lindelse

og træffe »Ruderkonge«, der vilde laane ham nogle Penge, som de »skulde ned efter«. Da hun og Broderen senere havde været sammen hos Arrestanten Mads Christiansen og fulgte hjem med denne, spurgte Arrestanten Larsen ham, om han vilde med en Tur op til Byen. Lidt efter kom de nævnte to Arrestanter ind til hende, og en af dem — saa vidt hun erindrer Arrestanten Mads Christiansen — spurgte hende, om hun vilde med. Hun fulgte saa med, og senere paa Vejen traf de den Person, som Arrestanten Larsen skulde møde, og som han sagde var »Ruderkonge«, hvilken Person holdede og havde Stok med. Caroline og Arrestanten Mads Christiansen gik foran ned ad Landevejen til Humble, og hun tror nok, at hun paa Vejen fortalte ham, at den Mand, de fulgtes med, efter Arrestanten Larsens Sigende var »Ruderkonge«. Da de vare komne omtrent til Humble, spurgte hun Arrestanten Mads Christiansen, hvor de egentlig skulde hen, hvortil han svarede, at de skulde ad Humble til; da de drejede fra Landevejen ind gennem Humble Kohave, gik Arrestanten Larsen og »Ruderkonge« foran, og da Caroline lidt efter var kommen op paa en Mark, neden for hvilken der laa et Hus, begyndte hun at faa Mistanke om, at det vist ikke var rigtigt med de Penge, og standsede, medens de andre gik videre. Hun blev staaende, indtil de tre andre vare komne ned til Huset, hvor de standsede et Øjeblik uden for Laagen; hun gik derefter hjem. Efter hendes Forklaring var hverken Arrestanten Larsen eller Arrestanten Mads Christiansen beruset. Caroline har fremdeles forklaret, at det er meget muligt, at Arrestanten Mads Christiansen allerede den følgende Dag har fortalt hende, hvad der var passeret om Natten. 2den Pinsedags Formiddag sagde hun til Arrestanten Larsen, at de havde vel ikke gjort noget, siden de stod nede ved Huset, hvad Arrestanten Larsen benægtede med Tilføjende, at det kun var »Ruderkonge«, der havde nogle Penge til Gode, og dem skulde de ind og have. Hun anede dog, at der var noget galt paa Færde, da han sagde, at hun ikke maatte tale om, at de havde været ude den Nat, og at hun heller ikke maatte sige noget til Arrestanten Mads Christiansens Kone. Kort efter Pinse, da hun havde faaet Brev fra Arrestanten Larsen, talte hun med Arrestanten Mads Christiansen om, at Arrestanten Larsen havde slaaet de gamle ihjel, hvortil Arrestanten Mads Christiansen bemærkede, at han ikke havde set, hvem der havde gjort det, for han havde staaet uden for. Caroline er, efter at have haft Lejlighed til at se Arrestanten Rasmussen, aldeles sikker paa, at han er den Person, hvem hun og Arrestanterne Larsen og Mads Christiansen traf den ommeldte Nat. Hele denne Forklaring har Caroline bekræftet med sin Ed.

Ane Dorthe Petersen af Rudkøbing Kohave har forklaret, at hun 2den Pinsedags Eftermiddag 1896 ved at lytte har paahørt, at Arrestanten Larsen til sin Moder fortalte, at han sammen med »Ruderkonge« havde slaaet nogle gamle Folk ihjel i Oure, og at der til Mordet var blevet brugt en lille Kølle eller saadant noget. Arrestanten Larsen viste hende ogsaa 2 Tikronesedler og nogle Sølvpenge. Senere samme Dag talte hun med hans Moder om Begivenheden, og sidst nævnte, der gav hende 4 Kroner, sagde, at

hendes Søn havde myrdet nogle gamle, og at »Ruderkonge« havde været med.

Efter alt saaledes foreliggende findes det med Hensyn til de Arrestanterne paasigtede Forbrydelser efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, ikke blot, at Arrestanten Larsen har gjort sig skyldig — foruden i Forsøg paa Blodskam og i Tyveri — i Røveri og forsættligt Drab og Arrestanten Mads Christiansen i Meddelagtighed i Røveri, men ogsaa for saa vidt angaar Arrestanterne Carl Gustav Christensen og Rasmussen, uanset disses foran ommeldte Benægtelser i saa Henseende, at de have deltaget som Medgerningsmænd i det ommeldte Røveri og de ommeldte Drab. Derimod findes det betænkeligt at statuere, at Arrestanten Mads Christiansen har gjort sig skyldig i Meddelagtighed i Drab.

Af Arrestanterne er Larsen født 10 April 1873 og anset ved Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 11 December 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 296 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, Rasmussen født 2den Marts 1848 og anset ved Langelands Herreders Politirets Dom af 16 Februar 1887 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, Carl Gustav Christensen født den 18 Maj 1870 og anset ved Lehns Birks Ekstrarets Dom af 6 April 1898 efter Straffelovens § 203 og i Henhold til Straffelovens § 274, kfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens Mads Christiansen er født den 7de Oktober 1873 og ikke funden forhen straffet.

Som Følge af det oven anførte, og idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder derfor, ville Arrestanterne være at anse saaledes: Larsen efter Straffelovens §§ 186, 243 og efter § 228, disse Paragrafer sammenholdte med § 64, samt efter dens § 161, jfr. § 46, og efter dens § 230, 1ste Stk., med Tugthusarbejde paa Livstid, Rasmussen efter Straffelovens §§ 186 og 243 med Tugthusarbejde i 16 Aar, Carl Gustav Christensen ligeledes efter Straffelovens §§ 186 og 243, disse Paragrafer sammenholdte med § 64, med Tugthusarbejde i 16 Aar, og Mads Christiansen efter Straffelovens § 243, jfr. § 47, 2det Punkt, under Hensyn til Straffelovens § 58 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. — — —

Overensstemmende med det anførte vil Underrettsdommen — ved hvilken Arrestanterne ere ansete med Straffe af henholdsvis Tugthusarbejde i 12 Aar, Forbedringshusarbejde i 6 Aar, Tugthusarbejde i 8 Aar og Forbedringshusarbejde i 2 Aar — — — — ligesom en i samme Dom indeholdt Bestemmelse om en Arbejdsmand Lars Petersen af Holme Mark tillagt Erstatning af 3 Kroner hos Arrestanten Larsen billiges — for saa vidt paaanket er, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr 7.   Grosserer **Bernhard Mossin** (Asmussen)

contra

Kuratorerne i Grosserer **J. N. Faddersbøls Konkursbo**, Overretssagførerne **Henriques og Levy**, paa **Boets Vegne** (Ingen),

betr. Anerkendelsen af en Huslejefordring som privilegeret i Boet.

Sø- og Handelsrettens Skifteafdelings Decision af 15de August 1904: Af den oven nævnte, af Grosserer **Bernhard Mossin** til Gældbogen under Nr. 47 anmeldte Fordring anerkendes Kravet paa 171 Kr. i resterende Husleje til April 1903 som privilegeret efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 a, hvorimod Kravet paa 1800 Kr. i Husleje fra April til Oktober kun anerkendes som simpel Fordring.

Højesterets Dom.

I Følge den i den indankede Decision omtalte Lejekontrakt var Appellanten, idet Fallenten ikke fuldt havde betalt den den 1 Januar 1903 forfaldne Leje, ved Konkursens Indtræden berettiget til — foruden Restlejen 171 Kroner — at fordrø Leje for Tiden fra April Flyttedag 1903 til Oktober Flyttedag s. A. Vel kan Appellanten ikke anses berettiget til at kræve sin Fordring paa denne sidst nævnte Leje fyldestgjort af Konkursboet som et Massekrav, men derimod maa Fordringen som et Huslejekrav anses privilegeret i Boet i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 2 a, uden at det i saa Henseende kan have Betydning, at Appellanten i Henhold til Lejekontrakten paa Grund af den skete Misligholdelse har fordret det lejede fraflyttet af Boet, hvilken Fraflytning maa antages at have fundet Sted April Flyttedag 1903. Da nu Appellanten, saafremt en saadan Stilling i Boet indrømmes den oftnævnte Lejefordring, har nedsat denne med 400 Kroner, som han har indvundet i Leje i det omtalte Halvaar, vil han i Overensstemmelse med den af ham for Højesteret nedlagte Paastand være at kende berettiget til for 1571 Kroner af den af ham anmeldte Fordring at fyldestgøres i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 2 a.

Processens Omkostninger findes det indstævnte Konkursbo at maatte betale Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer **Bernhard Mossin**, bør være berettiget til for 1571 Kroner af den af ham i Grosserer **J. N. Faddersbøls Konkursbo** til Gældbogen under Nr. 47 anmeldte Fordring at fyldestgøres i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 2 a. Processens Omkostninger betaler det nævnte Konkursbo til Ap-

pellanten med 200 Kroner. Saa betaler og Konkursboet til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saa lydende: Ved Lejekontrakt af 22 Oktober 1902 udlejede Grosserer Bernhard Mossin fra Oktober Flyttedag s. A. til Grosserer Jens Niels Faddersbøl en Butiksløjlighed med Centralvarme i den ham tilhørende Ejendom paa Hjørnet af Frederiksberggade og Gammeltorv her i Staden. Af det første Aars Leje blev der betalt 700 Kr. ved Kontraktens Underskrift, hvorefter der den 1 November skulde betales 600 Kr. og den 1 Januar, 1 April og 1 Juli hver Gang 900 Kr. Lejeren skulde desuden refundere Ejeren 12 Kr. hvert Kvartal for Spejlglassassurance og den 1 Januar erlægge Betalingen for Butikkens Opvarmning i Løbet af Vinteren efter nærmere Beregning. Lejemaalet skulde vedvare, indtil det fra en af Siderne opsagdes, en 1ste September til Fraflytning en April Flyttedag eller en 1ste Marts til Fraflytning en Oktober Flyttedag, men Lejeren var dog pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse straks at fraflytte og ryddeligggøre det lejede, naar Lejen ikke prompte erlagdes til de bestemte Tider, samt til paa Anfordring at betale Lejen indtil den Flyttedag, hvortil lovlig Opsigelse kunde ske, hvorhos Ejeren i saa Tilfælde var berettiget til at raade over Lejligheden i enhver Henseende, uden at Lejeren derfor skulde have noget Krav paa ham.

Den 2 Februar f. A. blev Grosserer Jens Niels Faddersbøls Bo taget under Konkursbehandling her ved Skifteretsafdelingen, og i dette Bo har Grosserer Bernhard Mossin til Gældbogen under Nr. 47 anmeldt følgende Fordring:

Resterende Husleje for den nævnte Butik til April 1903 . .	171 Kr.
Leje for samme fra April til Oktober	1800 »
Spejlglassassurance do. do.	24 »

Tilsammen 1995 Kr.

Anmeldelsen indeholdt intet om, hvor vidt Anmelderen krævede fortrinsvis Betaling af nogen Del af Fordringen. Ved den til Fordringernes Prøvelse den 18de Maj f. A. afholdte Skiftesamling, i hvilken Samling Anmelderen ikke gav Møde, blev det i saa Henseende i Overensstemmelse med en fra Boets Kuratorer, Prokurator Koppel — efter hvis Død Overretssagfører Henriques den 21 Marts d. A. er valgt til Kurator i hans Sted — og Overretssagfører Levy i deres Vedtegning til Fordringen i Gældbogsudskriften fremkommen Indstilling vedtaget at anerkende 9 Kr. af Fordringens første Post som privilegeret efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 a. Den øvrige Del af Fordringen, af hvilken Kuratorerne i øvrigt oprindeligt havde indstillet ogsaa Huslejekravet for Tiden fra April til Oktober til Anerkendelse som privilegeret, blev derimod anerkendt som simpel Gæld.

Anmelderen har imidlertid derefter gjort Paastand paa, at den

første Post af Fordringen i dens Helhed anerkendes som privilegeret, og at den anden Post — Huslejekravet for Tiden fra April til Oktober — anerkendes som Massekrav eller i alt Fald som privilegeret, idet han i øvrigt, for det Tilfælde, at hans Paastand tages til Følge, har erklæret sig villig til at afskrive et Beløb af 400 Kr., som han har indvundet i Leje for Tiden indtil Oktober Flyttedag 1903. Da Kuratorerne have modsat sig Anmelderens Paastand, for saa vidt angaar Huslejekravet for Tiden fra April til Oktober, og fastholdt, at denne Del af Fordringen kun bør nyde Fyldestgørelse som simpel Gæld, er der derom opstaaet en Disput, som nu foreligger til Paa kendelse.

Det er uomtvistet, at Fallenten ikke den 1 Januar f. A. betalte den da forfaldne Husleje, stor 900 Kr.; senere i Januar Maaned betalte han i tre Gange i alt 891 Kr., af hvilket Beløb Anmelderen efter sit Anbringende modtog 12 Kr. som Godtgørelse for Spejlglassurance og 150 Kr. som Betaling for Centralvarme, medens han afskrev Resten 729 Kr. paa den forfaldne Leje, saa at der ved Konkursens Begyndelse resterede 171 Kr. Anmelderens Paastand om, at hans Krav paa denne Restance anerkendes som privilegeret efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 a, er ikke bestridt af Kuratorerne og vil være at tage til Følge.

Det er fremdeles uomtvistet, at Konkursboet ikke kom til i Henhold til Konkurslovens § 17 at indtræde i det omhandlede Lejemaal, fordi Anmelderen modsatte sig dette under Henvi sning til, at Fallenten før Konkursens Begyndelse havde forbrudt sin Lejeret ved ikke til Forfaldstid at betale den den 1ste Januar f. A. forfaldne Leje. Men Anmelderen gør gældende, at Boet ikke desto mindre er indtraadt i Fallentens Sted, o: i hans Forpligtelse til at fraflytte og ryddeliggøre det lejede og til paa Anfordring at betale Leje indtil Oktober Flyttedag f. A., og at Anmelderens Krav i sidst nævnte Henseende efter Konkurslovens § 17 er et Massekrav.

Det ses imidlertid ikke, at denne Opfattelse har nogen Hjemmel i Konkurslovens § 17, hvorimod det følger af Konkurslovens § 31 b, at et Konkursbo kun kan komme til at tilsvare Husleje som Massekrav, naar det selv er Lejer, f. Eks. naar Benyttelsen af Fallentens Lejlighed i Henhold til Konkurslovens § 17 er gaaet over paa Boet, og, da Konkurslovens § 33 Nr. 2 a ikke kan antages at finde Anvendelse paa det her omhandlede Krav, der angaar Tiden efter den ved Konkursens Begyndelse løbende Lejeperiode, og som egentlig er en ved Fallentens Misligholdelse af Kontrakten opstaaet Erstatningsfordring, maa der gives Kuratorerne Medhold i, at Kravet kun kan anerkendes som simpel Fordring.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 12 April.

Nr. 148. Højesteretssagfører Lunn

contra

Hermann Frantz Heinrich Radoi (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28de Januar 1905: Arrestanten Hermann Frantz Heinrich Radoi bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Tegner, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 16 og efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, hvorimod der mangler Føje til at anvende Bestemmelsen i Straffelovens § 39. Straffen for Tiltalte, der efter sin Forklaring oftere har været straffet i Udlandet, bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorhos det maa have sit Forblivende ved den i Dommen fastsatte Udvisning.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hermann Frantz Heinrich Radoi til Højesteretssagførererne Lunn og Rée 40 Kroner til hver samt i Godtgørelse for Udlæg til først nævnte 5 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hermann Frantz Heinrich Radoi, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16, har opgivet at være 29 Aar, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er anset bl. a.: ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 13 November 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 14 September 1900 efter Lov 15 Maj 1875 § 22, 1ste Stykke, jfr. § 2, samme Lovs § 22, 2det Stk., Lov 3 Marts 1860 § 3 samt Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 274, jfr. § 270, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt i Medfør af Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, og senest ved Kronborg østre Birks Ekstrarets Dom

af 2 September 1903 efter Straffelovens § 231, jfr. § 47, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt i Henhold til Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanten, som efter Udstaaelse af den ham ved den ovenfor anførte Dom af 2 September 1903, ved hvilken han tillige dømtes til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, forinden sin Oversendelse til Lübeck den 11te Maj f. A., til Københavns Politis Protokol over bortsendte Personer blev advaret om Virkningen af ulovlig Tilbagevenden her til Riget, har i Juni f. A. paa ny indfundet sig her i Landet, hvor han med kortere Afbrydelser har opholdt sig til sin Anholdelse her under Sagen den 28 Juli.

Arrestanten har i Juni og Juli f. A. frastjaalet Frøken Kirstine Hansen et Ur med vedhængende Kæde, i alt af Værdi 50 Kr., Malerlærling Carl Vilhelm Nielsen et til 15 Kr. vurderet Sæt Tøj og ca. 4 Kr., Handelslærling Otto Wichmann Olsen et til 20 Kr. vurderet Sæt Tøj og Frk. Karen Bache et Ur af Værdi 40 Kr.

Det stjaalne beroede frit fremme eller i uafsaasede Gemmer i Værelser henholdsvis i Horsens, Sorø, Slagelse og Ringsted,*) til hvilke Arrestanten havde uhindret Adgang, og hvor han havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt.

Arrestanten har den 27 Juli f. A. frastjaalet Frk. Louise Johnsen 2 Sæt Tøj og 2 Overfrakker, tilsammen af Værdi 70 Kr., der beroede i et paa et herværende Loft, til hvilket Adgangen var uhindret, og hvor Arrestanten havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt, henstaaende Skab, som Arrestanten opbrød.

Arrestanten har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en som Resultat af Observationen afgiven Erklæring har udtalt, at Arrestanten er et ved Arv og Sygdom i de tidlige Barneaar noget abnormt og svækket degenereret Individ, der frembyder Tegn paa traumatisk Cerebrostheni eller traumatisk Degeneration, der har frembragt en vis Grad af aandelig Svækkelse, samt at Arrestanten vel ikke kan siges at lide af fuldt udtalt Sindssygdom, og at han uden Tvivl i Gerningens Øjeblik har udført sin Forbrydelse med Bevidsthed om, at han foretog sig noget ulovligt, men at det ikke er usandsynligt, at Arrestantens sygelige Tilstand har en væsentlig Indflydelse paa hans Handlemaade overhovedet.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 16 og efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, begge disse §§ sammenholdte med § 39, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han, der er Udlænding, og som ikke i de sidste 5 Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

---

*) Skal være Rungsted

Nr. 152. Højesteretssagfører Rée
 contra
 Jens Kristian Kristensen (Def. Bagger),
 der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Ekstrarets Dom af 14 November 1904: Arrestanten Jens Kristian Kristensen bør tildeles 15 Slag Rotting. Derhos bør han udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Olesen, og Defensor, Prokurator Færch, hver 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Januar 1905: Tiltalte Jens Kristian Kristensen bør straffes med 10 Rottingslag. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 12 Kr. til den første og 10 Kr. til den sidste samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Sørensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Thi kendes for Ret:

Jens Kristian Kristensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Kristian Kristensen, der er født den 15de Maj 1888, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger gik Tiltalte den 1 November f. A., efter at en Tjeneste, som han havde haft i Biersted, da var ophørt, uden at han havde faaet nogen ny Tjeneste, paa Jagt i Forening med Tjenestekarl Peder Christian Hansen af Haldager, der fortalte Tiltalte, at han samme Dag i Løn havde faaet udbetalt 52 Kr., som beroede i en Tegnebog, der sad i Inderlommen paa hans Jakke, og om Aftenen

gik de derpaa til Haldager, hvor de med Tilladelse af en Gaardmand toge Natteophold paa dennes Høloft. Her laa de begge fra Kl. 8 Aften til Kl. 2 om Natten, da de atter begave sig paa Jagt; men efter Forløbet af en Times Tid vendte de tilbage til Haldager, og her krøb de atter op paa Høloftet, hvor de efter først i Mørke at have søgt efter Hansens nævnte Tegnebog, som han paa Tilbagevejen fra Jagten havde savnet, sov til Kl. 5¹/₂.

Efter at Tiltalte og Hansen dernæst paa ny havde været ude i 1 à 2 Timer for at jage, fortsatte de Eftersøgningen efter Tegnebogen paa Høloftet, indtil de efter et Par Timers Forløb gik hen til en Købmand, hos hvem de havde været inde den foregaaende Aften, og efter forgæves at have forhørt sig, om han ikke skulde have mistet Tegnebogen hos denne Købmand, rejste Hansen til Nørresundby for at gøre Anmeldelse til Politiet om, at han var bleven bestjaalen, medens Tiltalte begav sig til sin Fader i Thylstrup, hvor han derpaa havde Ophold indtil den 4 November, da han blev anholdt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han har tilregnet sig bemeldte Peder Christian Hansen tilhørende Tegnebog med Indhold; men medens Hansen formener, at Tegnebogen er tagen ud af hans Lomme, gaar den af Tiltalte afgivne Forklaring, som der ikke er Føje til at forkaste, ud paa, at han, da der, som meldt, om Natten af ham og Hansen blev søgt paa Høloftet efter Bogen, straks fandt denne og puttede den i sin Inderlomme uden at omtale noget.

Medens Tegnebogen, der er ansat til en Værdi af 50 Øre, ikke er bragt til Stede under Sagen, var Tiltalte ved sin Anholdelse endnu i Besiddelse af 31 Kr. 49 Øre af dens Indhold, hvilket han i øvrigt havde forbrugt, og efter at bestjaalne dels har modtaget det nævnte Beløb, dels har erholdt Fyldestgørelse for største Delen af de forbrugte 20 Kr. 51 Øre, har han frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og særligt under Hensyn til det af Tiltalte udstaaede Varetægtsfængsel — hvortil der ikke i det hele har været tilstrækkelig Grund — findes passende at kunne bestemmes til 10 Rottingslag.

Nr. 122.

Højesteretssagfører Rée

contra

Mads Christian Johan Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Han Herreders Ekstrarets Dom af 8 Oktober 1904: Tiltalte Mads Christian Johan Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Rønn og Lassen

henholdsvis 12 og 10 Kr., og betale Arbejdsmand Peter Christian Engelbrecht Nielsen af Gøttrup Kær i Erstatning 150 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 November 1904: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der tilvejebragt en Erklæring fra Distriktslægen, hvorefter der endnu hos overfaldne er nogen Fortykkelse af selve Albuens Benparti, men ingen Deformation i øvrigt, hvorhos alle Bevægelser kunne udføres i fuld Udstrækning baade aktivt og passivt. Herefter og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Mads Christian Johan Nielsen til Højesteretssagfører Rée og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Mads Christian Johan Nielsen, der er født den 13 April 1886, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og det maa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham saaledes paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder.

Da Husmand Peter Christian Engelbrecht Nielsen af Gøttrup Kær den 20 August d. A. efter Middag indfandt sig i Karlekammeret paa »Nørbjerggaard«, paa hvilken Gaard han havde Arbejde, blev han af Tiltalte, der tjente som Staldkarl paa Gaarden, udskældt bl. a. for Kæltring i Anledning af, at han vægrede sig ved at betale Tiltalte et Beløb af 6 Øre, som denne mente at have til Gode hos Nielsen, men som sidst nævnte paastod at have tilbagebetalt. For at undgaa videre Strid med Tiltalte — der efter sin egen Erkendelse er hidsig og tilbøjelig til at slaa — forlod Nielsen nu Kammeret og gik, ledsaget af den 17-aarige Tjenestedreng Christian Peter Christensen, hen til den sydlige Ende af Gaardens Stald, hvor han gav sig til at slibe en Le.

Et Øjeblik efter indfandt Tiltalte sig her, og idet han efter Niensens og nys nævnte Tjenestedrengs Forklaringer hævdede en Tøjrekølle, som han havde i Haanden, udskældte han paa ny Nielsen for Kæltring.

Da Nielsen, efter hvad denne videre har forklaret, frygtede for, at Tiltalte vilde slaa ham med Køllen, løftede han den højre Arm for at dække sig, hvorved han imidlertid mod sin Villie kom til at rive Huen af Tiltalte, og denne førte med Køllen et Slag mod Nielsen, som herved blev ramt paa venstre Arm, idet han søgte at væрге for sig med denne.

Efter at Tiltalte derpaa endnu 1 eller 2 Gange havde løftet Køllen mod Nielsen, idet han, uden dog at slaa efter denne, spurgte, om han vilde have mere, fjernede han sig atter.

Den 23de August d. A. blev Nielsen undersøgt af vedkommende Distriktslæge, der i en samme Dag afgiven Erklæring har udtalt, at der var betydelig Svulst omkring venstre Albu og stærk Smerte ved Forsøg paa Bevægelser her, samt at der ved nærmere Undersøgelse fandtes et Brud af Albuen, der maatte være opstaaet ved direkte Vold, f. Eks. Slag med en Kølle.

Endvidere hedder det i Erklæringen, at Nielsen indtil videre vilde være ude af Stand til at arbejde, men at det endnu ikke kunde afgøres, om Læsionen vilde faa blivende Følger. I en den 7de September næst efter afgiven yderligere Erklæring har Distriktslægen derhos, efter den 5te s. M. paa ny at have undersøgt Nielsen, udtalt, at Bruddet syntes at ville vokse sammen i god Stilling, og at det ikke var sandsynligt, at Beskadigelsen vilde faa varige Følger, men at der endnu vilde hengaa i det mindste ca. 1 Maaned, inden Nielsen blev fuldt arbejdsdygtig.

Efter hvad der videre udtaltes i Erklæringen, viste der sig ved sidste Undersøgelse Tegn paa en Betændelse i Armens Nerver — en Sygdom, hvoraf Nielsen for 2 Aar siden havde været angreben i ca. 3 Maaneder — og denne Lidelse, der maatte antages atter at være blusset op ved Beskadigelsen, vilde kunne forhale Niensens Helbredelse i lang Tid.

Ved sit Møde i Retten den 14 September d. A. erklærede Nielsen — der bar Armen i Bind og vedblivende var under Lægebehandling — at Armen var noget bedre, og at han kunde begynde at røre Fingrene.

Efter hvad Tiltalte nærmere har forklaret, havde han ikke fra først af, da han kom hen til Nielsen uden for Stalden, tænkt paa at slaa denne med Køllen, som han medførte, fordi han skulde ud at flytte Plagene; men da Nielsen, efter at Tiltalte paa ny havde udskældt ham som fornæmnt, derpaa, efter Tiltaltes Skøn med Villie, med flad Haand slog ham i Nakken, saa at hans Hue faldt af, blev han hidsig og slog efter Nielsen med Køllen, uden at han, der ikke havde til Hensigt at ramme Nielsen noget bestemt Sted, tænkte over, mod hvilken Del af dennes Legeme han rettede Slaget.

Den oftnævnte Kølle var, efter det oplyste, af Bøgetræ, omtrent $2\frac{1}{2}$ Kvarter lang, med Skaft af fra 1 til $1\frac{1}{2}$ Tommes Tykkelse og endende i en uregelmæssig formet Klump, der var ca. 3 og 4 samt $4\frac{1}{2}$ Tommer i forskellige Dimensioner; dens Vægt var $2\frac{1}{2}$ Pd., og

den er af Politiretsdommeren med Tilslutning af Retsvidnerne betegnet som et ret farligt Vaaben.

I Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringsstab samt i Godtgørelse for Lidelser har Nielsen paastaet Tiltalte tilpligtet at udrede et Beløb af 150 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — — — ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Johanne Karoline Marie Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Februar 1905: Arrestantinden Johanne Karoline Marie Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Lund, og Defensor, Prokurator Gottschalch, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johanne Karoline Marie Jensen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Johanne Karoline Marie Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 19 Oktober 1884 og foruden 5 Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet, dels for Tyveri, dels for Tyveri og Bedrageri, anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Marts 1904 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 251 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist om den 17 Januar d. A. at have frastjaalet Sergent Hans Adolf Petersen en til 20 Kr. vurderet Overfrakke, der beroede frit fremme i bestjaalnes uaflaasede Værelse i Baraklejren paa Amager, i hvilket Værelse Arrestantinden havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt.

Arrestantinden vil herefter være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandagen den 17 April.

Nr. 112.

Advokat Nellemann

contra

Jacob Bang (Def. Bülow),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Juli 1902: Den af Tiltalte Jakob Bang forskyldte Straf bortfalder. Tiltalte udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 50 Kr. At efterkommens under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter at Tiltalte havde erklæret sig tilfreds med den indankede Dom og betalt de ham paalagte Omkostninger, er Sagen i Henhold til kongeligt Reskript af 7 Juni f. A. indanket for Højesteret efter Tiltaltes Begæring, og saaledes som Sagen heretter foreligger for Højesteret, drejer den sig alene om, hvor vidt den i Dommen omtalte Udtalelse i Tiltaltes Indlæg for Voldgiftsmændene af 30 Oktober 1895 kan tilregnes ham som strafbar. Denne Udtalelse fremkom paa følgende Maade: Efter under 12 Punkter at have gennemgaaet Sagen, slutter Tiltalte saaledes: »Uagtet de store Forhaabninger, jeg gennem Hr. Petersens sangviniske Beretninger havde næret til denne Sag, saaledes fuldstændigt vare bristede, og jeg for mine betydelige Ofre i Stedet for, som haabet, at opnaa et Verdenspatent kun fik et værdiløst Patent i Danmark og Frankrig, nærede jeg da ingen Bitterhed overfor Hr. Petersen«.

Som det heraf ses, fremtræder Udtalelsen ikke som en processuel Erklæring til Oplysning om Patentets eller Opfindelsens Værdi og kan ikke anses for at have været egnet til at vildlede Voldgiftsmændene i saa Henseende, hvad den som i Dommen anført heller ikke kan antages at have gjort, og i ethvert Fald

mangler der ganske Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte har forbundet nogen svigagtig Hensigt med dens Fremsættelse.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det offentlige, i hvilken sidst nævnte Henseende bemærkes, at Tiltalte i begge Instanser selv har sørget for sit Forsvar.

Thi kendes for Ret:

Jacob Bang bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder det ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarium og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann 200 Kroner, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jacob Bang, der tiltales for Bedrageri, er født den 30 Juli 1852 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at Ingeniør Carl Petersen i nogen Tid havde arbejdet paa at finde en Konstruktion af et Fyrsted, der kunde anvendes til Forbrænding af smuldformet Brændsel, traadte han i Aaret 1890, da han mente i al væsenligt at have fundet Opgavens Løsning, i Forbindelse med Tiltalte, der drev Forretning med Fabrikation af Varmeapparater, og de bleve da enige om at arbejde videre paa Sagen i Forening — Opfindelsens praktiske Udnyttelse krævede nemlig mange og kostbare Forsøg for at faa Fyrets Konstruktion afpasset efter de forskellige Arter af Brændsel — samt at udnytte Opfindelsen til fælles Fordel.

Under dette Samarbejde udredede Tiltalte alle de til Forsøgene medgaaede Udgifter og udbetalte Petersen et maanedligt Beløb af 200 à 150 Kr., hvorhos han ganske overtog Ledelsen af Sagens merkantile Side.

Den 9 Januar 1893 udtog Tiltalte i Petersens, eget og en Franskmand, Albert Robins, Navn for et Tidsrum af 15 Aar Patent i Frankrig paa Opfindelsen efter en Patentet vedhæftet Beskrivelse, og samme Aar den 18 April erhvervede han for Petersen og sig selv i Henhold til en ganske tilsvarende Beskrivelse Patent paa Opfindelsen her i Landet for et Tidsrum af 8 Aar.

Disse Patenter erhvervedes, forinden de anstillede Forsøg havde ført til en fuldt tilfredsstillende Løsning, og medens disse fortsattes, søgte en Ingeniør Hans Jørgen Thorbrøgger, der var ansat i Tiltaltes Forretning, Patent paa et Fyrsted, der var konstrueret med Benyttelse af de i det Petersen-Bangske Patent nedlagte Ideer.

Tiltalte, der gik ud fra, at den af Thorbrøgger angivne Konstruktion faldt indenfor den ved det Petersen-Bangske Patent etablerede Retsbeskyttelse, og at Thorbrøgger ved at søge Patent for sig paa Konstruktionen gjorde Indgreb i hans — Tiltaltes — Ret, tvang derfor

Thorbrøgger, der den 18 Juni 1894 havde opnaaet Patentet, til at afstaa det til ham den 28de s. M. mod et Vederlag, der efter Tiltaltes Fremstilling »kun var at betragte som Honorar for Tegnearbejdet«, og det saaledes erhvervede Patent fik Tiltalte den 18 Maj 1895 ombyttet med et 15aarigt Patent paa eget Navn.

Den 19 Februar 1895 udtog endvidere Tiltalte og den oven nævnte Robin i Forening et Patent i Frankrig paa — som det maa statuere — det Thorbrøggerske: Fyrsted.

Ligesom Tiltalte og Robin i deres Ansøgning om dette Patent gjorde gældende, at Opfindelsen i Virkeligheden var beskyttet ved det alt udtagne Patent af 9 Januar 1893 — det Petersen-Bang-Robinske Patent — men at de ikke desto mindre foretrak »i nærværende Tillæg at gøre opmærksom paa en særlig Anvendelse af samme«, saaledes erhvervede de ogsaa ved et den 31te Maj 1895 af vedkommende Minister udstedt Dekret Patentet som Tillægspatent til det nævnte Patent af 9 Januar 1893.

Om Forholdet mellem alle disse Patenter har Tiltalte forklaret, at han opfatter det oprindelige Patent — det Petersen-Bangske — og det Petersen-Bang-Robinske Patent som et »Princippatent«, hvis praktiske Udnyttelse kræver yderligere Konstruktioner, medens han anser de øvrige Patenter som »Konstruktionspatenter«, konstruktive Anvendelser af det ved det oprindelige Patent beskyttede Princip.

Paa dette Tidspunkt havde Forholdet mellem Petersen og Tiltalte imidlertid længe været spændt og var alt naaet til et Brud, nærmest, som det synes, foranlediget ved, at Tiltalte, der havde ofret betydelige Summer paa de anstillede Forsøg, klagede over, at Udbyttet af Forsøgene ikke svarede til Udgifterne, og at Petersen ikke gjorde noget Arbejde for de Forstrækninger, han modtog, hvorfor han til sidst vægrede sig ved at betale yderligere.

I Begyndelsen af Januar Maaned 1894 erklærede Tiltalte, at han endnu vilde yde Petersen 600 Kr., »men ikke mere, før der kommer Indtægter«, og den 7de August s. A. foreslog han Petersen at afkøbe ham Opfindelsen for i alt 10000 Kr., hvoraf ca. 8000 Kr. alt vare modtagne i Forstrækninger.

Da dette Tilbud ikke førte til noget, blev Parterne enige om at underkaste sig en Afgørelse ved Voldgift, og den 16 Marts 1895 undertegnede de en skriftlig Overenskomst om at forelægge Sagen for tvende navngivne Mænd som Voldgiftsmænd og — eventuelt — for én af Voldgiftsmændene udpeget Mand som Opmand, hvilke skulde afgøre, for hvilket Vederlag »Retten til at forhandle, forarbejde og udnytte det nævnte Fyrsted kunde overgaa til Tiltalte alene«, og hvorledes

Rettelse.

Pag. 99 Linie 21 fra oven: hvorfor, læs: hvorhos.

Færdig fra Trykkeriet den 27 April 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 9.

Mandagen den 17 April.

dette Vederlag skulde udredes, en Afgørelse, der skulde være bindende for begge Parter, saaledes at de derved afgjorte Spørgsmaal »ikke af nogen af Parterne kunne indbringes for Domstolene«.

I Henhold til denne Overenskomst, der bl. a. fastsatte, at Voldgiftsmændene og Opmanden alene havde at begrunde deres Kendelse paa de Oplysninger, der maatte blive dem forelagte af Parterne, fandt der nu en Skriftveksling Sted mellem Parterne med fire Indlæg fra Tiltaltes og tre fra Petersens Side, under hvilken Skriftveksling Tiltalte »til Vejledning ved Bestemmelsen af bemeldte Vederlags Størrelse« oplyste, at Udgifterne ved de med Fyrstedet foretagne Forsøg samt til Patentansøgninger i Danmark, Norge, Sverrig og Tyskland beløb sig til i alt 13700 Kr., de Petersen ydede Forstrækninger til i alt ca. 8000 Kr. og Renter af disse Beløb til i alt ca. 2000 Kr. — i det hele ca. 23700 Kr. — hvorhos han oplyste, at der var erhvervet Patent paa Opfindelsen her i Landet, i Norge og i Frankrig, men at Patentansøgningerne vare afslaaede i Sverrig og i Tyskland, og han hævdede som noget yderst tvivlsomt, om Patentet her i Landet ved dets Udløb vilde blive fornyet, og om Patentet i Frankrig, der gaves uden den med en forudgaaende Undersøgelse følgende Garanti, vilde vise sig at yde nogen virkelig Beskyttelse.

Medens Tiltalte saaledes udførlig fremhævede sine ved Samarbejdet med Petersen hafte Udgifter, forholdt han sig, hvad Indtægterne angik, i al Almindelighed benægtende overfor Petersens Paastande, uden i saa Henseende at fremkomme med positive Oplysninger, men paa den anden Side foranledigede heller ikke Petersen Fremkomsten af saadanne Oplysninger ved dertil sigtende Provokationer, og Skriftvekslingen afbrødes temmelig pludseligt af Petersen, der følte sig irriteret over et af Tiltalte fremført Anbringende.

Under Proceduren fremkom der paa Petersens Foranledning Oplysning om det Thorbrøggerske Patent og det Patent, Tiltalte senere erhvervede sig i eget Navn paa den paagældende Konstruktion, hvorimod det forblev uomtalt og — som det maa antages — ubekendt saavel for Petersen som for Voldgiftsmændene, at der i Frankrig paa samme Konstruktion var opnaaet Tillægspatent til det Petersen-Bang-Robinske Patent.

Om Opfindelsen for Frankrigs Vedkommende fremkom der under

Proceduren overhovedet intet andet fra Parternes Side til Bedømmelse af, hvilket pekuniært Udbytte der kunde ventes af den, end en Udtalelse af Tiltalte i hans Indlæg af 30 Oktober 1895, at han »for sine betydelige Ofre i Stedet for, som haabet, at opnaa et Verdenspatent kun fik et værdiløst Patent i Danmark og Frankrig«.

Den 30 Juli 1896 — efter at Proceduren den 11te Januar 1896 var afsluttet — afgav Voldgiftsmændene deres Kendelse, der bl. a. udtaler: »Efter de Undersøgelser, vi have anstillet, kan der ikke være nogen Tvivl om, at i det mindste det af Fællespatentet resulterende senere Patent har vist sin praktiske Betydning, og det indrømmes af Bang, at uden Petersens Arbejde i Sagen vilde det Kedelfyr, som han nu leverer til Forbrænding af Kulsmuld, ikke være kommen frem i den Form«. Under Beklagelse af den ringe Vejledning til Bedømmelse af Patentets Værdi, som de veklede Indlæg afgav, og idet Voldgiftsmændene vel anerkendte, at Petersen havde givet nogle Oplysninger til Belysning af det Udbytte, han mente kunde ventes af Patentet, udtalte de, at det havde været ønskeligt, om Tiltalte, der havde erklæret Petersens nævnte Oplysninger for urigtige, havde givet Oplysning om Af-sætning, Pris og Fortjeneste vedrørende Patent-Fyrstedet, men at de dog, »efter alt, hvad der foreligger«, vare enige om, at Petersen burde have et Vederlag for Afstaaelsen af sine Rettigheder, og de bemærkede udtrykkelig, at de forstod Voldgifts-Overenskomsten som gældende »saavel det danske som ogsaa det norske og franske Patent«.

Da Voldgiftsmændene imidlertid ikke kunde blive enige om Summens Størrelse, henskøde de sig under den oven omtalte Opmand, der den 26 August 1896 fastsatte Vederlaget til 10000 Kr., hvori dog skulde fragaa, hvad Petersen havde faaet udbetalt af Tiltalte efter den 18 April 1893, i alt 2100 Kr.

Tiltalte sigtes nu for i Strid med Sandheden og mod bedre Vidende for Voldgiftsmændene og Opmanden at have afgivet den oven omtalte Erklæring af 30 Oktober 1895, at Patentet i Frankrig var værdiløst, i den Hensigt derved at føre Voldgiftsmændene og Opmanden bag Lyset og saaledes paavirke Sagens Udfald.

Med Hensyn til denne Sigtelse er det oplyst, at Tiltalte den 28de Januar 1895 — altsaa forinden Voldgiftskontrakten med Petersen blev afsluttet — havde indgaaet en Kontrakt med oven nævnte Robin i Frankrig, hvorved han mod en aarlig Afgift afstod til Robin sine Rettigheder efter det oven omtalte Petersen-Bang-Robinske Patent og efter det oven omtalte Bang-Robinske Tillægspatent, som vel endnu ikke var, men som ventedes snart udtaget, og som nærmere omtaltes som vedrørende et Kedelsystem med Anvendelse af det Fyrsted, der er Genstand for Patentet af 9 Januar 1893. For saa vidt denne Kontrakt tillige omhandler Overdragelse af et tredje Patent, vedrørende et Ovn-system med Anvendelse af det samme Fyrsted, maa det antages, at et saadant Patent ikke er blevet udtaget.

Efter Kontrakten skulde desuden alle fremtidige Forbedringer, hvad enten de skyldtes Tiltalte eller Robin, være begge Kontrahenters Fællesejendom og ikke øve nogen modificerende Indflydelse paa Overenskomsten.

Endelig hedder det i Kontrakten: »Hr. J. Bang dækker Hr. A. Robin mod enhver Vindikation fra Medejeren af det første Patent, Hr.

Petersens Side og binder sig med Hensyn til dette Punkt paa en bestemt og formel Maade«.

Afgiften, der skulde erlægges hvert Halvaar — den 30 Juni og den 31 December — fastsattes for hvert til Opvarmning med varm Luft anvendt Fyrsted til 8 Frc. 50 Centimer pr. Kvadratdecimeter af Fyrstedet, dog mindst 50 Frc., og 10 Frc. pr. Kvadratdecimeter, naar det gjaldt Opvarmning med Damp eller Vand, dog mindst 100 Frc. pr. Fyrsted, og saaledes at der garanteredes Tiltalte en Minimumspræmie af 2000 Frc. aarlig for de fem første Aar.

Robin skulde dog i de fem første Aar have Ret til Tilbagetræden fra Kontrakten mod at betale 2000 Frc. for hvert begyndt Aar.

Om Værdien af denne Kontrakt, som i øvrigt i Anledning af Robins Død i 1896 fornyedes paa væsenlig de samme Betingelser med Franskmanden Armand Boeringer, skal blot bemærkes, at den viste sig i de fem første Aar at indbringe Tiltalte 17684 Frc. 50 Centimer — 9321 Frc. for det første Aar og 2000 Frc. for hvert af de tre sidste af disse Aar — medens Indtægten for det 6te Aar, 1900, gik ned til 391 Frc.

I Juni 1896, altsaa efter at Voldgiftsproceduren var sluttet, men før Voldgiftskendelsens Afsigelse, modtog Tiltalte den første à conto Betaling — 4000 Frc.

Tiltalte har nu gjort gældende, at han ikke for Voldgiftsmændene er fremkommen med noget usandfærdigt Anbringende ved, trods den nys omtalte Kontrakt, at erklære, at han kun havde erhvervet et værdiløst Patent i Frankrig, idet det Petersen-Bang-Robinske Patent i og for sig »kommercielt set« var værdiløst, da det ikke lod sig anvende uden dertil opfundne Konstruktioner, og idet Petersen ingen Del havde i de Opfindelser, der gjorde Patentet anvendeligt, hvorfor han heller intet Krav kunde have paa Udbytte af de for saadanne Anvendelser udtagne Patenter.

Dette Anbringende stemmer imidlertid ikke med, at Tiltalte i det under Voldgiftsproceduren fremlagte Regnskab har belastet Petersen med de Udgifter, som efter Patentets Udtagelse medgik til Forsøg for at gøre Patentet anvendeligt; og Tiltalte — der, som det fremgaar af det oven anførte, over alt, hvor det for ham gjaldt at sikre sig Udbyttet af den nævnte Opfindelse, har hævdet det Standpunkt, at det oprindelige Patent — det han kaldte »Princippatentet« — i og for sig hjemlede Retsbeskyttelse ogsaa med Hensyn til de senere gjorte specielle Anvendelser af Princippet — se saaledes hans Optræden overfor Thorbrøgger og Udtalelsen i Ansøgningen om det Bang-Robinske Patent — kan, efter det foreliggende, ikke antages at have troet, at han overfor Petersen kunde hævde den modsatte Stilling, at Udbyttet af »Princippatentet«s specielle Anvendelser var Med-ejeren af »Princippatentet« uvedkommende, og i alle Tilfælde maa han have været paa det rene med, at det netop var et Spørgsmaal, som Voldgiftsmændene havde at afgøre, hvor vidt Petersens Andel i »Princippatentet« hjemlede ham Andel i det af »Konstruktionspatenterne« flydende Udbytte, og hvor stort et Udbytte, og det maa derfor have staaet ham klart, at Voldgiftsmændene maatte forstaa hans omtalte Bemærkning derhen, at »Princip-

patentet« ikke — heller ikke ved specielle Anvendelser — havde medført eller kunde antages at ville medføre nogen Indtægt for ham i Frankrig.

Naar Tiltalte dernæst til sit Forsvar har henvist til, at han paa den Tid, han udtalte sig som anført, ikke endnu havde modtaget nogen Indtægt af det franske Patent, og at Udsigten til Indtægt, trods Kontrakten, var usikker, fordi Patentets Beskyttelsesevne var omtvistelig, vil der ikke kunne tages Hensyn hertil, da selve Kontraktens Betingelser — ved hvilke der maa være taget Hensyn til den nævnte Usikkerhed — ere saadanne, at Tiltalte ikke kan have ment, at denne Usikkerhed gjorde Patentet værdiløst.

Tiltalte har endvidere gjort gældende, at hans Udgifter til de oven omtalte Forsøg og til Forstrækninger til Petersen samt i Anledning af de franske Patenter og Kontrakter — hvilke sidste han anslaaer til ca. 3000 Frc. — have været saa betydelige, at han ikke kunde vente ved Udbyttet af Opfindelsen at faa disse tilnærmelsesvis erstattede.

Han vil derfor have næret den Anskuelse, at Petersen i Virkeligheden ikke havde noget Krav paa ham, og ligesom han derfor ikke har tilsigtet at forfordele Petersen ved sin Procedure for Voldgiftsmændene, saaledes har han ogsaa troet at kunne udtale sig som sket, fordi hans Samarbejde med Petersen ikke blot var værdiløst for ham, men endog var til Tab for ham.

De Oplysninger, som Undersøgelsen har tilvejebragt, modsige nu vel ikke Tiltaltes Paastand om kun at have haft Tab af den hele Affære, og der maa ved Paadømmelsen gaas ud fra, at han i Virkeligheden var af den Mening, at Petersen intet retmæssigt Krav havde paa Udbytte ud over, hvad han alt havde modtaget, samt at Tiltaltes seneste Tilbud til Petersen om at købe ham ud, og hans Tiltræden af Voldgiftskontrakten kun skyldtes et Ønske om endelig at komme til en Afslutning med Petersen og ikke en Erkendelse af, at han var Petersen noget skyldig, og ved Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold vil det nys anførte faa Betydning som en i høj Grad formildende Omstændighed, men det vil ikke kunne føre til hans Friiundelse, idet han, efter at have underkastet sig Voldgiftsmændenes Skøn over, hvad han var Petersen skyldig, i Tilfælde af Petersens Udtræden af Patentretten, ikke kunde tro sig berettiget til samtidig med, at han stærkt fremhævede sine hafte Udgifter, ikke blot at fortie, men endog fornægte de Indtægter, han efter Kontrakten havde god Grund til at venle.

Endelig har det af Tiltaltes Defensor været gjort gældende, at Tiltalte ved under Voldgiftsproceduren at betegne det danske og det franske Patent som værdiløst, ikke har tilsigtet at føre Voldgiftsmændene bag Lyset, idet de i øvrigt i Sagen foreliggende Oplysninger om det danske Patent vise, at Udtrykket ikke for dette Patents Vedkommende skal forstaas bogstaveligt, og som Følge deraf heller ikke skal det for det franske Patents Vedkommende, samt at Voldgiftsmændene jo — som Resultatet viser — ikke ved Udtrykket ere førte bag Lyset for det danske Patents Vedkommende og derfor heller ikke kunne antages at være det, for saa vidt angaar det franske Patent.

Det forholder sig nu vel rigtigt, at det oftomtalte — i og for sig utvetydige — Udtryk for det danske Patents Vedkommende har faaet et Korrektiv i Sagens øvrige Oplysninger, der i øvrigt ikke skyldes Tiltaltes Initiativ; men da Tiltalte ganske har undladt at yde saadant Korrektiv, for saa vidt det franske Patent angaar, maa Tiltalte have været sig bevidst, at Udtrykket egnede sig til med Hensyn til dette Patent at føre Voldgiftsmændene bag Lyset, i hvilken Henseende ogsaa den oftnævnte Opmand, Direktør Valdemar Ludvigsen, har forklaret, at han, der, forinden han afsagde sin Kendelse, gentagende konfererede med de af Parterne udpegede Voldgiftsmænd, ikke kan benægte Muligheden af, at det Petersen tilkendte Beløb i sin Tid kunde være bleven ansat noget højere, saafremt han og de andre Voldgiftsmænd gennem Voldgiftsproceduren vare blevne gjorte bekendte med den her omhandlede Kontrakt, om han end anser det for mindre sandsynligt, idet man ved Summens Fastsættelse mere gik efter et frit Skøn end efter de fra Tiltaltes Side under Proceduren fremkomne Udtalelser om Patenternes Værdiløshed.

I hvor vel det herefter, og efter hvad der i øvrigt foreligger, ikke tør statures, at Tiltaltes ommeldte Anbringende i hans Procedure faktisk har indvirket paa Voldgiftssagens Udfald i en for Tiltalte fordelagtig Retning, findes Tiltalte efter alt det foranførte ved at have procederet paa den nævnte Maade overfor Voldgiftsmændene og Opmanden at have udvist et efter Straffelovens § 257 strafbart Forhold, men da Tiltaltes Forhold efter de dermed forbundne Omstændigheder ikke findes at egne sig til højere Straf end en Bøde, og der efter Voldgiftsprocedurens Slutning er hengaaet meget længere Tid end to Aar, før nærværende Sag blev rejst mod Tiltalte, maa det blive en Følge af Straffelovens § 66, at Straffen for det ommeldte Forhold bortfalder.

For saa vidt Tiltalte endvidere sigtes for under Voldgiftsproceduren mod bedre Vidende at have benægtet i sin Tid med Petersen at have truffet en nærmere angivet Aftale om Fordelingen af den ved deres Samarbejde indvundne Fortjeneste, vil han, da det end ikke er godtgjort, at en saadan Aftale har foreligget, for saa vidt være at frifinde, og det samme maa blive Resultatet, for saa vidt Tiltalte sigtes for under Voldgiftsproceduren at have tilbageholdt forskellige Oplysninger, der vilde have været til Fordel for Petersen, idet en saadan Undladen — der for øvrigt som anført til Dels maa tilskrives manglende Provokation fra Petersens Side — ikke findes at være strafbar.

Endelig sigtes Tiltalte for svingagtigt Forhold ved med Forbigaaelse af Petersen og uden dennes Vidende at erhverve for sig personlig det Thorbrøggerske Patent og i Forening med Robin det Bang-Robinske Patent samt uden Petersens Vidende og Villie at have afsluttet Kontrakt med Robin og senere med Boeringer om det Petersen-Bang-Robinske Patent, men da det mod Tiltaltes Benægtelse ikke er godtgjort, at Tiltalte, der i Samarbejde med Petersen efter det foreliggende i alle merkantile Forhold optraadte alene og i eget Navn, ved de nævnte Skridt har tilsigtet at besvige Petersen for noget af, hvad han mente, lovlig tilkom ham, vil Tiltalte, for saa vidt dette Forhold angaar, være at frifinde.

Hvad den af Petersen i Sagen nedlagte Erstatningspaastand angaar, vil den ikke kunne tages til Følge, da det som oven anført ikke er oplyst, at han har lidt noget Tab ved det passerede.

Tirsdag den 18 April.

Nr. 1. Mægler **Hans Alfred Hansen** (Hindenburg)

contra

H. L. Rasmussen, Laurits Rasmussen m. fl. (Møldrup) og Enke **Marie Ring Andersen**, født Fisker (Ingen),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at yde de Indstævnte Erstatning i Anledning af hans Forhold som bestyrende Reder.

Sunds-Gudme Herreders Sorets Dom af 29 April 1902: Indstævnte, Mægler Hans Alfred Hansen af Thurø, bør til Citanterne, H. L. Rasmussen, Thurø, J. R. Andersen, Svendborg, Laurits Rasmussen, Agersø, L. A. Rasmussen, St. Jørgens, R. Holm Rasmussen, Svendborg, E. J. Rasmussen, Thurø, R. M. Rasmussen, Thurø, E. H. Fisker, Thurø, Emilie Nielsen, København, og Valdemar Rasmussen, Thurø, betale henholdsvis 682 Kr. 12 Øre, 272 Kr. 85 Øre, 54 Kr. 57 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 218 Kr. 28 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 136 Kr. 43 Øre og 163 Kr. 71 Øre, alt med Renter 5 pCt. p. a. fra den 23 April 1900, til Betaling sker, men i øvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omskostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den den 19 December f. A. fremlagte Byggekontrakt, dateret 4 Marts 1898, ikke er forsynet med Stempel. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juli 1903: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det ved samme J. R. Andersen af Svendborg tillagte Beløb af 272 Kr. 85 Øre vil være at tillægge hans i uskiftet Bo efter ham hensiddende Enke, Hovedappellantinden Marie Ring Andersen, født Fisker, samme Steds. Sagens Omskostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Hovedappellanten har misligholdt Certepartiet af 16 Januar 1899 ved ikke at drage Omsorg for, at Skibet ankom til Ladepladsen i rette Tid, og at han allerede af denne Grund maa være pligtig at skadesløsholde Medrederne for den disse ved bemeldte Misligholdelse paadragne Erstatnings-

pligt overfor Befragteren, samt i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner og Kontraappellanterne ligeledes 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved Certeparti af 16de Januar 1899 afsluttede Kontraappellanten, Mægler Hans Alfred Hansen af Thurø, Kontrakt med John Knight af Charlestown for Skibet »Fylla« — for hvilket Skib en Søn af ham var bestyrende Reder — eller Stedfortræder af 1ste Klasse om i Bure i Skellefteaa Distrikt, hvor Skibet skulde være forinden den 15 Oktober 1899, at indtage en Ladning Fyrrestaver og føre denne Ladning til Charlestown Dok. Ved Kontrakt af 4 Marts 1898 om Bygning af en nærmere beskreven Skonnert var det blandt andet blevet bestemt, at »Skibets Fører er Hr. H. L. Rasmussen, Thurø, og bestyrende Reder Hr. H. A. Hansen, ligeledes af Thurø.« Den 19 September 1899 skrev Kontraappellanten til Stettin til Føreren af bemeldte Skib, hvilket havde faaet Navnet »Gefion«, Hovedappellanten H. L. Rasmussen — med hvem han allerede tidligere havde korresponderet om en Tur op i Bottenhavet, hvad H. L. Rasmussen dog havde erklæret efter hans Mening at være for sent paa Aaret — at han med Hensyn til Placering fra Stettin endnu ikke havde foretaget noget, men havde en Stavfragt fra Skellefteaa, som han sluttede for »Gefion« i Foraaret, til Charlestown, og som H. L. Rasmussen nu maatte ned efter enten i Ballast eller med Last fra Stettin, hvorpaa Kontraappellanten endnu arbejdede. Et Par Dage efter var bemeldte Hovedappellant paa Thurø og talte med Kontraappellanten, overfor hvem han, som det maa antages, ytrede sin Misfornøjelse med den forestaaende Fart, dels paa Grund af den sene Aarstid, dels paa Grund af den lave Fragt, og blev der ved samme Lejlighed bragt paa Tale, at »Gefion« mulig kunde faa en Kartoffel-fragt fra Stettin til Skellefteaa, hvorimod H. L. Rasmussen, der var Medreder af Skibet, saavel som flere andre af Skibets Redere, der var sat i Kundskab herom, i al Fald ikke rejste Indsigelse. Kartoffel-fragten kom ogsaa i Stand, endnu medens H. L. Rasmussen var paa Thurø, og omtrent samtidig hermed — nemlig den 28 September 1899 — gav Kontraappellanten Certepartiet af 16 Januar s. A. en Paategning, hvorved det overførtes paa »Gefions«, ved hvilken Lejlighed Kontraappellanten derhos overstregede den oven anførte Tidsbestemmelse for Skibets Tilstedeværelse i Bure, uden Befragterens Samtykke og uden at give nogen af Rederne Meddelelse om Sammenhængen hermed. I Stettin, hvor H. L. Rasmussen, der var rejst derhen fra Thurø, ved et Brev fra Kontraappellanten af 2 Oktober s. A. fik Certepartierne paa begge Fragter, varede Udladningen af Kartoffelladningen til den

16 Oktober, og »Gefion« gik den 19de s. M. fra Swinemünde op i Bottenhavet, hvor det efter et Par Dage at have haft Modvind med haard Storm og betydelig Frost søgte Havn ved Sundsvall, hvorfra H. L. Rasmussen telegrafisk forhandlede dels med Modtagerne af Kartoffellasten bl. a. om at deltage i Bekostningen ved Skibets Bugsering til Skelleftea, dels med Kontraappellanten om, hvor vidt Rejsen skulde fortsættes. Efter at Kontraappellanten ved Telegram af 31te Oktober havde overladt til H. L. Rasmussens Afgørelse om fornødent at tage Bugsering, forlod »Gefion« den 1 November under Bugsering Sundsvalls Red nord efter og kom den 3dje s. M. til Ursviken, hvor Skibet, efter at der paa ny var vekslet Telegrammer med Kontraappellanten og efter foregaaet Udlosning den 11te s. M. blev udklareret og samme Dag bugseret til Bureaa, hvor Skibet, efter at have indtaget en Last af Fyrrestaver, den 20de s. M. blev udklareret. Forinden Indladningen var det fra Befragteren i Charlestown paa telegrafisk Forespørgsel om Muligheden af Overvintring blevet præciseret overfor Skibets Forer, at der var stærk Brug for Lasten og nødvendigvis maatte indlastes hurtigt, samt at Befragteren gjorde »Rederiet ansvarligt for alt Tab foraarsaget ved brudt Certeparti«. »Gefion« blev derefter bugseret ud paa Reden, hvor det den følgende Dag Kl. 4 Eftermiddag var søklart, men under i al Fald til Dels ugunstigt Vejr blev liggende, indtil det den 24de s. M. var indefrosset. Det blev derefter telegrafisk overladt Skibsføreren at tage Bestemmelse om Mandskabets Hjemsendelse, som faa Dage efter fandt Sted, hvorpaa Skibsføreren efter den 30te s. M. til Notarius publicus i Skelleftea at have indgivet en Protest, hvori han meddelte Grunden til, at han havde besluttet Skibets Overvintring, afrejste til sit Hjem paa Thurø. Den 3dje Februar 1900 blev der efter Indvarsling fra Kontraappellantens Side afholdt en Generalforsamling af Partsrederne i »Gefion«, paa hvilken der fremkom forskellige Forslag om at gøre Ansvar gældende mod Kontraappellanten, der ved denne Lejlighed kom med en Bemærkning om, at han personlig bar Ansvaret overfor Befragteren i Anledning af mulig Erstatningsfordring fra denne paa Grundlag af, at Certepartiets Tidsgrænse ikke var overholdt. I Begyndelsen af Marts s. A. fik H. L. Rasmussen Kontraappellanten til at give en Afskrift af Certepartiet af 16 Januar 1899 en Paategning, hvorefter han havde foretaget den ommeldte Udstregning, »hvorfor Skibet eller Kaptajn ikke er ansvarlig«. Endelig blev Kontraappellanten den 21 Marts s. A. afskediget fra Stillingen som bestyrende Reder i »Gefion«, hvorom han, der allerede tidligere havde korresponderet med Ladningsmodtageren om Erstatningen, gav denne Underretning med Tilføjning, at han nu maatte holde sig til Selskabet. Efter at der endvidere i Juni Maaned s. A. var vekslet en Række Skrivelser mellem Kontraappellanten og Ladningsmodtageren samt den nye bestyrende Reder for »Gefion«, under hvilken Brevveksling Ladningsmodtageren fordrede 150 Lst. i Erstatning og truede med Sagsanlæg, blev der afholdt en ny Generalforsamling i Partsrederiet — paa hvilken Generalforsamling ogsaa Kontraappellanten var til Stede — for at tage Stilling til dette Spørgsmaal, og efter at Kontraappellanten ved Skrivelse af samme Dag havde ladet den nye bestyrende Reder meddele, at han som Medreder i Skibet gav Tilladelse til, at Disputen med Befragteren afvikledes med en Er-

statning af indtil 150 Lst., blev der efter Konference mellem en Del af Parthaverne i Skibet givet den nye bestyrende Reder Ordre til at udbetale det nævnte Beløb til Befragteren, hvilket skete.

Allerede forinden var der ved Stævning af 23 April 1900 af følgende Parthavere i »Gefion«, nemlig, foruden den tidligere ommeldte Hovedappellant H. L. Rasmussen af Thurø, J. R. Andersen — i hvis Sted efter hans Død hans i uskiftet Bo efter ham hensiddende Enke, Hovedappellantinden Marie Ring Andersen, født Fisker, af Svendborg, under Sagens Drift indtraadte — samt Hovedappellanterne Laurits Rasmussen af Agersø, L. A. Rasmussen af St. Jørgens, R. Holm Rasmussen af Svendborg, E. J. Rasmussen af Thurø, R. M. Rasmussen, samme Steds, E. H. Fisker, samme Steds, Emilie Nielsen af København og Valdemar Rasmussen af Thurø, anlagt Sag mod Kontraappellanten ved Sunds-Gudme Herreders Søret, hvorunder de, under Anbringende, at Kontraappellanten havde paaført dem Tab ved Overskridelse af sin Competence som bestyrende Reder, paastod ham tilpligtet at betale dem som Parthavere i Skibet for respektive $\frac{25}{100}$, $\frac{10}{100}$, $\frac{2}{100}$, $\frac{4}{100}$, $\frac{4}{100}$, $\frac{3}{100}$, $\frac{4}{100}$, $\frac{4}{100}$, $\frac{5}{100}$ og $\frac{6}{100}$ i Erstatning i alt 3480 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, hvorhos Hovedappellanten H. L. Rasmussen som Fører af bemeldte Skib endvidere — saaledes som hans endelige Paastand lyder — paastod sig tillagt i Erstatning for sit særlige Tab af Hyre og Kaplak 783 Kr. 75 Øre med Renter heraf som nævnt. Ved Kontinuationsstævning af 21 August 1900 paastod Hovedappellanterne sig endvidere i alt tillagt 4714 Kr. 84 Øre i yderligere Erstatning med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontinuationsstævningens Dato. Kontraappellanten procederede til Frifindelse. Ved oven nævnte Rets Dom blev Kontraappellanten tilpligtet at betale Hovedappellanterne tilsammen 108 Lst. eller 1964 Kr. 52 Øre — hvilket Beløb udgør Hovedappellanternes Andel i den til Befragteren udrede Erstatning — eller til dem hver henholdsvis 682 Kr. 12 Øre, 272 Kr. 85 Øre, 54 Kr. 57 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 218 Kr. 28 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 109 Kr. 14 Øre, 136 Kr. 43 Øre og 163 Kr. 71 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Hovedstævningens Dato, hvorhos Sagens Omkostninger, paa hvis Tilkendelse hver især af Parterne havde nedlagt Paastand, ophævedes. Her for Retten, hvor Sagen procederes som Hoved- og Kontraappellsag, have Parterne gentaget deres for Underretten nedlagte Paastande og paastaat sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Hovedappellanterne have til Støtte for deres Anbringende om, at Kontraappellanten har overskredet sin Competence, gjort gældende, at han ved at virke for »Gefion«s Indtræden i Farten efter Certepartiet af 16 Januar 1899 har søgt paa Bekostning af Rederiet for det nævnte Skib at unddrage sig Tab, som bemeldte Certeparti som en af ham for egen Regning afsluttet Spekulationsforretning paa Grund af Fragternes senere Stigning ellers maatte have paaført ham, hvorfor det maatte have været ham indlysende, at »Gefion«s Rederi, hvis det — i Modsætning til, hvad der fandt Sted — havde faaet en sandfærdig Fremstilling af Forholdet, vilde have modsat sig denne Indtræden saa vel som Afslutningen af Kartoffelfragten fra Stettin til Skellefteaa. De have i saa Henseende nærmere anbragt, at det overhovedet var alt for sent paa Aaret at foretage den sidst nævnte Fart, at det var

umuligt for »Gefion« med Last fra Stettin og vanskeligt selv med Ballast fra denne By at være i Bureaa den 15 Oktober 1899, og at der kunde være opnaaet langt højere Fragter for »Gefion« fra Stettin til gode, sikre Havne.

Det findes imidlertid ikke at kunne antages, at Kontraappellanten ved sit ovenfor beskrevne Forhold skulde — bortset fra det ved Overstregningen i Certepartiet af 16 Januar 1899 paadragne Ansvar overfor Befragteren — have overskredet Grænserne for den Beføjelse, der i hans Egenskab af bestyrende Reder for det nævnte Skib i Almindelighed maatte tilkomme ham i Retning af at tage Bestemmelse om Befragtninger vedrørende det. Kontraappellanten har i saa Henseende under et ved Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politiret optaget Forhør forklaret, at han allerede, da han afsluttede Befragtingen af 16 Januar 1899, tænkte paa at indsætte »Gefion« — der den Gang endnu var uden Navn — eller et andet af de Skibe, for hvilket han var korresponderende Reder, i den nævnte Fart, hvorhos han under samme Forhør har forklaret, at han i August Maaned s. A. søgte Fragt for »Gefion« til Skellefteaa, og at han vel ogsaa, i September s. A., for »Fylla« søgte Fragt i samme Anledning, men at han, da det ikke lykkedes at skaffe »Fylla« Fragt til Skellefteaa, paa ny bestemte sig til at lade »Gefion« indtræde i Farten efter Certepartiet af 16de Januar 1899. Denne Forklaring, som Kontraappellanten i det væsentligste, særlig for saa vidt angaar, at han ved Afslutningen af Certepartiet havde »Gefion« for Øje, har fastholdt her under Sagen, findes der efter det i øvrigt oplyste ikke Føje til at forkaste, hvorved bemærkes, at for saa vidt Kontraappellanten overfor Hovedappellanten H. L. Rasmussen i September 1899 har nævnt Foraaret s. A. som den Tid, paa hvilken han afsluttede Fragten for »Gefion«, kan dette — som af Kontraappellanten gjort gældende — finde sin Forklaring ved, at »Gefion« først paa det sidst nævnte Tidspunkt var blevet færdigt og Kontraappellanten tilmeldt Skibsregistret som bestyrende Reder for samme. Idet man herefter maa gaa ud fra, at Kontraappellanten paa den Tid, da han afsluttede Befragtingen af 16 Januar 1899, har villet lade det afhænge af Omstændighederne, om han vilde benytte »Gefion« — med Hensyn til hvilket Skib han efter Indholdet af Byggekontrakten af 4 Marts 1898 maa antages da at have kunnet tage Bestemmelse — eller et andet Skib til den ommeldte Fart, findes den Omstændighed, at han senere har taget endelig Bestemmelse om at lade »Gefion« indtræde efter Certepartiet, i og for sig ikke at være egnet til at paadrage ham Ansvar overfor de andre Parthavere i dette Skib. Da fremdeles det foreliggende ikke giver Anledning til at antage, at Bestemmelsen i Certepartiet om Fragtens Størrelse efter Hensyn til Forholdet paa Kontraktstiden var uheldig for det paagældende Skib, da der efter det oplyste om Forholdene i de paagældende Farvande ikke kan antages, at den sene Aarstid overhovedet afgav nogen afgørende Vanskelighed for Foretagelsen af den i Certepartiet bestemte Fart, og da Bestemmelsen om »Gefion«s Indtagen af Last i Stettin til Skellefteaa, hvorved Ankomsten til sidst nævnte Plads betydelig forsinkedes, efter det oven anførte i alt Fald ikke udelukkende skyldes Kontraappellanten, findes dennes Forhold ved at tage de her omhandlede Bestemmelser og ved ikke i Anledning af disse i yder-

ligere Omfang end sket at tage Medrederne med paa Raad ikke at være af en saadan Beskaffenhed, at det kan paadrage ham Ansvar i Forhold til disse.

Hvad dernæst angaar den oven ommeldte Udstregning i Certepartiet af Tidsbestemmelsen »forinden 15de Oktober 1899« — hvilken Udstregning Kontraappellanten efter sin Fremstilling foretog for at tilkendegive Skibsføreren, at denne efter Afslutningen af Kartoffelfragten ingen Forpligtelse havde med Hensyn til Overholdelse af den angivne Termin — findes Kontraappellanten, uanset hvilken Rækkevidde der kan tillægges hans ovenfor ommeldte Ytring i saa Henseende paa Generalforsamlingen den 3dje Februar 1900, ved denne Udstregning i Forbindelse med den Omstændighed, at han fortav Forholdet hermed for Hovedappellanterne og særlig Hovedappellanten H. L. Rasmussen, i Forhold til sine Medredere at have paataget sig Eneansvaret overfor Befragteren med Hensyn til Følgerne af, at »Gefion« ikke til den fastsatte Tid var paa Lasteplassen. Og da det ikke ved de foreliggende Oplysninger findes godtgjort, at Hovedappellanten H. L. Rasmussen har gjort sig skyldig i nogen Forsømmelighed eller andet Forhold, der kan antages at have forøget Ansvaret overfor Befragteren i et Omfang, hvorfor Kontraappellanten ikke kunde være ansvarlig, da Kontraappellanten under alle Omstændigheder ved sit ovenfor beskrevne Forhold under Forhandlingerne med Befragteren om Erstatningens Størrelse maa anses ikke at have haft nogen begrundet Indvending mod denne eller mod den forligsmæssige Afgørelse overhovedet, samt da der efter det saaledes foreliggende ingen Føje findes til at anse Kontraappellantens herhen hørende Forpligtelse for at være afhængig af hans Forbliven som bestyrende Reder for »Gefion«, vil han være pligtig at godtgøre Hovedappellanterne den nævnte til Befragteren ydede Erstatning, der for saa vidt angaar Hovedappellanterne andrager 108 Lst. eller 1964 Kr. 52 Øre, at fordele i det oven angivne Forhold.

Da Underrettsdommen, som nævnt, har samme Resultat, vil den, idet derhos dens Bestemmelse om Ophævelse af Sagens Omkostninger tiltrædes, i det hele være at stadfæste, kun at vedkommende Beløb 272 Kroner 85 Øre, der ved Underrettsdommen urigtig er tillagt J. R. Andersen af Svendborg, i Henhold til det foranstaaende vil være at tillægge hans oven nævnte Enke.

Sagens Omkostninger her for Retten findes ligeledes at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Onsdag den 19 April.

Nr. 128.

Advokat Hindenburg

contra

Thomas Christian Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for Vold.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 April 1904: Arrestantinden Josephine Johanne Andrea Thilemann, Arrestanterne Hans Petersson, Thomas Christian Jensen og Carl Peter Christiansen samt de Tiltalte Amanda Margrethe Hansine Christiansen, Karl Mäyerlig, kaldet Hazack, og Rasmus Peter Rasmussen bør straffes, Arrestantinden, Arrestanten Petersson og Arrestanten Jensen med Forbedringshusarbejde henholdsvis i 8 Maaneder, 1 Aar og 3 Aar, og Arrestanten Christiansen, Tiltalte Christiansen, Tiltalte Mäyerlig og Tiltalte Rasmussen med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 6 Gange 5 Dage, 2 Gange 5 Dage, 4 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage. De ville derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Hansen, 60 Kr. til hver, dog saaledes, at Arrestantinden deraf ikke udreder over $\frac{3}{7}$, Arrestanten Petersson ikke over $\frac{5}{28}$, Arrestanten Jensen ikke over $\frac{2}{7}$, Arrestanten Christiansen ikke over $\frac{1}{14}$, Tiltalte Christiansen ikke over $\frac{3}{28}$, Tiltalte Mäyerlig ikke over $\frac{1}{14}$ og Tiltalte Rasmussen ikke over $\frac{1}{28}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Januar 1905: Arrestanten Thomas Christian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen for Arrestantens Vedkommende ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og Busch, bør Arrestanten betale 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltaltes Forklaring med Hensyn til Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de Marskandiser Andersen i Aarhus frastjaalne Genstande, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, men efter denne Forklaring maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i Tyveri af disse Genstande, og han vil derfor for saa vidt være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led. Derhos findes det ved de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har deltaget i Udførelsen af det i Dommen omtalte Indbrudstyveri hos Guldsmed Mortensen i Aalborg, og han vil derfor for saa vidt være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Led. For de øvrige i Dommen fremstillede Forhold findes Tiltalte i Henhold til de samme Stæds anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, rettelig anset efter Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, efter samme Lovs § 203 og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri. Den af Tiltalte herefter forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Thomas Christian Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. I Henseende til Aktio-

nens Omkostninger bør Landsover- samt Hof og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er indanket hertil fra Frederiksberg Birks Ekstraret, tiltales Arrestanten Thomas Christian Jensen for Tyveri eller Hæleri samt for Vold. Sagen, der i 1ste Instans tillige angik 6 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, er indanket her for Retten alene efter Begæring af Arrestanten.

Denne er født den 5 September 1877 og anset: ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 18 December 1899 efter Straffelovens §§ 251 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved 4de Regiments Krigsrets Dom af 19de Oktober 1900 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 84 og 158 samt efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved nærværende Overrets Dom af 11 Oktober 1901 efter Straffelovens § 230, 2det Led, og § 247 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets 2den Afdelings Dom af 13 Januar 1903 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 April s. A. efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Saaledes som Sagen foreligger for Overretten, er der kun Spørgsmaal om de neden anførte Forhold, med Hensyn til hvilke Sagens Omstændigheder efter det oplyste ere følgende:

Arrestanten har erkendt, hvilket stemmer med det i øvrigt fremkomne, at han i Sommeren 1903 har faaet Del i, hvad der kom ind ved at pantsætte forskellige Lommeure, uagtet han var paa det rene med, at de paagældende Ure var stjaalne af den i første Instans medtiltalte Josephine Johanne Andrea Thilemann.

Arrestanten, om hvem det under Sagen er oplyst, at han i Sommeren 1903 var i Besiddelse af nogle Par nye Damestøvler, har endvidere erkendt — og denne hans Forklaring vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen — at han af en Person, som han har navngivet ved et Øgenavn, har modtaget, og at han senere har afhændet 4 Par Damestøvler og 2 Par Morgensko af samlet Værdi 29 Kroner, uagtet den omtalte Person efter sit Udsagn til Arrestanten havde stjaalet Fodtøjet.

Den 23 Juli 1903 anmeldte Marskandiser P. V. Andersen af Aarhus for det derværende Politi, at der Natten forud var begaaet Indbrud i hans Butik i Ejendommen Badstuegade Nr. 16 i nævnte By, og at der ved denne Lejlighed var frastjaalet ham en Del Ure, Ringe, Kæder, Brocher m. m. Det er under Sagen oplyst, bl. a. ved Arrestantens egen Erkendelse, at han har været i Besiddelse af flere af de Genstande, der maa antages stjaalne ved det omtalte Tyveri, men

Arrestanten har benægtet at have begaaet dette. Angaaende, hvorledes han er kommen i Besiddelse af de omtalte Genstande, har Arrestanten, der efter det foreliggende maa antages at have opholdt sig i Aarhus paa den Tid, Tyveriet er blevet begaaet, afgivet følgende Forklaring:

En Dag i Slutningen af Juli Maaned 1903 traf han i Ris Skov ved Aarhus en ham ubekendt Mandsperson. Efter at Arrestanten havde drukket noget Brændevin sammen med Personen, gik denne til Aarhus for at hente noget Frokost til dem, men anmodede forinden Arrestanten om at passe paa en Pakke, han havde hos sig. Denne Pakke aabnede Arrestanten, da Mandspersonen var gaaet, og saa da, at den bestod af et Sæt gammelt Tøj, i hvilket der var indsvøbt ca. 9 Stykker Ure, nogle Kæder, Ringe m. m. Efter at have ventet en Times Tid paa, at Manden skulde komme tilbage, men uden at dette skete, besluttede Arrestanten sig til at tilegne sig til egen Fordel den ham betroede Pakke og fjernede sig derpaa med denne, hvis Værdi under Sagen er ansat til mellem 60 og 70 Kr. Rigtigheden af denne Forklaring er vel ikke bestyrket, men den findes at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Natten mellem den 4de og 5te August 1903 blev der begaaet et Indbrudstyveri i Ejendommen Bispensgade Nr. 22 i Aalborg, ved hvilket der blev frastjaalet Guldsmed Mortensen fra hans derværende Butik Guld-, Sølv-, og andre Metalvarer til en Værdi af ca. 900 Kr.

Den i første Instans medtaltale Carl Peter Christiansen, der den nævnte Nat blev paagrebet, da han forlod den omtalte Ejendom, og som da var i Besiddelse af en Del af de stjaalne Genstande, har om Tyveriet forklaret, at han i Forening med Arrestanten, efter forud med denne truffet Aftale om at begaa Tyveri fra Guldsmed Mortensens Butik, Natten mellem den 4de og 5te August 1903 ved Midnatstid begav sig hen til den foran nævnte Ejendom, hvor de, efter at være kommen ind paa den til Ejendommen hørende Gaardsplads ved at stige over et ca. 3 Alen højt Plankeværk, skaffede sig Adgang til Butikken ved Indstigning gennem et mod Gaardspladsen vendende Vindue og ved derefter at opbryde i alt Fald en i Huset værende aflaaet Dør, hvorefter de fra Butikken stjal de oven omtalte Genstande. At Tyveriet er udført paa den anførte Maade, stemmer med Sagens øvrige Oplysninger.

Arrestanten har benægtet at have deltaget i Tyveriets Udførelse, men har erkendt, at han har modtaget og disponeret over en stor Del af de ved Tyveriet stjaalne Genstande, uagtet han var vidende om, hvorledes de var erhvervede. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at han, der havde været sammen med oven nævnte Christiansen i Aalborg de nærmest forud for Tyveriets Begaaelse liggende Dage, med denne havde talt om, at de i Forening skulde begaa forskellige Tyverier i Aalborg, deriblandt fra Guldsmed Mortensens Butik, men at han, da Christiansen, sammen med hvem han boede i dennes Logi i Aalborg, sent om Aftenen den 4de August foreslog Arrestanten og en Person ved Navn Hansen, at de samme Nat skulde begaa Tyveri hos Mortensen, nægtede at ville være med hertil, fordi Christiansen var stærkt beruset, og at Christiansen og Hansen da gik ud sammen, medens Arrestanten forblev i Christiansens Logi. Efter hvad Arrestanten videre har forklaret, kom Hansen senere hen paa Natten til

bage til Arrestanten og gav ham en Del af de ved Tyveriet stjaalne Genstande.

Den i første Instans medtaltte Christiansen har under Forhørene vedblivende fastholdt, at Arrestanten har deltaget i Udførelsen af Tyveriet, og benægtet, at andre end han (Christiansen) og Arrestanten have deltaget i dette, hvorhos han har hævdet, at den af Arrestanten omtalte »Hansen« er en opdigtet Person.

Ogsaa Sagens øvrige Oplysninger gør det i høj Grad sandsynligt, at Arrestanten har deltaget i Udførelsen af Tyveriet, men overfor hans vedblivende Benægtelse heraf findes det dog betænkeligt at statuere dette, og hans egen oven nævnte Forklaring om, at han kun har modtaget og disponeret over en stor Del af de ved Tyveriet stjaalne Genstande vidende om, hvorledes de vare erhvervede, vil derfor være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Arrestanten har en Dag i Juni Maaned 1903 i en Beværtning her i Staden slaet den i 1ste Instans medtaltte Josephine Johanne Andrea Thilemann, med hvem han var Kæreste, i Ansigtet med knyttet Haand, hvorved hendes Mund hovnede op, og efter det foreliggende maa der gaas ud fra, at hun ikke havde givet Arrestanten rimelig Anledning til at øve denne Vold mod hende.

Arrestanten har dernæst en Nat i samme Maaned paa offentlig Gade her i Staden tildelt Josephine Thilemann flere Slag med flad Haand paa Siden af Hovedet.

I Følge en den 4de September 1903 dateret Lægeerklæring var Josephine Thilemanns venstre Øre da Sæde for en betydelig Betændelse, der gav Anledning til Smerte og Udflod.

Attesten indeholder endvidere bl. a., at Betændelsen sikkert vil medføre Forringelse af Høreevnen for venstre Øres Vedkommende, og efter senere Lægeudtalelser, nemlig af August 1904, er Høreevnen paa dette Øre bleven betydelig nedsat. Josephine Thilemann har forklaret, at den omtalte Ørelidelse er bevirket ved den sidst omhandlede Vold, og efter samtlige foreliggende Oplysninger maa der gaas ud fra, at denne Forklaring er rigtig.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 200, jfr. Lov af 11 Maj 1897 § 1, efter dens § 203 og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri samt efter dens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., og i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri samt efter dens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 1, disse Lovbestemmelser i det hele sammenholdt med Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Nr. 116. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Oluf Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 16de August 1904: De Tiltalte bør straffes, Jens Oluf Jensen ved Hensættelse i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Peter Adolf Mikkelsen med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., der i Mangel af fuld Betaling afsones med simpelt Fængsel i 7 Dage. Begge de Tiltalte betale derhos in solidum alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, respektive Overretssagførerne Buhl og J. Langballe, respektive med 15 og 12 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1904: De Tiltalte Jens Oluf Jensen og Peter Adolf Mikkelsen bør hensættes først nævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og sidst nævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. Saa udrede de Tiltalte og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor samme Steds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Oluf Jensens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Maj 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 10.

Onsdagen den 19 April.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tjenestekarlene Jens Oluf Jensen, der er født i Aaret 1881, og som, foruden at han maa antages gentagne Gange at have været mulkteret for Overtrædelse af Tyendeloven og Værnepligtsloven, i Følge Overrettens Dom af 17de November 1902 har været anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Peter Adolf Mikkelsen, der er født i Aaret 1879, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ere under nærværende Sag satte under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse, hvorved bemærkes, at Krigsministeriet ved Skrivelse af 21 Maj d. A. har meddelt Samtykke til, at Sagens Paadømmelse, for saa vidt angaar først nævnte Tiltalte, der forud for Aktionsordrens Udstedelse var bleven indkaldt til Militærtjeneste, sker ved civil Ret.

Den 23 Januar d. A. anmeldte Snedkersvend Leander Hansen og Maskinarbejder Hans Christian Petersen, begge i Aarhus, for Politiet, at de den 20de næst forhen om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 6 havde paa Aarhus—Randers Landevej, omtrent en Fjerdingvej fra Hadbjerg, været Genstand for et voldeligt Overfald, under hvilket der ved et Kniv- eller Dolkestik var tilføjet Hansen et Saar over venstre Øje, ligesom han havde brækket det ene Kraveben, medens Petersen, som det angaves ligeledes ved et Knivstik, havde faaet et 1½ Tomme langt, overfladisk Saar oven i Hovedet, hvilket Saar vel havde blødt en Del, men formentlig ikke var farligt.

Hansen, der for de ham tilføjede Beskadigelser havde maattet søge Læge, afleverede samtidig med Anmeldelsen en Attest fra Lægen, hvori det udtaltes, at Saaret over venstre Øje var ca. 2 Ctm. langt og gik ind til Benet, men at der ingen varig Følge deraf kunde forventes, at venstre Nøglebens yderste Ende var brækket, og at Funktionen af venstre Arm sandsynligvis i Fremtiden vilde blive god, men at den Mulighed dog ikke var udelukket, at Nøglebensbruddet i Fremtiden kunde blive Aarsag til indskrænket Funktion af bemeldt Arm.

I Følge de under den derefter indledede offentlige Undersøgelse tilvebragte Oplysninger vare Hansen og Petersen den sidst nævnte Dag gaaede fra Aarhus for at søge Arbejde i Randers og havde paa Vejen hertil gjort Ophold i Hadbjerg, hvor de aflagte Besøg hos Hansens Lærekammerat, Snedkersvend Christian Nielsen. Efter Opholdet i Hadbjerg, der varede fra Kl. omtrent 1 til 4½ Eftermiddag, og hvorunder der var blevet nydt en Del bajersk Øl og noget Kognak,

blev de to Svende fra Aarhus fulgte paa Vej af Nielsen samt af Tømrrersvend Rasmus Sørensen og Skræddersvend Søren Sørensen, af hvilke Rasmus Sørensen havde deltaget i Nydelsen af de ommeldte Drikkevarer. Med Undtagelse af Skræddersvend Sørensen maa de øvrige Deltagere i Selskabet, efter hvad de i saa Henseende have forklaret, ved Bortgangen fra Hadbjerg antages at have været noget paa-virkede af de nydte Drikkevarer, men dog ikke i højere Grad, end at de vare sig fuldt bevidste, hvad de foretog sig.

Da Svendene fra Aarhus og deres Ledsagere, efter at være naaede fra Hadbjerg op til Landevejen, her bleve indhentede af 6 Vogne fra Gaarden »Schildenseje«, af hvilke den sidste blev kørt af Tiltalte Jensen og den næst sidste af Tiltalte Mikkelsen, blev der fra Svendenes Selskab, efter Haanden som Vognene passerede forbi, rettet forskellige, som det maa antages til Dels højrøstede og paatrængende Opfordringer til Kuskene om at lade de to Svende fra Aarhus køre med, hvilket Kuskene, der efter deres Forklaringer kun skulde køre et kort Stykke ad Landevejen for derefter at dreje om ad en Sidevej, dog afslog.

Uagtet saavel Hansen som Petersen for deres Vedkommende have benægtet at have antastet Kuskene, give dog de af de øvrige Svende og andre Deponenter afgivne Forklaringer Føje til at antage, at de i hvert Fald have deltaget heri, og at der herunder blev taget fat i Hjulene paa de to sidste Vogne, ligesom Agebrædterne paa disse, hvor-paa Kuskene sad, bleve løftede i Vejret, uden at det dog lykkedes at faa Vognene standsede. Medens Kuskene paa de fire forreste Vogne roligt kørte videre, standsede begge de Tiltalte, efter at være naaet et lille Stykke forbi Svendene, deres Køretøjer og steg af Vognene, hvorefter de, idet Tiltalte Jensen havde sin oplukkede Lommekniv, som han maa antages at have fremtaget allerede, da han passerede Svendene, i Haanden, medens Tiltalte Mikkelsen havde væbnet sig med en Stok, som han havde laant af Røgter Vilhelm Rasmussen, der kørte med i hans Vogn, kom tilbage mod Hansen og Petersen, der paa dette Tidspunkt maa antages at være komne et kort Stykke Vej forud for deres Ledsagere.

Det kom nu til et kortvarigt Sammenstød mellem de Tiltalte paa den ene Side og Hansen og Petersen paa den anden Side, og herunder fik Petersen først det oven meldte Saar i Hovedet og faldt til Jorden, medens Hansen, da han ilede Petersen til Hjælp, erholdt det foran beskrevne Saar over venstre Øje og ligeledes faldt til Jorden. Medens de Tiltalte straks derefter atter besteg deres Vogne og kørte videre, blev Hansen bragt ind i et nærliggende Hus, hvor han blev forbundet, og saavel Hansen som Petersen fortsatte derefter samme Eftermiddag deres Vandring til Randers, hvor de overnattede i Svendehjemmet, indtil de næste Dag med Jernbanen vendte tilbage til Aarhus, hvor Hansen saa maatte søge Læge.

Tiltalte Jensen har erkendt, at han under det ommeldte Sammenstød tilføjede den ene af Svendene et, eller muligen to Saar, vistnok i Hovedet, med sin Kniv, der var en almindelig Lommekniv, som han holdt paa med Fingrene ude ved Enden af Bladet. Han har derhos forklaret, at han ikke ved, om den ene af Svendene brækkede sit Kraveben, men at han nok saa, at den af Svendene, som han bibragte nys nævnte Knivstik, faldt til Jorden, hvorhos han har udsagt, at han

ikke tør benægte ogsaa at have bibragt den anden af Svendene Saar med sin Kniv, men at han ikke husker noget herom.

Tiltalte Mikkelsen har erkendt, at han med den oven nævnte Stok, der var en brun med kroget Haandtag forsynet Stok, af Tykkelse som en almindelig Finger, har under bemeldte Sammenstød tildelt den ene af Svendene et Slag i Hovedet, saa at Svenden faldt omkuld, og har han derhos forklaret, at begge Svendene, efter hvad han lagde Mærke til, efter Sammenstødet havde Blod i Ansigtet, og at Saaret for den ene Svends Vedkommende maa være en Følge af det denne Svend af ham tildelte Stokkeslag, idet Svenden ikke var blodig i Ansigtet, da han kom hen mod Tiltalte.

Af oven nævnte Snedkersvend Nielsen er det forklaret, at den ene af de Tiltalte med en Stok slog den ene af Svendene til Jorden, medens den anden Tiltalte slog den anden Svend en Gang, hvorimod han ikke saa, om dette Slag blev ført med en Kniv eller et andet Vaaben. Medens Tømrersvend Sørensen derhos har forklaret, at han ikke under Sammenstødet kunde skelne Deltagerne deri fra hinanden og derfor ikke nøjere saa, hvad der foregik, har Skræddersvend Sørensen forklaret, at de Tiltalte under Sammenstødet brugte henholdsvis Kniven og Stokken, at Tiltalte Jensen ganske sikkert stødte efter Ansigtet, at Blodet i Petersens Ansigt utvivlsomt hidrørte fra denne Tiltaltes Stød, og at Tiltalte Mikkelsen slog haardt til med Stokken og ramte Hansen, saaledes at denne faldt til Jorden og klagede sig stærkt over Smerter i Skulderen. Endelig har Røgter Rasmussen forklaret, at Tiltalte Mikkelsen bibragte den ene af Svendene to kraftige Slag med Stokken og ligeledes med Stokken tilføjede den anden Svend et eller flere Slag, saa at han faldt og tabte Hatten.

Idet herefter de Tiltalte, uanset, at Sagens Oplysninger paa forskellige Punkter ere mangelfulde — hvorved bemærkes, at yderligere Oplysninger af Betydning efter saa forholdsvis lang Tids Forløb og navnlig efter, at Maskinarbejder Petersen, som det maa antages, har forladt Landet, og Snedkersvend Hansen er gaaet i udenrigsk Søfart, næppe ville kunne tilvejebringes — maa anses overbeviste om ved den forommeldte Lejlighed at have i Forening øvet Vold mod Hansen og Petersen under Anvendelse af de oven nævnte Vaaben, maa det derhos efter det foreliggende anses for givet, at der ved den saaledes mod de nævnte Personer udøvede Vold er tilføjet disse de foranførte Læsioner, hvorimod det ikke kan anses oplyst, af hvem af de Tiltalte og paa hvilken Maade hvert enkelt af de anførte Saar er tilføjet den paagældende, eller hvor vidt Hansens Brud af venstre Nøgleben umiddelbart skyldes et ham af en af de Tiltalte tildelt Slag eller har været Følgen af hans Fald til Jorden efter at være bleven slaaet, og begge de Tiltalte ville derfor være at anse som meddelagtige i og ansvarlige for de overfor de anførte Personer udøvede Voldshandlinger.

Snedkersvend Hansen har til en den 28de Februar d. A. optagen Politirapport forklaret, at han endnu den Gang søgte Læge for den ham tilføjede Skade i Skulderen, hvorhos han, som det i Rapporten videre hedder, fremviste et stort, rødt Ar over venstre Øje »som Følge af det ham tilføjede Knivstik«, og saavel Hansen som Maskinarbejder Petersen have paastaet sig tilkendt Erstatning hos de Til-

talte; men idet de skadelidte ikke nærmere have angivet, hvilken Erstatning de gøre Krav paa, og Oplysning herom efter deres formeldte Bortrejse fra Landet ikke nu kan erholdes, vil deres i saa Henseende fremsatte Paastand ikke her under Sagen kunne tages til Følge.

Derimod ville de Tiltalte for deres ovenmeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 203 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes for Tiltalte Jensens Vedkommende passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Mikkelsens Vedkommende til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Nr. 156.

Advokat Halkier

contra

Frands Peter Frandsen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omløben med Varer.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 1ste December 1904: Tiltalte Frands Peter Frandsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og til Politikassen bøde 10 Kr., hvorhos de oven ommeldte Varer bør være konfiskerede til Fordel for Anmelderen. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører E. Hansen, og til Defensor, Sagfører Nonboe, 12 Kr. til først nævnte og 10 Kr. til sidst nævnte. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Januar 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer, bliver Sagen som manglende summa appellabilis at afvise fra Højesteret.

I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer, afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverret-

tens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Frands Peter eller Peder Frandsen, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indkandede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Handelsmand Frands Peter eller Peder Frandsen sat under Tiltale for Tyveri og ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte, der efter sit Opgivende er født i Slesvig i Aaret 1874, har tidligere — foruden at han gentagne Gange er mulkeret for Gadeuorden — været straffet i Følge Thyrsting og Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 13 August 1896 efter Straffelovens §§ 101 og 107 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hvad angaar Sigtelsen for Tyveri, saa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig deri under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Tiltalte sammen med Uldhandler Peter Hansen havde overnattet i et Værelse i Ølgod Stationskro, saa han, da han om Morgenen den 29 Oktober f. A. stod op, medens Hansen endnu laa i Sengen, Hansens Pengepung ligge paa Gulvet, og han, der efter sin Forklaring handlede efter en pludselig Indskydelse, aabnede nu Pungen, hvorefter han, uden at se efter, om den indeholdt flere Penge, udtog 2 Enkronestykker, som han tilegnede sig, hvorefter han stak Pungen ind i en af Lommerne i Hansens Benklæder.

Da Tiltalte samme Dags Formiddag havde indfundet sig hos Aftægtsmand Hans Christian Rigel Hansen af Ølgod for at falbyde nogle af de nedenfor nærmere ommeldte Varer, tilvendte han sig, efter sin Forklaring ligeledes i Følge en pludselig Indskydelse, medens Hansen et Øjeblik havde forladt den Stue, hvori de opholdt sig, fra en paa et Bord i Stuen liggende Pung en Tikroneseddél, som han kort forinden havde set Hansen lægge i Pungen.

For saa vidt Tiltalte dernæst er sigtet for ulovlig Omløben med Varer, har Tiltalte tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han under sit Ophold i Ølgod fra den 28de Oktober f. A. om Morgenen indtil hans Anholdelse den paafølgende Dag har omført til Salg forskellige af ham med hans Hustrus Hjælp paa hans Bopæl i Esbjerg forfærdigede Genstande, saasom Avismapper, Urtepotteskjulere, kunstige Blomster, Pudsekludeholdere, Lampeskærme og lignende, og vel har Tiltalte til sin Undskyldning anført, at en paa Byfogedkontoret i Esbjerg ansat Fuldmægtig har paa hans Forespørgsel — der dog mulig er fremsat, inden Esbjerg blev Købstad — udtalt, at han lovligt kunde forhandle de paa den nævnte Maade forfærdigede Husflidsgenstande ved Omløben, men idet Rigtigheden af dette Anbringende ikke er bestyrket ved de desangaaende tilvejebragte Oplysninger, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til samme.

Medens Tiltalte — idet Uldhandler Hansens nuværende Opholdssted ikke har kunnet udfindes — har deponeret 2 Kr. til Udbetaling

til Hansen som Erstatning for det ham frastjaalne Beløb, har Aftægtsmand Hansen frafaldet Krav paa Erstatning for de ham frastjaalne 10 Kroner.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset dels efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, dels efter Frdn. 13de Februar 1775 § 4 og Pl. 27de November 1839 § 1 med en Bøde til vedkommende Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 10 Kr., og idet det derhos maa billiges, at de hos Tiltalte ved hans Anholdelse forefundne, i Bevaring tagne Varer af den fornævnte Art, der inden Retten ere vurderede til i alt 4 Kr. 75 Øre ved Dommen ere konfiskerede til Fordel for Anmelderen, vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Nr. 168.

Højesteretssagfører Rée

contra

Vilhelm Martin Krell (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold og Opsætsighed imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Februar 1905: Tiltalte Vilhelm Martin Krell bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vilhelm Martin Krell til Højesteretssagførererne Rée og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Vilhelm Martin Krell, der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, og som er født den 9de April 1877 og ikke fundet forhen straffet, er ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Den 14de Januar dette Aar opholdt Tiltalte sig om Aftenen som Gæst i en herværende Beværtning, hvor han kom i Skænderi med en anden Gæst, hvilket Skænderi efter Lukketid fortsattes oppe paa Gaden. Heraf tog Politibetjent Nr. 437, Koch, Anledning til at paabyde Tiltalte at fjerne sig, hvad Tiltalte imidlertid ikke vilde, og da Betjenten nu tog Tiltalte i Armen og vilde føre ham, der var noget paavirket af nydte Drikkevarer, til Stationen, satte Tiltalte sig til Modværg og tilføjede med knyttet Haand Betjenten en Del Slag i Hovedet, hvorved Betjentens Hjælm faldt af. Heraf benyttede Tiltalte sig til at søge at unddrage sig Anholdelsen ved Flugt, men han blev kort efter indhentet og anholdt.

Som Følge af Slagene fik Betjenten over venstre Øjenbryn en ca. 2 Krone stor flad Blodbule med et Par ubetydelige Hudafskrabninger, men disse Læsioner, som medførte nogle Dages Ømhed og Hovedpine, maa antages at have fortaget sig uden at efterlade Følger.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 26 April.

Nr. 160. Højesteretssagfører Jensen

contra

Jens Emil Kørner (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18de Februar 1905: Arrestanten Jens Emil Kørner bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Jens Emil Kørner til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Emil Kørner, der tiltales for Vold og Opsætsighed mod Politiet, er født den 22 December 1879 og blandt andet anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 30 December 1899 efter Straffelovens §§ 203 og 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 7 September 1900 efter Politivedtægtens § 92, kfr. § 68, dels efter Straffelovens § 200, kfr. Lov af 11te Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Januar 1901 efter Politivedtægtens § 92, kfr. § 68, dels efter Straffelovens § 200, kfr. Lov af 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 26de Oktober 1901 efter Straffelovens §§ 203 og 100, kfr. Lov af 11te Maj 1897 § 3, med Tvangsarbejde i 180 Dage, og senest ved Højesterets Dom af 26 Januar 1904 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 3, med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Arrestanten har derhos her ved Retten i Aaret 1900 for Vold vedtaget en Bøde paa 200 Kr. og i Aaret 1903 for Vold mod Politiet en Bøde paa 100 Kr.

Ved egen Tilstaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Da Arrestanten den 9de f. M. om Aftenen i Istedgade generede en ældre Kvinde, gik Politibetjent Nr. 660, Schmidt, der var bleven opmærksom paa Arrestantens Adfærd, hen til Arrestanten, der ved, at Betjenten lagde sin Haand hen over hans Bryst, kom til at tabe sin Hat. I Vrede herover tildelte Arrestanten nu med knyttet Haand Betjenten et kraftigt Slag i Ansigtet. Da Politibetjent Schmidt herefter greb fat i Arrestanten for at transportere ham til Stationen, forsøgte Arrestanten at vælte Betjenten omkuld ved at stikke sit Hoved ind mellem hans Ben, og da dette ikke lykkedes, tildelte han med knyttet Haand Betjenten et Par Slag i Ansigtet og løb derpaa sin Vej.

Volden havde til Følge, at Politibetjent Schmidts Næse blødte meget stærkt, at hans Overlæbe hovnede op, og at der paa dennes indvendige Side fremkom et Par smaa overfladiske knuste Saar.

Ved Politibetjent Schmidts Møde i Retten den 14de f. M. havde Læsionerne fuldstændig fortaget sig.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 203, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 167. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

William eller **William Smith** eller **Hezekiah Smith**, kaldet **Queen Mary** (Def. Halkier),

der tiltales for Drab.

Frederiksteds kriminelle Ekstrarets Dom af 14 December 1904: Arrestanten William eller William Smith eller Hezekiah Smith, kaldet Queen Mary, bør miste sin Hals og hans Hoved sættes paa en Stage; saa bør han og udrede de af Aktionen lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 13 Januar 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte William eller William Smith eller Hezekiah Smith, kaldet Queen Mary, til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 50 francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Frederiksteds kriminelle Ekstrarets Dom af 14de December 1904, afsagt af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd, er Arrestanten William eller William Smith eller Hezekiah Smith, kaldet Queen Mary, der var tiltalt for Drab, dømt til at miste sin Hals og hans Hoved at sættes paa en Stage, og er denne Dom efter domfældtes Begæring og tillige fra det offentlige Side indanket her for Retten.

Sagens ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjorte faktiske Omstændigheder ere i det væsentlige følgende:

Efter at den 18-aarige Pige Consuela Francis havde levet sammen med Arrestanten i et Par Aar, forlod hun ham i Slutningen af Juli Maaned i Fjor, fordi han havde pryglet hende med en Stok og forsøgt at overfalde hende med en Kniv, og flyttede til sin paa Plantagen »Bettys Hope« boende Bedstemoder.

Arrestanten, som var forbitret over, at Pigen havde forladt ham og trods hans Anmodning ikke vilde vende tilbage til ham, samt tillige skinsyg, fordi Pigen, efter hvad han havde hørt, levede sammen med

en anden Mand, omgikkes i nogen Tid med Tanken om, at han vilde dræbe Pigen, hvis han ikke kunde bevæge hende til at forny Samlivet, og gik den 31 August f. A. omtrent ved Middagstid til »Bettys Hope« for at komme til at tale med hende. Han medbragte en lille Flaske, antagelig indeholdende Florida Vand, farvet med Kanelbark; dette Stof havde han efter sin Forklaring erhvervet fra en klog Kone som et Tryllemiddel, og skønt han ingen rigtig Tro havde til Tryllemidlets Virkeevne, tog han det dog med, fordi det lugtede godt, og han mente, at det maaske kunde gøre et godt Indtryk paa Pigen.

Ankommen til »Bettys Hope« gik han først ned til Stranden og købte Fisk og begav sig omtrent Kl. 2 Eftermiddag til Plantagens Arbejderlandsby for at træffe Consuela; da han stod paa en daarlig Fod med hendes paarørende, vilde han ikke søge hende i Bedstemoderens Hus, men ventede under aaben Himmel, løbende an paa, at hun skulde komme forbi. Hun kom ogsaa kort efter ud efter Vand, og paa hendes Tilbagevej fra Vandbeholderen gik han hende i Møde, holdende den lille Flaske i Haanden.

Idet de mødtes, stænkede han uden at sige noget af Florida Vandet paa hende i Haab om, at den behagelige Lugt skulde stemme hende mildt og maaske bevæge hende til at tiltale ham, men dette Haab glippede, og Consuela gik uden at sige et Ord videre, indtil hun mødte Arbejderen Gaskin, med hvem hun, efter hvad Arrestanten troede, nu levede sammen, og gik sammen med ham hen til Arbejderboligerne.

Arrestanten snakkede først lidt om ligegyldige Ting med Plantagens Tømrer, der stod i Nærheden og arbejdede, og gik derefter hen mod det af Consuelas Bedstemoder beboede Hus; han traf Bedstemoderen uden for Huset, og paa hendes Spørgsmaal om, hvad det var, han havde stænket paa Pigen, svarede han, at det var Florida Vand, hvorefter Bedstemoderen bemærkede, at han hellere skulde stænke sit Florida Vand paa sig selv og lade Pigen være i Fred, og at han helst maatte gaa sin Vej.

Medens dette passerede, stod Consuela nogle Skridt derfra med Ryggen til uden at sige noget, og Arrestanten gik nu bag fra hen til hende, og staaende bag hende, der ikke rørte sig, stødte han med stor Kraft en Kniv fra oven af ned i hendes højre Skulder tæt ved Halsen, hvorpaa han straks løb sin Vej. Pigen greb om Saaret, udbrød: »Aah Gud«, vaklede et Øjeblik og styrtede derpaa død om. Arrestanten løb hjem til sin Bolig paa Plantagen »Williams Delight«, skiftede Klæder og ventede dernæst i et til Landevejen stødende Rørstykke for at faa Vished, om Pigen var død eller ikke; da han havde set en Karre passere med hendes Lig, gik han ad Biveje til Frederikssted og overgav sig selv til Politiet.

I Følge de obducerende Lægers Erklæring var Kniven trængt ind under højre Nøgleben gennem højre Lungesæk ind i Aorta-Arterien, hvorfra Forblødning skete ud i højre Lungesæk og Hjertesækken; denne Forblødning angives som Dødsårsag, og Læsionen betegnes som absolut dødelig.

Kniven, hvormed Arrestanten maa antages at have øvet Gerningen, beskrives som en af de af Arbejderne almindeligt brugte stive Knive

med et ca. 4 Tommer langt Skaft og et ca. $5\frac{1}{4}$ Tommer langt, 1 Tomme bredt, skarpslebent og spidst udløbende Blad.

Arrestanten er født paa St. Croix den 1 November 1873; foruden 3 Gange at have vedtaget Bøder for Ulydighed, Rapseri og fredsforstyrrende Adfærd, findes han anset ved Frederikssteds Politirets Domme af 31 Juli 1889, 3 September 1890 og 22 August 1893 med 12 Dages Tvangsarbejde, 12 Dages Tvangsarbejde og 8 Dages simpelt Fængsel for henholdsvis fredsforstyrrende Adfærd, fredsforstyrrende Adfærd og Rapseri, samt ved Christianssteds Politirets Domme af 13de Januar 1891, 19 Juni 1891 og 20 Januar 1892 med 8 Dages simpelt Fængsel, 60 Dages Tvangsarbejde og 120 Dages Tvangsarbejde, henholdsvis for Rapseri, Tyveri og Tyveri.

Paa Grund af en Udtalelse om, at han, rimeligvis som Følge af et Slæg, hans Fader havde tilføjet ham i Hovedet som Barn, ikke var sig selv mægtig, naar han blev hidsig, har han været indlagt til Observation paa Frederikssteds Hospital, men frembyder efter Hospitalslægens Erklæring intet Symptom paa Abnormitet, ligesom Forhørsdommeren har udtalt, at Arrestanten hverken for Retten eller i Arresten har vist noget Tegn paa, at han ikke skulde være i Besiddelse af sin fulde Forstand.

Han skildres af sine jævnlige som en raa og brutal Person og viste intet Tegn paa Anger eller Bevægelse under sin Konfrontation med Liget.

Angaaende de subjektive Momenter skal bemærkes følgende:

Arrestanten har, som anført, udsagt, at han i nogen Tid havde omgaaedes med Tanken om at dræbe Pigen Consuela Francis, hvis hun ikke vilde forny Samlivet med ham, og det bestyrkes ved hans Udtalelser til andre, at han havde ondt i Sinde. Efter først at have forklaret, at det den 31 August, da han gik til »Bettys Hope«, var hans Hensigt at dræbe Pigen, hvis hun ikke lod sig overtale til at forny Samlivet, har han senere ændret denne Forklaring dertil, at det ikke netop var hans Hensigt at dræbe hende den bestemte Dag, men at han overhovedet havde bestemt at dræbe hende, hvis hun nægtede at vende tilbage til ham, og i et for Ekstrarettens optaget Reassumptionsforhør har han forklaret, at det var i det Øjeblik, Pigen, efter at være gaaet forbi ham uden at sige et Ord, traf Gaskin og fulgtes med ham, at han endelig bestemte sig til nu at dræbe hende. Han har endvidere forklaret, at det, da han førte Stødet, var hans bestemte Hensigt at dræbe, og at han i det Øjeblik vel var vred, men sig selv ganske mægtig.

Efter alt det saaledes foreliggende skønnes det, at Arrestanten har dræbt den sagesløse Consuela Francis med bestemt Drabsforsæt, og at han har dræbt hende efter forudgaaende Overlæg om at skille hende ved Livet, i hvilken Henseende bemærkes, at saa vel Plantagens Tømrer som dræbtes Bedstemoder, med hvem han talte, efter at han endelig havde bestemt sig til Forbrydelsen, have forklaret, at Arrestanten hverken gjorde Indtryk af at være beruset eller ophidset — Bedstemoderen, med hvem han talte umiddelbart før Drabshandlingen, udsiger endog under Reassumptionsforhøret, at Arrestanten da var fuldkommen rolig og smilende — og han findes derfor ved den indankede Dom med Føje anset i Medhold af Forordning 4 Oktober 1833 § 10,

3dje Led, med den i Lovens 6—9—1, hvormed burde have været sammenholdt Forordning 24de September 1824, bestemte Livsstraf. Underrettsdommen — — — vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Nr. 169.

Advokat Hindenburg

contra

Andreas Laurits Martin Junget (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Februar 1905: Arrestanterne Andreas Laurits Martin Junget og Jens Peter Sofus Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, hver især i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Paludan og Prokurator Nissen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Junget, dog at Arrestanten Hansen in solidum med ham deraf udreder $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Andreas Laurits Martin Jungets Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Andreas Laurits Martin Junget og Jens Peter Sofus Hansen tiltales for Tyveri og Betleri, Hansen tillige for Hæleri.

Arrestanten Junget er født den 10 Februar 1887 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 December 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag og ved samme Rets Dom af 16de April 1904 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med 25 Rottingslag.

Arrestanten Hansen — — —

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanterne have i September eller Oktober f. A. i Forening svigagtig afhændet nogle Piber og et Vækkeur, tilsammen af Værdi 3 Kroner, som Johan Georg Hannibal Stockfleth, hvad der var Arrestanten Hansen bekendt, havde betroet Arrestanten Junget til Opbevaring.

Arrestanten Junget har den 17 Oktober f. A. frastjaalet Guldsmed Valdemar Andersen nogle Beklædningsgenstande og et Par Støvler, i alt af Værdi 10 Kr.

Det stjaalne beroede frit fremme eller i en aflaaet Kuffert, som Arrestanten opbrød, i bestjaalnes Værelse, hvortil Arrestanten, der logerede i et tilstødende Værelse, havde uhindret Adgang.

Arrestanterne have Natten mellem 1ste og 2den November f. A. i Forening frastjaalet Sømand Aksel Herman Strømberg et til 10 Kr. vurderet Ur og en til 1 Kr. vurderet Tegnebog eller Portemonnæ med Indhold, ca. 50 Kr.

Det stjaalne beroede i bestjaalnes Lommer, hvorfra Arrestanten Junget i Arrestanten Hansens Paasyn udtog det.

Arrestanten Junget har den 7de s. M. frastjaalet Vinkyper Carl Mortensen en Jakke og en Vest, tilsammen af Værdi 12 Kr., der beroede i et uafaaet Klædeskab i bestjaalnes Lejlighed, i hvilken Arrestanten ved et usandfærdigt Foregivende formaaede bestjaalnes 5-aarige Datter til at lukke ham ind.

Arrestanten Junget har en Dag i Midten af samme Maaned frastjaalet Frøken Anna Arentoft nogle til i alt 20 Kr. vurderede Maskeradedragter, der beroede i en Papæske i et Kvistkammer, hvortil Arrestanten efter sin Forklaring, der ikke kan forkastes, havde uhindret Adgang.

Samme Arrestant har den 18de s. M. frastjaalet Smed Hans Peter Christiansen nogle til i alt 18 Kr. vurderede Klædningsstykker, der beroede i et uafaaet Klædeskab i en Korridor, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Arrestanterne have i Begyndelsen af November f. A. dels i Forening, dels hver for sig betlet her i Staden.

I Henhold til det anførte ville Arrestanterne, hvad Aktionsordren ikke findes at være til Hinder for, være at anse:

Junget efter Straffelovens §§ 228 og 253, disse §§ smh. med § 37, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og

Hansen — — — efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde hver især i 8 Maaneder.

Torsdag den 27 April.

Nr. 38. **Bestyrelsen for »Dansk Skibs-Restaurationsforening«** (Møller)

contra

Politidirektøren i København paa det offentliges Vegne (Bagger efter Ordre),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Overtrædelse af Lov om Forhyringsagenter m. m. Nr. 67 af 12 April 1892.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Juni 1904: »Dansk Skibs-Restaurations-Forening« ved dens Bestyrelse bør til »Bombebøssen« i København bøde 100 Kr. og udrede denne Sags Omkostninger til det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 September f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Som udtalt i den indankede Dom angaar Forbudet i Lov om Forhyringsagenter m. m. af 12 April 1892 § 1 Antagelsen af »Søfolk«, og hverken efter Lovens øvrige Indhold eller dens Forhistorie haves der Føje til at forstaa nævnte Ord i denne særlige Lov som sigtende til andre Personer end dem, der kunne henregnes til det egentlige Skibsmandskab, jfr. Sølovens § 108. Den tiltalte Forening kan derfor ikke ved den i Dommen om- meldte Virksomhed anses at have overtraadt først nævnte Lov, og vil allerede af den Grund være at frifinde, hvorhos Sagens Om- kostninger for Sø- og Handelsretten blive at udrede af det offent- lige, der ligeledes vil have at betale til Appellanten, der har ind- bragt Sagen her for Retten under den civile Proces' Former, Processens Omkostninger for Højesteret og til Indstævntes be- skikkede Sagfører samme Steds det denne tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, »Dansk Skibsrestaurationsforening«, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Sø- og Handelsretten udredes af det offentlige, der ligeledes betaler Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Kroner og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Skrivelse til Retten af 28de Maj 1903 og flere senere Skrivelser har Mønstringsbestyreren for København gjort gældende, at »Dansk Skibs-Restaurationsforening« ved den af samme i den senere Tid udfoldede Virksomhed med Hensyn til Anbringelse af Personer, der ere eller ønskes knyttede til Restaurationsvirksomheden om Bord i Skibe, har gjort og gør sig skyldig i Overtrædelse af Lov af 12 April 1892 om Forhyringsagenter m. m., og anmodet om, at der ved Dom maa blive gjort Ansvar gældende i saa Henseende overfor den nævnte Forening.

Af de i Anledning deraf tilvejebragte Oplysninger og foretagne Afhøringer fremgaar der væsenlig følgende:

I 1898 skete der en Sammenslutning af to hidtil her bestaaende Skibs-Restauratør-Foreninger, af hvilke den ene, der skal have bestaaet i alt Fald siden 1874, under hele sin Eksistens skal have drevet Engageringsvirksomhed indenfor sin Branche, om end i et mere begrænset Omfang, og blev til denne Sammenslutning knyttet den omtrent samtidig oprettede »Dansk Skibs-Restaurationsforening«, som da overtog den nævnte Engageringsvirksomhed, og i hvis den 6 Januar 1899 vedtagne Loves § 1, der omhandler Foreningens Formaal, det under Nr. 2 er udtalt, at et af dens Formaal er »at holde et Engageringsbureau, fra hvilket gratis anvises ledige Pladser i alle Stillinger inden for Skibs-Restaurations-Faget, og hvor alle Oplysninger angaaende Foreningen kan erholdes«. Af Foreningens Bestyrelse ses det derhos paa dens nærmest paafølgende aarlige Generalforsamlinger at være fremhævet, at det var en Hovedopgave for Foreningen at udvikle denne Engageringsvirksomhed, som ogsaa oplystes da at have taget et stort Opsving og Omfang (i 1900 var der anvist over 1100 Pladser).

I en af de samlede Foreninger i Fællesskab udgiven »Adressebog« ses der ogsaa foran at være optagen en Annonce (hvor vidt den er bekendtgjort andet Steds, er ikke undersøgt), i hvilken det meddeles, at det nævnte Engageringskontor, hvis Lokale er anført, er aabent alle Søgnedage fra Kl. 9 til 5, og at det »gratis anviser ledige Pladser til alle Hovmestre, Koksmatter, Kellnere, Kahyts- og Buffetjomfruer samt Messedrenge« (for at blive Medlem af Foreningen skal man ikke blot være 18 Aar, men sædvanlig have sejlet i 3 Aar i Restaurations-faget).

I April 1903 indsendte Foreningen en Skrivelse til Justitsministeriet, hvori den fremhævede, at gennem det saaledes oprettede Engageringskontor, om hvilket det bemærkedes, at det selvfølgelig ikke havde med Forhyringen at gøre, opnaaede et ikke ringe Antal Drenge, særlig fra fattige Hjem, Pladser paa Dampskibe, dels i Messerne, dels som Koksmatter, men at de saa skulde have Søfartsbog, og at de ogsaa tidligere, naar de henvendte sig paa Udskrivningskontoret, forsynede med Attest fra Engageringskontoret om sket Engagement, havde faaet en saadan, men at dette ikke indrømmedes mere, idet Udskrivningsvæsenet forinden fordrede skriftligt Bevis fra en autoriseret Forhyringsagent, hvad der kostede Penge og medførte Ulemper, og Foreningen anmodede derfor Ministeriet om at meddele samme, hvor vidt der forelaa Bestemmelser, der vare til Hinder for, at Engageringskontorets omtalte Attester uden videre som hidtil toges i Betragtning. Den 25de

April f. A. tilskrev Justitsministeriet derpaa Foreningen, at Udskrivningskontoret her efter sket Henvendelse havde udtalt, at, hvis det havde vidst, at Foreningen havde oprettet et Engageringskontor, der uden Vederlag anviste Pladser som de omtalte til unge Mennesker, vilde Udskrivningsvæsenet have anset Attester fra dette Kontor for fyldestgørende, hvad der for Fremtiden vilde ske.

Ligesom den Omstændighed, at den her omhandlede Virksomhed, som anført, skal have været udfoldet, om end i mindre Omfang, allerede fra 1874, ikke kan faa nogen Indflydelse paa Bedømmelsen af dens Berettigelse efter Udstedelsen af Loven om Forhyringsagenter af 12 April 1892, saaledes findes heller ikke den Omstændighed, at Udskrivningskontoret her har udfærdiget Søfartsbøger for Drengene, naar disse foreviste Engageringsattest fra det ommeldte Kontor (foruden formentlig tillige Samtykke fra deres Forældre eller Værger), at kunne faa nogen Betydning med Hensyn til Afgørelsen af det Spørgsmaal, om Engageringskontorets Virksomhed i og for sig har været lovlig. At de paagældende selv vilde have forment, at den af Kontoret udfoldede Virksomhed var til Gavn baade for de engagerede selv og for Restaurationsvirksomheden og Skibene, kan selvfølgelig heller ikke komme i Betragtning ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om dens Lovlighed.

I § 1, 2det Stykke, af den for nævnte Lov er det udtrykkelig forbudt andre end dem, der have Bevilling som Forhyringsagent i København, at befatte sig med Tilvejebringelse af Søfolk til Skibe eller at optræde som Mellemmænd ved Afslutning af Forhyringskontrakter, fraregnet, at Skibenes Redere dertil kunne benytte disses Befalingsmænd eller deres egne, faste Kontorarbejdere.

Ved den her under Sagen omhandlede Engageringsvirksomhed maa de paagældende, uanset, at Virksomheden skal være udfoldet uden noget som helst Vederlag, og uanset, at de kun maatte være optraadte som Mellemmænd ved Engageringen, nu siges at have overtraadt det foranførte Forbud i Forhyringsloven af 12 April 1892, med mindre de af dem antagne Personer, som af dem anbragt, ikke vilde være at henhøre under Begrebet »Søfolk«, om hvis Antagelse den nævnte Lov alene handler.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives den tiltalte Bestyrelse Medhold. Om de til Deltagelse i og Medvirkning ved den forskellige »Restaurationsvirksomhed« om Bord i Skibe antagne Personer nemlig end, i alt Fald for en stor Del, ikke henhøre til »det egentlige Skibsmandskab«, jfr. § 108 i Søloven, ere de dog ikke blot i Følge den nævnte Paragraf underkastede Bestemmelserne om god Orden og Skik om Bord, men Sølovens Bestemmelser om deres Antagelse og Afskedigelse og deres Lønningsforhold og om Straf for begaaede Forseelser (Udeblivelse, Rønning o. s. v., o. s. v.) maa antages i det hele at skulle komme til Anvendelse paa dem, og de maa derfor ogsaa i

---

Færdig fra Trykkeriet den 11 Maj 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 11—12.

Torsdagen den 27 April.

det her omhandlede Forhold blive at betragte som »Søfolk«, hvorved endnu skal bemærkes, at ogsaa selve de Forhandlinger, der gik forud for Loven om Forhyringsagenter af 12te April 1892, tale for denne Opfattelse.

Som Følge deraf vil »Dansk Skibs-Restaurationsforening« ved dens Bestyrelse blive at anse efter § 1, 3dje Stykke, jfr. § 5 i Forhyringsagentloven af 12 April 1892, med en Bøde til »Bombebøssen« her efter samtlige Omstændigheder af 100 Kroner.

Mandagen den 1 Maj.

Nr. 158.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Johannes Peter August Petersen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 10de December 1904: Arrestanterne Peter Adolf Rasmussen, Axel August Åkesson, Aage Hans Boolsen, Peter Theodor Frederiksen og Johannes Peter August Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Rasmussen, Åkesson, Frederiksen og Petersen i 8 Maaneder og Boolsen i 1 Aar. Saa bør de og udrede, en for alle og alle for en, denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Jørgensen, 25 Kr. til hver, dog at Arrestanten Rasmussen ikke udreder ud over $\frac{13}{34}$, Åkesson ikke ud over $\frac{5}{34}$, Boolsen ikke ud over $\frac{12}{17}$, Frederiksen ikke ud over $\frac{1}{34}$ og Petersen ikke ud over $\frac{3}{68}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Februar 1905: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Over-

retssagfører Bentzen og Prokurator Juel, betaler Arrestanten Johannes Peter August Petersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden vil være at forlænge til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Peter August Petersen til Højesteretssagførererne Bagger og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johannes Peter August Petersen tiltales under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, som i 1ste Instans tillige angik 4 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, for Tyveri; Arrestanten er født den 25 Juni 1877 og tidligere ved Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 20de Marts 1891 anset efter Straffelovens § 233, sammenholdt med §§ 54, 29, 57 og 62, med 20 Slag Ris samt ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Juni forrige Aar efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Medtiltalte Aage Hans Boolsen har til en under Sagen den 20de September forrige Aar optagen Rapport afgivet en af ham i et Forhør den 23de s. M. godkendt Forklaring, som i det væsentlige gaar ud paa følgende:

Den 14 Juli f. A. begav Boolsen og Arrestanten sig ud til Ejendommen Hveensvej Nr. 1 A, hvor Boolsen mente, at hans Søster boede. Medens Arrestanten ventede paa Ejendommens Trappegang uden for Stuelejligheden, gik Boolsen op ad Trappen, men kom snart efter ned igen og fortalte Arrestanten, at Søsteren dog vist ikke boede der i Ejendommen, men da han havde underrettet sig om, at der ingen var hjemme i en Lejlighed paa 3dje Sal, vilde han se at komme der ind for at stjæle noget; da imidlertid ingen af dem havde nogen Dirk hos sig, gik de ca. 100 Alen bort fra Ejendommen over paa en Mark, og der fandt Boolsen et Stykke Jern, som han, medens Arrestanten saa derpaa, med 2 Sten lavede til en Dirk. Derpaa gik han, medens Arrestanten blev liggende paa Marken og ventede, op i Ejendommen, aabnede med Dirken Døren til bemeldte Lejlighed og stjal fra denne en Jakkeklædning, nogle Mønter, 1 Flaske Kognak og nogle Cigarer. Med disse Genstande gik han ned til Arrestanten, der stadig ventede nedenfor paa Marken, og fortalte denne, hvorledes han havde baaret sig ad med Tyveriet, hvorpaa de hjalp hinanden med at bære de stjaalne Koster bort.

Den omtalte Lejlighed beboedes af Karetmager Theodor Olsen, hvem de stjaalne Genstande tilhørte. Jakkekledningen er under Sagen vurderet til 25 Kr., medens Værdien af den stjaalne Kognak, Mønterne og Cigarene er ansat til henholdsvis 50 Øre, 1 Kr. og 20 Øre.

Arrestanten, der i de første Forhør havde benægtet enhver Delagtighed i Tyveriet og overhovedet nogen Sinde at have været i den nævnte Ejendom, erkendte i et Forhør den 10de September f. A., at han den 14de Juli f. A. var gaaet ud til Ejendommen sammen med Boolsen, at denne to Gange gik op i Ejendommen, at Arrestanten, da Boolsen anden Gang gik derop, efter de Udtalelser, denne var fremkommen med, ikke var i Tvivl om, at det var hans Hensigt at begaa Tyveri der, og at Boolsen kom tilbage med et Sæt Jakketøj — som han pantsatte for 8 Kr., hvoraf han gav Arrestanten de 4 Kr. — en Tokrone, nogle gamle danske Mønter, nogle Cigarer og en Flaske, hvis Indhold de drak i Forening. Til fornævnte Rapport forklarede Arrestanten dernæst, at Boolsens Forklaring til Rapporten i et og alt var rigtig med Hensyn til, hvad denne havde forklaret om Arrestanten, og denne sin Forklaring godkendte Arrestanten i Forhøret den 23de September f. A., idet, som det hedder i Forhørsudskriften, han og Boolsen saaledes gentog deres Tilstaaelse om, at Tyveriet var forøvet efter fælles Aftale om at stjæle til fælles Fordel, og Arrestanten saaledes erkendte, at han var Vidne til, at Boolsen tildannede Dirken, og at han var paa det rene med, at denne skulde benyttes til at begaa Indbrudstyveri med, samt at han blev liggende og ventede paa Boolsen, medens denne var oppe at begaa Tyveriet.

I et følgende Forhør den 12 Oktober f. A. erklærede Arrestanten, at det ikke var rigtigt, naar han havde tilstaaet, at Tyveriet var begaaet efter fælles Aftale mellem ham og Boolsen. Han erkendte vel at have ventet paa Boolsen, medens denne den 14 Juli f. A. to Gange var oppe i fornævnte Ejendom, men forklarede, at det først var senere paa Dagen, at han af Boolsen fik at vide, at denne havde hugget et Stykke Staaltraad til med et Par Sten, saa det blev til en Dirk, med hvilken han derefter havde lukket sig ind i en Lejlighed i Huset. Arrestanten erkendte dog, at han efter at have faaet dette at vide deltog i Forbruget af de fra Tyveriet hidrørende Penge. Boolsen fastholdt baade i dette og i flere senere Forhør sin foranførte Fremstillings Rigtighed og forklarede navnlig, at han og Arrestanten, inden han anden Gang begav sig op i Ejendommen, talte om, at der var let Adgang til at begaa Indbrud i fornævnte Lejlighed, at da han lavede det fundne Stykke Staaltraad om til en Dirk, sad Arrestanten ved Siden af og saa paa dette Arbejde, at de saaledes var fuldstændig enige om, at han skulde begaa Indbrudstyveri i Lejligheden, og at det udtrykkelig var aftalt, at de skulde dele Udbyttet.

Til Arrestantens ommeldte, ogsaa i de senere Forhør fastholdte, men ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den af ham i Forhøret den 23 September f. A. afgivne, ved det i øvrigt oplyste bestyrkede Tilstaaelse kan der i Henhold til Dansk Lov 1—15—1 intet Hensyn tages, og Arrestantens nævnte Tilstaaelse vil saaledes være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

Ved Arrestantens med det i øvrigt oplyste stemmende egen Tilstaaelse er det dernæst godtgjort, at han — efter at Medtaltte Boolsen

den 16de Juli f. A. fra et uafraaset Værelse i Ejendommen Lavendelstræde Nr. 19 havde stjaalet 2 til 8 Kr. og 6 Kr. vurderede Jakker, tilhørende henholdsvis Furagehandler Søren Nielsen og Landmand Anders Nielsen — skønt Boolsen meddelte ham, at Jakkerne var stjaalne, dog modtog en Del af de ved deres Pantsætning indvundne Penge.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse, dels efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 54, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 — hvad Aktionsordren ikke findes at være til Hinder for — som for anden Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Da den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 47, og efter § 238, har samme Resultat — — — — vil Dommen i det Omfang, hvori den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 3. Pensioneret Lærer **F. E. Andersen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Spjellerup-Smerup Sogneraad (Ingen),

betræffende Beregningen af det Appellanten tilkommende Skolebrændsel.

Stevns-Fakse Herreders ordinære Rets Dom af 4 Marts 1902: Indklagede, Spjellerup-Smerup Sogneraad, bør til Klageren, pensioneret Lærer F. E. Andersen, tidligere af Lille Taarøje, nu af København, betale Værdien af 6 Favne Bøgebrænde med 108 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 8 Februar 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Salær til Klagerens Sagfører, Overretssagfører Ovesen, Storehedinge, 20 Kr. og til Indklagedes Sagfører, Prokurator Nielsen, Storehedinge, 20 Kr. udredes af det offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1903: Appellanterne, Spjellerup-Smerup Sogneraad, bør for Tiltale af Appelindstævnte, pensioneret Lærer F. E. Andersen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. I Salær til Overretssagfører Ovesen og Prokurator Nielsen af Storehedinge for Underretten udredes det offentlige 20 Kroner til hver og ligeledes i Salær til Prokurator Casse og Overretssagfører Busch for Overretten 50 Kroner til hver samt 1 Kr. 22 Øre i Erstatning for Portoudlæg m. v. til Prokurator Casse.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20 Januar 1904 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at

dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste.

Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, pensioneret Lærer F. E. Andersen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Asmussen 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Da Appelind stævnte, pensioneret Lærer F. E. Andersen, der den 18 Oktober 1860 ansattes som Skolelærer ved Lille Taarøje Skole, fra den 1ste Januar 1901 entledigedes fra bemeldte Embede, forlangte Appellanterne, Spjellerup-Smerup Sogneraad, at han skulde aflevere som Skolebrændsel til bemeldte Skole 6 Favne Bøgebrænde med Fradrag af $1\frac{1}{3}$ Favn for November og December Maaneder 1900, altsaa $4\frac{2}{3}$ Favne, et Paalæg, som han vel efterkom, men under Reservation af sin Ret til at søge Spørgsmaalet om Paalæggets Berettigelse afgjort ved Domstolene, idet han formente, at det anførte Kvantum Brænde saa langt fra tilkom Appellanterne, at han tvært imod havde Krav paa Erstatning hos dem for ikke leveret Skolebrænde for de to sidste Maaneder af hans Embedstid, November og December 1900.

I Henhold hertil paastod Appelindstævnte under en ved Stevns-Fakse Herreders ordinære Ret mod Appellanterne anlagt, for begge Parter beneficeret Sag Appellanterne tilpligtede at betale ham Værdien af 6 Favne Bøgebrænde med 108 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 8 Februar 1901, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, medens Appellanterne paastode sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter at Appelindstævntes Paastand ved nævnte Rets Dom af 4 Marts f. A. var tagen til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, saaledes at de beskikkede Sagføreres Salærer paalagdes det offentlige, have Appellanterne, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces og til at fremføre nye Breve og Bevisligheder for Overretten, indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor de ved deres beskikkede Sagfører, Prokurator Casse, have gentaget deres Frifindelsespaastand og paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær, og i Erstatning for Portoudlæg m. v. 1 Kr. 22 Øre til Prokurator

Casse, som i alt Fald har paastaaet samme udredet af det offentlige. Appelindstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces her for Retten, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Busch, paastaaet den indankede Dom stadfæstet og Appellanterne paalagt Appelomkostningerne efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Busch, der i alt Fald har paastaaet dette udredet af det offentlige.

Det fremgaar af Sagen, at der i en Aarrække og specielt i Aarene 1861—1900 i Begyndelsen af hvert Kalenderaar er blevet leveret til Lille Taarøje Skolelærer-Embede det samme tillagte Deputat af 6 Favne Bøgebrænde eller detses Værdi til Brug i Brændselsaaret, der regnes fra den 1 November. Men medens Appelindstævnte gør gældende, at han, der ved sin Tiltrædelse af Embedet i Oktober 1860 kun vil have forefundet Brænde ved Skolen for en kortere Tid, maatte gaa ud fra, at den Brændselslevering, han fik i Begyndelsen af 1861, var bestemt til Brug i Brændselsaaret 1 November 1860—1 November 1861 og saaledes fremdeles de paafølgende Leverancer, saa at navnlig det ham i Begyndelsen af 1900 leverede Deputat gjaldt for Aaret 1 November 1899—1 November 1900 og følgelig angik en Brændselsperiode, der udløb 2 Maaneder før hans Fratrædelse, medens han den 1ste Januar 1901 endnu ikke havde faaet Brændsel for disse sidste Maaneder, som han saaledes formentlig har til Gode, paastaa Appellanterne derimod, at det aarlige Brændedeputat, der leveres i nylig skovet Brænde, som er uskikket til øjeblikkelig Brug, overensstemmende med Forudsætningen i Skoleanordningen for Landet af 29 Juli 1814 §§ 55 b og 64 c leveres forud, saa at det først gælder for Brændselsaaret fra den 1ste November i Leveringsaaret til den 1 November i det paafølgende Aar, og at følgelig den i Begyndelsen af 1900 skete Leverance angik Brændselsaaret 1 November 1900—1 November 1901, hvorfor der efter de gældende Regler ved Appelindstævntes Fratrædelse den 1ste Januar 1901 af samme skulde være i Behold ved Embedet $4\frac{2}{3}$ Favne, medens Resten, $1\frac{1}{3}$ Favne, repræsenterer Appelindstævntes Forbrug i November og December 1900.

Det skønnes nu heller ikke rettere, end at det maa have Formodning for sig, at Appellanterne — som af dem paastaaet — ved de ommeldte Brændeleverancer have handlet overensstemmende med Skoleanordningens Forudsætning om Forudlevering, og at det saaledes maa paahvile Appelindstævnte at oplyse, at en modsat Fremgangsmaade, altsaa Bagud-Levering, desuagtet faktisk er bleven fulgt af Appellanterne. Dette har Appelindstævnte imidlertid ikke oplyst, idet de af ham paaberaabte Erklæringer fra forskellige Skolelærere i det højeste kun vise, at disse — ligesom Appelindstævnte — have svævet i den Formening, at Leverancerne gjaldt bag ud, altsaa for det alt løbende Brændselsaar, men uden at de anføre noget afgørende for Rigtigheden af denne saavel efter den faktiske Leveringstid som efter det leverede Brændes Beskaffenhed lidet sandsynlige Antagelse. Som yderligere Bevis for Rigtigheden af sit Postulat om en Bagud-Levering af Brændedeputatet har Appelindstævnte nu vel anført, at hans Kvitteringer for Deputaternes Modtagelse stadig have hvilet paa denne Forudsætning, uden at dette fra Appellanternes Side har mødt nogen Indsigelse, og han har til Bekræftelse heraf særlig fremlagt 2de af ham udstedte

Kvitteringer, den ene af 26 April 1897, lydende paa modtaget Pengevederlag for 3 Favne Brænde for Aaret 1896—97, og den anden af 4 Juni 1899 for lignende Vederlag for 2 Favne Brænde for Aaret fra 1 November 1898 — 1 November 1899. Men ligesom det mod Appellanternes Benægtelse ikke kan anses godtgjort, at flere end de oven nævnte 2 Kvitteringer særlig have angaaet Brændselsdeputaterne, saaledes findes disse kun en Del af det aarlige Deputat omfattende Kvitteringer, selv om de virkelig — som af Appellanterne bestridt — angaa Pengevederlag for de Deputater, der skulde have været leverede henholdsvis i Begyndelsen af 1897 og i Begyndelsen af 1899, og ikke — hvad adskilligt kunde tale for — Deputaterne, der skulde være leverede i 1896 og 1898, dog ikke at kunne være afgørende som Bevis for, at Appellanterne tvært imod Skoleanordningens Forudsætning have ydet Deputaterne bag ud, altsaa efter Indtrædelsen af det Brændselsaar, for hvilke de skulde gælde.

Men naar der saaledes maa gaas ud fra, at den i Begyndelsen af 1900 skete Brændselsleverance var bestemt for Brændselsaaret 1 November 1900 — 1 November 1901, er hermed givet, at Appelindstævnte ved sin Fratrædelse den 1 Januar 1901 kun heraf burde have forbrugt i November og December 1900 $1\frac{1}{3}$ Favne og at Appellanterne saaledes have været berettigede til at forlange, at der paa Fratrædelsestiden heraf skulde være i Behold $4\frac{2}{3}$ Favne Bøgebrænde eller en her til svarende Godtgørelse ydes.

Da Appelindstævnte under sin Procedure her for Retten udtrykkelig har hævdet, at hans Fordringer ikke støtter sig paa, at der ikke ved hans Embedstilltrædelse forefandtes det Kvantum Brænde, som der burde være ved Embedet, altsaa paa en manglende Leverance af Brændsel i 1860, men alene derpaa, at Appellanterne ved hans Entledigelse den 1 Januar 1901 have forholdt ham hans Tilgodehavende og tvunget ham til at tilbagelevere, hvad der formentlig med Rette tilkom ham, frembyder Sagen saaledes ikke nogen Anledning til at komme ind paa det navnlig under Proceduren for Underretten fremdragne Spørgsmaal om, hvor vidt et Krav fra Appelindstævntes Side paa Erstatning af Appellanterne for Brændselstab i 1860 efter Omstændighederne kunde anses præskriberet.

I Henhold til det anførte ville Appellanterne saaledes være at finde for Appelindstævntes Tiltale under nærværende Sag, medens Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne findes at burde ophæves. I Salær tillægges der de beskikkede Sagførere for Underretten, Overretssagfører Ovesen og Prokurator Nielsen af Storehedinge, 20 Kr. hver og Prokurator Casse og Overretssagfører Busch for Overretten 50 Kr. hver, der i Forbindelse med 1 Kr. 22 Øre til Prokurator Casse i Erstatning for Portoudlæg m. v. ville være at udrede af det offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 4. Pensioneret Lærer **C. Bagger** (Asmussen efter Ordre)
contra

Spjellerup-Smerup Sogneraad (Ingen),

betræffende Beregningen af det Appellanten tilkommende Skolebrændsel.

Stevns-Fakse Herreders ordinære Rets Dom af 4 Marts 1902: Indklagede, Spjellerup-Smerup Sogneraad, bør til Klageren, pensioneret Lærer Bagger af Spjellerup, nu af København, betale Værdien af 6 Favne Bøgebrænde med 108 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 8 Februar 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Salær til Klagerens Sagfører, Overretssagfører Ovesen, Storehedinge, 20 Kr. og til Indklagedes Sagfører, Prokurator Nielsen, Storehedinge, 20 Kr. udredes af det offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 September 1903: Appellanterne, Spjellerup-Smerup Sogneraad, bør for Tiltale af Appellindstævnte, pensioneret Lærer Bagger, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. I Salær til Overretssagfører Ovesen og Prokurator Nielsen af Storebetinge for Underretten udreder det offentlige 20 Kr. til hver og ligeledes i Salær til Prokurator Casse og Overretssagfører Busch for Overretten 50 Kr. til hver samt 1 Krone 26 Øre i Erstatning for Portoudlæg m. v. til Prokurator Casse.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20 Januar 1904 er Højesteret myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste.

Det Appellantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, pensioneret Lærer C. Bagger, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Da Appelindstævnte, pensioneret Lærer Bagger, der i Efteraaret 1857 ansattes som Skolelærer i Spjellerup,*) fra den 1 Januar 1898 havde taget sin Afsked fra bemeldte Embede, forlangte Appellanterne, Spjellerup-Smerup Sogneraad, at han, foruden at lade henstaa som Embedet tilhørende 1 Favn Bøgebrænde in natura, skulde indbetale til dem en Godtgørelse af 62 Kr. 33 Øre for $3\frac{2}{3}$ Favne Brænde, som han i sin Embedstid havde forbrugt, men som formentes den 1 Januar 1898 at skulle forefindes ved Skolen, et Paalæg, som han, efter at det var godkendt af vedkommende Skoledirektion, vel efterkom, men under Reservation af sin Ret til at søge Spørgsmaalet om dets Berettigelse afgjort ved Domstolene, idet han forment, at der saa langt fra tilkom Appellanterne det anførte Kvantum Brænde eller Erstatning derfor, at der tvært imod tilkom ham Erstatning for ikke leveret Skolebrænde for de 2 sidste Maaneder af hans Embedstid, November og December 1897. I Henhold hertil paastod han under en af ham ved Stevns-Fakse Herreders ordinære Ret mod Appellanterne anlagt, for begge Parter beneficeret Sag Appellanterne tilpligtede at betale ham Værdien af 6 Favne Bøgebrænde med 108 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 8 Februar 1901, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, medens Appellanterne paastode sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter at Appelindstævntes Paastand ved nævnte Rets Dom af 4de Marts f. A. var tagen til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, saaledes at de beskikkede Sagføreres, Salærer paalagdes det offentlige, have Appellanterne, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces og til at fremføre nye Breve og Bevisligheder for Overretten, indanket bemeldte Dom her for Retten, hvor de ved deres beskikkede Sagfører, Prokurator Casse, have gentaget deres Frifindelsespaastand og paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og i Portogodtgørelse m. v. 1 Kr. 26 Øre til Prokurator Casse, hvilket denne i alt Fald har paastaaet udredet af det offentlige.

Appelindstævnte, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces her for Retten, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Busch, paastaaet den indankede Dom stadfæstet og Appellanterne paalagte Appelomkostningerne efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Busch, hvilket i hvert Fald paastaas udredet af det offentlige.

Det fremgaar af Sagen, at der i en lang Række af Aar og specielt i Tiden fra 1858—1897 i Begyndelsen af hvert Aar af Appellanterne er blevet leveret til Spjellerup Skolelærerembede det samme tillagte Deputat af 6 Favne Bøgebrænde eller dets Værdi til Brug i Brændelsaaret, der regnedes fra den 1 November. Men medens Appelindstævnte gør gældende, at han, der ved sin Tiltrædelse af Embedet i Efteraaret 1857 intet Brænde vil have forefundet ved Skolen, maatte gaa ud fra, at den Brændelevering, han fik i Begyndelsen af

*) Efter det under Sagen oplyste blev han paa det angivne Tidspunkt ansat som Lærer i Store Taarøje, Smerup Sogn, hvorfra han senere blev forflyttet til Spjellerup Lærerembede.

1858, var bestemt til Brug i Brændselsaaret 1 November 1857 — 1 November 1858 og saaledes fremdeles de paafølgende Leveringer, saa at navnlig det ham i Begyndelsen af 1897 leverede Brændedeputat gjaldt for Aaret 1 November 1896 — 1 November 1897 og følgelig angik en Brændelsesperiode, der udløb 2 Maaneder før hans Fra-trædelse, medens han den 1ste Januar 1898 endnu ikke havde faaet Brændsel for disse sidste Maaneder, som han saaledes har til Gode, paastaa Appellanterne derimod, at det aarlige Brændedeputat, der leveres i frisk Brænde, som er uskikket til øjeblikkelig Brug, overensstemmende med Forudsætningen i Skoleanordningen i Behold ved Embedet §§ 55 b og 64 c leveres forud, saa at det først gælder for Brændelsesaaret fra den 1 November i Leveringsaaret til den 1 November i det paafølgende Aar, og at følgelig den i Begyndelsen af 1897 skete Leverance først angik Brændselsaaret 1 November 1897 — 1 November 1898, hvorfor der efter de gældende Regler ved Appelindstævntes Fra-trædelse den 1 Januar 1898 af samme skulde være i Behold ved Embedet $4\frac{2}{3}$ Favne, medens Resten, $1\frac{1}{3}$ Favn, repræsenterer Appelindstævntes Forbrug i de 2 sidste Maaneder af hans Embedstid.

Det skønnes nu heller ikke rettere, end at det maa have Formodningen for sig, at Appellanterne — som af dem paastaaet — ved de ommeldte Brændeleverancer have handlet overensstemmende med Skoleanordningens Forudsætning om Forud-Levering, og at det saaledes maa paahvile Appelindstævnte at oplyse, at en modsat Fremgangsmaade, altsaa Bagud-Levering, desuagtet faktisk er bleven fulgt af Appellanterne. Dette har Appelindstævnte imidlertid ikke oplyst, idet de af ham fremlagte Erklæringer fra forskellige Skolelærere i det højeste kun godtgøre, at disse — ligesom Appelindstævnte — have svævet i den Tro, at Leverancerne gjaldt bag ud, altsaa for det alt løbende Brændelsesaar, men uden at der anføres noget afgørende for Rigtigheden af denne saavel efter den faktiske Leveringstid som efter det leverede Brændes Beskaffenhed lidet sandsynlige Antagelse.

Som et yderligere Bevis for Rigtigheden af sit Postulat om en Bagud-Levering af Brændedeputatet har Appelindstævnte nu vel anført at hans Kvitteringer for Deputaternes Modtagelse stadig have hvilet paa denne Forudsætning, uden at dette fra Appellanternes Side har mødt nogen Indsigelse, og at navnlig den sidste af ham udstedte Kvittering af 2 Marts 1897 — altsaa efter Modtagelsen af det i Begyndelsen af bemeldte Aar leverede Deputat — lød paa Modtagelsen af Brændedeputatet til Spjellerup Skole for Aaret 1896—97. Men ligesom det mod Appellanternes Benægtelse ikke kan anses godtgjort, at flere end den oven nævnte sidste Kvittering har haft et saadant, Brændselsdeputatet særlig vedrørende Indhold, saaledes vil denne ene Kvittering, selv om den virkelig — som af Appellanterne bestridt — vedrører det i Begyndelsen af 1897 leverede Deputat og ikke det det foregaaende Aar leverede og efter Skoleanordningens Forudsætning først til Brug fra 1 November 1896 bestemte Brænde, dog ikke kunne være afgørende som Bevis for, at Leveringen i Begyndelsen af 1897 har været en Bagud-Levering.

Men naar der saaledes maa gaas ud fra, at den i Begyndelsen af 1897 skete Brændeleverance var bestemt for Brændselsaaret 1 November 1897 — 1 November 1898, er hermed givet, at Appelindstævnte

ved sin Fratrædelse den 1ste Januar 1898 i November og December 1897 kun heraf burde have forbrugt $1\frac{1}{3}$ Favne, og at Appellanterne saaledes have været berettigede til at forlange, at der til nævnte Tidspunkt skulde have været i Behold $4\frac{2}{3}$ Favne eller en hertil svarende Godtgørelse ydes.

Da Appelindstævnte under sin Procedure her for Retten udtrykkelig har hævdet, at hans Fordring ikke støtter sig paa hans for øvrigt af Appellanterne benægtede Assertum, at han intet Brændeforraad ved Embedets Tiltrædelse forefandt fra sin Formand, altsaa paa en manglende Leverance af Brændsel i Aaret 1857, men alene derpaa, at Appellanterne ved hans Fratrædelse i 1898 have forholdt ham hans Tilgodehavende og tvunget ham til at tilbagelevere, hvad der med Rette tilkom ham, frembyder Sagen saaledes ikke nogen Anledning til at komme ind paa det navnlig under Proceduren for Underretten fremdragne Spørgsmaal om, hvor vidt et Krav fra Appelindstævntes Side paa Erstatning af Appellanterne for Brændselstab i 1857 efter Omstændighederne kunde anses præskriberet.

I Henhold til det anførte ville Appellanterne saaledes være at finde for Appelindstævntes Tiltale under nærværende Sag, medens Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

I Salær tillægges der de beskikkede Sagførere for Underretten, Overretssagfører Ovesen og Prokurator Nielsen af Storehedinge, 20 Kr. hver, og de beskikkede Sagførere for Overretten, Prokurator Casse og Overretssagfører Busch, 50 Kr. hver, som i Forbindelse med Erstatning for Portoudlæg m. v. 1 Kr. 26 Øre til Prokurator Casse ville være at udrede af det offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Tirsdagen den 2 Maj.

Nr. 173. Højesteretssagfører Bagger

contra

Villads Jensen, med Tilnavn **Vestergaard** (Def. Winther),

der tiltales for Omgængelse mod Naturen og for Drab.

Thyrsting Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 7de Februar 1905: Arrestanten Villads Jensen (Vestergaard) bør for Tiltale af det offentlige under denne Sag fri at være, men som farlig for den offentlige Sikkerhed tages under Forvaring af det offentlige. Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Sagfører Hammer, 18 Kr. og Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr., udredes af det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Marts 1905: Imod Arrestanten Villads Jensen med Tilnavn Vestergaard bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Etatsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte er sigtet for Omgængelse mod Naturen, ere de foreliggende Oplysninger om de herhen hørende, i Dommen omhandlede Forhold ikke tilstrækkelige til, at der paa Grundlag deraf vil kunne paalægges ham Strafansvar.

Hvad angaar den af Tiltalte Natten mellem den 2den og 3dje November f. A. udøvede Vold mod Jens Jørgen Pallesen, give de afgivne lægekyndige Erklæringer og det i øvrigt oplyste ikke Føje til at antage, at han i Gerningens Øjeblik har manglet al Tilregnelighed. Tiltalte vil derfor for dette Forhold, der har haft Pallesens Død til Følge, og for hvis Bedømmelse Tiltaltes i Dommen gengivne Forklaring i øvrigt maa lægges til Grund, være at anse efter Straffelovens § 188, efter Omstændighederne sammenholdt med § 39. Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktiøns Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Villads Jensen med Tilnavn Vestergaard bør hensesættes til Tugthusarbejde i fire Aar. Saa betaler han og Aktiøns Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Bagger og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Villads Jensen med Tilnavn Vestergaard for Omgængelse mod Naturen og for Drab.

Arrestanten er født i Aaret 1856 og har tidligere været straffet i Følge Thyrsting-Vrads Herreders Ekstrarets Dom af 29 Januar 1894 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 1, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, i Følge samme Herreders Ekstrarets Dom af 18 Januar 1895 efter Straffelovens § 177, jfr. §§ 46, 64 og 39, med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, i Følge samme Herreders Ekstrarets Dom af 13 April 1898 efter Analogien af Straffelovens § 158 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage og i Følge samme Herreders Ekstrarets Dom af 1 September 1900 efter Straffelovens § 177, jfr. §§ 46 og 39, med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage.

I Følge Sagens Oplysninger flyttede Arrestanten, der er ugift, den 1 Maj f. A. ind i et Gaardejer Claus Pedersen af Nørhoved tilhørende Hus ved Nørhoved Mose, fra hvilket den under Nørre-Snede Kommunes Fattigforsørgelse værende, ca. 70 Aar gamle Jens Jørgen Pallesen, der hidtil havde beboet Huset, samtidig flyttede bort. Efter sin Bortflytning aflagde Pallesen, der tog Ophold i Søby i Rind Sogn, jævnlig Besøg hos Arrestanten, hos hvem han plejede at tilbringe nogle Dage ad Gangen, hvilket, som det maa antages, især skete, naar Pallesen havde faaet udbetalt den ham tillagte Fattigunderstøttelse, der udgjorde om Sommeren 1 Kr. om Ugen og om Vinteren 2 Kr. ugentlig, og som ogsaa efter Pallesens Flytning til Søby udbetaltes ham af Sogneraadetsmedlem, Gaardejer E. V. Schultz af Nørhoved, i Reglen for flere Uger ad Gangen.

Torsdagen den 3 November f. A. anmeldte fornævnte Schultz til Politiet, at Arrestanten samme Dags Morgen havde meddelt ham, at Pallesen laa hjemme i hans Hus og var død, efter at han i Nattens Løb et Par Gange var faldet ud af Sengen. Efter hvad Schultz videre anmeldte, havde han, der var gaaet med Arrestanten til dennes Hjem, fundet Dødsfaldet noget mistænkeligt, idet afdøde laa halvt afklædt paa Gulvet med store Hudafskrabninger paa Næsen, ligesom afdødes Klæder vare stærkt blodige. Ved et derefter af Politiet foretaget Eftersyn af Arrestantens Bolig fandtes, som det fremgaar af en i Sagens Anledning optagen Politirapport, afdøde liggende paa Ryggen paa Gulvet lige uden for Sengen paa tværs af denne, med noget Sengetøj under Hovedet og med en Pude over den midterste Del af Kroppen; Liget var kun iført Bluse, Vest og Benklæder, der vare trukne helt ned paa Fødderne, og Blusen var tilsølet med størknet Blod. I afdødes Ansigt og paa Hovedet fandtes derhos forskellige Læsioner, hvorimellem bl. a. i højre Tindingeegn et større, tilsyneladende dybt Saar. Den af Arrestanten, der derefter blev sat under Anholdelse, til samme Politirapport afgivne Forklaring gik ud paa, at han, da han Tirsdagen den 1 November f. A. om Aftenen ved Titiden kom hjem, forefandt »sin gode Ven« Pallesen liggende i Arrestantens Seng, at Pallesen bl. a. havde medbragt en Flaske Brændevin, som de, navnlig i Løbet af Onsdagen den 2den November, drak i Forening, at han under deres Samtale havde fortalt, at han var falden og havde slaaet sig i Hovedet, og at Arrestanten ogsaa bemærkede, at Pallesen blødte, uden at Sagen dog kom nærmere paa Tale, ligesom Saarene ikke bleve undersøgte. Efter Arrestantens videre Forklaring til Rapporten forblev han hjemme i Løbet af Onsdagen, medens Pallesen blev liggende i Sengen, skønt han efter Arrestantens Formening ikke var syg, idet han kunde synge, tale lidt samt drikke Brændevin. Yderligere forklarede Arrestanten, at Pallesen i Løbet af Natten mellem den 2den og 3dje November to Gange faldt ud af Sengen ned paa Gulvet, at Arrestanten første Gang hjalp ham op i Sengen igen, men at han 2den Gang, da Pallesen ikke selv kunde rejse sig, maatte opgive at faa ham til Sengs og lod ham ligge paa Gulvet, efter at han havde lagt noget Sengetøj under hans Hoved og en Pude over ham, og Pallesen havde mumlet, at nu laa han godt.

Endelig forklarede Arrestanten, at da han, der ud paa Natten hørte Pallesen stønnende sige: »Aa ja«, hen ad Morgenstunden stod op og tændte Lys, bemærkede han, at Pallesen var død.

Sin saaledes afgivne Forklaring ratihaberede Arrestanten i alt væsenligt i det første i Sagen den 3 November f. A. afholdte Forhør, idet han bl. a. tilføjede, at han ikke havde delt Brændevinen med Pallesen, men kun havde faaet et Par Snapse af den.

Den følgende Dag blev det foreskrevne Ligsyn afholdt, og herved blev det konstateret, at der — foruden mange smaa Skrammer og Hudafskrabninger paa afdødes Pande, Næse, Øjenlaag og højre Haand samt Spor af Slag paa højre Underarm, der i Stivhed var bøjet op over Hovedet som for at dække mod Slag — fandtes dels paa tværs af afdødes højre Kind en 8 Ctm. lang Hudafskrabning med flere Smaasaar paa tværs og et større kontunderet Saar foran Øret, dels paa højre Side af Panden omtrent over Suturen med Tindingebenet et 7 Ctm. langt, dybt Saar med kontunderede Rande, hvorunder føltes Fraktur af os, dels endelig fra Bagsiden af højre Øre og til hen imod Kraniets Midtlinie 4 parallelle lignende Saar fra 3—7 Ctm. lange og naaende ind til Benet, men uden Brud paa dette. I den angaaende Ligsynet udfærdigede Dødsattest angaves Dødsarsagen til Brud paa Kraniet.

Ved et samtidig med Ligsynet stedfundent Eftersyn af Arrestantens Bolig fandtes samme Steds i tre forskellige Stykker en Træsko, stærkt blodig, og med en Del vedhængende Haar, som lignede afdødes.

Medens Arrestanten i det første efter Ligsynet den 5te November f. A. afholdte Forhør — uagtet det foreholdtes ham, at det efter de fremkomne Oplysninger maatte antages, at Pallesen var bleven dræbt ved Slag i Hovedet — nægtede at have slaaet afdøde, enten med den i Arrestantens Bolig fundne Træsko eller med noget andet Redskab, erkendte han i et samme Dag afholdt yderligere Forhør, hvorunder han konfronteredes med Liget af Pallesen, dog først efter Forsøg paa at fastholde sin Nægtelse i saa Henseende, at han Onsdagen den 2den November f. A. om Eftermiddagen havde slaaet Pallesen, saavel med Haanden som med et Stykke Træ, og opgav derpaa under den fortsatte Undersøgelse, dels herom, dels med Hensyn til det mellem ham og Pallesen i øvrigt passerede, efter Haanden en nærmere Forklaring, der efter Omstændighederne findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og som gaar ud paa følgende:

Afdøde Pallesen og Arrestanten havde, naar Pallesen, som oven for omtalt boede hos ham, oftere unaturlig Omgang med hinanden, og Natten mellem Tirsdag den 1ste og Onsdag den 2den November f. A. havde Arrestanten saadan Omgang med Pallesen. Efter Arrestantens Antagelse vilde Pallesen ogsaa have Omgang med Arrestanten, efter at denne Onsdag Eftermiddag var gaaet i Seng til ham, uden at det dog blev udført, idet Pallesen efter Arrestantens Formening var »for fuld«. Derefter vilde Arrestanten imidlertid have Omgang med Pallesen, men dette vilde denne ikke tillade. Da Arrestanten blev meget forbitret her over, slog han Pallesen, som i dette Øjeblik laa paa Ryggen i Sengen, med Bagsiden af sin knyttede Haand i Ansigtet, og da det nu lod til, at Pallesen vilde rejse sig op og slaa igen, gik Arrestanten — hvem Pallesen havde kaldt en snottet Dreng og tillige havde grebet i Halsen, idet han paalagde Arrestanten at »holde sin Kæft«, hvilket alt ligeledes bidrog til at fremkalde Arrestantens Vrede — hen og greb et i en Krog henstaaende Stykke Træ — der, efter at være bragt til

Stede under Sagen, har vist sig at være ca. 1 Alen langt, $4\frac{1}{3}$ Tomme bredt og $3\frac{1}{2}$ Tomme tykt samt forsynet med skarpe Kanter og af en Vægt af mellem $5\frac{1}{4}$ og $5\frac{1}{2}$ Pund — og idet Arrestanten med begge Hænder omfattede Træstykkets ene Ende, der var skraaet tilskaaret, bibragte han med dette Redskab Pallesen flere Slag, der, som det maa antages, ramte Pallesen i Hovedet.

I Følge sin Forklaring slog Arrestanten stærkt til, men han har ikke villet vide, om han slog Pallesen med Kanten eller med Fladen af Træstykket, paa hvilket en af de smalle Sider endnu i et den 8de November f. A. afholdt Forhør viste sig at være temmelig blodig. Han har derhos vedholdende erklæret, at han ikke kan huske, om han slog Pallesen med den i Arrestantens Bolig fundne Træsko, men har paa den anden Side ikke villet benægte Muligheden heraf. Arrestanten, der efter sit Udsagn i det paagældende Øjeblik vel var noget beruset, men dog ikke i højere Grad, end at han senere har kunnet erindre alt, hvad der foregik, har bestemt benægtet, at det var hans Mening at ville slaa Pallesen ihjel, og han, der kun vilde, som han har udtrykt sig, »give ham nogle Tærsk, fordi han var vred paa ham«, tænkte i Følge sin Forklaring overhovedet ikke noget som helst over, hvilke Følger det kunde have, at han slog Pallesen med saa stort et Stykke Træ, eller paa, at Følgerne kunde blive saa alvorlige, som de blev.

Efter Arrestantens videre Forklaring faldt Pallesen, efter at være bleven slaaet, i Søvn og laa og snorkede »som almindeligt«, hvorpaa Arrestanten ligeledes gik op i Sengen, hvor han, som han har erkendt, gjorde et, som det maa antages, mislykket Forsøg paa at have Omgang med ham, og ud paa Natten faldt Pallesen, der efter Arrestantens Udsagn skød sig med Overkroppen ud af Sengen, ned paa Gulvet og sagde da: »Av, for Satan«. Arrestanten hjalp ham op i Sengen igen, men han faldt snart efter atter ned paa Gulvet, og da han nu var »saa ringe«, at han ikke selv kunde hjælpe til med at komme op i Sengen igen, lod Arrestanten ham blive liggende paa Gulvet og lagde en af Pallesen selv medbragt Dyne over ham. Efter Arrestantens videre Forklaring blev han selv liggende i Sengen, og ud paa Morgenstunden, da det begyndte at blive lyst, afgik Pallesen ved Døden.

Den 6 November f. A. blev Pallesens Lig obduceret, og i det under Sagen fremlagte visum repertum — der indeholder en detailleret Beskrivelse af samtlige paa afdøde forefundne Læsioner, af hvilken det bl. a. fremgaar, at ved Fjernelse af Tindingemusklen fandtes hele det underliggende Parti af højre Tindingeben komminut fraktureret, at det øverste større Brudstykke med sin nederste Rand fandtes ca. $\frac{1}{2}$ Ctm. trykket ind, at Hjernevævet saas fremtrædende mellem denne Rand og den øverste Rand af de nederste Brudstykker, og at et Parti af Hjernevævet af Størrelse som et lille Hønseæg var ødelagt — udtales det til Besvarelse af derom fra Forhørsdommeren fremsatte Spørgsmaal, at afdøde maa antages at være død af de paa ham synlige Læsioner, specielt af den paa højre Side af Hovedet forefundne Læsion med Knusning af Tindingebenet og Beskadigelse af Hjernen, at de ommeldte Saar kunne være frembragte paa den af Arrestanten omfoklarede Maade, at Muligheden af, at afdøde kan have henligget bevidstløs en Tid efter de ham bibragte Læsioner, ikke tør benægtes, men

at der næppe er hengaaet længere Tid forinden Dødens Indtræden, samt — i Besvarelse af et Spørgsmaal om, hvor vidt der paa Liget fandtes Tegn paa kronisk Alkoholisme, som kunde have bidraget til at fremkalde Døden — at forskellige nærmere angivne Tegn tyde paa, at afdøde har været Drunker, men at der paa den anden Side ikke er paavist saadanne fremtrædende pathologiske Forandringer i Lege- mets indvendige Organer, der lade formode, at han har lidt af en saa betydelig kronisk Svækkelse, at den in casu har bidraget til Døden, hvortil er føjet en Bemærkning om, at afdøde synes i Forhold til sin Alder at have haft en ret kraftig Konstitution, og at den Vold, der er overgaaet ham, utvivlsomt vilde medføre Døden selv hos et yngre, kraftigt Menneske.

Herefter samt efter det i øvrigt foreliggende findes der, for saa vidt angaar den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Drab, at maatte gaas ud fra, at Pallesens Død udelukkende er en Følge af den af Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed mod ham udøvede Vold.

Hvad særlig angaar den mod Arrestanten rettede Sigtelse for Omgængelse mod Naturen, er det yderligere af Ungkarl Peder Pedersen af Nørhoved forklaret, at han, da han en Eftermiddag i sidst afvigte Høst kom hen i Nærheden af Arrestantens Hus for at flytte sine Faar, der stod tøjrede tæt ved Huset, saa Arrestanten, der var kendelig beruset, staa og kæle for et af Faarene og klød det ved Bagdelen, saa at den Tanke uvilkaarlig paakom Pedersen, der kendte Arrestantens Tilbøjeligheder, at denne havde til Hensigt at pleje Omgang med Faaret.

Paa Forehold af denne Forklaring har Arrestanten erkendt, at han en Gang i Eftersommeren f. A. har været i Færd med at ville have Omgang med et Faar paa Gaardejer Claus Pedersens Mark. I Følge sin Forklaring var han dog ikke kommen videre end til at staa og klappe Faaret, da fornævnte Peder Pedersen kom til og forhindrede, at videre skete.

Idet der ikke findes Føje til at forkaste denne Forklaring, vil det her omhandlede Forhold være at tilregne Arrestanten som Forsøg paa Omgængelse mod Naturen.

Allerede under den første mod Arrestanten rejste Justitssag, der, som meldt, førte til, at han under 29de Januar 1894 domfældtes for Tyveri, havde der været rejst Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning han undergaves Observation paa Sindssygeanstalten i Aarhus. I en af sammes Overlæge under 12 December 1893 afgiven Erklæring udtaltes det om Arrestantens mentale Tilstand: »Sindssygdom er der ikke Tale om, men Begavelsen er kun ringe, og paavirket af Spiritus er det sandsynligt, at han handler uden klar Bevidsthed om, hvad han foretager sig, hvorhos det med Hensyn til den Forbrydelse, for hvilken Arrestanten den Gang var sigtet, og som bestod i, at han havde tilvendt sig et Faar og et Lam, der tilhørte hans Moder, tilføjedes, at da Handlingen var begaaet i en noget beruset Tilstand, maatte det antages, at han i Gerningens Øjeblik ikke havde været fuldt tilregnelig. Til denne Udtalelse sluttede det kgl. Sundhedskollegium sig i en under samme Sag indhentet Erklæring, idet Kollegiet udtalte, at Arrestanten maatte anses for at lide af en let Imbecilitet, og at det i Betragtning af de foreliggende Oplysninger

om hans Beruselse i Gerningens Øjeblik maatte anses for sandsynligt, at han ved den omhandlede Lejlighed ikke havde været fuldt tilregnelig. Under nærværende Sag er Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed paa ny blevet rejst, og Arrestanten har i den Anledning været underkastet Observation af vedkommende Distriktslæge, der i en under Sagen fremlagt Erklæring af 30 November f. A. bl. a. har udtalt: »Selv om man ikke vil kalde Villads Vestergaard sindssyg, saa maa han dog betragtes som abnorm. Han er fra Fødselen af imbecil, han er efter Haanden bleven kronisk Alkoholist og han lider af Perversitas sexualis. Hans Hjernevirksomhed er svækket, baade i Henseende til Initiativ og til Overvejelse af modtagen Paavirkning. Paa Grund af sin Imbecilitet vil han næppe finde paa at gøre noget slemt af sig selv, men paa Grund af hans Alkoholisme er hans Evner til Vurdering af og Modstand mod Indtryk ude fra nedsat. Naar der saa gennem Kønndriften — særlig naar han er fuld — kommer for ham ubehagelige Indtryk paa hans Hjerne, vil han reagere ganske impulsivt uden ringeste Begreb om, hvad det, han gør, kan føre til. En saadan Kombination er indtruffen her, og Muligheden for, at en lignende kan indtræde igen, hvis han faar Lov at gaa fri, kan ikke udelukkes. Villads Vestergaard maa derfor vist nok betragtes som utilregnelig i Gerningsøjeblikket for det Mord, han er tiltalt for, men ogsaa som uberegnelig for Fremtiden, saa at han maa anses for en Fare for det Samfund, han lever imellem, hvis han faar Lov til at færdes frit omkring.«

Sagen har derefter været forelagt Sundhedskollegiet, som i en Erklæring af 5 Januar d. A. har udtalt, at idet Kollegiet kan slutte sig til den af Distriktslægen afgivne Erklæring, maa det anbefale, at Arrestanten, hvem det maa anses uforholdt at underkaste yderligere Observation, som farlig for den offentlige Sikkerhed anbringes til Pleje og Forvaring i en Aandssvageanstalt.

En under Sagen fremlagt særlig Erklæring af 25de Januar d. A. fra Distriktslægen med Hensyn til det af Arrestanten Natten mellem den 2den og 3dje November f. A. begaaede Forsøg paa Omgængelse mod Naturen med afdøde Pallesen gaar endelig ud paa, at Arrestanten ved den paagældende Lejlighed næppe har været helt utilregnelig, men at han paa Grund af sin intellektuelle og moralske Svækkelse ikke har været fuldt tilregnelig, og at han i alt Fald intet Begreb har haft om, at Pæderasti er en Forbrydelse.

Ligesom det nu i Betragtning af de i den af Distriktslægen under 30 November f. A. afgivne, af Sundhedskollegiet tiltraadte Erklæring indeholdte Udtalelser om Arrestantens mentale Tilstand, navnlig om hans Mangel paa Evne til at vurdere og gøre Modstand imod ude fra kommende Indtryk, særlig naar disse gennem Kønndriften og under Paavirkning af Spiritus virke ubehagelig paa hans Hjerne, findes betænkeligt at statuere, at han, da han udøvede den i Sagen omhandlede Voldshandling mod Pallesen, har været sig bevidst, hvad han gjorde, saa at han navnlig skulde have haft nogen Forestilling om, hvilke Følger denne Handling kunde have for Pallesen, saaledes mangler der, for saa vidt angaar den af ham begaaede Omgængelse mod Naturen, hvorom der er Spørgsmaal, Føje til at gaa ud fra, at han i den Til-

stand af intellektuel og moralsk Svækkelse, hvori han maa antages at befinde sig, har været sig denne Handlings Strafbarhed bevidst. Herefter vil der imidlertid i Medfør af Straffelovens § 38 ikke kunne ikendes Arrestanten nogen Straf for hans Forhold i de oven anførte Henseender, hvorimod der, idet Arrestanten efter det foreliggende maa antages under dertil egnede Omstændigheder at kunne være farlig for sine Omgivelser, i Følge 2det Stykke i den nævnte § i Straffeloven vil være af Øvrigheden at træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod ham.

Onsdag den 3 Maj.

Nr. 149. Højesteretssagfører Winther

contra

Charles Løve Schou og Frederik Christian Rasmussen
(Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31te Januar 1905: Arrestanterne Charles Løve Schou og Frederik Christian Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Schou i 2½ Aar og Rasmussen i 4 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Christensen og Defensor, Prokurator Casse, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Rasmussen, dog at Arrestanten Schou heraf in solidum med ham udreder 7/8. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden vil være at forlænge for Schou til 3 Aar og for Rasmussen til 5 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Charles Løve Schou til tre Aar og for Frederik Christian Rasmussen til fem Aar. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Winther og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Charles Løve Schou og Frederik Christian Rasmussen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Schou er født den 15 November 1879 og anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 Juni 1902 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 18 April 1903 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Rasmussen er født den 7 Maj 1880 og — foruden 2 Gange før sit fyldte 18de Aar at være straffet for Tyveri — bl. a. anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4de Juni 1898 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 6 August 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 1 Juli 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 29de August 1899 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 37, § 228 og § 230, 2det Stk., lempet Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 14 December 1901 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov Nr. 80 11 Maj 1897 § 3, samt Straffelovens §§ 100 og 101, med Tvangsarbejde i 180 Dage og senest ved samme Rets Dom af 30 December 1902 efter Søløven af 1 April 1892 § 299, jfr. Straffelovens § 251, og efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten har derhos her ved Retten i Aaret 1901 været arresteret som sigtet for Tyveri og i Foraaret 1904 været arresteret som sigtet for Forsøg paa Røveri, men begge disse Sager ere sluttede uden Tiltale, sidst nævnte efter at Arrestanten den 21 Maj forrige Aar var løsladt.

Omstændighederne i nærværende Sag ere følgende :

Natten mellem den 21de og 22de Juni f. A. blev Arrestanterne under Forsøg paa ved Flugt at unddrage sig en mod dem rettet Mistanke for at have begaaet Indbrudstyveri i Ejendommen Reventlows-gade 20 — hvilken Ejendom er Hjørnedet til Reverdilsgade og hører til samme Bygningskarré som samme Gades Nr. 22 samt Nr. 2 og 4 i Stampesgade — paagrebne under Omstændigheder, hvorom følgende er oplyst:

Kommis Holger Frederiksen har forklaret, at han den paagældende Nat Kl. ca. 12¹/₂, idet han passerede forbi fornævnte Ejendom, hørte Støj inde fra Kældergangen, hvorom han underrettede Inspektionsbetjent 376, Schouby.

Denne har under Ed forklaret, at han, efter at have modtaget denne Meddelelse og efter at have sat Politibetjentene 588, Rounslund, og 698, Adler, paa Vagt paa Hjørnet ud for Reverdilsgade, gik hen til en Dør, der fra Rewentlows-gade fører ned til den ommeldte Kældergang, og da han ogsaa hørte Støj her inde fra, tog han i Døren, som imidlertid viste sig at være aflaaet.

Han bemærkede, at den Støj, han herved foraarsagede, vakte Forstyrrelse inden for, og han hørte, at i hvert Fald flere end en Person straks herefter satte i Løb inde i Kældergangen.

Nogle faa Minutter efter hørte han høje Raab fra Stampesgade. Bagersvendene Axel Ingomar Rasmussen og Hans Christian Mal-

ling Olsen have — sidst nævnte under Ed — overensstemmende forklaret, at de, der af fornævnte Politibetjent Nr. 588 var blevet kaldt op fra Bageriet paa Hjørnet af Halmtorvet og Colbjørnsensgade, og efter hans Anmodning havde stillet sig paa Vagt i Stampesgade, saa Arrestanterne sammen komme op fra Kældergangen i Stampesgade 4 og, idet Vidnerne samtidig hermed gjorde Anskrig, i stærkt Løb tage Flugten ned ad Reventlowsgade mod Ny Vestergade.

Vidnerne satte imidlertid efter dem, og under Forfølgningen var Vidnet Rasmussen lige ved at gribe Arrestanten Rasmussen, som imidlertid trak en Dolk og med denne rettede et stærkt Stød mod Vidnet, der kun undgik at blive ramt ved at bøje sig til Siden.

Det lykkedes kort efter at faa Tag i Arrestanten Schou, og medens Vidnet Olsen nu blev staaende ved denne Arrestant, fortsatte Vidnet Rasmussen Forfølgningen af Medarrestanten.

De fornævnte tvende Betjente have — Nr. 588 under Ed — overensstemmende forklaret, at de fra deres Post paa det anførte Hjørne saa Arrestanterne komme i Løb fra Stampesgade — indtil hvilket Øjeblik der efter sidst nævnte Betjents Udsagn ingen Person var kommet fra Karréen ud i Reverdilsgade — og dreje ned ad Reventlowsgade mod Ny Vestergade, hvorfor Vidnerne satte efter dem.

Medens Arrestanten Schou, efter at være paagrebet i sidst nævnte Gade, blev overgivet til nogle civile Personer, der havde deltaget i Forfølgningen, satte Arrestanten Rasmussen i Spring over et 2 Alen højt Trægitter ind paa Godsbanegaardens Terræn, hvor han — her om har fornævnte Vidne Rasmussen forklaret i fuld Overensstemmelse med disse Vidner — kort efter blev paagrebet, og straks efter satte sig kraftigt til Modværge, hvorunder han kastede Politibetjent Nr. 588 til Jorden samt tilføjede Vidnet Rasmussen under et Forsøg fra dennes Side paa at fratage ham Skeden til en Dolk, et kraftigt Spark i Skridtet.

Kort efter blev han imidlertid overmandet.

Paa Stedet, hvor Arrestanten Rasmussen blev paagrebet, fandtes umiddelbart derefter et lille Brækjern af en ualmindelig Konstruktion — hvorom neden for — en Smæklaasnøgle samt en Portemonnæ, hvori beroede en Assistentshusseddél.

Herom har Vidnet Rasmussen forklaret, at han under Forfølgelsen af Arrestanten Rasmussen tydeligt saa denne bortkaste disse Genstande, hvorhos de 2 Betjente har forklaret, at de i det Øjeblik, de naaede Arrestanten inde paa Banens Terræn, saa ham kaste noget fra sig, som senere viste sig at være de anførte Genstande.

Endvidere fandtes om Morgenen Kl. hen ad 4 tæt op ad det Sted ved Trægittret, hvor Arrestanten Schou blev paagrebet og Arrestanten Rasmussen var sprunget over, 8 Dørnøgler, en ny Lommekniv samt tvende nye Dolke, den ene uden Skede.

Ved Undersøgelsen af de Gaarde, der høre til fornævnte Karré, fandt Politibetjent Nr. 588 endvidere et Kantstemmejern, hvorhos der paa Taget af et ca. 3 Alen højt Halvtagsskur, der i Gaarden til Reventlowsgade 20 staar op ad det 3 Alen høje Plankeværk, som adskiller Gaardene fra hinanden, fandtes et Stemmejern med Træskaft, og endelig har Inspektionsbetjent Schouby forklaret, at han inden for den fornævnte Dør, som fra Reventlowsgade fører ind til Kældergangen,

og tæt udenfor en Dør til en derværende Urtekramforretning, hvilken Dør — jfr. neden for — var forsøgt opbrudt, fandt en Laaneseddel, lydende paa et Par Herresko.

Medens Arresterne med Hensyn til de tvende nys nævnte Stemmejern have forklaret, at de intet som helst Kendskab have til disse, have de med Hensyn til de andre fundne Genstande — for Brækjernets Vedkommende dog først efter langvarige Benægtelser fra Arrestanten Rasmussens Side — erkendt, at disse have været i deres Besiddelse, hvorimod de have benægtet forsættelig at have bortkastet dem og udtalt, at de under deres Flugtforsøg maa have tabt dem.

Om Grunden til Arresterne Tilstedeværelse i fornævnte Ejendomskompleks have de, der med Bestemthed have benægtet at have foretaget sig noget som helst ulovligt, afgivet vaklende og modstridende Forklaringer, og om Grunden til, at de ved Anskrigene fra Stampesgade satte i Løb, har Arrestanten Rasmussen forklaret, at det var for at undgaa, at han, der var uden Logi, skulde blive indlagt paa Ladegaarden.

I Følge et under Sagen fremlagt Rids af bemeldte Karré er der Adgang til Gaarden til Ejendommen Reventlowgade Nr. 20 dels ad en Kældergang, hvortil den fornævnte Dør fra denne Gade fører, dels ad en aaben Gennemgang fra Reverdilsgade, dels endelig ved Overstigning af et Plankeværk fra Gaarden til Ejendommen Reverdilsgade Nr. 3, op ad hvilket Plankeværk der som anført staar et Halvtagsskur.

Gaarden til Reverdilsgade 3 og Stampesgade 4 er atter adskilt ved et 3 Alen højt Plankeværk, og fra sidst nævnte Gaard fører en aaben Kældergang ud til Stampesgade.

Fra Gaarden til Reventlowgade 20 fører en Trappe ned til den Kældergang, hvorfra Inspektionsbetjent Schouby hørte Støjen, og fra denne Kældergang fører atter en Dør ind til en mod Reventlowgade og Reverdilsgade i Kælderen liggende Urtekramhandel.

Endelig ligger der i Stueetagen i Nr. 20, vendt mod Gaarden og med et Vindue ud til denne, et Snedkerværksted.

Ved de af Inspektionsbetjent Schouby, Politibetjent 518, Peetz, Indehaveren af bemeldte Snedkerværksted, Carl Düring, samt Indehaveren af Urtekramhandelen, Anders Jensen Madsen, afgivne, til Dels beedigede Forklaringer, maa det nu anses for godtgjort, at der nævnte Nat dels er begaaet Indbrud i Værkstedet, dels er forsøgt saadant i Urtekramhandelen.

I saa Henseende er det oplyst, at det fra Værkstedet til Gaarden vendende Vindue voldeligen er opbrudt, og at dette er sket ved Hjelpe af et Instrument, som har efterladt tydelige Mærker i Vinduet, hvilke Mærker i Form og Størrelse ganske svare til det forommeldte, særligt konstruerede Brækjern.

Derhos har bemeldte Düring i de 2 fornævnte, henholdsvis i Gaarden og paa Halvtagsskuret fundne Stemmejern — der til sammen er vurderede til 2 Kr. — genkendt 2 ham tilhørende og ved denne Løjlighed frastjaalne Jern, som beroede i Værkstedet.

Ligeledes er det oplyst, at der i den nævnte til Urtekramhandelen førende Dør er forefundet Mærker efter et Indbrudsredskab, hvilke Mærker ganske passe til det ene af de nys nævnte Stemmejern, samt at der inden for Døren i Urtekramhandelen er forefundet ituslaaede

Flasker, der havde henstaaet paa en mod Døren støttet Hylde, og som maa antages at være skubbede ned ved de — i øvrigt forgæves — Forsøg paa at faa Døren sprængt.

Efter Arrestanternes Anholdelse afgav de nu, i øvrigt paa mindre væsenlige Punkter, indbyrdes uoverensstemmende Forklaring om, at de de sidste 2—3 Uger havde opholdt sig i Sverrig, hvorfra de først den foregaaende Dag var vendt tilbage her til Staden, og hvor de til Dels havde ernæret sig ved Betleri, ligesom de ogsaa der vil have købt de ved deres Anholdelse forefundne nye Dolke, og denne Forklaring fastholdt de gennem flere Forhør, indtil det ved Undersøgelser i Sverrig godtgjordes, at den ikke var sand.

De ændrede dernæst deres Forklaring derhen, at de i det anførte Tidsrum havde ernæret sig hovedsagelig ved Betleri i Omegnen af København, og at de havde tilbragt Nætterne paa en Mark i Nærheden af Brøndshøj.

Efter at det imidlertid under Sagen var oplyst, at de den 20de Juni havde lejet Logi i Kronborggade 9, og efter at der i dette Logi var forefundet en stor Mængde nye Sager, øjensynlig hidrørende fra Tyverier, saasom Guld- og Sølvure, Barberknive, en Dolk som de i Bevaring tagne, Knive, Sakse o. lign. erkendte Arrestanterne, at samtlige disse Sager havde været i deres Besiddelse.

Om Maaden, hvorpaa de var kommet i Besiddelse heraf, forklarede de — atter til Dels uoverensstemmende — at da de den 20de Juni om Morgenen ganske tidligt havde ligget paa den anførte Mark i Nærheden af Brøndshøj, bemærkede de 3 Personer, der kom ind paa Marken gennem et Hul i den samme omgivende Hæk, bærende paa flere Pakker.

Arrestanterne havde derefter set, at Personerne havde gemt Indholdet af Pakkerne i nogle Huller i et derværende Dige, og efter at have tildækket disse med Græstørv havde de fjernet sig, hvorpaa Arrestanterne kort efter havde taget Græstørvene til Side og tilegnet sig samtlige de anførte Genstande, som de ikke var i Tvivl om var erhvervede ved Tyveri.

Kosterne havde de derefter taget med ind til Staden og efter at have lejet det fornævnte Logi opbevaret dem der.

Ved en i denne Anledning — i hvilken Henseende bemærkes, at Rigtigheden af Arrestanternes Forklaring om i det anførte Tidsrum at have haft Tilhold paa dette Sted var bestyrket ved Afhøring af tvende Karle paa nærliggende Gaarde — foretagen Udfølgning af Arrestanterne til Marken, fandtes paa det af dem paaviste Sted et itubrækket Stemmejern og et Hattefor, hvilke Genstande Arrestanterne imidlertid ikke have villet vedkende sig, og nogle Dage senere er der til Sagen indleveret en Urkasse og et Bundt Nøgler samt forskellige Penneholdere, Blyanter, Knive, Tuber med Farve og en Pensel, alt sammen fundet i umiddelbar Nærhed af det anførte Sted.

Medens Arrestanterne ikke have villet vedkende sig det nævnte Bundt Nøgler, have de derimod erkendt, at Urkassen hidrører fra de Koster, de 3 Personer havde gemt paa Marken, og at de i længere Tid havde set de øvrige af disse Genstande ligge paa Buskene ved Diget, samt at de af og til var blevet benyttet af Arrestanten Rasmussen.

Om en Del af de foranførte Koster er nu følgende oplyst under Sagen :

Isenkræmmer Fritz Oscar Meyer anmeldte den 20 Juni f. A. for Frederiksberg Politi, at der den foregaaende Nat var forøvet Indbrudstyveri i hans i Stueetagen i Ejendommen Gl. Kongevej 123 værende Forretning, ved hvilken Lejlighed der var bleven stjaalet en stor Mængde, under Sagen tilsammen til 125 Kr. vurderede Varer, hvoriblandt flere Revolvere, Barberknive, Dolke og Lommeknive.

I Følge de af nævnte Isenkræmmer Meyer, Kommis Niels Martinus Nielsen, Kassererske Ingeborg Kaas Assam, Overbetjent 14, Klein, og Politibetjent 518, Peetz, afgivne, til Dels beedigede Forklaringer, maa det anses bevist, at Indbruddet er sket ved Indstigning gennem et til Ejendommens Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, vendende Vindue, som var voldelig opbrudt ved Hjælp af et Instrument, hvorhos tvende inden for Vinduet anbragte Jernstænger var bøjede saa vidt til Side, at et Menneske kunde krybe igennem, at Tyven gennem dette Vindue var kommen ind i Forretningens Kontor, hvorfra der var fri Adgang til Forretningens øvrige Lokaler, at de foruden at tilvende sig de som stjaalne anmeldte Koster havde søgt at opbryde et Penge-skab, men uden gunstigt Resultat, samt at de efter Tyveriets Udførelse havde fjernet sig ad Køkkentrappen, hvis Dør de havde efterladt uafaaaset.

Ved de af de 3 først nævnte Vidner aflagte edelige Forklaringer maa det dernæst anses bevist, at et stort Antal af de fornævnte Koster, som Arrestanterne have erkendt at have været i Besiddelse af, hidrøre fra nævnte Forretning og er stjaalne ved dette Tyveri.

Det er dernæst ved de afgivne Vidneforklaringer oplyst, at der i Rammen til det opbrudte Vindue fandtes Indtryk efter det til Opbrydningen benyttede Instrument, hvorom Isenkræmmer Meyer og Kommis Nielsen overensstemmende have forklaret, at de hidrøre fra et i sin Form fra alle almindelige Stemme- og Brækjern noget afvigende Instrument, som øjensynlig maa være forarbejdet med et særligt Formaal for Øje, idet Jernets Spids er afrundet og ikke lige, og saa vel ved disse Vidners Forklaringer som ved Sammenholden af de til Sagen fremlagte, udsavede Stykker af Vinduesrammen med det foranførte, ved Arrestanten Rasmussens Anholdelse forefundne Brækjern, maa det anses for hævet over enhver Tvivl, at de nævnte Indtryk hidrøre fra dette Brækjern, som altsaa maa være det Instrument, der er benyttet til Tyveriets Iværksættelse.

Under 9 Juni f. A. anmeldte Urmager Carl Christian Guldbeck, at der den foregaaende Nat var forøvet Indbrud i hans i Stueetagen i Ejendommen Kl. Kongevej Nr. 33 værende Butik.

Herom har nævnte Urmager edelig forklaret, at da han bemeldte Dags Morgen indfandt sig ved sin Forretning, fandtes den eneste Adgang til Butikken, en fra Gaden førende Dør, som den foregaaende Aften var bleven afaaset, aaben, og da der ikke fandtes Mærker af Vold hverken paa Dør eller Vindue, maatte det antages, at den var aabnet med falsk Nøgle eller Dirk.

Af Forretningens Varer, hvoraf nogle beroede i et Glasskab, hvis Rude var ituslaet, savnedes der 14 Ure, deraf 8 Guldure, samt 4 Musikinstrumenter, hvilke Genstande tilsammen er vurderede til 300 Kr.

Vidnets Hustru, Augusta Camilla Sander, har ødelig forklaret, at hun med Sikkerhed ved, at Butiksdøren den foregaaende Aften var blevet aflaaet.

Af de oven nævnte i Bevaring tagne Koster har Guldbeck med Bestemthed genkendt 10 Ure og den paa Marken fundne Urkasse samt 2 Musikinstrumenter som sig tilhørende og stjaalne ved det her omhandlede Tyveri, og Rigtigheden heraf er for Urenes Vedkommende bestyret ved den Omstændighed, at det ved Gennemgang af Forretningens Bøger er konstateret, at Urene har de Numre, som i Følge Bøgerne skulde være indridsede i dem.

Den 10de s. M. anmeldtes det for Politiet, at der den foregaaende Nat var sket Indbrud i Grosserer Elmquist & Co.s Forretningslokaler i Stueetagen i Ejendommen Rysenstengade Nr. 6, ved hvilket Indbrud der var stjaalet 2 sorte Filthatte, en Klædesbørste og en Frakke.

Ved de af Grosserer Fritz Andreas Marius Emil Elmquist, Grosserer Frantz Møllerup Krag og Bogholder Peter Gregers Ludvigsen afgivne beedigede Forklaringer maa det anses bevist, at Tyvene har skaffet sig Adgang til Forretningens Lokaler ved Indstigning gennem et til Gaden vendende Vindue, at dette voldeligen er opbrudt ved Benyttelsen af et ca. $\frac{3}{4}$ Tm. bredt Stemmejern, hvoraf et Brudstykke ved Tyveriets Opdagelse fandtes i Forretningen, at et der Steds henstaaende Skrivebord er blevet opbrudt, uden at der dog er stjaalet noget fra dette, at de som stjaalne ommeldte Koster ere stjaalne fra Kontorlokalet, samt at der endvidere er stjaalet 3 Nøgler, hvoraf de 2 til Yalelaas.

Det stjaalne er tilsammen vurderet til 31 Kr.

Medens den stjaalne Frakke sammen med et Brækjern den paa-gældende Dag fandtes henkastet i en Lyskasse ved en nærliggende Ejendom, maa det ved de afgivne Vidnesbyrd anses for godtgjort, at den stjaalne Børste er identisk med en blandt Arrestanternes Koster i Kronborggade forefunden Børste.

Grosserer Krag har dernæst ment med Bestemthed at genkende den ham frastjaalne Hat i den Hat, som Arrestanten Rasmussen gik med ved sin Anholdelse.

Denne Arrestant har nu benægtet, at disse Hatte ere identiske, idet han har gjort gældende, at den Hat, han fandtes i Besiddelse af ved sin Anholdelse, har han tilbudt sig i en Ejendom ved Venne-mindevej ca. 2—3 Uger før sin Anholdelse; men til denne Arrestantens Forklaring findes der intet Hensyn at kunne tages overfor Grosserer Krags nævnte, af Bogholder Ludvigsens Forklaring støttede Genkendelse, overfor den Omstændighed, at det Hattefor, der som oven anført er fundet paa den Mark, hvor Arrestanterne have erkendt at have kamperet, og i umiddelbar Nærhed af det hertil benyttede Sted, bærer ganske de samme Mærker som Foret i den stjaalne Hat, samt endelig henset til, at Arrestanten ikke har været i Stand til at paa-vise den Ejendom, hvor han vil have faaet Hatten forørende, og til, at det ved en mikroskopisk Undersøgelse af Støv fra Skyggen af Hatten, som efter Grosserer Krags Forklaring daglig er benyttet af ham 1 à 2 Timer under Besøg paa Forretningens Tobakslager, har vist sig, at dette Støv indeholder Partikler af Tobaksblade, medens Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han i de Uger, han har gaaet med Hatten,

ikke med den har været paa nogen Fabrik, Lager, Butik eller andet Sted, hvor der findes Tobak i større Mængder.

At Tyveriet er begaaet af Arrestanterne, bestyrkes yderligere derved, at der blandt de fornævnte paa Marken fundne Bundt Nøgler er fundet dels en, som af Grosserer Krag er genkendt som stjaalen i Forretningen, dels 2 Yalenøgler, hvoraf den ene har vist sig at kunne aabne den Laas i Forretningen, hvorfra den angaves stjaalen, medens den anden passer til en anden Laas i Forretningen.

Endelig er det godtgjort, at det forommeldte Brudstykke af et Stemmejern, der er fundet efterladt af Tyvene i Forretningen, saa nøje svarer til det fornævnte, paa Marken fundne, itubrækkede Stemmejern, at der ingen Tvivl kan være om, at begge Stykker hidrøre fra samme hele.

Det er derhos af Bogbinder og Papirhandler Victor August under Ed forklaret, at han den 7 Juni f. A. om Morgenen tidlig bemærkede, at tvende ham tilhørende Udhængsskabe, der var anbragt udenfor hans Forretning i Willemoesgade 28, var opbrudt, og at der af deres Indhold savnedes dels nogle Bøger, dels nogle Penneholdere, Blyanter, Tuber og Pensler samt Lommeknive, alt af Værdi tilsammen 7 Kr. 50 Øre.

Blandt de oven nævnte paa Marken fundne Ting har Vidnet genkendt en Lommekniv, 4 Penneholdere, 2 Blyanter, 6 Tuber Farve og 1 Pensel som tilhørende ham og hidrørende fra dette Tyveri.

Rigtigheden af denne Forklaring er bestyrkt ved den af Vidnets Hustru, Ella Engstrøm, afgivne beedigede Forklaring.

Under 19 Juni f. A. anmeldte Skomager Carl Ludvig Jakobsen, at der den foregaaende Nat var sket Indbrud i hans i Nørrebrogade Nr. 201, St., værende Butik, ved hvilken Lejlighed der var stjaalet 2 Par Herresnøresko og 2 Par Herresnørøstøvler af samlet Værdi 30 Kr.

Ved de af bemeldte Skomager Jakobsen samt Politibetjentene 439, Ellgaard, og 62, Tillge, afgivne, til Dels beedigede Forklaringer maa det anses for godtgjort, at Tyveriet er forøvet ved Indstigning gennem et, antagelig med et Stemmejern, opbrudt Vindue ud til Gaarden.

Vinduet førte ind til Værkstedet, hvorfra der var uhindret Adgang til Butikken.

Efter at det Par Sko, der var pantsat i Henhold til den Laanesedel, der som oven anført fandtes af Inspektionsbetjent Schouby umiddelbart uden for den til Urtekramhandelen i Reventlowgade 20 førende Dør, var blevet indløst, har Skomager Jakobsen i dette Par Sko, samt i et Par blandt Kosterne fra Kronborggade hidrørende Sko og endelig i et Par Støvler, som Arrestanten Rasmussen var iført ved sin Anholdelse, med Bestemthed genkendt 3 Par af det fra ham stjaalne Fodtøj, og Sigtelsen mod Arrestanterne — der have gjort gældende, at de den 20 Juni i Hækken omkring oftnævnte Mark har fundet og tilegnet sig de 3 Par Fodtøj, som de derpaa bragte til deres Logi, hvorfra Arrestanten Rasmussen den paafølgende Dag foretog Pantsætningen af det nævnte Par Sko — for at have begaaet dette Tyveri bestyrkes yderligere ved den Omstændighed, at der umiddelbart efter Tyveriets Begaaelse i Ejendommens Kælder er fundet hensat 2 Par gamle Sko, der ikke alene nøje passer til Arrestanternes Fødder, men som ogsaa af et under Sagen mødt Vidne, Peter Nielsen, menes at være genkendte som tilhørende disse.

Overfor alt, hvad der saaledes er oplyst om de foran nævnte Koster, have Arrestanterne haardnakket benægtet at have begaaet noget af de dem paasigtede Tyverier og have fastholdt deres foranstaaende Forklaring om Maaden, hvorpaa disse Koster ere komne dem i Hænde.

Idet nu disse Arrestanternes Forklaringer, der ere ganske uden Bestyrkelse i det i øvrigt under Sagen oplyste, i sig selv ere ganske usandsynlige -- i hvilken Henseende bemærkes, at det er lidet rimeligt, at oven anførte Koster, hvoriblandt findes en Mængde hidrørende fra flere forskellige Tyverier, hvis Begaaelse falder i Tidsrummet mellem den 6te og den 20de Juni, under et skulde være bragt ud til et efter Omstændighederne saa lidet betryggende Gemmested af de 3 af Arrestanterne omforklarede Personer, ligesom det ogsaa er paafaldende, at Arrestanterne have fralagt sig ethvert Kendskab netop til de blandt de paa Marken fundne Genstande, som, idet de maa antages at være fundne under saadanne Omstændigheder, som tale for, at de have været i Arrestanternes Besiddelse, særlig kunde tænkes at komme til at spille en Rolle som Indicier imod dem -- findes der saa meget mindre Grund til at tillægge disse Forklaringer Tillid, som det fremgaar af Sagen, at kort efter Tilvejebringelsen af de i Kronborggade forefundne Koster opdagedes der i en af Rettens Celler, hvor Arrestanterne afvekslende havde haft Ophold under Forhørene, 3 Inskriptioner hidrørende fra Arrestanterne, hvoraf den ene, som Arrestanten Schou har erkendt at have skrevet, lyder saaledes: »Vi har fundet det ude i Brøndshøj«.

Herefter findes det ikke betænkeligt at forkaste Arrestanternes oven anførte Forklaringer, og under Hensyn til det foranførte samt til, at Arrestanterne ikke blot ikke har godtgjort deres Adkomst til en eneste af de oftnævnte Koster, men ved en gennemført fræk Benægtelse og ved uoverensstemmende og løgnagtige Forklaringer har paa enhver Maade bestræbt sig for at komme uden om de mod dem talende Indicier, at de, navnlig Arrestanten Rasmussen, efter deres Fortid maa karakteriseres som meget tyvagtige Personer, at de i det Tidsrum, hvor disse Tyverier ere forøvede, have ført en vagabonderende Tilværelse, at de hver for sig under Forhørene paa væsentlige Punkter have givet vaklende og usandsynlige Forklaringer og endelig til deres Adfærd og Optræden umiddelbart før og efter Paagribelsen, at statuere, at Arrestanterne i Forening have begaaet samtlige de forommeldte Tyverier og Tyveriforsøg.

Som ovenfor anført, beroede der i den Portemonnæ, der fandtes umiddelbart efter Arrestanten Rasmussens Paagribelse, og som han har vedkendt sig som sin, en Assistenshusseddel, i Henhold til hvilken der den 1 Juni f. A. for 15 Kr. under Navnet Jensen var pantsat en Overfrakke og et Sæt Klæder.

Om disse Genstande, der tilsammen ere vurderede til 170 Kr., er følgende oplyst:

Ved de af Grosserer og Skræddermester Johan Ludvig Røssberg, Prokurist Valdemar Petersen, Politibetjent 518, Peetz, og Tilskærer Anders Philip Simonsen afgivne, til Dels beedigede Forklaringer er det bevist, at de anførte Beklædningsgenstande tilhøre nævnte Grosserer Røssberg og sammen med en Del andre Beklædningsgenstande samt 7 Kr. i rede Penge frastjaalet ham ved et Natten mellem den 26de og

27de Maj f. A. i hans Forretning Gasværksvej Nr. 3 forøvet Indbrudstyveri, ved hvilket Tyvene har skaffet sig Adgang til Lokalerne ved voldeligen at opbryde en fra en Gang mellem Gaden og Gaarden førende Dør til disse.

Arrestanten Rasmussen har benægtet at have begaaet dette Tyveri og har om sin Adkomst til de paa Assistenshuset pantsatte Genstande forklaret, at han kort efter sin Løsladelse den 21 Maj f. A. har købt dem af en ham i øvrigt ubekendt Mand ved Navn Andersen, samt at han den 1 Juni f. A. har ladet dem pantsætte efter foranførte Laaneseddel ved en gammel Skolekammerat ved Navn Julius Jensen.

Idet bemærkes, at der intet Hensyn vil kunne tages til disse Arrestantens ganske ubestyrkede Anbringender, mod hvis Rigtighed yderligere taler den Omstændighed, at Arrestanten har afgivet vakkende Forklaring om sin Erhvervelse af Klædningsstykkerne, og at det er konstateret, at Arrestantens Opgivender om Julius Jensen ere løgnagtige, findes der, henset dels til det om Arrestanten ovenfor anførte, dels til, at det ved de af fornævnte Vidner Petersen og Peetz afgivne Forklaringer maa anses for godtgjort, at der ved dette Indbrud er gjort et forgæves Forsøg paa at opbryde et Skrivebord, hvilket Forsøg paa dette har efterladt Mærker, der nøje passer til Indtrykkene efter oftnævnte ved Arrestantens Paagribelse fundne Brækjern, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at forkaste Arrestantens Forklaring og at statuere, at han er Gerningsmand — eller i hvert Fald Medgerningsmand — til dette Indbrudstyveri, medens der ikke under Sagen er oplyst noget, der peger paa Arrestanten Schou som Deltager deri.

Endelig sigtes begge Arrestanter for at have begaaet tvende henholdsvis Natten mellem den 26de og 27de og mellem den 27de og 28de Maj f. A. forøvede Indbrudstyverier fra Skomagermester Søren Peter Sørensen, hvorved der blandt andet blev frastjaalet denne et Par Støvler.

Om disse er det nu af en Person, der har været arresteret under Sagen, forklaret, at Arrestanterne den 28 Maj f. A. bragte ham dem med Anmodning om at pantsætte Støvlerne for dem, men i hvor vel der findes andre Oplysninger under Sagen, der kunne pege paa Arrestanterne som Gerningsmænd ogsaa til dette Tyveri, findes det dog betænkeligt mod deres Benægtelse at dømme dem, og de ville derfor for saa vidt være at frifinde for Aktors Tiltale.

I Henhold til det anførte ville Arrestanterne være at anse:

Schou efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led, sidste Led til Dels jfr. § 46, eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri, og

Rasmussen efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, sidst nævnte Led til Dels jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Schou i 2^{1/2} Aar og Rasmussen i 4 Aar.

Fredagen den 5 Maj.

Nr. 60. Fhv. Underkanoner i Artillerikorpsset **J. L. C. F. Schultz**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Kontreadmiral **Zachariae** og Politidirektør **Eugen Petersen**,
begge paa det offentlige Vegne (Nellemann efter Ordre),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Februar 1904: Det offentlige bør for Tiltale af Citanten, fhv. Underkanoner i Artillerikorpsset J. L. C. F. Schultz, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Levison og Prokurator Leth hver i Salær 100 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 15 Kroner 99 Øre og 5 Kroner 5 Øre, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann hver 150 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende, med Iagttagelse af Forskrifterne i Lov 5 April 1888 anlagte Sag har Citanten, fhv. Underkanoner i Artillerikorpsset J. L. C. F. Schultz under Anbringende af, at han i Anledning af en mod ham, som mistænkt for Tyveri, ved Søetatens kombinerede Ret indledet kriminel Undersøgelse uforskyldt har hensiddet i Varetægtsfængsel fra den 15de December 1901 til den 21 Februar 1902, ved sin beskikkede Sagfører, Højesteretssagfører Levison, paastaaet det offentlige tilpligtet at betale ham en Erstatning af 2000 Kr. eller i alt Fald et af Retten

fastsat Beløb for Lidelse, Tort og Formuestab, som herved er paaført ham, samt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Godtgørelse for Udlæg 15 Kr. 99 Øre til Højesteretssagfører Levison.

De Indstævnte procedere til Frifindelse og have derhos paastaet Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær og Godtgørelse for Udlæg 5 Kr. 5 Øre til deres beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, hvilke Beløb denne i ethvert Fald paastaar sig tillagt af det offentlige.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar det, at Marketender paa Orlogsværftet P. V. Jensen, der i November og December Maaned 1901 havde mærket, at der blev stjaalet Smaabeløb af den aflaaede Pengeskuffe i Disken i hans Udsalgslokale i Marketenderiet paa Orlogsværftet, den 13 December 1901 om Eftermiddagen ca. Kl. 4¹/₂ i 2 Vidners Overværelse lagde i den forinden tømte Pengeskuffe i bemeldte Disk 165 Stk. Sølvmonter til Værdi i alt 50 Kr., samt 3 Kr. i Kobberpenge, hvilke Sølvmonter han i Forvejen havde mærket med en lille indgraveret Prik over Billedet paa Mønten eller paa nogle svenske 25-Ørestykker med en Prik indgraveret over Vaabenet paa Mønten, og at han derefter aflaaede Skuffen, lagde Nøglen paa dens sædvanlige Plads i en anden uafaaet Skuffe i Disken og, efter at have aflaaet Indgangen til Marketenderiet, stillede sig paa Vagt i en til Marketenderiet stødende Gaard, tillige med de 2 Vidner, uden for en Dør, der førte ind til Marketenderiet, og hvorfra han gennem en aaben Trækrude i Døren, gennem Køkkenet og en Gang havde Udsigt til Disken med Pengeskuffen, der befandt sig i en Afstand af 30 Alen fra Trækruden. Efter at have staaet her i kort Tid bemærkede han, da Kl. var 5¹/₄, Skæret af en Lygte og hørte, at Indgangsdøren til Marketenderiet blev aabnet og igen aflukket, hvorefter han saa en uniformeret Mand med en Lygte, som han antager, af den Slags, som Brandvagtsunderofficeren paa Holmen benytter ved sin Visitation, gaa gennem Lokalerne i Stueetagen, gennem Køkkenet og videre op paa 1ste Sal, saaledes som Brandvagtsunderofficeren ved Visitationen plejer at gøre. Da Personen kom ned fra 1ste Sal, vinkede Jensen til de 2 Vidner, der hidtil havde staaet i et Skur i Gaarden, at de skulde komme frem, og han saa nu tydeligt, at den uniformerede Mand gik hen til Disken, satte Lygten paa samme og derefter oplukkede Pengeskuffen og tog Penge deraf, som han stak til sig; derimod saa han ikke Personens Ansigt og saa ikke, om Personen bar Underofficersdistinktioner eller Brandskilt, men han har senere under den mod Citanten indledede kriminelle Undersøgelse som Vidne forklaret, at skønt han vel ikke tør aflægge Ed paa, at det var Citanten, der den paagældende Dag tog Penge af Skuffen, nærer han alligevel ikke nogen Tvivl om, at det var Citanten, i den Grad passer hele det Indtryk, han ved den paagældende Lejlighed fik af vedkommende Mandsperson, med Citantens Gang, Holdning, Højde og hele Optræden. De to af Jensen tiltagne Vidner have alene set en Mandsperson, iført mørk Jakke, staa bøjet over Pengeskuffen, bevægende Armene, men have ikke set, hvad han foretog sig; dog har det ene Vidne i Retten forklaret, at Citantens Holdning, Statur og Bevægelser passer med den af ham ved den paagældende Lejlighed iagttagne Mandspersons. Efter at Mandspersonen derpaa havde forladt

Marketenderiet ad Indgangsdøren, som han aflaaede, optalte Jensen og hans 2 Vidner Pengeskuffens Indhold, hvorved det viste sig, at der manglede 6 Kr. 59 Øre.

Den følgende Dag anmeldte Jensen for Politiet paa Orlogsværftet, at Brandvagsunderofficeren havde begaaet det foran beskrevne Tyveri hos ham, og blev Citanten, der fra den 13de s. M. Kl. 8 om Morgenen indtil den 14de s. M. ved samme Tid havde fungeret som Brandvagsunderofficer, den 15de s. M., da han indfandt sig paa Orlogsværftet, arresteret, og fandtes der da ved Visitation af hans Person 2 svenske 25-Ørestykker, der vare forsynede med det Mærke, Jensen havde indgraveret paa de i Pengeskuffen nedlagte Mønter, ligesom der i Citantens paa Orlogsværftet beroende Tøj fandtes en til hans Lejlighed hørende Nøgle, der kunde oplukke Døren til Marketenderiet.

Det er dernæst oplyst, at Citanten den 13 December 1901 begyndte Visitationen Kl. 4¹/₂, ledsaget af 3 Mænd, og at de 2 Mænd kort efter af Citanten bleve sendte bort til en Savmaskine paa Orlogsværftet for som sædvanligt at pumpe der, saaledes at Citanten derefter fortsatte Visitationen alene ledsaget af en Mand. Denne har som Vidne under den kriminelle Undersøgelse forklaret, at han, efter at de havde visiteret i ca. 3 Kvarter, altsaa da Kl. var ca. 5¹/₄, og da de befandt sig umiddelbart ved Marketenderiet, blev af Citanten sendt ned til Værftsbrovagen for som sædvanligt at hente nogle Nøgler der, som skulde benyttes under Visitationen, og at han 1 Kvarter efter igen traf sammen med Citanten paa Værftsbroen. Den mod Citanten indledede kriminelle Undersøgelse blev sluttet den 20de Marts 1902, uden at der blev beordret Tiltale mod Citanten, der derimod ses senere at være bleven afskediget fra sin Stilling som Underkanoner.

Citanten, der under den fornævnte Undersøgelse mod ham bestændig har fastholdt at være uskyldig i det fornævnte Tyveri, har under denne Sag gentaget dette sit Anbringende og har til Støtte for Rigtigheden heraf henvist til, at der ikke kan tillægges Marketender Jensens og hans 2 Vidners fornævnte Forklaringer nogen Betydning, da ingen af dem have set Tyvens Ansigt, og da det tvært imod af deres yderligere Forklaringer fremgaar, at det ikke kan have været ham, der har begaaet Tyveriet, idet han, da han den paagældende Dag visiterede, var iført Skildvagtskappe, hvilken han, som ogsaa et af de under Sagen afhørte Vidner har forklaret, plejede at bære under Visitationen, medens Marketender Jensen og et af hans Vidner har forklaret, at Tyven ikke var iført Skildvagtskappe. Citanten har dernæst som Bevis for, at han er uskyldig i det fornævnte Tyveri, henvist til, at det til en af Politiassistenten paa Orlogsværftet optagen Rapport er forklaret af 2 Arbejdere ved Savværkets Maskinbygning paa Orlogsværftet, at han Kl. 5,35 eller Kl. 5,40 fra Bygningens Gang har talt med en af Arbejderne, og da han, da dette skete, var alene og paa Vej ned til Værftsbroen for at træffe den ham ledsagende Mand, der var gaaet i Forvejen for at hente Nøgler, samt da sidst nævnte har forklaret, at han kun var borte fra Citanten i 15 Minutter, formener Citanten, at det, da han endnu ikke Kl. 5,35 eller 5,40 var truffen sammen med sin Ledsager, hermed er givet, at han først efter Kl. 5,20, altsaa paa en Tid, da Tyveriet var begaaet, har sendt sin

Ledsager bort og saaledes ikke kan have begaaet Tyveriet. Med Hensyn til de 2 mærkede svenske 25-Ørestykker, som ere forefundne hos Citanten, har han anbragt, at han er kommen i Besiddelse af dem om Aftenen den 14 December 1901 ved i sin Hustrus Butik at have vekslet en Femkroneseddél, og han har til Bestyrkelse af Rigtigheden af dette Anbringende henvist til, at hans Hustru under den kriminelle Undersøgelse har forklaret, at han ved sin Hjemkomst fra Holmen den 14 December om Morgenen lidt over Kl. 8 ikke havde noget 25-Ørestykke i sin Portemonnæ, og at hans Hustrus Butiksjomfru under den nævnte Undersøgelse har bekræftet, at han den paagældende Aften byttede en Femkroneseddél ved Butiksskuffen. Endelig har han fremhævet, at en Slægtning af ham, der ligeledes var ansat ved Holmen, under Undersøgelsen mod Citanten i Retten har erkendt, om Morgenen den 15 December 1901, forinden Citanten gik til Holmen, at have meddelt Citanten, at han var set tage af Marketenderens Kasse, at Pengene vare mærkede, og at han vilde blive arresteret, naar han kom om Bord paa Vagtskibet, samt at det er uantageligt, at han, om han havde begaaet Tyveriet, ikke havde sørget for at skille sig af med de mærkede Penge, inden han gik paa Holmen.

Over for Marketender Jensens og det ene af de af ham tiltagne Vidners Forklaring om, at Citantens Skikkelse, Holdning m. v. ganske ligner den Mands, som begik Tyveriet, findes det ikke at kunne tillægges nogen afgørende Betydning, at Jensen og hans Vidner ikke have set Tyvens Ansigt og have forklaret, at denne bar Stortrøje, thi den Omstændighed, at de ikke saa Tyvens Ansigt, indeholder i alt Fald ikke noget Bevis eller Indicium for, at en anden end Citanten har begaaet Tyveriet, og det er ikke godtgjort, at Citanten under sin Brandvagsvisitation den paagældende Dag var iført Skildvagskappe, og ikke heller vil der kunne tillægges den af de to Arbejdere i Savværket til den nævnte Rapport afgivne Forklaring nogen Betydning, thi rent bortset fra, at de paagældende Arbejdere ikke have været afhørte i Retten under den kriminelle Undersøgelse og ikke under denne Sag have været afhørte som Vidner, er deres Tidsangivelser saa ubestemte, til Dels støttede paa et rent Skøn, at intet paalideligt herpaa kan bygges. Og da endelig de to hos Citanten forefundne svenske 25-Ørestykker maa antages at være identiske med 2 af de af Marketender Jensen mærkede Mønter, idet Mærket paa hine maa antages at være hugget i dem med en Syl, hvilken Fremgangsmaade Jensen har forklaret at have anvendt for at mærke Mønterne, og idet Mærket findes i alt Fald omtrent paa det af Jensen angivne Sted paa de to Mønter, samt da Sandsynligheden af, at Citanten allerede Dagen efter Tyveriet paa tilfældig Maade skulde være kommen i Besiddelse af 2 af de stjaalne Mønter, maa anses meget ringe, findes der herefter ikke under nærværende Sag dokumenteret Tilstedeværelsen af Omstændigheder, hvorefter det maa antages, at Citanten er uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, og det offentlige vil som Følge heraf være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve, og vil der være at tillægge de for Parterne beskikkede Sagførere, Højesteretssagfører Levison og Prokurator Leth, hvis Sagførelse

har været lovlig, hos det offentlige hver i Salær 100 Kr. samt som Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 15 Kr. 99 Øre og 5 Kr. 5 Øre.
Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 8 Maj.

Nr. 42.   **Handlende J. F. J. Knudsen** (Ingen)

contra

Aktie- og Andelsselskabet Cikoriefabrikken »Østjylland« (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handlende J. F. J. Knudsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 53.   **Redaktør Johannes Hansen** (Ingen)

contra

Redaktør V. Secher (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Maj 1905.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn .

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 18.

Mandagen den 8 Maj.

Nr. 56. Redaktør **Emil Opffer** (Ingen)

contra

Sagfører **Mandal Bertelsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Emil Opffer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 57. Redaktør **Emil Opffer** (Ingen)

contra

Overretssagfører **Heinrich A. Møller** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Emil Opffer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 58. Redaktør **Emil Opffer** (Ingen)

contra

Overretssagfører **P. E. Kolderup-Rosenvinge** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Emil Opffer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 59. **Handelsfirmaet Brødrene Petersen** (Indehaver Chr. Petersen (Ingen)

contra

Købmand **N. Th. Nielsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handelsfirmaet Brødrene Petersen, Indehaver Chr. Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 9 Maj.

Nr. 96. Sagfører **Marius Balle** (Jensen)

contra

Skattedepartementet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Stempelpligten med Hensyn til en ubekræftet Genpart af en Kontrakt.

Gældskommissionens Dom af 26 Marts 1904: Indstævnte, Sagfører Marius Balle, bør til Citanterne, Skattedepartementet, betale de paastævnte 19 Kr. 80 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20de Juli f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appella- bilis.

Da Appellanten ikke kan anses at have været pligtig til under nærværende Sag at afgive Erklæring om, hvor vidt Indstævntes Anbringende, at den i den indankede Dom omhandlede originale Kontrakt har været skreven paa ustemplet Papir, var rigtig, kan den Omstændighed, at han har vægret sig ved at afgive en saadan Erklæring, ikke medføre, at Indstævntes oven nævnte Anbringende maa lægges til Grund ved Sagens Afgørelse. Da det nu ikke kan anses paa anden Maade godtgjort, at den originale Kontrakt ikke har været skreven paa behørigt stemplet Papir, vil Appellanten allerede paa Grund heraf være at frifinde, uden at det er nødvendigt at undersøge, om den trufne Bestem- melse om Stempling af den ubekræftede Genpart og Paalæg af Stempelmulkt vilde have været berettiget, saafremt det havde været godtgjort, at den originale Kontrakt ikke havde været stemplet.

Efter Proceduren for Højesteret ville Processens Omkost- ninger for Gældskommissionen være at ophæve, medens Ind- stævnte vil have at betale til Appellanten Processens Omkost- ninger for Højesteret med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Sagfører Marius Balle, bør for Tiltale af Indstævnte, Skattedepartementet, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Gældskom- missionen ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanten med 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved Randers Bytings Dom af 18de August 1902 i en af Aktieselskabet Langelands Korn-, Foderstof- og Gødningsforretning i Rudkøbing mod Grosserer N. C. Kastrup i Randers anlagt Sag blev Statskassens Ret forbeholdt med Hensyn til, at det ikke af den under Sagen fremlagte — som det nu ses, ubekræftede — Genpart af en den 6te Juli 1900 mellem

Sagens Parter indgaaet Kontrakt fremgaar, om Originalen har været udfærdiget paa stemplet Papir, og ved Randers Amts Resolution af 4 Oktober 1902 blev det derpaa med Bemærkning, at det er oplyst, at den originale Kontrakt, der er bortkommen, ikke har været skrevet paa stemplet Papir, bestemt, at den nævnte Genpart i Henhold til Stempelovens § 34, jfr. § 52 a, bliver at stemple til Takst 3 Kr. 30 Øre, samt at der i Bøde af hver af Parterne i Henhold til samme Lovs § 77, jfr. § 79, bliver at erlægge 16 Kr. 50 Øre, hvorhos tilføjedes, at de ommeldte Bøder i Mangel af Betaling vilde være at afsonse med simpelt Fængsel i Medfør af Lov af 16 Februar 1866.

Den af Amtet saaledes trufne Afgørelse blev senere, da Grosserer Kastrup paaankede den for Citanterne, Skattedepartementet, under 23de Januar f. A. stadfæstet af dette, og bemeldte Departement har derpaa under nærværende Sag søgt Indstævnte, Sagfører Marius Balle, som har erklæret sig villig til at modtage Søgsmålet paa fornævnte Grosserer Kastrups Vegne, tilpligtet at betale det resolverede Takst- og Bødeløb af 3 Kr. 30 Øre og 16 Kr. 50 Øre, tilsammen 19 Kr. 80 Øre, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 11te Juni f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat, der har givet Møde for Citanterne under Sagen.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Citanterne have her under Sagen støttet deres Paastand paa, at den omhandlede originale Kontrakt ikke har været skrevet paa stemplet Papir, og angaaende dette Punkt gaar Indstævntes Proceserklæring alene ud paa, at han ikke vil erklære sig over, hvorvidt dette Anbringende er rigtigt eller ikke. Da han saaledes ikke har paaberaabt sig, at han ikke skulde være i Stand til at afgive en bestemt Erklæring om Rigtigheden af det nævnte Anbringende, og der ikke kan gives ham Medhold i, at han her under Sagen ikke skulde være pligtig til at udtale sig om Rigtigheden af dette Anbringende fra Citanternes Side, findes dette at maatte lægges til Grund for Sagens Afgørelse.

Der maa herefter gaas ud fra, at der med Hensyn til det nævnte originale Dokument har foreligget en Overtrædelse af Stempeloven, der maa paadrage Ansvar efter de oven nævnte Lovbestemmelser, og da Indstævnte ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Størrelsen af de affordrede Takst- og Bødeløb, vil han være at dømme til at betale disse med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der som Følge heraf ikke kunne tillægges den kst. Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 184.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Rasmus Hjalmar Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Stubbekøbing Herreders Ekstrarets Dom af 2 Februar 1905: Tiltalte Rasmus Hjalmar Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han i Erstatning til saarede, Hans F. J. Rasmussen af V. Kippinge, betaler i alt 41 Kr. Endelig udreder han Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Ravnsgaard og Holst, henholdsvis 12 og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Marts 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Tegner og Prokurator Wolff, betaler Tiltalte Rasmus Hjalmar Rasmussen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Hjalmar Rasmussen til Højesterets-sagfører Jensen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekøbing Herreds Ekstraret indankede Sag er Tiltalte Rasmus Hjalmar Rasmussen aktioneret for Vold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Under et Bal, som den 1 Januar d. A. afholdtes i Nørre Vedby Forsamlingshus, og ved hvilket bl. a. Tiltalte og Hans Frederik Julius Rasmussen vare til Stede, blev Tiltalte hen ad Kl. 11 om Aftenen opmærksom paa, at en Tjenestekarl var i Lag med nævnte Hans Rasmussen og skubbede til denne. Tiltalte, der var noget beruset, men dog ikke i højere Grad, end at han var fuldstændig klar paa, hvad

han gjorde, kom da i Tanker om, at han havde et Mellemværende med Hans Rasmussen, idet denne i sidste Sommer havde kritiseret et Arbejde, som Tiltalte og dennes Fader havde udført paa Hans Rasmussens Faders Mark.

I den Hensigt nu at benytte Lejligheden til at afgøre dette Mellemværende løb Tiltalte, efter at have anbragt sin Kniv — en almindelig Lommekniv, ca. 4 Tommer lang og ca. 1 Tomme i Diameter — uoplukket i sin højre Haand, saaledes, at noget af Knivens ene Ende ragede uden for Haanden, hen til Hans Rasmussen og tildelte denne, der da stod i bøjet Stilling for at tage sin Hat op fra Gulvet, to voldsomme Slag i Ansigtet med Knivens Skaft, hvorved der tilføjedes Hans Rasmussen et blødende Saar over venstre Øje og de andre neden for nævnte Læsioner, som straks maatte forbindes.

I Følge en Lægeerklæring, der er udstedt efter en næste Dag foretagen Undersøgelse af overfaldne, fandtes der ved yderste Ende af venstre Øjenbryn og løbende i samme Retning som dette et ca. 1 Centimeter langt Saar med kontunderede Rande. Saaret gik igennem Bløddelene, men Ben og Benhinde syntes uskadede. Begge Øjelaag paa venstre Øje vare svulne og blodunderløbne, selve Øjeæblet derimod uskadt, naar undtages en lille Blodudtrængning i Bindehinden ved yderste Hjørne af Øjelaagsspalten. Endelig fandtes et Par Hudafskrabninger paa Næsen og venstre Kind.

Saaret, der gjorde overfaldne uarbejdsdygtig i en Uges Tid, maa antages ikke at medføre andre blivende Følger for ham end et Ar.

Tiltalte, der er født den 13de Juli 1885, har den 29de December 1903 inden Stubbekøbing Herreds Politiret vedtaget en Bøde af 40 Kr. til Herredets Politikasse i Anledning af et af ham i beruset Tilstand forøvet Overfald, men er i øvrigt ikke funden forhen tiltalt eller straffet.

For sit her omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da den indankede Dom har samme Straf, og dens Bestemmelser om en Tiltalte paalagt Erstatning til overfaldne af 41 Kr. — — — billiges, vil den indankede Dom være at stadfæste.

Nr. 6. Grosserer **H. Bagger** (U. Hansen)

contra

Handelsfirmaet Hansen & Therkelsen i Hamborg (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at vælge en Voldgiftsmand.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 Februar 1904: Indstævnte, Handelsfirmaet H. Bagger her Steds, kendes pligtig at udvælge en Voldgiftsmand til sammen med den af Sagsøgerne, Handelsfirmaet Hansen & Therkelsen i Hamborg, valgte at afgøre, hvilken Erstatning der tilkommer dem hos ham for hans oven nævnte Annullation. Han

bør derhos betale dem 75 Kr. i Sagsomkostninger. At efterkommes inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter Sagens processuelle Stilling for Højesteret ikke bliver Spørgsmaal om at fastsætte Tvangsbøder til Opfyldelse af den i den indankede Dom omhandlede Forpligtelse, og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer H. Bagger, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag har Handelsfirmaet Hansen & Therkelsen i Hamborg i Henhold til Stævning af 2 Februar 1903 præstaaet Indstævnte, Handelsfirmaet H. Bagger her Steds ved dets Indehaver, Hr. H. Bagger, tilpligtet under en Dagbøde af 20 Kr. eller efter Rettens Bestemmelse at udvælge en Voldgiftsmand til sammen med en af Sagsøgerne udset Voldgiftsmand at fastsætte den Erstatning, som Indstævnte vil have at betale Sagsøgerne, fordi han har vægret sig ved at opfylde en mellem dem i December Maaned 1902 afsluttet Handel, i Følge hvilken Tvistigheder om samme skulde afgøres ved »Hamburger Arbitrage«; Sagsøgerne have derhos fordret sig tilkendt Sagsomkostninger. Indstævnte har fordret sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger, idet han har gjort gældende, at der ikke var kommet nogen endelig Handel i Stand, som han var pligtig til fra sin Side at opfylde.

Paa Grundlag af den under Sagen fremlagte Brevveksling m. m. og det i øvrigt fremkomne stiller Forholdet mellem Parterne sig i det foreliggende Tilfælde saaledes:

Ved Skrivelse til Sagsøgernes Agent her af 11te December 1902 stadfæstede Indstævnte gennem ham af dem at have købt en Ladning paa 200/250 Tons prima mixed nordamerikansk Majs, gode, sunde, tørre Varer, Afskibning med Damper eller Dampplægter fra Hamburg senest den 29de s. M., til en Pris af Rmk. 112 pr. 1000 Kg., cif. god dansk Havn, Betaling netto Kassa mod endosseret Konnossement her, paa Hamburger Konditioner og med Hamburger Arbitrage, hvorhos der var tilføjet et Par Bestemmelser om Kontrolering af Afskibningen og om det Tilfælde, at der kom Ishindring i Kejser Wilhelmskanalen, og anerkendte Agenten straks efter ved en Skrivelse til Indstævnte det saaledes af denne gjorte Køb. Det er givet, at der om Handelen skulde udfærdiges Sluttedel paa de dertil benyttede sædvanlige Hamburgske Sluttedler (Kontrakter) i to Eksemplarer, hvoraf hver af Parterne skulde have et, som var underskrevet af den anden Part. Et udfyldt Udkast til en saadan Slut-

seddel blev ogsaa fremsendt fra Sagsøgerne i Hamburg den 13de December, men da det, hvad der er uomtvistet, paa flere Punkter ikke stemmede med Stadfæstelsesskrivelsen af 11 December s. A. — uden at der i øvrigt foreligger noget om, hvad der havde foranlediget disse Uoverensstemmelser — blev det nævnte Udkast straks tilbagesendt ved Agenten. Den 14de December blev der derpaa gennem ham sendt et nyt, udfyldt Slutseddelsudkast fra Sagsøgerne, forsynet med deres Underskrift. Ogsaa dette Udkast fandt Indstævnte ikke ganske stemmende med Skrivelsen af 11 December s. A., hvad det heller ikke var, men han foretog da, formentlig efter Aftale med Agenten, de Ændringer og Tilføjelser deri, som han fandt rigtige, hvorpaa han selv underskrev det og den 15 December sendte det til videre Besørgelse til Agenten med Anmodning om Tilstaaelse for, at Forretningen var i Orden, idet han derhos udtalte, at han forventede at faa et nyt, berigtiget og af Sagsøgerne underskrevet Eksemplar tilstillet. Den 16de December tilskrev Sagsøgerne derpaa Agenten, at de samme Dag havde modtaget det af Indstævnte underskrevne Slutseddelseksemplar, og at de vel mente, at det ikke stemmede helt med Aftalen, men dog anerkendte det, hvad Agenten straks vil have underrettet Indstævnte om, hvilket denne ikke har benægtet. Den 17 December tilskrev Indstævnte imidlertid Sagsøgerne direkte, at, da han endnu ikke havde faaet en korrekt Slutseddel fra dem om det den 11 December af dem gennem deres Agent købte Parti Majs, maatte han betragte Forretningen som annulleret. Samme Dag havde Sagsøgerne fra deres Side fremsendt et nyt, af dem ved deres Prokurist underskrevet Slutseddelseksemplar, som atter ses paa et Par Punkter at have været noget forskelligt fra det nys omtalte baade af dem og af Indstævnte underskrevne og af dem anerkendte Slutseddelseksemplar, uden at der heller foreligger nogen Oplysning om Fremkomsten af disse Forskelligheder, men om dette Eksemplar, der først kom Indstævnte i Hænde den 18 December, ∴ Dagen efter hans Annullation, ses han slet ikke at have udtalt sig før efter nærværende Sags Anlæg.

Straks efter at Sagsøgerne havde modtaget Annullationen af den 18 December, protesterede de mod samme, dels i to Telegrammer, afsendte med et Par Timers Mellemløb, idet de i det sidste af disse udtalte, at hvis de ikke inden Kl. 12 Middag den 19 December modtog Erklæring fra ham om, at den af ham selv ændrede og af ham underskrevne Slutseddel blev staaende ved Magt, vilde de begære Fastsættelse af Prisdifferencen og gøre ham ansvarlig for den dem ved hans Optræden tilføjede Skade, dels ved et Brev af samme Indhold, hvori de tillige omtalte det af dem afsendte nye, »efter hans Ønske ændrede« og underskrevne Slutseddelseksemplar. Da Indstævnte fastholdt sin Annullation — hans Brev (Telegram?) derom foreligger dog ikke under Sagen — meddelte Sagsøgerne ham den 19 December, at de nu lod Prisdifferencen fastslaa og derpaa vilde gaa til den i Slutsedlen fastsatte »venskabelige« (»freundschaftliche«) Arbitrage, hvortil de samtidig opgav fra deres Side at have udmeldt en navngiven Købmand i Hamburg, idet de tilføjede, at de ventede øjeblikkelig Besked fra ham om, hvem han valgte til sin Voldgiftsmand. Det ses ogsaa, at Sagsøgerne samme Dag henvendte sig til Handelskammeret

i Hamborg for at faa udmeldt 2 sagkyndige til at fastsætte Prisen paa Varer som de omhandlede, at afskibe cif. hertil inden den 29 December, at saadan Udmeldelse skete den 20 December 1902, og at de 2 udmeldte Mænd samme Dag ansatte Prisen derfor til 109 Rmk. Efter at der endnu var vekslet et Par Breve mellem Parterne, der ikke foreligge, fastholdt Indstævnte i Brev af 27 December 1902 sin Annulation, idet han nægtede, at der havde bestaaet nogen Kontrakt, og derfor afslog at gaa til Voldgift. Derpaa fulgte Anlægget af nærværende Sag den 2 Februar 1903, hvorunder Sagsøgerne have nedlagt den ovenfor gengivne Paastand.

Den i den omtalte Slutseddel (Kontrakt), der er affattet paa tysk, indeholdte Voldgiftsbestemmelse lyder saaledes: »Ueber eventuell zu beansprechende Vergütung hat eine Arbitrage in Hamburg wie nachstehend zu entscheiden, deren Urtheil sich beide Theile unweigerlich unterwerfen. Alle Naturalgewichts und Qualitätsdifferenzen werden durch die von dem Vorstande des Vereins der Getreidehändler der Hamburger Börse ernannte Sachverständigen-Commission entschieden. Differenzen anderer Art sind durch freundschaftliche Hamburger Arbitrage endgültig zu entscheiden.«

Retten finder ved Afgørelsen af Sagen ingen Anledning til at komme ind paa forskellige Enkeltheder. Den mener nemlig, at der ved Indstævntes egen Underskrift den 15 December 1902 paa det ham da tilstillede, forinden af Sagsøgerne underskrevne og af ham selv derpaa først ændrede Slutseddelseksemplar og ved Sagsøgernes derpaa den 16 December straks efter dets Modtagelse med Ændringer givne og ham meddelte Anerkendelse deraf maa siges at være kommet en endelig og bindende Handel i Stand mellem Parterne, og, medens han vel var berettiget til, som fordret, at faa et nyt, af Sagsøgerne underskrevet korrekt Eksemplar af Slutsedlen og det hurtigt, kunde han derimod ikke, fordi et saadant Eksemplar endnu ikke var kommet ham i Hænde til den 17 December, være berettiget til allerede da at annullere Handelen som sket. Den Omstændighed, at det den 18de December fremkomne Eksemplar endnu indeholdt et Par Forskelligheder, findes ikke, som Sagen foreligger, at kunne faa nogen Betydning i saa Henseende, da han, som anført, maa antages ikke straks at have reklameret derom og saaledes heller ikke at have mødt Indsigelse fra Sagsøgernes Side mod den fornødne Ændring deraf.

Indstævnte findes som Følge deraf at have været og at være pligtig til at efterkomme Sagsøgernes Fordring om, at han ogsaa fra sin Side skal udvælge en Voldgiftsmand (arbitrer) inden en passende Frist, hvilken fastsættes til 14 Dage fra Dommens Forkyndelse. Derimod finder Retten ikke, som paastaet, at kunne paalægge ham at foretage saadant Valg under en af Retten fastsat Dagbøde. Spørgsmaalet om, hvorledes der bliver at forholde, hvis han ikke foretager det nævnte Valg — om han bliver at tilpligte dertil under Bøde m. m., eller om den anden Part da kan udvælge begge Mænd, eller om den anden Mand skal udvælges af nogen særlig Ret, o. s. v. — maa nemlig efter Rettens Mening blive at afgøre efter de i saa Henseende for den omhandlede Voldgift i Hamborg gældende Regler, men derom er der slet intet oplyst under Sagen.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde betale med 75 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 179.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Kristian Thøgersen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Skive Købstads Ekstrarets Dom af 9 Februar 1905: Tiltalte, Arbejdsmand i Skive Kristian Thøgersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, udrede i Erstatning til Gartner og Sømand Jens Holger Hansen i Skive 30 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær 12 Kr. til Aktor, Overretssagfører Borch-Jacobsen, og 10 Kr. til Defensor, Prokurator Pasbjerg. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Marts 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Etatsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Thøgersen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Kristian Thøgersen for Vold og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte, der er født i Aaret 1880, har tidligere været anset ved Skive Købstads og Sallingland Herreders Politirets Dom af 26de November forrige Aar for Overtrædelse af Politivedtægten samt af Jernbanepolitiloven af 11te Maj 1897 § 11 med en Bøde til Politikassen af 15 Kr., hvorhos der har været anlagt Justits-sag mod ham som sigtet for Tyveri, under hvilken Sag han imidlertid ved Overrettens Dom af 14 Marts f. A. blev frifunden for Aktors Tiltale.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der den 13 Januar d. A. om Aftenen, da Tiltalte og hans Broder, Smed Niels Thøgersen, samt Gartner Holger Hansen, dennes Broder, Tømrer Alfred Hansen, og nogle andre Personer ved Lukketid samtidig forlod en Beværtning i Skive, uden for denne opstod Spektakler, under hvilke Tiltalte fremkom med truende Ytringer over for flere af de til Stede værende, hvorhos han slog og sparkede en Sømand Julius Nielsen, uden at denne, efter hvad der maa antages, havde givet nogen Anledning dertil. Da Niels Thøgersen derhos slog Alfred Hansen, tildelte Holger Hansen, efter at have advaret Brødrene Thøgersen mod at slaa hans Broder, først Tiltalte et Slag i Nakken, saa at han faldt omkuld, hvorhos han, da Niels Thøgersen derpaa sprang ind paa ham, ligeledes slog denne til Jorden.

Efter at Tiltalte og hans Broder atter vare komne paa Benene og havde fjernet sig et Stykke hen ad Gaden, vendte de lidt efter tilbage, begge forsynede med en Del Flasker, som de, efter hvad der maa antages, havde taget ud af nogle paa Fortovet foran en Ølhandlers Ejendom henstaaende Kasser.

Tiltalte forlangte nu at faa sin Hat, som han havde tabt, og efter at Holger Hansen efter sin Forklaring havde taget den op og sat den paa hans Hoved, fulgte Tiltalte hen ad Gaden med Holger, efter hvis Forklaring Tiltalte ytrede til ham, at de jo lige saa godt kunde være Venner, hvori Holger erklærede sig enig. Medens de saaledes gik sammen, fik Holger Hansen efter sin videre Forklaring pludselig et Slag i Ansigtet med en Flaske, saa at Glasset fløj ham om Ørene og faldt klirrende ned, hvorhos Blodet strømmede ned ad Ansigtet paa ham; efter hvad Holger fremdeles har udsagt, maa dette Slag være bibragt ham af Tiltalte, idet denne var den eneste, der var ved Siden af ham. Overensstemmende hermed er det af 5 forskellige Deponenter forklaret, at de, da Tiltalte og Holger Hansen vare komne lidt hen ad Gaden, hørte Klirren af Flaskeskaar, hvorhos en enkelt af Deponenterne har forklaret, at han i det samme saa en Flaske falde til Jorden og splintres henne ved de to; de samme Deponenter have derhos forklaret, at lige efter, at de havde hørt den klirrende Lyd, løb Tiltalte op efter Torvet til, medens Holger Hansen kom tilbage med Blodet løbende ned over Ansigtet, samt at Tiltalte og hans Broder derpaa oppe fra Gaden gav sig til at kaste med Flasker ned mod dem, saaledes at Flaskerne klirrede for Fødderne af dem.

Tiltalte, der den paagældende Aften vil have været stærkt beruset, og som kun for enkelte Punkters Vedkommende vil kunne erindre, hvad der passerede efter hans Bortgang fra Beværtningen, har tilstaaet, at han, da han efter Spektaklerne uden for Beværtningen

havde faaet sin Hat igen og fulgtes med Holger Hansen, med hvem han talte om at holde Fred og Venskab, derpaa slog Holger i Ansigtet, idet han nemlig mente at bemærke, at Holger stødte efter ham; i Forbindelse hermed har han forklaret, at han ikke kan erindre, at han slog Holger med nogen Flaske eller noget Vaaben, med mindre det maatte have været med en Nøgle, der blev forefunden hos ham ved hans Anholdelse, og som under Sagen er beskrevet som en med takket Kam forsynet, 2 Tommer lang Nøgle, hvis nederste Kam med Riffel var skarp som en Kniv.

Efter at Holger Hansen var bleven undersøgt af vedkommende Distriktslæge, har denne i en den 14de Januar dette Aar afgiven Erklæring udtalt, at der ved Undersøgelsen fandtes paa yderste Del af venstre Øjenbryn et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt Snitsaar, der gik skraat gennem Huden ind til det underliggende Ben; paa nedre Øjelaag fandtes et lignende Saar af omtrent samme Størrelse, svarende til Øjenhulens nedre Benkant, hvilket Saar ogsaa gik helt gennem Huden ind mod Benet. Efter Lægens Antagelse vilde de nævnte Læsioner ved fornuftig Behandling ikke medføre varige Følger for Hansens Helbred.

Som Svar paa en fra Forhørsdommeren fremkommen Forespørgsel om, hvor vidt Læsionerne kunde være frembragte med en Nøgle, en Kniv eller en overbrækket Flaskehals, har Distriktslægen derhos i en Erklæring af 20 Januar d. A. udtalt, at da Saarene vare rene Snitsaar, kunde de ikke antages at være fremkaldte med en Nøgle, at Beskadigelsen formentlig vilde have været større, hvis en Kniv havde været brugt, at Kniven i saa Fald maatte have været brugt 2 Gange, hvad formentlig ikke havde været Tilfældet, samt at en afbrækket Flaskehals derimod havde kunnet bibringe begge de i Erklæringen af 14 Januar nævnte Læsioner paa én Gang, og at Sandsynligheden derfor talte for, at det var dette sidste Vaaben, der var bleven brugt.

Endelig hedder det i Erklæringen, at Saarene om Øjet ville efterlade to smaa blivende Ar. Ved sit Møde i Retten den 21 Januar forklarede Holger Hansen, at han ikke følte nogen Mên af den lidte Overlast, og at han nu ansaa sig for rask.

I Erstatning for Lægeudgifter samt Godtgørelse for Svie og Smerte har Holger Hansen, der har benægtet, at han gjorde nogen som helst Mine til at angribe Tiltalte, medens han sammen med denne gik hen ad Gaden, paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt et Beløb af 30 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte har indvendt, at et Beløb af 20 Kr. formentlig vilde være tilstrækkeligt, er tagen til Følge ved Underrettsdommen.

Idet det nu ved alt det foreliggende maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har tilføjet Holger Hansen de oven ommeldte Læsioner, maa det billiges, at han, der ikke kan antages ved den paagældende Løjlighed at have været saa beruset, at det har haft nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, for det af ham saaledes udviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med

denne Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — — billiges, derfor være at stadfæste.

Nr. 178. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peder Jensen, kaldet Hedegaard (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Bedrageri.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 6te Marts 1905: Arrestanten Peder Jensen, kaldet Hedegaard, bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bøggild, 16 Kr. og til Defensor, Sagfører Nors, 14 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Marts 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Jensen, kaldet Hedegaard, til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Peder Jensen, kaldet Hedegaard, er under denne Sag sat under Tiltale for Tyveri og Forsøg paa Bedrageri.

Arrestanten er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1852 og har efter her i Landet at være straffet 9 Gange for Bedrageri til Dels i Forbindelse med Tyveri, Betleri og Løsgængeri — derunder i Følge Højesterets Dom af 9de April 1872 for Bedrageri og Forsøg derpaa samt for Løsgængeri og Betleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — endvidere her i Landet været straffet i Følge Højesterets Dom af

29 Juni 1888 efter Straffelovens § 251 med samme Slags Arbejde i 18 Maaneder, i Følge Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 8 December 1890 efter Straffelovens §§ 228 og 251, kfr. § 46, med samme Slags Arbejde i 1 Aar, i Følge Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 29 April 1895 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med samme Slags Arbejde i 18 Maaneder, i Følge Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 14 Marts 1898 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, i Følge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 18 Maj s. A. efter Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han oftere har været straffet for Betleri alene — en enkelt Gang i Forbindelse med Løsgænger — senest i Følge Holstebro Købstads Politirets Dom af 3 August 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der den 8de Januar d. A. om Aftenen havde indfundet sig paa Dyrslæge Møller-Petersens Bopæl i Ribe, hvor han traf hans Hustru til Stede og paa sit Spørgsmaal efter Dyrslægen havde faaet den Besked, at denne ikke var hjemme — har under Foregivende af, at hans Navn var Christen Nielsen eller Christen Jensen, at han var fra Tjæreborg, og at han havde en syg Hest, samt at han havde 2 Kr. til Gode hos Dyrslægen, anmodet dennes Hustru om at udbetale ham dette Beløb, uden at han, der maa antages ved de nævnte urigtige Foregivender at have haft til Formaal at fravende Fru Møller-Petersen det ommeldte Beløb, dog opnaaede sin Hensigt, idet Møller-Petersens Hustru gav ham til Svar, [at hun ingen Penge havde, hvorefter Arrestanten fjernede sig.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten ved samme Lejlighed har tilvendt sig en i Dyrslægens uafaaede Forstue hængende, Tandlægestuderende Aage Petersen tilhørende Vinteroverfrakke, som han iførte sig, idet han hængte sin egen gamle, til højst 2 Kr. vurderede Overfrakke i Stedet.

Den stjaalne Frakke, der ved Arrestantens Anholdelse den 8de Februar d. A. fandtes i hans Besiddelse, og som i den ved Arrestantens Brug forringede Stand er vurderet til 10 Kr., er udleveret bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Arrestanten, der ved den paagældende Lejlighed maa antages at have været noget beruset, men dog i tilregnelig Tilstand, være at anse dels efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, dels som for 3dje Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 11 Maj.

Nr. 34. Arkitekt **Henrik Hagemann** (U. Hansen)

contra

Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det offentliges Vegne (Ingen),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Overtrædelse af Bygningsreglementet for Hørsholm Kommune af 1 Juni 1896.

Hørsholm Birks Politirets Dom af 19de September 1902: Indklagede, Arkitekt Henrik Hagemann af Strandgaard, bør til Hørsholm Kommunes Kasse erlægge en Bøde paa 200 Kroner og bør inden 3 Maaneder fra denne Doms lovlige Forkyndelse borttage den under nærværende Sag omhandlede, i Strid med Bygningsreglementets § 3 opførte Udbygning eller flytte den tilbage til den befalede Afstand af mindst 6 Alen fra Vejgrøften, under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 5 Kroner for hver Dag, den nævnte Frist siddes overhørig. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de April 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte, Arkitekt Henrik Hagemann af Strandgaard, idømte Bøde bestemmes til 100 Kroner og saaledes, at den ved Dommen fastsatte Frist af 3 Maaneder regnes fra nærværende Doms Forkyndelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne A. L. Salomonsen og Kaas, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18de Juni 1904 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand, for saa vidt Bøden angaar, ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Som det til Dels fremgaar af den indankede Dom, har Appellanten til sit Forsvar gjort gældende, at han i det væsentlige driver de i Dommen ommeldte ca. 12 Tønder Land som et almindeligt Landbrug, og at han alene i denne sin Bedrifts Interesse har opført den paagældende Bygning, der traadte i Steden for en anden til Strandgaarden hørende af ham nedreven Avlsbygning, og overhovedet er hans eneste Avlsbygning. Rigtigheden heraf maa ogsaa anses bestyrket saavel ved den af Appellanten allerede for Overretten fremlagte Erklæring fra den Mand, der har passet Avlsbruget for ham, som ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger, deriblandt Erklæring fra en Mand, der tidligere har haft hans Jorder i Forpagtning, og i ethvert Fald er der efter det foreliggende ikke Føje til at forkaste, hvad

Appellanten saaledes uden Imødegaaelse fra det offentliges Side har anført.

Da nu i Følge § 21 i paagældende Bygningsreglement Bestemmelsen i dettes § 3 ikke finder Anvendelse paa saadanne Bygninger, som ere opførte »alene til Avlsbrug«, vil Appellanten efter det foranførte ikke kunne anses for Overtrædelse af sidst nævnte Paragraf, og idet der efter den skete Indstævning ikke kan blive Spørgsmaal om at drage ham til Ansvar for anden Overtrædelse af Bygningsreglementet, vil han i det hele være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser ville være at udrede af det offentlige, der ligeledes vil have at betale ham, som har indbragt Sagen hertil i den civile Proces's Former, Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Arkitekt Henrik Hagemann, bør for det offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det offentlige, der ligeledes betaler Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende, fra Hørsholm Birks Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arkitekt Henrik Hagemann af Strandgaarden, sigtet for Overtrædelse af § 3 i det af Justitsministeriet under 1ste Juni 1896 stadfæstede Bygningsreglement for Hørsholm Kommune.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte er Ejer af en i Mikkelsborg under bemeldte Kommune beliggende, i en Del Parceller udstykket Ejendom »Strandgaarden« kaldet, og beboer en Villabygning, opført paa en af de øst for Strandvejen liggende Parceller.

Ved Nordsiden af Gaardpladsen mellem denne Bygning og Strandvejen er der — som det maa antages i Vinteren 1901—1902 — opført en Udhus-Bygning, 12¹/₂ Alen lang og 6 Al. 2 T. bred, saaledes at Bygningens Gavl vender umiddelbart ud til Vejgrøften og danner Fortsættelsen af en mellem Gaardspladsen og Vejen værende Hegnmur. Denne Bygning bestaar af to Rum, nemlig nærmest ved Vejen et Staldrum med 2 Baase, hvor ved en af Politiretten foretagen Undersøgelse fandtes en Hest, og oven over Stalden et Høloft, samt

---

Færdig fra Trykkeriet den 25 Maj 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 14.

Torsdagen den 11 Maj.

fjærnest fra Vejen et Vognskur, hvori ved samme Undersøgelse fandtes henstaaende 2 Vogne til Personbrug. Gennem en Aabning i Staldens Væg mod Nord staar Stalden i Forbindelse med et Nord for samme liggende, senere opført Træskur, 12 Alen langt og 5 Al. 2 T. bredt, bestaaende af et Underrum, hvori ved Undersøgelsen fandtes henstaaende en Arbejdsvogn og nogle Skovle, River og andre Redskaber, og et Overrum, hvori fandtes Hø.

Endvidere fremgaar det af Sagen, at nogle ældre, ca. 150 Alen fra den oven nævnte Villa beliggende Bygninger paa »Strandgaarden« blev nedrevne omtrent samtidig med, at Villaen og den oven nævnte Udhus-Bygning blev opførte, og at »Strandgaarden«s Tilliggende, oprindelig ca. 20 Tdr. Land, senere delvis er blevet bortsolgt, saaledes at det ved den oven ommeldte Undersøgelse af Politiretten befandtes, at Tiltalte endnu ejede omtrent 12 Tdr. Land, bestaaende af en Række til Dels med Træer beplantede Parceller, hvoraf et Par enkelte vare anlagte som Haver, medens Arealerne i øvrigt henlaa udyrkede. Efter Tiltaltes Fremstilling drives Jorderne endnu bestandig af ham paa samme Maade som tidligere, nemlig ved Pløjning og Saaning af Korn, Kløver og Græs, Lægning af Kartofler etc.

Det Forhold, der lægges Tiltalte til Last, er, at han har opført den oven ommeldte to Rums Bygning i Strid med den anførte Bestemmelse i det paagældende Bygningsreglement.

Tiltalte har under Sagen til sit Forsvar gjort gældende, at den ommeldte Bygning henhører under Bestemmelsen i Bygningsreglementets § 21, idet den efter hans Formening maa betragtes som en til Avlsbrug opført Bygning, der ikke er tagen i Brug i Villaens, men i de oven nævnte 12 Tdr. Lands Interesse. Efter den ovenfor beskrevne Beskaffenhed, Indretning og Beliggenhed af bemeldte Bygning i Forbindelse med, hvad der, som ommeldt, er oplyst om Benyttelsen af de 12 Tdr. Land, findes — selv naar Tiltaltes Fremstilling i sidst nævnte Henseende lægges til Grund — Bygningen imidlertid ikke at kunne anses alene opført til Avlsbrug, idet den langt snarere — saaledes som det ogsaa er udtalt i en af to sagkyndige Mænd, der var til Stede ved den nævnte af Politiretten iværksatte Undersøgelse, afgivne Erklæring — maa betragtes som en til Villaejendommen hørende Udhusbygning. Tiltalte har endvidere gjort gældende, at den under Sagen omhandlede Bygnings Opførelse i alt Fald er lovlig af den Grund, at Bygningens Gavl kun er en nogle Alen forhøjet Fortsættelse af

Hegnsmuren, i Henseende til hvis Højde Bygningsreglementet ikke foreskriver nogen Begrænsning. Da der imidlertid heller ikke kan gives Tiltalte Medhold i denne Betragtning, vil han for Overtrædelse af § 3 i Bygningsreglementet for Hørsholm i Medfør af L. Nr. 20 af 11te Februar 1876, jfr. Lov Nr. 216 af 5 December 1894, være at anse efter samme Reglements § 17 med en Hørsholm Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 100 Kroner, hvorhos han i Medfør af samme Bestemmelse vil være at tilpligte inden en Frist, der bestemmes til 3 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse, at borttage den ommeldte Bygning eller føre den tilbage til den befalede Afstand af mindst 6 Alen fra Vejgrøften under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 5 Kroner for hver Dag, han sidder den nævnte Frist overhørig.

Politiretsdommen, der har samme Resultat, kun at ved den Tiltalte, der tillige blev anset for Overtrædelse af Bygningsreglementets § 16, er idømt en Bøde af 200 Kr., vil med den heraf følgende Forandring i øvrigt være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 20 Kr. til hver.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Nr. 17.   Proprietær **Christen Hansen** (Jensen)

contra

Husmand Jens Hansen (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at yde Indstævnte Erstatning for Legemsbeskadigelse.

Lollands Nørre Herreds ordinære Rets Dom af 13 Januar 1903: Indstævnte, Proprietær Hansen af »Nielstrup«, bør til Citanten, Husmand Jens Hansen af Rolykke, indtil denne bevislig har genvundet sin fulde Arbejdsevne, betale en aarlig Understøttelse af 60 Kroner fra 17 August 1901 at regne og af den den 17 August forfaldne Understøttelse 5 pCt. aarlig Rente fra nævnte Dag at regne, og indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det forfaldne Bidrag med Renter som anført at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 August 1903: Hovedappellanten, Proprietær Chr. Hansen af »Nielstrup«, bør til Kontraappellanten, Husmand Jens Hansen af Rolykke, betale 800 Kroner med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 12 December 1901, til Be-

taling sker, og i Sagsomkostninger for Underretten 30 Kr. Endvidere betaler Hovedappellanten til Statskassen de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantens Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt i Salær til Overretssagfører E. Christensen 40 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsenlige kunne tiltrædes, maa det billiges, at Appellanten er anset erstatningspligtig overfor Indstævnte, og vel maa der efter de Højesteret forelagte, efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger gaas ud fra, at Forringelsen af Indstævntes Arbejdsevne nu er noget mindre, end det efter de tidligere Oplysninger maatte antages, men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Grund til at nedsætte den i Dommen fastsatte Erstatning.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær samt Godtgørelse for Udlæg.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten, Proprietær Christen Hansen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Husmand Jens Hansens Vedkommende, havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretsagfører Rée 80 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg til samme 5 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Kontraappellanten, Husmand Jens Hansen af Rolykke, der var antagen til at arbejde ved det paagældende Aars Høstarbejde hos Hovedappellanten, Proprietær Chr. Hansen af »Nielstrup«, hvor Høhøsten var begyndt den 11 Juli 1901, havde den følgende Dags Formiddag været beskæftiget for Hovedappellanten paa dennes over Heste- og Kostalden liggende, af ét Rum bestaaende Høløft med Anbringelse af Høet over Kostalden og havde derefter sammen med de øvrige Folk søgt Middagshvile paa den Del af Loftet, der laa over Hestestalden. Da han efter endt Hvile vilde gaa tilbage til sit Arbejde paa den anden Del af

Loftet, knækkede nogle Loftsbræder under ham, og han styrtede gennem Loftet ned paa Stenbroen i Hestestalden. Kontraappellanten, der da var 68 Aar gammel, fik i Faldet forskellige Læsioner, der i Følge en Erklæring af 12 September s. A. fra Lægen paa Sygehuset i Nakskov, hvor han den 12 Juli var bleven indlagt og forblev til den 17 August s. A., bestod i Brud af et Par Ribben, Brud af højre Overarm i Albueleddet, der tillige gik af Led, og Brud af højre Laarben. Det hedder fremdeles i samme Erklæring, at Kontraappellanten ved Udskrivningen fra Sygehuset ikke var fuldkommen helbredet, og at de ham bibragte alvorlige Læsioner i hans høje Alder sandsynligvis vilde efterlade sig saa betydelige Følger, at hans Arbejdsevne vilde indskrænkes betydeligt.

I en den 22de Februar f. A. dateret Erklæring fra samme Læge hedder det endvidere, at Kontraappellantens højre Ben er ca. $\frac{3}{4}$ Tomme kortere end det andet, saa at han halter, men i øvrigt gaar ganske godt, at hans højre Arm er meget lidt bevægelig i Skulderleddet, og ligeledes i Albueleddet, hvor der da endnu var nogen Hævelse, hvorfor han slet ikke kunde bruge højre Arm til Arbejde og ikke kunde faa den op til Munden eller hjælpe sig selv. Det hedder endelig i denne Erklæring, at det ikke er sandsynligt, at der vil indtræde nogen væsentlig Forandring til det bedre. Ved en yderligere Undersøgelse den 16de September forrige Aar fandtes i Følge den af vedkommende Læge derom udstedte Erklæring Tilstanden fremdeles at være væsentlig den samme.

Under Henvisning til det saaledes foreliggende paastod Kontraappellanten, der endvidere anbragte, at det paagældende Loft har vist sig at være fuldkommen raadent, og at han ved den anførte Lejlighed var ubekendt med dets Tilstand, under nærværende fra Lollands Nørre Herreds Ret hertil indankede Sag i første Instans Hovedappellanten som ansvarlig for den skete Skade paalagt i Erstatning til ham at udrede 1000 Kr. eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, med Renter af Erstatningsbeløbet, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 12 December 1901 og Sagens Omkostninger.

Hovedappellanten, der procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, blev ved oven nævnte Rets Dom af 13de Januar dette Aar dømt til at betale til Kontraappellanten, indtil denne bevislig maatte have genvunden sin fulde Arbejdsevne, en aarlig Understøttelse af 60 Kroner fra 17 August 1901 at regne og af den den 17 August forfaldne Understøttelse 5 pCt. aarlig Rente fra nævnte Dag at regne, indtil Betaling skete, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten, hvor der er meddelt Kontraappellanten fri Proces, og hvor Sagen er procederet efter Hoved- og Kontrastævning, har hver især af Parterne fastholdt sin i forrige Instans nedlagte Paastand og paastaaet Modparten paalagt Appellens Omkostninger.

Hovedappellanten har til Støtte for sin Frifindelsespaastand navnlig anbragt, at det passerede udelukkende skyldes Kontraappellantens egen Uforsigtighed, og at Skaden, selv om den maa betegnes som hændelig, ikke kan paadrage Hovedappellanten Ansvar.

Efter Sagens Oplysninger havde Kontraappellanten i to Aar deltaget i Arbejdet ved Kornhøsten paa Hovedappellantens Gaard; men

mod hans Benægtelse kan det ikke antages, at han ved tidligere Lejligheder havde deltaget i Høhøsten samme Steds eller i øvrigt haft noget Arbejde paa Loftet over Staldene. I Følge et under Sagen ført Vidnes Forklaring vare derhos Loftsbræderne paa det Sted, hvor Kontraappellanten faldt igennem Loftet, raadne og ormgnavede, og denne Skildring af Loftets Tilstand er bekræftet ved Forklaringer af et andet Vidne, der var Røgter paa Hovedappellantens Gaard, og hver Dag var oppe paa Loftet, hvilket sidste Vidne endvidere har forklaret, at han en Dag før Høhøsten var gaaet med det ene Ben gennem Loftet over Kostalden — hvilket Loft efter hans Mening saa bedre ud end Loftet over Hestestalden, hvor der var flere aabne Huller — og at Hovedappellanten, efter at Vidnet samme Dag havde meddelt ham dette, intet gjorde for at faa Loftet set efter eller repareret. Af Sagens øvrige Oplysninger fremgaar ogsaa, at Hovedappellanten ikke har været ukendt med Loftets skrøbelige Tilstand.

Efter det saaledes foreliggende maa det antages, at Kontraappellanten har paadraget sig de beskrevne Beskadigelser paa et Sted og under Omstændigheder, hvor det maatte have paahvilet Hovedappellanten som den, der beskæftigede sine Arbejdere paa det paagældende Loft, hvis Farlighed maatte være ham bekendt, at træffe betryggende Foranstaltninger, i alt Fald ved Advarsler og nærmere Anvisninger til de Arbejdere, han satte til Arbejde paa Loftet, for at forhindre Ulykkestilfælde, hidrørende fra Loftets Tilstand.

Da Hovedappellanten ikke har godtgjort at have truffet nogen som helst Foranstaltning i den nævnte Retning, og da der ikke foreligger noget til Bestyrkelse af den Antagelse, at Kontraappellanten ved den ommeldte Lejlighed skulde have ladet det skorte paa behørig Forsigtighed, findes Hovedappellanten at være erstatningspligtig overfor Kontraappellanten med Hensyn til de fornævnte, denne paaførte Beskadigelser.

Den Erstatning, som Hovedappellanten herefter vil have at udrede til Kontraappellanten, der efter det oplyste nu maa antages at være i Stand til at udføre lettere Arbejde, findes at kunne bestemmes til en Sum af 800 Kr., hvoraf Hovedappellanten vil have at udrede Renter som af Kontraappellanten paastaet.

Hovedappellanten findes endvidere at burde tilsvare Kontraappellanten Sagens Omkostninger for Underretten med 30 Kr., hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Kontraappellantens beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører E. Christensen, hvis Sagførelse har været lovlig, efter dennes derom nedlagte Paastand, hvilket Salær bestemmes til 40 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 15 Maj.

Nr. 62. Redaktør **Emil Opffer** (Ingen)
 contra
 Snedkermester **V. Andersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Emil Opffer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 63. Fotograf **Emil Stæhr**, Fotograf **Wilhelm Stæhr** og Firmaet Billedfabrikken **Emil Stæhr** (Ingen)

contra
 Kaptajn **Valdemar Lauritzen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Fotograf Emil Stæhr, Fotograf Wilhelm Stæhr og Firmaet Billedfabrikken Emil Stæhr, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 16 Maj.

Nr. 23. Stamhusbesidder **J. L. Grandjean** (Winther)
 contra

Andels-Sukkerfabrikken Nykøbing (Møldrup),

betr. Spørgsmaalet om Appellantens Ret til trods Statuttillæg af 16de September 1886 at erholde den i de oprindelige Statuter fastsatte Pris for de af ham som Andelshaver leverede Sukkerroer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de December 1903: De Indstævnte, Andels-Sukkerfabrikken Nykøbing, bør for Tiltale af Citanten, Stamhusbesidder J. L. Grandjean, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Højesteretssagfører Carl Winther bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 30 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Allerede af de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Indstævnte er frifunden, og da det maa have sit Forblivende ved den Højesteretssagfører Winther idømte Bøde, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Stamhusbesidder J. L. Grandjean, til Indstævnte, Andels-Sukkerfabrikken Nykøbing, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Paa en den 30 Januar 1884 afholdt Generalforsamling vedtoges Statuter for et under Benævnelsen »Sukkerfabrikken Nykøbing« dannet Andels-Selskab, hvis Formaal i Følge de nævnte Statuters § 1 er Dyrkning af Sukkerroer og disses Forarbejdning. Selskabets Grundkapital fastsattes ved Statuternes § 2 til 1050000 Kr. i 3500 Andele à 300 Kr. I Følge § 6 skulde det, for saa vidt det fulde Antal Andele ikke var tegnet inden 1 April 1884, paa hvilken Dag første Indbetaling paa de tegnede Andele skulde finde Sted, staa Roedyrkere frit for indtil den 1 Juli 1885 at tegne Andele til pari Kurs med et nærmere bestemt Rente-tillæg. I den nys nævnte § hedder det endvidere:

»Ogsaa efter 1 Juli 1885 og indtil 30 Juni 1890 skal Adgang til at indtræde som Andelshavere ved et Regnskabsaars Begyndelse staa Roedyrkere aaben, indtil der i det hele er tegnet 3500 Andele, mod at de foruden Rente som anført for Tiden indtil 1 Juli 1885 udrede for hver Andel $\frac{1}{3500}$ af, hvad der er henlagt til Reservefond og afbetalt paa Prioritetsgæld, hvilken Tillægsbetaling tilfalder Reservefondet. For saa vidt der den 1 Juli 1890 ikke maatte være tegnet i alt 3500 Andele, vil det manglende Antal overensstemmende med

den derom afsluttede Kontrakt være at overtage af en Laangiver til pari Kurs. ◀

Statuternes § 11 bestemmer bl. a., at hver Andelshaver har den Forpligtelse for hver Andel à 300 Kr. at dyrke 1 Td. Land med Sukkerroer og at levere de derpaa høstede Roer til Fabrikken, og at disse Roer betales med 80 Øre pr. Ctr., for saa vidt de leveres inden 15 November, med 83 Øre, naar de leveres i Tiden mellem 15 November og 15 December, og med 87 Øre, naar de leveres efter 15de December. Fra den omtalte Forpligtelse til at dyrke 1 Td. Land med Roer pr. Andel undtages §'en dog Ejerne af de Andele, der ikke inden den 1 Juli 1890 maatte være afhændede til Roedyrkere; kun for saa vidt Ejerne af disse Andele maatte underkaste sig de for de roedyrkende Andelshavere fastsatte Bestemmelser enten for alle eller nogle af de dem tilhørende Andeles Vedkommende, betales Roerne fra de af dem saaledes dyrkede Arealer med de oven anførte Priser.

I Følge Statuternes § 15 skal de Andelshavere, der benytte deres Ret til ikke at dyrke Roer, kun have $\frac{3}{4}$ af det paa deres Andel faldende aarlige Nettoudbytte, medens den sidste Fjerdedel skal tilfalde Selskabet og anvendes til ekstraordinær Afskrivning paa dettes Prioritetsgæld eller henlægges til Reservefonden, og i Følge § 24 give de Andele, der ikke ere behæftede med Roedyrkningsforpligtelse, ikke deres Ejere nogen Stemmeret i Selskabets Anliggender.

I Statuternes § 26 er det bestemt, at Forandring af Statuterne kun gyldig kan vedtages af en nærmere bestemt kvalificeret Majoritet, men at den i § 11 indeholdte Bestemmelse om Betalingen for Roerne dog under ingen Omstændigheder kan forandres, saa længe ikke samtlige 3500 Andele ere underkastede den samme Steds indeholdte Forpligtelse til at dyrke 1 Td. Land med Sukkerroer aarlig pr. Andel.

Andelsselskabets første Kampagne faldt i Driftsaaret 1885—1886. Resultatet var en Underbalance paa mellem 91000 og 92000 Kr., foranlediget, som det maa antages, ved stærkt Fald af Sukkerpriserne. Den Beregning, hvorefter Betalingen for de af Andelshaverne leverede Roer i Statuterne vare satte til 80 Øre pr. Ctr. med et Tillæg af 3 og 7 Øre efter Leveringstiden, var bygget paa de forudgaaende Aars Sukkerpriser, der vare langt højere end i 1885—86, og end de da antoges at kunne blive i den kommende Tid.

Under de saaledes foreliggende Forhold fandt Selskabets Repræsentantskab det nødvendigt for at konsolidere Foretagendet at foreslaa forskellige Forandringer i Statuterne. Repræsentantskabets Forslag, der forud, ledsaget af en af dets Formand affattet Redegørelse for Grundene til dets Fremkomst, havde været tilstillet enhver Andelshaver, blev forelagt paa en den 16 September 1886 afholdt Generalforsamling. Paa denne vedtoges det med den i Følge Statuterne til at foretage Forandring i disse nødvendige kvalificerede Majoritet i væsenlig Overensstemmelse med det fra Repræsentantskabet kommende Forslag, at de endnu ikke af Roedyrkere tegnede Andele — de saakaldte Penge-Andele, der efter Statuternes § 6 først den 1 Juli 1890 skulde overtages af den samme Steds omtalte Laangiver til pari Kurs, og som nu

udgjorde 2455 $\frac{1}{4}$ Andele, repræsenterende en samlet Sum af 736575 Kr., af hvilken Selskabet hidtil havde betalt Laangiveren en aarlig Rente af 5 $\frac{1}{2}$ pCt. — straks skulde behandles som Andele med Hensyn til Selskabets Forpligtelser og Udbytte, dog at Ejeren af disse Andele indtil 1 Juli 1895 skulde være forpligtet til at afgive dem til Roedyrkere, naar dette forlangtes.

Paa samme Maade vedtoges det endvidere overensstemmende med Repræsentrantskabets Forslag, at der af den aarlige Bruttoindtægt skulde betales:

først Renter af Gæld og anden Forretningsudgift,
 dernæst til Andelshaverne for leverede Roer 50 Øre pr. Centner, med Tillæg af 3 og 7 Øre pr. Centner efter Leveringstiden som i Statuternes § 11 fastsat,
 dernæst visse nærmere bestemte Beløb til Amortisations- og Fornylsesfond,
 dernæst indtil 4 $\frac{1}{2}$ pCt. à Conto Udbytte til alle Andele, altsaa saavel Roeandele som Pengeandele,
 og først derefter Restbetaling for Andelshavernes Roer indtil 80, 83 og 87 Øre som fastsat i § 11.

Overensstemmende med, hvad der saaledes blev vedtaget paa den omtalte Generalforsamling, er siden den Tid den aarlige Balance affattet og Afregning sket med Andelshaverne.

Citanten, Stamhusbesidder J. L. Grandjean, der i Aaret 1890 blev Andelshaver, og som senere har købt flere Andele, har under nærværende af ham her ved Retten mod det tidt nævnte Andelsselskab anlagte Sag anbragt, at dette har været uberettiget til som sket at afregne med ham for de af ham som roedyrkende Andelshaver leverede Roer paa Grundlag af den ved Statutbestemmelserne af 16 September 1886 etablerede Ordning, i hvilken Henseende han har henvist til, at den i § 11 i Statutterne af 1884 bestemte Pris for Andelshavernes Roer i Følge den ovenfor anførte Bestemmelse i disse Statuters § 26 ikke lovlig har kunnet forandres i 1886, da Betingelsen for Berettigelsen af en saadan Forandring, nemlig at alle Andele vare paa Roedyrkernes Hænder, ikke var til Stede. Støttende sig hertil gør Citanten gældende, at Generalforsamlingsbeslutningen af 16de September 1886, for saa vidt den gør Forandring i den ældre Bestemmelse om Betalingen af Roerne, er en Nullitet, og at denne ældre Bestemmelse stadig staaer ved Magt, idet den kun kunde forandres ved et utvetydigt og definitivt Samtykke fra hver enkelt Roelandshaver, og at saadant Samtykke ikke, efter hvad han har anbragt, foreligger.

Citanten har under Sagen paastaet sig tilkendt hos de Indstævnte det Beløb, som der, naar Afregning sker efter Prisbestemmelsen i Statuternes § 11 for Roekampagnerne 1899/1900 og 1900/1901, maatte tilkomme ham for de af ham som Andelshaver leverede Roer udover, hvad der alt er betalt ham efter Opgørelsen, foretaget overensstemmende med den ved Generalforsamlingsbeslutningen af 16de September 1886 vedtagne Ordning. Dette Beløb udgør efter hans endelige Paastand 4200 Kr. 74 Øre, som han har forlangt sig tilkendt ved Dommen med

Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 19de August 1901.

De Indstævnte, der procedere til Frifindelse, og som have anbragt, at den ved Generalforsamlingsbeslutningen af 16 September 1886 vedtagne Statutforandring — mod hvilken Beslutning kun 1 Andelshaver, der kort efter afhændede sin Andel, stemte — var en Nødvendighed for, at Selskabet kunde bestaa, have til Støtte for deres Frifindelsespaastand anført, at der, hvilket er uomtvistet, stadig siden Statutændringernes Vedtagelse er sket Afregning med Andelshaverne paa Basis af den nye Ordning, uden at nogen af disse har gjort Indsigelse mod Gyldigheden af Afregningen, der udtrykkelig viste, paa hvad Grundlag den var foretaget, forinden Citanten for nogle Aar siden — i 1899 eller 1900 — rejste den Indsigelse, der har ført til Anlægget af nærværende Sag. De Indstævnte gøre nu gældende, at Roeandelshaverne under disse Omstændigheder maa siges at have sanktioneret den ved Generalforsamlingsbeslutningen af 1886 etablerede Ordning med Hensyn til Betalingen for Roerne, og at under alle Omstændigheder Citanten, der, som anført, først er bleven Andelshaver, efter at den nye Tingenes Tilstand havde eksisteret i flere Aar, ikke kan have Krav paa andre Vilkaar end de, der faktisk vare godkendte af alle vedkommende som gældende paa den Tid, han indtraadte i Selskabet.

Da der findes at maatte gives de Indstævnte Medhold i, hvad de saaledes have gjort gældende, vil deres Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendt, ville være at ophæve.

Højesteretssagfører Carl Winther, der har givet Møde for Citanten, vil for utilbørligt Ophold af Sagen i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde af 30 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdagen den 17 Maj.

Nr. 170.

Overretssagfører Harboe

contra

1) **Christian Peter Nielsen**, 2) **Tinius Alfred Nielsen** og 3) **Johan Oscar Fält** (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Overtrædelse af vedkommende Politivedtægt.

Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 1ste Marts 1905:
Tiltalte Christian Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvan-

lig Fangekost i 8 Dage, Tiltalte Tinius Alfred Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og Tiltalte Johan Oscar Fält med simpelt Fængsel i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Justitsraad N. C. Olsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 12 Kr., udredes af de tre Tiltalte, en for alle og alle for en. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffen for Tiltalte Christian Peter Nielsen findes at burde skærpes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Thi kendes for Ret:

Christian Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i otte Dage. I øvrigt bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Overretssagfører Harboe og Højesteretssagfører Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Følge Bornholms Amts Ordre af 10de Februar d. A. tiltales under nærværende Sag Christian Peter Nielsen, Tinius Alfred Nielsen og Johan Oscar Fält for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for Overtrædelse af vedkommende Politivedtægt, og ere Sagens Oplysninger følgende:

Søndagen den 25 December f. A. om Aftenen efter Kl. 11 blev Stenhuggerne Johan Oscar Fält, Claus Edvard Svendsen og Hans Mathias Rejnersen, der var i Følge, paa Landevejen sønden for Sandvig indhentede af Stenhuggerne Christian Peter Nielsen, Tinius Alfred Nielsen, Ninius Henrik Nielsen, Niels Edvard Nielsen og Per Nielsen, af hvilke Chr. P. Nielsen, T. A. Nielsen og N. H. Nielsen er Brødre og Fætre til N. E. Nielsen og P. Nielsen, der ligeledes er Brødre, og havde alle Personerne været paa en Beværtning i Sandvig, uden at der her havde fundet noget Sammenstød Sted mellem dem, bortset fra at C. Svendsen havde ladet falde en haanende Ytring om Chr. P. Nielsen og hans Familie. De to Partier fulgtes ad Allinge til, saaledes at Svendsen og T. A. Nielsen gik sammen paa den langs Landevejen løbende offentlige Gangsti, og Fält og Rejnersen bag disse, ligeledes paa Gangstien, medens de andre Personer gik paa selve Landevejen. Da de havde gaaet et Stykke Vej, sprang Chr. P. Nielsen over den mellem Landevejen og Gangstien værende Grøft og ind paa Gangstien, hvor det kom til et Sammenstød mellem ham og Svendsen, mellem hvem der var Uvenskab, og udskældte Chr. P. Nielsen Svendsen med

grove Ord og slog ham med sin Stok 5 à 6 Slag oven i Hovedet, hvorved der tilføjedes Svendsen en Hævelse bag Øret og et lille Saar paa Øret, af hvilke Beskadigelser han ved sit Retsmøde den 23 Januar d. A. ikke havde nogen Mên, og har han ikke nedlagt nogen Paastand paa Straf eller Erstatning.

I Følge Chr. P. Nielsens, T. A. Nielsens og N. H. Nielsens Forklaringer puffede Svendsen og Rejnersen til Chr. P. Nielsen, inden denne slog med sin Stok, og har Chr. P. Nielsen forklaret, at han slog med Stokken til Selvforsvar, medens Fält, Rejnersen og Svendsen har forklaret, at Chr. P. Nielsen slog med sin Stok uden nogen Anledning. Chr. P. Nielsen har derhos forklaret, at han samtidig slog Rejnersen et Slag i Hovedet med Stokken, hvorved der bibragtes denne et Saar ved venstre Tinding, medens Rejnersen har benægtet at have faaet noget Slag af Stok; han har vel ved den paagældende Lejlighed faaet et Saar i venstre Tinding, men blev dette Saar ikke slaaet ham af Chr. P. Nielsen, men er det efter hans Formening bibragt ham bag fra med en Sten, der holdtes i Haanden, uden at han ved, hvem der slog ham. Der opstod derefter et almindeligt Slagsmaal, særlig mellem Fält og N. H. Nielsen, hvilken sidste har forklaret, at da han vilde tage Rejnersen fra sin Broder, Chr. P. Nielsen, greb Fält fat i ham og kastede ham i Landevejsgrøften, medens det i Følge Fälts Forklaring var N. H. Nielsen, der røg paa ham og slog ham med knyttet Haand i Ansigtet. Efter det oplyste var Fält og N. H. Nielsen to Gange i Slagsmaal med hinanden, men blev begge Gange skilt ved, at Chr. P. Nielsen slog Fält i Hovedet med sin Stok. I Følge Fälts Fremstilling greb N. E. Nielsen begge Gange, han sloges med N. H. Nielsen, fat i ham uden dog at tilføje ham videre Vold, hvorimod N. E. Nielsen har benægtet at have haft fat i Fält. Efter Sammenstødet mellem Fält og N. H. Nielsen, hvorunder sidst nævnte i Følge sin Forklaring blev sparket af Fält, dels i Skridtet, dels op ad Benene, spurgte T. A. Nielsen Fält, hvorfor han havde sparket N. H. Nielsen, hvorefter Fält efter T. A. Nielsens Forklaring uden Varsel sprang løs paa ham og slog ham med et haardt Instrument, antagelig en Sten, ind i Ansigtet og ramte hans venstre Øje, hvilket Slag var saa haardt, at han sank i Knæ, og blev Øjet helt lukket og opsvulmet ved Slaget, og Blodet løb ned ad hans Ansigt.

Fält har derimod forklaret, at det var T. A. Nielsen, der sprang ind paa ham, at de slog hinanden i Ansigtet paa en Gang, uden at han ved, hvor han ramte T. A. Nielsen, at han ikke havde nogen Sten i Haanden, da han slog, samt at det har ligget ganske uden for hans Hensigt at slaa T. A. Nielsen i Øjet, saa at den Skade, der er tilføjet denne, har været hændelig, men har han erkendt, at T. A. Nielsen paa det Tidspunkt ikke havde tilføjet ham nogen Legemsbeskadigelse.

Efter at være bleven slaaet i Øjet greb T. A. Nielsen fat i Fält, kastede ham om paa Landevejen, og medens Fält laa her, slog han ham med knyttet Haand i Ansigtet, og erkendte Fält da, at han havde slaaet T. A. Nielsen med en Sten, og at T. A. Nielsen var ham overlegen.

Efter Fälts Forklaring blev han, medens han laa paa Jorden, slaaet og sparket i Hovedet af N. H. Nielsen og N. E. Nielsen samt

tilføjet 3 Stokkeslog i Hovedet af Chr. P. Nielsen, saa at han tabte Bevidstheden.

Medens N. H. Nielsen, N. E. Nielsen og Chr. P. Nielsen har nægtet at have slaaet eller sparket Fält, medens han laa paa Jorden, og T. A. Nielsen har forklaret, at det var ham alene, der her slog Fält med knyttede Hænder i Ansigtet, har Rejnersen forklaret, at N. H. Nielsen da sparkede Fält, og at Chr. P. Nielsen slog ham i Hovedet med sin Stok, Svendsen, at Fält her blev sparket og slaaet af N. E. Nielsen og N. H. Nielsen og slaaet med Stok i Hovedet af Chr. P. Nielsen, samt Vidnet, Stenhugger Carl Jørgensen, at Chr. P. Nielsen, N. H. Nielsen og N. E. Nielsen alle stod omkring Fält, efter at han var faldet, at Chr. P. Nielsen slog Fält med sin Stok, og at N. E. Nielsen og N. H. Nielsen slog ham med Hænderne, uden at Vidnet ved, hvor han blev ramt.

Efter at Fält var kommen op, tog T. A. Nielsen en Sten op fra Landevejsgroften, fo'r ind paa Fält og slog ham med Stenen, der efter T. A. Niensens Opgivende var halv saa stor som en knyttet Haand, og som han holdt i Haanden, to Slag i Hovedet paa samme Sted, hvorefter Parterne skiltes.

Den af Chr. P. Nielsen benyttede Stok er forevist i Retten og befundet at være en 35 Tommer lang Egetræsstok, ca. 1 Tomme i Diameter og $3\frac{1}{2}$ Tomme i Omkreds, med bøjet Haandtag og forsynet med Jernring forneden.

I Følge tvende, henholdsvis den 26 December f. A. og 15 Januar d. A. afgivne Lægeerklæringer, var der under Slagsmaalet tilføjet Fält et 6 Ctm. langt Saar med gabende, kontunderede Rande i Panden, stærkt blødende, strækkende sig helt ind til Benhinden; paa begge Underarme fandtes Hudafskrabninger og udtraadt Blod i det underliggende Bindevæv; en lignende, omtrent valdnødstor Blodudtrædning fandtes ved venstre Øjenbryn samt endelig i venstre Tindingregion, ca. 8 Ctm. over Øret, et Saar paa 2 Ctm.s Længde.

Af disse Saar har T. A. Nielsen erkendt at have bibragt ham Saaret i Panden ved de to Slag med Stenen, og formener han ogsaa at have forarsaget Hudafskrabningerne og Blodudtrædningerne paa hans Arme; Saaret i venstre Tindingregion maa anses at være tilføjet ham af Chr. P. Nielsen, der har erkendt Muligheden af at have bibragt ham dette Saar, idet han gentagende har slaaet ham i Hovedet med sin Stok, han holdt i Haandtaget. Hvad Blodudtrædningen ved venstre Øjenbryn angaar, har Fält sigtet N. H. Nielsen for at have tilføjet ham denne ved Slag med knyttet Haand, medens han laa paa Jorden, men har N. H. Nielsen som formeldt benægtet da at have slaaet ham. Saarene er nu lægte, og har Fält erklæret ikke at have nogen Mên af de ham tilføjede Legemsbeskadigelser. Arret efter Pandesaaret vil dog i Følge Lægens Erklæring bevirke Vanzir.

Betræffende Tinius Alfred Nielsen fremgaar det af en den 15de Januar i Aar udstedt Lægeerklæring, at der i den yderste Tredjedel af hans venstre Øjenbryn da fandtes et ca. 1 Ctm. langt, frisk lægt Saar med horizontal Retning og Beliggenhed, svarende til den benede Øjenhules øverste Kant. Paa Øjæblet uden for Hornhinden fandtes en omtrent ærtstor Blodudtrædning paa Senehinden under Øjets Bindehinde; dens Midte var frisk rød, dens Periferi mere gullig. De

gennemsigtige Dele af Øjet var normale og Synet uskadt. Saarets Beliggenhed og Retning viste, at det er fremkommet ved, at Bløddelene ere gennemborede indvendig fra af den skarpe Benkant. Den udvendige paa Huden øvede Vold kunde derfor godt være bevirket ved et Redskab uden skarpe Kanter, f. Eks. en Haand eller en flad Sten, men hvilken af disse Muligheder, der forelaa, kunde ikke afgøres. Blodudtrædningen under Bindehinden viste sig efter sit Udseende at være Resten af en større, 2 à 3 Uger gammel Blodudtrædning. Læsionen vil ikke faa blivende Følger, og har Tinius A. Nielsen i Retsmødet den 23de Januar d. A. erklæret, at Øjet da atter var rask.

Under Hensyn til, at Fält under Forhørene har benægtet at have slaaet T. A. Nielsen med Sten i Øjet, og hans Forklaring om kun at have erkendt dette overfor T. A. Nielsen af Frygt for yderligere Overlast, da han laa paa Jorden, samt Lægens Erklæring om den Maade, paa hvilken Beskadigelsen af T. A. Nielsens Øje maa anses fremkommen, findes der ved Sagens Paadømmelse at maatte gaas ud fra, at Beskadigelsen er tilføjet ham af Fält ved Slag med knyttet Haand i Ansigtet.

T. A. Nielsen har forklaret, at Grunden til, at han slog Fält med Stenen, var den, at han følte sig overbevist om, at Slaget, Fält havde slaaet ham i Øjet, var bibragt ham med en Sten, og Fält tilmed havde erkendt at have slaaet ham med Sten.

Fält har under Sagen nedlagt Paastand paa, at de Personer, der har øvet Vold mod ham, straffes, samt at der tilkendes ham en Erstatning af 50 Kr. for Udgifter til Læge, Medicin, for Beskadigelse af hans Tøj samt for Arbejdstab med $\frac{1}{4}$ hos hver af de Tiltalte Chr. P. Nielsen og T. A. Nielsen, med $\frac{1}{4}$ hos N. E. Nielsen og med $\frac{1}{4}$ hos N. H. Nielsen; men da alle disse har protesteret mod at idømmes Erstatning, og da Fält selv har gjort sig skyldig i Vold og Legemsbeskadigelse under Sammenstødet, findes Spørgsmaalet om Tilkendelsen af Erstatning ikke at kunne tages under Paakendelse under Sagen.

T. A. Nielsen har paastaet Fält straffet for den mod ham forøvede Vold, hvorimod han ikke har nedlagt nogen Paastand paa Erstatning.

Christian Peter Nielsen er født den 22de April 1877 og ikke funden tidligere straffet eller tiltalt, bortset fra, at han tre Gange er mulkteret for Polituorden; Tinius Alfred Nielsen er født den 1 Juni 1886 og ved Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 26 Oktober 1903 anset efter Straffelovens § 203, sammenholdt med dens §§ 37 og 21, og efter § 59 i Politivedtægten for Allinge og Sandvig Købstæder med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og Johan Oscar Fält er født den 3 Oktober 1885 og ikke funden tidligere straffet.

For det af de Tiltalte udviste Forhold ville de, af hvilke ingen ved den paagældende Lejlighed var beruset, hver især være at anse efter Straffelovens § 203 og efter §§ 1 og 3 i Politivedtægten for Allinge—Sandvig Købstæder af 7de September 1898, jfr. § 6 i Lov 4 Februar 1871 om Politiet uden for København, og findes Straffen at kunne bestemmes for Christian Peter Nielsens Vedkommende til

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage; for Tinius Alfred Nielsens Vedkommende under Hensyn til Grundsætningen i Straffelovens § 206 til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og for Johan Oscar Fälts Vedkommende til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 188.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Lauritz Anders Ludvig Hansen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18de April 1905: Arrestanten Carl Lauritz Anders Ludvig Hansen bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Lauritz Anders Ludvig Hansen til Højesterets-sagførerne Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Carl Lauritz Anders Ludvig Hansen, der er født den 1ste November 1860 og mange Gange forhen straffet, deriblandt ofte for Betleri, senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22de April 1902 i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og samme Rets Dom af 9de Juli 1903 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder; ved de af Fru Caroline Klæbel, Cigarhandler Lauritz Petersen og Politibetjent Nr. 455, Klausen, afgivne beedigede Forklaringer mod sin Benægtelse er overbevist om at have den 23de forrige Maaned betlet

her i Staden, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 90 Dage.

Torsdag den 18 Maj.

Nr. 161. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Mortensen Bech Lauritzen (Def. Rée),

der tiltales for Falsk og Tyveri eller Ran.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Ekstrarets Dom af 3 December 1904: Tiltalte, Tjenestekarl Hans Mortensen Bech Lauritzen af Værum, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos udrede alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator, Etatsraad Bredstrup, og Defensor, Overretssagfører Buhl, respektive 15 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6te Februar 1905: Tiltalte Hans Mortensen Bech Lauritzen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Uagtet det efter det foreliggende maa anses for utvivlsomt, at den i den indankede Dom omhandlede Slæde af Knudsens Enke er foræret til Gaardejer Christensen, findes det dog efter samtlige Sagens Oplysninger betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring om at have opfattet Forholdet saaledes, at Gaven gjaldt ham. Han vil som Følge deraf være at frifinde for Tiltalen for Tyveri.

Derimod er Tiltalte for det øvrige af ham udviste, i Dommen omhandlede Forhold rettelig anset efter Straffelovens § 257. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 31 Maj 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 15.

Torsdagen den 18 Maj.

Thi kendes for Ret:

Hans Mortensen Bech Lauritzen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i otte Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Amussen og Rée 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Mortensen Bech Lauritzen, der er født i Aaret 1867 og som tidligere har været straffet i Følge Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 13 August 1886*) efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Falsk og Tyveri eller Ran.

Efter Sagens Oplysninger forlod Tiltalte, der siden 1 Maj 1903 havde tjent som Karl hos Gaardejer P. Christensen i Værum Fællede, i Utide denne sin Tjeneste en Dag i August Maaned f. A., som det maa antages den 10de. Den paafølgende Morgen indfandt han sig paa ny i Christensens Gaard, hvor han, der ikke ved denne Lejlighed traf nogen af Beboerne, satte sig i Besiddelse af en over Bjælkelaget i et af Gaardens Udhuse henstaaende Arbejdsslæde, som han umiddelbart derefter bar hen til en Nabogaard, hvor han havde taget midlertidigt Ophold, og hvis Ejer afkøbte ham Slæden for et Beløb af 10 Kr., som dog først skulde erlægges senere. Efter Tiltaltes Fremstilling var bemeldte Slæde hans lovlige Ejendom, i hvilken Henseende han under Forhørene nærmere har forklaret, at Gaardejer Søren Knudsens Enke en Dag i afvigte Foraar, da Tiltalte sammen med sin daværende Husbond, fornævnte Christensen, var til Stede i hendes Gaard, der ligger i Nærheden af Christensens, havde givet ham Slæden paa den Betingelse, at han selv bar den hjem, hvilket han derpaa ogsaa udførte.

I Modsætning hertil har Christensen, som straks, da han savnede Slæden, gjorde Anmeldelse til Politiet om, at den var frastjaalen ham,

---

*) Skal være 1888.

forklaret, at det var ham, der ved den paagældende Lejlighed modtog Slæden som Gave, nemlig som en Erkendtlighed i Anledning af, at han paa forskellig Maade havde bistaet fornævnte Enke ved Driften af hendes Ejendom, som hun den Gang stod i Begreb med at sælge. Efter Christensens videre Forklaring udtalte Knudsens Enke, da hun i Tiltaltes Overværelse forærede ham Slæden, at naar han og Tiltalte kunde bære den, behøvede de ikke at afhente den med Vogn, og derfor gerne kunde tage den hjem med det samme, hvorimod det ikke var hendes Mening at give Slæden til Tiltalte, hvem hun ikke skyldte nogen Tak, og som intet Øjeblik har kunnet misforstaa hendes Ytringer derhen, at han personlig maatte beholde Slæden, naar han bragte den hjem.

Hermed stemmer den af Knudsens Enke afgivne edelige Forklaring, der i øvrigt gaar ud paa, at hun ganske vist ikke nøje kan huske, hvorledes Ordene ved den paagældende Lejlighed ere faldne, men at de ikke kunne være faldne som af Tiltalte paastaet, og at det aldrig har været hendes Tanke, at Tiltalte under den ene eller den anden Forudsætning skulde have Slæden.

Det er fremdeles af Christensens Husholderske, Jensine Sørensen, edelig forklaret, at Tiltalte — mulig endog flere Gange — efter at Slæden var bragt til Christensens Gaard, og der blev Tale om den, til hende har udsagt, at han godt vidste, at Slæden ikke tilhørte ham, hvorhos Christensens Røgter, Anders Pedersen, ligelødes edelig har forklaret, at Tiltalte paa samme Maade overfor ham har indrømmet, at han godt vidste, at det ikke var Meningen, at han skulde have Slæden. Tiltalte har imidlertid fastholdt Rigtigheden af sin Fremstilling, endog med Tilføjende dels, at Knudsens Enke ved den paagældende Lejlighed ikke en, men flere Gange paa hans Forespørgsel desangaaende udtrykkelig udtalte, at han maatte beholde Slæden, naar han bar den hjem, dels at han samme Dag, han tog Slæden, meddelte Christensen dette, hvorhos han, hvad Christensen i Forhøret har bekræftet, ved samme Lejlighed udtalte, at han betragtede Slæden som sin Ejendom. Der findes ikke desto mindre intet at være oplyst, som kunde tale for, at Knudsens Enke har ytret noget, der endog blot efter Ordlyden kunde opfattes paa den af Tiltalte angivne Maade; men selv forudsat, at en saadan Ytring skulde være falden, kan Tiltalte i alt Fald ikke efter det foreliggende — hvorefter det ikke kan antages, at Knudsens Enke skulde have staaet i noget Forbindlighedsforhold til Tiltalte — have haft nogen Føje til at betragte den som alvorlig ment, hvad hans af Husholdersken og Røgteren omfinklede Ytringer ogsaa bekræfte, og Tiltaltes Tilvendelse af Slæden findes under disse Omstændigheder at maatte tilregnes ham som Tyveri, saaledes at han for sit her ommeldte Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 228.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Falsk, er der under Sagen oplyst følgende:

Da Tiltalte i August Maaned f. A. søgte Plads som Fodermester paa den Proprietær Abildgaard tilhørende Ejendom »Aldumgaard«, sendte Tiltalte, for lettere at opnaa den nævnte Stilling, bemeldte Abildgaard forskellige Papirer, hvoriblandt en Kopi af en af hans daværende Husbond, oven nævnte Christensen, udstedt Anbefaling. I

denne i øvrigt ikke ordrette Kopi, i hvilken Tiltalte i Stedet for Christensens Underskrift anførte »Navnet«, og som ligesom Originalen var dateret »Højlund« — Navnet paa Christensens Ejendom — indskød Tiltalte Ordet »ædruelig« ved Siden af Ordene »tro og dygtig«, der fandtes i Originalen, samt endvidere en Bemærkning om, at han havde tjent paa »Højlund« som »Fodermester«. Proprietær Abildgaard fattede imidlertid Mistanke med Hensyn til Kopiens Rigtighed og rettede en Forespørgsel i saa Henseende til Christensen, hvorved Sammenhængen kom for Dagen.

Da imidlertid den ommeldte af Tiltalte skrevne Anbefaling ikke er betegnet som »Kopi« og ej heller er underskrevet med noget Navn, vil Tiltaltes Udfærdigelse af og Benyttelse af bemeldte »Anbefaling« ikke kunne medføre Strafansvar for ham efter nogen af Bestemmelserne i Straffelovens 27de Kapitel, hvorimod Tiltalte — hvad Indholdet af Aktionsordren ikke kan være til Hinder for — for sit i saa Henseende udviste Forhold vil være at anse efter Straffelovens § 257.

Den Straf, Tiltalte herefter i det hele har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 187.

Advokat Halkier

contra

Magnus Peter Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 15de Februar 1905: Tiltalte Magnus Peter Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Broe, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Larsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Marts 1905: Tiltalte Magnus Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Etatsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Magnus Peter Hansen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Magnus Peter Hansen, der er født i Aaret 1884, og som under 8de Juni 1904 inden Nibe Købstads Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr. for Polituorden, men som i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Den 4 Januar d. A. mellem Kl. 9 og 10 om Formiddagen blev Tiltalte af sin daværende Husbond, Gaardejer Gregers Nielsen af Bonderup, sendt til Aalborg med et Nielsen tilhørende Køretøj for at hente Kraftfoder, og da han endnu ikke Kl. henad 6 om Eftermiddagen var kommen tilbage, gik Nielsen, efter at han telefonisk havde skaffet sig Underretning om, at Tiltalte en halv Times Tid forinden i noget beskænket Tilstand var kørt fra Aalborg, ud ad Landevejen for at møde ham.

Om, hvad der herefter passerede, har Nielsen forklaret, at da han var kommen et Stykke Nord for Svenstrup Kro, saa han sit Køretøj — som han, uagtet det var meget mørkt, kunde kende, hvorimod han ikke kunde se, hvem der sad paa Vognen — komme »alt hvad Hestene kunde strække ud i Trav« eller, som han ogsaa har udtrykt sig, i »meget rask Trav.« Da han kom hen til Hestene, saa han Tiltalte og Arbejdsmand Peter Christensen, kaldet Smed, af Svenstrup sidde paa Vognen, og han raabte nu »Holdt«, hvilket Raab han, da Tiltalte ikke hørte det, gentog, hvorefter Tiltalte holdt stille og nævnede et Navn paa en Person, som Nielsen ikke kendte, og som vist nok var Staun; efter at Nielsen derpaa havde navngivet sig, forlangte han Tømmen, og da Tiltalte, idet han gav ham denne, ytrede, at naar Nielsen selv vilde køre, saa vilde han ikke være paa Vognen, svarede Nielsen hertil, at det maatte han gøre, som kan vilde. Tiltalte og Christensen sprang derefter ned, men medens Christensen gik bag efter Vognen, gik Tiltalte videre ved Siden af Nielsen, som gaaende ved Siden af Vognen kørte denne, og under denne Gang vedblev han at udskælde Nielsen, hvem han flere Gange nævnede ved Navn, og til hvem han bl. a. sagde: »Din usle Jordknægt, tror Du, Du kan kommandere mig«, og tilføjede, at hvis det skulde gaa paa den Maade, flyttede han næste Morgen. Da de var naaede til Kroen, blev Tiltalte borte for Nielsen, efter dennes Formening, fordi Tiltalte blev staaende uden for Kroen sammen med Peter Christensen, men da Nielsen, som efter at have sat sig op paa Vognen paa en af de derværende Sække, var kørt videre, havde passeret Svenstrup Jernbanestation og var

kommen til et Banevogterhus lidt Syd for denne, kom Tiltalte løbende efter ham og raabte til ham »hvem han var«, hvortil han svarede, at »han var den samme, han altid havde været, han var Gregers Nielsen«. Tiltalte greb derefter fat i Brystet paa ham og vilde trække ham ned til den venstre Side af Vognen, hvorved han rev baade hans Inderfrakke og hans Yderfrakke i Stykker, men han fik dog revet sig løs fra Tiltalte, og da han mærkede, at han ikke sad sikkert paa Sækken, steg han ned fra Vognen paa dennes højre Side, hvorpaa han, da han saa Tiltalte løbe uden om Hestene hen til ham, gav sig til at løbe hen til et nærliggende Hus for at søge Hjælp; lige foran Hestene fik Tiltalte imidlertid fat i ham, hvorpaa han slæbte ham over til venstre Side af Vejen, hvor han smed ham ned i Grøften og mange Gange dunkede ham oven i Hovedet med knyttet Haand, hvorhos han kradsede ham i Ansigtet med sine Negle. Til sidst lykkedes det dog Nielsen, der var kommen op af Grøften, men flere Gange var bleven kastet der ned igen af Tiltalte, og som under hele Overfaldet havde raabt om Hjælp, at komme tilbage til Vognen, men ogsaa her bearbejdede Tiltalte ham med Næveslag oven i Hovedet og i Ansigtet, lige som han atter kradsede ham i Ansigtet, indtil 2 Personer, nemlig Næstformand ved Statsbanerne Anders Christian Sørensen og Vejmand Martinus Nielsen, der havde hørt hans Nødraab, kom ham til Hjælp. Uagtet Sørensen sagde til Tiltalte: »Hvordan er det, Du skaber Dig, Magnus, det er jo din Husbond, Du har fat paa«, og flere Gange opfordrede ham til at slippe Nielsen samt holdt en Lygte op foran ham, saaledes at han kunde se, hvem det var, han havde fat paa, vedblev Tiltalte at holde fast paa ham, indtil Sørensen med Magt rev ham løs, hvorpaa Nielsen, der var meget forslaaet og havde en Del Skrammer i Ansigtet, blev bragt ind i Vogterhuset, hvor han, medens han fik Blodet vadsket af sig, besvimede, men snart efter kom han dog til sig selv igen og kørte til sit Hjem.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar derimod ud paa, at da han den paagældende Aften sammen med Arbejdsmand Peter Christensen kom kørende fra Aalborg, mødte de under Vejs en Mandsperson, der tiltalte dem, uden at Tiltalte dog hørte, hvad han sagde, og hvem Tiltalte, idet han i Personen troede at genkende Tjenestekarl Anton Staun, to Gange spurgte, om det var ham.

Uden at svare herpaa steg Personen op i Vognen, hvor han, idet han tog Tømmerne fra Tiltalte, satte sig enten mellem ham og Christensen eller paa den anden Side af denne, og herved blev Tiltalte skubbet til Side og faldt ned af Vognen. Da Tiltalte havde rejst sig op og sundet sig lidt, tænkte han først paa at gaa ind til Svenstrup og melde, at der var en, som havde taget Heste og Vogn fra ham, men da han kom i Tanker om, at han, da der kun var en Person, maaske kunde løbe ham op og tage Tømmen fra ham igen, løb han efter Vognen hen til dennes venstre Side, idet han raabte til Personen »hvem han var, der havde taget Hestene fra ham«; hertil svarede Personen intet, og da Tiltalte greb efter ham, sprang han ned af Vognen til den modsatte Side og gik foran om Hestene hen imod Tiltalte, som greb ham fat i Brystet og holdt fast ved ham, hvorved de, idet Personen vilde rive sig løs og løbe fra ham, begge faldt ned

i Grøften. Da de var komne op herfra igen, og medens Tiltalte endnu holdt fast ved Personen, som raabte om Hjælp, kom der to Mænd til med en Lygte, og ved Skinnet fra denne opdagede Tiltalte, at det var hans Husbond, han havde fat i, hvorfor han straks gav Slip paa ham. Tiltalte, der har forklaret, at han ansaa Personen for en Vagabond eller en Landevejsrøver, har derhos benægtet, at han har slaet Gregers Nielsen i Ansigtet, og at han i det hele taget vilde have grebet fat i ham, hvis han havde kendt ham. Med Hensyn til de Nielsen tilføjede Læsioner har Tiltalte, der under det i Sagen først optagne Forhør har udsagt, at han ikke mener, at Nielsen kan have faaet dem i Grøften, da denne var beklædt med Græs, senere udsagt, at han ikke ved, hvor han har faaet dem fra, men hvis han har faaet dem ved den paagældende Lejlighed, er det rimeligvis, den Gang, de faldt i Grøften.

Medens nu Rigtigheden af den af Tiltalte saaledes afgivne Forklaring i og for sig findes lidet sandsynlig, er derimod Rigtigheden af Gregers Nielsens Forklaring væsenlig bestyrket ved de af oven nævnte Arbejdsmand Christensen, Næstformand Sørensen og Vejmand Nielsen under Sagen edeligt afgivne Forklaringer, og det maa herefter anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paa-sigtede Forhold under de af Gregers Nielsen oven for nærmere angivne Omstændigheder.

Angaaende de Nielsen — der efter sin Forklaring efter den ham overgaaede Behandling led saaledes af Ømhed i Hovedet og i Ryggen, at han i nogle Dage næsten ikke kunde lette sig i Sengen — ved Overfaldet tilføjede Læsioner har praktiserende Læge Weywadt i en af ham den 6te Januar dette Aar udstedt Erklæring udtalt, at der ved den stedfundne Undersøgelse fandtes forskellige Hudafskrabninger i Ansigtet, Blodskorper i Næseborene og Ømhed, særlig af Pande- og Nakkeregion samt venstre Side af Ansigtet; der kunde dog ikke konstateres noget Brud, og der var kun ringe Svulst og ingen Blodudtræden i Huden paa de omtalte Steder, ligesom der heller ikke syntes at være nogen indvendig Beskadigelse. Det udtales derhos i Erklæringen, at Læsionerne maatte antages at ville være lægte i Løbet af nogle faa Dage, og at Nielsen ikke vilde faa nogen varig Mên af dem, saafremt ingen Komplikation stødte til. I Kontinuation af denne Erklæring er det dernæst i en af Lægen under 7de samme Maaned udfærdiget yderligere Erklæring udtalt, at de fleste af de Nielsen, som meldt, tilføjede Læsioner ikke synes at hidrøre fra Slag med Næver eller Instrumenter, idet der ikke er nogen videre Svulst eller Blodudtrædning i Huden, men maa antages at skyldes dels Negliferter, dels at Nielsen er falden og i Faldet har faaet Huden afskrabet af Grus eller Sten. Det tilføjes derhos i sidst nævnte Erklæring, at Ømheden oven i Hovedet kan skyldes Næveslag, som sandsynligvis er afbødede af Nielsens Hovedbeklædning, da Svulsten kun er ringe. Endelig har Nielsen under sit Møde i Retten den 16 Januar dette Aar forklaret, at Rifterne i Ansigtet da var lægte og Svulsten i Hovedet næsten forsvunden, samt at han ikke længere havde Hovedpine eller Ømhed i Kroppen af den ham tilføjede Vold.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffe-

lovens § 203, jvfr. Tyendelov af 10 Maj 1854 § 26, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Torsdag den 25 Maj.

Nr. 26.   **Enkefru Cecilie Bech, født Jensen**
(Nellemann efter Ordre)

contra

Barber J. Andersen (Bagger efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantindens Forpligtelse til at ryddelig-gøre en Grund.

Horsens Købstads ordinære Rets Dom af 11 Marts 1902: Hovedcitanten, Barber Johannes Andersen, og Kontracitantinden, Cigarfabrikant J. Bechs Enke, Cecilie Bech, født Jensen, begge af Horsens, bør for hinandens Tiltale saavel i Hovedsagen som i Kontrasagen fri at være, og begge Søgsmåls Omkostninger bør være ophævede. Der forelægges Overretssagfører Danjelsen i Horsens en Frist af 14 Dage til at foranledige det af ham den 29de November 1898 irettelagte Indlæg behørig stemplet.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1903: Kontracitantinden, Cigarfabrikant J. Bechs Enke, Cecilie, født Jensen, bør dels under en Mulkt til Horsens Købstads Kæmnerkasse af 10 Kroner for hver Dag, hun i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, ryddelig-gøre den under Nr. 642 af bemeldte Købstads Bygrunde matrikulerede Ejendom for den oven ommeldte, derpaa opførte Bygning, dels for det Tab, der er paaført Hovedcitanten, Barber Johannes Andersen, ved det paagældende Byggeforetagende, betale ham en saadan Erstatning, som bestemmes ved Skøn af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke udover 600 Kr. Derimod bør Hovedcitanten for Kontracitantindens Tiltale i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for Underretten betaler Kontracitantinden til Hovedcitanten 200 Kr. Til det offentlige betaler Kontracitantinden derhos Retsgebyr, Skriver-salær og Godtgørelse for Stempelpapir, for saa vidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Hovedcitanten, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt til den for Hovedcitanten beskikkede Sagfører samme Steds, Overrets-sagfører Johnsen, i Salær 80 Kr. Der tillægges den for Kontracitantinden beskikkede Sagfører for Overretten, Justitsraad Neckelmann, i Salær 80 Kr., som udredes af det offentlige. Det idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellantinden frafaldet de af hende under Kontrasagen nedlagte Paastande.

Som i den indankede Dom anført, fremgaar det af de i Dommen nævnte Skøder, at der ved de i Aaret 1811 stedfundne Salg af Ejendommene Matr. Nr. 565, 566 og 641 (gl. Nr. 9, 10 og 200) med hver af disse fulgte bestemt betegnede Dele af Matr. Nr. 642. Efter Indholdet af de senere indtil Aaret 1880 udstedte Adkomstdokumenter paa de nævnte Ejendomme, der alle ere forelagte for Højesteret, maa det derhos antages, at den til hver Ejendom henlagte Del af Matr. Nr. 642 stadig er medfulgt ved Ejendommens Afhændelse, og det er endvidere oplyst, at disse Dele til Tider have været indhegnede eller paa anden Maade adskilte ved Skel. I disse Ejendomsforhold ses der ikke senere at være sket Forandring, i hvilken Henseende den Omstændighed, at Matr. Nr. 642 i Bechs og Indstævntes Adkomstdokumenter er betegnet som »fælles« Gaardsplads, efter de Højesteret forelagte Oplysninger maa være uden Betydning, og det kan ikke af det, der er foregaaet, siden Bech og Indstævnte erhvervede Ejendommene, udledes, at Bech overfor Indstævnte paa bindende Maade har erkendt, at Matr. Nr. 642 er i Sameje mellem Ejerne af de oftnævnte Ejendomme. Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at den af Bech paa Matr. Nr. 642 opførte Tilbygning helt er beliggende paa den til Matr. Nr. 641 hørende Del af først nævnte Matr.-Nr., og Indstævnte har ikke oplyst noget, der desuagtet kunde give ham Ret til at kræve denne Tilbygning eller nogen Del deraf fjernet.

Som Følge heraf vil Appellantinden være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Enkefru Cecilie Bech, født Jensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Barber J. Andersen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Der tillægges Overretssagfører Johnsen og Etatsraad Neckelmann for Overretten samt Advokat Nulleman og Højesteretssagfører Bagger for Højesteret i Salarium henholdsvis 80 Kroner, 80 Kroner, 200 Kroner og 200 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Idet Hovedcitanten, Barber Johannes Andersen i Horsens, der er Ejer af Ejendommen

Matr. Nr. 566 af bemeldte Købstads Bygrunde, har anbragt, at Cigarfabrikant J. Bech under et af ham i 1897 paabegyndt, og, som det maa antages, senere fuldført Byggeforetagende paa den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 565 samme Steds, der bestaar af de tidligere særskilte, men nu sammenlagte Matr. Nr. 565 og 641, ulovlig har lagt en nærmere betegnet Del af en opført Nybygning paa et Stykke af den saavel til Hovedcitantens Ejendom, som til de nys nævnte Matr. Nr. hørende fælles Gaardsplads, Matr. Nr. 642 samme Steds, har han under nærværende, i første Instans oprindelig mod Fabrikant Bech anlagte Sag, paastaaet denne kendt pligtig til:

- 1) Inden en af Retten fastsat Frist under Dagmulkt at nedrive den oven nævnte paa Matr. Nr. 642 beliggende Del af bemeldte Bygning,
  - 2) at betale Hovedcitanten en Erstatning af 600 Kr. for det Tab og den Ulempe, der er paaført ham, og indtil Sagens endelige Paakendelse vil blive paaført ham ved det ommeldte Byggeforetagende,
- og 3) at udrede en Bøde for Selvtægt i Henhold til Straffelovens § 116.

Efter at fornævnte Cigarfabrikant Bech under Sagens Drift i første Instans er afgaaet ved Døden og hans Enke, Kontracitantinden Cecilie, født Jensen, i Horsens som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand er indtraadt i Sagen i hans Sted, har Hovedcitanten gentaget sine oven nævnte Paastande overfor hende med Undtagelse af Paastanden om Ikendelse af Bøde for Selvtægt, hvilken Paastand han har frafaldet, hvorhos han har nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Kontracitantinden har derimod i Overensstemmelse med den af hendes afdøde Mand nedlagte Paastand paastaaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale, hvorhos hun under et oprindelig af hendes Mand anlagt Kontrasøgsmaal, i hvilket hun efter Mandens Død ligeledes er indtraadt som Part, under Paaberaabelse af, at Hovedcitanten ulovlig har paaført sin Ejendom en 1ste Sals Etage og desuden paa Ejendommen har foretaget forskellige Forandringer, navnlig med Hensyn til Anbringelse af Døre og Vinduer, hvorved han har overskredet den hans Ejendom tilkommende Ret til at have Udsigt som hidtil, har nedlagt Paastand om, at Hovedcitanten tilpligtes:

- 1) Under en daglig Mulkt dels at nedrive den af ham paa Matr. Nr. 566 byggede 1ste Sals Etage eller dog paa nærmere angiven Maade at ophæve dennes Forbindelse med den vestlige Gavl eller Tagværket paa Matr. Nr. 565 saavel som at borttage de i Bagmuren paa samme Etage anbragte to Fag to-rammede Vinduer og tilmure Aabningerne, dels at borttage et af ham i Bagmuren i Stueetagen af hans Bygning anbragt enrammet Vindue, efter nærmere opgivne Maal at formindske to Fag Vinduer i samme Bagmurs Stueetage, at forandre en samme Steds til et Vadskehus førende Dør fra at være udad-

- gaaende til at være indad gaaende, samt at borttage en i Bagmurens vestlige Del anbragt Dør, og
 2) at erlægge en Bøde for Selvtægt.

Medens Hovedcitanten under Kontrasøgsmålet har paastaaet sig frifunden, har Fabrikant Bech, forinden Kontracitantinden ved hans Død indtraadte i Sagen, dels modificeret sin under Kontrasøgsmålet nedlagte Paastand angaaende Ophævelsen af Forbindelsen mellem Bygningerne paa Matr. Nr. 566 og 565 saaledes, at det ved Dommen betinges, at den oven nævnte vestlige Gavl bliver staaende, dels betingelsesvis frafaldet sin Paastand, for saa vidt den gaar ud paa Borttagelse af de vestligste Vinduer og den vestlige Døraabning i Bagmuren af Hovedcitantens Ejendom. Ved Underrettsdommen ere Parterne frifundne for hinandens Tiltale, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de hver især have gentaget deres i første Instans nedlagte Paastande.

I Følge forskellige under Sagen fremlagte Kort over de oven nævnte fire Ejendomme i Horsens ere disse saaledes beliggende, at Matr. Nr. 566 og det Øst for samme liggende Matr. Nr. 565 mod Nord begrænses af Borgergade, medens sidst nævnte Matr. Nr., der er en Hjørneejendom, samt det Syd for samme beliggende tidligere Matr. Nr. 641 mod Øst støde til Fugholmsgade. Syd for Matr. Nr. 566 og Vest for Matr. Nr. 641 er derhos Matr. Nr. 642 beliggende, saaledes at det henholdsvis mod Nord og Øst grænser til de to nys nævnte Matr. Nr.

Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at de fire Ejendomme, hvoraf Matr. Nr. 566, 565 og 641 ere fuldt bebyggede, oprindelig have været samlede paa en Haand og have tilhørt Købmand Mouritz Frydensbergs Forældre, men at de af disses Arvinger i Aaret 1811 bortsolgte, saaledes at Matr. Nr. 565, 566 og 641, der den Gang havde henholdsvis Numrene 9, 10 og 200, kom hver paa sin Haand, og saaledes, at der med hver af de tre nævnte Ejendomme fulgte et Stykke af det nuværende Matr. Nr. 642, som den Gang var Have. Ved Skøde af 18 Juni 1811, tinglæst den 26 November s. A., solgtes saaledes Nr. 200 til daværende Raadstuebud Halvor Strand, og det hedder i bemeldte Skøde, at »Stedet sælges med fælles Delagtighed med Stederne Nr. 9 og 10 (nuværende Matr. Nr. 565 og 566) i et Stykke Haugejord, hvoraf det, der tilfalder Stedet Nr. 200, gaar i en skraa Linie, 3 Alen bredt fra den søndre Stolpe af Gennemgangen fra dette Hus og paa den søndre Ende af Huset er 4 Alen 9 Tommer bredt«, medens »det øvrige af Haugejorden tilfalder Stederne Nr. 9 og 10, dog at det derværende fælles Vandhus og Gangen dertil fremdeles bliver til Afbenyttelse for alle 3 Steders Beboere, ligesom og Stederne Nr. 9 og 10 beholde Rettighed til at benytte sig om Dagen af Gadedøren og Gennemgangen som hører til Stedet Nr. 200«. Ved Skøde af samme Dato, tinglæst den 16de Juli 1811, solgtes endvidere Stederne Nr. 9 og 10 til Lauritz Sørensen, som det i Skødet hedder, »med al den Rettighed, der hidtil har tillagt disse 2de Steder, om Dagen fælles Brug af Gadedøren og Gennemgangen, som fører til Stedet Nr. 200 i Fugholmsgade, saa og Delagtighed med sidst nævnte Sted i et Stykke Haugejord, hvoraf det, der tilfalder Nr. 200, gaar i

en skraa Linie 3 Alen bred fra den søndre Stolpe af Gennemgangen, og fra den søndre Ende af dette Hus er 4 Alen 9 Tommer bredt«, medens »det øvrige af Haugejorden tilfalder oven meldte 2de Steder Nr. 9 og 10, dog at det fælles Vandhus og Gangen dertil fremdeles bliver til Afbenyttelse for alle 3 Steders Beboere«. Ved Skøde af 19 Juni 1811, tinglæst den 16de Juli s. A., solgte Laurits Sørensen atter Ejendommen Nr. 10 til Niels Hygum, idet det med Hensyn til Havejorden i Skødet bemærkedes, at der medfulgte $\frac{1}{3}$ Part af »Haugepladsen, som er 4 Alen i Bredden og $3\frac{3}{4}$ Alen i Længden fra Huset af«.

Efter hvad der fremdeles er oplyst, blev Ejendommen Matr. Nr. 200, der i 1839 var bleven erhvervet af Skomagermester N. C. Strand, ved Skøde fra denne af 1 Juli 1845, tinglæst den 22de s. M., overdraget til Niels Hansen Betak, som det i Skødet hedder, »med Herligheder, Rettigheder og Byrder, saaledes som jeg efter tinglæst Skøde af 1 Marts 1839 og ældre Adkomst hidtil har ejet samme«, hvorhos det i Skødet bl. a. bemærkes, at den til Stedet hørende Gaardsplads (tidligere Havejord) gaar i en skraa Linie 3 Alen bredt fra den søndre Stolpe af Gennemgangen i Forhuset og paa den søndre Ende af Huset er 4 Alen 9 Tommer bredt, hvorimod den øvrige Plads tilhører Stederne Nr. 9 og 10, dog at det derværende fælles Lokum og Gangen dertil vedbliver som hidtil til fælles Afbenyttelse for alle tre Steders Beboere, at der med Hensyn til Naboernes Vandrende, Udsigt og Andel i Pumpen forholdes som hidtil, og at Stederne Nr. 9 og 10 have Ret til Gennemgang om Dagen af Gadedøren og Gangen i Stedet Nr. 200. Ganske lignende Bestemmelser ses dernæst at være optagne i en ved Skøde af 21 August 1871, tinglæst den 12 September s. A., fuldbyrdet Købekontrakt af 19 Juli 1868, hvorved Stedet Nr. 200 af fornævnte Niels Hansen Betaks Enke afhændedes til Enken, Fiskehandlerske Maren Mortensen.

Under den, som det maa antages i Begyndelsen af Halvfjerdserne, stedfundne Matrikulering af Horsens Købstads Bygrunde, blev der, efter det videre oplyste, givet Stederne Nr. 9, 10 og 200 de ovenfor nævnte respektive Matr. Nr. 565, 566 og 641, medens den samlede Gaardsplads, der angaves at være fælles for de tre Ejendomme, blev betegnet som Matr. Nr. 642. Efter at derpaa Hovedcitanten ved Købekontrakt af 24 Februar 1882, der fuldbyrdedes ved Skøde af 1ste April, tinglæst 11 Juli s. A., havde erhvervet Ejendommen Matr. Nr. 566, købte Fabrikant Bech ved en den 24 Marts 1891 afholdt Auktion Ejendommen Matr. Nr. 565, paa hvilken der den 7 Juli s. A. til ham udstedtes Auktionsskøde, som tinglæstes den 14de s. M. I denne Fabrikant Bechs Adkomst paa Matr. Nr. 565 bemærkes det ikkun, at Matr. Nr. 642 er fælles Gaardsplads for Matr. Nr. 565, 566 og 641, medens det i Hovedcitantens Adkomst paa Matr. Nr. 566 paa lignende Maade hedder, at Stedet har fælles Gaardsplads, Matr. Nr. 642, med flere Ejendomme.

Allerede i 1885 havde Hovedcitanten i Henhold til en af Justitsministeriet under 23 April 1885 i saa Henseende meddelt Dispensation delvis ombygget sin Ejendom, Matr. Nr. 566, i hvilken Anledning han udstedte en den 8 Maj s. A. dateret, den 19de s. M. tinglæst Deklaration, hvori han som Ejær af sin nys nævnte Ejendom og den til

samme hørende Andel af »Fællesejendommen« Matr. Nr. 642 erklærer, at »ligesom det ikke er min Hensigt nogen Sinde at bebygge den ommeldte Fællesejendom Matr. Nr. 642, saaledes erklærer jeg paa egne og efterfølgende Ejeres Vegne, at bemeldte Matr. Nr. 642 ingen Sinde maa bebygges, og at Ejeren af Matr. Nr. 566 skal være uberegtiget til at samtykke i, at nogen anden, der maatte erhverve eller have Ret til Ejendommen. bebygger den«. Efter at Fabrikant Bech, som meldt, i 1891 var bleven Ejer af Matr. Nr. 565, indgik han i Forening med Hovedcitanten og Enken Fiskehandlerske Mortensen med Andragende til Justitsministeriet om Dispensation fra Bygningslovens Bestemmelser i Anledning af Opførelsen af et nyt Latrinhus paa Matr. Nr. 642, hvilket Grundstykke, som det maa antages, i Andragendet blev betegnet som fælles Gaardsplads for de Andragerne tilhørende Ejendomme, henholdsvis Matr. Nr. 565, 566 og 641, og som med Undtagelse af det paa samme værende ældre Latrinhus i øvrigt var ubebygget, og efter at Andragendet var blevet bevilget bl. a. paa Vilkaar, at Ejerne ved behørig tinglæst Deklaration forpligtede sig til ingen Sinde at benytte nogen Del af det ubebyggede Areal til underjordiske Anlæg, udstedte Bech, Hovedcitanten og Enken Mortensen den 3 September 1891 en i Overensstemmelse hermed affattet, den 8de s. M. tinglæst Deklaration, hvori Matr. Nr. 642 ligeledes betegnes som fælles Gaardsplads for Udstedernes Ejendomme.

Efter at Enken Mortensen, som det maa antages i 1896, var afgaaet ved Døden, blev den hende tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 641, efter forinden forsøgt Bortsalg ved Auktion, af Horsens Købstads Skiffteret, der behandlede hendes Bo, under Haanden afhændet til Fabrikant Bech ved Skøde, udstedt den 2den November 1896, tinglæst den 3dje samme Maaned.

Saa vel i de paagældende Auktionskonditioner som i Skødet hedder det, at Ejendommen sælges med de samme Herligheder og Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed den har tilhørt Enken Mortensens Dødsbo, at Matr. Nr. 642 er »fælles Plads« for Ejendommene Matr. Nr. 641, 565 og 566, og at der i Følge tidligere Skøder, som dog ikke særlig ere læste som servitutstiftende, paahviler Ejendommen forskellige nærmere specificerede Byrder, af hvilke den første gaar ud paa, at der med Hensyn til Naboernes Vandrender og Udsigt forholdes som hidtil.

Da Fabrikant Bech, der saaledes var bleven Ejer af begge Ejendommene Matr. Nr. 565 og 641, ønskede at foretage en Ombygning af de paa Ejendommene værende Bygninger, der efter hans Anbringende ikke vare tilstrækkelig store og til Dels vare faldefærdige, blev der paa et af Landinspektør V. Møller paa hans Vegne den 23de November 1896 derom indgivet Andragende af Landbrugsministeriet under 29de December s. A. meddelt Tilladelse til Ejendommenes Sammenlægning, saaledes at den sammenlagte Ejendom, som ovenfor omtalt, matrikuleredes under Nr. 565 af Horsens Købstads Bygrunde.

Under 20de Januar 1897 indgav Landinspektør Møller derhos i Anledning af det paatænkte Byggeforetagende paa Bechs Vegne et Andragende til Justitsministeriet om Dispensation fra Bygningslovens § 21 bl. a. i Anledning af, at den Bygning, der projekteredes opført paa det tidligere Matr. Nr. 641, ønskedes udvidet med 17 Kvadratalen

mod Vest ind paa Matr. Nr. 642, der i Andragendet ligesom i det tidligere Andragende til Landbrugsministeriet betegnedes som fælles Gaardsplads for Matr. Nr. 565 og 566, og efter at Landinspektør Møller i Skrivelse af 12 Marts 1897, hvori Matr. Nr. 642 betegnedes paa samme Maade, havde meddelt forskellige nærmere af Justitsministeriet begærte Oplysninger om de paagældende Ejendomme, blev den ansøgte Dispensation meddelt af Justitsministeriet ved Skrivelse af 3dje April 1897 paa Vilkaar, at Gaardspladsen blev cementeret og saaledes lagt, at der var let Vandafløb. I Henhold til den saaledes meddelte Tilladelse opførte Bech i 1897 paa det tidligere Matr. Nr. 641 en ny toetages Bygning, hvis vestlige Del, efter hvad der er oplyst, er lagt fra 2 til $2\frac{1}{4}$ Alen ind paa Matr. Nr. 642. Idet nu Hovedcitanten har forment, at hans Rettigheder som Ejer af Matr. Nr. 566 ere blevne krænkede ved dette Byggeforetagende, i Forbindelse med hvilket der af Bech ydermere er indrettet en Kældernedgang, der ligeledes er anbragt paa Matr. Nr. 642 ved den nyopførte Bygnings vestlige Mur, har han insisteret paa, at den paa Matr. Nr. 642 beliggende Del af Bygningen med tilhørende Kældernedgang fjernes og i Overensstemmelse hermed nedlagt sine oven anførte Paastande.

Om det nu end maa antages i Aaret 1811, da de 3 ommeldt bebyggede Ejendomme kom i forskellige Ejeres Besiddelse, at være blevet fastsat, at der til hver af disse Ejendomme skulde henhøre en bestemt afgrænset Del af den hidtil til Ejendommene i Forening hørende »Have«, der senere er matrikuleret under Nr. 642 og overgaaet til at være Gaardsplads, og at der derefter til sine Tider har været Plankeværk eller anden synlig Adskillelse mellem disse Dele, kan det dog efter det under Sagen oplyste og overensstemmende med, hvad Gaardspladsens ringe Størrelse i Forbindelse med Beskaffenheden af de øvrige stedlige Forhold naturligt maatte føre til, ikke være Tvivl underkastet, at der i Henseende til Benyttelsen af Matr. Nr. 642 efterhaanden har udviklet sig et Fællesskab mellem Besidderne af de tre Ejendomme Matr. Nr. 565, 566 og 641.

Efter hvad der, som meldt, siden Hovedcitanten og Fabrikant Bech bleve Ejere henholdsvis af Matr. Nr. 566 og Matr. Nr. 565, er passeret med Hensyn til samtlige 4 Ejendomme, af hvilke Matr. Nr. 642 allerede i deres Adkomstdokumenter betegnes som »fælles« Gaardsplads, maa det derhos ogsaa, som af Hovedcitanten gjort gældende, anses paa en for Ejerne af Matr. Nr. 565, 566 og 641 bindende Maade anerkendt, at Gaardspladsen i sin Helhed ikke blot faktisk, men retligt er i Fællesskab mellem dem, i hvilken Henseende navnlig den oven nævnte, under 3dje September 1891 udstedte og den 8de s M. tinglæste Deklaration og det samme forudgaaede Andragende til Justitsministeriet maa være afgørende, og det saa meget mere, som Sagens Oplysninger, deriblandt Indholdet af det paa Fabrikant Bechs Vegne til Justitsministeriet indgivne Andragende af 20 Januar 1897, give Grund til at antage, at der senere fra alle Sider er gaaet ud fra et saadant Fællesskab, indtil Fabrikant Bech i 1897 lod paabegynde den oven ommeldte Bygning paa Matr. Nr. 642.

Heraf maatte det imidlertid være en Følge, at Fabrikant Bech ikke kunde være berettiget til uden Samtykke af Hovedcitanten paa en saa indgribende Maade, som ved en Bebyggelse, at disponere over

nogen Del af dette Grundstykke, og idet det derfor er uden Betydning, om den opførte Bygning maatte, som af Kontracitanten forment, være holdt indenfor Grænserne af den Del deraf, som oprindeligt har været særlig henlagt til Ejendommen Matr. Nr. 641, maa Hovedcitanten, der ikke alene ikke har samtykket i Bebyggelsen, men endog ved dennes Paabegyndelse har gjort Indsigelse her imod, have Krav paa Retablering af den tidligere Tilstand og Erstatning for den Skade, som Byggeforetagendet maatte have medført for ham.

Som Følge heraf vil Kontracitantinden være at tilpligte dels under en Mulkt til Horsens Købstads Kæmnerkasse, der findes at kunne bestemmes til 10 Kroner, for hver Dag, hun i saa Henseende sidder Dommen overhørig, at ryddeligggøre den under Nr. 642 af Horsens Købstads Bygrunde matrikulerede Ejendom for den ommeldte derpaa opførte Bygning, dels at betale Hovedcitanten Erstatning for det Tab, der i det hele er paaført ham ved det paagældende Byggeforetagende, hvilken Erstatnings Størrelse, idet Kontracitantinden har gjort Indsigelse mod Hovedcitantens Paastand i saa Henseende, bliver at bestemme ved Skøn af uvillige, inden Retten udmeldte Mænd, dog ikke ud over 600 Kr.

Hvad dernæst angaar de af Fabrikant Bech under det i første Instans anlagte Kontrasøgemaal nedlagte, under den iværksatte Kontrappe af Kontracitantinden her for Retten fastholdte Paastande, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Hovedcitanten i 1885 ombyggede en Skorsten og den mod Matr. Nr. 642 vendende Bagside af sin Ejendom, og at han i 1887 paabyggede Stedet en 1ste Sals Etage.

Det er nu af Kontracitantinden anbragt, at Hovedcitanten under disse Byggeforetagender i Ejendommens Bagside lod indsætte 3 Fag torammede Vinduer paa 1ste Sal, at han i Stueetagen lod to Fag Vinduer udvide med 6 Tommer i Højden og 2 Tommer i Bredden, at han lod en Udgangsdør anbringe ved den vestlige Ende og en Dør ved den østlige Ende forandre til udad gaaende i Stedet for indad gaaende, at han anbragte et Vindue ved den østlige Side af sidst nævnte Dør, og at han under Opførelsen af 1ste Sals Etagen aftog Tagbeklædningen paa Matr. Nr. 565, for saa vidt den dækkede Gavlen mod Hovedcitantens Ejendom, og til Dels oven paa det sidste Spær af Bygningen paa Matr. Nr. 565 opførte en Gavlforsætning.

Rigtigheden af disse Anbringender er oprindeligt ikke modsagt af Hovedcitanten, naar undtages, at han har benægtet at have forandret den østlige Dør fra at være indad gaaende til at være udad gaaende; men efter Oplysninger, der ere fremkomne under et af Fabrikant Bech optaget Tingsvidne, er Formodningen imidlertid for, at Udvidelsen af Vinduerne i Stueetagen til Dels er sket, forinden Hovedcitanten blev Ejer af Matr. Nr. 566, ligesom det maa anses godtgjort, at den ommeldte østlige Dør har været udad gaaende allerede før Hovedcitantens Ejertid.

Til Støtte for sin Paastand har Kontracitantinden, som tidligere antydte, paaberaabt sig dels, at den Matr. Nr. 566 ved de oven citerede Bestemmelser i de ældre Adkomster paa Matr. Nr. 641 forbeholdte Udsigtsret er bleven overskredet ved Hovedcitantens Byggeforetagender og de derunder truffne Foranstaltninger, dels at Hovedcitanten har iværksat disse ikke alene uden Samtykke af den daværende

Ejerinde af Matr. Nr. 565, Enken Dehs, men tvært imod trods hendes Protest.

Ligesom der imidlertid ikke af de omtalte Bestemmelser i de ældre Adkomst paa Matr. Nr. 641 om, at der med Hensyn til Naboernes Udsigtsret forholdes som hidtil, kan udledes noget angaaende en Begrænsning af den Matr. Nr. 566 tillagte Udsigtsret i Forhold til Matr. Nr. 642, saaledes er det mod Hovedcitantens Benægtelse heller ikke af Kontracitantinden godtgjort, at den tidligere Ejerinde af Matr. Nr. 565, Enken Dehs, har modsat sig de oven nævnte, paa Hovedcitantens Ejendom foretagne Foranstaltninger, idet det efter Indholdet af en af Frøken Emma Nielsen afgiven Vidneforklaring meget mere maa antages, at Enken Dehs har samtykket i disse Foranstaltninger.

Idet derhos Fabrikant Bech, der alt i 1891 erhvervede Matr. Nr. 565, end ikke har assereret, at han i de følgende seks Aar, indtil han af Hovedcitanten søgtes under nærværende Sag, har overfor denne paataalt det formentlig ulovlige i hans Fremgangsmaade, men tvært imod ved sin Fællesoptræden med Hovedcitanten og Enken Mortensen i Anledning af Opførelsen af det nye Latrinhus og Udstedelsen af den herved foranledigede Deklaration maa anses at have lagt for Dagen, at han godkendte de bestaaende Forhold, vil der allerede af disse Grunde ikke kunne gives Kontracitantindens Paastande Medhold, uden at det bliver nødvendigt at komme nærmere ind paa, hvad der i denne Del af Sagen fra begge Sider yderligere er anført, og Hovedcitanten vil derfor være at frifinde for Kontracitantindens Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes Kontracitantinden at burde betale Hovedcitanten Processens Omkostninger for Underretten med 200 Kr. og udrede Processens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til den for Hovedcitanten beskikkede Sagfører samme Steds 80 Kroner.

Der vil derhos være at tillægge den for Kontracitantinden beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 80 Kr., der bliver at udrede af det offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underrettsdommen ommeldte at være begaaet.

Fredagen den 26 Maj.

Nr. 151.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Haagen Jacobsen (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Stege Købstads Politirets Dom af 25 Juli 1904: Tiltalte, Købmand Haagen Jacobsen i Stege, bør til Stege Kommunes Kasse

erlægge en Bøde af 200 Kroner og endvidere betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de December 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Tegner og V. S. Salomonsen for Overretten betaler Tiltalte Haagen Jacobsen 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, maa det biliges, at Tiltalte er frifundet, for saa vidt angaar Salget af Jern-Maltose. Men Tiltalte vil derhos endvidere være at frifinde, for saa vidt angaar Salget af Sedativvand, da dette efter det oplyste maa antages ogsaa at benyttes som Toiletmiddel, og det maa være uden Betydning, om det af Kunder udtrykkelig er forlangt som saadant. Hvad Blyvandet angaar, vil han ligeledes være at frifinde, idet det af ham forhandlede Blyvand ikke helt bestaar af samme Stoffer, som det af Apotekerne forhandlede, men kun er almindeligt Bly sukker, der i Bekendtgørelse 8de November 1897 er overladt til den almindelige Detailhandel, tilsat med Vand. Endelig findes det af Tiltalte for Salg af Jodkalium forskyldte Strafansvar at kunne bortfalde efter Analogien af Straffelovens § 66.

Derimod vil Tiltalte ikke kunne undgaa at anses som i Dommen sket for de samme Steds omhandlede Salg af Kamfer-spiritus og amerikansk Olie, og Dommen vil som Følge deraf kunne stadfæstes, dog at Sagens Omkostninger findes at burde udredes med Halvdelen af Tiltalte og Halvdelen af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger, der under de ved Dommen fastsatte Salarier, udredes med Halvdelen af Tiltalte Haagen Jacobsen og Halvdelen af det offentlige. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Liebe og Lunn hver 40 Kroner, der udredes paa samme Maade.

Færdig fra Trykkeriet den 8 Juni 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 16.

Fredagen den 26 Maj.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Stege Købstads Politiret saavel efter Tiltalte Haagen Jacobsens Begæring som af det offentlige hertil indankede Sag er Tiltalte, der er født den 9de Maj 1870 og ikke funden forhen straffet, sigtet for ulovlig Medikamenthandel.

I Følge Tiltaltes Erkendelse og det i øvrigt oplyste er Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der har Borgerskab i Stege som Købmand og der Steds driver en Materialhandel, har fra denne Forretning solgt Jern-Maltose (Albumin-Maltose med Jern) fra Leerbeck & Holms Fabrik, Kamferspiritus, Sedativvand, Jodkalium, Blyvand og amerikansk Olie.

For saa vidt Salget af Jern Maltosen angaar, findes Tiltalte ikke at have gjort sig skyldig i ulovlig Medikamenthandel. Det kongelige Sundhedskollegium har i en under Sagen afgiven Erklæring udtalt, at det i Følge foretagen Analyse ikke med Sikkerhed kan oplyses, hvilken Jernforbindelse det omhandlede Præparat indeholder, men at, da det paa Etiketten anbefales som et Lægemiddel mod bestemte angivne Sygdomme, maa det formentlig anses som et Arkanum. Da Etiketten imidlertid kun udtaler, at Præparatet anbefales »som bloddannende og styrkende Mittel« mod forskellige, nærmere angivne Sygdomme og Svækkelsestilstande, findes det betænkeligt at statuere, at det er betegnet som et egentligt Lægemiddel.

Da Kamferspiritus, spiritus camphoratus, er optaget paa den i Bekendtgørelse af 8 November 1897 indeholdte Fortegnelse over præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, findes Tiltalte ved Salget af samme at have gjort sig skyldig i ulovlig Medikamenthandel, uanset at den af ham foretagne Blanding af Kamfer og Spiritus efter hans Forklaring er noget forskellig fra den officinelle.

Sedativvand hører, efter en af Sundhedskollegiet under Sagen afgiven Erklæring, ind under de paa fornævnte Fortegnelse optagne aquæ medicatæ. Tiltalte har vel gjort gældende, at Sedativvand foruden til medicinsk Brug anvendes som Toiletmiddel, og Sundhedskollegiet har udtalt, at bemeldte Vand foruden at benyttes til medicinsk Brug mulig tillige anvendes som Toiletmiddel, men da Tiltalte maa anses at have erkendt, at han sælger Sedativvand, uden at det udtrykkelig er forlangt

som Toiletmiddel, findes han ved saadant Salg at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forseelse.

Jodkalium hører efter en af Sundhedskollegiet under Sagen afgiven Erklæring ind under fornævnte Fortegnelses acidum hydrojodicum ejusque salia, og for saa vidt Tiltalte har forklaret, at han er ophørt med at sælge Jodkalium for længere Tid siden end 2 Aar før Paatalen under nærværende Sag, hvilken Forklarings Rigtighed ikke kan forkastes, kan denne Omstændighed ikke bevirke, at Straffen for det her ommeldte Forhold bortfalder, idet Analogien af Straffelovens § 66 ikke findes at kunne bringes til Anvendelse i nærværende Tilfælde.

Hvad Blyvand angaar, har Tiltalte forklaret, at hvad han har solgt under denne Benævnelse, er almindeligt Bly sukker, acetas plumbeus venalis, der efter fornævnte Bekendtgørelse er overladt til den almindelige Detailhandel, opløst i Vand, og at dette Blyvand er forskelligt fra det Blyvand, aqua saturnina, der ommeldes paa fornævnte Fortegnelse, hvilket efter hans Forklaring er en Blanding af Blyeddike, Spiritus og Vand. Under Hensyn til, at Sundhedskollegiet i en under Sagen fremlagt Erklæring imidlertid har udtalt, at Tiltaltes Blyvand gaar ind under aqua saturnina, da Spiritustilsætningen i det officinelle Præparat ikke har nogen medikamental Betydning, findes Tiltalte ogsaa for Forhandlingen af sit Blyvand at maatte dømmes for ulovlig Medikamenthandel, idet det ikke kan tjene til hans Undskyldning, at han har forsynet Etiketten paa Blyvandets Flaske med en Paaskrift, der efter hans Forklaring skulde betyde, at det var til teknisk Brug, allerede af den Grund, at Tiltalte har erkendt, at vedkommende Kunder ikke forlangte Blyvandet til saadan Brug.

Amerikansk Olie, oleum ricini, har Tiltalte endelig solgt i mindre Kvantiteter og til mindre Salgspriser end de ved Anordning af 6 November 1897 § 1 foreskrevne, og det maa anses uden Betydning, at han har forsynet Etiketten paa Oliens Flaske med en Paaskrift, der efter hans Forklaring skulde betyde, at Olien var til teknisk Brug.

Som Følge af foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Forordning 4 December 1672 § 30 med en Bøde af 200 Kroner til Stege Kommunes Kasse, hvorimod der efter Omstændighederne ikke findes Anledning til tillige at idømme ham særskilt Straf efter Næringslovgivningen for oven nævnte Salg af amerikansk Olie, og da Politirettsdommen har anvendt samme Bøde, — — — vil den være at stadfæste.

Nr. 189.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Morten Emilius Møller Madsen (Def. Winther),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11te April 1905: Arrestanten Johan Morten Emilius Møller Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Morten Emilius Møller Madsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Morten Emilius Møller Madsen, der tiltales for Vold, er født den 1ste Maj 1881 og, foruden at være straffet 5 Gange for Tyveri før sit fyldte 18de Aar, bl. a. anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1900 efter Politivedtægtens § 92, kfr. § 5, og Straffelovens § 200 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 18de December 1900 efter Politivedtægtens § 92, jævnfør § 5, og Straffelovens § 200 samt Lov 11te Maj 1897 § 2 med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved samme Rets Dom af 8de April 1902 efter Straffelovens § 100, kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Højesterets Dom af 23de April 1903 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, kfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 31te Maj 1904 efter Straffelovens §§ 100 og 108, 2det Stk., jævnfør § 46, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten har derhos i Aarene 1900, 1901, 1902 og 1903 for Vold mod Politiet m. m. vedtaget Bøder her ved Retten paa henholdsvis 200, 200, 300 og 500 Kr.

I Følge de af Arbejds mændene Lars Larsen, Poul Petersen, Peter Jørgensen, Carl Christian Madsen og Jørgen Jensen, Blikkenslagersvend Alfred Svendsen, Arbejdsmand Louis Hansen samt Politibetjent Nr. 262, Jensen, afgivne, til Dels beedigede Forklaringer ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Vidnet Larsen den 23 Februar dette Aar om Aftenen sammen med Vidnerne Petersen, Jørgensen og Jørgen Jensen kom gaaende hen ad Nordvestvej, blev de her uden nogen Anledning tiltalte af Arrestanten med: »Hvad er I for nogle Drengene?» og idet Larsen saa vendte sig om mod Arrestanten, uden i øvrigt at foretage sig noget, greb Arrestanten fat i ham og tildelte ham en Skalle, hvorved Larsen faldt til Jorden. Han kom imidlertid hurtigt paa Benene igen, og da

Arrestanten paa ny vilde tildele ham en Skalle, holdt Larsen ham ude fra sig med den ene Arm, hvad Arrestanten benyttede sig af til at sparke efter Larsen, hvem han søgte at ramme i Skridtet. Ved Vidnet Petersens Hjælp lykkedes det imidlertid Larsen, som havde kastet Arrestanten til Jorden, at holde ham nede, medens der gik Bud efter Politiet, men da Arrestanten nu gav sig til at skribe, hvad der foranledigede nogle tilfældig sammenstillede Personer til at lægge sig imellem til Gunst for ham, fik Arrestanten Lov til at rejse sig paa Betingelse af, at han ikke vilde gøre mere Skade. Han var imidlertid næppe kommet paa Benene igen, før han atter fo'r ind paa Larsen, hvem han igen tildelte en Skalle, der ramte i Hovedet, hvorefter han tog Flugten, just som Politibetjent Nr. 262, Jensen, nærmede sig.

Ved den første Skalle, der ramte Larsen paa Munden, sprang denne op at bløde, og som Følge af den anden Skalle hovnede Larsens Hoved betydeligt op, ligesom han endnu den paafølgende Dag havde stærk Hovedpine og Næseblødning. Endelig erholdt Larsen ved Faldet mod Jorden en af stærk Ømhed ledsaget betydelig Hudafskrabning paa den ene Albu, hvilken Ømhed holdt sig i flere Dage, men i øvrigt maa Læsionerne antages at have fortaget sig uden blivende Følger.

Arrestanten har gjort gældende, at han intet som helst husker om det passerede, idet han ved den anførte Lejlighed vil have været i høj Grad beruset, men til denne Forklaring vil der, henset til det under Sagen oplyste, hvorefter der ingen Tvivl kan være om, at Arrestanten var tilregnelig, intet Hensyn kunne tages.

Idet de afgivne Vidneforklaringer herefter ville være at lægge til Grund ved Sagens Paakendelse, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 2. Bestyrelsen for »Lystfiskeriforeningen«
(Bagger efter Ordre)

contra

Fabrikant J. L. Binder (Ingen),

betræffende Indstævntes Ret til at holde Baad paa Lyngby og Bagsværd Søer.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 23de April 1902: Indstævnte, Fabrikant J. L. Binder, bør for Tiltale af Citanterne, »Lystfiskeriforeningen«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom af 4 Oktober 1824 ikke er stemplet.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3dje November 1902: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet væsenligt findes at erindre, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Bestyrelsen for Lystfiskeriforeningen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Lystfiskeriforeningen, Appelindstævnte, Fabrikant J. L. Binder af Lyngby, kendt uberettiget til at holde Baad paa Lyngby og Bagsværd Søer, selv om Baaden kun benyttedes til at ro og sejle i, samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, medens Appelindstævnte paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Ved oven nævnte Rets Dom af 23de April d. A. blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og have nu Appellanterne indbragt denne Dom her for Retten, hvor de have gentaget deres for Underretten nedlagte Paastande, subsidært med den Indskrænkning, at Appelindstævnte faar den ommeldte Ret med Hensyn til den Del af Lyngby Sø, som til Midtstrøms ligger ud for hans til denne Sø stødende Ejendom, Matr. Nr. 10 af Lyngby, hvorhos Appellanterne have paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Appelindstævnte har vedblivende procederet til Frifindelse og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Parterne ere under Sagen enige om, at Retten til Fiskeri samt til Rør- og Sivskæring i den Del af Lyngby Sø, der grænser til Jernbandedæmningen, den saakaldte »Amtmandspart«, tilhører Statskassen, medens de samme Rettigheder i den øvrige Del af Lyngby Sø samt i Bagsværd Sø tilhører Frederiksdals Fideikommis, som derhos af Statskassen har forpagtet de nævnte Rettigheder i den første Del af Lyngby Sø og derefter har udlejet samtlige Rettigheder til Appellanterne med Ret til Fremleje, herunder ogsaa den samme Ret, som maatte tilkomme Fideikommisset, til at indrømme andre Tilladelse til at holde

Baade paa Søerne mod at svare Foreningen en passende Godtgørelse. Endvidere er det uomtvistet, at Appellindstævnte er Lodsejer ved Lyngby Sø og at han uden dertil hos Appellanterne indhentet Tilladelse holder Baad og i denne færdes paa Søen.

Til Støtte for Søgsmålet have Appellanterne anført, at de Sølodsejerne tilkommende Rettigheder formentligen bør indskrænkes, for saa vidt Udøvelsen heraf kommer i Kollision med den frie og uhindrede Udøvelse af de Rettigheder, som i Følge særlig Adkomst tilkomme andre, men som under almindelige Forhold tilkomme Sølodsejeren, hvilket da særligen ogsaa maatte gælde Ret til Baadfart paa Søen, idet saadan Baadfart, naar den finder Sted i større Omfang, medfører betydelig Skade for Fiskebestanden og Yngelen og Gene for dem, der udøve Fiskeriet, samt vanskeliggør Kontrollen med at Personer, der ikke have Ret til Fiskeri i paagældende Sø, afholde sig derfra.

Da imidlertid Ejendomsretten til Søerne, hvorunder Ret til at befare disse med Baade, tilkommer de tilgrænsende Lodsejere, og det kun er enkelte særligen undtagne Rettigheder, der in casu tilkommer henholdsvis Statskassen og Frederiksdals Fideikommis, og der maa gives Appellindstævnte Medhold i, at den disse saaledes bl. a. tilkommende udelukkende Ret til Fiskeri i paagældende Søer ikke i sig involverer Berettigelse til at forbyde slig Baadfart, uden at den Mulighed, at Fiskebestanden og Fiskeyngelen herved efter Omstændighederne kunne lide Skade, eller at det under en modsat Forudsætning kan være vanskeligt for den fiskeriberettigede at føre Kontrol med, at der ikke gøres Indgreb i hans Ret, kan tillægges nogen afgørende Betydning her imod, — og da fremdeles en saadan Berettigelse ej heller, som af Appellanterne forment, skønnes at kunne udledes af Lov om Fiskeriet i ferske Vande af 26de Marts 1898 § 4, findes Appellanterne, der alene aflede deres her omhandlede Fiskeriberettigelse af den oven ommeldte Overdragelse fra Fideikommiset og saaledes ikke kunne prætere en videre gaaende Beføjelse, end der for saa vidt tilkom deres Forgænger, at savne tilstrækkelig Hjemmel for deres her ommeldte Forbud, hvorfor Appellindstævnte vil være at frifinde for deres Tiltale saaledes som ved Underretsdommen statueret. Da der derhos ej heller findes Anledning til at forandre bemeldte Doms Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger i Appellanternes Favør, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Overtrædelse af Stempelovgivningen foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 29 Maj.

Nr. 78. Redaktør **Joh. Prægel** (Ingen)

contra

Enkefru **Sophie Lund**, Domorganist **Arthur Allin** og Kantor **Thorvald Madsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Joh. Prægel, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 88. Maskiningeniør **J. F. A. Bruun** (Ingen)

contra

P. H. Christensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Maskiningeniør J. F. A. Bruun, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 89. Redaktør **Emil Opffer** (Ingen)

contra

Møbelhandler **R. C. Jørgensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Emil Opffer, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor

Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 90. Murmester **Martin Hansen** (Ingen)

contra

Gas- og Vandmester **F. Krebs** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Murmester Martin Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 98. Enkefru **A. M. Hollænder** (Ingen)

contra

Ribe Trælasthandel, Aktieselskab i Likvidation, ved Formanden i Likvidationsudvalget, Direktør J. Hassing Jørgensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellantinden, Enkefru A. M. Hollænder, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 50. Bestyrelsen for »Ritmester Niels v. Kroghs Legat«
(Rée ved Bülow)

contra

Fritz Ferdinand v. Krogh (Nellemann efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Adgang til at erholde en Portion af bemeldte Legat tildelt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 August 1904: Bestemmelserne i oven nævnte Testamente bør ikke være til Hinder for, at Citanten Fritz Ferdinand von Krogh kan erholde en Portion af Ritmester Niels von Kroghs Legat tildelt, uanset, at der er Efterkommere af bemeldte Ritmester von Kroghs Søkende eller af hans Plejedatter i Live, naar ingen af disse findes kvalificeret til at erholde Legatet. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører, Etatsraad Simonsen, i Salær 60 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ligesom den Forstaaelse af Testamentet, som Appellanten har gjort gældende, og som er gengiven i den indankede Dom, har Ordlyden for sig, jfr. navnlig Ordene i Post 3: »hvis saadanne ej findes« — der under den af Indstævnte hævdede Forstaaelse vilde komme til at staa overflødige — saaledes kan der ej heller fra Testamentets øvrige Indhold eller Sagens Natur hentes nogen Grund til at fravige Ordlyden, der fører til, at Testators Arvinger efter Loven og deres Descendenter, saa længe nogen af dem er til, udelukke fjernere Slægtninge. Som Følge deraf vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes at burde ophæves, hvorhos de Indstævntes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Bestyrelsen for Ritmester Niels v. Kroghs Legat, bør for Indstævnte, Fritz Ferdinand v. Kroghs Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører, Etatsraad Simonsen for Overretten 60 Kroner og Advokat Nellemann for Højesteret 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved et den 23 Marts 1870 oprettet Testamente, der, for saa vidt angaar sammes

Poster 3—5, forsynedes med kgl. Konfirmation den 10 September 1874, bestemte senere afdøde Ritmester Niels von Krogh, at der — bl. a. efter Udredelsen af forskellige Beløb til to Legatarer — af hans øvrige Efterladenskaber skulde oprettes et Legat under Navn af »Ritmester Niels von Kroghs Legat«, for hvilket der i Testamentets Poster 3—5 fastsattes forskellige nærmere Bestemmelser, hvorimellem følgende:

»3. Det Beløb, der indkommer ved Realisationen af mit Bo, skal fremdeles med Justitsministeriets dertil forventede Samtykke indsættes i Overformyndieret og særskilt bestyres under Navn af »Ritmester Niels von Kroghs Legat«. Af dette Legats Rente skal den ene Halvdel udbetales til fornævnte min Plejedatter, Augusta Palma Nelson, for hendes Livstid, og den anden Halvdel til ligeledes fornævnte min Husbestyrerinde, Jomfru Emilie Hedevig Vonderlehr, for hendes Livstid. Men saa snart den ene af disse mine Legatarier er afgaaet ved Døden, skal det derved disponibelt blive Rentebeløb og efter begges Død Legatets hele Rente deles i Portioner fra 50—200 Rdlr. og udbetales til Børn af mine nulevende eller afdøde Søskende uden Hensyn til, om de ere fødte i lovligt Ægteskab eller ikke, naar de kun senere ere adopterede, eller til i lovligt Ægteskab fødte Efterkommere af disse mine Søskendes Børn eller af fornævnte min Plejedatter eller endelig, hvis saadanne ej findes, til i lovligt Ægteskab fødte Efterkommere af min Oldefader, General Georg Frederik von Krogh, alt for saa vidt som de dertil ere værdige og trængende.

4. Med Hensyn til Uddelingen af disse Portioner ønsker jeg følgende Regler saa vidt muligt iagttagne:

- a. Ved lige Trang og i øvrigt lige Kvalifikationer tildeles den eller de ledige Portioner til den eller de mig nærmest beslægtede.
- b. Ugifte Mandspersoner, der have en aarlig Indtægt af 600 Rdlr., skriver Sex Hundrede Rigsdaler Rigsmønt, samt ugifte kvindelige Slægtninge, der have en aarlig Indtægt af 400 Rdlr., skriver Fire Hundrede Rigsdaler Rigsmønt, saa og gifte Slægtninge, der have en aarlig Indtægt af 1200 Rdlr., skriver Tolv Hundrede Rigsdaler Rigsmønt, anses ej for trængende, med mindre de sidst nævnte have en meget talrig Familie at forsørge, da de i saa Fald kunne faa, eller om de have det, beholde Legatet, om de end have en Indtægt af noget over 1200 Rdlr.
- c. Børn, hvis Forældre leve, have ikke Adgang til Legatet, saa længe de endnu underholdes af Forældrene og høre til disses Husstand.
- d. En Enke, hvis Mand har været berettiget til og nydt godt af Legatet, vedbliver at beholde dette, saa længe hun dertil er værdig og trængende, og saa længe hun ikke indlader sig i nyt Ægteskab.
- e. Den, der har erholdt en Portion af Legatet, beholder det, saa længe han dertil er værdig, og indtil den paagældende opnaar en Indtægt foruden Legatet af henholdsvis 1200 Rdlr., 600 Rdlr. og 400 Rdlr.
- f. Naar en Portion af Legatet er ledigt, udstedes derom Bekendtgørelse i en til offentlige Kundgørelser autoriseret Tidende.
- g. Flere Søskende bør ej samtidigt nyde Legatet, naar der til de ledige Portioner findes andre lige saa kvalificerede Ansøgere.

- h. Skulde der ikke være Anvendelse for en eller flere Portioner af Legatet, lægges Renterne til Kapitalen til Oprettelse af endnu flere Portioner.<

Efter at en Broderdatter af Testator, hvem der af de Indstævnte, Bestyrelsen for oven nævnte Legat, havde været tildelt en Portion af dette, i Efteraaret 1902 var afgaaet ved Døden, indgav Citanten, Fritz Ferdinand von Krogh, der nedstammer fra den i Testamentets Post 3 nævnte General Georg Frederik von Krogh, og som tilhører en yngre Linie af Descendensen efter Testators Farfader, Ansøgning til de Indstævnte, Bestyrelsen for »Ritmester Niels von Kroghs Legat« — som det maa antages efter forudgaaende Bekendtgørelse fra disse angaaende den saaledes ledig blevene Portion — om at komme i Betragtning ved Uddelingen; men de Indstævnte nægtede under Henviſning til, at der fremdeles fandtes Efterkommere af Testators Søkende i Live, at lade Citanten komme i Betragtning i anførte Henseende.

Citanten har derefter i Forening med den for ham beskikkede Kurator, Adjunkt Wilhelm Klem af Horten i Norge, anlagt nærværende Sag, hvorunder han, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Simonsen, har nedlagt Paastand om, at Testamentets Bestemmelser ikke skal anses til Hinder for, at han kan erholde tildelt en Portion af det ommeldte Legat, uanset, at der er Efterkommere af Testators Søkende i Live, naar ingen af disse Efterkommere findes kvalificerede til at erholde Legatet, hvorhos han har paastaat de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Simonsen, hvilket i hvert Fald forventes tilkendt hos det offentlige. De Indstævnte have paastaat sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er ubestridt, at der blandt Efterkommerne af Testators Søkende ikke for Tiden findes nogen, der fyldestgør de i Testamentets Post 4 b anførte Betingelser for at nyde Legatet, eller at i hvert Fald ingen saadan har ansøgt de Indstævnte om at faa den ledige Portion tildelt, ligesom det efter Proceduren ogsaa maa antages, at der heller ikke af Testators i Testamentet nævnte Plejedatter findes Afkom, som fyldestgør de nævnte Betingelser, og Striden mellem Parterne drejer sig herefter alene om, hvor vidt denne Omstændighed — som af Citanten forment — er tilstrækkelig til, at Legatnydelsen kan gaa over til Personer, der, som Citanten, høre til den øvrige, i fjernere Slægtskabsforhold til Testator staaende Descendens efter Testators fornævnte Oldefader, eller om hertil yderligere vilde udkræves, at der overhovedet ikke fandtes nogen i Live i de fornævnte efter Testamentet fortrinsberettigede Linier, hvad de Indstævnte gøre gældende, idet de som Følge heraf formene, at under de foreliggende Omstændigheder den paagældende Del af Indtægten af Legatkapitalen indtil videre maa henlægges til denne i Overensstemmelse med Testamentets Post 4 h.

De Indstævnte har i saa Henseende særlig henvist til, at den af dem fulgte Opfattelse tilsiges af Ordene »hvis saadanne ej findes« i Testamentets Post 3, og at Tilføjelsen angaaende Trang og Værdighed i Slutningen af samme Punktum ikke kan antages at gribe ind i Forholdet mellem de to i Forvejen skarpt adskilte Klasser af adgangs-

berettigede, hvad der efter deres Mening ogsaa stemmer med, at Testator i det hele har villet sikre den ham nærmest staaende Del af Slægten Adgang fremfor de fjernere Linier.

Citanten gør derimod paa sin Side navnlig gældende, at de anførte Ord netop maa forstaaes i Overensstemmelse med den efterfølgende Passus om Trang og Værdighed, saaledes at Eksistensen af nærmere Slægtninge, der ikke fyldestgøre hin Fordring, ikke kan være til Hinder for en ledig Legatportions Overgang til fjernere Slægtninge.

Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Citanten Medhold. Idet nemlig Ordene »alt for saa vidt som de dertil ere værdige og trængende« tilkendegiver sig som refererende til hvert af de foregaaende Led, maa det ligge nærmest at antage, at Fordringen om Trang og Værdighed ved saaledes at knyttes ogsaa til den en vis Del af Testators Slægt eller hans Plejedatters Efterkommere tillagte Fortrinsret indeholder en Begrænsning af denne, der i paakommende Tilfælde gør den fjernere Slægts Adgang effektiv.

Idet det herefter maa antages, at Betingelsen for, at den fjernere Del af Slægten kan faa Adgang til at nyde Legatet, alene er, at der inden for de i 1ste Klasse adgangsberettigede, nemlig den fortrinsberettigede Del af Slægten og Testators Plejedatters Efterkommere, ikke findes eller melder sig Personer, hvem Legatet kan tildeles overensstemmende med de i Testamentet nærmere givne Forskrifter i saa Henseende, maa Citantens Paastand anses beføjet, og den vil saaledes med neden nævnte Modifikation være at tage til Følge, idet dog Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve. Overretssagfører, Etatsraad Simonsen, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der være at tillægge et Salær af 60 Kroner, der bliver at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 30 Maj.

Nr. 113.

Højesteretssagfører Réé

contra

Johannes Christian Nicolaj Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Maj 1904: De forommeldte, for Citanten, fhv. Sporvognskonduktør i New York Louis S. Appelrod, fornærmelige Udladelser og Sigtelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Redaktør Johannes Hansen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt betale Citantens Sagens Omkostninger med 100 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overrets-

sagfører Chr. Meyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 24 August f. A. og 22 Februar d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden væsenlig Betydning for Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Maanedere.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Maanedere. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Christian Nicolaj Hansen til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 50 Kroner til hver samt til sidst nævnte for hafte Udlæg 235 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: I det af Indstævnte, Redaktør Johannes Hansen, redigerede Dagblad »Middagsposten« for den 17 Oktober 1902 fandtes en anonym Artikel, betitlet: »Juliette Appelrod - Larsens Mord«, indeholdende Beretning om, at nævnte her i Staden hjemmehørende unge Pige kort efter sin Ankomst til New York, hvor hun tog Ophold hos Citanten, fhv. Sporvognskonduktør i New York Louis S. Appelrod, der er hendes Morbroder, den 1 Oktober s. A. var bleven funden død og paa forskellig Maade mishandlet i dennes Hus, og at Citanten, som mistænkt for at have myrdet hende, var bleven arresteret, hvorhos Artiklen hertil følger følgende:

»Sandsynligheden taler for, at Louis Appelrod . . . som i adskillige Aar har savnet kvindelig Omgang, ikke har kunnet beherske sig, da han pludselig fik en ung, køn Pige i Huset. Han har selvfølgelig ikke mødt den »Venlighed«, han attraaede hos hende, og har saa forsøgt Voldtægt mod hende, og da hun gjorde Modstand, i Raseri dræbt hende paa den dyriske Maade for bag efter at tilfredsstille sin Lyst med hendes Lig.

Da han saa er bleven klar over sin grufulde Forbrydelse og dens Følger, har han lukket op for Gassen for at berøve sig selv Livet.

Derfor fandt Politiet ham halvt bedøvet. Naar man har faaet lidt Liv i ham, kommer Tilstaaelsen jo nok«.

Denne Artikel efterfulgtes i de nærmest følgende Numre af Bladet, nemlig for den 18de—21de, 25de og 28de Oktober, af en Række Sensationsartikler vedrørende samme Begivenhed, hvori Citanten betegnes som Pigens Morder, som »Menneskedyret«, der trods sin Benægtelse snart vil blive overbevist om at være Ophavsmand til Pigens

grufulde Død og derved »ærlig at have fortjent Galgen«, og som en Person, der er meget forfalden, ja næsten ødelagt af Drik, og som sandsynligvis i Drukkenskab har begaaet Mordet og Mishandlingerne, deriblandt ogsaa tilføjet afdøde de talrige Knivsaar, som fandtes paa Liget, hvis Tunge var revet ud af Munden. Endelig fremdroges dette Emne paa ny i Bladets Nr. for den 12te Januar forrige Aar under en Omtale af det forløbne Aars væsenligere Begivenheder ved følgende Passus: »Frøken Appelrod blev levende flaaet af sin Onkel i New York«.

Citanten har følt sig ærefornærmet ved disse Udtalelser om ham, til Grund for hvilke der, efter hans Anbringende, ikke ligger andet sandfærdigt, end at fornævnte hans Søsterdatter var bleven funden død i hans Hus, og at han var bleven arresteret som mistænkt for at have forvoldt hendes Død, hvilken Arrestation imidlertid, efter at det ved Ligsyn var hehørigt konstateret, at Pigen var død ved Kvælning, fremkaldt ved giftig Lysgas, indaandet medens hun sov, uden at der fandtes Grund til at tro, at Citanten havde nogen Skyld i hendes Død, den 13de Oktober 1902 blev ophævet, og Citanten har derfor under nærværende Sag paastaaet Indstævnte anset med Straf efter Injurie-lovgivningen for de saaledes mod og om ham fremsatte ubeføjede Udladelser og Sigtelser samt disse mortificerede og Indstævnte tilpligtet at godtgøre ham Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at hverken den af Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag principalt begærte Anstand i 5 Uger til Vidneførelse eller den af ham subsidiært begærte Anstand i 8 Dage for at udtage Vidnestævning, mod Citantens Protest vil kunne bevilges, og Sagen vil saaledes være at paakende i Realiteten.

Indstævnte har principaliter paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært kun anset med Lovens mildeste Straf uden Paalæg af Sagens Omkostninger, idet han under Fremhævelse af, at Citanten faktisk i længere Tid har været arresteret som mistænkt for at have myrdet bemeldte sin Niece, har hævdet, at han ved Offentliggørelsen af de paaklagede Artikler har handlet i fuldstændig god Tro, eftersom disse udelukkende vare byggede paa og Gengivelser efter nordamerikanske Dagblades Meddelelser.

Selv om imidlertid Indstævnte mod Citantens Benægtelse havde godtgjort Rigtigheden af sidst anførte Anbringende, som for øvrigt synes at modsiges ved den Omstændighed, at den ene af de paaklagede Artikler — for den 18 Oktober — udtrykkelig betegner sig som hvilende paa Oplysninger »fra en privat Korrespondent i New York«, saa vilde dette dog ikke kunne diskulper Indstævnte, idet de paaklagede Udladelser, der gaa langt ud over en faktisk Meddelelse om det indtrufne Dødsfald under mistænkelige Omstændigheder og om Citantens Arrestation, saavel efter deres Indhold som efter deres sensationelle Form fremtræde med en for Citanten saa graverende Karakter, at Indstævnte maatte have en særlig Opfordring til forinden Offentliggørelsen at overtøye sig om, at de hvilede paa et paalideligt Grundlag, og ikke — som Tilfældet maa antages at være med Hensyn til de særlig alvorlige Sigtelser mod Citanten i den første Artikel — alene paa en højst usikker, ved intet faktisk begrundet Sandsynligheds-

antagelse. Det maa derhos anses uomtvistet, at Indstævnte, da Artiklen af 12 Januar f. A. fremkom, var bekendt med, at den rejste Mistanke mod Citanten for at have været Aarsag i Pigens Død havde vist sig ugrundet. Ligesom de paaklagede, som det efter det foreliggende maa antages, ubeføjede Sigtelser mod Citanten derfor efter hans Paastand ville være at mortificere, saaledes vil Indstævnte for sit her omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 216 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos han vil have at godtgøre Citanten Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Chr. Meyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 24 August f. A. og 22 Februar d. A. fremlagte Indlæg; i øvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 183.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Frederik Viggo Christian Carl Larsen og Marius Bertel Johannes Oluf Christian Lind Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales, først nævnte for Vold og Tyveri, sidst nævnte for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Marts 1905: Arrestanterne Frederik Viggo Christian Carl Larsen, Marius Bertel Johannes Oluf Christian Lind Larsen, Carl Andersen og Lauritz Nicolai Friis Jensen og Tiltalte Niels Axel Sander bør straffes, Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Frederik Larsen og Jensen hver især i 18 Maaneder og Marius Larsen og Andersen hver især i 8 Maaneder og Sander med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Simonsen og Prokurator Mundt, 20 Kr. til hver, betaales af Arrestanterne og Tiltalte, en for alle og alle for en, dog at deraf Arrestanterne Jensen og Andersen hver ikke udreder ud over $\frac{3}{4}$, Arrestanten Frederik Larsen ikke ud over $\frac{1}{2}$ og Arrestanten Marius Larsen og Tiltalte hver ikke ud over $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Frederik Viggo Christian Carl Larsens og Marius Bertel Johannes Oluf Christian Lind Larsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste

ret betale de oven nævnte Tiltalte, en for begge og begge for en, til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Frederik Viggo Christian Carl Larsen, Carl Andersen og Lauritz Nicolaj Friis Jensen tiltales for Tyveri, Arrestanten Frederik Viggo Christian Carl Larsen tillige for Vold og Arrestanten Marius Bertel Johannes Oluf Christian Lind Larsen og Tiltalte Niels Axel Sander for Vold.

Arrestanten Frederik Larsen er født den 1ste December 1886 og ikke funden straffet.

Arrestanten Marius Larsen er født den 19 Maj 1884 og anset ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 8 Juli 1899 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag.

Arrestanten Andersen . . .

Arrestanten Jensen . . .

Tiltalte Sander . . .

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste ere Arrestanterne og Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanterne Frederik Larsen, Andersen og Jensen have en Aften ved 9-Tiden i September f. A. i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til 4 ca. 6 $\frac{1}{2}$ Alen dybe, 5 $\frac{1}{2}$ Alen brede og 3 $\frac{3}{4}$ Alen høje Lysthuse i Kolonihaverne ved Kløvermarksvej ved voldelig at opbryde de til Lysthusene førende Døre og fra de tre af disse stjaalet en Pibe, nogle Cigarer m. m. til samlet Værdi 1 $\frac{1}{2}$ Kr., medens de i det fjerde intet fandt, som de brød sig om at stjæle.

Til Kolonihaverne skaffede de sig Adgang ved at stige over et ca. 3 Alen højt Plankeværk.

Arrestanterne Andersen og Jensen . . .

Da Arrestanterne Frederik og Marius Larsen og Tiltalte Sander den 24 December f. A. om Aftenen som Gæster opholdt sig i Beværtningen Holmbladsgade Nr. 10, vilde Bestyreren af Beværtningen, Frantz Vilhelm Hans Rasmussen, lukke Beværtningen, fordi det var Juleaften, og opfordrede derfor Arrestanterne og Tiltalte, hvem han havde trakteret med Portvin, til at forlade Beværtningen.

Da disse imidlertid viste sig uvillige hertil, tog Rasmussen Arrestanterne i Armen og vilde føre dem hen mod Døren.

Arrestanten Marius Larsen sprang nu ind paa Rasmussen og tilføjede ham en saakaldet »Skalle« samt greb ham foran i Halsen.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Juni 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 17.

Tirsdagen den 30 Maj.

Samtidig tog Arrestanten Frederik Larsen fat i Rasmussen bag fra og slog ham i Nakken med knyttet Haand, men blev derpaa af Skorstensfejer Carl Frithiof Wendel, der var i Besøg hos Rasmussen, slynget til Side.

Imidlertid trængte Arrestanten Marius Larsen og Tiltalte Rasmussen ind i et bag Disken liggende aabent Rum, og her slog Arrestanten Marius Larsen Rasmussen oven i Hovedet med en Ølflaske, medens Tiltalte samtidig stødte og puffede til Rasmussen, der, idet han værgede for sig, slog Arrestanten Marius Larsen i Hovedet med en Flaske og derved tilføjede ham et blødende Saar.

Wendel kom nu paa ny Rasmussen til Hjælp, men blev væltet om af Arrestanten Frederik Larsen, og slog denne Arrestant, ophidset over at se sin Broder, Arrestanten Marius Larsen, bløde, derpaa Rasmussen, der paa dette Tidspunkt var i Haandgemæng bag Disken med Arrestanten Marius Larsen og Tiltalte, med en med Sodavand halv fyldt Sifon et Slag i Hovedet, der havde til Følge, at Rasmussen segnede besvimet om.

Arrestanten Frederik Larsen greb derefter et Ølglas og kastede det mod Wendel, hvem det ramte i Tindingen.

Rasmussens Broder kom nu til Stede og fik Arrestanterne og Tiltalte sat ud af Beværtningen, hvorefter Arrestanterne, af hvilke Frederik Larsen inde i Beværtningen under Haandgemænget havde ituslaaet en Del Glas og Flasker, for at hævne sig ituslog den i Døren til Beværtningen værende Rude og to Ruder i Vinduet ind til Beværtningens Bagværelse.

Ved Arrestanternes og Tiltaltes her omhandlede voldelige Adfærd tilføjedes der Værtshusbestyrelse Rasmussen paa venstre Isse et stærkt kontunderet, uregelmæssigt lineært Saar af 3 Ctm.s Længde, blottende Benhinden, og i Nakken 3 mindre Kontusioner, hvorhos Midten af Rasmussens Pande og Næseryg som Følge af Volden blev Sædet for betydelig Svulst og Blodudtrædning.

Volden havde fremdeles til Følge, at hans Overlæbe blev svullen, og at han fik en Tand løsnet.

Som Følge af Læsionerne havde Rasmussen i nogen Tid betydelige Smerter i Hovedet og var i ca. en halv Snes Dage arbejdsudygtig.

Ved hans Møde i Retten den 24 Januar havde Læsionerne i det væsenlige fortaget sig.

Ved den af Arrestanten Frederik Larsen mod Wendel øvede Vold tilføjedes der sidst nævnte foran venstre Tinding nogle 1 $\frac{1}{2}$ Ctm. lange, kontunderede Saar, som blottede Benhinden.

Det foran nævnte Optrin forårsagede endvidere to betydelige Blodudtrædninger foran og bag hans højre Øre, og at nogle til Dels lægte Brandsaar i Underlivet brød op.

Læsionerne, af hvilke de i Hovedet forårsagede Wendel en Del Smerte, maa antages at have fortaget sig i Løbet af kortere Tid.

I Henhold til det anførte vil Arrestanterne og Tiltalte være at anse:

Arrestanterne Larsen og Tiltalte efter Straffelovens § 203 og Arrestanten Frederik Larsen tillige efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. til Dels § 46, de sidst nævnte Paragraffer sammenholdt med § 37 . . . efter Omstændighederne, Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Frederik Larsen . . . i 18 Maaneder og Marius Larsen . . . i 8 Maaneder og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 31 Maj.

Nr. 185. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Peder Rasmussen West (Def. Overretssagfører Harboe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Nykøbing p. F. Købstads Ekstrarets Dom af 3 Oktober 1904: Arrestanten Rasmus Peder Petersen og Tiltalte, Underretssagfører Hans Peter Rasmussen West bør straffes, først nævnte med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og sidst nævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Saa bør de og at udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Overretssagfører Holst og Sagfører Ditlevsen 30 Kr. til hver, Arrestanten med $\frac{2}{3}$ og Tiltalte med $\frac{1}{3}$. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1905: Tiltalte, Underretssagfører Hans Peder Rasmussen West, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. I Henseende til Aktiøns Omkostninger bør Underrettsdommen, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen og Prokurator Juel, betaler Tiltalte 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Sagen foreligger Højesteret til Paakendelse, er der kun Spørgsmaal om, hvor vidt Tiltalte har paadraget sig Strafansvar ved Afsendelse af det i den indankede Dom ommeldte Telegram af 5 Juni 1903 og Brevet af 7de samme Maaned.

Efter det foreliggende findes det imidlertid betænkeligt at betragte nogen af disse Tilkendegivelser som indeholdende en Trusel, der maatte henføres under Straffelovens § 245, og Tiltalte vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hans Peder Rasmussen West bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesterets-sagfører Asmussen og Overretssagfører Harboe 60 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Nærværende Sag er i første Instans anlagt ved Nykøbing Falster Købstads Ekstraret mod de Tiltalte, Musiker Rasmus Peder Pedersen og Underretssagfører Hans Peder Rasmussen West, mod først nævnte for Falsk og Bedrageri, mod sidst nævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 245, og ved Underrettsdommen ere de ansete, Petersen efter Straffelovens §§ 269 og 253, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og West efter samme Lovs § 245 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaned. Sagen er kun for Tiltalte Wests Vedkommende indanket til Overretten og alene efter hans Begæring.

Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte West i Maj 1903 til den for Underretten medtiltalte Musiker Pedersen solgte en ham tilhørende Gaard i Halsted bl. a. paa Vilkaar, at en Del af Købesummen skulde betales straks. Efter at Tiltalte gentagne Gange havde krævet Pedersen for denne kontante Udbetaling, indfandt Pedersen sig den 30te s. M. hos Tiltalte paa dennes Kontor i Nykøbing og erklærede ikke at kunne skaffe Penge. Efter Tiltaltes Forslag enedes de — i Følge Pedersens af Tiltalte benægtede Forklaring: efter at Tiltalte havde truet med at melde ham til Politiet — om, at Pedersen skulde levere Tiltalte en Veksel paa 1000 Kr., forsynet med Pedersens dels i Høleby, dels i Sæddinge boende Bedstefaders, Mosters og Svigerfaders Navne som vekselforpligtede foruden Vitterlighedsvidners Paategning.

Tiltalte udfærdigede ved Udfyldelse af en Blanket Teksten til en Veksel paa 1000 Kr., hvilken Pedersen paategnede som Akceptant, og

Tiltalte angav med Blyant, hvor Trassentens og Endossenternes Navne skulde staa. Pedersen forlod Tiltaltes Kontor med Blanketten og vendte nogle Timer efter tilbage med Vekslen, underskrevet efter Aftale med Bedstefaderens, forhenværende Gaardejer H. J. Rasmussens Navn som Trassent samt Svigerfaderens Clemmen Andersens og Mosterens Johanne Margrethe Hansens Navne som Endossenter. Disse Navne og Navnet paa et Vitterlighedsvidne havde Pedersen i Mellemtiden uden at forlade Nykøbing falskelig skrevet. Idet han overgav Vekslen til Tiltalte, ytrede denne, at det var hurtigt besørget, hvortil Pedersen svarede, at han havde kørt (o: cyklet), saa at han hverken kunde høre eller se.

Den 4 Juni spurgte Tiltalte pr. Telefon Johanne Margrethe Hansen, om hun og hendes Fader havde skrevet paa en Veksel, hvilket hun benægtede, og Tiltalte sagde da gennem Telefonen: »Det bliver s'gu galt for den Mand«. Samme Dag indfandt Tiltalte, over for hvem Pedersen havde vedgaaet, at Vekslen var falsk, sig i Forening med Pedersen hos Johanne Margrethe Hansen i Holeby og søgte at bevæge hende til at paaskrive en medbragt Vekselblanket som Endossent, og da hun bestemt afslog dette, efterlod Tiltalte Vekselblanketten hos hende.

Den 5 Juni modtog Tiltalte Brev fra Johanne Margrethe Hansen, hvori hun gentog, at hun ikke vilde have noget at gøre med Vekslen, og samme Dag sendte Tiltalte hende et Telegram saa lydende: »Han bliver arresteret i Eftermiddag«. Den 7de Juni rejste Tiltalte paa ny til Holeby og søgte Pedersens Bedstefader for at bevæge denne til at hjælpe Tiltalte ud af Forholdet, men blev ikke modtaget af Bedstefaderen, til hvem han samme Dag sendte følgende Brev: »Jeg kom til Holeby i Dag for at tale med Dem og Deres Datter om en mindelig Ordning af Deres Dattersøns Affærer, saaledes at jeg kunde blive fri for direkte Udgifter ved ham, men efter den Behandling, jeg fik, maa De selv være ansvarlig for, at jeg lader ham vandre i Forbedringshuset«.

Den 8de Juni underskrev Pedersen efter Tiltaltes Begæring et af denne konciperet Skadesløsbrev, hvorved Tiltalte fik Panteret for 1000 Kr. i en Del Løsøre, som Pedersen havde bragt til den Tiltalte afkøbte Gaard i Halsted, og Ret til at blive Ejer deraf, saafremt Pedersen ikke inden Udgangen af samme Maaned betalte Tiltalte den da forfaldne Del af Købesummen for Gaarden. Dette Løsøre tilhørte ikke Pedersen, men hans fornævnte Moster, og Pedersen forklarer at have gjort Tiltalte opmærksom herpaa, men at have underskrevet, fordi Tiltalte truede med at melde ham. Rigtigheden heraf har Tiltalte benægtet, idet han dog erkender ved denne Lejlighed muligvis at have sagt til Pedersen, at han kunde gøre med ham, hvad han vilde.

Senere overlod Tiltalte — der ikke havde faaet nogen Del af Købesummen for Gaarden betalt, og som derfor havde sat sig i Besiddelse af alt det ved Skadesløsbrevet af 8 Juni pantsatte — mod et Vederlag af 100 Kroner, som Johanne Margrethe Hansen betalte, Pedersen nogle blandt de omhandlede Løsøregenstande værende musikalske Instrumenter, som han behøvede til sin Næringsvej, idet Tiltalte og Pedersen enedes om, at Tiltalte desuden skulde have 260 Kroner i Erstatning for den misligholdte Gaardhandel. Samtidig op-

rettedes en Kontrakt, hvorved Pedersen lejede den væsenlige Del af det nævnte Løsøre for en månedlig Leje af 10 Kroner paa Vilkaar, at samtlige Genstande skulde overdrages ham til Ejendom, naar 260 Kroner var betalte i Leje. Herpaa betalte Pedersen efter Haanden 60 Kroner, og i Maj 1904 modtog han fra Tiltalte, der havde beholdt den falske Veksel i sin Besiddelse, 3 Krævebreve, af hvilke det sidste, dateret 18 Maj 1904, lyder saaledes: »Paa Lørdag sender jeg den hos mig beroende Veksel til Herredskontoret i Rødby«.

Den 7de Juli s. A. anmeldte Tiltalte det passerede til Politimesteren i Fuglse Herred, idet han angav Pedersen som skyldig i Falsk og Bedrageri, hvilket foranledigede, at Undersøgelse blev indledet først mod Pedersen og derefter tillige mod Tiltalte selv.

Tiltalte erkender, at der ved Ordet »Han« i Telegrammet af 5te Juni 1903 sigtedes til Pedersen, og at han afsendte det for at bevæge Johanne Margrethe Hansen til at paatage sig den oven omhandlede Vekselforpligtelse, hvilken Forklaring han først har ændret derhen, at det alene var hans Hensigt med Telegrammet at fremtvinge en Afgørelse, og derefter derhen, at han vilde give Johanne Margrethe Hansen en Meddelelse om, hvad han agtede at foretage, hvilket han ikke vilde gøre uden at meddele hende det.

Om Brevet til H. J. Rasmussen af 7de Juni 1903 forklarer Tiltalte, at han skrev det i Vrede over den Behandling, han havde været Genstand for, uden Tanke om derved at ville paavirke Adressaten til at hjælpe Pedersen ud af Forholdet til Tiltalte.

Endelig har han om Brevet til Pedersen af 18 Maj 1904 udsagt, at det alene gik ud paa at meddele Pedersen, hvad han agtede at gøre, og faa et Svar fra denne, men at han ikke har tænkt paa at true Pedersen med Anmeldelse for at faa ham til at betale Afdrag paa Gælden.

Efter Indholdet af Telegrammet og Brevet af 7 Juni 1903 i Forbindelse med det i øvrigt foreliggende maa det antages, at Tiltalte ved at afsende dem er gaaet ud paa at skaffe sig Fyldestgørelse af hans Krav paa Pedersen ved Trusel om at melde denne for det begaaede Falsk, og det maa billiges, at han ved den indankede Dom for saa vidt er funden skyldig til Straf efter Straffelovens § 245.

Ved Dommen er Afsendelsen af Brevet af 18 Maj 1904 til Pedersen henført under samme Lovbestemmelse, idet der er lagt særlig Vægt paa en af Tiltalte under Forhøret afgiven Erkendelse af, at det for Vekslen til Grund liggende Mellemværende var bortfaldet ved den af ham med Pedersen indgaaede Overenskomst; men da Tiltalte i Forbindelse dermed har forklaret, at han paa Brevets Afsendelsestid gik ud fra, at Vekslen ikke var bragt ud af Verden, førend Pedersen havde opfyldt sine Forpligtelser efter Lejekontrakten om Løsøret, findes den i Brevet indeholdte, til Pedersen rettede Trusel om kriminel Undersøgelse ikke at falde ind under den anførte Lovbestemmelse.

Straffen for Tiltalte, der er født den 23de Januar 1845 og ikke funden forhen straffet, findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Tirsdag den 6 Juni.

Nr. 71. Stenhugger **Niels Rasmussen** (Lunn efter Ordre)

contra

Grevskabet Hardenberg-Reventlow (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Fæsteret til et Hus.

Musse Herreds ordinære Rets Dom af 3 September 1903: Indstævnte, Stenhugger Niels Rasmussen af Radsted, bør inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fraflytte og ryddeliggøre den af ham for Tiden besiddede, Citanten, Grevskabet Hardenberg-Reventlow, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 55 af Radsted By og Sogn. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Maj 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Appellanten, Stenhugger Niels Rasmussen af Radsted, for saa vidt angaar den af de Appelindstævnte, Grevskabet Hardenberg-Reventlow, nedlagte Erstatningspaastand, bør for deres Tiltale fri at være, og at Sagens Omkostninger for Underretten ophæves, samt saaledes, at den ved Dommen bestemte Frist af 4 Uger regnes fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Overretten bør Appellanten betale til de Appelindstævnte med 60 Kroner, som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Der tillægges Prokurator Gottschalch i Salær 60 Kr., som udredes af det offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger, derunder Appellantens egen Procedure og de afgivne Vidneforklaringer, findes det uantageligt, at der har været truffet nogen bestemt Aftale om Overdragelse af en Brugsret over den paagældende Husejendom, idet det tvært imod maa antages, at det kun har været tilladt Appellanten indtil videre at forblive hensiddende paa Ejendommen. Da herefter Forordning 27 Maj 1848 § 11 er uanvendelig i det foreliggende Tilfælde, vil den indankede Dom efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den fastsatte Frist af fire Uger regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Stenhugger Niels Rasmussen, til Indstævnte, Grevskabet Hardenberg-Reventlow, med 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved Musse Herreds ordinære Rets Dom af 3 September 1903 i en af de appelindstævnte, Grevskabet Hardenberg-Reventlow, mod Appellanten, Stenhugger Niels Rasmussen af Radsted, anlagt Sag blev Appellanten, der havde paastaet sig frifunden, overensstemmende med de appelindstævntes Paastand dømt til inden 4 Uger efter Dommens Forkyndelse under en daglig Mulkt af 5 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse for hver Dag, han maatte sidde Dommen overhørig, at fraflytte og ryddeliggøre den af ham besiddede, Grevskabet tilhørende Ejendom Matr. Nr. 55 af Radsted By og Sogn. Om Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaet sig tilkendte, og om en af Grevskabet nedlagt Erstatningspaastand udtaltes intet i Dommens Konklusion, medens det i dens Præmisser udtaltes, at Omkostningerne vilde være at ophæve, og at Erstatningspaastanden ikke kunde tages til Følge.

Efter meddelt Bevilling til fri Proces har Appellanten her for Retten ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Gottschalch, paastaet denne Dom forandret overensstemmende med sin i første Instans nedlagte Paastand, medens de appelindstævnte have paastaet den stadfæstet.

Efter de foreliggende Oplysninger og Proceduren ere Sagens Omstændigheder i det væsentlige følgende:

Appellantens Fader, Husmand Rasmus Nielsen, som var Fæster af den ommeldte Ejendom, af Hartkorn 3 Skpr. 2 Fdk. $1\frac{3}{4}$ Alb., af hvilken han bl. a. i Følge Overenskomst af 13 Oktober 1849 svarede en aarlig Afgift af 32 Kroner, døde den 16de Oktober 1897. I en Aarrække forinden havde Appellanten boet hos ham paa Ejendommen og hjulpet til med at drive den. Efter Faderens Død blev han boende paa Ejendommen, som han siden har drevet, og forhandlede i de følgende Aar gentagne Gange med vedkommende Godsinspektører om, hvorledes hans Forhold til Grevskabet kunde ordnes. Saaledes forhandlede han kort efter Faderens Død med den daværende Godsinspektør, Justitsraad Clasen, der udtalte inden Forholdets Ordning at maatte tale herom med Grevskabets Besidder, som da var fraværende. Efter at Justitsraad Clasen i August 1899 var død, forhandlede Appellanten flere Gange paa Godskontoret om Indholdet af en Lejekontrakt, hvorved Ejendommen skulde udlejes til ham, senest i September 1900, uden at endelig Overenskomst opnaedes. Appellanten indbetalte i Tiden efter Faderens Død Skatter og Afgifter af Ejendommen paa Godskontoret og modtog gennem dette i Efteraaret 1898 en paa

»Husmand Niels Rasmussen, Øster Radsted« lydende Skattekvitteringsbog, hvori der første Gang den 22 November 1898 kvitteredes for betalte Skatter. Under samme Dato kvitteredes der af Godskontoret i den paa Faderens Navn lydende Skattekvitteringsbog for Hus- og Jordafgift for Aaret til 1 Maj 1899, stor 32 Kr., medens der senere af Godskontoret i Appellantens Skattekvitteringsbog meddeltes ham Kvitteringer for, at han den 28 November 1899 paa Jordafgiften for Aaret til 1 Maj 1900 havde betalt 32 Kr., og at han den 30 Oktober 1900 havde betalt Lejeafgift for Aaret til 1 Maj 1901 med 32 Kr. Den 1 Oktober 1900 havde den daværende Godsinspektør ladet forkynde en Opsigelse for Appellanten til inden 1 Maj 1901 at fraflytte Ejendommen, i hvilken Opsigelse det udtaltes, at Appellanten aldrig havde erhvervet nogen Ret til, som Fæster eller Lejer, at bebo denne. Appellanten protesterede imidlertid mod Opsigelsen i en Dagen efter af ham underskrevne Tilkendegivelse til Godsinspektøren, idet han nu gjorde gældende i sin Tid med afdøde Justitsraad Clasen at have truffet Aftale om at fortsætte Fæstet af Ejendommen paa samme Vilkaar, paa hvilke Faderen havde haft den i Fæste.

Under Sagen har Appellanten anbragt, at denne Aftale blev truffen et Aars Tid efter hans Faders Død, medens de appellindstævnte har benægtet, at Justitsraad Clasen har tilfæstet ham Ejendommen. Til Støtte for Rigtigheden af sit nævnte Anbringende har Appellanten henvist til, at der i Efteraaret 1898 blev meddelt ham Skattekvitteringsbog som oven anført. Han har derhos under Paaberaabelse af Bestemmelsen i Frdn. 27 Maj 1848 § 11, 2det Punktum, gjort gældende, at han, som i over 6 Maaneder upaataalt vil have besiddet Ejendommen, i Følge denne Lovbestemmelse maa formodes at have faaet Ejendommen tilfæstet paa sin og Hustrus Livstid.

Der maa imidlertid gives de appellindstævnte Medhold i, at bemeldte Lovbestemmelse ikke kan komme til Anvendelse, allerede fordi det ikke ved det af Appellanten oplyste overfor de appellindstævntes Benægtelse findes gjort antageligt, at der overhovedet er overdraget ham nogen Brugsret over Ejendommen.

Det bemærkes i saa Henseende, at Appellanten intet som helst Bevis har ført for Rigtigheden af sit Anbringende om at have faaet Ejendommen tilfæstet ved en med Justitsraad Clasen truffen Aftale — det maa tvært imod efter det foreliggende anses for usandsynligt, at saadan Aftale er truffen — og at Appellantens Forbliven paa Ejendommen efter Faderens Død, som de appellindstævnte kun ville have fundet sig i under den Forudsætning, at det vilde komme til en Overenskomst med ham om hans Overtagelse af Ejendommen, lige saa lidt som den Omstændighed, at han under denne sin Besiddelse af Ejendommen har betalt de oven nævnte Præstationer mod Kvittering i den ham meddelte Skattekvitteringsbog, kan betragtes som Bevis for, at Ejendommen er bleven overdraget ham til Brug.

Den indankede Dom vil herefter — uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa, hvad de appellindstævnte i øvrigt have anført til Støtte for deres Paastand — overensstemmende med denne være at stadfæste, dog saaledes, at det ved bemeldte Dom med Hensyn til den oven nævnte Erstatningspaastand og Sagens Omkostninger staturerede bliver at optage i Domskonklusionen, og saaledes, at den ved

Dommen bestemte Frist bliver at regne fra nærværende Doms Forkyndelse.

Sagens Omkostninger her for Retten, hvis Udredelse hver af Parterne har paastaet paalagt den anden Part, findes Appellanten at burde betale de appellindstævnte med 60 Kr., medens det Prokurator Gottschalch, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 60 Kr., bliver at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 14 Juni.

Nr. 193.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Mikkelsen (Def. Liebe),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 225.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 14 Januar 1905: Tiltalte, Hestehandler Hans Mikkelsen af København, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Raaschou, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Wimmer, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Sally og Overretsprokurator Kaas for Overretten betaler Tiltalte, Hestehandler Hans Mikkelsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Mikkelsen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hillerød Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Hestehandler Hans Mikkelsen, som er født den 18 Marts 1858, og som ved Kronborg østre Birks Ekstrarets Dom af 24de Oktober 1888 er anset efter Straffelovens §§ 257 og 253, kfr. § 251, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Henhold til Straffelovens § 225.

Ved Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han i Sommeren 1904 af Tømrermester Carl Lange i Hillerød købte en Hingst, som han imidlertid ikke betalte straks, idet han fik Sælgeren til at sende sig denne den 18 August mod Løfte om at sende Sælgeren Købesummen med Posten. Tiltalte betalte imidlertid ikke det skyldige Beløb, og Lange — som har fastholdt, at den stipulerede Pris var 500 Kr., medens Tiltalte har hævdet, at den kun udgjorde 350 Kr. — anlagde derfor civilt Søgmaal mod Tiltalte til Betaling af Købesummen.

I den Anledning henvendte Tiltalte sig til en her boende Overretssagfører, for hvem han — mod bedre Vidende — opgav, at han havde betalt Tømrermester Lange den for Hingsten aftalte Købesum, som han opgav til 350 Kr., en Dag, da han var nede i Hillerød, men at der ikke var Vidner til Stede, da dette skete, og at han ikke modtog Kvittering. Paa Sagførerens Forestilling om, at der jo saa maatte foreligge et Bedrageri fra Langes Side, og at der burde indgives en Anmeldelse herom til Politiet, indgik Tiltalte, som ikke i Forvejen vil have tænkt sig, at dette kunde blive Følgen af den af ham givne urigtige Fremstilling, paa at indgive en saadan Klage, idet han, da Sagføreren nu lod en Anmeldelse skrive overensstemmende med den af Tiltalte givne Fremstilling, syntes, at han ikke kunde være bekendt at fragaa, hvad han havde sagt, hvorfor han underskrev denne, uagtet han var sig bevidst, at han derved rettede en falsk Sigtelse for Bedrageri mod Lange, og derved udsatte denne for Ubehageligheder, særlig ogsaa, at Undersøgelse blev indledet mod denne, og uagtet han af sin Sagfører blev gjort opmærksom paa den Risiko han løb, ved at indgive en saadan Klage til Politiet.

Den af Tiltalte underskrevne Anmeldelse, dateret 18de November 1904, hvori Undersøgelse begæredes indledet mod Tømrermester Lange i Anledning af hans i Anmeldelsen beskrevne bedragelige Forhold, blev derefter indgivet til Politimesteren i Hillerød.

Efter at Lange i den Anledning var bleven afhørt til en Rapport, hvorunder han forklarede, at Købesummen for Hingsten — udgørende 500 Kr. — ikke var betalt, og at han havde modtaget Breve fra Tiltalte, hvori han erkendte dette, blev den af Tiltalte indgivne Anmeldelse i et i Hillerød Købstads Politiret den 26de s. M. afholdt Forhør foreholdt denne, som fastholdt Anmeldelsens Rigtighed i et og alt, ogsaa efter at Langes Forklaring til Rapporten var ham foreholdt, idet han benægtede Rigtigheden af Langes Forklaring om, at han havde tilskrevet denne noget Brev, hvori han bad om Henstand med Betalingen af Købesummen for Hingsten. Først efter at et saadant Brev, som var skrevet af hans Hustru efter hans Anmodning, i et den 29de s. M. afholdt Forhør var bleven foreholdt Tiltalte, som imidlertid var sat

under Anholdelse, erkendte han, at han vedblivende skyldte Lange Købesummen for Hingsten, og at den af ham til Politimesteren indgivne Anmeldelse var falsk, idet han angav, at Grunden til, at han lod sig bevæge til at foretage dette Skridt, var, at han ikke i Øjeblikket saa sig i Stand til at betale det skyldige Beløb.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 225, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, — — — vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Nr. 195. Højesteretssagfører Liebe

contra

Peder Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 27de Januar 1905: Den af Tiltalte, privat Togbud Peder Sørensen af Løgten, for Overtrædelse af Straffelovens § 256, jfr. § 252, forskyldte Straf bortfalder i Henhold til Straffelovens § 58, men vil Tiltalte have at udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører J. Langballe, 20 Kr. De idømte Omkostninger at udredes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Marts 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til de Tiltalte paasigtede Forhold, for hvilke han er frifunden ved den indankede Dom, maa det i Henhold til de i Dommen anførte Grunde have sit Forblivende ved Frifindelsen. Da derhos det Strafansvar, Tiltalte maatte have paa draget sig ved sit Forhold overfor Tjenestepige Augusta Frederiksen, i hvert Fald maa bortfalde i Følge Straffelovens § 66, idet dette Forhold maa antages at ligge mere end 2 Aar forud for dets Paatale og ikke vilde egne sig til højere Straf end simpelt Fængsel, vil han i det hele være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Peder Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Døm fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Sørensen, der er født i Aaret 1846, og som, afset fra, at han i Følge sin Forklaring til en Rapport 2 Gange er idømt Bøder for ulovlig Udskænkning, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under denne Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Den 27 Juni f. A. leverede Gaardejer Peder Udsen af Rodskov, der er Formand for et Mejeri, til Landpostbud Jens Hansen af Løgten et Pengebeløb, der efter hans Opgivende udgjorde 660 Kr., nemlig 6 Hundredekronesedler, 1 Halvtredskroneseddel og 1 Tikroneseddel, som Udsen ønskede vekslet i Nationalbankens Filial i Aarhus mod 300 Kr. i Femkronesedler, 300 Kr. i En- og Tokronestykker, 40 Kr. i Femogtyveører og 20 Kr. i Tiører, i hvilket Øjemed Hansen atter skulde levere Pengene til Tiltalte, der ernærede sig ved mod Betaling at besøge Kommissioner for Egnens Folk og derfor til Stadighed tog med Toget til Aarhus. Pengene blev talte i Jens Hansens Overværelse og nedlagte i en lille Lærredspose.

Da Jens Hansen imidlertid den 29de s. M. bragte Udsen de vekslede Penge, viste der sig at mangle 100 Kroner. Den 14de Juli s. A. gjorde Udsen Anmeldelse om Sagen til Politiet, og da der straks opstod Mistanke om, at Tiltalte havde tilvendt sig det manglende Beløb, blev han anholdt og hensad, efter at der den 20de s. M. var afsagt Arrestdekret over ham, i Varetægtsfængsel indtil den 18de November f. A.

Den af Jens Hansen afgivne Forklaring gaar ud paa, at han talte Pengene, inden han modtog dem af Udsen, og derefter lagde Lærredsposen med Pengene i sin Posttaske. Da han samme Aften kom hjem og Tiltalte passerede forbi hans Ejendom, kaldte Hansen paa ham og overgav ham Posen med Pengene, idet han ytrede, at der var 660 Kr., ligesom han overensstemmende med det foranførte gav ham Besked om, hvorledes de skulde veksles.

Efter Hansens videre Forklaring udtog Tiltalte Pengene af Lærredsposen, talte dem og lagde dem uden at gøre nogen Bemærkning i sin Tegnebog, medens han anbragte Posen i en lille Taske, som han bar paa Brystet. Næste Dags Aften bragte Tiltalte uden at tale om, at der manglede noget Beløb, de vekslede Penge i Lærredsposen, idet han satte Posen med Pengene ind i en Stue, hvor Hansens Hustru opholdt sig, og der tog Hansen Posen den følgende Morgen, hvorefter han uden at tælle Pengene bragte dem til Udsen, hvor det da viste sig, at der kun var 560 Kr.

Efter hvad Jens Hansen videre har forklaret, henvendte han sig ved sin Hjemkomst samme Dags Aften straks til Tiltalte, idet han ytrede, at Udsen ikke var fornøjet med Pengene, hvortil Tiltalte da straks sagde: »Hvordan da, mangler der 100 Kr.«, og da Hansen hertil svarede: »Ja, det maa Du jo vide«, udtalte: »Ja, saa maa jeg jo skaffe dem til i Morgen, saa maa jeg jo have faaet forkert i Banken.« Den sidst anførte Samtale mellem Jens Hansen og Tiltalte paahørtes af sidst nævntes Lejer, Skrædder Petersen, der om Samtalens Indhold har afgivet en med Hansens overensstemmende Forklaring.

Endvidere har Assistent i Nationalbankens Filial i Aarhus, Hermann, hvem Tiltalte for øvrigt under Forhøret har villet sigte for mulig at have tilvendt sig de manglende 100 Kr., forklaret, at Tiltalte i Banken havde afleveret en med Blyant skreven Bytteseddel, hvilken Seddel er kommen til Stede og fremlagt under Sagen, og hvorefter han skulde have 300 Kr. i Femkroner, 300 Kr. i En- og Tokroner, 40 Kr. i Femogtyveører og 20 Kr. i Tiører; men da Hermann, idet han aldeles aabenlyst paa Skranken talte de af Tiltalte medbragte Penge, saa, at der manglede 100 Kr. i det paa Byttesedlen angivne Beløb, gjorde han Tiltalte opmærksom herpaa, idet han paa ny optalte Beløbet for ham paa Skranken.

Efter hvad Hermann videre har forklaret, gjorde Tiltalte, saa vidt han erindrer, ikke nogen Indvending her imod — hvortil han har føjet, at han i modsat Fald ikke vilde have vekslet Pengene, men henstillet til Tiltalte at tage dem tilbage — hvorimod Tiltalte derefter paa Byttesedlen forandrede et Tretal til et Total, saaledes at det Beløb, der skulde veksles i En- og Tokronestykker, blev 200 Kroner i Stedet for 300 Kr.

Den nævnte Deponents Forklaring gaar endvidere ud paa, at han anser det for aldeles utroligt, at der kan foreligge en Fejltagelse, at Kassen ogsaa stemte den paagældende Dag, samt at Tiltalte nogle Dage senere indfandt sig i Banken og erklærede, at han havde faaet 100 Kr. for lidt, men fik det Svar, at det ikke passede, og at Kassen havde stemt, ved hvilken Lejlighed Tiltalte bl. a. udtalte, at han havde modtaget Pengene utalte af en Landpost.

Endelig har P. Udsen forklaret, at da han Dagen efter, at han havde modtaget de vekslende Penge, henvendte sig til Tiltalte med Besværing over, at der manglede 100 Kr., svarede Tiltalte, at de Penge, han havde faaet af Jens Hansen, havde han ogsaa leveret igen, hvorhos han udtalte: »Ja, hvad vil Du vel gøre mig, fordi de 100 Kr. mangler«, og da Udsen svarede, at han ad Rettens Vej vilde forsøge at faa sine Penge, ytrede Tiltalte, at dette ogsaa kunde være længe. For øvrigt fremgaar det af Sagen, at Tiltalte allerede forinden sin Anholdelse havde konfereret med en Sagfører om Sagen, uden at Tiden for denne Konference nærmere er oplyst.

Tiltalte har under Undersøgelsen vedblivende bestemt benægtet at have tilvendt sig de 100 Kr. Han har dernos benægtet at have talt Pengene, da han modtog dem af Jens Hansen, hvorimod han har indrømmet, at han ved nævnte Lejlighed, som han har udtrykt sig, har »talt paa dem«. I øvrigt have hans Forklaringer i flere Henseender haft et forbeholdent og usandsynligt Præg.

Tiltalte har saaledes forklaret, at han ikke kan huske, om han overfor P. Udsen har udtalt sig som af denne forklaret, og at han ej heller kan huske, at Jens Hansen til ham sagde, hvor mange Penge der var, eller hvorledes de skulde veksles, uagtet han har maattet indrømme at have skrevet den fremlagte Bytteseddel, paa hvilken Bytningen var angivet, ganske i Overensstemmelse med, hvad der af P. Udsen og Jens Hansen er forklaret om, hvorledes den skulde ske. I øvrigt vil Tiltalte ej heller kunne erindre, naar han har skrevet den ommeldte Seddel.

Om nu end det oplyste i høj Grad tyder paa, at Tiltalte har tilvendt sig de ommeldte 100 Kroner, kan det dog — selv bortset fra, at den Mulighed ikke kan anses udelukket, at der fra Gaardejer Udsens eller Landpost Hansens Side har foreligget en Fejltagelse i Henseende til Størrelsen af det Beløb, der blev leveret Tiltalte — ikke mod dennes Benægtelse anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed med Hensyn til nogen Del af det ham betroede Pengebeløb, idet der navnlig ikke ved det om hans Pengeforhold og Forbrug af Penge fremkomne er oplyst noget af videre Betydning, der kan anses at bestyrke den mod ham rejste Mistanke i saa Henseende, og Tiltalte vil saaledes for saa vidt være at frifinde.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte i Eftersommeren 1902 af Tjenestepige Augusta Frederiksen af Skødstrup fik i Kommission at hente en hende tilhørende omtrent ny Gloriapary, der var bleven glemt i en Bagerbutik i Aarhus, og Tiltalte har nu vedgaaet, at han, uagtet han havde faaet Paraplyen udleveret i bemeldte Butik, ved sin Hjemkomst erklærede til Pigen, at den ikke fandtes der. Pigen lod ham derefter eftersøge Paraplyen et andet Sted i Aarhus, hvor den kunde tænkes at være glemt, og Tiltalte maa antages at have modtaget Budpenge begge Gange. Tiltalte, der ogsaa længe efter Undersøgelsens Begyndelse benægtede at have faaet Paraplyen, har efter at have indrømmet Modtagelsen i øvrigt afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han paa Hjemvejen havde glemt den i Jernbanetoget og derefter ikke vilde røbe, at han havde forrettet sit Ærinde saa daarligt, hvorfor han nægtede at have faaet Paraplyen.

Selv om denne Forklaring lægges til Grund, maa Tiltalte imidlertid anses ved sin Fragaalelse af Modtagelsen af Paraplyen og den derved tilsigtede Unddragelse af den ham paahvilende kontraktmæssige Forpligtelse til i Mangel af Paraplyens Aflevering at tilsvare Ejerinden dens Værdi at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der findes at maatte henføres under Straffelovens § 257.

Tiltalte er endelig sigtet for forskellige mindre betydelige Besvigelser ved Udførelsen af de ham betroede Kommissioner. I Eftersommeren 1903 havde Tiltalte saaledes af Tjenestepige Christine Jørgensen af Løtten faaet i Kommission at købe en nærmere angiven Blomst til Pris 1 Kr. hos en Gartner i Aarhus, og den mod Tiltalte rettede Sigtelse gaar ud paa, at han, der af Gartneren i Stedet fik udleveret 2 mindre Blomster til Pris 50 Øre Stykket, idet han ingen havde til 1 Kr., kun leverede Pigen den ene af Blomsterne under Foregivende af, at den havde kostet 1 Kr., og først, da Pigen fandt den for lille til Prisen og erklærede at ville telefonere til Gartneren derom, afleverede ogsaa den anden Blomst.

Saaledes som dette Punkt foreligger oplyst, findes Tiltalte imidlertid ikke i saa Henseende, om end de af ham afgivne Forklaringer til Dels ere indbyrdes modsigende og lidet sandsynlige, mod sin Benægtelse at kunne anses overbevist om noget strafbart Forhold. For saa vidt Tiltalte dernæst er sigtet for at have ladet sig et Urglas, som han en Gang havde købt i Aarhus for den samme Pige, betale med 50 Øre, uagtet det kun havde kostet 35 Øre, er Rigtigheden heraf ikke mod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, hvilket ogsaa gælder en mod ham fremkommen Sigtelse for ved et Indkøb af Varer til Mejeribestyrelsen at have ladet sig betale 1 Kr. 25 Øre i Stedet for 1 Kr. for Varerne.

Endelig er Tiltalte sigtet for at have villet tilvende sig henholdsvis 2 Kr. 42 Øre, 1 Kr. 8 Øre og 60 Øre, som han af forskellige Personer havde faaet udbetalt for deraf at betale for Farvning og Kartning af Uld, men ikke havde indbetalt til vedkommende Farver, i hvis Bøger de paagældende Personer staa debiterede for Beløbene, men Tiltaltes Paastand om at have haft til Hensigt at betale Farveren Beløbene vil efter Omstændighederne ikke kunne forkastes.

Efter det foranførte bliver der alene Spørgsmaal om at anse Tiltalte med Straf, for saa vidt angaar det af ham overfor Augusta Frederiksen udviste Forhold, og da det ved Underrettsdommen findes retteligt antaget, at den af Tiltalte udholdte Varetægtsarrest vil kunne træde i Stedet for den af ham i saa Henseende forskyldte Straf, vil bemeldte Dom — — — kunne stadfæstes.

Mandagen den 19 Juni.

Nr. 68.   Redaktør **Johannes Hansen** (Ingen)

contra

Sagfører **A. Leidesdorff** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 69.   **Redaktør Johannes Hansen** (Ingen)

contra

Tømmermester G. Leidersdorff (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 70.   **Redaktør Johannes Hansen** (Ingen)

contra

Sagfører A. Leidesdorff (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Juni 1905.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 18.

Mandagen den 19 Juni.

Nr. 73. Redaktør **Johannes Hansen** (Ingen)

contra

Tømmermester **G. Leidersdorff** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 84. Redaktør **Johannes Hansen** (Ingen)

contra

»Société d'éditions littéraires et artistiques« (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Johannes Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 31. Tjenestekarl Laurids Christensen (Winther efter Ordre)

contra

Gaardbestyrer Peter Juul (Ingen),

betræffende Appellantens Krav paa Løn og Kostpenge i Anledning af Bortvisning fra Tjenesten.

Salling Herreds Politirets Dom af 26de November 1903: Indklagede, Gaardbestyrer Peter Juul af Korshavn, Avernakø Sogn, bør til Klageren, Tjenestekarl Laurids Christensen af Munkø, Avernakø Sogn, betale det paastævnte Beløb 206 Kr. 96 Øre tillige med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7 April d. A. at regne, til Betaling sker, og erstatte Klageren Sagens Omkostninger med 74 Øre. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1904: Appellanten, Gaardbestyrer Peter Juul af Korshavn, bør til Appellindstævnte, Tjenestekarl Laurids Christensen af Munkø, betale 102 Kr. 44 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 April 1903, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger for Underretten med 74 Øre. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Indstævnte den 29 Marts 1903 uberettiget har bortvist Appellanten af Tjenesten. Da nu Indstævntes Anbringende om, at Tyendeforholdet i Følge Aftalen uden Opsigelse skulde ophøre den 1 Maj 1903, ikke blot er ubestyrket, men det endog efter det foreliggende maa anses som lidet sandsynligt, at saadan Aftale er truffen, maa det billiges, at Appellantens Paastand ved Politiretsdommen er tagen til Følge, og denne Dom vil derfor være at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte at maatte betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Indstævnte, Gaardbestyrer Peter Juul, det Retsgebyr, som skulde erlægges, saafremt Sagen ikke for Appellantens, Tjenestekarl Laurids Christensens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Winther

i Salarium 80 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende fra Salling Herreds Politiret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appelindstævnte, Tjenestekarl Laurids Christensen af Munkø, under Anbringende af, at Appellanten, Gaardbestyrer Peter Juul af Korshavn, havde fæstet ham som Tjenestekarl fra 1 November 1902 til 1 November 1903 for en halvaarlig Løn af 90 Kr., men den 29de Marts 1903 uden lovlig Grund bortvist ham, Appelindstævnte tilpligtet at betale ham Løn for det anførte Aar, 180 Kroner, med Fradrag af et paa Lønnen for 1ste Halvaar ydet Forskud af 10 Kr. eller i alt 170 Kr. samt Kostpenge for 8 Uger à 66 Øre pr. Dag, 36 Kr. 96 Ø., altsaa 206 Kroner 96 Øre, med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Klagens Dato, den 7 April 1903, samt Sagens Omkostninger. Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved Politirettens Dom af 26 November 1903 toges Appelindstævntes Paastand til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemtes til 74 Øre.

Denne Dom har Appellanten indanket for Overretten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand; subsidiært har han paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale Appelindstævnte Løn for Tiden til 29de Marts 1903, beregnet efter 90 Kr. for et halvt Aar og med Fradrag af det betalte Forskud af 10 Kr., eller 63 Kr. 50 Øre. Endelig har Appellanten paastaet sig tillagt Appelsagens Omkostninger hos Appelindstævnte.

Denne er, skøndt lovligt varslet, ikke mødt for Overretten. Det maa anses uomtvistet, at Appellanten den 29de Marts f. A. havde et Ordskifte med Appelindstævnte, hvem han bebrejdede Efterladenhed med Hensyn til Vanding af Hestene, og at Appelindstævnte herunder til Appellanten udtalte, at han var en simpel Mand, samt at Appellanten kort efter dette Ordskifte indfandt sig i Karlekammeret, hvor Appelindstævnte da befandt sig, og bad ham forføje sig bort, da han intet mere havde at gøre her, efter 2 under Sagen førte Vidners Forklaringer med Tilkendegivelse af, at Appellanten nok i modsat Fald skulde faa fat i Folk til at faa Appelindstævnte ud. Appelindstævnte forlod herefter sin Plads.

Efter Appellantens Fremstilling havde Appelindstævnte derhos under oven nævnte Ordskifte, under hvilket han efter Appellantens Anbringende optraadte truende og endog stødte Appellanten haardt i Siden, til Appellanten ytret, at hvis denne ikke var tilfreds med ham, kunde han godt rejse, hvad Appellanten besvarede bekræftende. Appellanten, der har benægtet at have bortvist Appelindstævnte, gør derfor gældende, at Tyendeforholdet maa anses som hævet i Følge gensidig Overenskomst.

Appelindstævnte — efter hvis Fremstilling det var Appellanten, der øvede Vold mod ham og udskældte ham, hvorfor han fremkom

med den ovenfor anførte Udtalelse om, at Appellanten var en simpel Mand — benægter ved paagældende Lejlighed at have ytret, at han godt kunde rejse; det var efter Appelindstævntes Anbringende Appellanten, der under det omtalte Ordskifte udtalte, at Appelindstævnte skulde pakke sit Tøj og rejse. Ingen af Parterne har godtgjort Rigtigheden af deres Fremstillinger om, hvad der passerede under det omtalte Ordskifte, for saa vidt det staar i Strid med det af Modparten anførte. Som Sagen herefter foreligger, maa der gives Appelindstævnte Medhold i, at han har været beføjet til at betragte Appellantens Udtalelser i Karlekammeret som en Bortvisning, og da Appellanten ikke findes at have, som af ham hævdet, haft tilstrækkelig Grund hertil ved Appelindstævntes Udtalelse om, at Appellanten var en simpel Mand, maa Appelindstævnte anses som bortvist uden lovlig Grund.

Idet der ikke overfor Appelindstævntes fra først af under Sagen fremsatte og med Appellantens Procedure stemmende Anbringende om, at Tyendeforholdet var indgaaet paa bestemt Tid, vil kunne tages noget Hensyn til Appelindstævntes senere under Proceduren fremsatte, ubeviste Anbringende om, at Tyendeforholdet var indgaaet halvaarsvis og derfor, da lovlig Opsigelse til 1 Maj 1903 ikke var sket, maatte anses stiltiende fornyet for et halvt Aar, og da Bevisbyrden for, at Tyendeforholdet var indgaaet for hele Aaret til 1ste November 1903, overfor Appellantens Anbringende om, at det kun var indgaaet for Halvaaret til 1 Maj 1903, efter Omstændighederne maa paahvile Appelindstævnte, og han ikke har bevist dette, vil Appellanten i Medfør af Tyendelovens § 46 være at tilpligte at betale Appelindstævnte Lønnen for Halvaaret til 1 Maj 1903, 90 Kr., med Fradrag af det ydede Forskud af 10 Kr., samt Kostpenge à 66 Øre pr. Dag for Tiden fra 29 Marts til 1 Maj 1903, eller 22 Kr. 44 Øre. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvis Bestemmelse med Hensyn til Sagens Omkostninger det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende, være at forandre.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 33. Glarmester Joseph Christian Moses (Bülow)

contra

Amtmanden over Odense Amt paa det offentliges Vegne
(Ingen),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Odense Købstads Politirets Dom af 7 Maj 1904: Tiltalte, Glarmester Joseph Christian Moses af Odense, bør til Odense Købstads Kæmnerkasse betale en Bøde paa 10 Kroner samt udrede Sagens

Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juni 1904: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Hartmann og Prokurator Gottschalch for Overretten betaler Tiltalte Joseph Christian Moses 15 Kroner til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Følge kongeligt Reskript af 8 Oktober 1904 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Ved de under Sagen tilvejebragte Erklæringer fra Bestyrelsen for Glarmesterlavet i Danmark og fra Bestyrelsen for dettes 1ste Afdeling, København, maa det anses godtgjort, at det i en lang Aarrække har været almindelig Brug for Glarmestrene saavel i København som i Provinserne at føre Lager af uindrammede Billeder, og at sælge disse, baade saaledes, at Billederne ved Salget indrammedes, og uden at dette fandt Sted. Da nu Næringslovens § 19 foreskriver, at Spørgsmaal om Grænserne mellem de forskellige Haandværks eller Fabriksnæringers Berettigelse bliver at afgøre efter Lov og Sædvane. og denne Bestemmelse analogisk maa komme til Anvendelse ved Spørgsmaalet om Grænserne for Haandværkernes Handelsberettigelse, idet de i saa Henseende i Lovens § 23, 3dje og 4de Punktum, givne Regler ikke kunne anses udtømmende, har Appellanten, Glarmester Moses af Odense, i den oven nævnte Sædvane haft Hjemmel til den af ham drevne Handel. Han vil derfor være at frifinde for det offentlige Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser ville være at udrede af det offentlige, der ligeledes vil have at betale ham, som har indbragt Sagen hertil i den civile Processes Former, Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Glarmester Joseph Christian Moses, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det offentlige, der ligeledes betaler Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende fra Odense Købstads Politiret indankede Sag tiltales Joseph Christian Moses, som er født den 24de Januar 1871 og ikke funden forhen straffet, for ulovligt Næringsbrug. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Forklaring i Forbindelse med det i øvrigt oplyste godtgjort, at Tiltalte, der har Borgerskab som Glarmester i Odense, har ført et Lager af uindrammede Billeder, at han har forevist disse for Kunder, som indfandt sig hos ham for at købe et Billeder, og at han derefter har solgt af Billederne til Kunderne. Der maa gaas ud fra, at det almindelige har været, at Billederne, efter at den paagældende Kunde havde gjort sit Valg, ere solgte i indrammet Stand, men Tiltalte har erkendt, at han ogsaa i enkelte Tilfælde har afhændet uindrammede Billeder, for hvilke han da har beregnet almindelig Boghandlerpris.

Medens Tiltalte i Henhold til Næringslovens § 23 maa anses at have været berettiget til under de angivne Omstændigheder at sælge indrammede Billeder, findes Tiltalte ved Salget af uindrammede Billeder at have gjort sig skyldig i ulovligt Næringsbrug.

Som Følge af det anførte er Tiltalte ved Politiretsdommen rettelig anset efter Næringslovens § 75, og da Straffen findes passende bestemt til en Odense Købstads Kæmmerkasse tilfældende Bøde af 10 Kroner, ligesom Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte have at betale 15 Kr. til hver.

Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har været lovlig.

Fredag den 23 Juni.

Nr. 110. Højesteretsadvokat Winther

contra

Hans Thorvald Kruse (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 193 og for bedrageligt Forhold.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 2 November 1903: Arrestanten, praktiserende Læge Hans Thorvald Kruse, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Elatsraad Bredstrup, 125 Kr. og til Defensor, Overretssadvokat Buhl, 100 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Marts 1904: I Henseende til Sigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 193 bør Arrestanten Hans Thorvald Kruse for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. For saa vidt angaar Tiltalen for bedrageligt Forhold, bortfalder

den forskyldte Straf. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær hver 100 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen og Justitsraad Neckelmann, i Salær ligeledes hver 100 Kr., udredes med en Femtedel af Arrestanten og med fire Femtedele af det offentlige. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Behandlingen af Mette Sørine Jensen, maa det af de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, imod hvilke intet væsenligt findes at erindre, have sit Forblivende ved, at der ikke er paalagt Tiltalte Strafansvar.

Ved Dommen er det ligeledes rettelig antaget, at Tiltalte ved at rette den deri omhandlede, paa urigtige Foregivender byggede Opfordring til andre Læger om Pengebidrag til »en ældre Kollega« — hvorved han efter det oplyste utvivlsomt har handlet i egennyttig Hensigt — har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 257.

Hvad dernæst angaar det Tiltalte paasigtede Forhold overfor Ane Mette Cathrine Andersen bemærkes foreløbig, at han havde plejet legemlig Omgang med hende ikke alene, som i Dommen anført, den 20de Juni 1903, men ogsaa den 6te samme Maaned. Efter samtlige foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan der nu ikke være nogen Tvivl om, at Tiltalte har haft en bestemt Formodning om, at Mette Andersen var frugtsommelig, og netop med dette for Øje har underkastet hende den i Dommen fremstillede Behandling, der efter de foreliggende Lægeerklæringer ikke kan have haft noget andet Øjemed end Fosterfordrivelse. Han vil derfor ikke kunne undgaa Ansvar efter Straffelovens § 193, sidste Stykke, dog sammenholdt med § 46, da det efter det foreliggende findes betænkeligt at anse det for aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Mette Andersen virkelig var frugtsommelig.

Den af Tiltalte forskyldte Straf findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Hans Thorvald Kruse bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Rée 200 Kroner til hver og til Højesteretssagfører Jensen 300 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Thorvald Kruse, der er født i Aaret 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 193 og for bedrægeligt Forhold.

Efter at den i Aaret 1879 fødte Tjenestepige Ane Mette Cathrine Andersen i flere Aar havde staaet i utugtigt Forhold til Arrestanten — der er gift — uden at Forholdet havde haft Følger, ligesom hun i Følge sin Forklaring tidligere regelmæssig havde haft sin Menstruation, udeblev denne, efter at hun kort Tid i Forvejen, som det maa antages den 20 Juni 1903, havde haft Samleje med Arrestanten. Antagelig den 1 Juli henvendte Pigen sig da til Arrestanten, der praktiserede som Læge i Randers, og meddelte ham, at hendes Regler vare udeblevne, hvorefter han ordinerede Mikstur, liquor clauderi, af hvilken hun 4 Gange daglig skulde tage en Teskefuld. Da hun efter Indtagelsen af Miksturen fik stærk Diarrhoe og Opkastning, og den havde en modbydelig Smag, ophørte hun, efter at hun i Følge sin Forklaring havde brugt den formentlig højst 4 Gange, at tage den, hvad hun meddelte Arrestanten, som da erklærede, at saa skulde hun heller ikke tage den mere. I de følgende Dage vedblev Pigen at have stærke Opkastninger og maatte til sidst gaa til Sengs, hvorefter hendes Madmoder, Arkitekt Olivarius's Hustru, lod Arrestanten, der var deres Huslæge, tilkalde. Arrestanten erklærede, at Pigen led af Blegspot, for hvilken Sygdom han i Følge det oplyste allerede i flere Aar havde behandlet hende, og ordinerede, at hun skulde have varmt Vandomslag om Maven, men ingen Medicin, før Maven var i Orden. Efter at Pigen i 2 Dage havde ligget til Sengs, uden at hun i den Tid havde haft Opkastninger, stod hun med Arrestantens Tilladelse op, og straks samme Dag begyndte Opkastningerne paa ny, men uden Diarrhoe, og saaledes hengik nogle Dage, uden at Arrestanten, der af og til saa til hende, ordinerede andet end noget Jern. Da hendes Tilstand imidlertid vedblev at være daarlig, gav han hende paa ny en Mikstur — Bromkalium — hvilken hun i Følge sin Forklaring kastede op, medens Arrestantens Forklaring i saa Henseende gaar ud paa, at Miksturen øjensynlig hjalp, saaledes at hun kunde beholde Føde og Medicin uden Opkastning. Efter at Fru Olivarius havde meddelt Arrestanten, at hun var overbevist om, at Pigen var frugtssommelig, hvilken Antagelse han, der for øvrigt endnu ikke havde foretaget nogen Undersøgelse af hende, imidlertid afviste som formentlig ugrundet, foretog Arrestanten nu, i Følge sin Forklaring for at fremkalde Menstruationen, Tamponering af Patienten, idet han førte 3 Tamponer af Sygevat, hver af et Dueægs Størrelse, op i vagina, og 3 Dage efter skiftede han Tamponerne. Arrestanten gav derhos, navnlig ogsaa i den Tid, Pigen blev behandlet med Tamponerne, Ordre til, at hun skulde gaa Ture, i Følge hans Forklaring for at skaffe hende frisk Luft, Appetit og Kræfter. Da Menstruationen stadig ikke indfandt sig, ligesom Patienten blev svagere og svagere, og efter at Fru Olivarius havde talt med Arrestanten om at faa hende indlagt paa Sygehuset, hvad Arrestanten imidlertid modsatte sig, erklærede Arrestanten — der nogle Dage forinden havde underkastet Pigen en Undersøgelse, hvilken, i Følge Pigens Forklaring, bestod i, at han, efter at have anbragt hende paa et Bord, førte sin Haand op i hendes Underliv, medens Arrestanten har be-

tegnet den som en bimanuel Undersøgelse, efter hvilken Undersøgelse Arrestanten, i Følge Pigen videre Forklaring, udtalte, at hun ikke var frugtsommelig — at han maatte have hende hjem til sig og kloroformere hende for at undersøge hende, hvorhos han, i Følge den af Fru Olivarius afgivne Forklaring, til hende udtalte, at han ved at maale Livmoderen kunde faa Klarhed over, om Pigen var i Svangerskab. Den 25 Juli næst efter indfandt Pigen sig derefter hos Arrestanten og blev, efter at have klædt sig af og lagt sig paa Operationsbordet, kloroformeret af Arrestanten med Assistance af Student Olivarius, der den Gang havde taget 1ste Del af medicinsk Embedseksamen, og som af Arrestanten var anmodet om at bistaa ham ved Undersøgelsen. Efter at Pigen var bedøvet, undersøgte Arrestanten, efter hvad han har forklaret, hendes Bryster for at se, om der var Graviditetstegn, men bemærkede ingen saadanne, hvorhos han har forklaret, at han flere Gange tidligere havde bemærket, at et andet Graviditetstegn, den saakaldte linea fusca, ikke var til Stede. Arrestanten undersøgte hende nu bimanuelt, hvorunder han vil have fundet, at der ingen Forstørrelse var af uterus, og at collum var haard, og undersøgte hende dernæst med speculum; i det Øjeblik, dette berørte collum, der fandtes rød med Epithelafstødning omkring orificium uteri, væltede der, efter Arrestantens Forklaring, en Del purulent Udflod ud, hvorefter han vil have antaget, at der forelaa en endometritis (Betændelse af Livmoderen), hvad han ogsaa, i Følge den af Olivarius afgivne Forklaring, udtalte til denne. Han udskyllede derefter uterus med kogt Vand, der i Følge hans Forklaring udtømtes med Pus, noget Blod og tjavset Væv. Derefter indførte Arrestanten en Sonde i uterus, i Følge sin Forklaring saa let, som det var ham muligt; Caviteten syntes ham, i Følge hans Fremstilling, ikke forstørret. Endelig indlagde Arrestanten i vagina, nær op ad collum, et Stykke Jodoformgaze af $\frac{1}{8}$ Alens Længde og ca. 3 Tommer bredt, vækkede Pigen og sagde til hende, at hun havde Betændelse i Livmoderen.

Pigen blev derefter fulgt hjem og gik til Sengs, og da Arrestanten den følgende Dag saa hende, ytrede han, at hun havde godt af at røre sig, i Henhold til hvilken Udtalelse hendes Madmoder den 27de Juli, da den anden Pige i Huset var bleven syg, lod hende staa op og forrette sit Arbejde. Efter at der allerede forinden havde vist sig begyndende Blødning, fik Pigen Natten mellem den 29de og 30te Juli meget heftige Blødninger, hvorfor Arrestanten blev tilkaldt; han standsede derefter Blødningen ved at tamponere hende og anordnede, at hun skulde holde sig i Ro. Næste Dag viste Fru Olivarius Arrestanten en samlet Blodmasse, der, i Følge hendes Forklaring, var omgivet med Hud, og som var funden mellem det fra Pigen gaaede Blod, idet hun udtalte, at hun var overbevist om, at der forelaa en Abort, men Arrestanten benægtede dette og erklærede, efter at have pillet i den ommeldte Masse, at det blot var »Blodvinder«. I de følgende Dage laa Pigen til Sengs og spiste med god Appetit uden Opkastninger. Den 4 August lod Fru Olivarius, efter at hun havde været i Aarhus for at konferere med sin derboende Læge og derved faaet sin Mening, at Pigen havde aborteret, bestyrket, hende indlægge paa Rønders Sygehus, ved hvilken Lejlighed Arrestanten paa Forlangende afgav en Indlæggesskrivelse til Sygehuset, i hvilken han gav en Fremstilling af,

hvorledes han havde behandlet Pigen, hvilken i alt væsenligt er overensstemmende med det ovenfor anførte.

Den 5te s. M. indgav den konstituerede Sygehuslæge, Olsen, skriftlig Anmeldelse til Politiet, i hvilken det bl. a. hedder, at Omstændighederne ikke lode Tvivl tilbage om, at Arrestanten havde øvet Fosterfordrivelse paa Pigen, at der ved den straks foretagne Udskrabning fandtes Ægrester i uterus, og der var utvirlsomme Graviditetstegn, samt at Arrestantens Behandling kun kunde have taget Sigte paa at fremkalde en Abort, ligesom de Indgreb, der i Følge hans Indlæggelsesskrivelse vare foretagne den 25 Juli, nødvendigvis maatte medføre en Abort.

Arrestanten har nu ikke villet erkende, at Pigen har været frugt-sommelig, eller at han har antaget dette, i hvilken Henseende han, i øvrigt i Strid med den af Pigen afgivne Forklaring, har forklaret, at han ved sit Samleje med hende den 20 Juni, ved hvilket hun skulde være bleven besvangret, har draget Omsorg for, at Sæden ikke afgik inde i hendes Kønsele, og han har derhos bestemt benægtet, at hans Behandling af hende i nogen Henseende har tilsigtet at fordrive hendes Foster, idet han kun vil have haft til Hensigt dels at behandle hende for Blegssot, dels at fremkalde hendes Menstruation samt, som han her for Retten har anbragt, at konstatere, at hun tillige led af en Endometritis.

Som foranført har Læge Olsen erklæret og senere i Retten bekræftet, at der fandtes Ægrester i det den 4 August udskrabede, og endvidere har Læge Langballe, der assisterede ved Udskrabningen paa Sygehuset, forklaret, at han personlig ingen Tvivl nærer om, at det, som Læge Olsen ved nævnte Lejlighed paaviste som Ægrester, ogsaa var dette, dog med Tilføjende, at en sikker Afgørelse heraf til retslig Brug efter hans Mening ikke kan gives uden ved en mikroskopisk Undersøgelse. Det ved den ommeldte Lejlighed udskrabede var imidlertid ikke blevet opbevaret til nærmere Undersøgelse, hvorimod der den 7 August forrige Aar af de samme to Læger foretoges en fornyet Udskrabning af Pigens uterus, hvorefter de udskrabede Partikler bleve indsendte til mikroskopisk Undersøgelse ved Universitetets pathologisk-anatomiske Institut, hvis under 13de og 17de s. M. afgivne Erklæringer gaa ud paa, at der ikke ved Undersøgelse er paavist Ægrester eller andre Tegn paa Graviditet, men at det negative Resultat af Undersøgelsen formentlig ikke kan tjene til absolut Bevis for, at vedkommende Patient ikke har aborteret den 29de—30te Juli, hvilket Spørgsmaals Besvarelse imidlertid efter Institutets Opfattelse ligger udenfor dets Competence.

Medens der herefter, under Hensyn til, at der maa anses at have manglet behørig Undersøgelse af det ved den først foretagne Udskrabning forefundne, ikke i Henseende til Spørgsmaalet om Mette Andersens Graviditet vil kunne lægges nogen afgørende Vægt paa de fornævnte af Lægerne Olsen og Langballe afgivne Forklaringer, have disse Læger imidlertid endvidere forklaret om forskellige andre af dem hos Pigen forefundne, nærmere angivne Tegn paa, at hun havde været gravid, ligesom Stadslæggen i Randers til Brug under Sagen har afgivet en Erklæring af 10 August f. A. med en paategnet supplerende Erklæring af 19de s. M. om de af ham ved en Undersøgelse af Pigen

den 4de s. M. forefundne Graviditetstegn, med Hensyn til hvilke han har bemærket, at det maa antages sikkert, at de den 4de August af ham iagttagne Svangerskabstegn maa have været til Stede mindst i lige saa høj en Grad den 25de Juli. Fremdeles gaar en af det kgl. Sundhedskollegium under 30te September f. A. afgiven Erklæring ud paa, at de Graviditetstegn, der forefandtes den 4 August, ogsaa maa have været at paavise den 25 Juli. Endelig har Mette Andersen — hvis Forklaring saavel som de af Fru Olivarius, Student Olivarius samt Lægerne Olsen og Langballe under Sagen afgivne Forklaringer er bekræftet med Ed — forklaret, at Arrestanten den 26 Juli udtalte til hende, at han alligevel nok troede, at hun havde været frugtsommeligt, hvorhos Student Olivarius har forklaret, at Arrestanten den 25 Juli efter Undersøgelsen udtalte til ham, dels: »Nu har jeg kløet uterus saadan indvendig, at jeg nok skal faa hendes Blødninger i Gang igen«, — hvilken Udtalelse Arrestanten har benægtet at have brugt — dels, at det for ham — Arrestanten — var et stort Spørgsmaal, hvor vidt man kunde forsvare at lade en Pige, der var saa stærkt medtaget og afkræftet, staa et Svangerskab igennem, hvilken sidste Udtalelse Arrestanten har erkendt at være fremkommen med, men, saa vidt han husker, før Undersøgelsen, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han, saafremt Graviditet var blevet konstateret ved den paafølgende Undersøgelse, vilde have meddelt Familien dette, men ikke paa egen Haand vilde have foretaget noget for at afbryde Svangerskabet.

Selv om det nu herefter ligger nærmest at antage, at Mette Andersen virkelig paa det omhandlede Tidspunkt har været frugtsommeligt, kan dog Arrestantens Forklaring ikke forkastes, for saa vidt den gaar ud paa, at han vel under de foreliggende Omstændigheder fra første Færd ikke ansaa det for usandsynligt, at Pigen var gravid, men under sin Undersøgelse af hende snart fik Formodningen om et tilstedeværende Svangerskab afkræftet og derefter foretog Sondeindføringen for at faa, som han har udtrykt sig, et Plus til sin Overbevisning om, at hun ikke var svanger.

Hvad dernæst angaar Arrestantens Behandling af Mette, er det oplyst, at den af Arrestanten først anvendte Mikstur, liquor clauderi, bl. a. indeholder Aloe, der i alt Fald af Lægfolk anses at have fosterfordrivende Egenskaber, hvorhos det i Erklæring, der under Sagen ere afgivne af forskellige lægevidenskabelige Autoriteter, nemlig Stads-lægen i Randers, Professor Leopold Meyer og det kongelige Sundhedskollegium, er udtalt, at den af Arrestanten anvendte Behandling med Tamponering var egnet til at fremkalde Abort, og at den under Undersøgelsen den 25 Juli anvendte Sondeindføring var et i alt Fald saa godt som sikkert Middel hertil. Professor Meyer har særlig — i en den 3 September f. A. afgiven Erklæring — udtalt, at Arrestantens Behandling af Pigen alene kan forklares ud fra det Synspunkt, at han har villet afbryde et Svangerskab, og at der efter hans Overbevisning er sket en overlagt Fosterfordrivelse, hvorhos Sundhedskollegiet i den foran ommeldte Erklæring bl. a. har udtalt, at der er al Anledning til at tro, at den Behandling, som Pigen Mette Andersen blev underkastet den 25 Juli, har foranlediget den senere indtraadte Abort, og endvidere, at Kollegiet med Sygehuslægen er enigt i, at den af Arrestan-

ten anvendte Behandling af Pigen er en successiv Anvendelse af stærkere og stærkere Midler, der formaar at indlede og fremkalde Fødsel, og derhos i det hele kan slutte sig til den af Professor Meyer i hans oven nævnte Erklæring fremsatte Anskuelse.

Selv om der imidlertid gaas ud fra, at en Abort virkelig har fundet Sted — hvad dog ikke kan anses bevist — og at den har været en Følge af den Behandling, Arrestanten underkastede Pigen, kan det dog, naar Arrestantens Forklaring om ikke at have anset hende for frugtsommelig, som anført, bliver at lægge til Grund for Sagens Afgørelse, ikke anses godtgjort, at han ved den ommeldte Fremgangsmaade — der af Professor Meyer under Sagen er betegnet som en »Kunstfejl«, naar der kun er lidt Formodning om Graviditet, ligesom Indførelsen af en Sonde i uterus under de foreliggende Omstændigheder af Sundhedskollegiet er betegnet som »uforsvarlig« — har gjort sig skyldig i forsætlig eller tilsigtet Fosterfordrivelse, og Arrestanten vil derfor ikke for sit Forhold overfor Mette Andersen kunne anses strafskyldig.

Det er fremdeles under Sagen oplyst, at Arrestanten en Dag, som det maa antages i Begyndelsen af November Maaned 1901, undersøgte den i Aaret 1882 fødte Pige Mette Sørine Jensen, uden at det med Bestemthed er oplyst, hvad der gav Anledning til denne Undersøgelse. Arrestanten konstaterede ved Undersøgelsen, der foregik ved, at han stak en Haand op i hendes Underliv, at Pigen, hvad hun for øvrigt forud var bekendt med, var frugtsommelig, hvorhos han til Pigen fremkom med en Udtalelse, der, i Følge den af hende afgivne Forklaring, gik ud paa, at hun ikke kunde gaa Tiden ud, idet der var en Fejl ved Livmoderen, ligesom han til hendes Moder, som derefter henvendte sig til ham, for i Anledning af hans Udtalelser til Sørine at faa Rede paa, hvorledes det forholdt sig med Datteren, i Følge sin egen Forklaring udtalte, at hun var »voldsom snever« i Fødselsvejene, og at hvis det Foster, hun bar paa, voksede i Forhold til den Størrelse, det nu havde, vidte han ikke antage, at hun kunde føde et Barn, men at Fødselen paa et senere Tidspunkt maatte indledes, hvad han dog ikke vilde gøre, uden at der var endnu en Læge til Stede. I Følge den af Pigens Moder afgivne beedigede Forklaring, gik Arrestantens Udtalelse til hende derimod ud paa, at Datteren ikke kunde føde, og at det var Livet om at gøre, i hvilken Anledning hun i Følge sin videre Forklaring sagde til Arrestanten, at han ikke maatte gøre noget for at dække den ene eller den anden, hvortil han svarede, at saadant ikke var hans Hensigt, og at hvad han foretog sig, var kun for at frelse Pigen. Det er endvidere oplyst, at Pigen nogen Tid efter selv henvendte sig til Arrestanten, efter hvad hun har forklaret formentlig i Anledning af, at hun havde Opkastninger, og at han ved denne Lejlighed paalagde hende at tage et varmt Bad samt i øvrigt anordnede Ro og Sengeleje, samt at han senere indfandt sig i hendes Hjem, hvor hun laa til Sengs, og ved denne Lejlighed indførte en Tampon, bestaaende af $\frac{1}{8}$ Alen Jodoformgaze, i vagina. Men medens Arrestanten har forklaret, at denne Tamponering først fandt Sted, efter at han havde iagttaget, at der var sivet Blod ud paa Lagernerne, og at hendes Kønssdele vare blodige, hvorefter han følte sig overbevist

om, at der var begyndt en Abort, samt at han ved Tamponeringen havde til Hensigt at hjælpe Fosteret i dets Gang ned gennem Fødselsvejen, har saavel Pigen som hendes Moder forklaret, at der intet som helst Blod var kommet fra hende forinden Tamponeringen, og at han efter denne ved sine Besøg stadig spurgte, om Blodet endnu ikke var kommet. Medens Arrestanten endvidere har forklaret, at han mener at have skiftet Tamponen, og at Pigen højest har ligget med Tamponerne i 14 Dage, eller som han senere ved sin Defensor for Underretten har gjort gældende, højest i 6—8 Dage, gaa de af Pigen og hendes Moder afgivne Forklaringer ud paa, at hun blev liggende med Tamponen i ca. 3 Uger, hvorhos Pigen har forklaret, at den ikke blev skiftet.

Som det maa antages i Begyndelsen af December Maaned 1901, og et Par Dage efter, at Arrestanten havde fjernet Tamponen, fødte Pigen med Bistand af Arrestanten et dødfødt Drengbarn. Efter at han havde søgt efter Efterbyrden uden at faa fat i denne, forlod han Pigen, som et Øjeblik efter fødte endnu et dødfødt Drengbarn. Fosterene maa i Følge en af Stadslægen i Randers under Sagen afgiven Erklæring antages at have været omkring 5 Maaneder gamle. I øvrigt har Arrestanten forklaret, at det ved hans Hjælp fødte Barn var gullig-grønligt farvet paa Underlivet, hvorfor han formener, at Fosteret maa have været dødt allerede, da han første Gang undersøgte Pigen, hvad han ogsaa forud havde formodet paa Grund af, at hun i Følge sin Forklaring til ham i nogen Tid ikke havde mærket Fosterbevægelser — hvilke Antagelser for øvrigt, i Følge de under Sagen foreliggende Udtalelser fra forskellige lægevidenskabelige Autoriteter, maa anses for lidet velgrundede.

Arrestanten har derhos fastholdt, at han efter sin Undersøgelse af Pigen havde dannet sig den Anskuelse, at hun næppe vilde kunne gaa Svangerskabstiden ud.

En af fornævnte Stadslæge den 11 August 1903 efter stedfunden Undersøgelse af Pigen afgiven Erklæring gaar ud paa, at der ikke foreligger noget, der tyder paa, at hun ikke skulde kunne føde et fuldt udviklet Foster, til hvilken Erklæring Sundhedskollegiet i dets ovenfor ommeldte Erklæring har sluttet sig. Kollegiets Erklæring gaar med Hensyn til Sørine Jensen endvidere ud paa, at det efter de foreliggende Oplysninger, der ere meget mangelfulde, ikke kan udtale sig enten om, hvor vidt den af Arrestanten benyttede Tamponering har været berettiget, hvis der ikke forelaa de af ham paastaede Blødnings og Veer, eller om, hvor vidt disse Blødninger maa have været saa rigelige, at deres Tilstedeværelse maatte have været synlige for Pigen selv og hendes Moder, at paa kyndig Maade anbragte Tamponer kunne afbryde et Svangerskab i 5te Maaned, og at det er rimeligt at formode, at Tamponaden er anvendt for at afbryde Svangerskabet, hvorhos Professor Leopold Meyers oven nævnte Erklæring, der ligeledes for Sørine Jensens Vedkommende gaar ud paa, at der er sket en overlagt Fosterfordrivelse, ogsaa i denne Henseende er tiltraadt af Kollegiet.

Det kan imidlertid ikke anses godtgjort ved Undersøgelsen, at Arrestanten kan have haft et rimeligt Motiv til at forsøge Fosterfordrivelse med Hensyn til Pigen Sørine Jensen. Der vil derhos ej heller

kunne lægges nogen videre Vægt paa de af bemeldte Pige afgivne Forklaringer, idet hun, foruden at hun efter det oplyste maa antages at være i høj Grad løsagtig, tidligere er dømt for Tyveri. Idet her-efter den af Arrestanten afgivne Forklaring om, at Pigen allerede havde faaet Blødninger, forinden han tamponerede hende, uanset den af Pigens Moder afgivne Forklaring, ikke vil kunne forkastes, findes det under Hensyn bl. a. til det foran citerede Indhold af Sundheds-kollegiets Erklæring ikke at kunne anses godtgjort, at Arrestanten ved sin Behandling af bemeldte Pige har gjort sig skyldig i noget straf-bart Forhold.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten, for saa vidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Straffelovens § 193, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Hvad dernæst Tiltalen for bedrageligt Forhold angaar, er det op-lyst, at Arrestanten, efter at han i Efteraaret 1901 bl. a. under Fore-visning af et af ham selv affattet fingeret Brev, undertegnet »Deres bedrøvede Ven«, forgæves havde forsøgt at formaa en Læge i Randers til sammen med ham at foranstalte en Indsamling blandt Landets Læger, som han foregav til Fordel for en syg og elendig stillet Kollega, som han selv havde hjulpet over Evne, i December Maaned 1901 lod trykke i 1229 Eksemplarer et saa lydende med Arrestantens Under-skrift forsynet Cirkulære:

»En ældre Kollega er kommen i Nød; hurtig Hjælp er nød-vendig. Medfølgende Postanvisning bedes De udfylde og om-gaaende tilsende Undertegnede, der har paataget sig at indkas-sere Beløbene og aflægge Regnskab. Dette vil blive opbevaret, da der er Rimelighed for, at Beløbene vil blive tilbagebetalte i Løbet af et Par Aar«,

hvorefter han under Vedlæggelse af Postanvisningsblanketter, paa hvilke han, foruden sin Adresse, havde ladet paatrykke Beløbet »5 Kr.«, udsendte Henvendelserne til et lignende Antal danske Læger, dog ikke til Læger i Randers. Efter at der i de nærmeste Dage var tilsendt ham Postanvisninger fra en Del af Adressaterne paa Beløb, som det maa antages af i alt 1445 Kr., forbrugte Arrestanten selv straks største Delen heraf, men standsede derpaa Indsamlingen, som det maa an-tages foranlediget ved, at Lægeforeningen i Randers var skredet ind imod ham i Anledning af Indsamlingen og navnlig havde forlangt, at han skulde opgive Navnet paa den Læge, til Fordel for hvem denne fandt Sted, hvilket han vægrede sig ved og returnerede de derefter indkommende Postanvisninger, ligesom han i Løbet af nogle Maaneder ved Hjælp af et af ham med Bistand af sin Familie stiftet Laan til-bagebetalte de tidligere modtagne Beløb.

Arrestanten har benægtet, at det har været hans Hensigt selv at beholde de indsamlede Pengebeløb, idet han har forklaret, at Indsam-lingen skete til Fordel for en i København boende Læge, der er gift med en Søster til Arrestanten, og at han, der ikke havde gjort Svo-geren eller Søsteren bekendt med Indsamlingen, havde haft til Hensigt at tilstille sin nævnte Søster det indkomne Beløb. Til denne Forkla-ring, der i sig selv er usandsynlig og derhos er uden Støtte i det i øvrigt foreliggende, vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn, og Arrestantens Forhold med Hensyn til den ommeldte Ind-

samling maa herefter anses at have været forbundet med saadan Svig, at det maa blive at henføre under Straffelovens § 257; men idet Arrestanten, som det fremgaar af Sagen, under denne har været arresteret siden 7de August f. A., findes den af ham saaledes udstaaede Varetægtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde i Stedet for den af ham i saa Henseende forskyldte Straf, der ikke vilde kunne overstige en kortere Tids simpelt Fængsel, og denne Straf vil saaledes bortfalde.

Mandag den 26 Juni.

Nr. 39. Overretssagførerne **C. Koppel** og **V. S. Salom onsen** som Kuratorer i Fabrikant M. Bjørnsens, Firma Korkvarefab rikken »Skandia«s Konkursbo (Bülow)

contra

Grosserer **E. Feuerhake** (Overretssagfører Harboe),
betræffende Afkræftelse af en Transport.

Sø- og Handelsrettens Dom af 18de November 1904: Indstævnte, Grosserer E. Feuerhake, bør for Tiltale af Fabrikant M. Bjørnsens, Firma Korkvarefabrikken »Skandia«s, Konkursbo i denne Sag fri at være, og bør Sagsøgerne betale ham 50 Kroner i Sagsomkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Korkvarefabrikken »Skandia«s Konkursbo, til Indstævnte, Grosserer E. Feuerhake, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved at indbringe nærværende Sag her for Retten have Kuratorerne i Fabrikant M. Bjørnsens Firma, Korkvarefabrikken »Skandia«s Konkursbo, der behandles ved Frederiksbjergs Birks Skifteret, overfor Indstævnte, Grosserer E. Feuerhake, nedlagt Paastand paa, at en til ham af Fabrikant Bjørnsen den 18 September 1902 udstedt Transport paa et Assurancebeløb kendes ugyldig og uforbindende overfor Konkursboet og uden Betydning for det paagældende Assuranceselskab, og at Boet kendes berettiget til at faa Transportens Beløb udbetalt af den Bank, hvori det er deponeret. Indstævnte er derhos paastaaet tilpligtet at betale Sagens Omkostninger. Indstævnte har fordret sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger.

Den ommeldte Transport var saa lydende:

Undertegnede Fabrikant M. Bjørnsen transporterer og overdrager herved til Grosserer E. Feuerhake forlods af den mig hos Assuranceselskabet »Hollandsche Brand en Lewensversicherung Society«, Amsterdam, (Generalagent Rud. Schrader) tilkommende, men endnu ikke opgjorte Assurancegodtgørelse for Skade ved den min Korkvarefabrik »Skandia« overgaaede Ildsvaade et Beløb af 5257 Kr. 60 Øre. Valuta i Mellemregning.

København, den 18 September 1902.

M. Bjørnsen.

Transporten havde en straks erhvervet Paategning om at være forevist for og Genpart deraf leveret til nævnte Hr. Rud. Schrader paa Assuranceselskabets Vegne. Det er derhos givet, at den omtalte, »Skandia« overgaaede Ildsvaade havde fundet Sted Natten mellem den 10de og 11te samme Maaned.

Det skal i denne Forbindelse straks nævnes, hvad der er omtalt under Sagen, at Hr. Bjørnsen allerede den 15de September s. A. til Firmaet J. L. Levin & Co. havde udstedt et Dokument, hvorved han for et Beløb af 29400 Kr., som han skyldte Firmaet i Følge Veksleengagements o. s. v., og for et ham samtidig af Firmaet ydet kontant Laan af 2600 Kr., gav Levin & Co. Sikkerhed i den samme ham tilkommende Branderstatning, og derfor samtidig overleverede Firmaet som haandfaaet Pant den til ham af det paagældende Brandforsikringselskab udstedte Police, lydende paa en Forsikringssum af 140000 Kr., af hvilken Firmaet saaledes eventuelt skulde være berettiget til at hæve og kvittere for 32000 Kr.

Allerede nogle faa Dage efter Udfærdigelsen af de omtalte to Dokumenter, nemlig den 22de September, maatte Fabrikant Bjørnsen standse sine Betalinger for at træde i Likvidation (Indstævntes faktisk fungerende Sagfører har som Vidne udsagt, at han vistnok den 20de

Færdig fra Trykkeriet den 29 Juni 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 19.

Mandag den 26 Juni.

samme Maaned af en Tredjemand fik Meddelelse om, at Standsningen vilde ske.)

Den 27 September blev der efter Indbydelse afholdt et Møde af hans Hovedkreditorer, hvorved Indstævnte var repræsenteret ved den nævnte Sagfører, og blev det da, idet man erkendte, at hans Firma maatte anses som insolvent, vedtaget at give Administrations- og Likvidationstanken sin Tilslutning, dog saaledes, at Forholdet med Hensyn til Omstødelse af givne Sikkerheder og andre Transaktioner skulde, for saa vidt angik de Kreditorer, der tiltraadte den nævnte Ordning, betragtes og bedømmes paa samme Maade, som om Firmaets Bo samme Dag var overgaaet til Konkursbehandling, hvilket derhos ogsaa skulde gælde for det Tilfælde, at Konkurs indtraadte senere. Dette blev ogsaa tiltraadt af den for Indstævnte mødte Sagfører, der som Vidne har forklaret, at Transporten af 18 September ogsaa ved den Lejlighed blev omtalt, og at Firmaet J. L. Levin & Co. lod udtale, at, hvis han vilde frafalde Retten efter samme, vilde de gøre en lignende Indrømmelse, hvad han dog mente sig pligtig at afslaa.

Den 10 Februar 1903 viste det sig nødvendigt at lade Fabrikant Bjørnsens og hans Firmas Bo komme under Konkursbehandling, og paa den til Prøvelse af de i Boet anmeldte Fordringer den 23de Maj s. A. afholdte Skiftesamling besluttedes det derpaa at anlægge nærværende Afkræftelsessag, som derefter paastævnedes den 15de Juni samme Aar.

Under Sagen er det givet, at Fabrikant Bjørnsen var endog i betydelig Grad insolvent, da Transporten af 18de September 1902 blev udstedt (Underskud paa ca. 250000 Kr.), og at han da selv var bekendt med sin Insolvens, men vil han derimod ikke da have været klar over, at han maatte gaa konkurs, hvis han ikke fik en Akkord under Haanden.

Indstævnte, der allerede før 1902 havde staaet i Forbindelse med Fabrikant Bjørnsen, havde den 1 Januar 1902 hen ved 16000 Kr. til Gode hos denne. I Tiden til lidt ind i Juni s. A. leverede han derhos, som det ses af en fremlagt Kontokurant, efter Haanden til Hr. Bjørnsen Kork for lidt over 10000 Kr., men modtog fra denne 2 Veksler paa England, forfaldne den 17de Juni og sidst i August, hver paa noget over 5000 Kr.

Da den første forfaldt, blev den ikke indfriet, men Indstævnte modtog omtrent da Kork fra Hr. Bjørnsen for ca. 4700 Kr., hvorhos

han endvidere sidst i Juli og først i August fik Kork fra Hr. Bjørnsen for ca. 18000 Kr., medens han samtidig betalte denne ca. 8500 Kr. kontant, saa at han den 30 August havde til Gode hos Hr. Bjørnsen ca. 5800 Kr. foruden den da forfaldne Veksel paa England paa ca. 5200 Kr., som han ogsaa selv maatte indfri. Indstævnte synes dog at have forholdt sig ganske passiv til den 13de September. Nævnte Dag (altsaa 1 à 2 Dage efter Branden paa »Skandia«) telefonerede han, efter hvad Hr. Bjørnsen har forklaret, til denne, at nu maatte en Sagfører ordne Mellemværendet mellem dem, hvortil denne vil have svaret Indstævnte, at naar han fik sin Assurance udbetalt, haabede han, at Indstævnte skulde faa sine Penge.

Den 13 September tilskrev Indstævnte derhos sin Sagfører om at indkassere hans Tilgodehavende, 11056 Kr. 94 Øre, hvoraf 5257 Kr. 60 Øre for den den 30 August 1902 forfaldne og protesterede Veksel, hos Hr. Bjørnsen. Den ene af de to samarbejdende Sagførere, som modtog Indstævntes Brev, tilskrev derpaa straks Hr. Bjørnsen, med hvem han ikke tidligere havde haft at gøre, om at komme op til ham i den Anledning den 15de September. Hr. Bjørnsen indfandt sig dog efter hans Paastand først den 17 September, og de havde da en Samtale paa mulig en halv Time, om hvilken de begge som Vidner have afgivet Forklaring.

Sagføreren, der intet havde faaet meddelt fra Indstævnte om Hr. Bjørnsens økonomiske Stilling, men mulig havde hørt om Branden, anede efter sine Udsagn intet om dennes Insolvens, hvorom Hr. Bjørnsen heller ikke kom med nogen Antydning.

Paa Sagførerens Spørgsmaal om Indfrielse af Vekselbeløbet, svarede Hr. Bjørnsen, at han ikke kunde betale det da, men at han, saa snart han, formentlig om kort Tid, fik sin Assurance, vilde kunne betale og dække sine Kreditorer (svare enhver sit?) Der var slet ikke Tale om Sikkerhedsstillelse, hvorimod Hr. Bjørnsen gik ind paa at underskrive en Transport, hvad han paa Spørgsmaal sagde, at der ikke var noget til Hinder for, paa en saa stor Del af Assurancesummen, som svarede til Vekselbeløbet (5257 Kr. 60 Øre), medens han saa fik Henstand med Restgælden.

Sagføreren stillede ham saa samme Dag den ovenfor gengivne Transport, dateret 18de September, som Sagføreren fik tilbage underskrevet pr. Post senest den 20 September om Morgen.

Hr. Bjørnsen har udsagt, at han slet ikke nævnte sin Insolvens for Sagføreren, saa lidt som han omtalte for denne Forholdet til J. M. Levin & Co. og Sikkerhedsstillelsen af 15de September til dem i Assurancepolicen. Han vil ikke have sagt til Sagføreren, at han, naar han fik Assurance, kunde dække sine Kreditorer eller noget lignende, men vel paa Spørgsmaal om Indfrielse af Veksel have svaret, at den kunde han betale, naar han fik sin Assurance, og han har mulig endog sagt, at med den kunde han betale al sin da forfaldne Gæld. Han mente, at Sagføreren talte til ham om Sikkerhedsstillelse, hvad han sagde, at han kun kunde give i Assurance — dette har Sagføreren udtrykkelig benægtet — men han har erklæret, at han ikke turde benægte, at Sagføreren havde talt til ham om Transport af en Del af Assurancebeløbet, hvad han, der slet ikke forstod sig paa den Slags Forhold, saa har forstaaet som en Slags Sikkerhedsstillelse, og han vil,

da han saa fik Transporten, dateret 18 September, tilstillet, underskrev den og sendte den tilbage med Posten, have antaget, at det kun var en Form for Sikkerhedsstillelse.

Under Hensyn til det den 27de September 1902 passerede, maa Afkrættelsesøgsmaalet siges at være anlagt i rette Tid, hvorimod der egenlig heller ikke er rejst Indsigelse.

Efter hvad der foreligger i Sagen, findes der nu ikke at kunne blive Spørgsmaal om at bringe Konkurslovens § 24 til Anvendelse, da det slet ikke kan siges at være godtgjort, at Indstævnte eller den for ham optrædende Sagfører havde Kundskab om Betalingsstandsning eller om Insolvensen eller forestaaende Fallissement, da Transporten af 18de September 1902 fandt Sted. Og om end den Formodning om Skyldnerens Insolvens, der i et Tilfælde som det foreliggende i Følge Konkurslovens §§ 20 til 22 skal anses for at være til Stede, ikke maatte kunne siges at være i alt Fald helt afkrættet, findes dog ingen af disse Paragraffer her at kunne bringes til Anvendelse, da Dokumentet af 18 September 1902 baade efter dets Indhold og de øvrige til Stede værende Omstændigheder maa betragtes som en egentlig Transport til Betaling af forfalden Gæld, uden at det i saa Henseende kan faa nogen Betydning, at Hr. Bjørnsen ikke maatte have haft Klarhed derover, og at Beløbet ikke straks blev afskrevet paa hans Konto hos Indstævnte, og da der i nærværende Tilfælde heller ikke kan siges at foreligge Fyldestgørelse med usædvanligt Betalingsmiddel.

Indstævnte vil derfor blive at frifinde, og Sagsøgerne have at godtgøre ham 50 Kr. i Omkostninger.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Tirsdag den 27 Juni.

Nr. 5. Gaardmand **Jacob Jørgensen** m. fl. (Jensen)

contra

Gaardejer **Ole Rasmussen** m. fl. (Ingen),

betræffende Ejendomsretten til en Grund.

Stevns-Fakse Herreders ordinære Rets Dom af 7de Maj 1901: Citanterne, Gaardmændene Jacob Jørgensen, Chr. Jensens Enke, Andreas Olsen, Jens Peter Olsen, Frands Poulsen, Hans Hansens Enke, Christian Pedersen, Jens Andersens Enke, Jens Jensen, Niels Hansen Nielsen, Lars Pedersen og Parcellist Carl Jørgensen, alle af Fakse By og Sogn, Præstø Amt, bør være ejendomsberettigede til den paastævnte Ejendom Matr. Nr. 177 af Fakse og Stubberup Byer i Fakse Sogn af Hartkorn 1 Alb., uden Gammelskat, med det paa samme opførte Hus.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Marts 1904: Den af de appelindstævnte, Gaardmændene Jacob Jørgensen, Chr. Jensens Enke, Andreas Olsen, Jens Peter Olsen, Frands Poulsen, Hans Hansens Enke, Christian Pedersen, Jens Andersens Enke, Jens Jensen, Niels Hansen Nielsen, Lars Pedersen og Parcellist Carl Jørgensen, alle af Fakse, paastaaede Ejendomsdom kan ikke gives. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger der for Højesteret kun det Spørgsmaal til Afgørelse, om der kan meddeles Appellanterne Ejendomsdom paa den i den indankede Dom omhandlede Ejendom. De Indstævnte have herimod fremsat den Indsigelse, at Ejendomsretten tilkommer samtlige Fakse Bys Beboere, men da de Indstævnte intet have anført til Støtte herfor, vil denne Indsigelse ikke kunne være til Hinder for at tage Appellanternes Paastand til Følge. Derimod har en enkelt af de Indstævnte, Gaardejer Ole Rasmussen af Fredensdal, særlig for sit Vedkommende gjort gældende, at hans nævnte Gaard hører med til det af Appellanterne repræsenterede Ejerlav, og at Ejerne af Gaarden have udøvet samme Raadighed over Ejendommen som Appellanterne, og da disse have erkendt, at Gaarden i al Fald tidligere har hørt til Ejerlavet, og de ikke have godtgjort, at Ole Rasmussen eller nogen af hans Formænd i Besiddelsen har givet Afkald paa den dem som Medlemmer af Ejerlavet tilkommende Raadighed over den omstridte Ejendom, vil der kun kunne gives Appellanterne Ejendomsdom med den Begrænsning, at Indstævnte Ole Rasmussen erkendes som medejendomsberettiget til Ejendommen.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Gaardmændene Jacob Jørgensen, Chr. Jensens Enke, Andreas Olsen, Jens Peter Olsen, Frands Poulsen, Hans Hansens Enke, Christian Pedersen, Jens Andersens Enke, Jens Jensen, Niels Hansen Nielsen, Lars Pedersen og Parcellist Carl Jørgensen, alle af Fakse By og Sogn, bør være ejendomsberettigede til Ejendommen Matr. Nr. 177 af Fakse og Stubberup Byer i Fakse Sogn af Hartkorn 1 Album, uden Gammelskat, med det paa samme opførte Hus, dog saaledes, at de maa anerkende Indstævnte, Gaardejer Ole Rasmussen, som medejendomsberettiget. Sagens Omkostninger i alle Instanser ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte, Købmand Niels Hansen, Murmester L. Petersen, Skomagermester V. C. Nielsen, Boghandler P. N. Tinglef, Kreaturhandler

L. Carstensen, Slagtermester Yvan Rasmussen og Uldhandler Gravers Dinesen, alle af Fakse, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved aller højeste Bevilling af 25 September 1900 blev det tilladt de appelindstævnte, Gaardmændene Jacob Jørgensen, Chr. Jensens Enke, Andreas Olsen, Jens Peter Olsen, Frands Poulsen, Hans Hansens Enke, Christian Pedersen, Jens Andersens Enke, Jens Jensen, Niels Hansen Nielsen, Lars Pedersen og Parcellist Carl Jørgensen, alle af Fakse, ved offentlig Stævning til vedkommende Ret med 6 Maaneders Varsel at indkalde den eller dem, der maatte formene at have nogen Adkomst til Grunden Matr. Nr. 177 af Fakse og Stubberup Byer med det derpaa opførte Hus, til dermed at fremkomme og bevisliggøre deres lovlige Adkomst dertil, saaledes at der, saafremt ingen skulde melde sig efter Stævningen, maatte erhverves Ejendomsdom paa bemeldte Ejendom. I Henhold hertil blev der af de appelindstævnte udtaget offentlig Stævning med det foreskrevne Varsel til Stevns og Fakse Herreders Ret, og da ved Sagens Inkamination ingen mødte efter Stævningen, blev der den 7 Maj 1901 givet de appelindstævnte Ejendomsdom paa bemeldte Ejendom. Appellanterne, Gaardejer Ole Rasmussen, Fredensdal, Købmand Niels Hansen, Murmester L. Petersen, Skomagermester V. C. Nielsen, Boghandler P. N. Tinglef, Kreaturhandler L. Carstensen, Slagtermester Yvan Rasmussen og Uldhandler Gravers Dinesen, alle ligeledes af Fakse, hvem der er meddelt allerhøjeste Bevilling af 19de November 1901 til under Appellen af bemeldte Dom at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som de, naar de havde givet behørigt Møde for Underretten, kunde have fremsat, have derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor de principalt have paastaet Underrettsdommen omstødt og sig som Repræsentanter for Bymændene i Fakse kendte berettigede til den paagældende Ejendom eller dog visse nærmere betegnede Dele deraf, og subsidiært de appelindstævnte kendte uberettigede til at erholde Ejendomsdom paa bemeldte Ejendom. De have derhos paastaet sig tillagte Appellens Omkostninger hos de appelindstævnte in solidum.

Efter at en af de appelindstævnte under særskilt Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Paastand paa Appelstævningens Afvisning m. m. ved Rettens Kendelse af 2den Juni 1902 var bleven forkastet, have de i Realiteten principalt paastaet den indankede Dom stadfæstet samt sig hos Appellanterne in solidum tillagte Appellens Omkostninger.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at den paagældende Grund var ubebygget indtil 1849 eller 1850, paa hvilket Tidspunkt der der Steds blev opført et Hus, hvori blev indrettet Boliger for en Indsidder Jacob Pedersen og en gammel Kone Karen Mikkels, hvorhos der i 1867 af først nævntes Søn, Arbejdsmand Hans Jacobsen, mod Sydvest blev opført en Tilbygning til Huset, hvori hans

Enke endnu bor. Det er fremdeles uomtvistet, at Grunden først i Aaret 1900 er opmaalt og skyldsæt, og at Jacob Pedersen og efter hans Død hans Enke, indtil hun 4—5 Aar før denne Sags Anlæg fraflyttede Huset, betalte en Lejeafgift af 20 Kroner aarlig, hvilken Leje erlagdes den 1 Maj og den 1 November, medens hverken Karen Miksels eller Hans Jacobsen erlagde nogen Leje. Det maa endvidere efter det foreliggende antages, at det var Gaardmændene i Fakse, der i 1849 eller 1850 byggede den paagældende Del af Huset, ligesom det er dem, der senere have sørget for Husets Vedligeholdelse, fra 1866 have holdt Huset assureret og betalt Assurancepræmien samt have oppebaaret den oven nævnte Lejeindtægt. Appellanterne gøre imidlertid gældende, at Ejendommen før Bebyggelsen fra gammel Tid var Gadejord, der tidligere blev anvendt til Uddeling af Brænde, og at den som saadan bestandig har tilhørt og endnu tilhører samtlige Byens Beboere uden Hensyn til Stilling og Erhverv. De appelindstævnte have derimod anbragt, at Gaardmændene i Fakse fra gammel Tid have dannet et Ejerlav, der ejede det paagældende Jordstykke, hvor de i sin Tid havde deres Samlingsplads, og som desuden af dem før Bebyggelsen blev benyttet til Oplagsplads for Sten, og at dette Ejerlav — der havde været virksomt ved Husets Opførelse og deltaget i dets Vedligeholdelse samt gennem Lejemaalet oppebaaret Indtægterne og afholdt Udgiften vedrørende samme — nu udelukkende bestaar af de appelindstævnte, der alle ere Besiddere af Gaarde, som før Udskiftningen i 1849 fandtes i Fakse, og have sukkederet i deres Forgængeres Ret til Grunden og Huset. De appelindstævnte gøre som Følge heraf gældende, at de som udgørende det nævnte Ejerlav eje det ommeldte Hus og Grund, som de i alt Fald mene at have erhvervet ved Hævd.

Hvad nu først angaar den af Appellanterne principalt nedlagte Paastand om som Repræsentanter for Bymændene i Fakse at kendes berettigede til den paagældende Ejendom, da vil denne Paastand ikke kunne tages under Paakendelse her under Sagen, da saadant ikke er hjemlet ved den oven nævnte Bevilling af 19 November 1901.

Hvad paa den anden Side den af de appelindstævnte paastaede Ret til samme Ejendom angaar, kan det — selv om det maatte antages, at et Ejerlav bestaaende af Gaardmændene i Byen er ejendomsberettiget til bemeldte Ejendom — efter Sagens Oplysninger ikke erkendes, at de appelindstævnte repræsentere samtlige Medlemmer af et saadant Ejerlav. Det er nemlig ubestridt, at foruden Ejerne af de af de appelindstævnte repræsenterede Ejendomme have i alt Fald Ejerne af tre andre Gaardbrug samme Steds, blandt disse den Ejendom, som nu ejes af Appellanten Gaardejer Ole Rasmussen, Fredensdal, været Medlemmer af det af de appelindstævnte paaberaabte Ejerlav og som saadanne deltaget i Opførelsen af det paagældende Hus og — i alt Fald delvis — været delagtige i Indtægter og Udgifter vedrørende samme, og det er mod Appellanternes Benægtelse ikke godtgjort, at de nævnte Ejendommens Ejere, specielt Appellanten Ole Rasmussen, senere ved Afkald eller paa anden Maade have mistet nogen dem i deres nævnte Egenskab tilkommende Ret. Under de saaledes foreliggende Omstændigheder findes der ikke at være godtgjort nogen saadan Adkomst for de appelindstævnte med Hensyn til den ommeldte Grund med tilhørende Hus, der kunde berettige dem til — enten alene,

eller, som de have nedlagt en subsidær Paastand om, i Forbindelse med Appellanten Ole Rasmussen — at erholde meddelt Ejendomsdom, og deres herom nedlagte Paastand vil saaledes ikke kunne tages til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 83.   Sagfører **F. Bronée** (Selv)

contra

Direktør **L. Wulff** (Ingen),

betræffende Provision for et Laan.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1904: Indstævnte, Direktør L. Wulff, bør for Citanten, Sagfører F. Bronées Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 70 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det fremgaar af den i nærværende Sag fremlagte Stævning, at Indstævnte bor i Paris, og det Indstævnte tilkommende Varsel burde derfor i Henhold til Lov om Forandring af visse procesuelle Frister m. m. af 11 April 1890 § 1 være bestemt af Rettens Justitiarius; da dette ikke er iagttaget, vil Stævningen, hvorefter Indstævnte ikke har givet Møde, være at afvise. Saadan Afvisning maatte for øvrigt ogsaa blive en Følge dels af, at Stævningen, der er udtaget til Højesteretsaaret 1905, i Medfør af Lovens 1—4—28 skulde være forkyndt for Indstævnte saa tidlig, at det Indstævnte tilkommende Varsel udløb forinden Højesteretsaarets Begyndelse, medens den først er forkyndt for Indstævnte den 11 Marts 1905, dels deraf, at Appellanten ikke for Højesteret har oplyst, at selve Forkyndelsen er sket paa lovlige Maade.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Onsdagen den 28 Juni.

Nr. 154. Godsejer **Gustav Elias Grüner** som Værgе for afdøde Gustav Emil Grüners umyndige Børn, Christian Emil Grüner, Mogens Grüner, Mariane Grüner, Ebba Grüner og Kate Grüner (Grüner)

contra

Enkefru **Rosita Grüner**, født Lohse, med beskikket Lavværgе, Grosserer Moses Melchior (Asmussen),

betræffende Forstaaelsen og Gyldigheden af en Testamentsbestemmelse om Afkortning af Arveforskud.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 19 Februar 1904: Nærværende Bo vil være at opgøre uden Hensyn til de i Post 1 i sidst afdødes Testamente af 30 Maj 1900 ommeldte Arveforskud.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de December 1904: Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger bør Appellanten, Godsejer Gustav Elias Grüner, som Værgе for afdøde Gustav Emil Grüners umyndige Børn, Christian Emil Grüner, Mogens Grüner, Mariane Grüner, Ebba Grüner og Kate Grüner, betale Appelindstævnte, Enkefru Rosita Grüner, født Lohse, med hendes beskikkede Lavværgе, Grosserer Moses Melchior, med 300 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om den Fortolkning af Testamentets Post 1, som Appellanten har villet gøre gældende, maatte være rigtig, vilde denne Bestemmelse, som i den indankede Dom antaget, være ugyldig, da den ikke har Hjemmel i Reglerne i Arvelovens §§ 10—12, som udelukkende foreskrive Kollation for Børnenes Skyld og ikke til Fordel for den længstlevende Ægtefælle. Da der nu heller ikke ved det fremkomne, derunder de Højesteret forelagte nye Oplysninger, kan anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at der med Hensyn til de efter Faderens Død stedfundne Udbetalinger har været truffet en klar Aftale om, at de skulde betragtes som à conto Udbetalinger paa Fædrearven, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret betaler Appellanten, Godsejer Gustav Elias Grüner som Værge for afdøde Gustav Emil Grüners umyndige Børn, Christian Emil Grüner, Mogens Grüner, Mariane Grüner, Ebba Grüner og Kate Grüner, til Indstævnte, Enkefru Rosita Grüner, født Lohse, med beskikket Lavværgel, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Enkefru, Hofjægmesterinde Thomasine Ludvigne Emilie Grüner, født Grüner, den 5 December 1901 var afgaaet ved Døden paa Frederiksberg, hvor hun boede, blev Boet efter hende og hendes den 1 Marts 1894 afdøde Ægtefælle, Hofjægmester Christian Emil Grüner, efter hvem hun hensad i uskiftet Bo, i Henhold til Bevilling af 19 December 1901 taget under Behandling af Højesteretsassessor P. C. Müller og Bankdirektør P. C. C. Harhoff som executores testamenti.

De afdøde havde 2 fælles Børn, nemlig Datteren Nonny Emilie i Ægteskab med Godsejer Gustav Elias Grüner og en Søn Gustav Emil Grüner, der afgik ved Døden den 21de Februar 1900, efterladende 5 umyndige Børn, nemlig af første Ægteskab med tidligere afdøde Hilda Laura, født Lohse, Sønerne Christian Emil og Mogens samt Døtrene Mariane og Ebba og af andet Ægteskab med Rosita, født Lohse, der endnu lever, Datteren Kate.

Arvingerne efter Hofjægmesterinde Grüner ere herefter Datteren Nonny og den afdøde Søns 5 umyndige Børn, for hvilke Godsejer Gustav Elias Grüner er Værge, medens Arven efter Hofjægmester Grüner skal fordeles mellem Datteren og afdøde Gustav Emil Grüners og Enkes*) Bo, der efter der foreliggende maa antages at være under privat Skiftebehandling efter Skiftelovens § 75.

Under Behandlingen af Boet efter Hofjægmesterinde Grüner og tidligere afdøde Mand opstod der en i første Instans af Frederiksberg Skifteret paakendt Disput mellem Appellanten, Godsejer Gustav Elias Grüner som Værge for de nævnte umyndige, paa den ene Side og Appelindstævnte, Enkefru Rosita Grüner med hendes beskikkede Lavværgel, Grosserer Moses Melchior, der repræsenterer hende paa Skiftet, paa den anden Side.

Disputen drejede sig om Forstaaelsen og Gyldigheden af Post 1 i det af Hofjægmesterinde Grüner under 12 Maj 1900 oprettede Testamente, hvilken Post lyder saaledes:

»De Arveforskud, som dels min afdøde Mand, dels jeg selv efter hans Død har udredet til min Søn og min Svigersøn, og som til Dato androg et Beløb af 476700 Kr. til hver, betragter jeg som udredede

*) Det bemærkes, at det ikke, som i den indankede Dom fejlagtig anført, er den afdøde Søn Gustav Emil Grüners og dennes Enkes Bo, men den nævnte Søns og hans, førend ham afdøde første Hustru, Hilda L. Grüner, født Lohses, Fællesbo, som, sammen med Gustav Elias Grüners Hustru, Nonny Emilie, født Grüner, er Medarving efter Hofjægmester Grüner.

af den min Mand tilkommende Andel af vort Fællesbo, og ville de altsaa ved Opgørelsen af Boet i sin Tid forlods være at fradrage i den mine Arvinger tilkommende Fædrearv.«

Appellanten paastod, at Arveforskuddene i Henhold til denne Bestemmelse ved Boets Opgørelse skal lægges til dettes beholdne Formue, og at den derved udkomne Sum skal lægges til Grund ved Beregningen af Fædrene- og Mødrenearven enten i det hele eller i alt Fald saaledes, at alene Testatricis Broderlod beregnes af den beholdne Formue uden Tillæg af Arveforskuddene, hvorefter disse skulle fradrages i Fædrearven. Appelindstævnte hævdede derimod, at den omhandlede Testamentbestemmelse er uden Betydning for Beregningen af Fædrene- og Mødrenearven, men at Meningen med den er, at Arveforskuddene skulle lægges til Fædrearven, saaledes som denne bliver efter Boets beholdne Formue, og igen fradrages, uanset at Bestemmelsen derved i Virkeligheden bliver uden Betydning for Boets Opgørelse.

Appelindstævnte gjorde derhos gældende, at Testamentbestemmelsen, hvis den skal forstaas paa den af Appellanten angivne Maade, maa tilsidesættes som ugyldig.

Til Belysning af, hvorledes den af Appellanten hævdede Opgørelsesmaade vil virke til Formindskelse af den Del af den efterladte Formue, der som Arv efter først afdøde vil tilfalde afdøde Gustav Emil Grüners og Enkes Bo, og derigennem til Formindskelse af den Appelindstævnte i dette Bo tilkommende Boslod og Broderlod, have Parterne opstillet Beregninger ud fra den Forudsætning, at den beholdne Formue udgør 1500000 Kr. — den skal i Virkeligheden andrage over 2 Millioner Kroner — og efter disse Beregninger vil der, hvis Boet opgøres efter Appellantens principale Paastand, intet blive udlagt som Arv efter først afdøde, medens der, hvis Opgørelsen sker efter Appellantens subsidiære Paastand, vil blive udlagt 42900 Kr., og hvis Boet opgøres uden Hensyn til Arveforskuddene, 281250 Kr.

Ved Skifterettens den 19de Februar d. A. afsagde Decision bestemtes det, at Boet vil være at opgøre uden Hensyn til de i Testamentets Post 1 omhandlede Arveforskud. Appellanten paastaar nu for Overretten denne Decision forandret, idet han har gentaget sine fornævnte Paastande, saavel den principale som den subsidiære. Appelindstævnte procederer til Decisionens Stadfæstelse.

Eksekutorerne, der ere indstævnedes paa Boets Vegne, have ikke givet Møde for Overretten.

Det maa antages, at Testamentets Post 1 rigtig forstaaet tilsigter den af Appellanten principalt paastaaede Opgørelsesmaade. Herfor taler nærmest Bestemmelsens Ordlyd, og Resultatet bestyrkes ved en af Eksekutorerne afgiven Erklæring, hvorefter det er dem bekendt, at Grunden til, at Testatriks optog Bestemmelsen i Testamentet, netop var, at hun ikke ønskede, at en større Del af Formuen skulde gaa over til Appelindstævnte, hvortil kommer, at Bestemmelsen efter Appelindstævntes Forstaaelse af den vil være hensigtsløs. Men der maa gives Appelindstævnte Medhold i, at Bestemmelsen er ugyldig. Det er nemlig givet, at den, hvad Appellanten ogsaa erkender, ikke er hjemlet ved Reglerne om Arveforskud i Frdn. 21 Maj 1845 §§ 10—12, og Testatriks var som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Ægte-

fælle i øvrigt uberettiget til ved Testament at disponere over den efter Manden faldne Arv til Børnene og kunde navnlig heller ikke, som af Appellanten forment, idet hun betragtede de givne Arvefors kud som Gaver, der vare ydede Børnene, bestemme, at saadanne af Fællesboet ydede Gaver skulde anses som udredede af Fædrene arven alene. Og naar Appellanten har anført, at de omhandlede Arvefors kud ere modtagne af Arvingerne som à conto Betalinger paa Fædrene arven, idet Testatriks i sin Tid, da hendes Mand var afgaaet ved Døden, kun fik de da fuldmyndige Arvingers Samtykke til, at hun forblev hensiddende i uskiftet Bo, paa Betingelse af, at hun udbetalte dem à conto paa Fædrene arven saadanne Beløb, som de Tid efter anden maatte have Brug for, mangler der overfor Appelindstævntes Benægtelse Bevis for disse Anbringender, som derhos kun kunde faa Betydning med Hensyn til de efter Hofjægermester Grüners Død udbetalte Arvefors kud, om hvis Størrelse imidlertid intet foreligger oplyst.

Den paaankede Skiftedecision vil som Følge heraf være at stadfæste.

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaa sig tilkendte, findes Appellanten som Værge for de umyndige efter Omstændighederne at burde tilsvare Appelindstævnte med hendes beskikkede Lavværge med 300 Kr.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 203.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Anders Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Maj 1905: Arrestanten Anders Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Carlsen og Prokurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Anders Jensen til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Jensen, der tiltales for Tyveri, er født den 7 August 1845 og anset: ved Højesterets Dom af 20 November 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Ramsø-Thune Herreders Ekstrarets Dom af 14 Juni 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Imod Arrestanten har der derhos i Tiden fra 1899 til 1903 været indledet forskellige Undersøgelser for Tyveri, hvilke Undersøgelser er blevne sluttede uden Tiltale af Mangel paa Bevis.

Arrestanten, der den 8 Februar d. A. om Eftermiddagen af Johanne Hansson, Løfdahls Hustru, blev antruffen paa Vejerassistent Frederik Peter Thomsens Pulterkammer i Loftsetagen i Ejendommen Griffenfeldtsgade Nr. 54 og derefter paa hendes Foranledning anholdt, er nu sigtet for i tyvagtig Hensigt at have skaffet sig Adgang til dette Kammer ved med Vold at have frabrudt en for Døren til samme anbragt Hængelaas og derefter i Kammeret at have stjaalet nogle Frøken Mathilde Jensen og Hertha Thomsen tilhørende Damebeklædningsgenstande.

Fornævnte Løfdahls Hustru har under Ed forklaret, at hun inde paa det nævnte Pulterkammer antraf Arrestanten liggende paa Knæ ved en Servante, af hvis Indhold forskelligt var taget ud, at Arrestanten paa hendes Spørgsmaal om, hvad han havde der at gøre, fortalte, at han søgte efter en Tyv og sad og ventede paa Tyven, samt at hun kort efter fandt den Hængelaas, hvormed Døren til Kammeret plejede at være aflaaaset, og som den foregaaende Dags Eftermiddag, efter hvad hun da havde set, havde siddet for Døren, liggende itubrudt paa Loftet ved Pulterkammerdøren.

Fornævnte Vejerassistent Thomsen og Frøken Jensen har edelig forklaret, at de ikke i de sidste Par Dage, forinden Arrestanten blev antruffen paa Pulterkammeret, har været oppe i dette, men at de er sikre paa, at Kammeret sidste Gang, de var der oppe, blev aflaaaset, samt at de foran nævnte Damebeklædningsgenstande, der havde ligget i en i Kammeret henstaaende uafaaaset Puf, efter at Arrestanten var bleven truffen paa Pulterkammeret, men endnu samme Dag, som dette skete, blev fundne i Kammeret henne ved Døren indsvøbte i et Stykke Gardintøj, som havde hængt paa Væggen i Kammeret.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i noget ulovligt, har forklaret, at han havde indfundet sig paa Pulterkammeret for at se efter en Cykle, som en Person ved Navn Christian Nielsen havde laant af Arrestanten, og som Nielsen, efter hvad han samme Dags Morgen havde meddelt Arrestanten, havde hensat paa et uafaaaset Pulterkammer i den foran nævnte Ejendom.

Denne Arrestantens Forklaring er imidlertid ganske ubestyrket, idet han ikke har været i Stand til at meddele nogen Oplysning til

Udfindelse af den af ham omtalte Person, og idet hans Forklaring om at have været i Besiddelse af en Cykle efter det oplyste endog er lidet troværdig.

Naar nu henses til, at den af Arrestanten angivne Grund til hans Tilstedeværelse paa Pulterkammeret i sig selv er lidet sandsynlig, at Arrestanten ikke har villet nægte, at han om Grunden til sin Nærværelse paa Kammeret har udtalt sig til Løfdahls Hustru som af denne forklaret, at Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af en Bog, som efter det oplyste maa antages at have beroet paa Pulterkammeret, og til hvilken Arrestanten ikke har kunnet godtgøre sin Adkomst, idet han lige forinden han gik op i Pulterkammeret vil have købt den af en Person, til hvis Udfindelse han ingen Oplysning har kunnet give, at Arrestantens Forklaringer paa flere Punkter har været løgnagtige, vaklende og ubestemte, at Arrestanten tidligere er dømt mod sin Benægtelse, og at hans Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person, findes det efter alt det foreliggende at være tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har indfundet sig i Pulterkamret i tyvagtig Hensigt og stjaalet samme Steds de foran nævnte Damebeklædningsgenstande, der tilsammen er vurderede til 9 Kr.

Da der derhos ikke fra Kammeret ses at være fjernet eller forsøgt fjernet andre end disse Genstande, det omhandlede Stykke Gardintøj, der var værdiløst, samt den foran nævnte Bog, og der saaledes ikke er noget Holdepunkt for den Antagelse, at nogen anden end Arrestanten i tyvagtig Hensigt har frabrudt den for Døren til Kammeret anbragte Hængelaas, findes det endvidere efter det i øvrigt oplyste at maatte anses for bevist, at Arrestanten i tyvagtig Hensigt har skaffet sig Adgang til Pulterkammeret ved voldelig at frabryde Hængelaasen.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 206.

Advokat Halkier

contra

Lars Christian Jensen og Elisabeth Marie Hansen
(Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29de April 1905: De Tiltalte Lars Christian Jensen og Elisabeth Marie Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Jensen i 6 Gange 5 Dage og Hansen i 4 Gange 5 Dage, samt, en for begge og begge for en, udrede Ak-

tionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Overretssagfører Tegner, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Lars Christian Jensen og Elisabeth Marie Hansen, en for begge og begge for en, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Lars Christian Jensen og Elisabeth Marie Hansen tiltales for Vold.

Tiltalte Jensen er født den 7de Juni 1869 og senest anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1898 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tiltalte Hansen er født den 26 Maj 1878 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juni 1898 efter Straffelovens § 180 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Ved de Tiltaltes med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelser ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende:

Natten mellem den 16de og 17de Marts d. A. traf fhv. Urtekræmmer Gerhard Fich Tiltalte Hansen, der er indskrevet som offentligt Fruentimmer, paa Østerbrogade og indlod sig i Forhandlinger med hende om Samleje. Da disse Forhandlinger imidlertid ikke førte til noget, blev Tiltalte Hansen vred og gik hen til sin Kæreste, Medtaltale, som opholdt sig i Nærheden, og disse besluttede nu i Anledning af det passerede at afstraffe Anmelderen. Tiltalte Jensen gik nu hen og tilføjede, uden yderligere Anledning, Anmelderen et kraftigt Næveslag, som ramte ved det ene Øje, og da Anmelderen nu gav sig til at raabe om Hjælp, gik Tiltalte Hansen hen til ham og slog ham i Ansigtet. Samtidig gik Tiltalte Jensen paa ny løs paa Anmelderen, og medens denne nu søgte at værge sig med sin Stok, som herunder gik i Stykker, slog begge de Tiltalte løs paa ham, uden at de nærmere have kunnet angive, hvor Slagene ramte.

Som Følge af Overfaldet erholdt Anmelderen paa højre Side af Ansigtet en 10 Ctm. lang, ca. 2—3 Mm. bred, blødende Rift lige bag ydre Øjekrog, lodret fra midt for Tindingen og nedad. Han fik derhos nogen Æmhed i Ryggen, det ene Haanded samt det ene Laar, men samtlige disse Læsioner maa antages at have fortaget sig i Løbet af nogle Dage uden at efterlade blivende Mén.

De Tiltalte ville herefter være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Jensen i 6 Gange 5 Dage og Hansen i 4 Gange 5 Dage.

Fredag den 30 Juni.

Nr. 147. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Carl Julius Einar Carstensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Manddrab, Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Tyveri.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 7 December 1904: Arrestanten Carl Julius Einar Carstensen og Arrestantinden Vilhelmine Carstensen, født Petersen, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og Arrestantinden med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Lunøe og Sagfører Søberg, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten med $\frac{4}{5}$ og af Arrestantinden med $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3dje Februar 1905: Underrettsdommen bør, saa vidt den paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Carl Julius Einar Carstensen bestemmes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kalko og Overretssagfører Hartmann, betaler Arrestanten 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der tilvejebragt en den 18de f. M. afgiven Lægeerklæring, hvorefter Tiltalte, der blev anholdt den 3 September f. A., ved Ankomsten til Arresthuset bar tydelige Spor af for nylig at have været Genstand for Overlast, idet der dels paa Baghovedet, dels i venstre Hofte-region fandtes 3 ikke ubetydelige Læsioner, som efter Lægens Formening hidrørte fra Slag eller Spark. Endvidere er det for Højesteret oplyst, at en af de Personer, der fulgte efter Tiltalte og Hustru, da de om Aftenen den 2den September f. A. gik hen ad Landevejen, under en mod ham som sigtet for Mened indledet Undersøgelse har i Modsætning til den af ham tidligere afgivne Forklaring erkendt, at han ved denne Lejlighed har med

et 40 Ctm. langt Hammerskaft af stærkt Asketræ bibragt Tiltalte et Slag bagfra, muligvis i Nakken.

Efter det saaledes fremkomne i Forbindelse med, hvad der i øvrigt foreligger under Sagen, maa Tiltaltes i det væsentlige i Dommen gengivne Forklaring om den Medfart, som de Personer, der fulgte efter ham, lode ham blive til Del, i det hele lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse; men om end Tiltalte herefter, da han, som han har forklaret, blev traadt i Hælene af sine Forfølgere, med Grund kunde befrygte et yderligere Angreb og maatte være berettiget til at værgе sig herimod, kunne Omstændighederne dog ikke antages at have givet tilstrækkelig Føje til paa den Maade som sket at gøre Brug af et saa farligt Redskab som den under Sagen omhandlede Kniv, og Tiltalte vil derfor for sit i Dommen ommeldte Forhold overfor Carl Christian Jensen og Jens Peter Larsen være at anse efter Straffelovens §§ 188 og 203, sammenholdte med § 40, sidste Punktum.

Den Straf, som Tiltalte har forskyldt dels i Medfør af disse Bestemmelser, dels efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke — hvorunder de i Dommen ommeldte Tyverier retteligere henførte — findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Carl Julius Einar Carstensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salaries og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nullemann 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Julius Einar Carstensen, der under nærværende fra Dragsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales for Manddrab, Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Tyveri, er født den 25de Januar 1877, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 13de September 1892 anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 10 Rottingslag

---

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juli 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 20.

Fredagen den 30 Juni.

og ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 2den Februar 1897 efter samme Lovs §§ 228 og 229 Nr. 4, jævnfør til Dels § 54, og efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han i December 1903 i Københavns Kriminal- og Politirets 6te Kriminalkammer har vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Arrestanten sigtes for den 2den September 1904 om Aftenen ca. Kl. 10 at have bibragt Tjenestekarl Carl Christian Jensen et Knivstik, der umiddelbart efter havde Døden til Følge, og Arbejdskarl Jens Peter Larsen et 3 Centimeter langt og 1 Centimeter dybt Snitsaar i højre Skulder, hvilket Saar den 11te s. M. viste sig at være lægt, som det maa antages uden at efterlade Følger.

Arrestantens Forklaring gaar ud paa, at han og hans i 1ste Instans medtiltalte Hustru, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket til Overretten, for at søge Høstarbejde var dragne til Dragsholm Birks Jurisdiktion, hvor de den anførte Dags Eftermiddag traf en Person, i Forening med hvem de efter Haanden nød et betydeligt Kvantum Brændevin, indtil de til sidst om Aftenen sad sammen i en Landevejsgrøft i Stubberup og drak og sang. Paa Opfordring af en i Nærheden boende Mand forlod Arrestanten og hans Hustru Stedet og gik Syd paa ad Landevejen, men efterfulgtes af en Del Mænd og Dreng, der slog løs paa Arrestanten med Kæppe og ramte ham i Hovedet, saa han faldt om. Da han kom paa Benene og var gaaet et kort Stykke, blev han omringet og igen slaaet til Jorden. Hustruen forulæmpedes ved Skældsord. For at slippe fri for deres Forfølgere tyede de ind i en nærliggende Gaard, og da de forment, at det var blevet roligt paa Vejen, forlod de Gaarden i den Hensigt at gaa videre til Dragsholm og søge Arbejde der. Kort efter at være kommen ud paa Landevejen mærkede de, at de blev forfulgte, og skjulte sig bag nogle Buske ved Vejen, men blev opdagede og opfordrede til at komme frem og »skruppe af«. Da de kom ud paa Vejen, begyndte Forfølgerne at træde Arrestanten i Hælene. I sin Ophidselse over den Medfart, han led, og under Paavirkning af de nyde Drikkevarer tog han i Følge en pludselig Indskydelse en Lommekniv frem, aabnede den og stak efter sine Angribere med den uden

at kunne se, hvor han ramte, og uden at kunne mærke, at han ramte nogen. Han var Forfølgerne saa nær, at han tydeligt kunde se dem, og sigtede efter en eller anden af dem, dog ikke for at dræbe ham eller tilføje ham nogen betydelig Beskadigelse. Han stødte om sig med Kniven for at befri sig for sine Forfølgere uden Hensigt til at tilføje nogen en bestemt Skade og uden at gøre sig klart, hvilke Følger det kunde have. Arrestanten nærer ingen Tvivl om, at han ved denne Lejlighed har bibragt Tjenestekarl Carl Christian Jensen det ved Obduktionen af dennes Lig forefundne Stiksaar gennem højre Hjertekammer og Mellemgulvet ind i venstre Leverlap, hvoraf han straks efter døde. Lommeknivens Blad var 2 à 3 Tommer langt, ved Skaftet ca. $\frac{1}{2}$ Tomme og i Spidsen ca. $\frac{1}{4}$ Tomme bredt. Foreholdt, at han ved saaledes i Mørke med hele sin Kraft at støde efter Carl Christian Jensen med den oplukkede Kniv maatte indse, at han let kunde tilføje denne en livsfarlig eller dog meget betydelig Beskadigelse, har Arrestanten forklaret, at han nu kan indse det, men at han den Gang som Følge af sin berusede Tilstand og den Ophidselse, hvori han var kommen ved den tilføjede Overlast, ikke tænkte derover. Han har dog erkendt, at han ikke var i højere Grad beruset, end at han godt vidste, hvad han gjorde. Endelig har Arrestanten udsagt, at han ikke nærer Tvivl om, at det ligeledes er ham, der med Kniven har bibragt Arbejdskarl Jens Peter Larsen det oven beskrevne Saar i Skulderen.

De af Arrestantens Hustru afgivne Forklaringer ere i alt væsentlig overensstemmende hermed. Derimod har samtlige overlevende af de omhandlede Mænd og Drengene — med Undtagelse af en af Drengene — under Ed nægtet at have udskældt Arrestantens Hustru som af ham og hende forklaret, at have tilføjet ham nogen som helst Overlast eller at have været Vidne til nogen saadan Adfærd fra de andres Side.

Efter deres Forklaring fulgte de efter Arrestanten og hans Hustru i Afstand uden at berøre dem eller træde dem i Hælene, men efter at Arrestanten og hans Hustru sidste Gang havde efter Opfordring sat sig i Bevægelse Syd paa, vendte Arrestanten sig pludselig om og gjorde en Bevægelse hen imod Carl Christian Jensen, der efter et Udraab faldt til Jorden og blev liggende ubevægelig, indtil han af de andre Karle blev baaret ind i en nærliggende Gaard, hvor det opdagedes, at han var død. Det var imidlertid mellem Arrestanten og flere af Karlene kommet til et Sammenstød, under hvilket Arrestanten maa antages at have saaret Jens Peter Larsen som anført, idet sidst nævntes Formodning om at være blevet stukket af Arrestantens Hustru er bestemt modsagt af hende og ganske ubestyrket.

Ved det anførte findes det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten forsættelig har udøvet de ommeldte Voldshandlinger, og da han maa antages at have maattet forudse Følgerne af Angrebet paa Carl Christian Jensen som rimelige eller ikke usandsynlige, medens det ikke er oplyst, at han — om han end med Grund kunde føle sig oppirret over at efterfølges paa Landevejen af en Skare, som forlangte hans øjeblikkelige Bortgang fra Landsbyen — har været Genstand for Mishandling eller grov Fornærmelse, vil han være at anse efter

Straffelovens §§ 188 og 203, som i den indankede Dom rettelig antaget.

Ved Arrestantens med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han den 28 August 1904 har begaaet tvende Tyverier i en Ejendom i København, idet han fra et Kælderrum, hvortil han i tyvagtig Hensigt banede sig Adgang ved at frabryde en Hængelaas, stjal nogle Bogbindermester Carl Peter Nielsen tilhørende, til 60 Øre vurderede Flasker Øl, og fra et andet Kælderrum, hvortil Adgangen, efter Arrestantens og hans Hustrus Forklaring, var uhindret, idet den for Døren anbragte Hængelaas var i Stykker og kunde aabnes uden Vold, i Forening med Hustruen frastjal Ritmester Carstens's Enke, Dagmar, født Ejlersen, Drikkevarer af Værdi 10 Kr., som de straks efter fortærede.

For disse Tyverier er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Led.

Den af Arrestanten forskyldte Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Med denne Modifikation i Henseende til Straffetiden vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset med lige Arbejde i 4 Aar — — — — være at stadfæste, saa vidt den er paaanket.

Nr. 208.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Arnold Albert Alexius Eriksson Nielsen

(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Maj 1905: Arrestanterne Arnold Albert Alexius Eriksson Nielsen og Lars Peter Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 15 Maaneder og Larsen i 1 Aar og, en for begge og begge for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Gottschalch, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Arnold Albert Alexius Eriksson Niensens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden

bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Arnold Albert Alexius Eriksson Nielsen og Lars Peter Larsen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Nielsen er født den 22de December 1879 og blandt andet anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 31 December 1895 efter Straffelovens §§ 228 og 229, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rotting-slag; ved samme Rets Dom af 13de Oktober 1896 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter § 228, jfr. §§ 37 og 21, lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 228, jfr. til Dels § 54, og efter § 229, 4de Stk., sammenholdte med §§ 37 og 21, med 25 Rotting-slag; og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 26de Maj 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Arrestanten Larsen . . .

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende:

Arrestanterne har Natten mellem den 20de og 21de Marts d. A. ved 12-Tiden stjaalet noget til 20 Øre vurderet bajersk Øl og noget Værktøj og nogle Beklædningsgenstande, tilsammen af Værdi 7 Kr.

Det stjaalne beroede dels i en Kasse, som Arrestanterne voldelig opbrød, dels frit fremme i 2 Rum i et i Gaarden til en Nybygning paa Hjørnet af H. C. Ørstedesvej og Vinkelvej staaende Skur. Til de nævnte Rum skaffede Arrestanterne sig i tyvagtig Hensigt Adgang ved Overstigning af et ca. 3 $\frac{1}{2}$ Alen højt Plankeværk og ved med Vold at frabryde de for Dørene til Rummene anbragte Hængelaase.

Samme Nat mellem Kl. 1 og 2 har Arrestanterne i tyvagtig Hensigt forsøgt at skaffe sig Adgang til 2 i Ejendommen Ryesgade Nr. 103 værende Butikker ved med et Stemmejern voldelig at opbryde de til Butikkerne førende Døre.

Begge Forsøg maatte Arrestanterne imidlertid af Frygt for Opdagelse opgive, idet de, medens de var i Færd med at opbryde Døren til den ene Butik, hørte, at der var nogen til Stede inde i Butikken, og idet de under Forsøget paa at aabne Døren til den anden Butik blev opmærksomme paa, at 2 Politibetjente opholdt sig i Nærheden.

I Henhold til det anførte vil Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 229, Nr. 4, jfr. til Dels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 15 Maaneder.

Nr. 216.

Advokat Nellemann

contra

Niels Andreas Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 1 Maj 1905: Arrestanterne Niels Andreas Nielsen og Vilhelm Edvard Johannes Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, først nævnte i 2 Aar, sidst nævnte i 8 Maaneder. Saa udreder og Arrestanterne, en for begge og begge for en, alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 15 Kr. og til Defensor, Justitsraad Rasmussen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juni 1905: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Andreas Nielsen til Advokat Nellemann og Højesterets-sagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, er Arrestanten Niels Andreas Nielsen sat under Tiltale for Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger har Arrestanten, der er født i Aaret 1882, tidligere, foruden at han to Gange har været straffet for Vold og Legemsbeskadigelse og en Gang er anset med Bøder for Overtrædelse af Jagtloven og Loven om Mark- og Vejfred, været straffet i Følge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 8de December 1899 efter Straffelovens §§ 229, 4de Stykke, 200 og 203, jfr. §§ 21 og 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 50 Dage, i Følge samme Rets

Dom af 25 Juni 1902 efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest i Følge Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 23 Juli 1903 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stykke, jfr. til Dels § 46, samt Lov af 3dje Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder: Den 18de Januar d. A. Kl. 8¹/₂—9 om Aftenen skaffede Arrestanten sig i Forening med den oven nævnte i 1ste Instans medtaltte, Arrestantens 14-aarige Broder, Vilhelm Edvard Johannes Peter Nielsen, i den Hensigt at stjæle, Adgang til en Grosserer Schourup i Aarhus tilhørende, den Gang ubeboede Villa i Vejlbj Krat, idet Vilhelm ituslog en Rude i et af de mod Gaarden vendende Kældervinduer og ved at stikke Haanden ind igennem den derved frembragte Aabning aftog Vindueshasperne, hvorefter han og Arrestanten steg ind igennem Vinduet og først kom ind i et Fadebur, hvorfra de ad en Gang og en Trappe gik op i Ejendommens Stueetage, hvor de gennemsøgte Køkkenet og forskellige Værelser, hvis Døre stod aabne. Efter at de ved Hjælp af en Nøgle, som de fandt i et af Værelserne, havde aabnet et paa Trappegangen staaende Skab, tilvendte Vilhelm sig af dettes Indhold en Bomuldstrøje, en Ramieundertrøje, en Skjorte, 2 Haandklæder og en Bordløber — hvoraf dog Haandklæderne og Bordløberen i Følge Arrestantens Forklaring laa i et uaflaaset Skab i Spisestuen —, hvilke Genstande er vurderede til i alt 13 Kr. 50 Øre, og 2 Par Bomuldsunderbenklæder, hvis Værdi af Vilhelm er angivet til 2 Kr. Endvidere tilvendte Arrestanten sig fra en paa Væggen i Sovekammeret hængende Kurv et Toshillingsstykke og nogle engelske Kobbermønter, medens Vilhelm fra Tallerkenrækken i Køkkenet tog et til 1 Kr. vurderet Vækkeur. Endvidere stjal Arrestanten og Vilhelm, som det maa antages fra det oven nævnte uaflaasede Skab i Spisestuen, hver 2 Flasker Vin, hvilken Vin er vurderet til i alt 5 Kroner, og endelig tog Vilhelm et paa Køkkenbordet staaende Glas med Syltetøj, som de ved deres Bortgang efterlod i Gaarden efter at have spist noget af Indholdet, ligesom de ogsaa paa Stedet havde drukket den ene Flaske Vin.

Af de stjaalne Penge har Arrestanten ladet Toshillingen bytte i en Bank for 1 Kr. 10 Øre, som han derefter har forbrugt, og bortgivet Kobbermønterne efter forgæves at have forsøgt at faa dem byttede. Vinen har Arrestanten og Vilhelm fortæret i Forening, og de to Par Underbenklæder har de brugt og opslidt. De øvrige i Villæen stjaalne Koster, hvilke Vilhelm paa Vækkeuret nær, der er fundet i hans Besiddelse, Dagen efter Tyveriet havde pantsat for 2 Kr., som han maa antages selv at have forbrugt, er tilbageleverede bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere har Arrestanten tilstaaet, at han en Dag i Marts Maaned d. A. har tilvendt sig 1¹/₂ Pægl Akvavit af Indholdet af en i et Lysthus i en af Kolonihaverne ved Marselisborg beroende Flaske, uden at Arrestanten dog har kunnet oplyse, hvem Lysthuset tilhørte, eller i hvilken af Haverne dette stod.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes, for saa vidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Tirsdag den 1 August.

Nr. 197.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Christian Martin Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 April 1905: Arrestanten Frederik Christian Martin Hansen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og til Frederiksberg Kommunes Kasse bøde 40 Kr. samt udrede i Erstatning til Husejer Christen Nielsen Humle af Eskildstrup 11 Kr. 40 Øre, Gaardejer Claus Frederik Christiansen Kok samme Steds 8 Kr., Parcellist Rasmus Jørgensen samme Steds 74 Kr. 20 Øre, Smed Rasmus Chr. Rasmussen af Ønslev 11 Kr. 20 Øre og Provst Oscar Meulengracht samme Steds 13 Kr. 50 Øre. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Salomonsen og Højesteretssagfører Levison, 30 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Næringsloven, vil Sagen, der alene er indanket efter Tiltaltes Begæring, som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret. I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, ved hvilke intet væsenligt findes at bemærke, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Næringsloven, afvises Sagen. I øvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Frederik Christian Martin Hansen, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Christian Martin Hansen, der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Næringsloven, er født den 15 August 1860 og anset: ved Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 19de December 1889 efter Straffelovens § 252, kfr. § 251 og til Dels § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Birks Ekstrarets Dom af 21 Juli 1896 efter Straffelovens §§ 256 og 251, jfr. til Dels § 46, og § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 Juli 1901 efter Lov af 29 December 1857 § 75 med en Bøde af 20 Kr., hvorhos han inden samme Afledning under 23 August s. A. har vedtaget med Gentagelsesvirkning for lignende Forseelse en Bøde af 40 Kr.

Han er derhos ved Rettens Dom af 19de September 1899 i en Sag, i hvilken Arrestanten m. fl. var tiltalt for Bedrageri, og hvorunder han sigtedes bl. a. for at have taget Varer paa Kredit og bestilt Annoncer uden Betalingshensigt, bleven frifunden for Aktors Tiltale, dog saaledes at han blev dømt til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

En mod Arrestanten for Bedrageri i 1893 ved et af Rettens Kriminalkamre indledet Undersøgelse blev sluttet med, at Arrestanten i Mindelighed vedtog en Bøde af 400 Kr.

To mod Arrestanten for samme Forbrydelse henholdsvis i 1899 og 1902 samme Steds indledede Undersøgelser blev sluttede uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Eftersommeren 1903 bestemte Arrestanten, der paa dette Tidspunkt vil have ejet en Kapital paa ca. 200 Kr., sig efter sin Forklaring til at starte en Frugt- og Delikatesseforretning, og han, som tidligere bl. a. havde ernæret sig ved Agentur og Handel med Frugt og andet, lejede i dette Øjemed en Butiksljighed paa Enghaveplads Nr. 9 for en aarlig Leje af 500 Kr.

Arrestanten fik imidlertid ikke Forretningen aabnet og maatte ved Nytaarstid 1904 fraflytte Lejligheden, fordi han, der kun havde betalt en ringe Del af den stipulerede Leje, blev truet med Udsættelse ved Byfogden.

Straks efter lejede Arrestanten, under Foregivende af at ville starte en Viktualieforretning, en Butiksljighed i Flensborggade 49 for en aarlig Leje af 500 Kr., men maatte, da han intet betalte, ligeledes

under Trusel om Udsættelse fraflytte denne Lejlighed i Midten af Marts, uden at nogen Forretning var bleven aabnet i Lejligheden.

Arrestanten lejede derefter under Foregivende af at ville starte en Grøntforretning, en Butik i Frederiksberg Allé 21.

Denne Forretning blev heller ikke aabnet, og Arrestanten fraflyttede i April Butikken uden at have betalt noget i Leje.

I Efteraaret 1903 lod Arrestanten i forskellige Blade indrykke fremtrædende Avertissementer om, at »Enghavens Frugtlager«, Enghaveplads 9, opkøbte Frugt og Kartoffler.

Efter de i Henhold til disse Avertissementer modtagne Salgstilbud afkøbte Arrestanten inden Aarets Udgang:

Klædefabrikant Johan August Wiggers af Svendborg Æbler for 14 Kr. 10 Øre,

Husmand Knud Anius Kristensen Kaudal af Baadstrup Mark Kartoffler for 168 Kr. 75 Øre,

Forpagter Hans Peter Andersen af Selchausdal Kartoffler for 180 Kr.,

Detailhandler Niels Hansen af Roerslev Rødbeder for 64 Kr.,

Gaardejer Jørgen Jensen af Slimminge Mark 60 Tønder Kartoffler.

Samt i Februar og Marts 1904:

Jens Holdt af Vorbasse Kartoffler for ca. 130 Kr.,

Gaardejer Johannes Andersen af Langemark Mark Kartoffler for 120 Kr., og

Gartner paa Ulriksholm Johannes M. Overgaard Grøntsager for 34 Kr. 4 Øre.

Til Brug ved Forsendelsen af nogle af de saaledes indkøbte Varer lejede Arrestanten af »Nordisk Sækkekompagni« 330 Sække, som efter Arrestantens Anvisning blev tilsendt Afsenderne af Kompagniet.

De nævnte Varer, der alle efter Sælgerens Forklaring skulde betales straks efter Modtagelsen, har Arrestanten hverken helt eller delvis betalt.

Varerne fra Forpagter Andersen og Detailhandler Hansen blev afsendte mod Efterkrav, og da Arrestanten ikke indløste dette, maatte disse Afsendere med betydelige Tab afhænde Varerne til andre.

Arrestanten har om Grunden til, at han ikke indløste de nævnte Varer, forklaret, at da han som Følge af, at Forsendelsen var sket mod Efterkrav ikke kunde faa Lejlighed til at undersøge, om de af Andersen afsendte Kartoffler vare frosne, turde han ikke indlade sig paa at indløse dem, og at han ikke vilde indløse de af Hansen sendte Rødbeder, fordi disse ikke var kontraktmæssige, hvad han efter sin Forklaring tilfældig fik Lejlighed til at se paa Banegaarden gennem nogle Aabninger, som fandtes i en af de Sække, i hvilke Rødbederne efter hans Formening var ankomne.

I sidst nævnte Henseende har Arrestanten imidlertid erkendt, at han ikke havde sikret sig Bevis for, at den paagældende Sæk virkelig indeholdt Rødbeder af de til ham bestemte.

Efter det oplyste var de af Hansen afsendte Rødbeder kontraktmæssige, og maa det ligeledes efter det oplyste anses for ganske usandsynligt, at Arrestanten har kunnet faa Lejlighed til at undersøge Rødbederne paa den af ham angivne Maade.

Gaardejer Jensen, der selv indfandt sig paa Arrestantens Bopæl

med de til Arrestanten solgte Kartoffler, traf ikke Arrestanten hjemme, og da Arrestantens Hustru hverken kunde modtage Kartofflerne eller betale for dem, maatte Jensen afhænde disse andet Steds.

De øvrige af de forannævnte Varer har Arrestanten derimod modtaget og afhændet til egen Fordel.

Medens Arrestanten ikke har anført nogen særlig Grund til, at han ikke har betalt Varerne fra Fabrikant Wiggers, Gaardejer Andersen og Gartner Overgaard, der alle forgæves have rykket Arrestanten for Betaling, har Arrestanten forklaret, at Kartofflerne fra Jens Holdt ankom i frossen Tilstand, og at han, for at faa Dækning for betalt Fragt, maatte afhænde dem væsenligst til Svinefoder, samt at Kartofflerne fra Husmand Kaudal blev frosne, efter at Arrestanten havde modtaget dem, og at han, der havde beregnet at betale dem ved Hjælp af de Penge, han fik ind, naar han solgte dem, derfor blev ude af Stand til at præstere Betaling.

Arrestanten har ikke kunnet give Oplysning om, hvem Køberne af de her omhandlede efter hans Forklaring frosne Kartoffler ere, og har ikke heller sikret sig Bevis for, at Kartofflerne fra Jens Holdt ankom i frossen Tilstand.

Efter det oplyste vare disse sidst nævnte Kartoffler ved Afsendelsen sunde og gode, ligesom deres Forsendelse var sket paa forsvarlig Maade.

Til Korrespondancen vedrørende de foran nævnte Handeler benyttede Arrestanten Brevpapir paatrykt:

»Enghavens Frugt- og Kartoffellager
(Frugtpreservering)
Import af Sydfrugter
Telegram Adresse: Enghaven
Telefon 9167.«

Arrestanten har erkendt, at han ikke har skaffet sig nogen Telegramadresse, at han ikke var i Besiddelse af nogen Telefon, men kun havde Tilladelse til at benytte en Nabos, og at han ikke har handlet med Sydfrugter.

Af de af »Nordisk Sækkekompagni« lejede, til 25 Øre pr. Stk. vurderede Sække er efter Arrestantens Arrestation 80 Sække, som paa Rettens Foranledning indsendtes hertil af fornævnte Forpagter Andersen, blevne tilbageleverede Kompagniet.

Resten er for Størstedelen efter Arrestantens Forklaring af ham blevne benyttede ved forskellige Handeler og har ikke kunnet skaffes til Veje.

Arrestanten, der ved Sækkenes Tilbagelevering skulde have betalt Leje af disse, har erkendt, at han kun havde lejet Sækkene til Afbenyttelse i nogle faa Dage.

I Januar 1904 købte Arrestanten under Foregivende af at ville aabne en Forretning i Flensborggade, Margarine af:

Grosserer Niels Alexander Theodor Mathiesen for 21 Kroner 84 Øre,

van den Berghs Margarineoplæg for 30 Kr. og af
Mohrs Margarineoplæg for 17 Kr. 75 Øre.

De saaledes indkøbte Partier Margarine afhændede Arrestanten kort efter til forskellige Restauratører og andre og forbrugte de indkomne Penge til egen Fordel, uden at han den Gang eller senere har ydet Betaling for Margarinen.

I Henhold til Avertissementer i Bladene fra Arrestanten om Antagelse af en Dame som Kompagnon i en Frugt- og Delikatesseforretning henvendte forhenværende Hotelstuepige Johanna Johansdotter sig i Januar 1904 til Arrestanten, og enedes hun og Arrestanten, der foregav, at han havde lejet en Butik Vesterbrogade 84, og som foreviste denne Butik for hende, derefter i Begyndelsen af Februar om at gaa i Kompagniskab om en Frugt- og Delikatesseforretning, der den paafølgende 1ste Marts skulde aabnes i den nævnte Butik.

Johanna Johansdotter, der efter den mellem hende og Arrestanten om Kompagniskabet oprettede Kontrakt skulde indskyde 400 Kr. i Forretningen, betalte samtidig med Købekontraktens Oprettelse Arrestanten disse Penge, for hvilke hun efter Kontrakten skulde have Sikkerhed i de i Forretningen værende Varer og Inventar, og som hun efter samme kunde opsiges med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel.

Det nævnte Pengebeløb har Arrestanten forbrugt til egen Fordel, medens han derimod intet skulde have gjort til den paagældende Forretnings Etablering.

Efter det oplyste har Arrestanten, der i længere Tid holdt Johanna Johansdotter hen med Udflugter om Grunden til, at Forretningen ikke blev aabnet, og til sidst forsvandt fra hendes Synskreds, overhovedet ikke lejet nogen Butik Vesterbrogade 84, men kun indledet Forhandlinger om Leje af Butikken, som, hvad der var Arrestanten bekendt, først kunde faas til Leje til April Flyttedag 1904.

Omkring 1ste August 1904 lejede Arrestanten en Butikslejlighed Enghavevej 34 for en aarlig Leje af 450 Kr.

I denne Lejlighed er Arrestanten ingen Sinde flyttet ind, ligesom han ikke heller har betalt nogen Leje af den.

I sidste Halvdel af August 1904 lejede Arrestanten en Butikslejlighed i Frederiksberg Allé 45 for en aarlig Leje af 600 Kr.

Arrestanten, der ved Indflytningen skulde betale $\frac{1}{4}$ Aars Leje, aabnede i denne Butik en Frugtforretning midt i September, men betalte ved Indflytningen kun 80 Kr., idet han opnaaede Henstand med Restbeløbet, hvilket han ikke senere har betalt.

Den paafølgende 5te September lejede Arrestanten en Butik paa Hjørnet af Nygaardsvej og Landskrona Tværgade for en aarlig Leje af 400 Kr.

Butikken skulde først tiltrædes ved Oktober Flyttedag, men forinden, nemlig den 13 Oktober, blev Arrestanten, der ved Lejemaalets Indgaaelse havde maattet betale 25 Kr. af Lejesummen, arresteret under nærværende Sag.

Arrestanten, der har forklaret, at det var hans Hensigt at aabne Frugtforretninger i de tre af ham saaledes lejede Butikker, averterede i Juli og August forrige Aar i Bladene om en Bestyrerinde til en Frugtforretning.

Foranlediget ved Avertissementerne indfandt Fru Anna Frederikke Hermansine Petersen, f. Horstmann, Syerske Frk. Christine Andersen og Frk. Augusta Borgmann sig i August hos Arrestanten for at søge

Bestyrerindepladsen, de sidst nævnte paa egne og Fru Petersen paa en Søsters Vegne.

Arrestanten stillede som Betingelse for Antagelsen, at de paa-gældende som Sikkerhed for, hvad der maatte blive betroet dem, betalte ham henholdsvis 300 Kr., 400 Kr. og 500 Kr., og da dette Vilkaar blev akcepteret, blev der mellem Arrestanten og de nævnte Damer oprettet Kontrakter om Antagelsen, og de nævnte Summer bleve derefter indbetalte til Arrestanten.

I de af Arrestanten udfærdigede og af ham og de foran nævnte Damer underskrevne Kontrakter udtaltes det, at de antagne Bestyrerinder skulde lønnes med en maanedlig Gage af fra 40 til 50 Kroner samt en mindre Andel i Forretningens Nettosalg og fremdeles, at de ovenfor nævnte Beløb skulde indskydes i Forretningen som Sikkerhed for det betroede, og at der for Beløbene, som kunde opsiges med et nærmere bestemt Varsel, blev givet Sikkerhed i det i Forretningen værende Inventar, Varer og Kontanter.

De saaledes til Arrestanten udbetalte Penge har han forbrugt i det væsenlige til egen Fordel; en mindre Del af Pengene er af ham bleven anvendt til Udgifter ved Frugtforretningen i Frederiksberg Allé 45.

Hverken Fru Petersens Søster eller Frk. Andersen opnaaede trods forskellige Henvendelser til Arrestanten, der holdt dem hen med Udflugter, at tiltræde de dem lovede Bestyrerindepladser, hvis snarlige Tiltrædelse var stillet dem i Udsigt, den Gang Antagelsen fandt Sted.

Frøken Borgmann tiltraadte sidst i September Pladsen som Bestyrerinde af den fornævnte Frugtforretning i Frederiksberg Allé Nr. 45, men fik ikke forinden Arrestantens Arrestation, den 13 Oktober, udbetalt Løn eller Udbytte, skønt der i September ved Salg i Forretningen indgik ca. 183 Kr.

Hele dette Beløb lod Arrestanten sig efter Haanden udbetale.

Fru Petersen har forklaret, at hun efter Forhandlingerne med Arrestanten aldrig har tænkt sig Muligheden af og aldrig vilde have tilladt, at han brugte den af hende stillede Sikkerhed.

Frøken Andersen har forklaret, at det var en udtrykkelig Aftale mellem hende og Arrestanten, at denne ikke maatte røre det som Sikkerhed stillede Pengebeløb, men skulde sætte det ind paa en Sparekassebog.

Frk. Borgmann har forklaret, at hun ansaa det for det sandsynligste, at Arrestanten vilde bruge en Del af de som Sikkerhed ham udbetalte Penge, og at hun intet havde derimod.

Arrestanten har nægtet, at han til nogen af de nævnte Damer har givet Løfte om ikke at ville bruge de her omhandlede Pengebeløb og har henvist til, at de oprettede Kontrakter indeholdt Hjemmel for ham til at bruge Pengene.

I Slutningen af September 1904 lod Arrestanten, efter sin Forklaring, fordi Frk. Andersen var ked af det med Arrestanten trufne Arrangement og ønskede at faa sine Penge tilbage, igen avertere i Bladene om, at han søgte en Bestyrerinde til en Frugthandel.

Frøkerne Clara Helga Larsen og Christiane Marie Eilertzen henvendte sig angaaende Pladsen til Arrestanten, der tilbød dem Ansæt-

telse, mod at de stillede en Sikkerhed af 500 Kr. Frk. Eilertzen trak sig derefter tilbage, medens Forhandlingerne med Frk. Larsen strandede paa Arrestantens Arrestation.

Paa Rejser, Arrestanten i September f. A. foretog, købte han Frugt af:

Husejer Christen Nielsen Humle af Eskildstrup for 11 Kroner 40 Øre,

af Gaardejer Claus Frederik Christiansen Kok samme Steds for 8 Kroner,

af Parcellist Rasmus Jørgensen samme Steds for 74 Kr. 20 Øre,

af Smed Rasmus Christian Rasmussen af Ønslev for 11 Kroner 20 Øre

og af Provst Oscar Meulengracht samme Steds for 13 Kroner 50 Øre.

Disse Partier Frugt, der af Sælgerne blev afsendte til Arrestanten under Adresse »Hovedstadens Frugtforsyning«, har Arrestanten, i alt Fald for Størstedelen, ladet afhænde i Forretningen Frederiksberg Allé 45.

Medens Arrestanten, der ikke har betalt noget af den saaledes købte Frugt, har forklaret, at en Del af Frugten blev købt, uden at der var Tale om, naar Betalingen skulde erlægges, og at Resten skulde betales, naar Arrestanten vendte hjem fra sin Rejse og havde faaet Frugten vejet, og at han, der havde været i København efter Frugtens Ankomst, endnu ikke havde faaet Vægten opgjort, da han blev arresteret, har Smed Rasmussen forklaret, at Aftalen gik ud paa, at Betalingen skulde erlægges, naar Arrestanten kom til København, og de øvrige Sælgere, at det var en udtrykkelig Aftale med Arrestanten, at Pengene for Frugten skulde sendes straks efter dens Modtagelse i København.

Paa den sidste Rejse, Arrestanten foretog, forinden han blev arresteret, afkøbte han:

Lars Withs Enke af Krungerup Frugt for 25 Kr. og

Husmand Hans Jørgen Brandt samme Steds Frugt for ca. 23 Kr.

Og var Aftalen efter disses sidste Forklaring, at Frugten skulde betales straks efter Modtagelsen.

Arrestanten, der har paastaet, at han først skulde betale for Frugten, naar han kom til København, blev straks ved sin Ankomst hertil arresteret, men skønt Arrestanten derefter fik Lejlighed til at konferere om sine Forretningsanliggender med fornævnte Frk. Borgmann, der havde modtaget Frugten paa Arrestantens Vegne, gjorde han intet Skridt til at foranledige, at der af de i Forretningen, Frederiksberg Allé 45 indgaaede Penge blev sendt Betaling for Frugten, efter Arrestantens Forklaring, fordi han ikke mente sig berettiget til at tale med Frk. Borgmann derom.

For saa vidt nu Arrestanten er sigtet for Bedrageri med Hensyn til de foran nævnte Transaktioner, har han nægtet at have forbundet nogen bedragerisk Hensigt med nogen eneste af dem og har gjort gældende, at han har stølet paa at kunne gennemføre sine Projekter, og at det skyldes Uheld og Mangel paa Penge, at han ikke har været i Stand til at indfri sine Forpligtelser.

Imidlertid taler selv med Arrestanteos Forklaringer som Udgangs-

punkt ikke blot de enkelte Transaktioner efter det under disse oplyste, men særlig det Billede, som disse sammenholdte give af Arrestanten som Forretningsmand, meget afgjort for, at Arrestanten ved de Lejemaal, Køb og Engagementer, som han har afsluttet, alene har haft til Hensigt at skaffe sig øjeblikkelig Fordel, men aldeles ikke har tænkt paa at ville opfylde de af Retsforholdene flydende Forpligtelser, og at dette har været Tilfældet, bliver utvivlsomt, naar henses til:

at Arrestantens Forklaringer, som det fremgaar af det foranstaaende, paa mange og afgørende Punkter ere i Strid med de under Sagen afgivne Vidneforklaringer,

at i alt Fald de allerfleste af Arrestantens Transaktioner ere foretagne paa Tidspunkter, hvor han som blottet for Kapital har maattet indse, at han ingen som helst Udsigt kunde have til at gennemføre de Projekter, i hvilke hans Foretagender skulde danne Led,

at han, i alt Fald i de allerfleste Tilfælde, end ikke ses at have gjort Skridt til at overholde sine Forpligtelser eller gennemføre sine foregivne Planer,

at han har erklæret sig ude af Stand til at godtgøre, at han i det her i Sagen omhandlede lange Tidsrum har afviklet blot en eneste Forretning paa normal Maade eller betalt noget af den Gæld, som han har paadraget sig, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten foruden den her i Sagen omhandlede, ogsaa har paadraget sig ikke ubetydelig Gæld for Avertissementer, Tryksager og lign. samt for Varer, han vil have anskaffet til Bitterfabrikation,

at han paa den anden Side saa vel efter de Navne, han gav sine Forretninger, som efter de af ham i Bladene indrykkede Avertissementer og de af ham udsendte Forretningsskrivelser Udseende har maattet være klar paa, at de, der traadte i Forretningsforbindelse med ham, maatte gaa ud fra, at de havde med en stor Forretning at gøre,

at Arrestanten under en tidligere Sag mod sin Benægtelse er straffet for under lignende Omstændigheder som de foranførte at have købt Varer, derunder særlig ogsaa Frugt og Kartofler, uden Hensigt til at betale for det købte, og

at endelig Arrestantens Forklaringer her under Sagen har været vaklende, tilbageholdende og usandfærdige.

Under Hensyn til alt det anførte maa det herefter anses for tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har været uden Hensigt til at opfylde de af ham i de her i Sagen omhandlede Retsforhold paatagne Forpligtelser og findes hans Forhold i saa Henseende at maatte tilregnes ham dels som Overtrædelse af Straffelovens § 251, dels som Forsøg derpaa.

Arrestanten har endvidere gjort sig skyldig i Overtrædelse af Næringslovens § 75 ved uden Næringsbevis at have i Januar 1904 drevet Handel med Margarine.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. til Dels § 46, og efter Lov af 29 December 1857 § 75 for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt en Frederiksberg Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, stor 40 Kr.

Efter derom nedlagt Paastand vil han derhos have at udrede i Erstatning til:

Husejer Christen Nielsen Humle af Eskildstrup 11 Kroner 40 Øre,

Gaardejer Claus Frederik Christiansen Kok samme Steds 8 Kr.,

Parcellist Rasmus Jørgensen samme Steds 74 Kr. 20 Øre,

Smed Rasmus Christian Rasmussen af Ønslev 11 Kroner 20 Øre og

Provst Oscar Meulengracht samme Steds 13 Kr. 50 Øre.

Nr. 215.

Advokat Hindenburg

contra

Olga Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Maj 1905: Arrestantinden Olga Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Olga Larsen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Olga Larsen, der tiltales for Tyveri og Bedrageri, er født den 19de August 1883 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19de Januar 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestantinden har den 20 Marts dette Aar frastjaalet Stentrykker Holger Lørslev et til 3 Kroner vurderet Sengetæppe, som beroede frit fremme i bestjaalnes Værelse, hvor Arrestantinden opholdt sig med hans Samtykke.

Arrestantinden har den 31te samme Maaned og den 8de April dette Aar frastjaalet henholdsvis Symaskineforhandler Edvard Barr et til 40 Kr. vurderet Ur og Skomager Jens Villadsens Hustru en til 25 Øre vurderet Portemonnæ med Indhold ca. 10 Kr.

Det stjaalne beroede frit fremme i Værelser, hvortil Arrestantinden, der i tyvagtig Hensigt havde indfundet sig hos de bestjaalne, havde uhindret Adgang.

Arrestantinden har i Begyndelsen af April d. A. svingagtig fravendt Skomager Valdemar Bømler 2 tilsammen til 18 Kr. vurderede Par Støvler, ved i Strid med Sandheden at foregive, at hun af Ingeniør Rasmussens Hustru var sendt hen til Bømler med Anmodning om at faa 2 Par Støvler til Udvalg for Fru Rasmussen.

I Henhold til det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., og 251 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 214. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Niels August Lundsted eller Lindsted (Def. Nellemann),

der tiltales for Ran samt for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20de Maj 1905: Arrestanten Niels August Lundsted eller Lindsted bør straffes med Tugt-husarbejde i 2 Aar samt efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels August Lundsted eller Lindsted til Højesterets-sagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 10 August 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 21.

Tirsdagen den 1 August.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels August Lundsted eller Lindsted, der tiltales for Ran og Overtrædelse af Straffelovens § 16, har opgivet at være 28 Aar, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 Maj 1895 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7de Juli 1896 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., samt efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt i Medfør af Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Oktober 1897 efter Straffelovens §§ 16, 2det Stykke, og 230, 1ste Stykke, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, samt i Medfør af Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Oktober 1901 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, samt i Medfør af Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget, og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Marts 1903 efter Straffelovens §§ 16, 230, 1ste Stykke, 247 og 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt i Medfør af Straffelovens § 16 dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Cigarmager Axel Heinrich Victor Burmeister har forklaret følgende:

Natten mellem den 24de og 25de Februar d. A. traf Vidnet Arrestanten, der var ham ganske ubekendt, paa Gaden og blev af Arrestanten inviteret med op i dennes Lejlighed.

Vidnet fulgte derefter med Arrestanten, der standsede midt i Klosterstræde og fortalte, at han boede der. Samtidig spurgte Arrestanten, om Vidnet foreløbig kunde lægge Penge ud til Drikkevarer, som de skulde have med op i Arrestantens Lejlighed. Vidnet fremtog nu sin Portemonnæ, men i det samme rev Arrestanten Portemonnæen fra Vidnet og løb sin Vej. Paa Vidnets Raab: »Stop Tyven«, blev Arrestanten imidlertid paagrebet paa Købmagergade af Maskinarbejder Peter Andersen og straks efter anholdt af til Stede komne Politibetjente.

Efter Vidnets Forklaring var Portemonnæen værdiløs, men indeholdt ca. 2 Kr. i rede Penge.

Fornævnte Maskinarbejder Andersen har forklaret, at han, da der blev raabt: »Stop Tyven«, forfulgte Arrestanten, og at denne, da Vidnet fik fat i ham, først søgte at rive sig løs, og derefter, da dette ikke lykkedes, udtalte: »Hvorfor løber De efter mig, jeg har jo ingen Ting gjort«.

Arrestanten, der ikke ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af Burmeisters Portemonnæ eller af et større kontant Beløb end 25 Øre, har nægtet at have tilvendt sig Burmeisters Portemonnæ.

Arrestanten har forklaret, at han den paagældende Nat traf Burmeister i Beværtningen Gyldenløvesgade Nr. 14, og at de, efter at de ved Lukketid havde forladt denne Beværtning, sammen drev omkring i Gaderne, indtil Arrestanten, da Burmeister pludselig begyndte at udskælde og slaa ham, for at blive fri for denne løb sin Vej, forfulgt af Burmeister, der raabte: »Stop Tyven«.

Arrestanten har erkendt, at han, da han derefter blev paagrebet af Maskinarbejder Andersen, har udtalt sig som af denne forklaret, men har derimod nægtet at have gjort Forsøg paa at rive sig løs fra Andersen.

Arrestantens Forklaring om at have truffet Burmeister paa den nævnte Beværtning maa imidlertid efter det oplyste antages at være usandfærdig, og da saavel Burmeister som Andersen har beediget deres Forklaringer, og Arrestanten i Overensstemmelse med sidst nævnte Vidnes Forklaring har erkendt, at han, da han blev paagrebet af Andersen, ikke med et Ord antydede, at han var løbet, fordi Burmeister havde generet og overfaldet ham, samt da derhos Arrestantens Fortid i høj Grad taler imod ham, findes der, idet endvidere Rigtigheden af Burmeisters Angivelse af Portemonnæens Indhold er bestyrket ved det i Sagen i øvrigt oplyste, efter alt det foreliggende at være ført tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har fraranet Burmeister det fornævnte Pengebeløb.

Forinden Arrestanten i Henhold til den oven nævnte Dom af 28 Marts 1903 blev udbragt af Riget, blev han den 30 Juli f. A. til Københavns Politis Protokol over bortsendte Personer advaret om Virkningen af ulovlig Tilbagevenden.

Desuagtet har Arrestanten i Følge sin egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse uden Tilladelse opholdt sig her i Landet fra den 8de til den 9de Februar d. A. og fra den 22de s. M. til sin Anholdelse her under Sagen den 25de næst efter.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 16 og i Medfør af Straffelovens § 237 efter dens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar. — —

Arrestanten vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16, 2det Stk., være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Onsdag den 2 August.

Nr. 213. Højesteretssagfører Liebe

contra

Jens Anton Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 12 April 1905: Arrestanten Jens Anton Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Kier, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører V. Christensen, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Maj 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Jens Anton Sørensen, til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Jens Anton Sørensen sat under Tiltale for Forsøg paa Voldtægt.

Arrestanten, der er født i Aaret 1873, har tidligere været straffet i Følge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 8 Juli 1903 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han under 19 September f. A. inden Hasle med flere Herreders Politiret har for voldeligt Overfald vedtaget at erlægge en Bøde til Statskassen af 60 Kr. Derimod er en mod ham som sigtet for Voldtægt inden nys nævnte Herreders Politiret i

Aaret 1903*) indledet Undersøgelse sluttet, uden at der blev rejst Tiltale mod ham.

Mandagen den 20de Februar d. A. omtrent Kl. 5 om Morgenen indfandt Jordemoder Sofie Riis i Aarhus sig paa Politistationen samme Steds og anmeldte, at hun samme Nat havde været Genstand for et Voldtægtsforsøg, med Hensyn til hvilket hun under Sagen har afgivet følgende Forklaring:

Omtrent Kl. 2¹/₂ den paagældende Nat blev hun, der bor Nørregade Nr. 6 i bemeldte Købstad, ringet op af en hende ubekendt Mandsperson, der ønskede hendes Assistance ved en Fødsel, og som for hendes Mand, Drejer Jens Peter Riis, der modtog Besked, navngav sig Sørensen, hvilket Navn han dog straks rettede til Andersen.

Efter at hun var kommet i Tøjet, fulgte hun med Personen ud ad Grenaa Landevej, indtil han, da de omtrent havde naaet Udkanten af Riis Skov, pludselig standsede og, idet han tog sin Kniv op af Lommen og svingede den i oplukket Tilstand mod hende, sagde: »Ja, det er ikke min Kone, De skal til« — eller noget lignende — »men gør nu som jeg vil«; hun tog straks Sagen rolig og spurgte ham, om det var Penge, han vilde have, hvorhos hun for at vinde Tid i Begyndelsen lod, som om hun vilde rette sig efter ham, men efter at hun havde sagt Nej til at følge med ham ind i Skoven, greb han fat i hendes Hals, hvorefter de tumlede ned i Vejgrøften, hvor der opstod en Kamp mellem dem, under hvilken han med al sin Magt søgte at voldtage hende, medens hun paa sin Side af al Kraft modsatte sig hans Angreb. Om hvad der herunder passerede, har hun nærmere forklaret, at Personen største Delen af Tiden laa paa Knæ over hendes Mave og længere nede, idet han holdt hende fast i Struben med venstre Haand, medens han med den højre dels slog hende i Ansigtet, dels overgramsede hende, og da det flere, mindst 3 à 4 Gange var lykkedes hende at komme paa Benene, slog han hende hver Gang i Ansigtet med knyttet Haand og væltede hende paa ny omkuld. Medens han saaledes laa oven paa hende, fik han hendes Underbenklæder revne ned, ligesom han, efter hvad hun bestemt mener, havde sine egne Benklæder opknappede, hvorhos han gjorde alt, hvad han kunde, for at faa hendes Ben skilte fra hinanden, og mod Slutningen af Kampen — der, efter hvad hun antager, varede mellem en halv Time og tre Kvarter — udskældte han hende med de groveste Skældsord og behandlede hende uterligt, idet han navnlig befølte hendes Krop med sin ene Haand. Under Kampen mærkede hun, at Personens Kniv laa paa Jorden, og hun fik da Lejlighed til at trykke den helt ned i Jorden paa et Sted, hvor der var lidt blødere end i den frosne Vejgrøft; da Personen derefter savnede Kniven og med Bemærkning om, at hvis hun kunde skaffe ham den, skulde hun faa Lov til at gaa, begyndte at søge efter den, rejste hun sig ligeledes op, og medens hun lod, som om ogsaa hun søgte efter Kniven — hvorunder Personen stadig holdt fast ved hendes Kjolenederdel — lykkedes det hende dels at afføre sig sine Støvler, idet hun tænkte, at hun saa lettere kunde løbe fra ham, dels at afføre sig sin Nederdel, hvorefter hun slap bort og løb hen mod et i nogen Afstand fra Gerningsstedet

*) Skal være 1904.

inde paa Marken liggende Sted. Herfra kom en stor Hund hende i Møde, sprang op ad hende og gøede, hvad der efter Anmelderindens Formening bevirkede, at Personen ikke forfulgte hende, og efter at Beboerne af Stedet var blevne vækkede ved Støjen og komne paa Benene, fik hun Tilflugt hos dem, indtil hun af den der Steds boende Forpagter Niels Sørensen og en i Nærheden boende Gartner, Andreas Petersen, blev fulgt hjem, hvorefter hun straks anmeldte Sagen for Politiet.

Samme Dag, som Anmeldelsen havde fundet Sted, blev Fru Riis undersøgt af en Læge, og i den af denne angaaende Resultatet af Undersøgelsen afgivne Erklæring udtales det, at hun var stærkt psykisk altereret, hvorhos hun erklærede at være stærkt forstumlet som Følge af de Slag, hun havde faaet i Hovedet; ved Undersøgelsen fandtes der en større Blodudtrædning i venstre Øjes Omgivelser, særlig i Øjelaagene, ligesom Midten af Næsen var opsvulmet, rimeligvis som Følge af et Slag, hun ømmede sig derhos stærkt ved Berøring af Haarbunden paa forskellige Steder, uden at der her var noget at se; endelig fandtes der paa Halsen og Kinderne, særlig paa højre Side, talrige friske Rifter i Huden af Udseende som Neglerifter, og paa Haandledene lignende, men mindre Rifter, hvorimod der ikke paa den øvrige Del af Kroppen fandtes nogen Læsion; sluttelig hedder det i Erklæringen, at ingen af Læsionerne kunde antages at ville foraarsage blivende Skade.

Idet Mistanken for at have begaaet den ommeldte Forbrydelse straks var bleven henledet paa Arrestanten, blev han allerede samme Dag sat under Anholdelse, men under den derefter indledede Undersøgelse har han vedblivende nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, hvorhos han har afgivet følgende Forklaring om sin Færden den vedkommende Aften og Nat: Søndag Eftermiddag den 19 Februar gik han, der er gift, ved Totiden fra sit Hjem i Aabyhøj ind til Aarhus, hvor han i Dagens og Aftenens Løb besøgte forskellige Beværtninger, og efter at han omtrent Kl. 12 Nat havde forladt den sidste af disse, gik han op til »den folkelige Forsamlingsbygning«, hvor han traf 2 eller 3 ham ubekendte Personer. Sammen med disse søgte han at komme ind i Forsamlingsbygningen, hvad der imidlertid blev dem nægtet, og han og de nævnte Personer drev derpaa en Tid lang omkring i Gaderne, indtil han, efter at Personerne havde overfaldet ham og derved tilføjet ham nogle Saar og Skrammer paa Halsen og i Ansigtet, skiltes fra dem og begav sig hjem ad ud ad Brabrandvejen, hvor han imidlertid i sin berusede Tilstand lagde sig til at sove i en Vejgrøft, saaledes at han først kom hjem om Morgenens Kl. 6.

Dagen efter Arrestantens Anholdelse blev han undersøgt af Stads-lægen i Aarhus, og i den om Resultatet af denne Undersøgelse afgivne Erklæring udtales det, at der paa venstre Side af hans Næse fandtes to smaa, ca. $\frac{1}{2}$ Ctm. lange og halvt saa brede, oven fra ned ad forløbende Ekskorationer, den ene nær Næseryggen, den anden ved Næsefligen, og begge dækkede af en tynd Skorpe af indtørret Blodvædske, hvorhos de gjorde Indtryk af at være ret friske; paa venstre Side af Halsen fandtes en enkelt og paa Forfladen af højre Haandled to friske smaa Ekskorationer, alle af lignende Udseende og tilsyneladende af samme Dato som de paa Næsen forefundne, og endelig fandtes der

paa højre Pegefingers Forside et halvmaaneformet, ca. 2 Ctm. langt, tværløbende Saar, der gik gennem Huden og, særlig hen imod Tommelfingersiden, et Stykke ind i Bindevævet under Huden, og som gjorde Indtryk af at være tilføjet med en skarp Kniv og at være af temmelig frisk Dato (1 à 2 Døgn).

Angaaende disse Læsioner har Arrestanten forklaret, at han, som meldt, har faaet de paa Næsen og Halsen forefundne Ekskoriationer under Sammenstødet med de forommeldte Personer, og at han har faaet Saaret paa højre Pegefinger ved at skære sig paa en Hakkelsemaskines Kniv, idet han, da han den 18 Februar under sit Arbejde hos en Gaardmand i Aaby sprang ind ad en Luge i Loen, snublede og derved kom til at gribe fat i Hakkelsemaskinen.

I Anledning af, at det var oplyst, at den Krave, som Arrestanten havde været iført Søndag Aften, var blodpletet, da han kom hjem, ligesom der fandtes Blodpletter foran paa hans Jakke og paa højre Side af hans Kasketkygge, har han forklaret, at samtlige disse Pletter hidrørte fra det oftnævnte Sammenstød.

Om den af Fru Riis omfoklarede Kniv — der senere er forefundet nedstukken i Jorden paa Gerningsstedet, og som har vist sig at være en almindelig tarvelig Lommekniv med Træskaft og ét Blad, paa hvis Midte er indgraveret en Fisk — har Arrestanten forklaret, at den ikke tilhører ham, idet han vel har erkendt at have været i Besiddelse af en lignende Kniv, som han, formentlig i November Maaned forrige Aar, havde fundet paa en Vej i Nærheden af sin Bolig; men om denne Kniv, der efter hans Forklaring ikke havde noget Mærke paa Bladet, har han forklaret, at han sidste Gang havde den fremme Søndagen den 12te Februar dette Aar, og at den var bleven borte for ham i Løbet af Ugen fra den 12te til den 19de Februar.

Under Sagen har Fru Riis edeligt bekræftet Rigtigheden af de af hende afgivne Forklaringer, hvorhos oven nævnte Forpagter Niels Sørensen og dennes Hustru, Karen Marie, født Laursen, ligeledes edeligt har bekræftet, at Fru Riis Natten mellem den 19de og 20de Februar d. A. omtrent Kl. 4 om Morgenen i halvpaaklædt Tilstand, meget betaget og raabende om Hjælp søgte Tilflugt hos dem, idet hun fortalte, at hun var bleven overfaldet paa Landevejen af en Person, der havde villet voldtage hende, og under sine Forsøg herpaa havde slaaet hende og truet hende med Kniv, og herefter samt efter, hvad der i øvrigt foreligger oplyst, maa der gaas ud fra, at Fru Riis har den nævnte Nat og under de af hende omfoklarede Omstændigheder været Genstand for et Voldtægtsforsøg.

Naar dernæst henses til, at Fru Riis ligeledes edeligt har forklaret, at hun ikke nærer mindste Tvivl om Arrestantens Identitet med den Person, der søgte at øve Voldtægt mod hende, at hendes Mand, fornævnte Drejer Riis, ligeledes under Ed har forklaret, at der ikke er nogen som helst Tvivl om, at Arrestanten er identisk med den Mand, som Natten mellem den 19de og 20de Februar d. A. afhentede hans Hustru, at Arrestanten under Forhøret har afgivet tilbageholdende, ubestemte og, som det maa antages, til Dels urigtige Forklaringer, saa vel i Almindelighed, som specielt angaaende sin Færden den paagældende Nat og angaaende det ham, som meldt, paa højre Haands Pege-

finger tilføjede Saar — der navnlig ikke kan antages at være bibragt ham paa den af ham angivne Maade — og endelig til, at samtlige de under Sagen i saa Henseende fremkomne Oplysninger med Bestemthed tyder hen paa, at ogsaa hans Benægtelse af at have været i Besiddelse af den paa Gerningsstedet fundne Kniv er stridende mod Sandheden, findes der endvidere at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at det begaaede Voldtægtsforsøg er udøvet af Arrestanten.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Arbejde i 4 Aar.

Nr. 212. Højesterets sagfører Winther

contra

Theodor Frederik Thøgersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Ran.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Maj 1905: Arrestanten Theodor Frederik Thøgersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Theodor Frederik Thøgersen til Højesterets sagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Theodor Frederik Thøgersen, der tiltales for Ran, er født den 28de April 1881 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 18de November 1902 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 27de November 1902 formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,

ved samme Rets Dom af 22 August 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 2 April 1904 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Den 25 April d. A. om Aftenen opholdt Arrestanten sig som Gæst i en herværende Beværtning, hvor han lagde Mærke til, at Husømrer Peter Christian Gundersen, der i Beværtningen gik og spillede Billard, var i Besiddelse af Penge. Da Gundersen noget senere gik, fulgte Arrestanten efter, og idet de passerede en Gang i en Ejendom, hvor Gundersen havde været inde paa et Pissoir, spurgte Arrestanten Gundersen, om denne kunde veksle 25 Øre for ham. Idet Gundersen nu fremtog sin Portemonnæ, greb Arrestanten i Tilegnelseshensigt fat i denne og rykkede i den, men da Gundersen holdt igen, gik Portemonnæen midt over, og Arrestanten, der derpaa straks løb sin Vej, beholdt den Halvdel af Portemonnæen, hvori Pengene — som det maa antages godt 10 Kr. — beroede.

Pengene svirede han for den største Dels Vedkommende op samme Aften.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 237, jævnfør § 232, som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 28 August.

Nr. 232.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Nathanael Jonsson (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4de Juli 1905: Arrestanten Johan Nathanael Jonsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor

og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Nathanael Jonsson til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Nathanael Jonsson, hvis opgivne Alder af 27 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som tiltales for Tyveri, er ikke fundet forhen straffet her i Riget, hvorimod han i Aarene 1894—1901 5*) Gange er straffet i Sverrig for Ejendomsforbrydelser og Pengefalsk, bl. a. til 2 Aar og 4 Maaneders Strafarbejde for Tyveri; han er dernæst i Norge i 1903 straffet med 1 Aars og 20 Dages Strafarbejde for groft Tyveri, og senest i 1904 i Lübeck anset med 9 Maaneders Fængsel for groft Tyveri, hvilken Straf han havde udstaaet den 20de April d. A.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om følgende:

Natten mellem den 5te og 6te Maj d. A. skaffede Arrestanten sig ved at krybe over et godt 4 Alen højt Plankeværk, i tyvagtig Hensigt Adgang til Badeanstalten »København«s Gaard. Herfra begav han sig uhindret op til 3dje Sals Etage, hvor Døren ind til en Korridor var uafloaset, og fra Korridoren, hvor han havde begivet sig ind, skaffede han sig Adgang til den derboende Driftsbestyrer Møllers Lejlighed ved at ituslaa en Rude i en til Kontoret førende Dør samt, efter at have stukket en Arm ind gennem denne Aabning, at dreje den indvendig siddende Laas om. Arrestanten undersøgte derefter forskellige Skrivebordsskuffer uden at finde noget at stjæle, og med Nøglen til et i Kontoret staaende Pengeskab, hvilken Nøgle han havde fundet i en Citytaske, som han opbrød, aabnede han Pengeskabet, men fandt heller ikke her noget at stjæle. Efter at have taget en til 6 Øre vurderet Cigar, som han røg, listede han sig ind i Spisestuen, men blev overrasket her, forinden han havde faaet Lejlighed til at stjæle andet end den nævnte Cigar.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar —

Endelig vil han, der er Udlænding og ikke i de sidste 5 Aar har

---

*) Skal være 4.

haft uafbrudt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Nr. 237. Højesteretssagfører Bagger

contra

Sofie Julie Andersen, Jørgensens Hustru (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri eller Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juli 1905: Arrestantinden Sofie Julie Andersen, Jørgensens Hustru, samt de Tiltalte Sørine Jensine Bertharikke Frandsen Juul, Andersens Hustru, og Julius Christian Theodor Jørgensen bør straffes, Arrestantinden og Tiltalte Andersens Hustru med Forbedringshusarbejde, først nævnte i 1 Aar og sidst nævnte i 8 Maaneder, og Tiltalte Jørgensen med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor, Overretssagfører Hartmann, og til Defensorerne, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Meyer, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden og Tiltalte Andersens Hustru, en for begge og begge for en, dog saaledes, at Tiltalte Jørgensen heraf in solidum med dem udreder $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sofie Julie Andersen, Jørgensens Hustrus Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Winther $\frac{1}{4}$ Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Sofie Julie Andersen, Jørgensens Hustru, og de Tiltalte Sørine Jensine Bertharikke Frandsen Juul, Andersens Hustru, og Julius Christian Theodor Jørgensen tiltales, Arrestantinden for Tyveri eller Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 248, Tiltalte Andersens Hustru for Tyveri og Hæleri, Tiltalte Jørgensen for Tyveri eller Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Arrestantinden er født den 3 Maj 1876 og anset ved Kronborg

østre Birks Ekstrarets Dom af 6 Januar 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

De Tiltalte Andersens Hustru og Jørgensen ere . . .

Ved egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste ere Arrestantinden og de Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende:

Den 31 Oktober 1903 fraflyttede Konditor Herman Hansen en af ham og Familie i Bjelkes Allé 18 indtil da beboet Lejlighed, hvor Tiltalte Jørgensen og hans Hustru — Arrestantinden — næste Morgen flyttede ind.

Straks efter Indflytningen opdagede Arrestantinden, at der paa Køkkenbordet henlaa en Pakke, indeholdende et Vækkeur, et Shawl og et Sukkeræg, som hun straks var paa det rene med maatte være forglemt af den nys udflyttede Familie.

Efter at Tiltalte Andersens Hustru, der er Arrestantindens Svigerinde, var kommen til Stede og havde ladet en Ytring falde om, at det »ikke var for meget for Ejerne«, om de ikke fik Genstandene, besluttede Arrestantinden sig til at beholde dem, hvad hun noget efter meddelte sin Mand, da han kom til Stede.

Idet Tiltalte Jørgensen, der var sat i Kundskab om, at Pakken var glemt som foran nævnt, erklærede sig enig heri med Arrestantinden, modtog han af hende Uret, der er vurderet til 2 Kr., til Opbevaring, medens Tiltalte Andersens Hustru fik Shawlet, der er vurderet til 50 Øre.

Ægget, hvis Værdi er angivet til 1 Kr., tilintetgjorde Arrestantinden, efter at det var kommet til hendes Kundskab, at der var sket Anmeldelse til Politiet om det passerede.

Den 10 Februar d. A. anmeldte Andrea Marthea Andersen, Murerarbejdsmand N. P. Jensens Hustru, at der i Tiden mellem 1ste Marts og de første Dage i Maj Maaned f. A. fra hendes Lejlighed i Bjelkes Allé Nr. 18, 4de Sal, var frastjaalet hende og hendes Mand: Gardiner, Beklædningsgenstande, Linned, Skeer m. m., og sigtede hun for Tyveriet Tiltalte Andersens Hustru, idet hun nu mente at have opdaget, at nogle af de savnede Ting fandtes i dennes Besiddelse.

Dette førte til nævnte Tiltaltes og Arrestantindens Anholdelse under nærværende Sag.

Tiltalte Andersens Hustru har nu ogsaa erkendt Sigtelsens Rigtighed, og gaar den af hende under Sagen afgivne Forklaring nærmere ud paa, at hun og Arrestantinden i Maj Maaned f. A., medens de boede hver i sin Lejlighed i fornævnte Ejendom, en Dag af Nysgerrighed begav sig ind i Anmelderindens og hendes Mands uafsaasede Lejlighed, hvor de gav sig til at undersøge Jensens Ejendele.

Herunder besluttede de sig til at bestjæle Jensen, og Tiltalte stjal saa 2 Teskeer, en Skjorte, et Stykke Lærred og et Stykke Gardintøj af samlet Værdi 2 Kr., hvilke Genstande beroede frit fremme, medens Arrestantinden fra en Balje stjal en Chemise samt en frit fremme beroende Spiseske.

Næste Dag enedes Tiltalte Andersens Hustru og Arrestantinden om i Forening at begaa Tyveri fra samme Lejlighed, og i dette Øjemed lukkede de sig med falsk Nøgle ind i denne, hvor Tiltalte imidlertid ikke vil have stjaalet noget, medens Arrestantinden efter Til-

taltes Forklaring fra uaflaasede Gemmer stjal 2 Pudevaar samt et Stykke Foer.

Endelig skaffede denne Tiltalte og Arrestantinden sig et Par Dage efter i tyvagtig Hensigt med falsk Nøgle, som Arrestantinden havde hos sig, atter Adgang til samme Lejlighed, hvor de hver fra en uaf-laaset Skuffe stjal et Par Benklæder.

Det af Tiltalte stjaalne Par er vurderet til 1 Kr.

Denne Tilstaaelse, der for Tiltaltes Vedkommende stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, for saa vidt hende angaar.

Hvad angaar Arrestantinden, da har hun for sit Vedkommende ikke villet erkende Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, men vedblivende fastholdt, at hun ikke er meddelagtig i det paagældende Tyveri.

Hun har nærmere forklaret, at Tiltalte vel har sagt hende, at hun har været inde i Anmelderindens Lejlighed, men hun har paastaet at være ukendt med, at denne har »fundet« noget samme Steds.

Efter at nærværende Sag var rejst, fandtes der imidlertid ved Visitation i Arrestantindens Hjem bl. a. 2 Pudevaar og et Par Damebenklæder, der under Sagen er vurderet til henholdsvis 1 Kr. 25 Øre og 1 Kr., og med Hensyn til disse har Tiltalte forklaret, at de er nogle af de foran omhandlede, Anmelderinden af Arrestantinden fra-stjaalne Koster.

Anmelderinden har derhos aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, som hun har genkendt som hende tilhørende og hende uden hendes Vidende og Villie frakomne. Det er derhos under Sagen oplyst, at Damebenklæderne ganske svare til et Par Damebenklæder, hidrørende fra nævnte Tyveri, som Tiltalte blev afført i Arresten, og som ere udstyrede med ganske lignende Blonder, hvorhos Anmelderinden i Retten har medbragt et hende tilhørende Pudevaar, der med Hensyn til Udstyrelse og Dimensioner ganske svarer til de i Arrestantindens Besiddelse forefundne.

Charlotte Sofie Jensen, Jensens Hustru, har derhos under Ed forklaret, at de paagældende Pudevaar ganske ligne nogle Pudevaar, som hun for ca. 2 à 3 Aar siden syede til Anmelderinden paa en Maskine, der havde den Fejl, at den ved Sømningen af og til »sprang over«, og hun har paavist, at denne Fejl kan ses paa de paaagældende Vaar.

Da nu Arrestantinden ikke blot ikke har godtgjort sin Adkomst til de fornævnte Koster, men en af hende afgiven Forklaring, hvorefter Benklæderne skulde være købt paa et nærmere opgivet Sted, efter Sagens Oplysninger maa anses for usandfærdig, samt da hendes Fortid taler mod hende, hvorved bemærkes, at hun (der af sin Mand betegnes som værende af en meget trodsig Karakter) under den tidligere Retssag i lang Tid nægtede sig skyldig i den af hende begaaede Forbrydelse, findes der, under særligt Hensyn til Tiltalte Andersens Hustrus med stor Bestemthed under Sagen fastholdte Forklaring om Arrestantindens Medskyld, samt til, at Arrestantinden, der har erkendt, at Forholdet mellem hende og Tiltalte Andersens Hustru al Tid har været venskabeligt, ikke har kunnet anføre nogen Grund til, at denne skulde lyve hende noget paa, at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til mod Arrestantindens Benægtelse at statuere, at hun har tilvendt sig de i hendes Besiddelse fundne Koster ved Tyveri som af Tiltalte

Andersens Hustru forklaret, hvorved bemærkes, at det har vist sig, at Nøglen til Arrestantindens tidligere Lejlighed i Ejendommen Bjelkes Allé Nr. 18 med Lethed oplukker Døren til Anmelderindens Lejlighed.

Arrestantinden og de Tiltalte ville herefter være at anse, Arrestantinden efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og § 248, Tiltalte . . . og Tiltalte . . . efter Omstændighederne, Arrestantinden . . . med Forbedringshusarbejde . . . i 1 Aar . . .

Nr. 245. Højesteretssagfører Winther
 contra
 Jens Edvard Nicolaisen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juli 1905: Arrestanten Jens Edvard Nicolaisen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Carlsen, og Defensor, Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Edvard Nicolaisen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Edvard Nicolaisen, der tiltales for Tyveri, er født den 17de Oktober 1882 og — foruden at han ved Rettens Dom af 31te Oktober 1903 er frifundet for Aktors Tiltale for Forsøg paa Røveri — anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Oktober 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

I Aaret 1903 har der derhos ved et af Rettens Kamre mod Arrestanten været indledet en Undersøgelse for Tyveri, hvilken Undersøgelse imidlertid paa Grund af manglende Bevis sluttedes uden Tiltale.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten for den 17 Juni dette Aar under et Ophold ved Gammelstrand ved Lommetyveri at have frastjaalet Handelskone Anna Christiane Sørensen, Olsens Enke, en,

som det maa antages, værdiløs Pung med Indhold ca. 12 Kroner i rede Penge.

Herom har Olsens Enke under Ed forklaret, at da hun anførte Dags Formiddag stod ved Gammelstrand, hvor hun umiddelbart i Forvejen havde betragtet nogle Rødspætter, der blev udbudt til Salg, mærkede hun pludselig et Ryk ved sin Lomme — en stor saakaldet Sælgelomme, der er anbragt i et Stykke Tøj i højre Side under Forklædet, og hvori hun havde sin Pung med det anførte Indhold — og da hun rask vendte sig om, saa hun, at Arrestanten havde sin Haand i bemeldte Lomme. Hun greb nu fat om hans Haandled, idet Haanden var lige ved hendes Lomme og lidt under Forklædet, men i det samme rev Arrestanten Haanden fri, og hun hørte nu Pungen falde til Jorden. Da hun nu spurgte om, hvad det var, han gjorde, udtalte han: »Hold Kæft, Kælling, tror De jeg stjæler?«, men samtidig kom der en Del Personer til Stede, som passede paa ham, indtil Politiet kom og anholdt ham.

Vidnets Søn, Arbejdsmand Carl Ludvig Oluf Olsen, har, ligeledes under Ed, forklaret, at han, der under det anførte Optrin stod lidt til højre for sin Moder og som hørte hende raabe »min Pung«, straks herved vendte sig om, og han saa nu, at hun havde fat om Arrestantens Haand, der i det Øjeblik befandt sig paa Kanten af hendes Forklæde lige ved den omforklarede Lomme. I det samme saa han Arrestanten rive sin Haand løs og med begge Hænder gribe om sine Jakkeomslag, og samtidig faldt Moderens Pung til Jorden foran hende. Arrestanten stod, idet Vidnet vendte sig om, lige bag ved Moderen.

Arrestanten har erkendt, at han ved anførte Tidspunkt sammen med nogle andre Personer opholdt sig ved Gammelstrand, hvor han stod og saa paa, at der blev solgt nogle Rødspætter. Han stod bag ved Olsens Enke, men har bestemt benægtet at have haft sin Haand i hendes Lomme eller at have bestjaalet hende, som pludselig ganske uden Anledning vendte sig om og beskyldte ham for at have stjaalet hendes Portemonnæ, som hun derefter bøjede sig ned og tog op.

Overfov de fornævnte beedigede Vidneforklaringer findes der nu intet Hensyn at kunne tages til denne Arrestantens Benægtelse, saa meget mindre, som Arrestantens Fortid taler imod ham, og som han paa anførte Tidspunkt var ganske uden Subsistensmidler, idet det offentlige Fruentimmer, der ellers ernærer ham, netop den Gang i ca. 14 Dage havde været indlagt paa Hospitalet.

Idet Vidnernes Forklaringer herefter ville være at lægge til Grund ved Paakendelsen, samt da det inden Retten er konstateret, at Pungen ikke af sig selv kan falde ud af Anmelderindens Lomme, selv naar hun bukker sig, maa det anses for givet, at Arrestanten har kastet den fra sig i det Øjeblik, han mærkede sig opdaget.

Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdagen den 29 August.

Nr. 51. **Det mosaiske Trossamfund i København (Jensen)**

contra

Overretssagfører **K. C. Levysohn** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Arvingers Forpligtelse til at betale Rest-beløbet af et Arveladeren paalignet Aarsbidrag til det mosaiske Trossamfund.

Gældskommissionens Dom af 1ste Marts 1904: Indstævnte, Overretssagfører K. C. Levysohn, bør for Tiltale af Citanterne, Det mosaiske Trossamfund i København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 Juni f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Reglementet for det mosaiske Religionssamfund af 29 Marts 1814 indeholder intet om, at det Bidrag, der i Følge sammes §§ 13 og 14 for et Aar paalignes Samfundets Medlemmer til Afholdelsen af dettes Udgifter, i større eller mindre Omfang bortfalder, naar vedkommende Medlem dør i Skatteaaret. Ikke heller kan det af Lovgivningen om personlige Skatter til Stat og Kommune udledes, at en Regel som den nævnte skulde være almindelig anerkendt saaledes, at den analogisk skulde kunne bringes til Anvendelse i et Tilfælde som det foreliggende, hvor vedkom- mende Lov selv intet indeholder i saa Henseende. Allerede som Følge heraf vil Appellantens Paastand være at tage til Følge, dog at Processens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Overretssagfører K. C. Levysohn, bør til Appellanten, det mosaiske Trossamfund i Køben- havn, betale 12 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 16 December 1903, til Betaling sker. Proces- sens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Ju- stitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nær- værende Sag have Citanterne, Det mosaiske Trossamfund i København, andraget, at den den 21 Marts 1892 her i Staden afdøde Værkfører

Harald Cosman Levysohn i Henhold til Reglement for det mosaiske Religionssamfund af 29 Marts 1814 var blevet ansat til for Aaret 1892 at betale et Ligningsbidrag, stort 16 Kr., til Citanterne, men at der af dette Bidrag ikkun er betalt 4 Kr., og da nævnte afdødes Bo, der er overtaget af hans myndige Arvinger, har nægtet at betale det resterende Beløb 12 Kr., have Citanterne søgt Indstævnte, Overretssagfører K. C. Levysohn, der er en af de nævnte Arvinger, til Betaling af bemeldte Restbeløb 12 Kr. tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 16 December f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Efter det under Sagen oplyste bestemmes det omhandlede Ligningsbidrag i Forhold til det enkelte Medlems Formue og Næringsvej, og er i al Fald siden 1820 opkrævet kvartalsvis. Men under disse Omstændigheder følger det saavel af Forholdets Natur som af Grundsatningerne i de kommunale Skattelove, jfr. navnlig Lov om en Omordning af de kommunale Skatter i Staden København af 19 Februar 1861 § 16, at Bidraget maa bortfalde med Udløbet af det Kvartal, hvori det paagældende Medlem afgaar ved Døden, og som Følge heraf vil Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 109. Assessor i den islandske Landsoverret **Jon Jensson**
(Bagger efter Ordre)

contra

Redaktør **Hannes Thorsteinsson** (Ingen),

betræffende Injurier.

Reykjavik Bytings Dom af 7 Maj 1903: De i forbemeldte »Thjodolfur«s Artikel med Overskrift »Politiske Knappenaale« indeholdte, for Overretsassessor Jon Jensson fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte, Redaktør Hannes Thorsteinsson, bør til Landskassen at erlægge en Bøde af 100 Kr. eller hen sættes i simpelt Fængsel i 20 Dage, saafremt Bøden ikke erlægges i rette Tid. Saa bør Indstævnte og at betale alle Sagens Omkostninger, som om Sagen ikke var beneficeret, derunder 10 Kr. i Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretssagfører Oddur Gislason. Dommen at efterkommes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 7 September 1905.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 22.

Tirsdagen den 29 August.

Den islandske Landsoverrets Dom af 7 September 1903: Den indankede Bytingsdom bør ved Magt at stande, dog saaledes at den idømte Straf bestemmes til en Bøde af 50 Kroner til Landskassen eller 15 Dages simpelt Fængsel, i Fald Bøden ikke erlægges i rette Tid. Hovedappellanten, Redaktør Hannes Thorsteinsson, bør betale Processens Omkostninger for Overretten som om Sagen ikke havde været benificeret, derunder 15 Kroner til Kontraappellantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Oddur Gislason. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffen findes at burde bestemmes, som ved Underrettsdommen sket, til en Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage.

Indstævnte vil derhos have at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for benificerede Sager, derunder det Appellantens befalede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Redaktør Hannes Thorsteinsson, bør til Islands Landskasse bøde 100 Kroner eller, i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellanten, Assessor i den islandske Landsoverret Jon Jenssens Vedkommende havde været benificeret for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Bagger i Salarium 80 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Denne Sag anlagdes af Overretsassessor Jon Jensson for Reykjavik Byting, i Følge Paalæg fra Landshøvdingen og efter erholdt Bevilling til fri Proces, imod den ansvarhavende for Bladet »Thjodolfur«, Hannes Thorsteinsson, for Injurier i en Artikel med Overskriften »Politiske Knappenaale« i Nr. 6 af 55de Aargang af Bladet, hvilket Nummer udkom den 6te Februar d. A. Sagen paadømtes ved Bytinget den 7 Maj d. A. med det Udfald, at Appellanten i Henhold til § 219 i den almindelige Straffelov idømtes 100 Kroners Mulkt til Landskassen eller subsidiært 20 Dages simpelt Fængsel, hvorhos de fornærmelige Udladelser i nævnte Artikel mortificeredes og Appellanten dømtes til at betale samtlige Sagens Omkostninger, som om den ikke havde været beneficeret, derunder 10 Kr. i Salær til Indstævntes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Oddur Gislason.

Denne Dom har Appellanten indanket for Overretten ved Stævning, dateret 22 Juni d. A., og gjort den Paastand, at den indankede Dom forandres saaledes, at han bliver frifunden for Indstævntes Tiltale i Sagen, eller subsidiært, at den idømte Mulkt nedsættes, samt at der tilkendes ham Processens Omkostninger skadesløst for begge Retter. Den beskikkede Sagfører for Indstævnte, der har erholdt beneficium processus gratuiti, har kontraappelleret Sagen ved Stævning, udgiven den 9 Juli d. A., og paastaaet, at den kontraindankede Dom bliver skærpet, saa vidt Loven tillader det, eller subsidiært, at den bliver stadfæstet og at Hovedappellanten dømmes til at betale alle Sagsomkostningerne, som om Sagen ikke var beneficeret, derunder et passende Salær til ham i Følge Rettens Skøn.

Den paaklagede Artikel i »Thjodolfur« gør til Genstand for Omtale en af Landsoverretten den 2 Februar dette Aar i den saakaldte »Kapitelstakstsag« fra Snæfellsnes og Hnappadals Syssel afsagt Kendelse. Overretten havde lige nylig ved en Kendelse i denne Sag forlangt nye Oplysninger skaffede til Veje af Underdommeren, men reassumerede Sagen efter Prokuratorernes Begæring i Anledning af nye Attester, som de fremlagde og som havde været publicerede i Bladet »Isafold«, og gik denne senere Kendelse af 2 Februar ud paa, at der skulde beskikkes en Dommer til at undersøge Sagen, deriblandt Underdommeren Larus Bjarnasons Forhold til samme, og henstilledes der derhos til Administrationen at overdrage Undersøgelsen til en anden end bemeldte Underdommer. Kontraappellanten anser nævnte Artikel i »Thjodolfur« for ærekrænkende for sig, og i Særdeleshed har han paaklaget Overskriften »Politiske Knappenaale« og følgende Udtryk i selve Artiklen: »En temmelig ejendommelig Kendelse«, »ved Publikationen af disse Attester i nævnte Nr. af »Isafold« sætter Overretten af Sted i en Fart«, »uden forud at spørge Sysselmand Larus«, »Men begge Assessorerne som én Mand, forstaar sig, thi Attesterne stod i deres Bibel«, »men noget underligt ser dette Rettens hurtige Tilløb ud«, »Sikkert vilde Kr. Jonsson og Jon Jensson finde det meget ubehageligt, dersom der hændte Sysselmand Larus, deres Ven, et eller andet Uheld i Anledning af denne Undersøgelse, men heldigvis kunne de utvivlsomt trøste sig med, at dette ikke vil ske, og at Larus vil staa lige rank og ret først som sidst, til Trods for alle Forsøg fra Isafolds og dette Blads Tilhængeres Side paa at sværte ham«, »og det

vilde derfor ubetinget være det rigtigste af Administrationen at føje Overretten i at beskikke en Mand til at undersøge dette«.

Underdommeren har ment, at Ordene »uden forud at spørge Sysselmand Larus« og »at føje Overretten i o. s. v.« ikke kunne komme i Betragtning som strafværdige, og Overretten kan være enig heri. For saa vidt angaar de andre paaklagede Udtryk og Artiklens Overskrift, maa Overretten ogsaa være af samme Mening som Underdommeren, naar denne anser Overskriften i Forbindelse med de forskellige paaklagede Udtryk for at indeholde en Sigtelse til Kontraappellanten for, at han har ladet politisk Antagonisme og Uvillie indvirke paa og endog have en bestemmende Indflydelse paa sit Dommer-votum ved Afsigelsen af den Kendelse, som Talen er om, og der synes ikke at kunne tages Hensyn til, hvad Hovedappellanten har fremført til sit Forsvar, nemlig at Hensigten med Artiklen ikke har været den at fornærme Overrettens Dommere, at Artiklen ikke kan anses for krænkende, og særlig for saa vidt angaar Overskriften »Politiske Knappenaale«, at Meningen med samme er, at den i Artiklen omhandlede Sag er af Attestgiverne forfulgt mere af politiske Grunde end af Sandhedskærlighed. Denne sidst nævnte Forsvarsgrund kan ikke komme i Betragtning, thi den paastævnte Bladartikel handler fra først til sidst om Overrettens Kendelse og Overskriften sigter øjensynligt til samme.

Oven nævnte Sigtelse maa anses for ærefornærmende for Kontraappellanten, og da Hovedappellanten ikke har paavist sammes Rigtighed, maa det bifaldes, at Underdommeren har mortificeret de fornærmelige Udladelser og anset Hovedappellanten med Straf for dem i Følge § 219 i den almindelige Straffelov, dog saaledes at Straffen bestemmes til 50 Kroners Mulkt til Landskassen, eller subsidært til 15 Dages simpelt Fængsel. Bytingsdommens Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger approberes, og bliver den indankede Dom derfor for saa vidt at stadfæste. I Følge dette Sagens Udfald vil Hovedappellanten have at betale Sagens Omkostninger for Overretten, som om Sagen ikke havde været beneficeret, derunder 15 Kr. i Salær til Kontraappellantens beskikkede Sagfører.

For saa vidt Sagen har været beneficeret, bevidnes, at Behandlingen af samme for Underretten har været forsvarlig og Sagførelsen for Overretten lovlig.

Nr. 238.

Advokat Nellemann

contra

Margrethe Jensen Dam (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for Meddelagtighed i Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juni 1905: Arrestantinden Mathilde Charlotte Lundquist Jarl og de Tiltalte Margrethe Jensen

Dam samt Anna Emilie Jørgensen, Madsens Enke, bør straffes, Arrestantinden og Tiltalte Dam med Forbedringshusarbejde, hver især i 8 Maaneder, Tiltalte Madsen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder de og, en for alle og alle for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Margrethe Jensen Dams Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paa anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Mathilde Charlotte Lundquist Jarl og de Tiltalte Margrethe Jensen Dam samt Anna Emilie Jørgensen, Madsens Enke, tiltales: Arrestantinden for Tyveri og Meddelagtighed i Bedrageri, Tiltalte Dam for Tyveri eller Hæleri samt Meddelagtighed i Bedrageri og Tiltalte Madsen for Hæleri og Bedrageri.

Arrestantinden, hvis opgivne Alder af 42 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, er bl. a. anset:

Tiltalte Dam er født den 6te Oktober 1866 og senest anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 8de December 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 24 April d. A. om Morgenen traf Tiltalte Dam en hende ukendt, noget beruset Mandsperson — der ikke er kommen til Stede under Sagen — paa Kongens Nytorv, og paa hendes Opfordring fulgte de hen i det Tiltalte Madsen tilhørende Logihus i Ejendommen Lille Kongensgade Nr. 7, hvor Mandspersonen trakteredede med Drikkevarer.

Herunder kom Arrestantinden til Stede, og saa vel hun som Tiltalte Madsen deltog nu med de andre i Drikkeriet, som noget senere fortsattes af Mandspersonen, Arrestantinden og Tiltalte Dam i et lille Værelse, medens Tiltalte Madsen opholdt sig i den tilstødende Skænkestue.

Denne Tiltaltes Forklaring gaar nu ud paa, at Tiltalte Dam noget herefter i Hastværk kom ud fra det nævnte Værelse, og idet hun rakte Tiltalte Madsen et Ur med Halvdelen af den dertil hørende Urkasse,

udtalte hun: »Tag og gem det« paa en saadan Maade, at hun forstod, at det var Tiltalte Dam om at gøre snarest muligt at faa det overleveret til en anden.

Tiltalte Madsen har erkendt, at hun var paa det rene med, at de nævnte Koster umiddelbart i Forvejen var stjaalne fra den Mandsperson, som de Medtaltalte var alene med i det fornævnte Værelse, men desuagtet beholdt hun dem i sit Væрге, indtil hun næste Morgen paa Tiltalte Dams Begæring udleverede dem til denne, der angav at ville pantsætte det, ligesom hun, da denne Tiltalte noget senere vendte tilbage og meddelte, at hun havde pantsat Uret for 4 Kr., heraf af Tiltalte Dam modtog 2 Kr. mod for disse at levere Drikkevarer til sædvanlig Salgspris.

Arrestantindens Forklaring gaar ud paa, at hun inde i det nævnte Værelse af Tiltalte Dams Adfærd var klar paa, at denne vilde stjæle Mandspersonens Ur af hans Lomme.

Uden at der forud var truffet nogen Aftale i saa Henseende mellem dem besluttede Arrestantinden sig imidlertid til at være Tiltalte behjælpelig med Tyveriets Udførelse, og for at aflede Mandspersonens Opmærksomhed gav Arrestantinden sig til at kysse og kæle for denne, hvad Tiltalte Dam benyttede sig af til at fratage ham Uret, hvormed hun straks fjernede sig; Arrestantinden vil ikke have været Vidne til, at Tiltalte Dam gav Medtaltalte Uret og vil ikke senere have set dette, saa lidt som hun vil have modtaget eller gjort Krav paa nogen Andel i de ved Pantsætningen indvundne Penge.

Hvad endelig angaar Tiltalte Dam, maa der efter Sagens Oplysninger, herunder særlig den af Politibetjent 528, Græsted, afgivne beedigede Forklaring, gaas ud fra, at hun, der den 25de s. M. blev anholdt paa Foranledning af Sædelighedspolitiet, og som ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af den fornævnte halve Urkasse samt en Laaneseddel paa det nævnte Ur — hvilke Koster under et ere vurderede til 8 Kr. — straks ved sin Afhøring til Rapporten forklarede, at efter at hun og Arrestantinden havde faaet Mandspersonen, som efter Haanden var bleven dygtig beruset, ind i det oftnævnte Værelse, var det Tiltalte, der frastjal ham Uret ved at tage det op af hans Lomme, medens Arrestantinden holdt ham om Halsen og kyssede ham.

Medens denne Tiltalte i det første over hende afholdte Forhør rettede denne Forklaring derhen, at det var Arrestantinden, der stjal Uret, uden at Tiltalte vil have bemærket dette, og derefter rakte det til Tiltalte, som straks var klar paa, at det var stjaalet — hvilken Forklaring Tiltalte senere bestemt har fastholdt — har hun derimod erkendt, at hun, efter at have modtaget Uret af Arrestantinden, straks bragte det ud til Medtaltalte, hvem hun bad om at opbevare det, at hun derefter vendte tilbage og fortsatte Drikkeriet, indtil Mandspersonen noget senere fjernede sig, samt at hun først næste Morgen forlangte og erholdt Uret udleveret af Medtaltalte, hvorefter hun pantsatte det for 4 Kr., som hun delte med Medtaltalte, mod at denne for de af hende modtagne 2 Kr. skulde levere Drikkevarer.

I hvor vel Tiltalte Dam nu ikke inden Retten har godkendt den af hende oprindelig afgivne Forklaring, hvorefter det er hende, der har forøvet Tyveriet, findes Rigtigheden af denne Tilstaaelse, der efter den af Politibetjent Græsted afgivne beedigede Forklaring fremkom,

forinden der fra hans eller fra nogen andens Side var rettet nogen Sigtelse mod hende for Ejendomsindgreb og paa en i øvrigt troværdig og naturlig Maade, at være i saa høj Grad bestyrket ved Sagens øvrige Omstændigheder, hvorunder navnlig de af Arrestantinden og de Tiltalte afgivne Tilstaaelser samt ved den Omstændighed, at det var Tiltalte Dam og ikke Arrestantinden, der overgav Uret til Medtiltalte og senere alene foretog Pantsætningen af det, at det, yderligere henset til, at Tiltalte Dam tidligere har været straffet for Tyveri, ikke findes betænkeligt at lægge denne Tilstaaelse til Grund ved Sagens Paakendelse, saa meget mindre som Tiltalte, ogsaa hvis hendes egen seneste Fremstilling af det passerede blev lagt til Grund, vilde være at anse som Deltager i Tyveriets Udførelse.

Arrestantinden og de Tiltalte ere derhos ved egne Tilstaaelser overbeviste om følgende:

Medens fornævnte Mandsperson opholdt sig i Beværtningen, betalte han, hvad han var blevet skyldig — efter Sagens Oplysning maa der gaas ud fra, at dette udgjorde 3 Kr. — med en Tikroneseddel til Tiltalte Madsen.

Denne besluttede sig imidlertid til at benytte sig af Mandspersonens berusede Tilstand til at narre ham for de ham tilkommende Byttepenge. 7 Kr., hvorfor hun svingtig tilegnede sig disse.

Hun delte dem imidlertid straks efter mellem Arrestantinden og Medtiltalte, der, hver for sig vidende om det passerede, heraf modtog 3 Kr. hver, medens den sidste Krone blev delt mellem nogle til Stede værende ikke under Sagen udfundne Personer, alt paa Betingelse af, at Pengene skulde drikkes op i Tiltalte Madsens Beværtning, hvad der ogsaa maa antages at have fundet Sted.

I Henhold til det anførte ville Arrestantinden og de Tiltalte være at anse:

Arrestantinden efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jfr. § 47, og efter § 253, jfr. § 55, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder,

Tiltalte Dam efter dens § 230, 1ste Stk., samt efter § 253, jfr. § 55, efter Omstændighederne med lige Straf.

Nr. 242. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Nis Michael Jepsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden og Betleri.

Nykøbing p. F. Købstads Ekstrarets Dom af 5 Juni 1905: Arestanten Nis Michael Jepsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt at udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Overretssagfører Holst og Sagfører Dit-

levsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Juli 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og V. Lund, betaler Arrestanten Nis Michael Jepsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nis Michael Jepsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Nykøbing paa Falster Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Nis Michael Jepsen for Forbrydelse mod Sædeligheden og Betleri.

Arrestanten er født den 15de Juli 1884 og tidligere — foruden nogle Gange at være straffet for Tyveri og Betleri forud for sit fyldte 18de Aar — anset ved Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 20de August 1901 efter Straffelovens § 173, kfr. § 46, og § 176, kfr. § 173, sammenholdt med § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 50 Dage, ved Skive Købstads og Sallinglands Herreders Ekstrarets Dom af 19de November s. A. efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, sammenholdt med § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, ved Frijsenborg-Faurskov Birks Ekstrarets Dom af 18 Juli 1902 efter Straffelovens § 185, jfr. § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 12te April 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage og ved Viborg Landsoverrets Dom af 25de Juli s. A. efter Straffelovens § 176, sammenholdt med § 173 og til Dels med § 46, samt § 100 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt under nærværende Sag oplyste er det godtgjort, at han i Maj Maaned d. A. har gjort sig skyldig i Betleri i Nykøbing paa Falster.

Det er endvidere paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten den 17de s. M. i bemeldte Købstad har behandlet 3 Pigebørn efter hinanden uterligt, efter at han ved at love hver af dem nogle Øre havde okket dem til at gaa med sig.

Først fik han Anna Jensine Alvilda Johansen, som er født den 9de Maj 1898, til at gaa med sig ind i et i en Gaard værende Træskur, hvor han, medens de stod op, følte hende paa Kroppen op under hendes Klæder, dog uden paa Benklæderne, hvorpaa han begyndte at krænge disse ned, men opgav dette, efter at hun havde givet sig til at græde stærkt.

Dernæst fik han Karen Margrethe Marie Dannefær, som er født den 22 Januar 1900, til at gaa med sig først ind i en Købmandsgaards Kulskur og dernæst ind i et Brændehus i en anden Gaard. Paa disse Steder sad han henholdsvis paa en Kasse og paa en Tønde med Pigebarnet staaende foran sig; han befalte og — efter hendes Forklaring, mod hvilken han intet har haft at erindre — »kildrede« hende da paa Benene omkring ved Knæerne uden paa Benklæderne, indtil hun under deres Ophold i Brændehuset gav sig til at græde, og et større Pigebarn kom til.

Endelig fik Arrestanten Pigebarnet Emmy Marie Mortensen, som er født den 6 August 1899, til at gaa med sig ind i et Hus, hvortil der var Adgang gennem en Laage, hvor han befalte hende paa Kroppen under Kjolen, men som det maa antages dog uden paa Benklæderne. Da han vilde have hende med ind i en anden Ejendom, blev hun bange og løb hjem.

Efter Sagens Oplysninger kan det ikke antages, at Arrestanten ved de omhandlede Lejligheder har tilsigtet at skaffe sig legemlig Omgang med Pigebørnene; men der maa overensstemmende med hans seneste i Sagen afgivne Forklaring gaas ud fra, at det alene har været hans Hensigt med det overfor Pigebørnene udviste Forhold at søge sanselig Tilfredsstillelse ved udvortes Berøring af deres Legemer.

Som Følge af det anførte er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovene § 176, jfr. § 173, og efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 230.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Georg Christian Hammer (Def. Dietrichson),

der tiltales for Betleri.

Roskilde Købstads Politirets Dom af 8 Maj 1905: Arrestanten Georg Chr. Hammer bør hensættes til Tvangsarbejde i 90 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og |Stadsrettens Dom af 16 Juni 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Prokurator Kalko og Etatsraad Leth, betaler Arrestanten Georg Christian Hammer 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Christian Hammer til Højesterets-sagførerne Lunn og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende fra Roskilde Købstads Politiret hertil indankede, mod Arrestanten Georg Christian Hammer for Betleri anlagte Sag ved hans egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er godtgjort, at han den 29 April d. A. har betlet i Roskilde, maa det billiges, at han, der er født den 24 Juli 1867 og ofte forhen straffet, navnlig for Betleri, senest i Følge Vallø Birks og Bjevskov Herreds Politirets Dom af 11 Januar d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Tvangsarbejde i 90 Dage, ved den indankede Dom er anset efter bemeldte Lovs § 3, og da den valgte Straf af lige Arbejde i 90 Dage findes passende, — — — bliver Dommen at stadfæste.

Onsdagen den 30 August.

Nr. 239.

Advokat Halkier

contra

Adolph Christian Vilhelm Theodor Vermundsen
(Def. Jensen),

der tiltales for Mishandling af et den 7de December 1898 født Barn August Marius Bruun og for at have sendt sin den 21 Juni 1895 fødte Datter Blanche ud for at betle.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8de Juli 1905: Arrestanten Adolph Christian Vilhelm Theodor Vermundsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen

og Overretssagfører Nyholm, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Adolph Christian Vilhelm Theodor Vermundsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Adolph Christian Vilhelm Theodor Vermundsen, der tiltales for Mishandling af det den 7 December 1898 fødte Barn August Marius Bruun og for at have sendt sin den 21 Juni 1895 fødte Datter Blanche ud for at betle, er født den 12 November 1863 og senest anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 November 1901 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanten, som siden sidste Efteraar har levet sammen med Ane Marie Sørensen, Bruuns Enke, og derved kom til at staa dennes den 7 December 1898 fødte Søn August Marius Bruun i Faders Sted, blev efter Haanden vred paa Marius, bl. a. fordi denne, skønt Arrestanten havde revset ham derfor, blev ved med at være urenlig, og fordi Marius, efter hvad Arrestanten har villet gøre gældende, fortalte Arrestanten usandfærdige Historier om, at hans Moder, medens hendes Mand levede, havde staaet i Forhold til andre Mænd, og denne Arrestantens Uvillie mod Marius førte til, at Arrestanten i de sidste Par Maaneder forinden sin Anholdelse her under Sagen den 15de Marts d. A. paa forskellig Maade som nedenfor anført har mishandlet Marius, under Tiden blot, fordi Marius havde foretaget sig et eller andet, som mishagede Arrestanten, saaledes f. Eks. fordi Marius en Aften, da Arrestanten og Marius' Moder kom hjem, laa og sov ved Fodenden i den af dem benyttede Seng.

Arrestanten har saaledes 3 à 4 Gange grebet Marius om Livet og dunket hans Hoved nogle Gange mod Gulvet samt slaet ham og kastet ham hen ad Gulvet.

Medens denne Behandling ellers kun medførte nogle faa Dages Dekoloration af Marius' Ansigt, havde den nævnte Behandling, sidste Gang Marius blev Genstand for den, nemlig den 11 Marts d. A. om Aftenen, til Følge, at der paa højre Del af hans Pande lige over Øjet

fremkom en meget betydelig Svulst, dannet af underløbet Blod og om trent af Størrelse som en halv Appelsin, med forskellige Hudafskrabbinger paa det svulne Parti, samt at højre Øje blev fuldstændig til lukket, at der fremkom forskellige Hudafskrabbinger bag højre Øre og en Blodudtrædning under Ørets Tilheftningssted, og at der paa Armene og venstre Skulder fremkom forskellige gulgrønne, ømme Pletter.

Marius blev den 15de Marts indlagt paa Frederiks Hospital som Følge af de nævnte ham tilføjede Læsioner.

Den 22de April blev han atter udskreven, og ved hans Møde i Retten den 5te Maj havde han forvundet alle Følgerne af Mishandlingerne.

Vedkommende Overkirurg paa Frederiks Hospital har i en den 22 Maj afgiven Erklæring udtalt, at Blodansamlingen i Pandeegnen paa Grund af de urene Hudskaar glk i Suppuration, en Komplikation, der i og for sig ikke er uden Fare, men at der intet Tegn er til, at Læsionerne ville efterlade varige Følger.

Fremdeles har Arrestanten for at straffe Marius nogle Gange om Aftenen ladet ham staa i et Par Timer i det blotte Linned i Døren mellem de to Værelser i Arrestantens Lejlighed.

Den 11 Marts d. A. om Aftenen skulde Marius' Moder ud, og hun og Arrestanten blev saa enige om at anbringe Marius i et ca. 2 $\frac{1}{4}$ Alen højt, ca. 16" bredt og ca. 18" dybt Rum i et Klædeskab i Arrestantens Lejlighed, for at Marius ikke, medens Moderen var borte, skulle fortælle Arrestanten usandfærdige Historier om hende.

Medens Moderen var borte, opdagede Arrestanten, at Marius havde ladet sit Vand i Skabet, og han tog ham saa ud og gav ham nogle Lussinger og satte ham, efter at Arrestanten havde tørret op inde i Skabet, paa ny ind i dette.

Noget senere tog Arrestanten paa ny Marius ud og tilføjede ham uden anden Anledning, end at han var vred paa ham, de tidligere omforklarede Læsioner, hvorefter han paa ny lukkede ham inde i Skabet.

Da Marius' Moder kom hjem, bad hun forgæves Arrestanten om at lukke Marius ud, og Arrestanten lod nu Marius forblive staaende i Skabet hele den følgende Nat og trods Moderens Forestillinger ogsaa hele den følgende Dag, idet Marius dog ved Maaltiderne blev lukket ud og fik lidt at spise.

Medens Marius derefter fik Lov til at tilbringe Natten mellem den 12te og 13de i sin Seng, lukkede Arrestanten ham den 13de om Morgen paa ny inde i Skabet og holdt ham paa samme Maade som den foregaaende Dag indelukket i dette til Sengetid.

Atter den 14de om Morgen lukkede Arrestanten Drengen inde i Skabet og holdt ham der som de foregaaende Dage til Sengetid.

Den 15de om Morgen blev Marius atter af Arrestanten lukket inde i Skabet, men da Marius ved Middagstid blev lukket ud for at faa noget at spise, løb han sin Vej og gav derved Anledning til Arrestantens Anholdelse.

Arrestanten, der i sit Ægteskab med sin nu afdøde Hustru har 8 Børn, og som efter det oplyste har givet disse en meget slet Opdragelse, af hvilken Grund Forældremagten for flere af Børnenes Ved-

kommende er frataget Arrestanten, har i Tiden fra Midten af Januar d. A. og til sin Anholdelse her under Sagen omtrent hver Aften sendt sin den 21 Juni 1895 fødte Datter Blanche Eleonora ud for ved Falbydelse af Lykkesedler, Sprællemænd og lignende at tilbetle sig Penge paa Gaden og paa Kaféer, og Arrestanten og Bruuns Enke har i længere Tid næsten udelukkende levet af det, som Blanche, der som Regel maatte fortsætte med sine nævnte Betlerier til Midnat, fortjente paa denne Maade.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 202, 2det Stykke, jfr. til Dels § 203, og efter Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 66. »Vestjyllands Landmandsbank, Aktieselskab«s Konkursbo (Jensen)

contra

Stamhusbesidder Sigismund de Mylius (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at fyldestgøre et af hans Fader som daværende Sukcessor til Stamhuset Benzon udstedt, af Indstævnte som mindreaarig medunderskrevet Gældsbevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juni 1904: Indstævnte, Stamhusbesidder Sigismund de Mylius, bør for Tiltale af Citanterne, »Vestjyllands Landmandsbank, Aktieselskab«s Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under denne Sag søge Citanterne, »Vestjyllands Landmandsbank, Aktieselskab«s Konkursbo, efter Hoved- og Kontinuationsstævning Indstævnte, Stamhusbesidder Sigismund de Mylius, til Betaling af i alt 11125 Kr., som Indstævnte skal skyldte dem i Følge et fremlagt Gældsbevis af 12te og 14de Juni 1895, tillige med Renter af nævnte Beløb som nedenfor angivet.

Det nævnte Gældsbevis er udstedt af Indstævntes senere afdøde Fader, daværende Besidder af Stamhuset Rønningesøgaard Albert de

Mylius, og er medunderskrevet af Indstævnte, der den Gang var mellem 19 og 20 Aar gammel, og dennes Kurator, Overretssagfører Krarup, og dets Indhold er med nogle uvæsenlige Udledelser saa lydende:

»Underskrevne Stamhusbesidder Albert de Mylius til Rønningesøgaard . . . tilstaar herved for kontant Laan at være bleven skyldig til Grosserer Carl Emil Møller, Esbjerg, en Kapital af 25000 Kroner, hvilke fem og tyve Tusinde Kroner jeg forpligter mig til at forrente med 5 pCt. fra Dato, dog at Renten ikke bliver at erlægge, førend jeg har tiltraadt Stamhuset Benzon, hvortil jeg er successionsberettiget. Renterne erlægges i øvrigt med Halvdelen i hver 11 Juni og 11 December Termin.

Kapitalen bliver derhos fra min Tiltrædelse af nævnte Stamhus Benzon at afdrage aarlig med 3000 — tre Tusinde — Kroner, at erlægge inden Udgangen af hvert Aar efter Tiltrædelsen af Stamhuset.

For det Tilfælde, at jeg Albert de Mylius ved Døden skulde blive forhindret i at tiltræde oftnævnte Stamhus, eller at jeg efter at have tiltraadt dette skulde afgaa ved Døden, forinden den her omhandlede Gæld er fuldt afgjort, forpligter jeg Sigismund de Mylius, der som ældste Søn af nævnte min Fader er successionsberettiget efter ham til Stamhuset Benzon, mig herved tillige med min beskikkede Kurator . . . til fra det Tidspunkt, da jeg maatte blive Besidder af oftnævnte Stamhus, at forrente og afdrage den her nævnte Gæld, der for en Del er foranlediget ved Udgifter for mig, eller sammes Rest med paaløbne Renter, saaledes som foran anført . . . .«

Denne Obligation — der maa antages straks at være bleven overleveret til den deri nævnte Kreditor, Grosserer C. E. Møller, som efter Citanternes Fremstilling havde givet Albert de Mylius Valuta for samme, medens dette efter Indstævntes Fremstilling først skulde ske senere og aldrig er sket — blev efter Citanternes Fremstilling straks efter, eller efter et senere Anbringende den 30 September s. A., af Møller givet Vestjyllands Landmandsbank i Haandpant for tidligere stiftet Gæld, og under 17 April 1898 blev Obligationen forsynet med en Transport fra Møller til nævnte Bank. Efter at have været Genstand for nogle Transaktioner mellem Vestjyllands Landmandsbank og 2 ustævnte Mænd, af hvem den blev givet Banken i Haandpant for en Fordring, Banken havde paa dem, blev Obligationen den 29de December 1900 ved en Auktion, som afholdtes efter Rekvisition af Citanterne som Haandpanthavere, tilslaaet Citanterne som højstbydende for 1000 Kroner, og under 20 Februar 1902 blev der i Henhold her til af Auktionsretten meddelt Citanterne Transport paa Obligationen.

Albert de Mylius døde den 1 December 1895 uden at have tiltraadt Stamhuset Benzon. Den 23de Marts 1901 blev Indstævnte Besidder af dette Stamhus. Citanterne søge nu i Henhold til den oven omtalte Obligation Indstævnte til at betale dels et Afdrag af 3000 Kroner, som de formene i Følge Obligationens Indhold er forfaldent den 31 December 1901, dels Renter, paaløbne fra Juni Termin 1895 til December Termin 1901, 8125 Kroner, tilsammen det paastævnte Beløb 11125 Kroner, tillige med Renter af 3000 Kroner med 5 pCt. aarligt fra den 1 Januar 1902 til Hovedforligsklagens Dato den 7de

Marts s. A. og 6 pCt. aarligt fra sidst nævnte Dag, og endvidere Renter 5 pCt. aarligt af 975 Kr. fra den 7 Marts 1902 og af 7150 Kr. fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 3 Oktober 1902.

Indstævnte paastaar sig frifunden og gør til Støtte for denne Paastand i første Række gældende, at den Forpligtelse, som ved hans Underskrift paa Gælds brevet skulde paalægges ham, i Følge sit Indhold maa anses som en Kautionsforpligtelse og derfor som ugyldig i Følge Danske Lov 1- 23—12. Heri findes der at maatte gives Indstævnte Medhold, og hans Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge, uden at det bliver fornødent at gaa ind paa, hvad der i øvrigt fra hans Side er anført til Støtte for denne Paastand.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge under Sagen.

Nr. 250. Højesteretssagfører Jensen

contra

Joel August Jønsson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bigami og Forledelse til usandfærdigt Forløfte.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 28 Juli 1905: De Tiltalte bør straffes, Arrestanten Joel August Jønsson med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Anna Margrethe Jønsson, født Lindberg, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Nils Persson og Nils Johan Olsson Østergreen med en Bøde til Statskassen af 50 Kr. for hver, som i Mangel af Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb vil være at afsone med 8 Dages simpelt Fængsel for hver. Saa bør de og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne F. Pihl og C. Petersen, 10 Kr. til hver, Joel August Jønsson in solidum med Anna Margrethe Jønsson, født Lindberg, $\frac{3}{4}$ og Nils Persson og Nils Johan Olsson Østergreen hver $\frac{1}{8}$. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Joel August Jønssons Vedkommende anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil Dommen, saa vidt paanket er, kunne stadfæstes, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 8 Maaneder.

Da Underdommeren har forsømt i Dommen at afgive den ved Forordning 3 Juni 1796 § 35 paabudne Attestation om Sagførelsens Lovlighed, vil han herfor være at anse med den lovbestemte Mulkt.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler ovennævnte Tiltalte til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver. Underdommeren, Byfoged Olivarius, bør til vedkommende Fattigkasse bøde 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltalte Arrestanten Joel August Jønsson for Bigami og Forledelse til usandfærdigt Forløfte, Anna Margrethe Jønsson, født Lindberg, for Overtrædelse af Straffelovens § 160 og Nils Persson og Nils Johan Olsson Østergreen for Afgivelse af usandfærdigt Forløfte, og ere Sagens Omstændigheder i Følge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og de i øvrigt tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger følgende:

Arrestanten Joel August Jønsson, der er født i Karlslunda församling i Kalmar Len i Sverrig den 9 August 1857, blev den 18de Juni 1881 i Ljungby församling i Kalmar Len viet til Ida Kristina Gustafsdotter, som endnu er i Live. Da hans Hustru efter hans Forklaring var ham utro, forlod han hende og indvandrede i 1889*) her til Øen, hvor han, efter at have opholdt sig en kort Tid paa forskellige Steder, tog Ophold i Rønne og flyttede sammen med Tiltalte Anna Margrethe Lindberg. Med hende avlede han 2 Børn og giftede sig derefter med hende den 2 August 1897, uagtet hans Ægteskab med Ida Kristina Gustafsdotter endnu bestod. For at kunne blive viet, meddelte han Sognepræsten i Rønne, som foretog Vielsen, at han var ugift, og formaaede de Tiltalte, Arbejdsmændene Nils Persson og Nils Johan Olsson Østergreen, for hvem han ligeledes angav, at han var ugift, til at være Forlovere for ham og hans Brud.

Tiltalte Anna Margrethe Jønsson, født Lindberg, født i Aaker Sogn den 31 Maj 1875, har benægtet at have haft Kundskab om, at Arrestanten var gift, og at hans Hustru levede, da hun den 2 August 1897 indgik Ægteskab med ham, men derimod har hun erkendt, at hun, efter at hun, dels af Arrestantens egen Mund og dels af et Brev fra en af hans Slætninge i Sverrig, var kommen til sikker Kundskab om, at Arrestanten var gift, har fortsat sit ægteskabelige Samliv med ham.

De Tiltalte, Nils Persson, født i Øfraby i Sverrig den 30te April 1855, og Nils Johan Olsson Østergreen, have erkendt at have været Forlovere for Arrestanten og Hustru ved Ægteskabets Indgaaelse, uagtet først nævnte kendte meget lidt til Arrestanten og slet intet til Anna Lindberg, og sidst nævnte ikke kendte nogen af dem.

For deres oven fremstillede Forhold vil de Tiltalte være at anse: Arrestanten, som ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 16 Septem-

*) Skal være 1891.

ber 1899 for Mishandling af sin Hustru er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, men ej for øvrigt findes tiltalt eller straffet, efter Straffelovens § 160, 1ste Stk., og § 155, jfr. § 62, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar; Anna Margrethe Jønsson, født Lindberg, som ej forhen er tiltalt eller straffet, efter Straffelovens § 160, 3dje Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; Nils Persson og Nils Johan Olsson Østergreen, som ikke forhen ere tiltalte eller straffede, efter Straffelovens § 155 med en Bøde af 50 Kroner til Statskassen, som i Mangel af Betaling inden Eksekutionsfristens Udløb ville være at afsone med simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 55.   Sagfører **J. Rosengaard** (Selv)

contra

Gaardejer **Lars Larsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en af Indstævntes sindsyge Moder til Appellanten som hendes Sagfører udstedt Transport paa en Fordring paa Indstævnte.

Kronborg yestre Birks ordinære Rets Dom af 8 September 1903: Indstævnte, Gaardejer af Fjellingstrup Lars Larsen, bør til Citanten, Sagfører i Hillerød J. Rosengaard, at betale Kroner 400 med Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra den 9de Oktober 1902, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1904: Appellanten, Gaardejer Lars Larsen af Fjellingstrup, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Sagfører J. Rosengaard af Hillerød, i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger betaler Appelindstævnte til Appellanten 100 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører J. Rosengaard, 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 14 September 1905.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 23.

Onsdagen den 30 August.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under denne Sag, der er indanket til Overretten fra Kronborg Vestre Birks Ret, har Appellindstævnte, Sagfører J. Rosengaard af Hillerød, sagsøgt Appellanten, Gaardejer Lars Larsen af Fjellingstrup, til Betaling af 400 Kroner tillige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsindkaldelsens Dato den 9 Oktober 1902, hvilket Beløb Appellanten efter Appellindstævntes Anbringende skal være bleven skyldig i resterende Livrente til Gaardejer Lars Nielsens Enke Karen Larsdatter, af hvem Appellindstævnte har faaet Transport paa dette hendes Krav. Ved Underretsdommen er Appellanten, der havde paastaaet sig frifunden, dømt overensstemmende med Appellindstævntes anførte Paastand, medens Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkendte, ved Dommen ere ophævede. Denne Dom har Appellanten her for Retten paastaaet forandret overensstemmende med hans Paastand for Underretten.

Appellindstævnte har, skønt lovlig varslet, ikke givet Møde for Overretten.

Efter Proceduren og de foreliggende Oplysninger ere Sagens Omstændigheder følgende:

Ved to Købekontrakter af 16 Januar 1895 overdrog oven nævnte Karen Larsdatter til to af sine Sønner, nemlig Appellanten og dennes Broder Niels Larsen, henholdsvis en Parcel af sin Gaard i Fjellingstrup og selve denne Gaard med dennes øvrige Tilliggende.

I Købekontrakten med Niels Larsen om Gaarden var som en Del af Vederlaget tilsagt Karen Larsdatter en Aftægt, bestaaende af en nærmere beskrevet Aftægtsbolig, forskellige nærmere specificerede Naturalydelse samt en aarlig Pengeydelse af 450 Kr., at erlægge med Halvdelen hver 1 Maj og 1 November.

I Købekontrakten med Appellanten om Parcellen var der som en Del af Vederlaget tilsagt Karen Larsdatter en aarlig Livrente af 50 Kr., ligeledes at erlægge med Halvdelen hver 1ste Maj og 1ste November. Nogle Maaneder senere tiltransporterede Niels Larsen Appellanten sin Ret efter Købekontrakten om Gaarden, og i December s. A. fik Appellanten af Karen Larsdatter Skøde paa begge Ejendomme. Saavel for Aftægten som for Livrenten var der ved Købekontrakterne tilsagt Karen Larsdatter Panteret henholdsvis i Hovedlodden og i Parcellen, og Skøderne, der hvert især indeholdt en Udtalelse om denne Behæftelse, bleve ogsaa tinglæste med Hensyn til denne.

Som det fremgaar af Proceduren, er Aftægten ikke nogen Sinde bleven ydet i den Skikkelse, som var fastsat i Kontrakten, hvorimod Karen Larsdatter indtil i Efteraaret 1902 vedblev paa samme Maade som før Overdragelsen at have sit Ophold og Underhold paa Gaarden sammen med Appellanten; særlig er der aldrig sket nogen Udbetaling til hende af den som en Del af Aftægten betingede Pengeydelse, saa lidt som af den særskilt paa Parcellen hæftende Livrente. I November 1902 blev Karen Larsdatter umyndiggjort paa Grund af Sindssygd. Noget tidligere i samme Efteraar paatog Appelindstævnte, til hvem Karen Larsdatter havde henvendt sig om Bistand til Inddrivelse hos Appellanten af de ikke erlagte Pengeydelser, som hun nu mente at have til Gode i Følge oven nævnte Købekontrakter og Skøder, sig at anlægge Sag for hende mod Appellanten til Betaling af den under Aftægten betingede Pengeydelse for Tidsrummet fra 1ste Maj 1895 til 1ste Maj 1902, i alt 3600 Kr. Samtidig lod Appelindstævnte Karen Larsdatter med Hensyn til den oven omhandlede Livrente til ham udstede en under Sagen fremlagt Transport, der er dateret den 8de Oktober 1902, og hvis Indhold er saa lydende:

»Undertegnede Karen Larsdatter, Enke efter Gaardejer Lars Nielsen, Fjellingstrup, tilkommer efter Købekontrakt og Skøde hos min Søn, Gaardejer i Fjellingstrup Lars Larsen, en aarlig Livrente paa 50 Kr., der skal betales med 25 Kr. hver 1 Maj og 25 Kr. hver 1 November og som første Gang skulde have været betalt den 1ste Maj 1895 uden nogen Sinde at være bleven betalt. Af denne Fordring transporterer jeg herved til Sagfører Rosengaard i Hillerød et Beløb af 400 Kr., altsaa svarende til Livrenten fra 1 Maj 1895 til 1 Maj 1902 inklusive, saaledes at jeg ikke tilkommer noget af Livrenten, før Sagfører Rosengaard er dækket for nævnte 400 Kr., som han efter Overenskomst tilkommer i Honorar for den Assistance, han alt har ydet mig, og den, han fremtidig yder mig, til Inddrivelse af resterende konstante Aftægtspræstationer, som jeg fra 1ste Maj 1895 tilkommer hos Gaardejer Lars Larsen, Fjellingstrup (o: 450 Kroner aarlig at erlægge med Halvdelen hver 1 Maj og hver 1 November) til samlet Beløb 3600 Kr. Saafremt Sagfører Rosengaard ikke frasiger sig nævnte Sags Førelse, er jeg ikke under nogen Omstændigheder berettiget til at kræve nogen Del af det her endelig borttransporterede Beløb tilbagebetalt.«

Samtidig med Paaklagen af nærværende Sag foranstaltede derpaa Appelindstævnte for Karen Larsdatter Sag paaklaget mod Appellanten til Betaling af de 3600 Kr., men et Søgemaal, han i Fortsættelse deraf lod inkaminere ved Retten, blev kort efter hævet af Karen Larsdatters beskikkede Væрге.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appellanten gjort gældende, dels at den Transport, i Henhold til hvilken Appelindstævnte har indtalt det paastævnte Krav, er ugyldig, saavel fordi Karen Larsdatter ved dens Udstedelse var afsindig, som ogsaa i Medfør af Frd. 4 Marts 1690 § 3, dels at Karen Larsdatters Krav paa »Livrente« — saavel som for Aftægt — for det paagældende Tidsrum er afgjort ved den Forsørgelse og de andre Ydelser, hun i dette Tidsrum har oppebaaret af Appellanten.

Der findes at maatte gives Appellanten Medhold i, at den Overdragelse til Appelindstævnte af en Del af det Tilgodehavende, Karen Larsdatter forment at have paa Appellanten, som den omhandlede Transport gaar ud paa, maa anses at være i Strid med Forbudet i Fdg. 4 Marts 1690 § 3. Transporten maa af denne Grund anses for ugyldig, ligesom i øvrigt dens Ugyldighed ogsaa allerede maatte blive en Følge af, at Karen Larsdatter, efter hvad der findes tilstrækkelig godtgjort ved de herom tilvejebragte Oplysninger, ved dens Udstedelse led af en Sindssygdøm, som satte hende ud af Stand til at afgive en forbindende Overdragelseserklæring. Appellantens Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge, uden at det bliver fornødent at gaa ind paa, hvad Appellanten yderligere har anført til Støtte for samme.

Sagens Omkostninger, som Appellanten har paastaet sig tilkendte ogsaa her for Retten, findes Appelindstævnte at maatte tilsvare Appellanten for begge Retter med 100 Kroner.

Ingen Stempelovertrædelse ses at foreligge her for Retten.

Torsdagen den 31 August.

Nr. 192.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Heinrich Vilhelm Olsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for Bedrageri og Falsk.

Vordingborg søndre Birks Ekstrarets Dom af 23de December 1904: Arrestanten Heinrich Vilhelm Olsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos han i Erstatning til Fabrikant C. A. Brostrøm i Kallundborg bør betale 20 Kr. Han bør dernæst udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schwensen, 12 Kr. og Defensor, Sagfører Strange, 10 Kroner. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1905: Arrestanten Heinrich Vilhelm Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I øvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne V. Lund og Tegner, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Heinrich Vilhelm Olsen til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vordingborg søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Heinrich Vilhelm Olsen, som er født den 4 Februar 1879 og ikke funden tidligere straffet, for Tyveri eller Hæleri, for saa vidt angaar hans Forhold overfor den nedenfor omtalte Gaardejer Hemming Hemmingsen i Ørslev frakomne Cykle, samt for Bedrageri og Falsk, for saa vidt angaar hans Forhold ved Bortbytningen af en Cykle i C. A. Brostrøms Forretning i Næstved.

Maskinarbejder Jens Peter Petersen har under Sagen som Vidne edelig forklaret, at der den 10de Maj 1904 ca. Kl. 6 Eftermiddag i Maskinfabrikant C. A. Brostrøms Filialforretning i Næstved, i hvilken Vidnet var ansat, indfandt sig en Person, som navngav sig Fodermester Gustav Larson fra »Oregaard« ved Vordingborg, og erklærede at ville bortbytte en af ham medbragt gammel Cykle, at Vidnet, der gik sin Vej, da Forretningens Bestyrer Otto Theodor Gahrn hen ad Kl. 6¹/₂ kom til Stede, den følgende Dag dels af Gahrn erfarede, at denne havde bortbyttet en Brostrøm tilhørende Cykle, mærket Nr. 136, med den af Personen medbragte, saaledes at Personen var bleven et Beløb skyldig, dels saa en med Navnet G. Larson underskrevet Kontrakt angaaende bemeldte Cykle Nr. 136, samt at Vidnet i Arrestanten bestemt har genkendt den nævnte under Navnet Gustav Larson optraadte Person.

Bemeldte Forretningsbestyrer Gahrn har som Vidne under Ed forklaret, at da han den 10 Maj f. A. Kl. ca. 6¹/₂ kom til Stede i Brostrøms Forretning, traf han der en Person, som erklærede, at han var Fodermester paa »Oregaard« og ønskede at bytte en af ham medbragt gammel Cykle for en noget bedre brugt Cykle, at de blev enige om, at Personen skulde have en saadan Cykle for 55 Kr., hvoraf 25 Kr. berigtigedes ved den medbragte Cykle og 10 Kr. betales kontant, at Personen, der navngav sig Gustav Larson, derpaa med Navnet G. Larson underskrev en Kontrakt, hvorved han forpligtede sig til som Restkøbesum for Cyklen Nr. 136 den 1ste August f. A. at betale 20 Kr., at Vidnet i Arrestanten bestemt genkender den Person, der saaledes angav at hedde Gustav Larson og at være Fodermester paa »Oregaard«, samt at Vidnet ikke vilde have givet Arrestanten Kredit, hvis denne havde givet rigtige Oplysninger om sine Forhold.

Det viste sig senere, at der ikke paa »Oregaard« var eller havde været nogen Person af det angivne Navn. Den Skrift, hvormed »G.

Larson« er skrevet paa Kontrakten, frembyder en ikke ringe Lighed med Arrestantens Haandskrift. En skriftkyndig har ogsaa i en paa Foranledning af nærværende Ret i Sagen afgiven Erklæring paa Grundlag af en Sammenligning mellem Underskriften paa Kontrakten og forskellige Prøver paa Arrestantens Haandskrift udtalt, at efter hans Overbevisning er der ingen Tvivl om, at det er Arrestanten, som har skrevet Underskriften »G. Larson« paa Kontrakten. Begge fornævnte Vidner have derhos edelig forklaret, at de ligeledes bestemt genkende den ommeldte Cykle Nr. 136 i en Cykle, som i forbrændt Tilstand er bragt til Stede under Sagen, og som Arrestanten har erkendt omtrent midt i Maj f. A. at have ført med sig, da han tiltraadte en Plads som Fodermester paa Gaarden »Tustrup« ved Randers. Om denne Cykle har Arrestanten, som i Tiden mellem den 1ste og 13de Maj f. A. boede i 10 Dage hos sin Broder, Indsieder Carl Frederik Olsen i »Petersgaards Stenhus«, forklaret, at han en Søndag under sit nævnte Ophold hos Broderen har købt den for 55 Kr. af en ham ubekendt Mand, som han ved Middagstid mødte paa Landevejen mellem Præstø og den saakaldte »Runddel«.

Bestyrer Gahrn har endelig som Vidne forklaret, at den Cykle, som han efter det oven anførte den 10 Maj f. A. modtog i Bytte for Cyklen Nr. 136, er identisk med en ligeledes under Sagen til Stede bragt Cykle, om hvilken Gaardejer Hemming Hemmingsen af Ørslev edelig har forklaret, at den, bortset fra Sadel, Taske, Pumpe og Styr, er identisk med en ham tilhørende Cykle, som Natten mellem den 8de og 9de Maj forrige Aar er kommen ud af hans Besiddelse uden hans Vidende og mod hans Villie; han formoder i Følge sin Forklaring, at den den nævnte Nat er stjålet fra hans uafleasede Brændehus.

Tre andre Mænd har om bemeldte under Sagen til Stede bragte Cykle forklaret, at de er overbeviste om, at selve Cyklen er den samme som den Hemmingsen tilhørende. Arrestanten, som tjente hos Hemmingsen i sidste Halvdel af April Maaned f. A., har forklaret, at han da en Gang benyttede Hemmingsens Cykle, og at han, bortset fra de nævnte Bestanddele, ikke kan se Forskel paa denne og bemeldte under Sagen af Hemmingsen som sin genkendte Cykle, saa at det nok er sandsynligt, at denne sidste virkelig tilhører Hemmingsen. Den er under Sagen vurderet til 35 Kr.

Gaardejer Hemming Hemmingsen har derhos forklaret og med Ed bekræftet, at han som Styret til den ham frakomne Cykle genkender et Cyklestyr, som en Dag midt i Juni f. A. blev fundet paa en med Graner bevokset Høj i umiddelbar Nærhed af »Petersgaards Stenhus«, hvor Arrestanten som anført havde Ophold paa den Tid, da Hemmingsen mistede sin Cykle. Fremdeles har Cyklereparatør Hans Christian Jensen Arendal af Mern, af hvem Arrestanten i første Halvdel af Maj f. A. fik overladt et Cyklestyr, edelig forklaret, at dette Styr er identisk med det Cyklestyr, som findes anbragt paa oven nævnte af Hemmingsen som sin genkendte Cykle, og i Følge Bestyrer Gahrns Vidneforklaring fandtes dette Styr allerede paa Cyklen, da han som oven anført modtog den i Bytte den 10de Maj f. A. Arrestanten har derimod forklaret, at da han ved Midten af Maj f. A. begav sig til »Tustrup«, medbragte han — foruden Cyklen Nr. 136 med tilhørende

Styr — ogsaa det Cyklestyr, han havde modtaget af Jensen Arendal, hvilken Forklaring dog er ganske ubestyrket og efter det foreliggende tilmed usandsynlig.

Arrestanten har benægtet saa vel at have været i ulovlig Besiddelse af Hemmingsens Cykle som at have underskrevet den omtalte Kontrakt og bortbyttet nogen Cykle i Brostrøms Forretning i Næstved, i hvilken han ingen Sinde vil have været til Stede.

Ved det under Sagen foreliggende findes det imidlertid godtgjort, at Arrestanten den 10 Maj f. A. i bemeldte Forretning har købt fornævnte med Nr. 136 mærkede Cykle under Foregivende af at være Fodermester Gustav Larson fra »Oregaard«, idet han berigtigede en Del af Købesummen ved Overdragelse af en af ham medbragt Cykle og falskelig underskrevet en Købekontrakt angaaende Cyklen Nr. 136 med Navnet »G. Larson«. Der findes derhos ved de under Sagen afgivne Forklaringer, derunder den af Gaardejer Hemming Hemmingsen med Hensyn til den af Arrestanten ved bemeldte Lejlighed medbragte Cykle aflagte Tilhjemlingsed, at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af denne Cykle, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 238 og efter dens § 275, jfr. § 268, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens §§ 238, 251 og 275, kfr. § 268 og § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, være at forandre. Da det derimod billiges, at det ved bemeldte Dom er paalagt Arrestanten at betale 20 Kr. i Erstatning til Fabrikant C. A. Brostrøm, — — — — vil Dommen i øvrigt være at stadfæste.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Mandag den 2 Oktober.

Nr. 241.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Henrik Henriksen (Def. Liebe),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 17 Maj 1905: Arrestanten Henrik Henriksen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar; saa bør han og at udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kapel, 20 Kr., og Defensor, Sagfører H. M. Nielsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Juli 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Gottschalch og Overretssagfører Paludan, betaler Arrestanten Henrik Henriksen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henrik Henriksen til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Henrik Henriksen, der er født den 6 Marts 1869 og ikke funden tidligere straffet, sat under Tiltale for Forsøg paa Voldtægt.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Søndag Aften den 5 Marts d. A. var der offentlig Dans i Højbjerg Forsamlingshus, ved hvilken Lejlighed Arrestanten var til Stede.

Da Dansen hen ad 2-Tiden om Natten var ved at ophøre og Deltagerne ved at gaa hjem, fik Arrestanten uden for Forsamlingshuset Øje paa en Pige, som han i Øjeblikket ikke kendte, men som viste sig at være den den 12 Oktober 1886 fødte Martine Petræa Andreassen, Datter af en Indsieder i Maarum, tjenende hos Hegnsmanden i Maarum Tinghuse, til hvilken Pige Arrestanten havde et ganske overfladisk Bekendtskab, idet han en Gang i Efteraaret f. A. havde danset med hende.

Martine var kommen til Højbjerg Forsamlingshus, ledsaget af sin ældre Broder, der ligesom hun selv tjente i Maarum, og det var en Aftale imellem dem, at de ogsaa skulde følges hjem efter Dansens Ophør.

Da hun imidlertid hen ad 2-Tiden opsøgte Broderen, sad han i Skænkestuen, og da hun ikke skøttede om at gaa derind, besluttede hun foreløbig at begive sig paa Hjemvejen alene, stolende paa, at Broderen snart vilde kunne indhente hende, navnlig naar hun fulgte

den samme Vej, som de havde fulgt paa Henvejen — over Ejlstrup og Kæderup.

Lige ved Udgangen fra Forsamlingshuset var det da, at Arrestanten fik Øje paa hende; han gik straks hen til hende, og med den Tanke, at han mulig kunde opnaa Samleje med hende, tilbød han hende Følgeskab hjemad og tog hendes Arm under sin, uden at hun mindes, om hun gjorde noget Forsøg paa at tage Armen til sig.

Om hvad der herefter passerede, har Martine afgivet følgende beedigede Forklaring:

Da de vare naaede forbi den Lars Henrik Nielsen tilhørende Gaard i Kæderup, gjorde Arrestanten et Forsøg paa at kysse hende, og da hun afværgede det, gav han hende en Lussing paa venstre Kind, saa at hendes Hat faldt paa Jorden.

Hun blev nu bange for længere at finde sig i Arrestantens Følgeskab, navnlig ogsaa, da Vejen, de gik, længere henne førte gennem Højbjerg Hegn, og hun vendte derfor om og gik tilbage, idet hun haabede paa den Maade at blive fri for Arrestantens Paahæng.

Han erklærede imidlertid nu, at han ikke vidste, hvorledes han skulde finde den Landevej, der førte til Helsing, hvor han angav at skulle hen, og Martine tilbød derfor at vise ham denne Vej, naar hun saa kunde faa Lov til at gaa alene hjem.

Dette lovede Arrestanten, men ikke desto mindre blev han ved med at følge hende, ogsaa efter at Martine havde givet ham fornøden Besked om Vejen, og idet de nu fulgte en Markvej ad Ejlstrup til og lige havde passeret en Bro, der her fører over et Vandløb, udtalte Arrestanten, at han vilde »have sig et Strøg«, greb Martine i Skulderen og kastede hende bag over, lod sig selv falde ned oven paa hende, idet han nu løftede hendes Klæder op, flængede hendes Benklæder, saa der fremkom en Rift i disse, og rev Benklædebaandene itu.

Han stak derefter sin Haand op mellem hendes Ben, befølte først hendes Kønsele uden paa Chemisen, tog derpaa denne til Side og lagde sig med opknappede Benklæder og med Lemmet fremme oven paa hendes blottede Legeme, idet han forsøgte at faa Samleje med hende.

Hun derimod værgede sig af alle Kræfter og gjorde enhver mulig Modstand; hun klemte sine Ben sammen, vred sin Krop og flyttede sig fra den ene Side til den anden for at vælte Arrestanten fra sig.

Medens Arrestanten saaledes tumlede med hende — hvilket efter hendes Tro, men hvorom hun dog ikke har kunnet udtale sig med Bestemthed — varede ca. 1 Time, og idet Oprinet passerede paa et Sted, der laa i saadan Afstand fra beboede Steder, at Skrig fra hendes Side ikke let vilde have kunnet høres af Folk, selv om det havde været Dag, og ikke ved Tretiden om Natten, forsøgte Arrestanten baade med det onde og med det gode at faa hende til at føje ham, i hvilken Henseende hun erindrer, dels at han slog hende med knyttet Næve i venstre Tinding, dels at han fremkom med en Ytring om, at hun vilde komme i Grøften, hvis hun ikke laa stille, dels endelig at han søgte at formindske hendes Modstand ved at omtale, at han havde Præservativer hos sig, og at Samlejet derfor ikke vilde medføre slemme Følger for hende.

Da han endelig forstod, at han ikke kunde overvinde hendes Modstand, og det efter Haanden var bleven den Tid af Morgenstunden, hvor der begyndte at vise sig Lys i Vinduerne hos Beboerne omkring i Husene, rejste han sig op med en Bemærkning om, at »nu kunde hun jo binde sine Bukser«. Hun rejste sig ligeledes op og løb derpaa sin Vej saa hurtigt, hun kunde, uden at han fulgte efter hende.

Hun naaede først sent hen paa Morgenstunden hjem til sin Husbond, hvor hun, efter hvad han og hans Hustru have forklaret, ankom i en meget ophidset Tilstand og med tilsølede Klæder; hun gav straks en med det foranstaaende nøjagtig stemmende Forklaring om, hvad der var passeret hende, og efter nogle Timers Hvile blev hun kørt til Sygehuslægen i Esbønderup, der afgav følgende Erklæring om den Tilstand, hvori han ved Undersøgelsen befandt hende:

»Paa Indsiden og Forfladen af begge Laar og Knæ findes spredte Striber, bedækkede med Blodskorper som efter Kradsninger samt enkelte smaa overfladiske Saar. Paa Indsiden af venstre Læg findes en appelsinstor Plet, hvor Huden er blodunderløben, blaalig dekoloreret. Paa højre Overarm ses ligeledes nogle smaa Striber efter Kradsning.

Hun klager over nogen Ømhed af de ydre Kønsele, men der opdages intet ved Undersøgelsen.«

Ved en den 6 Maj d. A. afgiven Tillægserklæring har Lægen paa Anledning tilføjet, at Pigen ved den fornævnte Undersøgelse viste sig kønslig uberørt.

Umiddelbart efter, at hun var bleven undersøgt af Lægen, meldte hun dernæst Sagen til Politiet.

Arrestanten, der er gift og har 2 Børn, men ikke samlever med Familien, har under Forhørene vist sig meget forbeholden i sine Forklaringer, som dernæst har været ustadige og vaklende paa væsentlige Punkter.

Han har stadig søgt at give det Udseende af, at han den paa-gældende Aften har været saa beruset, at han ikke senere har kunnet huske i Enkelthederne, hvad der er passeret, men ligesom Sagens Oplysninger ikke give nogen som helst Føje til at antage, at han ved den ommeldte Lejlighed har været væsentlig paavirket af Drik, saaledes ses det, at de Punkter, hvor han har paaberaabt sig manglende Hukommelse, kun er saadanne, hvor han har kunnet antage, at det vilde være til hans Skade, om fuld Oplysning skaffedes, medens han med Hensyn til Omstændigheder, der kunde antages at ville tale til hans Fordel, har afgivet meget bestemte og detaillerede Forklaringer.

Han har, som foran omtalt, erkendt, at han, da han tiltalte Pigen, havde til Hensigt at faa Samleje med hende, samt at han mod hendes Villie søgte at kysse hende og, da hun afværgede det, slog hende i Ansigtet som af hende forklaret.

Han har ikke turdet benægte, skønt han ikke vil kunne erindre det — at Pigen, da hun lovede at vise ham hen til Helsing Landevej, bestemt betingede sig, at han skulde lade hende gaa sin Vej alene, men har dog i Forbindelse hermed senere paastaet, »at han ikke har paatvunget Martine sit Følgeskab«, og han giver en Fremstilling af det passerede, der skal vise, at han havde Grund til at opfatte og opfattede Martines Opførsel saaledes, at hun ikke var saa

helt uvillig til at tilstaa ham Samleje, naar dette blot skete med Præservativ.

Han har i saa Henseende forklaret, at Martine, der fra først af fandt sig i hans Følgeskab, lod ham tage sig under Armen og fandt sig i, at han sagde Du til hende, efter hans Forsøg paa at kysse hende fulgte ham tilbage til Helsingevejen og atter lod ham følge med sig ad Markvejen uden at søge Hjælp i Huset eller hos Folk, der mulig maatte vende hjem fra Forsamlingshuset i Højbjerg, hverken svarede Ja eller Nej paa hans Begæring om Samleje, og at hun selv satte sig ned eller lagde sig ned paa den sølede Mark, uden at han med nogen Vold bidrog dertil, i hvilken Henseende han har villet gøre gældende, at han, medens de sad eller laa paa Marken, forklarede hende, hvilke Fordele et Samleje med Præservativ vilde frembyde.

Han erkender, at han herefter løftede Martines Klæder op og blottede hende og sig selv, som af hende forklaret, og lagde sig oven paa hende, idet han anstregte sig for at opnaa Samleje, men han paastaar, at hun først gjorde væsenlig Modstand, efter at hun med sin Haand havde befølt hans Lem og mærket, at han netop ikke havde forsynet sig med Præservativ — hvilket han i øvrigt ej heller havde i sin Besiddelse.

Han har ikke turdet benægte, at han, medens de laa paa Marken, har af Vrede over ikke at opnaa sin Hensigt slaaet hende i Tindingen, som af hende forklaret; derimod maa hun efter hans Forklaring selv have tilføjet sig de i Lægeerklæringen omhandlede Læsioner og selv have iturevet sine Benklæder og Benklædebaand.

Han har endelig paastaet, at han, da han mærkede, at det var Alvor med hendes Modstand, og han i sin berusede Tilstand følte sig uoplagt til Samleje, rejste sig af egen Vilje og lod Pigen gaa.

Martine, om hvem det er oplyst, at hun — foruden som i Lægeerklæringen angivet at være kønslig uberørt — tillige er en i alle Henseender paalidelig og sædelig Pige, om hvem hendes Husbond og Madmoder have afgivet et særdeles rosende Vidnesbyrd, navnlig ogsaa for Ærlighed, Troskab og Sanddrthed, har med stor Styrke og Bestemthed fastholdt sin Forklaring paa alle Punkter, hvor den afviger fra den af Arrestanten afgivne, og det findes efter samtlige Sagens Oplysninger ikke betænkeligt at lægge Pigens Forklaring i sin Helhed til Grund for Sagens Paadømmelse.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Stk., jfr. § 46, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten i Henhold til samme Lovbestemmelse er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, — — — vil med den anførte Forandring med Hensyn til Straffetidens Længde være at stadfæste.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Christen Hansen Bruun (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 20 Maj 1905: Arresterne Frederik Vilhelm Christensen og Johannes Marinus Johansen samt Tiltalte Christen Hansen Bruun bør straffes henholdsvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage og lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. I Erstatning betaler derhos Arresterne in solidum Jægermester Grüner, Lille Svenstrup. 6 Kr. 50 Øre, ligesom de in solidum bør betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye. 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Svendsen, 10 Kr., dog saaledes at Tiltalte Bruun in solidum med dem tilsvare Halvdelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1905: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. A. Meyer og V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte Christen Hansen Bruun 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt med Bemærkning, at de i Dommen omhandlede Tyverier maa antages begaaede i Løbet af det sidste Aar,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Hansen Bruun til Højesterets-sagførerne Lunn og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christen Hansen Bruun aktioneret for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han hos Jægermester Grüner paa »Lille Svenstrup«, hvor han tjente som Staldkarl, har 2 Gange fra Gaardens Magasiner, hvor han intet havde at gøre, men hvortil der ved de paa-gældende Lejligheder var uhindret Adgang, stjaalet hver Gang ca. 1 Skæppe Blandsæd af Værdi 1 Kr. à 1 Kr. 25 Øre.

Det stjaalne bar han til sit i Nærheden af Gaarden beliggende Hjem og anvendte det til Foder af en ham tilhørende Gris.

For det af ham saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 5 Juni 1852, og som tidligere er straffet ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 2 August 1871 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., sammenholdt med § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 12 Marts 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 269. Højesteretssagfører Liebe
 contra
 Jens Emil Pedersen (Def. Bagger),
 der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 August 1905: Tiltalte Jens Emil Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lund og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. Saa betaler han og i Erstatning til Havnearbejder Vilhelm Jacob Christian Jensen 30 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Emil Pedersen til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jens Emil Pedersen, der er født den 29 Marts 1876 og ikke funden straffet ved Dom, tiltales for Vold.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Da Tiltalte og en under Sagen ikke tiltalt Person den 17de Juni d. A. kom kørenoe paa Cykle forbi Havnearbejderne Vilhelm Jakob Christian Jensen og Peter Jensen paa Søndre Frihavnsvej, raabte Vilhelm Jensen for Spøg til Tiltalte og hans Ledsager: »Kommer I nu, I Svinerøgttere og Gadedreng«.

Da Tiltalte og hans Ledsager var noget paavirkede af Spiritus, blev de vrede over denne Tiltalte og sprang af Cyklerne, og fo'r Tiltalte nu ind paa Peter Jensen og gav ham med knyttet Haand et Slag, saa han faldt til Jorden, men blev derefter selv revet om af Peter Jensen, der nu tilføjede Tiltalte nogle Slag i Hovedet, hvorved han fik en Rift i Haarbunden og en let Blodudtrædning under det ene Øje.

Da Tiltalte efter at have rejst sig saa Vilhelm Jensen, der var bleven væltet af Tiltaltes Ledsager, ligge paa Jorden, sparkede Tiltalte, der var bleven yderligere ophidset ved de ham af Peter Jensen tilføjede Slag, Vilhelm Jensen flere Gange i Ansigtet med sin med Turistsko beklædte Fod.

Medens det Peter Jensen af Tiltalte tilføjede Slag ikke efterlod Følger, medførte de Vilhelm Jensen af Tiltalte tilføjede Spark betydelig blodunderløben Hævelse af Partiet om begge Øjne og Næsen, Blodudtrædning i vid Udstrækning paa venstre Øje, stærkt Taareflod og Nedsættelse af Øjets Synsevne samt et overfladisk Saar paa højre Side af Næsen og i venstre Øjekrog, og var Vilhelm Jensen som Følge af Læsionerne, der i de første 3—4 Dage smertede ham stærkt, arbejdsdygtig i 12 Dage.

Ved Vilhelm Jensens Møde i Retten den 17de Juni havde Læsionerne fuldstændig fortaget sig.

Idet bemærkes, at fornævnte Peter Jensen ikke har begært Tiltalte straffet for det af sidstnævnte mod ham udviste Forhold, vil Tiltalte i Henhold til det ovenfor anførte for sit Forhold overfor ovennævnte Vilhelm Jensen være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. — — — Tiltalte vil derhos efter den derom nedlagte Paastand have i Erstatning til oftnævnte Vilhelm Jensen at udrede 30 Kroner.

Tirsdagen den 3 Oktober.

Nr. 248.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Jens Mikkelsen (Def. Bagger),§

der tiltales for Bedrageri.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 18 Marts 1905: Tiltalte Jens Mikkelsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i tre Dage samt fudrede i Erstatning til Forpagter Jørgen Jørgensen af

Nørupgaard 82 Kr. 50 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Maj 1905: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Etatsraad Neckelmann og Overretssagfører Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Mikkelson til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Jens Mikkelson, der er født i Aaret 1866, og som ved Overrettens Dom af 28 Oktober 1901 er anset efter Straffelovens § 228 med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men som i øvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Bedrageri.

I Følge Sagens Oplysninger traf Tiltalte, der er bosiddende paa Alsted Mark, paa et den 7 December f. A. i Vejle Købstad afholdt Marked sammen med Forpagter Jørgensen af Nørupgaard, med hvem Tiltalte kom i Handel om en Ko, som Jørgensen havde til Salg paa Markedet, og efter nogle Forhandlinger, under hvilke Tiltalte fremkom med Udtalelser om, at han ikke kunde betale Koen kontant, men at han i sit Hjem havde en So med Smaagrise, kom de til Enighed om, at Tiltalte skulde have Jørgensens Ko for en Pris af 82 Kr. 50 Øre, og at Købesummen skulde afvikles paa den Maade, at Tiltalte den 4 Januar d. A. i Vejle skulde levere Jørgensen 12 af de nævnte Grise, hvilke til den Tid, efter hvad Tiltalte videre angav, vilde være 6 Uger gamle, og som ved Leveringen skulde afregnes ham efter Dagens Torvepris. Tiltalte modtog derefter straks Koen, men undlod til den aftalte Tid at give Møde i Vejle, hvor Jørgensen forgæves indfandt sig, ligesom Tiltalte uagtet Paakrav fra Jørgensens Side undlod senere at berigtige Købesummen for Koen.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt fore-

liggende maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han paa det Tidspunkt, da han indgik den ommeldte Handel med Jørgensen, overhovedet ikke var i Besiddelse af nogen So med Smaagrise, idet han den Gang ikkun havde to ældre Grise, som han imidlertid i Slutningen af Januar Maaned d. A., da Grisene var omtrent 3 Maaned gamle, solgte for tilsammen 32 Kr. eller 33 Kr. Endvidere har Tiltalte erkendt, at han ca. 14 Dage efter at have afkøbt Jørgensen den ommeldte Ko atter solgte denne — efter Tiltaltes Forklaring, fordi den viste sig at være »et usselt Kreatur, der ingen Mælk gav« — for 50 Kr., og at han har forbrugt saavel dette Beløb som det ved Salget af de to Grise indkomne Beløb til Dækning af forskellige »nødvendige Udgifter« uden at anvende nogen Del af Beløbene til Berigtigelse af sin Skyld til Jørgensen. I Forbindelse hermed har Tiltalte forklaret, at han, der ved den paagældende Lejlighed var lidt svirende uden dog at være fuld, ikke har haft til Hensigt at narre Jørgensen for Betalingen af Koen, idet han havde ventet at kunne betale Jørgensen ved at sælge de fornævnte to Grise og, saafremt den af Jørgensen købte Ko »lykkedes«, ved Salg af en anden Ko, som han havde hjemme, men at han, da han havde solgt Grisene og den af Jørgensen købte Ko, ikke kunde undvære Pengene, fordi han bl. a. skulde betale Skatter og nogle forfaldne Auktionsregninger. Tiltalte har derhos tilføjet, at hans økonomiske Forhold er saaledes, at han for Tiden ikke ser nogen Udvej til at betale Jørgensen.

Under Sagen har Jørgensen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkendes en Erstatning af 82 Kr. 50 Øre, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Medens der efter den af Tiltalte, som meldt, afgivne Forklaring, der bliver at lægge til Grund for Sagens Afgørelse, ikke kan gaas ud fra, at Tiltalte har forskaffet sig den oven nævnte Ko paa Kredit uden Hensigt til at betale, maa Tiltalte derimod ved sit oven meldte under Købsforhandlingerne fremsatte usandfærdige Foregivende om at være i Besiddelse af Grise — hvis Værdi efter Jørgensens Forklaring maa antages i 6 Ugers Alderen at være 6 à 8 Kr. pr. Stk. — hvilket Foregivende efter det oplyste maa antages at have været bestemmende for Jørgensen ved Handelens Afslutning, anses over for Jørgensen at have udvist et svingagtigt Forhold, der maa medføre Strafansvar efter Straffelovens § 257.

Idet det derfor maa billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter bemeldte Straffebestemmelse med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 4 Oktober.

Nr. 218. Højesteretssagfører Bagger

contra

Clemen Christensen (Def. Jensen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Samsø Birks Politirets Dom af 30te August 1904: Tiltalte Clemen Christensen bør til Samsø Birks Politikasse bøde 10 Kroner samt have samtlige anholdte Varer forbrudte til Fordel for Anholderen. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1905: Tiltalte, Uldhandler Clemen Christensen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører H. F. Helweg-Larsen og Prokurator Gottschalch, 40 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bagger og Jensen hver 60 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Samsø Birks Politiret her for Retten indankede Sag er Uldhandler Clemen Christensen — der er født den 12 Maj 1852, og som i Henhold til to inden Hads Herreds Politiret den 4 Juni 1891 og den 16de Januar 1893 indgaaede Forlig for ulovlig Omløben med Varer har vedtaget at erlægge Bøder til Politikassen, hver Gang 10 Kr., og ved det først nævnte Forlig samtykket i Konfiskation af nogle af ham omførte Varer, hvorhos han under en mod ham for ulovlig Omløben med

---

Færdig fra Trykkeriet den 12 Oktober 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 24.

Onsdagen den 4 Oktober.

Varer anlagt Sag ved nærværende Rets Dom af 2 Januar 1894 er fri-funden for det offentlige Tiltale — tiltalt i Henhold til Frdn. 13de Februar 1775 § 4, jfr. Pl. 27 November 1839 § 1, for ulovlig Om-løben med Varer.

Den 9 Juni f. A. blev Tiltalte — der er bosiddende i Horsens, hvor han har løst Borgerskab som Strømpfabrikant, og som ernærer sig af at handle med Uldvarer — antruffen paa Gæstgivergaarden i Nordby paa Samsø med en Del Genstande, som han omførte til Salg, nemlig, foruden 19 Kaffeposer, uldne og linnede Beklædningsgenstande, der i alt er vurderede til 231 Kr. 90 Øre, og om hvilke Genstande han forklarede, at de samtlige var købt hos af ham nærmere opgivne Personer paa Landet, der beskæftige sig med — med Hustrus, Børns eller Husstands Hjælp — som Bierhverv at forfærdige Landmandens Husflidsprodukter.

Under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har der under Forevisning af Varerne været foranstaltet Afhøring af de af Tiltalte, som anført, opgivne Personer, hos hvem han vil have købt Varerne, og herved er fremkommet følgende Oplysninger:

Gaardejer Christen Mauritzen i Uhre, der i Følge sin Forklaring kan have solgt Tiltalte nogle af Varerne, har forklaret at have en Gaard paa 100 Td. Land med 5 Heste, 20 Kreaturer og en halv Snes Svin.

Han driver Trikotagetilvirkning som Bierhverv med en Rundvæv og en lille Strikkemaskine, der betjenes af hans Søn og hans Tjeneste-karl i deres Fritid, medens Sømmensyningen udføres af et Par Hus-mandskoner i deres Fritid; han køber Raamateriale for ca. 3000 Kr. aarlig og sælger færdige Varer for ca. 4000 Kr.

Uldhandler Simon Andersen af Horsens har forklaret, at han, medens han har boet i Horsens, intet har solgt Tiltalte, hvad der-imod har været Tilfældet, medens han indtil 1ste August 1902 boede i Hansted, og at han kan have solgt ham en Del af de paagældende Varer.

Om sine personlige Forhold i Hansted har han forklaret, at han der var Forpagter af et Hus paa 5—6 Td. Land med 2—3 Køer og et Par Svin. Hans Hovedbeskæftigelse var Landbrug, men han handlede tillige med Uldtøj, som han dels forfærdigede, dels købte hos forskellige Ikke-Fabrikanter paa Landet. Han havde 2 Strikke-

maskiner, som han betjente med sin Hustrus Hjælp, købte aarlig for ca. 3—400 Kr. Garn og tjente efter sin Antagelse ca. 100 Kr. aarlig ved at forhandle de af ham saaledes forfærdigede Varer.

Husmand Jørgen Rasmussen af Glud har forklaret, at han mulig kan have solgt Tiltalte enkelte af Varene, og at han for ca. $5\frac{1}{2}$ Aar siden i Hedensted havde en Ejendom paa $3\frac{1}{2}$ Td. Land med 1 Ko, hvor han ved Hjælp af sin Hustru og sine 4 Børn drev Uldstrikkeri paa 2 Strikkemaskiner og 1 Rundvæv; hans Hovederhverv var Landbrug og Arbejde for andre, og han havde kun ringe Indtægt af Strikkeriet.

Mads Christian Dahl af Neder Julianehede har forklaret, at han mulig kan have solgt Tiltalte enkelte af Varene. Med Hensyn til sine egne Forhold har han forklaret, at han ejer en Landejendom med 2 Heste og 16 Kreaturer, hvor han holder en Karl og 2 Piger. I Fritiden forfærdiger hans Hustru og Folkene Uldvarer, som han sælger til omvandrede Uldhandlere og til Købmænd. Han køber for 1500—2000 Kr. aarlig af Uld og Bomuld, og hans Fortjeneste ved den anførte Virksomhed er ca. 500 Kr. aarlig.

Christen Lauridsen af Søndervaas, der ligeledes har forklaret, at Tiltalte mulig har købt nogle af Varene hos ham, har i Følge sin videre Forklaring en Ejendom paa 67 Td. Land med 2 Heste, 9 Kreaturer, 4 Faar og 24 Svin.

Han har 4 Strikkemaskiner, hvorpaa han med Hustrus og 2 Pigers Hjælp tilvirker Trikotage som Husflid i Fritiden, medens Sammensyningen udføres af hans Hustru og hans Nabo med Hustru, der er Landbrugere og udfører dette Arbejde i deres Fritid. Hans Hovederhverv er Landbrug; han indkøber Materiale for ca. 1500 Kr. aarlig og sælger Varer for ca. 2200 Kr.

Niels Jensen Patuel af Ikast har forklaret, at han mulig kan have tilvirket nogle af Varene. Han har efter sin Forklaring en Ejendom paa 90 Td. Land med 5 Heste, 14 Kreaturer og 6 Svin.

Han har 2 Strikkemaskiner, som han driver med Hustrus og Børns Hjælp som Husflid i deres Fritid, medens hans Hovederhverv er Landbrug. Han indkøber Materiale for ca. 3000 Kr. aarlig og sælger af det tilvirkede, hvis Sammensyning foregaar dels i Hjemmet, dels hos Smaakaarsfolk i Omegnen, for ca. 4000 Kr. aarlig.

Med Hensyn til en enkelt af de paagældende Genstande, en Uldtrøje, har saavel Peter Laursen i Lysgaard som Væver Michael Mogensen af Neder Testrup forklaret, at det er muligt, at den kan være forfærdiget af dem.

Om sine personlige Forhold har Laursen forklaret, at han ejer en Ejendom paa 5 Tdr. Land med 1 Hest og 2 Køer, og at han driver almindelig Detailhandel. Han har en Rundvæv, hvorpaa han ved Hjælp af en Datter i sin Fritid tilvirker Uldvarer, som han sælger til omrejsende Uldhandlere; hans Fortjeneste herved er en ubetydelig Bifortjeneste, 50—100 Kr. aarlig, medens hans Hovederhverv er Landbrug og Butikshandel.

Mogensen er efter sin Forklaring om sine personlige Forhold fast Væver i Dollerup Mølles Væveri og tilvirker i sin Fritid Uldvarer i sit Hjem paa en af ham lejet Rundvæv, hvormed hans Hustru i hendes

Fritid er ham behjælpelig; hans Produktion andrager ca. 1000 Kr aarlig.

Fremdeles har Gaardejer Christian Pedersen af Voerladegaard forklaret, at samtlige de paagældende Varer med Undtagelse af en Damevest kan hidrøre fra den af ham drevne Virksomhed med Tilvirkning af saadanne Varer. I saa Henseende har han forklaret, at han — der ejer en Gaard paa en Snes Td. Land, 1½ Td. Hartkorn, med 2 Heste og 7—8 Køer — ved Hjælp af Hustru og 8 Børn driver Strikkeri i Fritiden paa 5 Strikkemaskiner og 1 Rundvæv; hans Hovederhverv er Landbrug, og han køber for ca. 1000—1500 Kroner Garn aarlig, men ved intet om Overskuddets Størrelse; dog havde han tidligere 2—300 Kr.s Underbalance aarlig, men slaar sig nu igennem og betaler 2 voksne Børn almindelig Løn.

Tiltalte har intet haft mod de saaledes afgivne Forklaringer at erindre; han har imidlertid erklæret, at det er ham umuligt at sige, hos hvem af de paagældende han har købt de enkelte Ting. Han har derhos foruden de nævnte opgivet flere andre Personer som sine Leverandører, men efter hvad der fra disses Side er oplyst, kan det ikke antages, at nogen af de her omhandlede Varer hidrører fra dem. Der er endelig af tre Trikotagehandlere i Horsens, Niels Meyer, Emil Mouritzen og Hans Knudsen, afgivet Forklaringer, gaende ud paa, at de har staaet i Handelsforbindelse med Tiltalte, og at nogle af de paagældende Varer kan hidrøre fra dem. Mod Tiltaltes Benægtelse er det imidlertid ikke bevist, at han har købt nogle af de her omhandlede Varer hos de nævnte Trikotagehandlere.

De anholdte Varer — om hvilke det efter det foreliggende maa forudsættes, at de alle er købt hos en eller flere af de fornævnte, paa Landet bosiddende Personer — findes nu, efter hvad der, som nævnt, er oplyst om Omfanget og Beskaffenheden af de Virksomheder, hvorved de er tilvirkede, ikke at kunne udelukkes fra at betragtes som saadanne Produkter af Landmandens Husflid, som Tiltalte i Medfør af Næringslovens § 37, jfr. Frdn. 23 April 1845 § 1, er berettiget til at omføre til Salg.

Idet Tiltalte som Følge af det anførte ikke ved sit under Sagen omhandlede Forhold ses at have paadraget sig noget Ansvar efter Lovgivningens Bestemmelser om ulovlig Omløben med Varer, vil han være at frifinde for det offentlige Tiltale, medens Sagens Omkostninger vil være at paalægge det offentlige.

Overensstemmende hermed vil Politiretsdommen — ved hvilken Tiltalte efter Pl. 27 November 1839 § 1, smh. med Grundsætningen i Straffelovens § 61, 2det Stk., er anset med en Samsø Birks Politikasse tilfældende Bøde af 10 Kr., hvorhos de anholdte Varer i Medfør af Frdn. 13 Februar 1775 § 4 er konfiskerede til Fordel for Anmelderen — — — være at forandre.

Torsdag den 5 Oktober.

Nr. 181.

Advokat Nellemann

contra

Carl Nicolai Sander og Peder Christian Thorvald Sander
(Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 26de Kapitel.

Skovby Herreds Ekstrarets Dom af 17 Maj 1904: Tiltalte Carl Nicolai Sander bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte Peder Christian Thorvald Sander til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage; saa bør ogsaa de Tiltalte foruden hver for sig at tilsvare de med Straffens Eksekution forbundne Omkostninger in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Theill, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1905: Tiltalte Peder Christian Thorvald Sander bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Carl Nicolai Sander bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer til Aktor og Defensor for Underretten, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Højesteretssagfører Levisøn og Overretssagfører M. A. Meyer, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Peder Christian Thorvald Sander Frifindelse samt at Tiltalte Carl Nicolai Sander er frifunden for Overtrædelse af Straffelovens § 263. Efter Beskaffenheden af den foretagne Undersøgelse og de af denne Tiltalte afgivne Forklaringer savnes der Føje ^{til} at gaa ud fra, at han af egennyttige Bevæggrunde har ladet sig bestemme til at indgaa paa den i Sagen omhandlede Overdragelse til Medtiltalte af en Del ham tilhørende Løsøre. Dette hans Forhold findes derfor at burde henføres under Straffelovens § 261, og den af ham forskyldte Straf at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. Med denne Forandring vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Carl Nicolai Sander bør hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I

Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Skovby Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Carl Nicolai Sander og Peder Christian Thorvald Sander, der er fødte henholdsvis den 5 September 1876 og 16 Februar 1849 og ikke fundne forhen straffede, satte under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens 26de Kapitel.

Efter at Tiltalte Carl Nicolai Sanders Bo den 26 Marts 1903 var taget under Konkursbehandling, blev der, da der opstod Mistanke om, at han havde gjort sig skyldig i misligt Forhold over for sine Kreditorer, indledet Undersøgelse saavel mod ham som mod Medtiltalte Peder Christian Thorvald Sander, der er hans Fader.

Ved Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, er der godtgjort følgende angaaende de de Tiltalte paasigtede Forhold:

Efter at Tiltalte Sander jun. i nogen Tid havde været Bestyrer af den i Hindevad Kro i Forbindelse med Krovirksomheden drevne Detailforretning, afkøbte han Ejeren denne den 5 August 1902, saaledes at han uden at erlægge nogen Afstaaelsessum overtog det tilstedeværende Varelager for 2500 Kr., for hvilket Beløb han udstedte Veksel. Tiltalte, der vel ikke fra tidligere Tid havde Gæld af nogen som helst Betydning, men paa den anden Side heller ikke havde anden Driftskapital end et ham af Tiltalte Sander sen. laant Beløb af 500 Kr., hvortil senere i September og November 1902 kom to yderligere Laan fra samme paa tilsammen 255 Kr., og som i November Maaned 1902 indgik Ægteskab, drev derefter Forretningen — der maa antages ved Overtagelsen at have været i god Drift — indtil han i Midten af Februar Maaned 1903 saa sig nødsaget til at standse sine Betalinger, hvorpaa hans Bo, efter at han i Mellemtiden havde gjort nogle Forsøg paa at opnaa Akkord med sine Kreditorer, som nævnt den 26 Marts 1903 blev taget under Konkursbehandling i Henhold til den af ham selv — som det i øvrigt maa antages, under et stærkt Pres fra flere Kreditorers Side — derom fremsatte Begæring. Efter de under Sagen foreliggende Oplysninger angaaende Boets Status vil der til de uprivilegerede Kreditorer højst kunne paaregnes en Dividende af ca. 14 pCt. I den af Konkursboets Kuratorer i Henhold til Konkurslovens § 79 afgivne Indberetning anføres som de vigtigste Aarsager til Fallitten, at Tiltalte havde købt sit Varelager for dyrt, at hans Omsætning havde været lovlig lille, at han straks havde ødelagt sin Kredit, idet der meget tidlig kom Inkassationer paa ham, at han ikke havde passet sin Forretning, men sviret og sværmet, samt at han ikke havde ført sine Bøger ordentligt. I Følge Tiltaltes Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ogsaa anses godtgjort, at Tiltalte i ikke ringe Omfang har forsømt sin Forretning, som til Tider er bleven passet alene af en ganske ukyndig Dreng, samt at der overhovedet har været en meget betydelig Uorden i Forretningen, og at der i Butikken og Varerum har hersket et vidt gaaende Griseri, der har haft til Følge,

at en ikke ringe Del Varer er bleven ødelagt for Tiltalte. Det maa derhos anses godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i nogen Sviren, samt at han til sit Bryllup har forbrugt et Beløb af 150—200 Kr., medens han ikke i øvrigt kan antages til sin daglige Husførelse at have anvendt uforholdsmæssig høje Beløb. Med Hensyn til Tiltaltes Forhold i fornævnte Henseende er der af forskellige af hans Kreditorer fremsat Begæring om Straf for Tiltalte; men da de foreliggende Oplysninger ikke afgive tilstrækkeligt Grundlag for at antage Tiltalte skyldig i noget Forhold, der kunde medføre Strafansvar for ham efter Straffelovens § 263, vil Tiltalte for saa vidt ikke kunne dømmes.

Undersøgelsen har endvidere for begge Tiltaltes Vedkommende været rettet paa deres Forhold med Hensyn til den nedenfor omhandlede, mellem dem den 18 Januar 1903 oprettede Kontrakt, hvorom følgende er oplyst:

Efter at Tiltalte Sander sen. som ovenfor nævnt havde laant Tiltalte Sander jun. i alt 755 Kr., talte de om, at sidst nævnte til Sikkerhed herfor skulde give Faderen Pant i sine Ejendele, og det maa antages, at Faderen i December Maaned 1902 af Sønnen har faaet overleveret en Fortegnelse over de Effekter, der tænktes indbefattede under en saadan Pantsætning. Sagen blev dog ikke fremmet, før Faderen en Dag i Januar 1903 tog ind til Odense, hvor han under Opgivende om, at Sønnen skyldte ham 1500 Kr. for forskelligt Løsøre, som Sønnen skulde have faaet af ham, fik en derboende Herredsfuldmægtig til at affatte en Obligation, hvorved der for 1500 Kr. gaves Faderen Pant i forskellige, Sønnen tilhørende, nærmere specificerede Løsøregenstande. Efter at imidlertid vedkommende Herredsfuldmægtig paa Faderens Foranledning havde oplyst ham om, hvilken Retsstilling han herefter antagelig vilde komme til at indtage i Tilfælde af Sønnens Konkurs, erklærede han over for Fuldmægtigen, at samtlige de paagældende Genstande i Virkeligheden var hans egen Ejendom, og efter hans Ønske udfærdigede Fuldmægtigen derefter en Laanekontrakt mellem Fader og Søn angaaende de paagældende Genstande. Denne Kontrakt hentede Faderen derefter Søndag den 18 Januar og tog med den til Hindevad, hvor den blev underskrevet af saavel Fader som Søn, hvorefter Faderen begav sig hjem og ved herunder at passere gennem Odense formaaede to der bosiddende Mænd til at medunderskrive Kontrakten »til Vitterlighed«. Ved denne Kontrakt, der er fremlagt under Sagen, erkendte Tiltalte Sander sen.: »at have overladt min Søn . . . i Anledning af, at han har etableret sig som Detaillist . . . og har indgaaet Ægteskab, følgende mig tilhørende Løsøregenstande til Brug og Afbenyttelse«, hvilke i Kontrakten nærmere specificerede Genstande han forbeholdt sig »Ret til at fordre tilbageleverede som mig tilhørende« med 1 Maanedes Varsel, idet der dog i Tilfælde af Sønnens Bortflytning, Død eller Fallissement forbeholdtes Faderen Ret til straks at fordre Genstandene udleverede. Tiltalte Sander jun. erkendte paa sin Side af sin Fader at have »modtaget samtlige foran anførte, ham tilhørende Løsøregenstande som Laan til Brug« og tiltraadte Kontraktens Bestemmelser som forbindende for sig.

I Følge Sagens Oplysninger tilhørte kun en mindre Del af de paagældende Genstande — navnlig forskellige Møbler — Tiltalte

Sander sen., af hvilke de var overladte Sønnen til Laans, medens den overvejende Del af de i Kontrakten anførte Genstande maa antages at have været Sønnens personlige Ejendom, saaledes at der endog alene med Hensyn til en deriblandt opført Hest og Seletøj — der maa antages identiske med tilsvarende Genstande, der ved Registreringsforretningen i Boet vurderedes til i alt 78 Kr. — forelaa en Erhvervelse ved Hjælp af de af Faderen ydede Laan.

Tiltalte Sander jun. har erkendt, at Kontrakten saaledes for en stor Del ikke stemmede med de faktiske Forhold, der forud forelaa med Hensyn til de paagældende Genstande, at Meningen med Kontrakten var at sikre Faderen en saa betryggende Retsstilling som muligt, navnlig ogsaa overfor Sønnens eventuelle Konkursbo, at han her ved tillige gjorde Regning paa, at Faderen, naar denne forlangte Genstandene undtagne Konkursboet, vilde lade ham beholde dem til Brug for Fremtiden, hvad han saaledes fra sin Side tilsigtede og efter Faderens Forklaring under Sagen tillige kunde have Grund til at vente, samt at han, der da allerede var under et stærkt Pres fra sine Kreditorers Side, ved Kontraktens Underskrift formodede og forudsaa som forestaaende, at han maatte gaa fallit. Endvidere har denne Tiltalte forklaret, at det ingen Sinde har været omtalt mellem ham og Faderen, at denne skulde have de Effekter, der ikke tilhørte ham, overdragne til Ejendom, men at han, der i øvrigt ikke vil have gennemtænkt Forholdet nøjere, dog ikke vilde have noget imod, at dette opfattedes og ordnedes saaledes, at samtlige disse Effekter kom til at tilhøre Faderen, og at det er meget muligt, at Faderen kan have opfattet hans Udtalelser i Overensstemmelse hermed. Han har derhos tilføjet, at han ved Underskriften af Kontrakten, som han forinden gennemlæste, var fuldstændig klar over dens Indhold.

Tiltalte Sander sen. har ligeledes forklaret, at Kontrakten blev oprettet for at give ham Sikkerhed for, hvad Sønnen skyldte ham, og naar han efter Sagens Indbringelse for Ekstrarettens har anført, at Sønnen allerede i November 1902 havde lovet at overdrage ham Genstandene til Ejendom som Godtgørelse for de udlaante Beløb, og at dette Løfte blev opfyldt ved Kontrakten, vil der ikke kunne tages Hensyn hertil, da Anbringendet er i Strid med, hvad der er oplyst om det ved Kontraktens Oprettelse passerede.

Han har imidlertid benægtet, at han har haft noget Kendskab til eller begrundet Formodning om, at Sønnens Forhold var saaledes, at han maatte forudse sin forestaaende Fallit, og det kan ej heller ved de i øvrigt foreliggende Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort over for denne Benægtelse, at saadan Kendskab dog har været til Stede hos ham, hvorved kan bemærkes, at Faderen boede paa en anden Egn end Sønnen, og at denne i Følge sin Forklaring ikke vil have sat Faderen nærmere ind i sine Forhold.

Medens Tiltalte Sander jun.s oven nævnte Forhold efter det foreliggende findes at maatte henføres under Straffelovens § 260, vil der som Følge af det anførte ikke kunne paalægges Tiltalte Sander sen. noget Straffeansvar som meddelagtig i saa Henseende. For saa vidt Undersøgelsen endelig har været rettet paa Tiltalte Sander sen.s Forhold efter Sønnens Fallissement, fremgaar det vel af Sagens Oplysninger, at han, efter at ved Begyndelsesforretningen i Boet bl. a. de i

den ommeldte Kontrakt anførte Effekter var blevne registrerede som Boet tilhørende, har rejst Krav om, at samtlige disse Effekter skulde undrages Boet og udleveres ham som tilhørende ham, hvilket Krav han over for Boets Protest fastholdt, men dog maa antages senere under Sagen at have frafaldet. Da han imidlertid har forklaret, at han troede sig berettiget til at stille Forlangende om Effekternes Udlevering, fordi disse efter Kontraktens Udvisende var hans Ejendom, og denne hans Forklaring efter Omstændighederne ikke skønnes at kunne forkastes, findes han ikke ved sin anførte Fremgangsmaade at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne tilregnes ham som svigagtigt.

Som Følge af det anførte vil Tiltalte Sander sen. i det hele være at frifinde under Sagen, medens den af Tiltalte Sander jun. som nævnt i Medfør af Straffelovens § 260 forskyldte Straf efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. — — —

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte er blevne ansete: Tiltalte Sander jun. efter Straffelovens §§ 260 og 263 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte Sander sen. efter Straffelovens § 252 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage — — — være at forandre.

Nr. 266.

Advokat Nellemann

contra

Heinrich Bernhard Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 25 Juli 1905: Arrestanten Heinrich Bernhard Jensen bør hensættes i Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa bør han og i Erstatning til Maren Marie Hansen af Christiansminde Skovridergaard udrede 10 Kr. samt endvidere betale alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jul. Pedersen, 12 Kroner og til Defensor, Sagfører Konsul Johnsen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 August 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Heinrich Bernhard Jensen til Advokat Nellesmann og Højesteressagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Heinrich Bernhard Jensen for Tyveri og Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1885, og som forinden sit 18de Aar har været straffet bl. a. gentagende for Betleri, til Dels i Forbindelse med Løsgænger, og ligeledes gentagne Gange for Tyveri, har derefter været anset ved Helsingør Købstads Politirets Dom af 2den November 1903 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2 med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 15 Juni 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kronborg vestre Birks Ekstrarets Dom af 19 August s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Nykøbing paa Sjælland Købstads Politirets Dom af 10 Februar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Efter Sagens Oplysninger traf Arrestanten den 8 Maj d. A. paa en Beværtning i Sorø Forpagter Hans Hansen af Christiansminde Skovridergaard, for hvem han foregav at være Murersvend H. B. Jakobsen af Helsingør. Da Hansen skulde have noget Murerarbejde udført, tilbød Arrestanten ham sin Tjeneste og fulgte med ham hjem, idet de blev enige om, at Arrestanten skulde tage Ophold hos Hansen og arbejde for ham mod Kost og Logi samt mod Akkordbetaling for det Arbejde, han udførte. Under sit nævnte Ophold paa Skovridergaarden tilegnede Arrestanten sig, i Følge sin egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse, Store Bededag den 19de Maj om Formiddagen mellem Kl. 10¹/₂ og 12 af en af Hansens Søster, Maren Marie Hansen, tilhørende Pung, der beroede i hendes, i en uafaaaset Entré hængende Jaket, og i hvilken der fandtes i alt 8 Tikronesedler, en af disse, hvorimod han lod de øvrige blive tilbage i Pungen.

Da han senere paa Dagen sad og svirede i Kroen ved Sorø Station, fattede han efter sin Forklaring den Beslutning at stjæle noget Tøj i Skovridergaarden og derpaa rejse bort, hvorfor han, efter ved Forespørgsel paa Stationen at have bragt i Erfaring, at der afgik et

Tog Vest paa Kl. 4 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag, løb tilbage til Skovridergaarden. Her gik han gennem en uafaaet Dør ind i Havestuen og derfra gennem en ligeledes uafaaet Dør ind i Sovekammeret, hvor han, efter hvad han videre har tilstaaet, af et Skab udtog et lysebrunt, paa en saakaldt Galge hængende Kamgarns Jakkesæt, med hvilket han bortfjernede sig.

Efter Arrestantens videre Forklaring lagde han, da han var kommen ind i en nærliggende Skov, Mærke til, at han, sammen med Jakkesættet, af det fornævnte Skab havde udtaget en mørk Kamgarns Trøje, hvilken han tillige med den Galge, paa hvilken Tøjet havde været op-hængt, kastede fra sig i Skoven, hvor den senere er funden tillige med en Hansen tilhørende Vest af samme Stof som Trøjen. Med Hensyn til nævnte Vest har Arrestanten forklaret, at han ikke har lagt Mærke til, at den fandtes mellem de øvrige ovenfor omhandlede Klædningsstykker. Trøjen og Vesten, der er tilbageleverede Hansen, er til-sammen ansatte til en Værdi af 25 Kr., medens Galgen maa anses for værdiløs.

Arrestanten tog i Følge sin Forklaring samme Dag med Toget til Slagelse, hvorfra han til Fods begav sig til Korsør. Efter den næst paafølgende Nat at være taget til Nyborg med Dampfergen vandrede han til Fods gennem Fyn, idet han, som han har vedgaaet, betlede sig frem uden at tage Arbejde.

Under sit Ophold paa Fyn afhændede han i Følge sin videre Forklaring det af ham, som ommeldt, stjaalne Jakkesæt for 5 Kr. til en Kammerat, hvis Navn han ikke kender. Den 13 Juni næst efter blev Arrestanten anholdt i Flovlev paa Thyholm, hvor han, der i Følge sin Erkendelse samme Steds havde betlet et Par Steder, nævnte Dag blev antruffen af Sognefogden, for hvem han — ligesom for Dommeren i det den paafølgende Dag afholdte Forhør — opgav at være Skorstens-fejersvend Herluf Bernhard Johansen fra Helsingør.

Medens der ved Underrettsdommen, overensstemmende med den af Maren Marie Hansen i saa Henseende nedlagte Paastand er tilkendt hende en Erstatning af 10 Kr. hos Arrestanten, er det, for saa vidt Forpagter Hansen har paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 60 Kr. hos Arrestanten for det oven omhandlede, af denne stjaalne Jakkesæt, ved Dommen statueret, at nævnte Paastand — under Hensyn til, at Arrestanten har gjort gældende, at bemeldte Sæt Tøj var en Del slidt og derfor kun kunde ansættes til en Værdi af 30 Kr. — ikke kan tages under Paakendelse under Justitssagen.

For sit i de oven ommeldte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse dels efter Straffelovens § 231, 1ste Led, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 199.

Advokat Nellemann

contra

1) **Carl Julius Jensen**, kaldet **Rose**, 2) **Anesine Bolette Jensen**, Hansens fraskilte Hustru, 3) **Nicoline Andersson**, Jensens Enke, og 4) **Alma Jensine Jensen**, Fischmanns Hustru (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 2den Februar 1905: De Tiltalte: Nr. 1, Carl Julius Jensen, kaldet Rose, Nr. 2, Anesine Bolette Jensen, Hansens fraskilte Hustru, Nr. 3, Nicoline Jensen, født Andersson, Arbejdsmand Jens Jensens Enke, og Nr. 4, Alma Jensine Jensen, Positivspiller Fischmanns Hustru, bør straffes, Nr. 1, 2 og 4 hver især med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis to Gange fem, tre Gange fem og fem Dage, og Nr. 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. I Erstatning til Statskovvæsenet betale de Tiltalte Nr. 1 og 2, en for begge og begge for en, 5 Kr., og de Tiltalte Nr. 3 og 4, ligeledes en for begge og begge for en, 20 Kr. Af Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og til Defensor, Justitsraad, Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver, betale de Tiltalte hver for sig de med deres Anholdelse og Arrest forbundne Omkostninger, medens af de øvrige Omkostninger de Tiltalte Nr. 1 og 2 betale, en for begge og begge for en, Halvdelen, og de Tiltalte Nr. 3 og 4, en for begge og begge for en, den anden Halvdel. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te April 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Mundt og Overretssagfører Helweg-Larsen for Overretten betale de Tiltalte 20 Kr. til hver, hvilke Salærer udredes af de Tiltalte Carl Julius Jensen, kaldet Rose, og Anesine Bolette Jensen, Hansens fraskilte Hustru, en for begge og begge for en, med Halvdelen, samt af de Tiltalte Nicoline Andersson, Jensens Enke, og Alma Jensine Jensen, Fischmanns Hustru, paa samme Maade med den anden Halvdel. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale

de Tiltalte, en for alle og alle for en, til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte 1) Carl Julius Jensen, kaldet Rose, 2) Anesine Bolette Jensen, Hansens fraskilte Hustru, 3) Nicoline Andersson, Jensens Enke, og 4) Alma Jensine Jensen, Fischmanns Hustru, som ere fødte henholdsvis den 13 Marts 1865, den 21 Juli 1854, den 29 Januar 1834 og den 24 December 1871, aktionerede for Tyveri, og er det ved de Tiltaltes Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

De Tiltalte Nr. 1, Carl Julius Jensen, kaldet Rose, og Nr. 2, Anesine Bolette Jensen, have i Løbet af Efteraaret 1904 mange Gange i Forening indfundet sig i den Staten tilhørende »Ravnehølmene« Skov i den Hensigt at tilvende sig Grene, navnlig af Rødgran og Ædelgran, som de agtede at benytte til Salg til Kransebinding, og medførte de i dette Øjemed Sække til at bortføre Grenene i. De afbrækkede eller afskar Grenene af de i Skoven staaende Træer og bortbragte Grenene i de medbragte Sække, hvorefter de førte Sækkene her til Staden, hvor de solgte Indholdet enten til Blomsterhandlere eller paa Grønttorvet, og er det saaledes navnlig oplyst, at de den 7 December 1904 paa den anførte Maade have tilvendt sig 4 Sække Rødgran og Ædelgran, med hvilke de kørte med Toget til Lyngby, hvor Sækkene med Indhold blev dem fratagne. Efter deres Opgivende have de for hver af dem solgt Sæk Grene kunnet opnaa en Pris af ca. 2 Kr. og have paa den anførte Maade haft i Forening en ugentlig Indtægt af 10 à 12 Kr. For Statsskovvæsenet maa en saadan Sæks Indhold antages at repræsentere en Værdi af 1 Kr., hvorefter Værdien af de af disse to Tiltalte i Løbet af Efteraaret stjaalne Skoveffekter kan anslaaes til 30 à 40 Kr. Den af Skovvæsenet nedlagte Erstatningspaastand angaar dog kun en Betaling af 5 Kr.

De Tiltalte Nr. 3, Nicoline Andersson, og Nr. 4, Alma Jensine Jensen, have dels i Forening, dels først nævnte alene, ligeledes i Efteraaret 1904, mange Gange i den Staten tilhørende »Geels« Skov tilvendt sig Grangrene, som de afbrækkede af de der voksende Træer og bortførte i de af dem medbragte Sække, hvorefter de bragte Grenene til Tiltalte Nicoline Anderssons Bopæl i Lyngby og benyttede dem til Binding af Kranse, som de solgte her i Staden dels paa Grønttorvet, dels hos Blomsterhandlere, og have de opgivet, at de herved have kunnet opnaa en ugentlig Indtægt af tilsammen ca. 8 Kr., hvorhos Tiltalte Alma Jensine Jensen har forklaret, at hun antager, at hun for sit Vedkommende fra Begyndelsen af Efteraaret til Jul ved Afsætning af deslige Kranse kan have haft en Indtægt af ca. 50 Kr. Tiltalte Nicoline Andersson har endvidere tilstaaet, at hun i Løbet af Sommeren 1904 har tilvendt sig fra samme Skov Grene af Egetræer for at benytte Bladene til Kransebinding. Værdien af de Statsskovvæsenet

paa denne Maade fravendte Effekter er anslaaet til 20 Kr. Det er ikke under Sagen oplyst, om de Tiltalte ved at afbryde Topskud eller at afbryde Grene af Træer, som ere plantede som Læbælte, have tilføjet de paagældende Skoves Træbestand nogen direkte Skade. De begaaede Tyverier ere af Statsskovvæsenet begærte paatalte.

Tiltalte Nr. 1, Jensen, kaldet Rose, har, foruden at han i sin militære Tjenestetid har været straffet 4 Gange efter Dom for militære Forseelser, og at han gentagne Gange har erlagt Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten, været straffet i alt 8 Gange, dels for Vold, dels for Bedrageri, dels endelig for Betleri, sidste Gang ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 25de Juni 1903 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tiltalte Nr. 2, Anesine Bolette Jensen, har tidligere været straffet saaledes: 1. Ved Kerteminde Købstads Ekstrarets Dom af 29 Novbr. 1888 for Bedrageri efter Straffelovens § 251, jfr. §§ 47 og 48, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, 2. Ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 2 Maj 1894 for Tyveri efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 3 Uger, 3. Ved Højesterets Dom af 12te Oktober 1898 for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt 4. Ved Højesterets Dom af 22 Oktober 1903 for Tyveri efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos hun i 1893 inden Københavns Amts nordre Birks Politiret for at have afskaaret Grankviste i Lystskovene har vedtaget Bøder paa henholdsvis 10 Kr. og 20 Kr.

Tiltalte Nr. 3, Nicoline Andersson, er tidligere straffet saaledes: 1. Ved nærværende Rets Dom af 27 Juli 1877 for Hæleri og ulovlig Omløben med Varer efter Straffelovens § 238 og Pl. 27 November 1839 § 1, jfr. Frdn. 13de Februar 1775 §§ 4 og 7, henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 9 November s. A., og en Bøde til Politikassen af 15 Kr., 2. Ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 13 Juni 1891 efter Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos hun 3. Den 18 August 1903 inden Københavns Amts nordre Birks Politiret har vedtaget en Bøde til Statskassen af 20 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Tiltalte Nr. 4, Alma Jensine Jensen, har den 18de August 1903 inden Københavns Amts nordre Birks Politiret vedtaget en Bøde til Statskassen af 20 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Henset til det Omfang, hvori Tilværelsen har fundet Sted, samt at denne er sket udelukkende i Erhvervsøjemed, findes det af de Tiltalte udviste Forhold at maatte tilregnes dem som egentligt Tyveri.

De Tiltalte ville herefter være at anse: Nr. 1, Jensen, kaldet Rose, Nr. 3, Nicoline Andersson, og Nr. 4, Alma Jensine Jensen, efter Straffelovens § 228, for Nr. 3, Nicoline Anderssons Vedkommende sammenholdt med Straffelovens § 23, og Nr. 2, Anesine Bolette Jensen efter samme Lovs § 230, 1ste Stk., med Straffe, som bl. a. under Hensyn til, at de tre sidst nævnte Tiltalte tidligere have været straffede for samme Forhold, de Tiltalte Nr. 2 og 3 endog flere Gange, findes passende at kunne bestemmes: for Tiltalte Nr. 1, Jensen, kaldet Rose, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Tiltalte Nr. 2,

Anesine Bolette Jensen, til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, for Tiltalte Nr. 3, Nicoline Jensen, til Fængset paa sædvanlig Fængeskost i 40 Dage og for Tiltalte Nr. 4, Alma Jensine Jensen, til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Da den indankede Dom er kommet til samme Resultat, da det billiges, at der ved Dommen er tillagt Statsskovvæsenet i Erstatning hos de Tiltalte Nr. 1 og 2 in solidum 5 Kr. og hos de Tiltalte Nr. 3 og 4 paa samme Maade 20 Kr., — — — vil den indankede Dom i det hele være at stadfæste.

Nr. 261.

Advokat Nellemann

contra

Hans Georg Thorvald Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 14 April 1905: Tiltalte, Arbejdsmand Hans Georg Thorvald Nielsen af Skovrød bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale en Erstatning af 40 Kr. til Niels Nielsen, Birkerød, samt alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wimmer, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Raaschou, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juli 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Nyholm og Prokurator Kaas, betaler Tiltalte Hans Georg Thorvald Nielsen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Lardsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Georg Thorvald Nielsen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Hørsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Georg Thorvald Nielsen — der er født den 17 Februar 1877, og som ikke er fundet forhen straffet i Følge Dom — aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Arbejdsmand Niels Nielsen af Skovrød har afgivet følgende be-
edigede Forklaring:

Om Aftenen den 27 Februar d. A. forlod han sammen med Tiltalte og Maler Christensen af Skovrød en Restauration i Birkerød. Da de derpaa var kommet et Stykke ned ad Vejen mod Skovrød, blev han pludselig overfaldet af Tiltalte — uden at der havde været nogen Trætte eller noget Uvenskab mellem dem — idet Tiltalte bag fra slog ham i Hovedet — efter hans Formening med et eller andet Redskab. Som Følge af Slaget faldt han til Jorden og mistede omtrent Bevidstheden, og medens han laa paa Jorden, slog og sparkede Tiltalte ham en Mængde Gange. Tiltalte tog derpaa fat i ham og slæbte ham hen imod et Vandbul, idet Tiltalte ytrede, at han vilde drukne ham. Maler Christensen forhindrede dog dette, og han (Niels Nielsen) slap derpaa bort fra Tiltalte.

Niels Nielsen blev Dagen efter undersøgt af en Læge, og i Følge den af denne samme Dag udstedte Attest havde Niels Nielsen da et kontunderet Saar i venstre Tindingeegn. Dette Saar var vinkelformet, og hver af Vinklens Ben ca. 3 Centimeter langt, i Dybden naaede Saaret dog ikke til det underliggende Ben. Foruden dette Saar havde han i Følge Attesten en Del overfladiske Hudafskrabninger og konjunktivale Blodudtrængninger, hvilket alt sammen tydede paa, at der var tilføjet ham Vold. I Følge en af samme Læge senere afgivet Erklæring kunde det oven nævnte Saar ikke formodes at være tilføjet Niels Nielsen ved Slag med Haanden, men maatte enten være fremkaldt ved Slag med et stumpt Redskab eller ved Fald mod en Sten eller lignende.

Niels Nielsen — der efter sin Forklaring ikke var beruset ved den paagældende Lejlighed — har videre forklaret, at han led et stort Blodtab som Følge af de Læsioner, Tiltalte saaledes tilføjede ham, og at han som Følge af den ham tilføjede Overlast maatte holde Sengen i 3 Dage og i nogen Tid var ude af Stand til at arbejde.

Tiltaltes Forklaring gaar derimod ud paa, at han ved den paagældende Lejlighed blev overfaldet af Niels Nielsen og kun forsvarede sig mod dennes Angreb. Han har videre forklaret, at han kun har slaaet Niels Nielsen med Haanden og ikke med noget Redskab. Foreholdt, at der der, hvor Sammenstødet havde fundet Sted, bag efter var fundet en hel Blodpøl, har han imidlertid erkendt, at dette Blod maa være kommet fra Niels Nielsen, da han selv ikke havde faaet nogen Rift, og paa Forhørsdommerens Spørgsmaal, om han havde sparket Niels Nielsen, medens denne laa paa Jorden, har han givet det Svar, at det vidste han ikke.

Oven nævnte Maler Christensen, der er Tiltaltes Svoger, har forklaret — det bemærkes, at hans Forklaring ikke er beediget — at Tiltalte og Niels Nielsen, der begge var temmelig berusede, kom i Trætte om et eller andet og derefter i Slagsmaal, uden at han dog saa, hvor-

ledes Slagsmaalet begyndte, idet han da havde fjernet sig noget fra Tiltalte og Niels Nielsen. Da han derpaa hørte en af dem — vist nok Niels Nielsen — raabe, gik han tilbage og traf dem begge staaende op, og de kom saa igen i Slagsmaal med hinanden og trillede herunder ned i Vejgrøften. Han har videre forklaret, at han ikke har set Tiltalte slaa med noget Redskab, ligesom han ikke vil have set Tiltalte slæbe Niels Nielsen hen til Vandhullet og ej heller vil have hørt, at Tiltalte truede med at ville drukne Niels Nielsen.

Efter hvad der saaledes foreligger, kan det ikke anses for bevist, at Tiltalte har overfaldet Niels Nielsen, men derimod maa det anses for godtgjort, at Tiltalte ved den paagældende Lejlighed under Sammenstødet med Niels Nielsen har tilføjet Nielsen de oven nævnte Læsioner, blandt andet ved at sparke til denne, efter at han var faldet til Jorden.

I Henhold til ovenstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser om den Niels Nielsen tilkommende Erstatning — — — ligeledes tiltrædes, vil herefter være at stadfæste.

Fredag den 6 Oktober.

Nr. 265.

Højesteretssagfører Winther

contra

Christian Bertelsen, kaldet Oust Christian (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 234 eller 235.

Hellum Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 11 Maj 1905: Tiltalte Christian Bertelsen, kaldet Oust Christian, af Skørping bør hensættes til simpelt Fængsel i 5 Dage samt udrede alle med nærværende Sag forbundne Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Andersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Juli 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sørensen og Etatsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Oktober 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 25.

Fredagen den 6 Oktober.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Bertelsen, kaldet Oust Christian, til Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husejer Christian Bertelsen, kaldet Oust Christian, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 234 eller § 235.

Foruden at Tiltalte, der er født i Aaret 1860 og som i sin Militærtjeneste har været straffet for en Disciplinærforseelse, tidligere gentagne Gange, dels ved Dom, dels i Følge Forlig, har været anset med Bøder for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, har han forhen været straffet i Følge Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 27de Januar 1876 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 21, 29 og 37, med 10 Rottingslag, i Følge Højesterets Dom af 16de Oktober 1891 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, sammenholdt med § 54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og i Følge Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 9de Maj 1895 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 25 Februar d. A. om Eftermiddagen begav Tiltalte sig ind i den Grevskabet »Lindenberg« tilhørende Kyø Skov for til Brug ved Forfærdigelsen af en Kurv, som han agtede at sælge, at afskære nogle Kæppe af Enebærbuske. Medens han var i Færd hermed, blev han overrasket af kongelig Skovrider Holm, der paa samme Tid fær-

dedes i Statsskoven ved Kyøskovens Østgrænse, og som, da han hørte nogle Grene blive brækkede, sendte sine Hunde ind i sidst nævnte Skov, hvor de gøede hæftigt, hvorefter Tiltalte kom ud af Skoven og gik lige mod Holm, der straks standsede ham, og paa hvis Spørgsmaal om, hvad han bestilte i Kyø Skov, Tiltalte svarede, at han havde skaaret sig et Par Kæppe til Kurvefletning.

Efter det oplyste viste Holm nu Tiltalte bort fra Skoven og gik derefter hen til det Sted, hvorfra Tiltalte var kommet ud, og hvor Holm fandt en Del frisk afskaarne Enebærkæppe af den Sort, der bruges til Kurvefletning, hvilke Kæppe var afkvistede og laa ordnede paa en nær, af hvilken kun Halvdelen af Kvistene var fjærnet og som laa lidt borte fra de andre. De afskaarne Kæppe, hvoraf der i Følge Tiltaltes Forklaring ikke var flere, end der med Lethed kunde bæres i en Haand, havde i Følge Opgivende fra Grevskabets Skovdistrikt en Værdi af næppe over 30 Øre, medens Værdien, efter hvad Tiltalte har udsagt, højt regnet kunde ansættes til 10 Øre.

Under Sagen er ikke nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

For sit ommeldte Forhold — om hvilket der, da Sagen ikkun er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, alene er Spørgsmaal her for Retten — er Tiltalte ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 235 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 82. Gas- og Vandmester Carl Thomsen (Jensen)

contra

Arbejder Oscar Larsen (Ingen),

betræffende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1904: Indstævnte, Arbejder Oscar Larsen, bør for Citanten, Gas- og Vandmester Carl Thomsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gas- og Vandmester Carl Thomsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: I Dagbladet Socialdemokratens Nr. 234 for den 27de September f. A. findes optaget en Artikel med Overskrift »Carl Thomsen skænker Spiritus« og undertegnet med to Navne, hvoraf det ene er Indstævnte, Arbejder Oscar Larsens.

Artiklen lyder saaledes:

»Hr. Redaktør!

Vi undertegnede blev forrige Tirsdag engagerede af Gas- og Vandmester Carl Thomsen i Nørre Allé til Ledningsarbejde paa Stege Vandværk. Hr. Thomsens Værkstedsforsmand antog os og vi ankom til Stege ved Middagstid, hvor en anden af Thomsens Formænd modtog os. Vi var tre Mand, der fik anvist Kost og Logi i Skovs Restauration.

Til Middagsmaden serveredes Snaps og Øl.

Vi tillader os at offentliggøre dette for at vise, hvorledes Hr. Carl Thomsen, der er »Stortemplar« (Chef) for N. I. O. G. T., i Praksis stiller sig overfor Afholdssagen. Som bekendt har han understødt Formanden og Næstformanden for Arbejdsmændenes Forbund i Stege af Ordenen, idet han paastaar, at de har skænket Spiritus for Arbejderne, skønt dette ikke er Tilfældet. Det viser sig nu, at Hr. Thomsen selv ikke har rent Brød i Posen.«

Da Citanten, Gas- og Vandmester Carl Thomsen, der er Medlem af og Formand (Stortemplar) for Nordisk Independent Order of Good Templars og i denne Egenskab efter sit Anbringende har aflagt et livsvarigt, højtideligt Løfte om hverken at nyde, byde eller foranledige, at andre nyde spirituøse Drikke undtagen i Sygdomstilfælde eller til sakramentalt Brug, finder sig fornærmet ved, hvad der i Artiklen anføres om, at han ved en af sine Formænd har ladet servere Snaps og Øl og ikke har rent Brød i Posen, paastaar han under nærværende Sag disse efter hans Anbringende ubeføjede Udladelser mortificerede og Indstævnte anset med Straf samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifunden for Citantens Tiltale og tilkendt Sagens Omkostninger.

Det maa efter det oplyste antages, at den Beværtning med Mad og Drikkevarer, hvortil der i Artiklen sigtes, ikke fandt Sted efter Bestilling af Citantens Formand eller for Citantens Regning, og naar Indstævnte har paaberaabt sig, at han var uvidende om, at det af Citanten aflagte Løfte forbød ham at udskænke Spiritus for andre, kan dette Anbringende efter Indholdet af Artiklens sidste Stykke ikke staa til Troende. Men idet det — selv henset til Citantens Stilling som Medlem af og Formand for den oven nævnte Afholdsforening — ikke skønnes, at den paaklagede Sigtelse i og for sig maatte paavirke den almindelige Dom om Citanten uden for bemeldte Forening paa en saadan Maade, at hans borgerlige Agtelse berørtes derved, findes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Artiklen ikke indeholder nogen Ærefornærmelse, og han vil derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 220. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Peter Pedersen og Jens Valdemar Danielsen
(Def. Winther),

der tiltales for ulovlig at have tilvendt sig Kuglesten paa den til Klintholm Gods hørende Strandbred.

Møens Herreds Politirets Dom af 15de August 1903: De Tiltalte, Sømand Hans Peter Pedersen, for Tiden af Køge, Tjenestekarl Ole Carl Hermann Ludvigsen, for Tiden af Frederikssund, og Jens Valdemar Danielsen af Køge, bør hver især udrede en Statskassen tilfaldende Bøde, først nævnte 50 Kr., Ludvigsen 40 Kr. og Danielsen 30 Kroner, eller, hvis Bøderne ikke fuldt betales inden Eksekutionsfristens Udløb, hensættes i simpelt Fængsel, henholdsvis i 7 Dage, 5 Dage og 4 Dage. De idømte Bøder at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de April 1905: De Tiltalte Hans Peter Pedersen, Ole Carl Herman Ludvigsen og Jens Valdemar Danielsen, alle af Køge, bør straffes med simpelt Fængsel, Tiltalte Pedersen i 10 Dage, Tiltalte Ludvigsen i 2 Dage og Tiltalte Danielsen i 8 Dage. Saa bør de Tiltalte og, en for alle og alle for en, betale Sagens Omkostninger for Politiretten samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og Paludan, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det foreliggende kan der ikke gaas ud fra, at alle de i den indankede Dom omtalte ca. 27 Tønder Sten ere opsamlede oven for den daglige Vandstandslinie. Herefter og efter det i øvrigt oplyste vil det kunne have sit Forblivende ved, at det af de Tiltalte udviste Forhold er henført under Straffelovens § 235, og da de valgte Straffe findes passende,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium

for Højesteret betale de Tiltalte Hans Peter Pedersen og Jens Valdemar Danielsen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Møens Herreds Politiret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Hans Peter Pedersen, Ole Carl Herman Ludvigsen og Jens Valdemar Danielsen, alle af Køge, der ere fødte henholdsvis den 1 Juni 1877, den 13 Februar 1880 og den 22 Juni 1881, sigtede for i Slutningen af Juni Maaned 1902 at have tilvendt sig Kuglesten fra den til Klintholm Gods hørende Strandbred.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige, til Dels under et paa Foranledning her fra Retten optaget Reassumptionsforhør, tilvejebragte Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte Pedersen tillige med de Medtiltalte Ludvigsen og Danielsen, hvem han havde anmodet om at være ham behjælpelig med Indsamling af Sten ved Møens Klint, i en ham tilhørende Dæksbaad i Slutningen af Juni Maaned 1902 sejlede til Møens Klint, og at de, medens Baaden henvælte ud for Klinten i 2 Dage, opsamlede Kuglesten paa Strandbredden paa tørt Land oven for den daglige Vandstandslinie, i alt antagelig ca. 27 Tdr., til en Værdi af 2 Kr. pr. Td., hvilke Sten derpaa af dem bragtes om Bord i Baaden og senere solgtes for 3 Kr. 35 Øre pr. Td. Af det derved indvundne Beløb beholdt Tiltalte Pedersen 50 Kr., medens han betalte de Tiltalte Danielsen og Ludvigsen, med hvem han ikke vil have truffet nogen Aftale om Vilkaarene for deres Deltagelse i Turen, idet han vil være gaaet ud fra, at de i Følge almindelig Sædvane af Udbyttet skulde tage halv Del mod ham som Baadens Ejer, henholdsvis 10 Kr., og et Beløb, som han angiver til 25 Kr., medens Ludvigsen ikke vil kunne erindre det modtagne Beløbs Størrelse. De to sidst nævnte Tiltalte ville paa deres Side have anset sig som engagerede af først nævnte Tiltalte mod et fast Vederlag, om hvis Størrelse de dog erkende, der ikke var truffen nogen Aftale.

Da der efter alt foreliggende ikke vil kunne tages Hensyn til samtlige Tiltaltes Anbringende om, at de ere gaaede ud fra, at alle havde Lov til at tilegne sig Sten over alt paa Stranden her i Landet, ville de for det foranførte af dem udviste Forhold, for hvilket Ejeren af »Klintholm« Gods har begæret dem straffede, være at anse efter Straffelovens § 235, Tiltalte Pedersen og Danielsen, der ikke ere forhen straffede efter Dom, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel henholdsvis i 10 Dage og i 8 Dage, og Tiltalte Ludvigsen, som ved Højesterets Dom af 3dje Februar d. A. efter Straffelovens § 235 er anset for i Slutningen af Juli 1902 at have samlet Kuglesten paa »Klintholm« Gods Strandbred, med simpelt Fængsel i 8 Dage, i Medfør af Straffelovens § 64 med en Tillægsstraf, som findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 2 Dage.

Den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte ere ansete med

Statskassen tilfaldende Bøder, henholdsvis af 50 Kroner, 40 Kroner og 30 Kroner eller subsidiært med simpelt Fængsel respektive i 7 Dage, 5 Dage og 4 Dage, vil saaledes for saa vidt være at forandre; — — — — det billigst, at den af Ejeren af »Klintholm« Gods nedlagte Erstatningspaastand ikke ved Dommen er tagen under Paakendelse.

Nr. 211. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Jensen og Karl Peter Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 24de Kapitel, eventuelt i Forbindelse med Straffelovens § 210.

Merløse Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 16 November 1904: De Tiltalte Lars Jensen og Karl Peter Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Svantemann, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Springborg, 12 Kr., udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Højesteretssagfører Levison og Overretssagfører Richter, betaler det offentlige 30 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Winther hver 40 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte Nr. 1, Arbejdsmand Lars Jensen af Frydendals Skov, og Nr. 2, Tjenestekarl Karl Peder Jensen af N. Jernløse, der er født henholdsvis den 4de September 1852 og 13 Marts 1885, og af hvilke ingen findes tidligere straffet i Følge Dom, sigtes under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag for Overtrædelse af Straffelovens 24de Kapitel, eventuelt i Forbindelse med Straffelovens § 210.

Gaardejer Lars Nielsen af Hanerup har edelig forklaret, at Tiltalte Nr. 2, der den 1 Maj 1904 kom i hans Tjeneste og i Juli s. A. blev opsagt til at fratræde Tjenesten den 1 November s. A., og som af den akkorderede Sommerhalvaarsløn, 190 Kroner, havde modtaget 60 Kroner, den 30te Juli beklagede sig over for ham over, at han havde ladet en ny antagen Karl flytte ind i det af Tiltalte hidtil benyttede Værelse, og da han svarede, at Tiltalte den Nat kunde sove i et andet Værelse, og paalagde ham at gaa i Seng, raabte Tiltalte, at han gik og ikke kom mere igen, og forlod dermed Gaarden.

Næste Morgen omtrent Kl. 5 saa han pludselig begge de Tiltalte, af hvilke Nr. 1 er Fader til Nr. 2, staa med Stokke i Hænderne i hans Sovekammer, hvor han og hans 88-aarige Moder laa til Sengs. Tiltalte Nr. 1 holdt Stokken hen over hans Hoved og raabte: »Vil Du give mig 100 Kr. inden 5 Minutter, eller det gælder dit Liv«. Han tilbød at betale 40 Kr., hvorpaa Tiltalte Nr. 1 slog om sig med Stokken og flere Gange gentog: »Pengene eller Livet«. Han kom ud af Sengen, fik Undertøj paa og gik uden for for at tilkalde Folk, men Tiltalte Nr. 2 indhentede ham og betydede ham, at han ingen Steder skulde gaa, hvorfor han atter gik ind i Sovekammeret, og i Overværelse af sin Karl og sin Dreng, der imidlertid var komne til Stede, fremtog han 40 Kr., som han gav Tiltalte Nr. 1, efter hvis Forlangende han i Tiltalte Nr. 2's Skudsmaalsbog skrev, at Karlen forlod Tjenesten efter Overenskomst.

Først da den sidst anførte Bøgøring blev fremsat, forstod han, at de Tiltalte var komne i Anledning af Sønnens Tjenesteforhold. Det var under Paavirkning af Tiltalte Nr. 1's Trusler i Ord og Gerning, at han betalte Pengene og skrev i Bogen, idet han antog at være udsat for alvorlig Overlast. Han erkender, at han kunde have sendt Drengen eller Karlen efter Hjælp fra Naboerne, men var efter sit Udsagn saa forskrækket og betaget, at han tabte al Aandsnærværelse.

Lars Nielsens 14-aarige Tjenestedreng har forklaret, at han den omhandlede Morgen hørte nogen raabe i Stuen, i hvilken hans Husbond kaldte ham ind, og hvor der førtes en højkrøstet Samtale mellem de Tiltalte og Lars Nielsen, under hvilken Tiltalte Nr. 1 sagde til den sidst nævnte, at denne inden 5 Minutter skulde give ham 60 Kroner, enten Liv eller Død. Ellers hørte han ingen Trusler fra de Tiltaltes Side og saa dem ikke true med deres Stokke. Tiltalte Nr. 1 forlangte, at Lars Nielsen skulde skrive i Skudsmaalsbogen.

Det af Lars Nielsens Tjenestekarl Hans Lauritz Petersen aflagte edelige Vidnesbyrd gaar ud paa, at han af Lars Nielsen blev hentet ind i Stuen, hvor de Tiltalte var til Stede, og hvor han hørte Nr. 1 sige: »Giv mig saa 40 Kroner eller Livet« og saa denne Tiltalte staa med løftet Stok overfor Lars Nielsen. Begge Parter talte meget højt og vare grove mod hinanden, men Slutningen af Forhandlingerne foregik i al Ro, og han troede ikke, at det vilde falde Tiltalte Nr. 1 ind at slaa.

De Tiltalte har overensstemmende forklaret, at de kom til Lars Nielsen for at træffe Aftale om Tyendeforholdets Ophævelse, men at de ikke brugte Vold eller Trusler mod Lars Nielsen. Tiltalte Nr. 1 forlangte 100 Kr. som Sønnens tilgodehavende Løn, men da Lars Nielsen oplyste, at Sønnen havde modtaget 60 Kr., nedsatte Tiltalte

Nr. 1 Fordringen til 40 Kr. og forlangte endvidere 20 Kr., som han havde vundet fra Lars Nielsen i et Væddemaal om, hvor længe Tjeneren vilde vare — hvilket Væddemaals Indgaaelse Lars Nielsen har benægtet — og efter en Forhandling, der fra begge Sider førtes høj-røstet og i stærke Udtryk, gik Lars Nielsen godvillig ind paa at betale de 40 Kroner og give Skudsmaalsbogen Paategning om Tjenestens Ophør.

Ved det saaledes fremkomne findes der ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold, hvorfor det maa billiges, at de ved den indankede Dom ere frifundne for Aktors Tiltale.

Onsdag den 18 Oktober.

Nr. 8. Tømrermester, Kaptajn **J. P. Nielsen** (Møller)

contra

Overretssagførerne **Anton Petersen** og **Niels Petersen** som Eksekutorer i afdøde Overretsprokurator **P. A. Petersens** og efterlevende Hustrus Fællesbo (Asmussen),

betræffende et Krav i Følge et Regnskabsmellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissionens Decision af 21de Januar 1901: Tømrermester J. P. Niensens ommeldte Fordringer paa Boet kunne ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

For Højesteret er Appellanten fremkommen med en Række nye Oplysninger og — til Dels efter dertil erhvervet kongelig Bevilling — med forskellige nye Indsigelser mod de i den indankede Decision ommeldte Regnskaber vedrørende Tiden forud for det Tidspunkt, til hvilket de godkendte Opgørelser strække sig, altsaa, som det fremgaar af Decisionen, Tiden før den 31te December 1897.

Af de mange Poster i Regnskaberne er der kun en enkelt under 10 Maj 1884 opført Post, som nu efter saa mange Aars Forløb og efter Prokurator P. A. Petersens Død ikke har kunnet forklares, for saa vidt angaar et Beløb paa nogle Hundrede Kroner. Efter Appellantens ofte gentagne ubetingede og utvetydige Godkendelser af Regnskaberne, af hvilke han som Forretningsmand maa have haft fuld Forstaaelse, er der imidlertid overhovedet ikke nogen Grund til at gaa ind paa denne eller andre Poster, som angaa Tiden før den 31 December 1897, hvorimod i saa Henseende de stødfundne Godkendelser maa staa ved Magt. Vel har Appellanten ogsaa for Højesteret gjort gæl-

dende, at Godkendelserne ere skete paa Skrømt; men denne Paastand savner vedblivende enhver Hjemmel, og der er saa meget mindre Grund til at tage Hensyn til den, som Godkendelserne stemme med Regnskaberne og Appellanten ved i væsenlig Overensstemmelse med disses Udvisende om hans Skyld at udfærdige en Panteobligation paa 195000 Kroner til Prokurator Petersen yderligere har godkendt Regnskaberne.

Som Følge heraf og i øvrigt i Henhold til de i Decisionen anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 1000 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Tømmermester, Kaptajn J. P. Nielsen, til de Indstævnte, Overretssagførerne Anton Petersen og Niels Petersen som Eksekutorer i afdøde Overretsprokurator P. A. Petersens og efterlevende Hustrus Fællesbo, med 1000 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saa lydende: I det af Overretssagførerne Anton Petersen og Niels Petersen behandlede Bo efter Overretsprokurator Peter Anton Petersen og hans efterlevende Hustru Louise Dorothea Julie Petersen, født Klein, er der under 29de April 1899 af Tømmermester J. P. Nielsen anmeldt en Fordring paa mindst 100000 Kr., hidrørende fra Mellemværende i Anledning af Køb og Salg af Matr. Nr. 65 A 2 og 95 i Københavns udenbys Vester Kvarter og det inddæmmede Areal Matr. Nr. 507 i samme Kvarter med senere Forandringer, idet Anmelderen under Anbringende af, at han ikke havde faaet Opgørelse for Ind- og Udbetalinger i flere Aar, forbeholdt sig, naar disse Oplysninger forelaa, at give en nærmere Opgørelse af Fordringens Størrelse. Tillige anmeldte han et Tilgodehavende af 60000 Kroner som tilsagt Honorar for hans Virksomhed med det oven nævnte Foretagende.

Ved Fordringernes Prøvelse nægtedes det at anerkende disse Fordringer, hvorefter der har fundet en Procedure Sted imellem Nielsen, der selv har procederet sin Sag, og Boet, for hvilket først Overretssagfører Anton Petersen og dernæst Højesteretssagfører Asmussen er optraadt, og er Tvisten nu indladt til Skiftekommissionens Decision.

Medens Tømmermester Nielsen under Proceduren har frafaldet den sidst nævnte Fordring paa 60000 Kr., fordi han indsaa, at han ikke kunde føre Bevis for den derom truffne Aftales Eksistens, har han, efter at have erholdt Udskrifter af afdødes Bøger vedrørende deres hele Mellemværende, der strækker sig fra September 1878 til 11 Juni

1898 og omfatter forskellige Transaktioner og Byggeforetagender af tidligere Dato end Mellemværendet med Hensyn til de oven nævnte Ejendomme, der købtes af Nielsen i Begyndelsen af 1882, fremlagt et af ham for samme Tidsrum udarbejdet Regnskab, og idet han har anbragt, at det af Boet fremlagte Regnskab indeholder en Mængde Urigtigheder, har han nedlagt nedenstaaende Paastande.

I Følge de af Boet fremlagte Udskrifter endte Mellemværendet mellem Nielsen og afdøde med, at Nielsen staar for et Debet af 196 Kroner. Nielsens Regnskab udviser en Saldo ham til Gode af 228972 Kr. 63 Øre pr. 11 Juni 1898. Paa Regnskabet har han yderligere opført sig til Gode Kontokurantrenter til 31 December 1898 = 7594 Kr. 27 Øre og lignende Renter til 29 April 1899 med 4691 Kr. 91 Øre. Han har herefter paastaaet sig tillagt hos Boet de 3 sidst nævnte Beløb, tilsammen 241258 Kr. 81 Øre med Rente deraf 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen den 29 April 1899, hvorhos han endvidere har nedlagt Paastand paa at erholde udbetalt et Beløb af 86187 Kr. 81 Øre med 5 pCt. Renter p. a. fra den 29 April 1899, som afdøde formentlig har fravendt ham ved ulovlige Dispositioner over en Del af oven nævnte Matr. Nr. 65 A 2, og fremdeles det Beløb, som endnu maatte restere af Godtgørelsen for afstaaet Grund til Jernbanen, idet han endelig har reserveret sig sin Ret til et Obligationsbeløb paa 11000 Kr., hvorfor der ikke er gjort ham rede.

Subsidiært har han nedlagt Paastand paa at erholde oven nævnte 86187 Kr. 81 Øre med Renter samt, under Paaberaabelse af Aagerlovgivningen, 168440 Kr. 84 Øre, ligeledes med Renter 5 pCt. p. a. fra 29 April 1899.

Mest subsidiært paastaar han sig tillagt sidst nævnte Beløb med Renter.

For saa vidt Højesteretssagfører Asmussen har gjort gældende, at Nielsens Anmeldelse af Fordringen kun angik Mellemværendet i Anledning af Køb og Salg af de oven nævnte Ejendomme, medens det Mellemværende, hans Paastande omfatter, ogsaa angaar tidligere Transaktioner, og herpaa støttet en Indsigelse mod, at Fordringer hidrørende fra andet Mellemværende end det først nævnte nu medtages, kan denne Indsigelse ikke gives Medhold, allerede fordi det er umuligt efter de foreliggende Regnskaber at gøre en saadan Sondring.

Rigtigheden af det af Tømrrermester Nielsen fremlagte Regnskab bestrides paa ethvert Punkt af Boet, der, med Bemærkning, at der nu til Dels efter mange Aars Forløb ikke kan skaffes yderligere Oplysninger end dem, som de i Boet forefundne nøjagtige Regnskaber udvise, har protesteret imod Tømrrermester Nielsens Berettigelse til at fordre ny Oplysninger, idet han gennem en Række skriftlige Erkendelser, senest af 15 Januar 1898, har erkendt, at hans Mellemværende med afdøde Overretsprokurator Petersen er rigtigt opgjort indtil 31te December 1897, der udviser en Saldo i Overretsprokurator Petersens Favør af 285661 Kr. 82 Øre.

Da Tømrrermester Nielsen ikke har godtgjort sit Anbringende om, at disse Erklæringer dels kun skulde være udstedte pro forma, dels skulde være ham aftungne under Trusel af umiddelbart forestaaende Eksekution i hans Ejendomme, vil Boets Regnskab være at lægge til

Grund for Afgørelsen af, hvorledes Mellemværendet stiller sig ved Udgangen af 1897.

Hvad dernæst angaar Tidsrummet fra 1ste Januar 1898 til hele Mellemværendets Afslutning den 11te Juni s. A., da stammer Uoverensstemmelsen væsenlig fra Renteberegningen, der selvfølgelig maa blive vidt forskellig, alt eftersom Aaret 1897*) efter Niensens Beregning begynder med et Tilgodehavende af 20886 Kroner 31 Øre eller efter Boets Bøger med en Debet af 285661 Kr. 82 Øre, og da der ikke fra Niensens Side er gjort Indvendinger mod Boets Beregning af Renter af dette Beløb, og det ikke er bestridt, at der for dette Tidsrum er krediteret ham de rette Beløb, vil Boets Regnskab i det hele være at lægge til Grund for Opgørelsen af Mellemværendet.

Medens herefter den af Tømrrmester Nielsen nedlagte Paastand om at erholde udbetalt af Boet 241258 Kr. 81 Øre med Renter som anført maa forkastes, vil der heller intet Hensyn kunne tages til den af ham nedlagte Paastand om Udbetaling af 86187 Kr. 81 Øre med Renter som anført eller til den af ham tagne Reservation med Hensyn til et Beløb af 11000 Kr., da de paagældende Transaktioner ligge før den 31 December 1897, og disse Mellemværender derfor maa betragtes som endelig afgjorte ved Tømrrmester Niensens Erklæring af 15 Januar 1898 angaaende det samlede Mellemværende med afdøde, hvilket ogsaa maa gælde det under Paaberaabelse af Aagerlovgivningen fremsatte Krav, selv om dette i øvrigt kunde anses tilstrækkelig begrundet.

Hvad endelig angaar det fremsatte Krav paa at erholde udbetalt, hvad der maatte restere af Godtgørelsen for afstaaet Jord til Jernbanen, da har Boet oplyst, at en Del af Erstatningen endnu ikke er kommen til Udbetaling, og da Boet samtidig har erkendt, at der ikke fra sammes Side er noget til Hinder for, at Restbeløbet udbetales til Nielsen, skønnes det ikke, at han kan stille yderligere Fordringer til Boet i saa Henseende.

I Henhold til alt oven anført maa det billiges, at de ommeldte Fordringer ikke tages til Følge af Boet.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 217. Aktieselskabet **Fiskerieksportselskabet »Danmark«**
(Ingen)

contra

Horsens Damphøvle- og Savværk (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Fiskerieksportselskabet »Danmark«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke,

---

*) Skal være 1898.

førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 100. Gaardejer **Jens Martinsen** (Jensen)

contra

Gaardejer **Søren Bloch Andersen** m. fl. (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at indkaste en Markvej, ad hvilken han havde Færdselsret.

Horns Herreds ordinære Rets Dom af 24de Juni 1903: Det ommeldte, efter Begæring fra Citanterne, Gaardejerne Søren Bloch Andersen, Jørgen Gleerup og A. J. Gammelgaard i Dvergetved i Tolne Sogn, den 1ste December 1900 af Fogden hos Indstævnte, Gaardejer Jens Martinsen af Bakken, samme Sogn, nedlagte Forbud stadfæstes. Saa bør og Indstævnte under en Hjørring Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 2 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, sætte Omgivelserne ved den nævnte Vej over Citanternes Mark, navnlig ogsaa den ommeldte Naaletræs Plantning paa Søren Bloch Andersens Grund, i samme Stand som den, hvori den fandtes, forinden han den 29 November 1900 begyndte at grave Rende langs Vejsporene, dog kun for saa vidt angaar saadanne Forandringer, der have været en Følge af hans paatalte Virksomhed. Endelig maa Indstævnte erstatte Citanterne, for A. J. Gammelgaards Vedkommende hans i uskiftet Bo hensiddende Enke Ane Johanne Christensdatter, Omkostningerne ved Forbudsforretningen og denne Sag med 50 Kr. Til Statskassen betaler Indstævnte en Bøde af 10 Kr., som i Mangel af fuld Betaling afsønes med simpelt Fængsel i 2 Dage. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Januar 1904: I Henseende til Stadfæstelsen af det oven ommeldte Forbud saavel som til Omkostningerne ved Forbudsforretningen og ved Processen i 1ste Instans bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I øvrigt bør Citan-ten, Gaardejer Jens Martinsen, for Tiltale af de Indstævnte, Gaardejer Søren Bloch Andersen, Gaardejer Jørgen Gleerup og Gaardejer A. J. Gammelgaards i uskiftet Bo hensiddende Enke Ane Johanne Christensdatter, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. De idømte Omkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Fra Gaarden Skoven i Tolne Sogn til Dvergetved By i samme Sogn fører en privat Markvej, der i en Del af sin Udstrækning tjener som Færdselsvej for en snevrere Kreds af Lodsejere, deriblandt Citanten, Gaardejer Jens Martinsen af Bakken i samme Sogn. Under Anbringende af, at Citanten til dem havde stillet en ganske uberettiget Fordring om, at bemeldte Vej, der aldrig havde været indkastet, men kun var synlig i Marken ved forskellige Hjulspor, skulde indkastes, og at han, da de vægrede sig ved at indgaa paa hans Fordring, egenmægtig havde givet sig i Lag med at indkaste Vejen, endog i en Brede af 20 Alen, medens den i Følge det i Aaret 1795 affattede Bykort kun er udlagt i en Brede af 12 Alen, hvorved han endvidere paa neden nævnte Søren Bloch Andersens Jorder havde opgravet og ødelagt over 100 Stk. 1—2 Aar forinden plantede Naaletrær, have de Indstævnte, Gaardejerne Søren Bloch Andersen og Jørgen Gleerup af Dværgtved, i Forbindelse med den under Sagens Drift for Underretten ved Døden afgaaede Gaardejer A. J. Gammelgaard, samme Steds, efter hvis Død hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Indstævnte Ane Johanne Christensdatter af Dvergetved, i hans Sted er indtraadt i Sagen, under 1ste December 1900 ved Fogden i Horns Herred for Citanten ladet nedlægge Forbud imod, at han fortsætter eller lader fortsætte det af ham begyndte Arbejde med Indkastning af bemeldte Vej over Rekvirenternes Jorder, hvorefter de i 1ste Instans have søgt Citanten til at høre det saaledes nedlagte Forbud som lovlig gjort og forfulgt stadfæstet samt paastaet Citanten for sit Forhold anset med Straf efter Straffelovens § 116 og tilpligtet inden en af Retten fastsat Frist og under Tvang af en daglig Bøde at sætte Vejen med Omgivelser, derunder ogsaa den af ham ødelagte Naaletræsplantning, i samme Stand, som den var, forinden han den 29 November 1900 begyndte at indkaste den. Ved Underretsdommen er det nedlagte Forbud stadfæstet og Citanten under en Bøde til Hjørring Amts Fattigkasse af 2 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, tilpligtet at sætte Omgivelserne ved den nævnte Vej over de Indstævntes Mark, navnlig ogsaa den ommeldte Naaletræsplantning paa Indstævnte Søren Bloch Andersens Grund, i samme Stand som den, hvori den fandtes, forinden han den 29 November 1900 begyndte at grave Rende langs Vejen, dog kun for saa vidt angaar saadanne Forandringer, der have været en

Følge af hans paatalte Virksomhed, hvorhos Citanten i Henhold til Straffelovens § 116 er anset med en Bøde til Statskassen af 10 Kr., subsidiært 2 Dages simpelt Fængsel, samt tilpligtet at betale de Indstævnte i Omkostninger ved Forbudsforretningen og ved Processen for Underretten 50 Kr. Sagen er derefter af Citanten indanket for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaaet det nedlagte Fogedforbud ophævet og sig i det hele frifunden for de Indstævntes Tiltale, hvorhos han har nedlagt forskellige subsidiære Paastande. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgsar af Sagens Oplysninger, at det af Citanten udførte Arbejde ved det omtvistede Vejstykke, der paa en mindre Strækning nær følger Retningslinien for den paa det oven nævnte Bykort aflagte Vej, og hvis Udstrækning i Bredden ingen Sinde har været afgrænset ved Grøfter eller paa anden Maade, medens der efterhaanden ved Kørsel er blevet dannet forskellige jævnsides løbende Vejspor, bestaar i, at han paa den Strækning, der fører over de Indstævnte Andersens og Gleerups Jorder, i en Bredde af ca. 20 Alen har afmærket Vejen ved Siderne med et Skraastik, 2 à 3 Tommer i Dybde, hvorhos han har flyttet de ommeldte Naaletræsplanter, der vilde være komne til at staa paa den afmærkede Vej, ind paa Indstævnte Andersens Mark ved Siden af, idet han har plantet dem i derværende Plantefurer. Derimod havde Citanten ikke forinden Nedlæggelsen af det nævnte Forbud paabegyndt nogen Afmærkning af Vejen over A. J. Gammelgaards Mark, hvorimod han til Fogedprotokollen forinden Forbudets Nedlæggelse erklærede, at han i Foraaret 1901 agtede at fortsætte Udstikningen over bemeldte Mark.

Citanten har nu gjort gældende, at Vejen over de Indstævntes Jorder i Mands Minde har haft en Brede af over 20 Alen, at den blev vedligeholdt snart af en, snart af en anden af de færdigsberetigede, saaledes at ogsaa han var berettiget til at foretage Vedligeholdelsesarbejder som sket, og at han forinden Arbejdets Paabegyndelse havde udtrykkelig Tilladelse dertil fra de Indstævntes Side, idet afdøde Gammelgaard en Dag i Oktober Maaned 1900, da Citanten havde indfundet sig paa hans Bopæl, tillod, at Vejens Brede maatte gaa indtil det nordre Hjulspor i det søndre Vejspor, medens Indstævnte Gleerup havde sagt til ham, at han var lige glad, om Vejen over hans Ejendom blev 18, 20, 22 eller 26 Alen, og Indstævnte Andersen havde givet ham Tilsagn om, at Vejen over hans Ejendom maatte være lige saa bred som over Indstævnte Gleerups Ejendom, ligesom Andersen udtrykkelig havde tilladt ham at flytte de ommeldte Planter.

Foreløbigt bemærkes, at om end den Omstændighed at den ommeldte Vej efter det oplyste en Gang for nogle Aar siden er bleven udbedret for Kommunens Regning, kunde tyde paa, at den hører til de offentlige Veje, maa der dog efter det i øvrigt foreliggende og Citantens eget Anbringende for Overretten ved Sagens Afgørelse gaas ud fra, at Vejen var privat.

Imod de Indstævntes Benægtelse kan Citanten — der til sin oven anførte Fremstilling har føjet, at han og andre i Vejen interesserede, deriblandt de Indstævnte Andersen og Gleerup samt paa afdøde A. J. Gammelgaards Vegne dennes Søn, Forpagter C. Gammelgaard, Dagen efter Citantens oven nævnte Møde hos A. J. Gammel-

gaard samledes paa Vejen for at komme til »endelig Forstaaelse« om samme, men at C. Gammelgaard da var »umedgørlig« — nu ikke anses at have godtgjort, at han af de Indstævnte Gleeurup og Andersen eller af afdøde Gammelgaard har erholdt nogen definitiv Tilladelse til, at Vejen maatte have den af ham ved den oven nævnte Afmærkning betegnede Bredde, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at en af Chr. Gammelgaard, som det maa antages med Faderens Godkendelse, til Citanten afgiven Erklæring om, at han intet havde imod, at Vejen maatte gælde til det nordlige Hjulspor i det søndre Spor, i Følge en af Chr. Gammelgaard afgiven Vidneforklaring var afgiven paa Grundlag af en Erklæring fra Citantens Side om, at Vejen skulde være 24 Alen bred, hvorefter han, da han ved Eftermaaling paa Kortet fandt, at den kun skulde være 12 Alen bred, den følgende Dag tog sit Til-sagn tilbage og ligesom Indstævnte Gleeurup protesterede mod Citantens Forehavende, endnu forinden Citanten havde paabegyndt Arbejdet. Det maa dernæst efter det foreliggende forudsættes, at den oprindelige Hjemmel for Citanten til Benyttelse af den tidt nævnte Vej maa søges i Udlægningen af den Vej, der er afsat paa Bykortet, og som, efter hvad der er in confesso, ikkun er udlagt med en Bredde af 12 Alen; men selv om Citanten, der ikke har paavist nogen særlig Hjemmel til at fordre en større Bredde af Vejen paa den korte Strækning, hvor den ikke længere følger den paa Kortet aflagte Retning, end for den øvrige Stræknings Vedkommende, maatte, som af ham anbragt, ved Hævd have erhvervet Ret til at forlange Vejen opretholdt i en større Bredde end den nys nævnte — hvad dog overfor de Indstævntes Benægtelse ikke kan antages — kunde han dog, navnlig efter at det ved den oven nævnte Møde af ham og andre Interesserede paa Vejen i Oktober Maaned 1900 maatte være blevet ham klart, at de Indstævnte ikke vilde erkende, at der rettelig kunde gøres Krav paa Vej over deres Ejendom af større Bredde end 12 Alen, ikke være berettiget til, som sket, paa egen Haand at fiksere Grænser for Vejen i en større Bredde end den, hvori de Indstævnte som tilstødende Lodsejere vare enige, hvorimod han maatte være henvist til at forholde sig overensstemmende med de i Lov af 14 April 1865 givne Forskrifter angaaende private Veje og eventuelt at gøre sin formentlige Ret gældende ved Domstolene. Medens de Indstævnte Andersen og Gleeurup derhos have haft Grund til ved Forbud at formene Citanten at fortsætte med den paabegyndte Afgrænsning af Vejen, findes Citantens Handlemaade i denne Henseende efter Omstændighederne ikke at afgive tilstrækkelig Føje til at anse ham med Straf for Selvtægt.

Idet det derhos efter de under Sagen foreliggende Oplysninger maa antages, at den af Citanten til Afgrænsning af Vejen gravede Rende, der efter hans ikke bestemt modsagte Anbringende ikkun havde en Dybde af 2 à 3 Tommer, allerede forinden Sagens Paadømmelse i 1ste Instans var tilføgen med Sand eller paa anden Maade udvasket, saaledes at den tidligere Tilstand for saa vidt forlængst er retableret, er der ej heller Anledning til at paalægge Citanten nogen til saadan Retablering sigtende Virksomhed, og hvad endelig angaar Citantens Fjernelse af Indstævnte Andersens Træplantning, mangler der, selv forudsat, at Plantningerne have staaet udenfor det Terræn, der rettelig henhører til Vejen, Hjemmel til at paalægge Citanten selv at retablere

det paagældende Plantningsanlæg, og om Erstatning for Tab, som Indstævnte Andersen maatte have lidt derved, at Planterne ere fjernede, bliver der allerede af den Grund ikke Spørgsmaal, at ingen Paastand herom er nedlagt.

Som Følge af det anførte maa det billiges, at det oven ommeldte Forbud ved Underrettsdommen er stadfæstet, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Omkostningerne ved Forbudsforretningen og ved Processen i 1ste Instans det ligeledes findes at maatte have sit Forblivende, vil saaledes i disse Henseender blive at stadfæste, hvorimod Citanten i øvrigt bliver at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 19 Oktober.

Nr. 209. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Johannes Hansen og **Mariane Stokholm**, Sundgaards Enke (Def. Liebe),

der tiltales: først nævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 185, for Bedrageri og ulovlig Omløben med Varer, sidst nævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 185 og af Lov om Tilsyn med Fremmede m. m. af 15 Maj 1875.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 7 April 1905: De Tiltalte, Arrestanten Hans Johannes Hansen og Mariane Stokholm, Sundgaards Enke, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, først nævnte i 4 Gange 5 Dage og sidst nævnte i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Arrestanten til Skodborg-Vandfuld Herreders Politikasse bøder 100 Kroner. Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Prokurator Raunholdt og Sagfører Esmann, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr., udredes af Arrestanten med $\frac{5}{6}$, saaledes at Sundgaards Enke heraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{5}$, og af Sundgaards Enke med $\frac{1}{6}$. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Oktober 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 26.

Torsdagen den 19 Oktober.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Maj 1905: Tiltalte Mariane Stokholm, Sundgaards Enke, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Hans Johannes Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den Arrestanten ikendte Bøde bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr. og til Defensor samme Steds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt Tiltalte Mariane Stokholm, Sundgaards Enke, er sigtet for Overtrædelse af Lov om Tilsyn med fremmede m. m. af 15 Maj 1875, vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret.

I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, dog at Henvisningen til Straffelovens § 46 udgaar og at Tiltalte Hans Johannes Hansen, efter den for Overretten nedlagte Paastand, vil være at dømme til at betale Gæstgiver Lars Sørensen i Erstatning 10 Kroner.

Det maa misbilliges, at Tiltalte Sundgaards Enke har været belagt med Arrest og at denne har været henved 4 Uger.

Thi kendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Lov af 15 Maj 1875 afvises Sagen. I øvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Tiltalte Hans Johannes Hansen i Erstatning til Gæstgiver Lars Sørensen betaler 10 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Hans Johannes Hansen og Tiltalte Mariane Stokholm, Sundgaards Enke, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1875 og i Aaret 1868, satte under Tiltale, først nævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 185, Bedrageri og ulovlig Omløben med Varer, sidst nævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 185 og af Lov om Tilsyn med fremmede m. m. af 15 Maj 1875 § 19.

Medens Tiltalte Stokholm ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Arrestanten forhen været anset i Følge Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 24de Februar 1897 efter Straffelovens § 228, jfr. § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, i Følge Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 27de Oktober 1899 efter Straffelovens § 257 samt efter Plakat 27 November 1839 § 1 og Forordning 13 Februar 1775 § 4 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt en Bøde til vedkommende Politikasse paa 15 Kr. og Konfiskation af anholdte Varer, i Følge Hjerme-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 18 Februar 1901 efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, i Følge samme Rets Dom af 7 Marts 1901 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 275, jfr. § 268, lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt i Følge Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 2 Oktober 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han under 18de November f. A. inden Ulfborg-Hind Herreders Politiret for ulovlig Omløben med Varer har vedtaget en Bøde paa 10 Kr. med Domsvirkning. Endelig er Arrestanten i Følge Overrettens Dom af 20de Marts d. A., der stadfæster Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 17 Januar d. A., anset dels efter Straffelovens § 146, dels efter Plakat 27 November 1839 § 1, som for 2den Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og med en Bøde til vedkommende Politikasse paa 40 Kr.

Efter Sagens Oplysninger traf Tiltalte, der i Sommeren 1904 med sine 4 Børn, som ere henholdsvis 16, 10, 6 og 3 Aar gamle, flyttede fra Silkeborg, hvor hun havde været under Fattigforsørgelse, til Lemvig, en Aften i Januar Maaned d. A. paa Gaden i sidst nævnte Købstad Arrestanten, der var i Følge med Tiltaltes Broder, med hvem Arrestanten, der ernærer sig ved at gaa omkring og forhandle Billeder, var kommen en Del sammen paa et Gæstgiveri i Lemvig, hvor Arrestanten logerede. Arrestanten og Tiltalte kom da i Samtale bl. a. om forskellige Forhold og Personer i Horsens, hvor de begge tidligere havde boet, og traf, inden de skiltes, Aftale om, at Arrestanten, naar han, der stod i Begreb med at rejse til Harboøre, om et Par Dage kom tilbage til Lemvig, skulde besøge hende, som derhos lovede Arrestanten at træffe ham paa Jernbanestationen ved hans Tilbagekomst.

I Henhold til denne Aftale mødtes de ved Stationen i Lemvig om Aftenen den 21 Januar d. A. Efter at de ved denne Lejlighed havde talt noget sammen, gav Arrestanten Tiltalte 1 Kr. til Indkøb af Kager til Kaffe, hvilken hun paatog sig at tilberede, og senere paa Aftenen indfandt Arrestanten sig i hendes Bolig, hvor han sammen med hende og 3 af hendes Børn drak Kaffe og spiste af det indkøbte. Arrestanten blev hos Tiltalte om Natten, men saa vel han som Tiltalte og

hendes ældste Søn maatte den Nat sidde oppe, fordi Tiltaltes Broder en stor Del af Natten gik omkring i beruset Tilstand uden for Tiltaltes Lejlighed og støjede. De følgende Nætter, som Arrestanten, indtil han den 3 Februar d. A. sattes under Anholdelse, ligeledes tilbragte hos Tiltalte, sov han derimod i det samme Værelse, i hvilket Tiltalte og hendes 4 Børn havde Natteleje, og i samme Seng som Tiltalte og 3 — i det sidste Par Nætter dog kun 2 — af hendes Børn. Arrestanten var, naar han gik i Seng, til Dels afklædt og havde — i alt Fald enkelte Nætter — kun Underbenklæder paa, medens Tiltalte foruden sin Chemise kun var iført Nattrøje, Underskørt og Strømper. Medens Arrestanten saaledes tilbragte Nætterne hos Tiltalte, havde han i Følge sin med Tiltaltes Forklaring stemmende Erkendelse saa godt som hver Nat legemlig Omgang med hende. Arrestanten og Tiltalte ville dog begge have paaset kun at pleje legemlig Omgang, naar Børnene sov, hvorimod de begge have erkendt, at Børnene iagttog, at Arrestanten delvis afklædte sig og gik i Seng til Tiltalte, samt at Arrestanten blev liggende i Sengen om Morgenen, under Tiden til langt op paa Formiddagen.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det derhos anses tilstrækkelig godtgjort, dels at Arrestanten, efter at han, som oven for ommeldt, ved Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 17de Januar d. A. var bleven anset med en Bøde for ulovlig Omløben med Varer, har saavel i Skodborg-Vandfuld Herreders Jurisdiktion som andet Steds i Jylland til Salg omført og afhændet Billeder af afdøde Pastor Vilhelm Beck og af den danske Kronprins og Kronprinsesse, dels at Arrestanten, der for Billederne forlangte en efter hans Indkøbspris uforholdsmæssig høj Pris, i flere Tilfælde har falbudt og i et enkelt Tilfælde har solgt Billeder under forskellige falske Foregivender, saasom at han var udsendt af Bestyrelsen for et Børnehjem eller Plejehjem for at sælge Billeder af Vilhelm Beck, og at Indtægten af Salget vilde komme Børnehjemmet til Gode.

Paa samme Maade maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den 21 November f. A. — altsaa forinden den oven nævnte inden Lemvig Købstads Ekstraret den 17 Januar d. A. afsagte Straffedom overgik ham — efter at han havde boet en 14*) Dages Tid hos Gæstgiver Lars Sørensen i Ringkøbing, har bortfjernet sig hemmeligt fra dennes Gæstgiveri uden at betale, hvad han skyldte for Kost og Logi, nemlig 10 Kr. for 8 Dage à 1 Kr. 25 Øre pr. Dag. Arrestanten har dog udsagt, at det stadig har været hans Hensigt lejlighedsvis at betale det ommeldte Beløb, hvilket han imidlertid for Øjeblikket har erklæret sig ude af Stand til at udrede.

Hvad nu angaar Sigtelsen mod Arrestanten og Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens § 185, findes deres under Sagen oplyste Samkvem i Tiltaltes Soveværelse, i hvilket, som ommeldt, hendes Børn ligeledes havde Natteleje, vel at have været af anstødelig Natur, men efter Omstændighederne, og navnlig da det ikke er oplyst, at noget af Tiltaltes Børn har iagttaget, at Arrestanten og Tiltalte plejede legemlig Omgang med hinanden, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at anse deres Forhold i nævnte Henseende som en strafbar Krænkelse af Blufærdigheden, og der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om

*) Skal være 8.

at paalægge Arrestanten eller Tiltalte noget Strafansvar for bemeldte Forhold.

Da derhos ej heller Tiltaltes Undladelse af at meddele Politiet Underretning om, at Arrestanten havde taget Ophold hos hende, vil kunne tilregnes hende som en strafbar Overtrædelse af Bestemmelserne i Lov af 15de Maj 1875 om Tilsyn med fremmede med mere, vil Tiltalte saaledes i det hele være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

For saa vidt Arrestanten derimod, som oven for ommeldt, har i forskellige Tilfælde under falske Foregivender falbudt og afsat Billeder, vil han for dette Forhold være at anse efter Straffelovens § 257, jfr. til Dels § 46, og hvad fremdeles hans Forhold overfor Gæstgiver Lars Sørensen i Ringkøbing angaar, vil han, til hvis Forklaring om ved Lejlighed at ville betale Sørensen dennes Tilgodehavende der ikke vil kunne tages noget Hensyn, for dette Forhold ligeledes være at anse efter Straffelovens § 257 med en efter samme Lovs § 64 lempet Tillægsstraf. Den Straf, som Arrestanten herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

For saa vidt Arrestanten endelig paa ny har gjort sig skyldig i ulovlig Omløben med Varer, er han for sit i saa Henseende udviste Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Pl. 27de November 1839 § 1 som for 3dje Gang begaaet Forseelse med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 100 Kroner, og bemeldte Dom vil saaledes for saa vidt kunne stadfæstes.

Nr. 144. Stiftamtmand **Stemann** og Direktør **C. G. Kragelund** som executores testamenti i Købmand **Hans Bojes** og Hustru **Caroline**, født **Hansens Dødsbo** (Bülow)

contra

Skifteforvalterne i Aalborg, Borgmester **Bornemann** og Byfoged **Smit**, paa Entreprenør **Martin Kristensens Konkursbos Vegne** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Separatistret for et Krav i Konkursboet.

Aalborg Skifterets Kendelse af 10de December 1903: Den af Firmaet **Hadsten Mølle** ved **Hans Boje** i Entreprenør **Martin Kristensens Konkursbo** anmeldte Fordring nedsættes til 5780 Kr. 75 Øre og anerkendes som simpelt personligt Krav med Renter 6 pCt. p. a. fra 20 Maj 1903, til Betaling sker.

Viborg Landsoverrets Dom af 28de November 1904: Den paaankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betale Citanterne, Stiftamtmand **Stemann** og

Direktør C. G. Kragelund som executores testamenti i Købmand Hans Bojes og Hustrus Dødsbo, til de Indstævnte, Skifteretten i Aalborg Købstad paa Entreprenør Martin Kristensens Konkursbos Vegne, 50 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, der i det væsentlige ere fremstillede i den indankede Dom, maa det antages, at nu afdøde Købmand Hans Boje har stillet den Betingelse for at yde Entreprenør Martin Kristensen de af denne begærede Forstrækninger, at han fik Raadighed over det Kristensen i Følge den med Statsbanerne oprettede Kontrakt tilkommende Vederlag for det paagældende Arbejde, efter Haanden som dette Vederlag forfaldt til Betaling, og det maa endvidere antages, at Kristensen ved den i Dommen omtalte Sammenkomst, der fandt Sted den 30 September 1902, er indgaaet herpaa saaledes, at Udbetalingen fra denne Dag skulde ske til Boje. Herved maa Kristensens nævnte Fordring paa Statsbanerne anses at være overdraget til Boje, og det kan ikke komme i Betragtning her imod, at det i Dommen ommeldte, den nævnte Dag af Kristensen udstedte Dokument kun gik ud paa en Bemyndigelse for Boje til at hæve og kvittere for Betalingen efter Kontrakten, efter som det ved Udfærdigelsen af dette Dokument alene kan antages at have været tilsigtet at forskaffe Statsbanerne den af vedkommende Baneingeniør fordrede Legitimation for Udbetalingen til Boje, men ikke at fastslaa noget om Retsforholdet mellem denne og Kristensen.

Appellanternes Paastand om, at Bojes og Hustrus Dødsbo anerkendes som Separatist i det nævnte Konkursbo med Hensyn til det under Sagen omhandlede Beløb, 3981 Kroner 11 Øre, med deraf indvundne Renter og som Fordringshaver for et simpelt personligt Gældskrav som nedenfor anført, vil herefter være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret findes det indstævnte Konkursbo at maatte betale Appellanterne med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Købmand Hans Bojes og Hustru Caroline, født Hansens, af Appellanterne, Stiftamtmand Stemann og Direktør C. G. Kragelund som executores testamenti behandlede Dødsbo bør som Separatist i Entreprenør Martin Kristensens Konkursbo være berettiget til det oven ommeldte, paa en særskilt Sparekassebog indsatte Beløb 3981 Kroner 11 Øre, med de deraf indvundne Renter. Det nævnte Dødsbo anerkendes derhos som Fordringshaver i Konkursboet for et simpelt personligt Gældskrav, stort 1799 Kroner 64 Øre, med

Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 20 Maj 1903, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for Lands-overretten og Højesteret betaler det nævnte Konkursbo til Appellanterne med 300 Kroner. Saa betaler og Konkursboet til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Entreprenør Martin Kristensen i Aalborg i Henhold til en med Statsbanerne afsluttet Kontrakt havde paataget sig Udførelsen af Jordarbejdet ved Udvidelse af Hadsten Station, henvendte han, der ikke raadede over de til Entreprisens Fuldførelse fornødne Pengemidler, sig til Købmand Boje i Hadsten, der gik ind paa at yde ham pekuniær Assistance imod at erholde »Anvisning« paa Vederlaget for Arbejdet. I Anledning heraf tilskrev Boje under 19 August 1902 vedkommende Baneingeniør et Brev, hvori han forespurgte, om der kunde erholdes Anvisning paa Udbetaling af den Kristensen tilkommende Sum for udført Jordarbejde med den Virkning, at Summen af Statsbanerne tilbageholdtes til Bojes Disposition. Herpaa blev der mundtlig givet Boje det Svar, at Statsbanerne muligen nok vilde være villige til at indgaa paa at foretage Udbetalingen af de Afdrag, som i Henhold til Kontrakten maatte tilkomme Kristensen for Udførelsen af det nævnte Jordarbejde, til Boje, naar der fremkom Anmodning derom fra Kristensen, og denne tillige udstedte en skriftlig Bemyndigelse for Boje til at hæve disse Afbetalinger. Under en den 30 September 1902 i Hadsten stedfunden Sammenkomst mellem Kristensen og bemeldte Baneingeniør fremsatte derefter Kristensen overfor Ingeniøren Anmodning om, at Udbetalingen fra samme Dag at regne maatte ske til Boje, hvorhos han efter Diktat af Ingeniøren udfærdigede og underskrev et saa lydende, Hadsten den 30 September 1902 dateret Dokument:

»Undertegnede Entreprenør M. Kristensen af Aalborg bemyndiger herved Hr. Grosserer H. Boje af Hadsten Mølle til at hæve og kvittere for den mig fra Dato tilkommende Betaling for udført Jordarbejde ved Udvidelsen af Hadsten Station i Henhold til min Kontrakt med Statsbanedriften.«

Derefter hævdede Kristensen Forskud hos Boje, medens denne i Henhold til det udstedte Dokument, som Banevæsenet havde i sit Værge, hævdede Penge hos Statsbanerne, indtil Kristensens Bo, som det maa antages i første Halvdel af Aaret 1903, blev taget under Konkursbehandling ved Aalborg Købstads Skifteret. Ved Konkursens Indtræden henstod der hos Statsbanerne som uhævet Tilgodehavende for Kristensen 3981 Kr. 11 Øre, og med Hensyn til dette Beløb, som Statsbanerne maa antages paa Grund af Kristensens Fallit at have vægret sig ved at udbetale til Boje, medens denne protesterede imod, at Beløbet blev inddraget under Konkursboets Midler, blev der derefter truffet den Overenskomst, at det af Statsbanerne indbetaltes til Konkurs-

boet, mod at det af dette indsattes i en Sparekasse paa en særskilt Bog afsondret fra Boets øvrige Midler, og saaledes at denne Transaktion skulde betragtes som værende uden Indflydelse paa det retlige Forhold til Beløbet.

Under 17 Juni 1903 indgav Boje til Kristensens Konkursbo en Anmeldelse, i hvilken han anmeldte et Krav efter en den 20 Maj 1903 afsluttet Konto-Kurant paa 5787 Kr. 40 Øre med Fradrag af det oven for nævnte af Statsbanerne deponerede Beløb 3981 Kr. 11 Øre, altsaa 1806 Kr. 29 Øre, senere nedsat med 6 Kr. 65 Øre til 1799 Kroner 64 Øre, med Tillæg af Renter 6 pCt. aarlig fra den 20de Maj 1903, hvorhos han fremsatte Fordring om, at det af Statsbanerne udbetalte Beløb 3981 Kr. 11 Øre med deraf indvundne Renter udbetaltes til ham som Separatist i Boet i Henhold til det oven anførte Dokument af 30 September 1902. Imod det saaledes fra Bojes Side fremsatte Krav paa at anerkendes som Separatist med Hensyn til bemeldte Beløb saavel som imod det af Boje fremsatte Rentekrav blev der af Skifterettens Medhjælper i Konkursboet nedlagt Protest, og der opstod derefter for Skifteretten en Dispute, under hvis Gang Købmand Boje afgik ved Døden, hvorefter hans og hans Hustrus af Stiftamtmand Stemann og Direktør C. G. Kragelund som executores testamenti behandlede Dødsbo indtraadte i Sagen. Ved den af Skifteretten den 10de December 1903 afsagte Kendelse antoges det, at den i Købmand Bojes Anmeldelse nedlagte Paastand om Separatiststilling med Hensyn til det oftnævnte paa Sparekassebog anbragte Beløb ikke kunde tages til Følge, hvorimod den i Anmeldelsen ommeldte Fordring anerkendtes som simpelt personligt Krav for et Beløb af 5780 Kr. 75 Øre med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra 20 Maj 1903, indtil Betaling sker.

Sagen er nu af Citanterne, de oven nævnte Eksekutorer i Købmand Bojes og Hustrus Dødsbo, efter Stævning til Aalborg Købstads Skifteret paa tidt nævnte Konkursbos Vegne indanket her for Retten, hvor de næst at gentage den for Skifteretten fremsatte Paastand om, at bemeldte Dødsbo anerkendes som Separatist i Konkursboet med Hensyn til det hos Skifteretten deponerede Beløb 3981 Kr. 11 Øre, have paastaaet Skifteretten tilpligtet at udbetale dem bemeldte Beløb med paaløbne og paaløbende Renter, hvorimod de for øvrigt have paastaaet Skifterettens Kendelse stadfæstet. De Indstævnte have derimod procederet til Skifteretskendelsens Stadfæstelse i det hele, og som Sagen herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om, hvor vidt det tidt nævnte, af Statsbanerne udbetalte Beløb 3981 Kr. 11 Øre med paaløbne Renter vil være forlods at udbetale Citanterne paa Bojes og Hustrus Dødsbos Vegne, idet Boet for saa vidt anerkendes som Separatist i M. Kristensens Konkursbo, eller om Dødsboet for bemeldte Beløbs Vedkommende, ligesom med Hensyn til det oven nævnte Beløb 1799 Kr. 64 Øre, alene vil være at anerkende som simpel personlig Fordringshaver i Konkursboet.

Under Proceduren har der været Enighed om, at saafremt Købmand Boje ikkun paa Grundlag af det formeldte Dokument af 30te September 1902 kan anses at have været berettiget til hos Statsbanerne at hæve Entreprenør Kristensens Tilgodehavende hos disse paa Kristensens Vegne, maa hans Berettigelse i saa Henseende være bortfalden

ved Indtrædelsen af Kristensens Konkurs, for saa vidt angaar det Beløb, som da henstod uhævet, idet Retten til at handle paa Kristensens Vegne efter Konkursbehandlings Indtræden maatte være gaaet over til Konkursboet; men medens de Indstævnte have gjort gældende, at Forholdet netop maa opfattes saaledes, idet Dokumentet af 30 September 1902 alene kan forstaaes som en Bemyndigelse for Boje til at hæve Pengene hos Statsbanerne paa Kristensens Vegne, have Citanterne hævdet, at det ved den mellem Boje og Kristensen iværksatte Transaktion tilsigtedes at give først nævnte en Anvisning paa sidst nævntes Tilgodehavende hos Statsbanerne, som ikke kunde tilbagekaldes, saa længe Boje havde noget til Gode hos Kristensen, og at Kristensen endog efter at have udstedt bemeldte Dokument selv gik ud fra, at han havde givet Boje endelig Transport paa sit Tilgodehavende, idet han, da han senere vilde give en Tredjemand Anvisning paa en mindre Del af samme, herom henvendte sig ikke til Statsbanerne, men til Boje. I Forbindelse hermed have Citanterne videre gjort gældende, at der ved Dokumentet af 30 September 1902 er sket en fuldstændig, endelig og uigenkaldelig Ejendomsoverdragelse til Boje af alt, hvad Kristensen kunde faa til Gode hos Statsbanerne efter sin Entreprisekontrakt, uden at det herimod kan tillægges nogen Betydning, at bemeldte Dokument fremtræder under Formen af en Fuldmagt, idet det var efter Begæring af Statsbanernes Repræsentant, at Dokumentet blev affattet i den foreliggende Form, hvorhos de endelig have anbragt, at naar Dokumentet opfattes som en Fuldmagt, er denne i hvert Fald bleven gjort uigenkaldelig derved, at Statsbanerne tog den i sin Besiddelse, saaledes at Kristensen faktisk var afskaaren fra at tilbagekalde den Boje givne Bemyndigelse.

Ligesom imidlertid Dokumentet af 30 September 1902 i Følge sin Ordlyd ikkun er Udtryk for et almindeligt Fuldmagtsforhold, saaledes kan det ej heller paa Grundlag af de under Disputen for Skifteretten tilvejebragte Udtalelser fra Fallenten — hvilke bl. a. gaa ud paa, at Fallenten var klar over, at han efter den 30 September 1902 var uberettiget til at hæve nogen Del af Betalingen hos Statsbanerne, saa længe Boje havde noget til Gode hos ham, og at det kun kunde tilkomme ham hos Boje at faa udbetalt det Overskud af Betalingen fra Statsbanerne, som fremkom, efter at Boje var dækket for sit Tilgodehavende — eller det i øvrigt under Sagen fremkomne statueres, at det mellem Fallenten og Boje etablerede Retsforhold har været af en saadan Beskaffenhed, at Boje, efter Haanden som Fallenten fik noget til Gode hos Statsbanerne, eo ipso blev Ejer af Fallentens Fordring paa saadanne Tilgodehavender, og da derhos Betingelserne for, at Boje kunde have erhvervet en Panteret eller anden Sikkerhedsret, som kunde gøres gældende overfor Konkursboet, ikke ere til Stede, maa den Fallenten tilkommende Fordring paa Statsbanerne, der ved Konkursens Indtræden ubestridt udgjorde det her under Sagen omspurgte Beløb, uden Hensyn til den Boje givne Bemyndigelse og uden Hensyn til, om Kristensen for sit Vedkommende maatte have anset Bemyndigelsen for uigenkaldelig, tilkomme Konkursboet, og det maa derfor billiges, at Citanternes Paastand om, at Bojes og Hustrus Dødsbo med Hensyn til bemeldte Fordring anerkendes som Separatist i Konkursboet, ikke ved den indankede Skifteretskendelse er tagen til Følge, men at Dødsboet

ogsaa for den til denne Fordrings Beløb svarende Del af Boets Fordring paa Fallenten efter Konto-Kurant ikkun er anerkendt som simpel personlig Fordringshaver, og bemeldte Kendelse vil saaledes overensstemme med de Indstævntes fornævnte Paastand være i det hele at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Citanterne efter Omstændighederne at burde godtgøre de Indstævnte med 50 Kroner.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 198.   Grosserer **A. Stelling** (Liebe)

contra

Justitsraad, Sagfører **F. A. C. Peschardt** (Ingen/)

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse i Følge en Garantipaategning paa en Entreprisekontrakt.

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Februar 1905: Indstævnte, Justitsraad, Sagfører F. A. C. Peschardt, bør for Citannten, Grosserer A. Stelling's Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Som omtalt i den indankede Dom, havde Malermester Dyrberg den 10de December 1904 givet Appellanten, Grosserer A. Stelling, Transport paa det Beløb, 3300 Kroner, som i Følge Entreprisekontrakt af 22de September 1903 mellem Dyrberg og Murmester Huneck tilkom ham i December Termin s. A., derunder indbefattet Dyrbergs Ret overfor Indstævnte, Sagfører Peschardt, som Garant for Beløbet, og Appellanten var tillige i Følge Blankoendossement Ejer af en Veksel, som Huneck i Overensstemmelse med Kontrakten havde udstedt for Beløbet, og som forfaldt den 15 December s. A. For Højesteret har Appellanten imidlertid ikke gjort nogen Ret efter Vekslens gældende, og har som Følge deraf forandret den i Sagen nedlagte Rente-paastand derhen, at han har paastaaet Beløbet betalt med 5 pCt. aarlig Rente fra Forligsklagens Dato den 7 Januar 1905.

Det er uomtvistet under Sagen, at det paastævnte Beløb, de oven nævnte 3300 Kroner, som udgjorde Resten af det Dyrberg i Følge Kontrakten af 22 September 1903 tilsagte Vederlag, ikke er betalt, idet den oven nævnte Veksel ikke blev indfriet ved Forfaldstid; men Indstævnte, som i Følge Kontrakten af 22de September 1903 hæftede for samtlige Udbetalingers rettidige Præstation, gør gældende, at Betalingen af dette Beløb maa være

ham uvedkommende, da der i Overensstemmelse med Kontrakten er givet Dyrberg en Veksel for Beløbet. Da imidlertid Hunecks Betalingsforpligtelse ikke blev fyldestgjort ved Vekslens Udstedelse, men først vilde blive det ved dens Indfrielse, var Huneck vedvarende pligtig efter Kontrakten at udrede Beløbet, og for denne Betaling maatte Indstævnte baade efter Kontraktens Ord og Forholdets Natur lige saa vel hæfte som for Betalingen af den øvrige Del af Vederlaget. Appellantens Paastand vil derfor være at tage til Følge, hvorhos Indstævnte findes at burde tilsvare Appellanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Justitsraad, Sagfører F. A. C. Peschardt, bør til Appellanten, Grosserer A. Stelling, betale 3300 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 7de Januar d. A., til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: I en den 22de September 1903 mellem Murermester Huneck som Bygherre og Malermester Ludvig Dyrberg som Entreprenør afsluttet og af Indstævnte, Justitsraad, Sagfører F. A. C. Peschardt, medunderskreven Kontrakt om Udførelse af det da resterende Malerarbejde paa de Bygninger, som opførtes paa den Bygherren tilhørende Parcel Matr. Nr. 3466—71 i Stadens udenbys Klædebo Kvarter, hedder det:

»Betalingen er fastsat til Kr. 15300, som erlægges med 6000 Kr. den 1 November d. A., 3000 Kr. den 1 December d. A., 3000 Kr. ved 3dje Assurance, som tages, naar Husene ere færdige og Bygningsattest foreligger, medens der for Resten Kr. 3300 samtidig udstedes en 3 Maaneders Veksel, som af Entreprenøren skal omsættes indtil 3dje Prioriteterne i de fornævnte Ejendomme ere solgte, dog ikke ud over December Termin 1904. Vekselsomsætningsdiskontoen betales af Bygherren.

Entreprenøren er berettiget til à ct. Udbetalinger pr. 1 November at trække til Arbejdspenge 600 Kroner den 16de—23de og 30te Oktober d. A.

For samtlige Udbetalingers rettidige Præstation hæfter Sagfører Peschardt personlig ved sin Underskrift paa Kontrakten.«

Citanten, Grosserer A. Stelling, hvem Malermester Dyrberg har givet Transport paa det ham i Følge Kontrakten i December Termin 1904 tilkommende Beløb 3300 Kr. og som ved Blankoendossement er bleven Ejer af en for dette Beløb af Murermester Huneck til Dyr-

berg pr. 15 December 1904 udstedt, de non solutione protesteret Veksel, der ved Omsætning er traadt i Stedet for en lignende i Overensstemmelse med Kontrakten ved 3dje Assurance paa Bygningerne udstedt Veksel, har under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham de skyldige 3300 Kr. med Renter 6 pCt. aarlig fra Vekslens Forfaldsdag den 15de December 1904, Protestomkostninger 9 Kr. 62 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst, idet han formener, at den af Indstævnte overtagne Garanti ogsaa omfatter Indfrielsen af den Veksel, Entreprenøren skulde modtage for den sidste Rate af Entreprisesummen, med hvis Betaling han gav saa lang Kredit.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der med de i Kontrakten optagne Ord, at han »hæfter for samtlige Udbetalingers rette Præstation« menes de kontante Udbetalinger, saa at han end ikke indestod for Vekslens Udstedelse, men i al Fald ikke for dens Fornylse eller for dens Indfrielse.

Medens det maa antages, at Kontrakten medførte en Forpligtelse for Indstævnte til at indestaa ikke blot for de kontante Afdrags Erlæggelse, men tillige for, at Vekslen blev udstedt, findes det under Hensyn til, at intet blev stipuleret om, at hans Navn skulde findes paa Vekslen, ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne udledes af Ordene i Kontrakten, at han har paataget sig nogen Garanti for dens rigtige Indgang.

Som Følge heraf bliver Indstævnte at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 233.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Kracht (Def. Liebe),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 3dje Marts 1905: Tiltalte Hans Kracht bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører J. V. Hansen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Maj 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hartmann og M. Carlsen, betaler Tiltalte Hans Kracht 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kracht til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Kracht sat under Tiltale for Mishandling af sin Hustru.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 35 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden tidligere straffet, hvorimod der i April 1897 har været indledet Undersøgelse imod ham for Mishandling af sin Hustru Cecilie, født Jensen, til hvem han blev ægteviet den 1ste December 1891, men Sagen, hvorunder Hustruen erklærede, at hun for sit Vedkommende ikke ønskede Tiltalte draget til Ansvar, sluttedes derefter, uden at der blev foretaget videre i samme.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

De første Aar efter, at fornævnte Sag var sluttet, led Hustruen ingen Overlast, men senere hændte det flere Gange, at Tiltalte, naar han kom beruset hjem, skubbende til Hustruen, kneb hende i Armene og gav hende Lussinger med flad Haand, og da han endelig den 6te November f. A. efter at være kommen hjem fra Byen i noget beruset Tilstand, atter mishandlede hende, idet han med flad Haand tildelte hende et Slag paa Siden af Hovedet, saa at hun fik Smerter i Hovedet, sparkede hende, dog uden at have Fodtøj paa Fødderne, og tilføjede hende nogle Hudafskrabninger ved Munden og paa den ene Haand, fandt hun sig foranlediget til at tilkalde Politiets Assistance mod ham.

Hustruen har efter sin Forklaring af og til haft Hovedpine som Følge af Slagene og vil af og til have følt Ømhed i Armene, ligesom hun har forment, at hendes Høreevne paa venstre Øre er bleven nedsat som Følge af nogle af de Lussinger, Tiltalte har givet hende, og Rigtigheden heraf finder ogsaa en — om end kun delvis — Bestyrkelse ved en af Professor E. Schmiegelow som Resultat af en Undersøgelse af hende afgiven Erklæring af 31 Januar d. A., hvori det hedder, at Hustruens Høreevne paa venstre Øre er stærkt nedsat, og at det er højest sandsynligt, at den Overlast, hun har lidt, har haft en forringende Indflydelse paa Høreevnen, om end den uheldelige Lidelse ikke alene kan tilskrives Lussingerne, da Trommehinden og Mellemøret frembyder sygelige Forandringer, der er en Følge af Mellemøretændelser i Barndommen.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 202, 1ste Stykke, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes passende at kunne bestemmes til samme Strafart i 5 Dage.

Nr. 270.

Advokat Halkier

contra

Nils Anders Månsson (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 August 1905: Arrestanten Nils Anders Månsson bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Henvisningen til § 5 maa udgaa, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nils Anders Månsson til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Nils Anders Månsson, hvis opgivne Alder af 58 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ofte er straffet for Løsgængeri, senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 10de December 1904 efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 180 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have overtraadt et ham den 5 Juli d. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det bl. a. paalagdes ham at melde sig ved fornævnte Protokol inden 3 Dage og anmelde, hvor vidt han havde erholdt lovligt Erhverv, idet han indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 18de ds. ganske har undladt at foretage nogen

Melding til oftnævnte Protokol, vil han være at anse efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Fredagen den 20 Oktober.

Nr. 244. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Sofus Christian Valdemar Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Hæleri samt Overtrædelse af Straffelovens Kap. 16.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Juli 1905: Arrestanten Sofus Christian Valdemar Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, for saa vidt han er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens Kap. 16, men er anset skyldig i Hæleri efter samme Lovs § 238. Straffen findes efter denne Paragraf i Henhold til Lov 1 April 1905 § 13, jfr. § 24, at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Sofus Christian Valdemar Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tresindstve Dage. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Sofus Christian Valdemar Jensen, der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Straffelovens 16de Kapitel, er født 25 Maj 1875 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 14de December 1903 blev Arrestanten og hans daværende Kæreste, Dagmar Elvira Christensen, paa Foranledning af Mejerist

Lauritz Peter Christian Carlsen anholdte, Fruentimmeret som sigtet for den foregaaende Nat under et Samleje at have frastjaalet Carlsen en Hundredekroneseddel, Arrestanten som sigtet for af hende at have modtaget Pengesedlen.

Fruentimmeret tilstod straks at være skyldig i det hende paasigtede Forhold og forklarede, at hun umiddelbart efter Tyveriets Forøvelse havde fjærnet sig med Pengesedlen, som hun havde givet til Arrestanten, hvem hun kort efter havde truffet.

I det første over ham afholdte Forhør erklærede Arrestanten, at det nok var muligt, at han af Fruentimmeret havde modtaget en Hundredekroneseddel, men han kunde paa Grund af Beruselse intet huske herom, og han vidste i hvert Fald ikke, hvad han havde gjort af den.

I et den 6 Januar 1904 afholdt Forhør erklærede Arrestanten, at han nu bestemt kunde huske, at han ikke havde modtaget nogen Pengeseddel af hende, og denne Forklaring fastholdt han under samtlige senere Forhør, og medens Sagen for Fruentimmerets Vedkommende endte med, at hun ved Rettens Dom af 30 Januar 1904 efter Straffelovens § 228 samt efter Straffelovens § 180 blev anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, blev Sagen under 24de Februar s. A. for Arrestantens Vedkommende sluttet uden Tiltale paa Grund af manglende Bevis.

Under 14 April dette Aar anmeldte Arrestantens Søster, Louise Sigmonia Christiane Alice Jensen for Politiet dels, at Arrestanten gentagne Gange havde gjort sig skyldig i Sædelighedsforbrydelser overfor sin den 18 August 1887 fødte Søster, Anna Vilhelda Kamilla Jensen, dels at Arrestanten straks efter sin Løsladelse den 24 Februar 1904 overfor sin Moder havde erkendt, at han virkelig var skyldig i det Hæleri, hvorfor han havde siddet arresteret.

Den paafølgende Dag blev Arrestanten anholdt og nægtede til Anholdelsesrapporten at være skyldig i noget af de ham paasigtede Forhold, hvilken Forklaring han gentog saavel i det foreløbige som i det første over ham ved et af Rettens Kriminalkamre afholdte Forhør.

Under et den 19de samme Maaned over Arrestanten afholdt Forhør tilstod Arrestanten imidlertid, efter at være bleven gjort bekendt med sin Moders nedenfor anførte Forklaring, at han havde gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den anførte 100-Kroneseddel, som han havde modtaget af sin fornævnte Kæreste, uagtet han var vidende om, at hun havde stjaalet den fra bemeldte Mejerist Carlsen, og han forklarede derhos, at han under hele sin Arrestation under Sagen havde haft Sedlen gemt i sin Endetarm, hvorfra han kun udtog den, naar han skulde forrette sine Fornødenheder.

Ved denne Behandling var Sedlen imidlertid saa ilde medtaget, at hans Moder, hvem han straks efter sin Løsladelse bad om at veksle Sedlen for ham, afslog dette, og at Arrestanten, der ikke selv gjorde noget yderligere Forsøg paa at faa den omsat, bortkastede den.

I det næste over ham afholdte Forhør tilbagekaldte Arrestanten imidlertid denne Tilstaaelse og angav som Grund til, at han havde tilstaaet, at han havde haft ondt af sin Moder, da hun havde staaet og grædt under Afhøringen.

Denne Forklaring har Arrestanten senere fastholdt under de over ham afholdte Forhør.

Arrestantens Moder, Hansine Charlotte Hansen, Jensens forlattede Hustru, har imidlertid edelig forklaret, at Arrestanten samme Dag, som han blev løsladt, havde vist hende en laset, sammenkrøllet og brunlig snavset Pengeseddel, i hvis Hjørne tydelig stod Tallet 100, saaledes at der ikke var Tvivl om, at det var en Hundredekroneseddel eller Dele af en saadan, og Arrestanten sagde ganske uforbeholdent, at det var den Seddel, som han havde siddet arresteret for.

Vidnet aflog Arrestantens Anmodning om at besørge den vekslet, og da hun nogen Tid efter spurgte Arrestanten, hvad han havde gjort af Sedlen, svarede han, at han havde bortkastet den, hvad hun ogsaa vil have troet, idet han ikke i Tiden derefter havde vist sig i Besiddelse af særlig mange Penge.

Medens nu Arrestantens foransførte Tilbagekaldelse af den af ham i Forhøret den 19 April dette Aar afgivne Tilstaaelse er ganske ubestyrket, findes denne Tilstaaelse i høj Grad støttet ved hans Moders Forklaring, ved Arrestantens oprindelige Forklaring under den tidligere Sag — i hvilken Henseende særlig skal bemærkes, at det efter de under denne Sag fremkomne Oplysninger ikke kan anses for tvivlsomt, at Arrestanten var fuldt tilregnelig den paagældende Nat, samt endelig ved de øvrige under hin Undersøgelse fremkomne Oplysninger, herunder særlig hans Kærestes vedholdende Forklaring om, at Arrestanten, vidende om Tyveriet, havde modtaget Sedlen af hende.

Som Følge heraf findes den af Arrestanten afgivne Hæleritilstaaelse at maatte lægges til Grund ved Sagens Paakendelse.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Arrestanten for Overtrædelse af Straffelovens 16de Kapitel, har hans fornævnte Søster Anna under Ed forklaret, at Arrestanten 3 Gange, medens hun var mellem 11 og 12 Aar gammel, og en Gang, da hun var 13 Aar, har gjort sig skyldig i usædelig Behandling af hende.

Medens hun om de 3 første Gange ikke husker mere, end at hans Lem hver Gang har været i Berøring med hendes Kønsele, at han hver Gang lagde sig oven paa hende paa en Sofa, og at hun hver Gang var alene hjemme med ham, har hun om den sidste Gang afgivet følgende Forklaring:

En Dag, da hun var alene hjemme med Arrestanten og var i Færd med at klæde sig paa, greb Arrestanten, som hidtil havde ligget i sin Seng, hende bag fra, stak sin Haand op under hendes Klæder og berørte hende i Skridtet, hvorpaa han kastede hende om paa en Sofa; uagtet hun her bad for sig og græd samt gjorde den Modstand, hun formaaede, lykkedes det ham dog at faa skilt hendes Ben ad og faa sit Lem op i hendes Kønsskel, hvor han førte det frem og tilbage i nogen Tid, hvad der smertede hende en Del, hvorhos hun mærkede, at hun blev vaad.

Færdig fra Trykkeriet den 2 November 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 27—28.

Fredagen den 20 Oktober.

Naar hun ikke skreg, var det, fordi der ingen var, der kunde høre det.

Medens Arrestanten i Begyndelsen nægtede Rigtigheden af denne Forklaring, har han i det fornævnte over ham den 19 April afholdte Forhør erklæret, at han ikke længer bestemt vil benægte en enkelt Gang for en Del Aar siden at have været uterlig mod sin Søster uden dog at kunne huske dette.

Denne Erklæring — som Arrestanten ligeledes vil have afgivet, fordi han havde ondt af sin Moder — har han senere tilbagekaldt og har senere bestemt benægtet nogen Sinde at have vist sig uterlig overfor Søsteren.

Rigtigheden af Annas Forklaring bestyrkes nu vel ved, at Moderen har forklaret, dels at Arrestanten, efter Annas Meddelelse til hende, allerede i Annas 4 Aars Alder har været »uartig« mod hende, dels at Anna, samme Dag som Arrestanten i hendes 13 Aars Alder skulde have behandlet hende som nys nævnt, meddelte Moderen, at han havde været uterlig mod hende uden dog at komme nærmere ind paa, hvori denne Behandling bestod, hvorfor Moderen, der ikke troede, at det var noget af Betydning, havde indskrænket sig til at paatale det over for Arrestanten.

Endvidere bestyrkes Annas Forklaring ved, at hendes fornævnte Søster Louise har forklaret, at Arrestanten, da hun var 7—8 Aar gammel, har befølt hende paa Kønodelene, samt at Louise for 4 Aar siden overværede den fornævnte Episode mellem Moderen og Arrestanten, ved hvilken Lejlighed Arrestanten fremkom med en truende Bemærkning til Moderen for det Tilfælde, at hun oftere berørte denne Sag.

Endvidere taler for Rigtigheden af Annas Forklaring den Omstændighed, at det af Sagens Oplysninger fremgaar, at Arrestanten er en raa og brutal Person, som i Hjemmet intet andet Hensyn kender end til sig selv, medens Anna skildres som en sanddru og sædelig Pige, der navnlig med Bestemthed har fastholdt, at hun, der i mange Aar har lidt af Tuberkler, aldrig har haft med nogen anden Mandsperson at gøre, samt endelig, at en af hendes Kønorganer foretagen Undersøgelse nærmest konkluderer til, at hun har været Genstand for immissio penis, om end dog næppe ved Vold.

I hvor vel der saaledes under Sagen er oplyst meget, der taler for Rigtigheden af den sidst omhandlede mod Arrestanten rejste Sig-

telse, skønnes der dog ikke ved det oplyste at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til mod hans Benægtelse at dømme ham, i hvilken Henseende navnlig skal fremhæves, at Anmeldelse om dette Arrestantens Forhold først er fremkommet saa lang Tid efter, at det er passeret, og under Omstændigheder, der synes at tale for, at Anmeldelsen er sket nu for derigennem at opnaa, at Arrestanten fjernes fra Hjemmet.

Idet Arrestanten som Følge af det anførte vil være at frifinde, for saa vidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 16, vil han i øvrigt være at anse efter dens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 106. Forhenværende Hestehandler, Agent **Bay Welling**
(Jensen efter Ordre)

contra

Gaardejer Niels Andersen, kaldet Højholt (Ingen),

betræffende en Hestehandel.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 7 Oktober 1902: Indstævnte, Gaardejer Niels Andersen, kaldet Højholt, af Vester Alling, bør til Citanten, Hestehandler Bay Welling, Nykøbing Falster, betale 748 Kr. 71 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 24 Januar 1900, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Juni 1904: Citanten, Gaardejer Niels Andersen, kaldet Højholt, bør for Indstævntes, forhenværende Hestehandler Bay Wellings Tiltale i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanten 200 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Sagen er der af udenlandske sagkyndiges Skrifter angaaende Inkubationstiden for Hestens ondartede Lungesyge fremdraget Udtalelser, som staa i Strid med det veterinære Sundhedsraads Erklæringer, hvilke Udtalelser have været forelagte Sundhedsraadet, uden at dette, skøndt dertil opfordret, har fundet sig foranlediget til at ytre sig om dem. Under disse Omstændigheder og efter, hvad der i øvrigt foreligger, findes det betænkeligt at anse det tilstrækkelig godtgjort, at Hesten allerede paa Salgstiden var befængt med den Sygdom, hvoraf den døde.

Dommen vil derfor være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Underretten og Overretten findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve, hvorhos det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Underretten og Overretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Hestehandler, Agent Bay Welling, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Paa et i Randers den 5 Januar 1900 afholdt Marked afkøbte Indstævnte, daværende Hestehandler Bay Welling, der maa antages nu at være Agent i Aarhus, Citanten, Gaardejer Niels Andersen, kaldet Højholt, af Vester Alling, en mellemrød, 6 Aars Hoppe, der efter Aftale den følgende Dags Eftermiddag blev leveret ham paa »Hotel Randers« i den først nævnte Købstad, ved hvilken Lejlighed ogsaa den for Hoppen stiplede Købesum, der udgjorde 690 Kr., blev betalt. Ved Handelens Indgaaelse garanterede Citanten, at Hoppen var fri for skjulte Fejl, hvorom han yderligere — som det maa antages den samme eller den følgende Dag — udstedte et skriftligt Bevis, hvori det hedder, at han indestaar for, at Hoppen er »fri for skjulte Fejl og reel til Brug, i modsat Fald er jeg villig til at tage den tilbage og tilbagebetale paa-løbne Omkostninger skadesløst«. Hoppen, der efter Afleveringen den 6 Januar opstaldedes i Hotellets Stald, blev den næste Dags Morgen med Banen transporteret til Nykøbing paa Falster, hvor Indstævnte den Gang var hjemmehørende, og hvor den efter dens Ankomst den 8 Januar om Eftermiddagen blev opstaldet af Indstævntes Karl, der imidlertid straks mærkede, at den ikke var rask, og da Indstævnte, der samme Dags Aften kom tilbage fra Randers, den næste Morgen fik Underretning herom, lod han straks Dyrlæge Okkels i Nykøbing tilkalde. Nævnte Dyrlæge, der straks tog Hoppen under Behandling, har i en den 17de s. M. afgiven Erklæring udtalt, at den ved Undersøgelsen den 9 Januar frembød nærmere beskrevne Symptomer paa Lungesyge, af hvilken Sygdom han efter en fornyet Undersøgelse samme Dags Eftermiddag erklærede den at lide, hvorefter han fik den isoleret. I de derefter følgende Dage kom der — i Følge Erklæringen — udfor den nederste Del af Lungerne paa begge Sider stigende Dæmpning ved bronchøs Respiration, der kom rustfarvet Flod af Næsen, og Hesten hostede af og til. Den 15de Januar forværredes Tilstanden

meget, og om Formiddagen den 16de s. M. døde Hoppen. Angaaende en samme Dags Eftermiddag foretagen Obduktion af Hoppen hedder det dernæst i bemeldte Erklæring: »Højre Lunges forreste Lap var adhæreret til Brystvæggene. Paa Lungernes nederste Del lidt Fibrin-belægning. Lidt over den nederste Halvdel af begge Lunger var Sæde for en Fortætning. Overfladen her meget mørk. Ved Gennemskæring af Lungerne saas i det angrebne Parti flere Sekvastre af en lysegul Farve fra Hasselnøds til Hønseægs Størrelse. Det angrebne Lungevæv havde en meget mørk Farve, enkelte Steder grønlig. Omkring en stor Del af Sekvastrene var Vævet gangrænøst henflydende. I Bronchieerne og Luftrøret fandtes en graalig, ildestinkende Vædske. Hjærtetekødet affarvet og meget mørt.« Sluttelig udtalte Dyrlægen i Erklæringen, at den ommeldte Hoppe var død af Lungesyge, og at der ingen Tvivl var om, at den havde haft Sygdommen i sig, forinden Indstævnte købte den paa Randers Marked, hvorhos det tilføjedes, at Sygdommens Udvikling maaske nok var fremskyndet ved Rejsen til Nykøbing, men at Lungesygen sikkert alligevel var brudt frem.

Under nærværende Sag har derefter Indstævnte, idet han har paa-staaet, at Citanten i alt Fald i Følge den af ham overtagne Garanti er pligtig at skadesløsholde ham for Misligholdelse af den indgaaede Handel, i første Instans søgt Citanten dels til Tilbagebetaling af den oven nævnte Købesum for Hoppen 690 Kr., dels til Betaling af forskellige med dens Opstaldning, Transport, Pasning og Fodring, Syge-behandling m. m. forbundne Udgifter 72 Kr. 71 Øre, tilsammen 762 Kroner 71 Øre, med Fradrag af et ved Salg af dens Hud indkommet Beløb af 14 Kr., altsaa 748 Kr. 71 Øre tillige med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24 Januar 1900, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paa-staaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, hvorhos han har nedlagt en subsidiær Paastand, hvorimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Den oven nævnte, af Dyrlæge Okkels afgivne Erklæring er af ham som Vidne under Sagen bleven edelig bekræftet, hvorved han har til-føjet, at den Sygdom, hvoraf Hesten fandtes lidende, var »Hestens ondartede Lungesyge«, hvilken Sygdom efter det foreliggende maa antages at være infektiøs, og foruden at Indstævnte har henvist til — hvad ogsaa maa anses in confesso under Sagen — at nævnte Sygdom paa det Tidspunkt, da den ommeldte Handel blev afsluttet, var almindeligt udbredt i Randers og Omegn, og at der allerede herefter maa være Formodning for, at Hoppen, forinden den blev solgt ham, har været angreben af Sygdommen, har han til Støtte for, at dette i Virkeligheden ogsaa har været Tilfældet, paaberaabt sig dels Dyrlæge Okkels's Erklæring, dels en af det veterinære Sundhedsraad den 8de Maj 1900 afgiven Erklæring, hvori udtales, at Hoppen maa have været smittet af »Hestens ondartede Lungesyge« forinden Salget til Indstævnte. Sundhedsraadet, for hvilket Sagens Dokumenter gentagende have været forelagte, har derhos i en Erklæring af 7de Februar 1902 udtalt, at da man ikke ved ondartet Lungesyge kender en saa kort Inkubationstid som den, der maatte forudsættes, saafremt den omhandlede Hest først var bleven smittet under dens Ophold i Randers,

maa det bestemt antages, at Hesten har været smittet før Salget, hvilken Udtalelse Raadet paa ny har bekræftet i en den 5 Februar 1903, medens Sagen henstod for Overretten, afgiven Erklæring, hvori det hedder, at Raadet betragter det som ganske udelukket, at Hesten kan være bleven smittet efter Salget.

Af Citanten er det derimod gjort gældende, at Hoppen i al den Tid, han har ejet den, har været sund og frisk, og at dette ogsaa var Tilfældet, den Gang han solgte den til Indstævnte, og at Hoppen derfor maa være bleven smittet efter at være kommen i Indstævntes Besiddelse. I sidst nævnte Henseende har Citanten særlig anbragt — hvad der ogsaa maa anses oplyst ved et af ham foranstaltet Tingsvidne — at der i den Stald paa »Hotel Randers«, hvori Hoppen, som oven meldt, blev indsat efter Afleveringen, i den sidste Halvdel af December 1899 havde været opstaldet en Staldforpagteren tilhørende Hest, der led af ondartet Lungesygge, for hvilken Sygdom den paa-gældende Dyrlæge, der havde den under Behandling, vel ved Juletid 1899 havde erklæret den helbredet, men uden at Stalden derefter var bleven desinficeret, og Citanten har gjort gældende, at Indstævnte, der af Staldforpagteren fik at vide, at dennes Hest havde haft Lungesygge, har gjort sig skyldig i grov Uagtsomhed ved ikke desto mindre at opstalde den af ham købte Hoppe i Stalden og derefter ved Vintertid at sende den en saa lang Vej som fra Randers til Nykøbing paa Falster, hvilket efter Citantens Formening har fremskyndet Sygdommens Udbrud inden Forløbet af det Tidsrum, som muligvis er Lungesygens almindelige eller gennemsnitlige Inkubationstid. Under det ommeldte Tingsvidne have dernæst fire i Vester Alling boende Mænd, af hvilke de tvende ere Citantens Naboer, og de to andre tjente hos Citanten henholdsvis som Karl og som Daglejer paa det Tidspunkt, den ommeldte Handel blev indgaaet, forklaret, at de til Stadighed have færdedes i Citantens Hestestald i den Tid, den omhandlede Hoppe var opstaldet der, men at de hverken af Citanten eller andre have hørt eller selv have iagttaget, at enten Hoppen eller nogen anden til Citantens Besætning hørende Hest har været angreben af Lungesygge, og overensstemmende hermed er der under Tingsvidnet afgivet Forklaring af Husmand Anders Andersen, ligeledes af Vester Alling, der sammen med Citanten kørte ind til Randers den 5 Januar 1900, da Hoppen skulde sælges, ved hvilken Lejlighed den var forspændt Vognen, hvorhos bemeldte Anders Andersen har forklaret, at Hoppen paa Vejen til Randers ikke viste Tegn paa, at den var syg, men at den tvært imod var kvik og tilsyneladende godt tilpas. Ligesom det dernæst, efter hvad de nævnte Vidner i saa Henseende have forklaret, maa antages, at »Hestens ondartede Lungesygge« ikke har grasseret i Vester Alling eller Egnen der omkring paa det Tidspunkt, tidt ommeldte Hoppe blev solgt til Indstævnte, saaledes har under et andet, den 4 Marts 1902 paa Citantens Foranstaltning optaget Tingsvidne Dyrlæge Kristensen af Lime, der siden Aaret 1890 har været den eneste i Vester Alling praktiserende Dyrlæge, og som ogsaa maa antages siden nævnte Aar at være bleven benyttet som saadan af Citanten, bekræftet en af ham den 5 Januar s. A. afgiven skriftlig Erklæring, hvorefter »Hestens ondartede Lungesygge« ikke har hersket i Vester Alling og altsaa ikke heller i Citantens Besætning, i den Tid, Vidnet har praktiseret i denne By, hvorhos

Dyrlæge Kristensens Erklæring videre gaar ud paa, at den omhandlede Hoppe efter hans Overbevisning absolut ikke har bragt Smitten med fra Vester Alling, idet Sygdommen paa det paagældende Tidspunkt i Randers og Omegn var af en saa overordentlig ondartet Natur, at det vilde være næsten utænkeligt, at Hoppen kan have været befængt med Smitten fra Hjemmet, uden at Sygdommen siden skulde have optraadt paa Citantens Gaard.

Medens det nu vel efter de foreliggende Oplysninger ikke kan være Tvivl underkastet, at den under Sagen omhandlede Hoppe kort efter, at den var gaaet ud af Citantens Besiddelse, har vist sig at være lidende af »Hestens ondartede Lungesygge«, er det derimod ikke oplyst, at den tidligere har frembudt noget som helst Tegn paa denne Lidelse, hvad tvært imod de af Dyrlæge Kristensen samt de oven nævnte fem, i Vester Alling boende Mænd afgivne Vidneforklaringer tale imod, og selv om det, navnlig i Betragtning af det veterinære Sundhedsraads Erklæringer, ikke desto mindre med Sikkerhed kunde forudsættes, at Hoppen før Salget til Indstævnte har været inficeret af det Smitstof, der har fremkaldt den nævnte Sygdom, mangler der i alt Fald Føje til at antage, at denne Lidelse paa Salgstiden havde naaet et saadant Udviklingstrin, at den, selv ved en derpaa rettet Undersøgelse, allerede da har været iagttagelig.

Under disse Omstændigheder og selv forudsat, at ondartet Lungesygge hos Hesten overhovedet maatte kunne henføres under de saakaldte skjulte »Fejl« — hvad Citanten ikke har bestridt — kan imidlertid Indstævnte hverken som Følge af den af Citanten paatagne Garanti eller i Følge almindelige Retsgrundsætninger gøre noget berettiget Krav paa Skadesløsholdelse hos Citanten for det af ham ved Hoppens Død lidte Tab, og idet Citanten herefter ikke kan være pligtig enten at tilbagebetale den for den ommeldte Hoppe modtagne Købesum eller at tilsvare Indstævnte de Udgifter, som denne efter Købet af Hoppen i Følge det oven anførte vil have afholdt paa samme, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes Indstævnte at burde godtgøre Citantens Processens Omkostninger for begge Retter med 200 Kroner.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 259.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Charles Peter Petersen, kaldet **Gottliebsen** (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 August 1905: Arrestanten Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, der-

under Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsen, til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Peter Petersen, kaldet Gottliebsen, der tiltales for Tyveri, er født den 17de November 1885 og foruden 4 Gange før sit 18de Aar at være straffet for Tyveri, anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23de Januar 1904 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 23 April 1904 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 29de Oktober 1904 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanten har den 25de November 1903 frastjaalet Urmager Georg Ekelund 4 tilsammen til 90 Kr. vurderede Ure, som beroede i et uden for bestjaalnes Forretning anbragt Udhængsskab, som Arrestanten voldelig opbrød.

Arrestanten har den 21 Juni d. A. frastjaalet Murersvend Hans Peter Hansen et til 5 Kr. vurderet Par Benklæder, som beroede frit fremme i en Stald i Chr. VII.s Palæ, til hvilken Arrestanten havde uhindret Adgang, og hvor han havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt.

Den 24de s. M. har Arrestanten frastjaalet Premierløjtnant Johannes Nicolai Nyholm 2 Veste og et Par Støvler, hvilke tilsammen til 14 Kr. vurderede Genstande beroede dels i et Klædeskab, som Arrestanten aabnede med den til samme hørende, i Skabet siddende Nøgle, dels frit fremme i bestjaalnes Værelse, til hvilket Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved at aabne en til Værelset førende Dør med den til samme hørende Nøgle, der hang frit fremme paa Dørkarmen, synlig for enhver, som indfandt sig uden for Døren.

Den 4de Juli d. A. om Morgenen ved 6-Tiden har Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til Beværtningen Aabenraa Nr. 20, Kld., gennem den fra Gaarden, hvortil Adgangen var uhindret, til Beværtningens Køkken førende Dør.

Denne Dør, der var aflaaaset med en indvendig siddende Nøgle, af hvilken et Stykke stak frem paa Dørens udvendige Side, aabnede Arrestanten ved at dreje Nøglen om med en Knibtang,*) med hvilken han omfattede det fornævnte Stykke af Nøglen.

I Beværtningen stjal Arrestanten derefter en Vest og et Par Benklæder, hvilke tilsammen til 20 Kr. vurderede Genstande hang frit fremme, og et kontant Beløb af 90 Øre, som beroede i en Gasautomat, hvis Plombe Arrestanten frabrød.

Den 13de s. M. ved Middagstid har Arrestanten i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Loftskammer i Gernersegade Nr. 45 ved med Vold at aabne den til Kammeret førende Dør. I dette stjal Arrestanten derefter nogle Beklædningsgenstande og et Ur, hvilke tilsammen til 80 Kr. vurderede Genstande beroede dels frit fremme, dels i et uafaaaset Skab.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 275.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Christian Brændgaard (Def. Winther),

der tiltales for Betleri.

Dragsholm Birks Politirets Dom af 24 Juli 1905: Arrestanten Peder Christian Brændgaard bør straffes med Tvangsarbejde i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 August 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Tegner og Sinding, betaler Arrestanten Peder Christian Brændgaard 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

*) Skal være Niptang.

taler Tiltalte Peder Christian Brændgaard til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Peder Christian Brændgaard, der under denne fra Dragsholm Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales for Betleri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han i 3—4 Dage før sin Anholdelse den 11 Juli d. A. har levet af Betleri, idet han paa forskellige Steder i nævnte Jurisdiktion tilbetele sig Spise- og Drikkevarer og derhos tog mod de Penge, i alt henved 1 Kr., som Folk gav ham.

Arrestanten, som er født den 25 December 1860 og tidligere 6 Gange straffet for Betleri — en Gang tidligere for Løsgænger — senest i Følge Hassing-Refs Herreders Politirets Dom af 30te Januar d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 42 Dage, vil nu for sit anførte Forhold paa ny være at anse efter nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 60 Dage.

Bemeldte Dom — — — vil altsaa være at stadfæste.

Nr. 271.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lars Karl Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Brandstiftelse.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 28 Juli 1905: Arrestanten Lars Karl Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede i Erstatning til »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« 1827 Kr. og til oven nævnte Larsine Sofie Jensen 50 Kr., samt betale alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Nøkkentved, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Steinthal, betaler Arrestanten Lars Karl Nielsen 15 Kr. til hver.

De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Karl Nielsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Karl Nielsen, der er født den 30te Oktober 1872 og tidligere i Følge Dom er anset ved Lejre Herreds Ekstrarrets Dom af 23de November 1888 efter Straffelovens § 281, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltalt for Brandstiftelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det Forhold, hvorfor han er sat under Tiltale, under følgende nærmere Omstændigheder:

Søndag den 25de Juni d. A. havde Arrestanten sviret fra Kl. ca. 11 Formiddag til 4 Eftermiddag i Onsved By. Ved sidst nævnte Tid kom Arrestanten, der beboede et af Gaardejer Henriksen lejet straa-tækt Bindingsværks Hus i Onsved By, hjem. Arrestanten var da alene i Huset, idet hans Husholderske var gaaet til en Gaard i Nærheden. Han lagde sig paa sin Seng, læste lidt i en Avis og faldt i Søvn. Efter et Par Timers Søvn vaagnede Arrestanten. Han vil i længere Tid have ønsket at blive sin Husholderske Larsine Sofie Jensen kvit, og besluttede nu at afbrænde Huset, efter hvad han har angivet, for paa denne Maade at komme ud af Forholdet til hende. Arrestanten vil da endnu ikke ganske have forvundet Følgerne af sin Svir, men han var dog efter sin egen Erkendelse fuldstændig klar paa, hvad han foretog sig.

Arrestanten iværksatte straks den fattede Beslutning, idet han fra Stuen, hvor hans Seng stod, begav sig ud af Huset og ind i Loen i Husets østre Ende, hvor han satte en brændende Fyrstik til Straataget i Loen, der var uden Loft. Efter at have forvisset sig om, at Ilden brændte i Taget, gik han tilbage til Stuen og lagde sig paa Sengen, hvor han forblev, indtil en Nabo, der fra sin Have havde bemærket Ilden, gjorde Anskrig.

Vinden var østlig, og Huset, der laa i Øst til Vest, nedbrændte fuldstændigt. Ilden forplantede sig yderligere til Gaardejer Henriksens ca. 50 Alen Vest for Huset liggende Svinehus, der ligeledes nedbrændte, medens Svinene reddedes.

De nedbrændte Bygninger var forsikrede i »Den alm. Brandforsikring for Landbygninger«.

Ved Branden brændte tillige Husholderskens Bohave, der var uforsikret.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 281. Da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshusarbejde findes passende, og da Arrestanten ved Dommen rettelig er tilpligtet, efter derom af de vedkommende nedlagt Paastand, at betale i Erstatning til »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger« og fornævnte Larsine Sofie Jensen henholdsvis 1827 Kr. og 50 Kr., vil Dommøn — — — — i det hele være at stadfæste.

Nr. 267.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Emil Keller (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 27 Juli 1905: Arrestanten Peter Emil Keller bør straffes med Tvangsarbejde i 90 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 August 1905: Potitiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne M. Carlsen og C. A. Olsen, betaler Arrestanten Peter Emil Keller 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Emil Keller til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Emil Keller, der er født den 25 November 1854, og som tidligere har

været straffet mange Gange for Betleri, senest ved Højesterets Dom af 27 Marts d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, tiltales under denne fra Falsters vestre Herreds Politiret hertil indankede Sag paa ny for Betleri, og ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med det i øvrigt under Sagen oplyste, er det godtgjort, at han den 20de Juli d. A. i Forening med en anden Person har betlet forskellige Steder i Sønder Kirkeby Sogn.

For dette Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Tvangsarbejde i 90 Dage.

Mandag den 23 Oktober.

Nr. 176.   **Købmand Charles Hindborg** (Ingen)

contra

Handelsrejsende Conrad Petersen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Købmand Charles Hindborg, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 108.   **Købmand Pjetur Bjarnarson** (Asmussen)

contra

Faktor eller Handelsbestyrer Jon Laxdal som Kasserer og Inkassator for Sildefangstselskabet »Isfirdingur« (Ingen),

betræffende Prisen paa et Parti Sild.

Isafjord Købstads Ekstrarets Dom af 20 November 1900: Indstævnte, Pjetur M. Bjarnarson, Købmand paa Isafjord, betaler Sagsøgeren, Handelsbestyrer Jon Laxdal som Kasserer for Sildefangstselskabet »Isfirdingur«, 396 — tre Hundrede niti seks — Kroner, med

5 pCt. Renter fra den 1 August 1900, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Dommen at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsøverrets Dom af 16 December 1901: Ekstrarettens Dom bør staa ved Magt. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de af Appellanten tilvejebragte Bevisligheder, derunder de i den indankede Dom ommeldte Vidneforklaringer, maa der gaas ud fra, at der i Begyndelsen af Juli Maaned 1900 paa en for Sildefangstselskabet »Isfirdingur« forbindende Maade er mellem ham og Sildefangstformanden Gudmundur Hjaltason truffet en Aftale, hvorefter Selskabet i den nærmest følgende Tid skulde levere Appellanten Sild til en Pris af 6 Kroner pr. Tønde under Forudsætning af, at han tog i alt 50 Tønder. Appellanten har derhos som Grund til, at han ikkun har modtaget de i Dommen ommeldte 22 Tønder Sild, paaberaabt sig, at den nævnte Aftale er bleven misligholdt fra Selskabets Side; men dette er uden tilstrækkelig Støtte i de under Sagen foreliggende Oplysninger, hvorefter det navnlig ikke kan antages, at de Sild, der bleve tilbudte Appellanten udover de 22 Tønder, vare bedærvede eller af en saa ringe Beskaffenhed, at han kunde være berettiget til, som sket, at refusere dem.

Herefter har Appellanten vel ikke Krav paa, at den aftalte Pris lægges til Grund ved Bestemmelsen af Vederlaget for de omhandlede 22 Tønder Sild; men paa den anden Side vil Indstævnte ikke kunne fordre en højere Pris end den, der til den paagældende Tid maatte anses som den almindelige Pris paa Sild, der paa Isafjord solgtes i saa store Partier som det af Appellanten modtagne, og da denne Pris efter Sagens Oplysninger maa antages ikke at have oversteget 8 Kroner pr. Tønde, vil han ikkun være at tilpligte at betale Indstævnte 176 Kroner med Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Købmand Pjetur M. Bjarnarson, bør til Indstævnte, Faktor eller Handelsbestyrer Jon Laxdal som Kasserer og Inkassator for Sildefangstselskabet »Isfirdingur«, betale 176 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 1 August 1900, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Denne Sag er i første Instans blevet anlagt for Isafjord Syssels Ekstraret af Faktor Jon Laxdal som Kasserer og Inkassator for Sildefangstselskabet »Isfirthingur«, imod Købmand Pjetur M. Bjarnarson, til Betaling af 396 Kroner, som Vederlag for 22 Tønder Sild, som bemeldte Købmand skal have købt hos Sildefangstselskabet i Juli Maaned f. A., og blev Sagen sluttet ved Ekstrarettens Dom den 20 November f. A., saaledes at Pjetur Bjarnarson ved Dommen blev tilpligtet at betale Sagsøgeren for Underretten, Jon Laxdal som Kasserer for Sildefangstselskabet »Isfirthingur«, 396 Kr. med 5 pCt. Renter fra Stævningens Dato den 1ste August 1900, indtil Betaling skete, men Sagens Omkostninger blev hævede.

Denne Dom har Købmand Pjetur M. Bjarnarson appelleret til Overretten, med Stævning udstedt den 21 Februar d. A., og nedlagt de Paastande her for Retten, at Dommen bliver forandret saaledes, at der fra Domsgælden trækkes 264 Kr., men subsidiært, at han, Appellanten, kun bliver dømt til at betale 7 Kr., eller i det højeste 8 Kr., for hver Tønde Sild, at Indstævnte Jon Laxdal bliver mulkteret for nogle i Saggivelsesdokumenterne for Underretten indeholdte Udladelser, og at han bliver dømt til at betale Sagens Omkostninger for begge Retter med et efter Rettens Skøn tilstrækkeligt Beløb. Indstævnte Jon Laxdal nedlægger den Paastand paa Sildefangstselskabets Vegne, at Ekstrarettens Dom bliver stadfæstet og at Appellanten bliver dømt til at betale Sagens Omkostninger for Overretten med et efter Rettens Skøn passende Beløb.

Appellanten har indrømmet det for Overretten, hvilket han ogsaa indirekte synes at have gjort for Ekstrarettens den 4de Oktober f. A., at han hos Sildefangstselskabet »Isfirthingur« i Juli Maaned f. A. har købt 22 Tønder Sild, og at han er pligtig til at erlægge Betaling til Selskabet for denne Sild. Der er derfor nu ingen Tvist om dette Punkt. Men Parterne er uenige om Prisen. Silden blev afleveret, den 11te og 12te Juli forrige Aar 11 Tønder og den 15de og 16de sammes endnu 11 Tønder. De første 11 Tønder blev Appellanten beregnede til en Pris af 24 Kr. pr. Tønde, i alt 264 Kr., og de sidste 11 Tønder til 12 Kr. pr. Tønde, i alt 132 Kr., eller tilsammen 396 Kroner, som er det tildømte Beløb.

Principaltil vil Appellanten ikke betale mere end 6 Kr. pr. Tønde og paastaar derfor, at 264 Kr. skal trækkes fra det tildømte Beløb, men subsidiært har han samtykket i at betale 7 Kr. eller i det højeste 8 Kr. for hver Tønde Sild. Tvisten i denne Sag drejer sig nu alene om, hvilken Pris Appellanten skulde betale for Silden. Appellanten siger, at han har faaet Løfte om at erholde Silden for 6 Kroner pr. Tønde og at en formelig Kontrakt om denne Pris er blevet afsluttet imellem ham og Indstævnte eller Formanden for Sildefangsten, Gudmundur Hjaltason, eller Sildefangstselskabet »Isfirthingur«. Men Indstævnte har bestemt nægtet, at en saadan Kontrakt er bleven afsluttet med forbindende Virkning for Selskabet »Isfirthingur«. Og overfor denne Benægtelse har Appellanten ikke bevist, at Silden er blevet ham lovet for en bestemt Pris, in casu for den foranførte Pris. Ganske vist har nogle Vidneforklaringer i Sagen oplyst Omstændigheder, som pege i den Retning, at Appellanten skulde have faaet Sildetønden for

6 Kr., for saa vidt som han købte 50 Tønder hos Sildefangstselskabet. Men nu er det anerkendt, at han hos Selskabet ikke har taget mere end 22 Tønder, skøndt han havde aaben Adgang til mere Sild hos samme, og han kan derfor ikke fordrer den før bemeldte Pris under Henviſning til disse Vidneforklaringer, som heller ikke i andre Henseender er saa bestemte eller klare, at de kan betragtes som lovfuldt Bevis i Sagen angaaende Prisen paa Silden ligeoverfor Indstævntes Benægtelse. Der maa derfor gaas ud fra, at der ikke er blevet afsluttet nogen Kontrakt om Prisen paa Silden, da Appellanten tog denne, og var da, i Følge almindelige Regler, Indstævnte berettiget til at bestemme Prisen paa den af ham solgte Vare. Det skal tillige bemærkes, at han ikke synes at have ansat den af Appellanten modtagne Sild til en højere Pris, end den paa Isafjord paa dette Tidspunkt, før og efter Midten af Juli Maaned f. A., for Sild af samme Slags almindelige, i Følge Vidnesbyrd, som er blevet fremlagte under Sagen og som for saa vidt ikke synes at være blevne modsagte. Appellantens Paastand om en lavere Pris paa Silden end den, som den indankede Dom er gaaet ud fra, kan, i Følge dette, ikke tages til Følge.

Naar Appellanten har paastaaet Indstævnte mulkeret for nogle i Saggivelses-Dokumenterne for Underretten fremkomne Udladelser, saa er disse ikke af den Beskaffenhed, at de krænke Rettens Værdighed, og er der derfor ikke Anledning til at tage denne Paastand til Følge.

Da Overretten ligeledes tiltræder Underrettens Bestemmelse af Sagens Omkostninger, bliver bemeldte Dom i Overensstemmelse med det foranførte i alle Maader at stadfæste. Efter Omstændighederne anses det for rigtigt, at Sagens Omkostninger for Overretten ligeledes ophæves.

Tirsdag den 24 Oktober.

Nr. 13. Tørvefabrikant **Kristen Møller** (Nellemann)

contra

Overretssagfører **Bjarne Johnsen** som Mandatarius for Fyrbøder **Jens Frank Andersen** (Ingen) eller nu denne sidst nævnte (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at afskedige den indstævnte Fyrbøder.

Fjends Nørlyng Herreders Politirets Dom af 23 December 1902: Tørvefabrikant Kristen Møller af Sparkær bør til Overretssagfører Johnsen af Viborg som Mandatarius for Fyrbøder Jens Frank Andersen af Sparkær betale 252 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 26de Maj 1902, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 9 November 1903: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betaler Citanten, Tørvefabrikant Kristen Møller, til Indstævnte, Overretssagfører Johnsen som Mandatarius for Fyrbøder Jens Frank Andersen, 20 Kr. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Jens Frank Andersen efter Sagens Indankning for Højesteret har tilbagekaldt den Overretssagfører Bjarne Johnsen meddelte Mandaturfuldmagt, hvorefter Andersen efter meddelt fri Proces selv har ladet give Møde for Højesteret.

Ved de i den indankede Dom omhandlede, mellem Parterne vekslede Breve om Indstævntes Antagelse som Fyrbøder kan det ikke anses godtgjort eller endog gjort sandsynligt, at der har fundet nogen Aftale Sted mellem Parterne, hvorefter Forholdet mellem dem har været stiftet som bindende for begge Parter for hele Tørvesæsonen 1902, og det er heller ikke paa anden Maade godtgjort, at nogen saadan udtrykkelig Aftale har fundet Sted. Da det nu heller ikke efter de foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan antages, at der bestaar nogen stedlig Sædvane, hvorefter Indstævnte i Strid med, hvad der ellers gælder i lignende Arbejdsforhold, har haft Krav paa, at Forholdet skulde vedvare indtil Sommersæsonens Udløb, vil Appellanten allerede af disse Grunde være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos de nedenfor nævnte Salærer, som tilkomme de for Indstævnte ved Optagelsen af nogle Tingsvidner og for Højesteret befalede Sagførere, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Tørvefabrikant Kristen Møller, bør for Indstævnte, Jens Frank Andersens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler nævnte Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 120 Kroner, hvorhos der tillægges Sagfører Schou og Overretssagfører Borch Jacobsen i Salarium henholdsvis 30 Kroner og 10 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saa lydende: Idet Indstævnte, Overretssagfører Johnsen i Viborg som Mandatarius for Fyrbøder Jens Frank Andersen af Sparkær, har anbragt, at Citanten, Tørvefabrikant

Kristen Møller af Sparkær, havde fæstet hans Mandant som Fyrbøder for Tørvesæsonen 1902, nemlig fra 1 April til 1 September, eller muligvis længere, saafremt Vejret tillod det, men at Citanten, da han Lørdag den 24 Maj f. A. udbetalte Indstævntes Mandant dennes Ugeløn med 18 Kr., meddelte sidst nævnte, at han ikke længere havde Brug for ham og at han maatte forlade Tjenesten, har han under nærværende Sag i første Instans ved Politiretten søgt Citanten til Betaling af Løn for den tilbagestaaende Tid indtil 1ste September 1902 med 252 Kr., tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Politiretsklagens Dato den 26 Maj f. A., indtil Betaling sker. Ved Politiretsdommen er denne Paastand tagen til Følge, og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens denne har procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Parternes Procedure og Sagens øvrige Oplysninger, at Indstævntes Mandant, efter i Slutningen af Aaret 1901 skriftlig at have forespurgt Citanten, hvor længe Tørvesæsonen varede, og efter herpaa at have faaet til Svar, at »de« plejede at lave Tørv fra 1ste April til 1ste September, den 23 December 1901 indfandt sig hos Citanten i Sparkær for at forhandle med denne om Engagement, samt at han derefter, som det maa antages den 28de s. M., fra Mors, hvor han den Gang var bosiddende, tilskrev Citanten, at han og hans Søn agtede at overtage Pladsen, »som der blev aftalt mellem os den ²³/₁₂«, nemlig han selv fra 1 April at regne, om Vejret tillod det, og »Drengen« fra 1 Maj 1902. Indstævntes Mandant udtalte derhos i Brevet, at han ønskede at leje en Lejlighed i Nærheden af Arbejdspladsen for om muligt at tage Familien med »i Sommer«, samt at faa Græsning til en Ko, hvorhos han anmodede Citanten om Svar angaaende Lejligheden, idet han saa senere vilde »rejse derop og gøre Akkord«. Som Svar herpaa tilskrev Citanten under 7 Januar f. A. Indstævntes Mandant, at han havde modtaget dennes Brev, »hvoraf jeg ser, at Du kommer til mig i Sommer med din Søn«; Citanten tilføjede derhos, at han nok skulde lade Indstævntes Mandant vide, »naar vi skal begynde« samt hvor vidt han kunde faa fat i en Lejlighed til ham, hvad han dog betvivlede, eftersom der var stor Mangel paa Lejligheder. Indstævntes Mandant og dennes Søn traadte derefter i Foraaret 1902 i Arbejde hos Citanten, idet først nævnte, der havde angivet at være Fyrbøder, blev ansat som saadan, medens Sønnen blev sat til at køre Tipvogne; Indstævntes Mandant erholdt ugentlig udbetalt 18 Kr. i Løn og hans Søn 12 Kr.

Citanten — der har erkendt, at han efter den 24 Maj f. A. at have udbetalt Indstævntes Mandant Løn for den forløbne Uge betydede denne, at han ikke længere kunde bruge ham som Fyrbøder, idet han dog samtidig tilbød ham andet Arbejde — har til Støtte for sin Frifindelsespaastand villet gøre gældende, at Indstævntes Mandant ligesom de øvrige Arbejdere i Citantens Mose var engageret ugevis og derfor maatte kunne afskediges uden Varsel ved Udløbet af en Uge, men heri vil der imidlertid ikke kunne gives ham Medhold; thi efter Indholdet af de mellem Citanten og Indstævntes Mandant vekslede Breve, og naar henses til, at sidstnævnte efter det oplyste paatænkte, som det maa antages med hele sin Husstand, at flytte til Sparkær i Foraaret

1902, maa der gaas ud fra, at Forholdet mellem Citanten og Indstævntes Mandant har været stiftet som bindende for begge Parter for hele Tørvesæsonen 1902, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at det efter de Forklaringer, der under en af Citanten efter Sagens Indbringelse for Overretten foranstaltet Vidneførsel ere afgivne af tvende Vidner, i øvrigt er det sædvanlige, at Arbejderne og deriblandt Fyrbøderne ved Mosebrugene i Sparkær antages ugevis og ikke har fast Løn, med mindre de faa Akkordarbejde, ligesom det maa anses at være uden nogen Betydning, at Indstævntes Mandant har faaet sin Løn udbetalt ugevis. Da Citanten derhos mod Indstævntes Benægtelse ikke har godtgjort, at Indstævntes Mandant, som af Citanten yderligere paaberaabt, under sit Engagement hos Citanten har gjort sig skyldig i nogen Pligtforsømmelse af saadan Beskaffenhed, at den kunde berettigede Citanten til uden Varsel at afskedige ham, der ej heller kunde være pligtig til at paatage sig andet og, som det maa forudsættes, ringere lønnet Arbejde, maa Citanten saaledes anses at have været uberettiget til, som sket, uden Opsigelse at bringe Indstævntes Mandants Tjenesteforhold til Ophør.

Som Følge heraf maa det billiges, at Citanten ved Politiretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det paastævnte Beløb, mod hvis Størrelse Citanten ingen særlig Indvending har fremsat, tillige med Renter af samme som paastaaet, og bemeldte Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanten efter Omstændighederne findes at burde tilpligtes at godtgøre Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten med 20 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Onsdag den 25 Oktober.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Frederik Christian Henriksen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 August 1905: Arrestanten Hans Frederik Christian Henriksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Nyholm, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte
Hans Frederik Christian Henriksen til Højesterets-
sagførerne Liebe og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans
Frederik Christian Henriksen, der tiltales for bedrageligt Forhold, er
født den 10 Oktober 1856 og her i Landet anset: ved Odense Køb-
stads Ekstrarets Dom af 19 August 1870 efter Straffelovens § 233,
jfr. §§ 228, 29 og 57, med 18 Slag Ris og ved Københavns Amts
nordre Birks Ekstrarets Dom af 18 Oktober 1889 efter Straffelovens
§ 228 med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Arrestanten har derhos den 26de Marts d. A. her ved Retten for
Overtrædelse af Fæsteloven vedtaget en Bøde paa 100 Kr.

Endelig er Arrestanten i England i 1884 for Tyveri anset med
6 Maaneders Fængselsarbejde og 5 Aars Strafarbejde og i 1901 for
Bedrageri i sin Fæstevirksomhed anset med 18 Maaneders Fængsels-
arbejde.

I Følge Arrestantens egne Forklaringer i Forbindelse med det i
øvrigt under Sagen oplyste er dennes Omstændigheder følgende:

I Marts Maaned dette Aar tog Arrestanten, som i London havde
et Fæstekontor, her til Staden, hvorfra han gennem en Miss Wright,
der under Arrestantens Fraværelse bestyrede hans Kontor i London, i
engelske Blade lod indrykke Avertissementer, hvorefter danske Piger
søgte Plads som Tjenestepiger i England gennem Arrestantens nævnte
Kontor.

Til de Damer, der reflekterede paa disse Avertissementer og i
den Anledning henvendte sig til Miss Wright, opgav denne Navn paa
en eller flere pladssøgende her i Danmark, og opfordrede samtidig de
reflekterende til herom at indlede Korrespondance med Pigerne under
Adresse H. Henrichsen, Dosseringen Nr. 6 her i Staden.

Under Sagen foreligger der en Korrespondance med 5 engelske
tyendesøgende, hvoraf fremgaar, at disse gennem Kontoret have faaet
Anvisning paa en eller to Tjenestepiger, Marie Hansen og Karen Masen,
til hvem de efter den opgivne Adresse har sendt Tilbud om Tjeneste
hos dem.

Paa samtlige disse Breve er der den 1 April d. A. til de nævnte
Damer afsendt Svar, skrevne med Arrestantens Haand, men frem-
trædende som hidrørende fra en anden pladssøgende, der underskriver
sig Anna Petersen.

Af*) disse Breve, der i det væsenlige er af enslydende Indhold, meddeler Anna Pedersen, at Marie Hansen — i enkelte tillige, at Karen Masen — har taget en anden Plads i London, men har henvendt sig til Brevskriverinden, som nu tilbyder sin Tjeneste paa nærmere anførte Betingelser og samtidig stiller i Udsigt, at hun vil kunne formaa to af sine Veninder, nemlig Christine Petersen og Hanne Petersen, hvem hun giver en rosende Karakteristik af, til at tage Plads hos de paagældende eller andre engelske reflekterende.

Idet hun tilføjer, at ingen af dem har Penge til at afholde Rejseudgifter, anmoder hun om, at der, saafremt Fæstemaalet gaar i Orden, maa blive sendt dem hver de i saa Henseende fornødne Penge.

Paa disse Breve indløb der Svar fra de paagældende 5, der eventuelt vilde entrere med Brevskriverinden, hvorefter Arrestanten under 6 April paa ny sendte et af ham skrevet og med Anna Petersens Navn underskrevet Brev til hver af de 5 Personer, hvoraf fremgik, at hun eller en af de anførte Veninder var villige til at modtage Pladsen og at tiltræde Rejsen, saa snart der indløb et nærmere bestemt Beløb til Rejsepenge, hvilke Penge skulde sendes under Adressen O. B. Hainrichsen, Reverdilsgade 4³, hvor Arrestanten da boede under dette Navn.

Som Svar paa disse Breve indløb der i Løbet af godt en Uges Tid Anvisninger under den opgivne Adresse fra 4 af de paagældende Personer, nemlig fra Mrs. Rebecca Marks, fra F. Pells, G. Waldy og N. Humphrys, indeholdende Rejsepenge fra først nævnte, 135 Kroner, idet hun fæster samtlige 3 Piger, og fra hver af de andre 45 Kroner 65 Øre, idet hver af disse havde modtaget Anna Pedersens Tilbud.

Medens ikkun den først nævnte af disse Anvisninger kom Arrestanten i Hænde, forinden han den 13 April d. A. blev anholdt, er de øvrige 3 efter Rettens Rekvisition af Postvæsenet udleveret til Retten.

Sigtelsen mod Arrestanten gaar nu ud paa, at han i den Hensigt svigagtig at fravende de paagældende engelske Damer de forlangte Rejsepenge, overfor dem har indledt og ført de nævnte Forhandlinger, uden at der stod virkelige pladssøgende bag ved, idet de af ham angivne Tjenestepiger kun er fingerede Personer.

Her imod har Arrestanten gjort gældende, at Anna Petersen er en virkelig eksisterende Person, der har henvendt sig til ham for gennem hans Fæstekontor i London at opnaa Plads der Steds, at samtlige de af ham i hendes Navn skrevne Breve ogsaa virkelig hidrører fra hende, men kun er nedskrevne af ham efter hendes Anvisning, idet hun ikke var det engelske Sprog tilstrækkelig mægtig til selv at kunne føre en Korrespondance paa engelsk, at hun, naar hun samtidig indledede Forhandlinger med flere engelske Damer og forlangte Rejsepenge sendt fra hver af dem, kun har gjort dette for selv at være saa meget desto sikrere paa at faa en af Pladserne og for eventuelt samtidig at kunne skaffe sine nævnte Veninder en af Pladserne, at det var Hensigten, at Rejsepengene skulde tilbagesendes de paagældende, med hvem Fæstemaalet ikke blev indgaaet, samt at

*) Skal være I.

Arrestanten kun ved sin Anholdelse blev forhindret i at tilbagesende det af ham modtagne Beløb fra Mrs. Marks.

Rigtigheden af disse Arrestantens Opgivender har nu imidlertid ikke kunnet kontrolleres, idet Arrestanten paa det bestemteste har vægret sig ved at opgive Adressen paa den nævnte Anna Petersen, hvilken Adresse Arrestanten vil have været bekendt med, ligesom han ogsaa har nægtet at give Oplysninger, der kunde lede til Udfindelsen af Anna Petersens angivne to Veninder og Pigerne Marie Hansen og Karen Masen, skønt han har erklæret at kunne give saadanne Oplysninger.

Som Grund til denne bestemt gennemførte Vægning ved at yde Bidrag til Sagens Oplysning har Arrestanten fremført ganske futile og intet sigende Omstændigheder, hvortil intet Hensyn vil kunne tages.

Da nu Rigtigheden af hans Opgivender bestemt modsiges:

Ved hele Foretagendets trafikmæssige Karakter,
ved den snedige Omhyggelighed, hvormed Arrestantens Kontor og senere hans eget Forhold til Sagen søges sløret,

ved at Arrestanten efter, som foran nævnt, at være bleven mulkeret for Overtrædelse af Fæsteloven, søger andet Logi og herfra under et paataget Navn fører Foretagendet videre,

ved, at nogle af Brevene fra Anna Pedersen giver det Udseende af, at hun tjener hos O. B. Hainrichsen og Frue, Reverdilsgade Nr. 4, 3dje Sal, og endelig

ved, at det trods Arrestantens Anbringende om, at det har været hans Hensigt at tilbagesende Rejsepengene til Mrs. Marks, maa anses for godtgjort, at han allerede ved sin Anholdelse heraf havde forbrugt 10 Kr., da Arrestanten i Øjeblikket, bortset fra Pengene fra Mrs. Marks, var ganske blottet for Subsistensmidler, hvorfor han ogsaa til sin Kontorbestyrerinde havde sendt gentagne indtrængende Anmodninger om snarest at sende ham Penge, da hans Fæstevirksomhed i London efter Oplysninger, givne af hans Kontorbestyrerinde, til Dels var baseret paa Svindel, da han, som nævnt, har søgt at lægge Sagens Oplysning Hindringer i Vejen, og da hans Forklaringer under Sagen i det hele har været i høj Grad tilbageholdende, vaklende og indbyrdes modsigende, findes det — yderligere henset til Arrestantens Fortid, herunder navnlig, at han tidligere i England er straffet for lignende bedrageriske Forhold — ikke betænkeligt at forkaste Arrestantens foranførte Forklaring og at slaa fast, at han ved hele sit foran nævnte Forhold har tilsigtet at besvige de paagældende engelske Damer.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 251, til Dels jævnfør § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Torsdag den 26 Oktober.

Nr. 243. Højesteretssagfører Jensen

contra

Carl Christian Johansen, Emil Sophus Viggo Nobel og Carl Salomon (Def. Hindenburg),

der tiltales: Johansen for Bedrageri, Nobel for Tyveri og Salomon for Meddelagtighed i Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli 1905: Arrestanterne Carl Christian Johansen, Villiam Lauritz Jørgensen, Emil Sophus Viggo Nobel samt de Tiltalte August Axel Torbensen, Hans Valdemar Emanuel Nielsen og Carl Salomon bør straffes, Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Johansen i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, Jørgensen og Nobel hver især i 2 Aar, og de Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Gottschalch, 35 Kr., udredes af Arrestanterne og de Tiltalte, en for alle og alle for en, dog saaledes af heraf udredes af Arrestanten Johansen ikke ud over $\frac{29}{30}$, af Arrestanten Jørgensen ikke ud over $\frac{16}{30}$, af Arrestanten Nobel ikke ud over $\frac{1}{30}$, af Tiltalte Torbensen ikke ud over $\frac{5}{30}$, af Tiltalte Nielsen ikke ud over $\frac{3}{30}$ og af Tiltalte Salomon ikke ud over $\frac{15}{30}$. I Salær til Overretssagfører Sally udreder Arrestanterne Johansen og Jørgensen samt de Tiltalte Nielsen og Torbensen, en for alle og alle for en, 35 Kr. I Salær til Prokurator Nissen udreder Arrestanten Nobel 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Christian Johansens, Emil Sophus Viggo Nobels og Carl Salomons Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de oven nævnte Tiltalte, en for alle og alle for en, til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Christian Johansen og Villiam Lauritz Jørgensen samt de Tiltalte August Axel Torbensen og Hans Valdemar Emanuel Nielsen tiltales for Bedrageri, Arrestanten Jørgensen tillige for Meddelagtighed i Tyveri,

Tiltalte Carl Salomon tiltales for Meddelagtighed i Bedrageri og Arrestanten Sophus Viggo Emil Nobel tiltales for Tyveri.

Arrestanten Johansen er født den 11 Juli 1879 og — i Følge Dom — bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Maj 1902 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved samme Rets Dom af 30te Juli 1904 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten Jørgensen . . .

Arrestanten Nobel er født den 23de April 1872 og bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Marts 1901 efter Straffelovens § 228 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 13 Februar 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 237, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tvende mod ham i 1891 og 1902 henholdsvis for Tyveri og for Ran indledede Undersøgelser her ved Retten er paa Grund af manglende Bevis sluttede uden Tiltale.

Tiltalte Torbensen . . .

Arrestanten Nielsen . . .

Tiltalte Salomon er født den 22de August 1873 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20de Oktober 1900 efter Straffelovens § 203, jfr. Lov af 11te Maj 1897 Nr. 80, med Tvangsarbejde i 120 Dage.

Ved Arrestanterne Johansens og Jørgensens samt de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er de overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

I Tiden fra December 1904 og indtil 27 Marts d. A. har Arrestanten Johansen svigagtig fravendt

Instrumentmager Fr. Preisler,
Instrumentmager Hans Julius Liisberg,
Bundtmager Herman Frantz Neumann,
Boghandler Ferdinand Kamla,
Instrumentmager Jørgensen og
Grosserer Jacob Berner Worre

forskellige Varer, saasom Kikkerter, Pelsværk, Albums m. m. af samlet Værdi 74 Kr.

I Forening med Arrestanten Jørgensen har samme Arrestant i samme Tidsrum svigagtig fravendt

Glarmester Julius August Petersen,
Mødehandlerinde Jutta Olsen,
Børstenbinder Prehn,
Glarmester Anders Vilhelm Borgkvist,
Elektropletfabrikant Carl Chr. Drewsen,
Instrumentmager Fr. Preisler,
Symaskinefabrikant Georg Julius Olsen,
Boghandler Larsen,
Herreekviperingshandlerne Jensen & Lundholm,

Bundtmager Chr. Hansen og
Glarvester Albert Christensen

forskellige Varer, saasom en Standlampe, et Spejl, Beklædningsgenstande o. l. af samlet Værdi 160 Kr. 50 Øre.

I Forening med Tiltalte Torbensen har Arrestanten Johansen i samme Tidsrum svigagtig fravendt

Manufakturhandler Ove Theodor Steenberg,
Sadelmager Niels Peter Rasmussen Christensen og
Papirhandler Georg Holm

Beklædningsgenstande, en Ridepisk og en Citytaske samt et Skilderi af samlet Værdi 25 Kr. 50 Øre.

I Forening med Tiltalte Nielsen har Arrestanten Johansen i Januar Maaned d. A. svigagtig fravendt

Frk. Marie Hansen og
Blikkenslagermester Hans Christian Olsen

Varer af Værdi 10 Kr.

I Forening med Tiltalte Torbensen har Arrestanterne Johansen og Jørgensen i Februar Maaned d. A. svigagtig fravendt Apoteker Steenbuch Medicin til Værdi 1 Kr. 32 Øre.

I Forening med Tiltalte Nielsen har de samme Arrestanter den 2den Januar d. A. svigagtig fravendt Detailhandler Ludvig Monberg og Kaffehandlerske Karen Christoffersen Varer til samlet Værdi 18 Kroner.

Samtlige disse Bedragerier er forøvede saaledes, at en eller to af de paagældende uden Betalingshensigt har indfundet sig hos de paagældende handlende, hvor de under forskellige urigtige Foregivender, i Reglen støttede ved Sikkerhedsstillelse af værdiløse eller omtrent værdiløse Laanesedler, har formaaet de handlende til at udlevere Varerne paa Kredit, hvorefter de har fjernet sig med dem og i intet Tilfælde senere har gjort noget Skridt til at betale, hvad de saaledes blev skyldige.

Den 14 Januar d. A. har Arrestanterne Johansen og Torbensen endvidere svigagtig fravendt Grosserer Thomas Schatt Petersen Holst 18 Kr. i rede Penge, som de uden Tilbagebetalingshensigt har formaaet ham til at laane dem mod Sikkerhed i nogle saa godt som værdiløse Laanesedler.

Den 27 Marts d. A. har Arrestanterne Johansen og Jørgensen i Forening svigagtig fravendt Agent William Sperlings Hustru et kontant Beløb af 8 Kr., som det ikke har været deres Hensigt at tilbagebetale, idet de i Strid med Sandheden overfor hende angav, at de af hendes Mand var sendt hjem til hende med en Assistenshusseddell, som hun skulde betale med anførte Beløb.

Intet af disse Pengebeløb har Arrestanterne senere tilbagebetalt.

Endelig har Arrestanten Johansen den 21 Januar d. A. indfundet sig hos Blomsterhandlerske Frk. Rose Bauer, hvor han uden Betalingshensigt begærede sig udleveret en Palme af Salgsværdi 8 Kroner paa Kredit.

Da hun ikke vilde indlade sig herpaa, blev han grov, men ved Hjælp af en til Stede værende Herre blev han sat udenfor uden at opnaa, hvad han tilsigtede.

Arrestanten Johansen har derhos gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Dag kort før Jul 1904 indfandt han sig i Trikotagehandler Lars Peter Nielsen og Hustrus Butik i Esbjerggade, hvor han, idet han foregav at ville købe en strikket Vest, fik Tilladelse til at iføre sig en saadan, hvorefter han, der i Virkeligheden tilsigtede bedragerisk at faa Vesten, hvis Pris var 5 Kr. 75 Øre, udleveret paa Kredit, foregav at ville betale førstkommende Lørdag og stille en Laaneseddel paa en Frakke som Sikkerhed.

Medens nu Arrestanten, der fremkom med løgnagtige Foregivender om Laanesedlens og den pantsatte Frakkes Værdi, efter sin Forklaring ved at snakke med Nielsens Hustru vil have opnaaet dennes Samtykke til at beholde Vesten paa Kredit, maa det i Følge de af fornævnte Nielsen og Hustru afgivne beedigede Forklaringer anses bevist,

at Nielsens Hustru netop vægrede sig ved at modtage Laanesedlen eller overhovedet overlade Arrestanten Vesten paa Kredit,

at hun, da hendes Mand kort efter kom til Stede, satte ham ind i Situationen, og

at Manden derefter, idet han nægtede at overlade Arrestanten Vesten paa Kredit, bestemt paalagde ham at afføre sig Vesten, men

at Arrestanten hertil svarede: »Saa kan de følge mig,* og i det samme fo'r ud af Butikken medhavende Vesten.

Herefter findes dette Forhold at maatte tilregnes Arrestanten som Ran, i hvilken Henseende Aktionsordren ikke kan anses til Hinder.

De tidligere nævnte Tiltalte, saavel som Arrestanterne — der foruden de nævnte Bedragerier har begaaet en Del flere, hvorom de ikke har kunnet give nærmere Oplysning — har i enkelte Tilfælde selv forbrugt eller beholdt de saaledes erhvervede Koster, men i de fleste Tilfælde har de solgt eller pantsat dem til forskellige og derefter delt og forbrugt de derved erhvervede Penge.

Saadanne Salg af bedragerisk erhvervede Koster har de navnlig foretaget til Tiltalte Salomon.

For saa vidt angaar de ovenfor nævnte Bedragerier har de saaledes solgt Koster, hidrørende fra 15 forskellige af disse til samlet Beløb 196 Kr., til denne Tiltalte, som gennemgaaende betalte de ham solgte Varer langt under disses Værdi.

Denne Tiltalte har erkendt, at han fra Tiden hen imod afvigte Jul har været paa det rene med, at de nævnte to Arrestanter, som kom jævnlig i den af ham bestyrede Beværtning og her hyppig slog Handler af om Sager, der var ganske nye og ubrugte, erhvervede disse ved Bedragerier.

Medens nu denne Tiltalte forud for nævnte Tidspunkt baade har opfordret dem til at skaffe ham enkelte nærmere betegnede Genstande og ogsaa har afkøbt dem saadanne — hvad han efter sin Forklaring, der for saa vidt ikke findes at kunne forkastes, vil have gjort i Tro til, at de erhvervede disse Sager paa lovlig Vis — har han erkendt, at han efter nævnte Tidspunkt i stort Omfang har for en betydelig under Kosternes virkelige Værdi liggende Betaling afkøbt dem Varer, som de falbød ham i hans Beværtning, uanset at Tiltalte nu var ganske paa det rene med, paa hvilken Maade, herunder specielt ved

Sikkerhedsstillelse af værdiløse eller saa godt som værdiløse Laanesedler, de erhvervede de anførte Koster.

For saa vidt endelig Arrestanterne Jørgensen og Nobel tiltales henholdsvis for Meddelagtighed i Tyveri og for Tyveri, er Sagens Omstændigheder følgende:

Arrestanten Jørgensen har tilstaaet, at han og Arrestanten Nobel Natten mellem den 24de og 25de Februar d. A. paa Nørrebrogade kom i Selskab med Bogholder Peter Bundgaard, som derefter trakerede dem med Drikkevarer paa to forskellige Beværtninger.

Ved Bortgangen fra den sidste af disse i Ravnsborggade inviterede Bundgaard Arrestanten med hjem paa et Glas Øl, og idet de fulgtes derfra, lagde Arrestanten Mærke til, at Arrestanten Nobel fulgte efter dem. Efter at Arrestanten med Bundgaard var kommet ind i dennes Lejlighed, Dosseringen Nr. 50, viste det sig imidlertid, at der ikke var noget Øl, og da Bundgaards Kone opfordrede Arrestanten til at gaa, erklærede Arrestanten sig villig hertil, hvorefter han ledsaget af Bundgaard gik ned i Ejendommens Gang. Her saa Arrestanten Arrestanten Nobel staa, og idet denne nu sagde noget, som Arrestanten ikke rigtig hørte, trængte han sig ind paa Bundgaard paa en saadan Maade, at Arrestanten forstod, at det var hans Mening at bestjæle denne.

Arrestanten Jørgensen forstod vel nu, at Arrestanten Nobel vilde bestjæle Bundgaard, men foretog sig intet til Støtte herfor, hvorimod han straks efter foreslog Arrestanten Nobel, at de skulde gaa, og uden for Gadedøren viste Nobel Arrestanten et Ur, som han erklærede, at han havde frastjaalet Bundgaard, og de enedes nu om at pantsætte Uret til fælles Fordel, hvad de derefter ved neden nævnte Bybud iværksatte den paafølgende Dag, hvorefter de delte Udbyttet af Pantsætningen.

Arrestanten Nobel har, efter først at have benægtet den ommeldte Nat at have været sammen med Arrestanten Jørgensen og Bundgaard, erkendt Rigtigheden af Arrestanten Jørgensens Forklaring om, hvad der passerede, indtil de tvende sidst nævnte sammen forlod Beværtningen i Ravnsborggade for at følges til Bundgaards Hjem.

Idet Arrestanten videre har forklaret, at han derefter begav sig til sit Hjem paa Frederiksberg, har han med Bestemthed fastholdt, at han ingen som helst Andel har i det begaaede Tyveri.

Det af Arrestanten Jørgensen omforklarede Ur, der er kommet til Stede under Sagen og er vurderet til 35 Kr., er af Bundgaard genkendt som det ham ved denne Lejlighed frastjaalne.

Dette Vidne har under Ed afgivet en med Arrestanten Jørgensens overensstemmende Forklaring om, hvad der passerede, indtil de kom ud paa Trappegangen fra Vidnets Lejlighed,

Hans videre Forklaring gaar dernæst ud paa, at idet han kom herud, saa han her en Person, hvem han senere med Bestemthed har gønkendt i Arrestanten Nobel; denne hilste »God Aften« paa Vidnet, og idet han samtidig greb denne mellem Benene, lod han falde en Bemærkning som: »Skal vi lege lidt sammen?« og idet Arrestanten Jørgensen nu stod bag ved Vidnet, trængte Medarrestanten sig tæt ind paa Vidnet, som mærkede hans Hænder foran paa sin Mave.

Vidnet forlangte nu, at de skulde fjærne sig, hvad de ogsaa gjorde, og straks efter opdagede Vidnet, at han var bleven bestjaalet

for sit Ur, som, uden at han havde mærket det, var bleven løst fra Vesten, hvori Kæden hang.

Dette Vidnes Hustru, Anna Dorthe Mortensen, har ligeledes under Ed forklaret, at hun den nævnte Nat sad oppe for at vente paa sin Mand.

Fra Vinduet saa hun nu denne og Arrestanten Jørgensen passere forbi og lagde Mærke til, at en Person, som hun vel ikke med Bestemthed har kunnet genkende i Arrestanten Nobel, men som ganske lignede denne, kom listende bag ved dem.

Efter at hendes Mand og Arrestanten Jørgensen var kommen ind i Lejligheden, trak hun sig tilbage, men hørte, da hendes Mand kort efter fulgte Arrestanten ud paa Gangen, Støj herfra, og da hun nu gik herud, saa hun to Mandspersoner staa tæt op ad Manden, og at disse straks efter forsvandt sammen ud ad Gadedøren.

Straks efter udtalte hendes Mand, at han var bleven bestjaalen for sit Ur.

Endelig har Bybud Anders Peter Juel Petersen under Ed forklaret, at han den 25 Februar d. A. om Formiddagen af Arrestanten Jørgensen blev anmodet om at pantsætte det fornævnte Ur paa Assistentshuset, hvad han ogsaa gjorde.

Han har derhos forklaret — og denne Forklaring stemmer med Arrestanten Jørgensens — at saavel før som umiddelbart efter Pantsætningen opholdt Arrestanten Jørgensen sig sammen med en Person, hvem Vidnet med Bestemthed har genkendt i Arrestanten Nobel, og som fulgtes derfra sammen med Arrestanten Jørgensen.

Herefter — og idet det særlig bemærkes, at Arrestanten Nobel, hvis Fortid kendetegner ham som en tyvagtig Person, der særlig giver sig af med at bestjæle berusede Personer under lignende Omstændigheder som her, gentagende tidligere ved en haardnakket Benægtelse har søgt at fri sig for de mod ham rettede Sigtelser — findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at forkaste denne Arrestantens Forklaring og til i Overensstemmelse med den af Arrestanten Jørgensen afgivne Tilstaaelse at statuere, at disse Arrestanter i Forening har begaaet det her omhandlede Tyveri.

I Henhold til det anførte vil Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Johansen dels i Medfør af Straffelovens § 237, efter dens § 230, 1ste Stk., dels efter Straffelovens § 251, til Dels jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar,

Arrestanten Jørgensen . . . med lige Arbejde i 2 Aar,

Arrestanten Nobel efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med lige Straf,

de Tiltalte Torbensen og Nielsen . . . med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage,

og Tiltalte Salomon efter Straffelovens § 251, jfr. § 55, efter Omstændighederne med lige Straf.

Nr. 47. Forhenværende Bestyrer **Søren Larsen**
(Dietrichson efter Ordre)

contra

Gaardejer **Jens Christiansen** (Ingen),

betræffende Appellantens Krav paa Betaling for leverede Varer.

Dronninglund Herreds Rets Dom af 17 Marts 1904: Indstævnte, Gaardejer Jens Christiansen af Store Stensig, bør til Bestyrer Søren Larsen af Gærum Brugsforening betale 391 Kr. 21 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 5te Marts f. A., indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1904: Citanten, Gaardejer Jens Christiansen, bør for Tiltale af Indstævnte, forhenværende Bestyrer Søren Larsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Gæsteretten ophæves. I Procesomkostninger for Overretten betaler Indstævnte til Citanten 50 Kroner, der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Frederikshavn Købstads Fogedrets Dekret af 7de Oktober 1904: I den ovenfor registrerede og vurderede Hest dekretedes derefter Rettens Udlæg at være sket med Forbehold af enhver bedre Ret.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa det antages, at Appellanten er rette Sagsøger. Det fremgaar nemlig af disse, at den Indstævnte af Appellanten som Bestyrer af Gærum Brugsforening tilstaaede Kredit for Varer er given for Appellantens egen Regning og Risiko, hvorfor denne ogsaa, da han i August 1903 fratraadte sin Stilling som Bestyrer, fyldstgjorde Foreningen for de paagældende Beløb.

Af de paa Appellantens Opgørelse, der i alt lyder paa 391 Kroner 21 Øre, opførte Varer har Indstævnte benægtet at have modtaget en af Majsmel og Klid bestaaende Post paa 21 Kroner 50 Øre, og da det ikke er godtgjort, at denne Varepost er leveret ham, vil det nævnte Beløb ikke kunne tilkendes Appellanten. Derimod har Indstævnte ikke bestridt at have modtaget de øvrige paa Opgørelsen opførte Varer, og han har derhos ikke oplyst noget til Støtte for sit Anbringende om at have betalt Appellanten mere, end Opgørelsen udviser, i hvilken Henseende bemærkes, at der i Følge de foreliggende Oplysninger, hvorefter Indstævnte i et ikke ringe Omfang har modtaget Brugsforeningsvarer fra Appellanten paa Kredit, ikke findes at kunne være nogen Formodning for, at han, som af ham anbragt, har betalt

forskellige af de under Sagen omhandlede Varer kontant ved Modtagelsen. Indstævnte vil herefter være at tilpligte at betale Appellanten 369 Kroner 71 Øre med Renter deraf som paastaaet.

Processens Omkostninger findes at burde ophæves i alle Instanser. Som Følge heraf vil en af Indstævnte den 7 Oktober f. A. foretagen Udlægsforretning hos Appellanten for de denne ved den indankede Dom idømte Procesomkostninger efter Appellantens derom nedlagte Paastand være at ophæve.

Det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær vil være at udrede af det offentlige.

Det maa have sit Forblivende ved den i Dommen udtalte Misbilligelse.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Jens Christiansen, bør til Appellanten, forhenværende Bestyrer Søren Larsen, betale 369 Kroner 71 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 Marts 1903, til Betaling sker. Processens Omkostninger i alle Instanser ophæves. Den oven nævnte Udlægsforretning ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 100 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende, gæsteretsvis behandlede Sag har Indstævnte, forhenværende Bestyrer af Gærum Brugsforening Søren Larsen, nu i Frederikshavn, i 1ste Instans nedlagt Paastand om, at Citanten, Gaardejer Jens Christiansen af Store Stensig, tilpligtes at betale ham 391 Kr. 21 Øre, som Citanten efter Indholdet af Gæsteretsstævningen — i hvilken Indstævnte angives at være Bestyrer af Gærum Brugsforening — skal være Indstævnte skyldig »i Følge tidligere tilstillet Regning«, tillige med Renter deraf, 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 5 Marts 1903, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Gæsteretsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu — efter at Sagen under en af ham tidligere iværksat Appel af samme er bleven afvist fra Overretten ved dennes Dom af 20 Juni d. A. paa Grund af en Mangel ved Appelstævningens Forkyndelse — paa ny indanket Sagen her for Retten, hvor han principaliter ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig fuldstændig frifunden for Indstævntes Tiltale samt derhos har nedlagt nogle subsidiære Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Efter at Indstævnte i 1ste Instans havde nedlagt Paastand om Dom i Henhold til den af ham fremlagte Stævning, begærede Citanten, der gav Møde ved Sagfører, Specifikation fremlagt, hvorefter Indstævnte paa Sagens følgende Tægtedag fremlagde en Opgørelse med Overskrift »Regning til Jens Christiansen, Stensig Understed, fra Søren Larsen,

Gærum Brugsforening, hvilken Opgørelse falder i 4 hver for sig holdte Dele, og hvorefter Citanten for Kolonialvarer var skyldig til Rest 51 Kr. 61 Øre, for Foderstoffer m. m. til Rest 208 Kr. 93 Øre, for Frø 121 Kr. 50 Øre og for Slagteriaffald 9 Kr. 17 Øre. Paa Sagens næste Tægtedag opfordrede Citanten endvidere Indstævnte til at fremlægge »den mellem Parterne førte Kontrabog«, hvornæst Indstævnte efter haft yderligere Anstand fremlagde en Kontrabog, der er betegnet med et Nummer og Citantens Navn, hvorimod Navnet paa Sælgeren ikke findes anført i Bogen. Bemeldte Kontrabog angaar udelukkende Kolonialvarer, leverede i Tiden fra 19de December 1899 til 16 Marts 1903, og det Afsnit af den oven ommeldte, af Indstævnte fremlagte Opgørelse, der vedrører Citanten leverede Kolonialvarer, hvilket Afsnit omfatter Tiden fra 11 Juni 1900 til 27 September 1902, ses for saa vidt at være overensstemmende med Kontrabogen, som den omfatter alle de Poster i denne, ud for hvilke der ikke i Bogen findes anført et »Betalt« eller et Mærke, der maa antages at have samme Betydning. Citanten afgav derefter et Tilsvar, der gik ud paa, at han kun erkendte at skyldte Indstævnte for Kolonialvarer 5 Kroner 92 Øre, idet saadanne Varer paa en enkelt Gang nær vare betalte kontant, at han mente at skyldte i alt 50 Kr. til Rest paa leverede Foderstoffer, men at han, forinden han udtalte sig nærmere, opfordrede Indstævnte til at godtgøre, at den fremlagte Regning (Opgørelse) var i Overensstemmelse med hans Bøger — hvilket Citanten hævdede, at den umuligt kunde være — samt at disse Bøger vare ordentlig førte, at han anerkendte Rigtigheden af Regningen paa Frø, 121 Kr. 50 Øre, men at han ikke kunde erkende at være noget skyldig for Slagteriaffald, da saadant altid af ham var betalt kontant, hvorefter Citanten paastod sig frifunden mod at betale 5 Kr. 92 Øre + 50 Kr. + 121 Kroner 50 Øre eller i alt 177 Kroner 42 Øre, idet han endnu bemærkede, at Brugsforeningens Formand, der stadig førte Tilsyn med Forretningen, til ham havde udtalt, at han efter Bøgerne kun skyldte et Par Hundrede Kroner. Efter at Indstævnte imidlertid i sit Gensvar havde erklæret sig ude af Stand til at fremlægge Bøgerne paa Grund af, at disse tilhørte Brugsforeningen, erklærede Citanten i sit følgende Indlæg, at han i Anledning af denne Paastand fandt sig foranlediget til at opfordre Indstævnte til at godtgøre, om han overhovedet var berettiget til at indtale Brugsforeningens Tilgodehavende hos Citanten, idet han, indtil Indstævnte havde efterkommet den saaledes stillede Opfordring, maatte paastaa sig frifunden. Indstævnte undlod imidlertid at føre noget Bevis for sin Competence til at optræde som Sagsøger, idet han i saa Henseende, næst at bemærke, at han ikke kunde fremlægge Bøgerne i Retten eller disponere over disse, da de tilhørte Gærum Brugsforening, og da han ikke længere var Bestyrer af denne, indskrænkede sig til at gøre gældende, at da han i Følge Stævningen havde søgt Citanten til at betale til ham, uden at Citanten tidligere havde rejst nogen Indsigelse herimod, maatte den af Citanten nu fremsatte Indsigelse vedrørende Indstævntes Legitimation til Sagen anses for sent fremsat, saaledes at den mod Indstævntes Protest ikke vilde kunne komme i Betragtning.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold, idet det maa anses in confesso, at de Varer, til hvis Betaling

Indstævnte har søgt Citanten, ere udleverede denne fra Gærum Brugsforening, og derhos den Omstændighed, at Citanten, der efter Indholdet af Gæsteretsstævningen maatte gaa ud fra, at Indstævnte var Bestyrer af bemeldte Forening, ikke ved sit første Tilsvær har fundet tilstrækkelig Anledning til at betvivle Indstævntes Kompetence til i eget Navn at indtale, hvad Citanten skyldte for Varer, som han havde modtaget af Foreningen, ikke har kunnet afskære ham fra, efter at han under Sagens videre Gang gennem Indstævntes Procedure var kommen til Kundskab om, at Indstævnte var ude af Stand til at benytte Brugsforeningens Bøger til nærmere Oplysning under Sagen, at forlange, at Indstævnte — der yderligere under den fortsatte Procedure i 1ste Instans erklærede, at han ikke længere var Bestyrer af Foreningen — skulde godtgøre sin Beføjelse til i eget Navn at sagsøge Citanten for den under Sagen indtalte Fordring. Da Indstævnte nu ikke alene ikke har tilvejebragt noget Bevisdatum i saa Henseende, men han end ikke har gjort nogen Rede for sin formentlige Adkomst til den Fordring paa Citanten, der hidrører fra hans uberigtigede Mellemværende med Brugsforeningen, vil Citanten som Følge heraf, og uden at det bliver fornødent at komme ind paa de Indsigelser, som han har fremsat mod forskellige Poster i den oven ommeldte Regning, være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Medens Processens Omkostninger for Gæsteretten, hvor Citanten ikke har nedlagt nogen Paastand om Tilkendelse deraf, ville være at ophæve, findes Indstævnte at burde godtgøre Citanten Processens Omkostninger for Overretten med 50 Kr.

Det kan ikke billiges, at de med Gæsteretsakten fulgte Dokumenter, ogsaa Indlægene, ere vedlagte uden overensstemmende med § 4 i Loven af 19de December 1903 at være sammenheftede, at det ikke overensstemmende med Slutningen af bemeldte Lovparagraf er i Aktsbekræftelsen anført, hvor mange Stykker der følge Akten, og at Akten ikke, som foreskrevet i Frdg. 16de Januar 1828 § 8 in fine, er forsynet med Paategning om, naar den er bestilt, og naar den er udfærdiget.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 27 Oktober.

Nr. 257.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Ferdinand Dammschneider (Def. Lunn),

der tiltales for Uterlighed og Overtrædelse af Straffelovens §§ 166, 173 og 174.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 August 1905: Arrestanten Johan Ferdinand Dammschneider bør straffes med Forbedrings-

husarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Gottschalch, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 166 og 174, samt efter § 176, jfr. §§ 166 og 173. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Johan Ferdinand Dammschneider bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Johan Ferdinand Dammschneider, der er født den 18de Marts 1869 og ikke funden straffet ved Dom, tiltales for Uterlighed og Overtrædelse af Straffelovens §§ 166, 173 og 174.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Nogle Maaneder efter, at Arrestanten den 8 Maj 1898 havde indgaaet Ægteskab, tog han og hans Hustru sidst nævntes den 17de Oktober 1889 fødte Søster Ingeborg i Huset til sig som deres eget Barn, og har hun som saadan opholdt sig i Arrestantens Hus, indtil Arrestanten ved nærværende Sags Opkomst den 22de Marts d. A. blev anholdt.

Kort efter, at Ingeborg var bleven optagen i Arrestantens Hjem, begyndte denne, der havde fattet Tilbøjelighed for Ingeborg, at behandle hende uterligt, idet han for at tilfredsstille sin Sanselighed kyssede hende paa hendes Kønssdel.

Medens Arrestanten derefter indtil Aaret 1901 indskrænkede sig til at behandle hende paa den nævnte Maade, hvilket til Tider ogsaa skete, uden at Ingeborg, fordi hun sov, mærkede det, begyndte han i første Halvdel af sidst nævnte Aar med ogsaa at tilfredsstille sin Kønndrift ved, naar Ingeborg var kommen i Seng, at lægge sig oven paa hende og, uden at skille hendes Ben, at føre sit Lem ind mellem disse

---

Færdig fra Trykkeriet den 9 November 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 29.

Fredagen den 27 Oktober.

oppe ved Kønsdelen og uden at føre Lemmet ind i denne foretage Samlejebevægelser, til Sæden gik fra ham.

Med en kort Afbrydelse i Aaret 1901 vedblev Arrestanten med paa de nævnte Maader at tilfredsstille sin Sanselighed ved uterlig Behandling af Ingeborg, indtil det sidste Aars Tid før sin Anholdelse.

I dette sidste Tidsrum har Arrestanten, naar han søgte kønslig Tilfredsstillelse hos Ingeborg, hvilket skete saa godt som hver Aften, efter at have lagt sig oven paa hende og skilt hendes Ben, søgt at føre sit Lem ind i hendes Kønsdel og herunder gjort Samlejebevægelser, til Sæden gik fra ham. Medens Arrestanten ellers ved disse Lejligheder ikkun nogle faa Gange vil have faaet sit Lem lidt ind i Ingeborgs Kønsdel, fordi hun ømmede sig, har han, efter at han var bleven klar paa, at Ingeborg var frugtsommelig, i den aller sidste Tid før sin Anholdelse haft Samleje med hende paa almindelig Vis.

Arrestanten har endelig — dog tidligst i Aaret 1902 — nogle Gange formaaet Ingeborg til at gnide paa hans Lem, indtil Sæden gik fra ham.

Arrestanten har vel ikke for at faa Ingeborg til at føje sig efter ham anvendt nogen Vold mod hende, men har opnaaet dette ved paa forskellig Maade at overtale hende, og han har erkendt, at han var klar over, at det, han foretog sig med hende, var hende imod.

I Slutningen af Sommeren eller Begyndelsen af Efteraaret 1904 blev Ingeborg frugtsommelig, og ligesom hun, hvis Omdømme ogsaa i sædelig Henseende har været det bedste, bestemt har nægtet at have staaet i Forhold til nogen anden end Arrestanten, saaledes har ogsaa denne erkendt, at han ikke nærer Tvivl om, at hun er bleven be-svangret af ham.

Efter Sagens Slutning har Arrestanten tilbagekaldt sin Tilstaaelse, for saa vidt den gaar ud paa, at han har faaet Ingeborg til at gnide paa hans mandlige Lem, og for saa vidt han har erkendt tidligere end i Aaret 1902 at have behandlet Ingeborg uterlig paa anden Maade end ved at kysse hende paa Kønsdelen, men til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af Arrestantens Tilstaaelse findes der lige saa lidt at kunne tages noget Hensyn som til Arrestantens ligeledes efter Sagens Slutning fremsatte ubestyrkede Paastand om, at Ingeborg for et Par Aar siden selv har givet Anledning til, at han søgte Seng med hende.

Da der under Sagen er bleven rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han været indlagt til Observation paa Kommunespiti-

talets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 30 Juni d. A. afgivne Erklæring har udtalt, at Arrestanten vel ikke i almindelig Forstand er sindssyg eller aandssvag, men at han er i betydelig Grad psykisk abnorm og kan betegnes som stærkt degenereret, at han endvidere er i ikke ringe Grad neuropatisk, nærmest lidende af Neurastheni med nogle Symptomer paa Hysteri, at hans psykiske Abnormitet mest viser sig ved etisk Defekt og paa Følelseslivets Omraade, men at hans Intelligens ikke heller er normal, at hans Indsigt i Betydningen af de Forbrydelser, han har begaaet, er mangelfuld, og at hans Handlemaade maa antages at have været paavirket af hans psykiske Abnormiteter.

I Henhold til det anførte, og idet bemærkes, at den under Sagen for Ingeborg beskikkede Værge har nedlagt Paastand paa Straf for Arrestanten for det af ham mod Ingeborg efter hendes fyldte 12te Aar udviste Forhold, og at Arrestantens Forhold overfor hende forinden dette Tidspunkt ikke findes at kunne tilregnes ham som strafbart efter Straffelovens § 173 isoleret betragtet, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 166, 174 og 176, jfr. § 173, samtlige disse §§ sammenholdte med § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Mandag den 30 Oktober.

Nr. 180. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Viggo Emanuel Larsen (Def. Lunn),
 der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Marts 1905: Tiltalte Viggo Emanuel Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Casse og Overretssagfører Paludan, 20 Kr. til hver, og til Overretssagfører Høegh-Guldberg 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte delvis tilbagekaldt sin tidligere Tilstaaelse. Til denne Tilbagekaldelse, hvis Rigtighed er ganske ubestyrket, kan der imidlertid ikke tages Hensyn. For sit i Dommen beskrevne Forhold er Tiltalte i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, som i det væsentlige tiltrædes, rettelig anset efter Straffelovens § 202, jfr. til Dels § 203, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Viggo Emanuel Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fire Maaneder. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Dietrichson og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Viggo Emanuel Larsen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202, er født den 30 April 1861 og senest anset ved Viborg Landsoverrets Dom af 26de Maj 1896 efter Straffelovens §§ 203 og 101 med en Bøde til Statskassen af 60 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte har efter sin med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse den 19 Oktober f. A. med et Stykke af et Piskeskift slaaet sin den 23de August 1899 fødte Datter Valborg saaledes, at hun ved en 2 Dage senere foretagen Lægeundersøgelse befandtes som Følge af Slagene at være paa hele Legemets Bagflade, særlig Sædepartiet, besat med talrige fra Fingers Størrelse til Haandflades Størrelse hovne, i alle Regnbuens Farver spillende Ecchymoser, ligesom Strækkesiden af hendes Arme og Bagsiden af hendes Underkstremiteter befandtes at være Sæde for lignende (talrige) Ecchymoser.

Anledningen til Tiltaltes Adfærd var den, at Valborg var kommen hjem med iturevne Benklæder, og at Tiltalte, der tænkte sig, at hun var bleven behandlet uterligt, vilde have hende til at give ham en sandfærdig Beretning om det passerede.

Tiltalte er endvidere sigtet for Mishandling af sine henholdsvis den 18 Juni 1892 og 25 Juni 1895 fødte Sønner, Agner og Viggo, og maa det ved disses Forklaringer og det i øvrigt oplyste, derunder den af Eleonora Johanne Cathinka Hansen, der i Tiden 1 Maj 1902—12 April f. A. var Husholderske hos Tiltalte, afgivne beedigede Forklaring anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i Sommeren 1902 har fuldstændig i Blinde og uden at tænke paa, hvor han ramte, tilføjet Agner en Mængde Slag i Hovedet med en Kul- eller Fejeskuffe, at han samme Sommer i den fejlagtige Tro, at Agner havde taget hans Pibe, har slaaet ham saa voldsomt i Hovedet og paa Kroppen med en Pilekæp, at Agner i længere Tid begge Steder havde Mærker deraf, at Tiltalte i Sommeren 1903 med en Lineal har slaaet Agner i Panden saaledes, at der i denne fremkom en Flænge, samt at Tiltalte, hvis Hustru for nogle Aar siden afgik ved Døden og hvem Børnene derefter faldt til Byrde, siden Foraaret 1902 særdeles hyppigt, og til Tider næsten daglig, har pryglet Agner og Viggo, særlig den først nævnte, i en saadan Grad, at de til sidst af Frygt for Tiltalte forlod Hjemmet og i længere Tid holdt til paa et Høløft, indtil de i Begyn-

delsen af Efteraaret 1904 blev foranlediget optagne i det af »Foreningen for ulykkelig stillede Børns Redning« oprettede Hjem.

Tiltalte, der har erkendt, at han jævnlig med Stok eller Kæp har pryglet Agner og Viggo, naar han i deres Opførsel fandt Anledning til at revse dem, har i det hele ikke villet benægte Rigtigheden af det foranførte, men har gjort gældende, at han, bortset fra, at han mindes at have slaaet Agner med en Fejeskuffe, ingen Erindring har om at have slaaet Agner som ovenfor særlig anført.

Tiltalte har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 17de December f. A. afgivne Erklæring har udtalt, at Tiltalte ikke er sindssyg eller aandssvag, men at han, der er tarvelig begavet og meget defekt paa det etiske Omraade, har et ved Arv og ved Sygdom i de unge Aar noget svækket og abnormt reagerende Nervesystem, og at hans Hjernes abnorme Reaktion viser sig navnlig ved hans meningsløse, ustyrlige Hidsighed.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, jfr. til Dels § 203, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 91. Overretssagfører **Jens Thorvald Henriksen**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Skattedepartementet paa Statskassens Vegne
(den konstituerede Kammeradvokat),

betræffende Beregningen af et Promillegebyr.

I Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1890 er udtalt, at Promillegebyret findes at burde beregnes af 1,176,550 Kr. 32 Øre.

Højesterets Dom.

Under nærværende i Henhold til kgl. Oprejningsbevilling af 19 November f. A. stedfundne Appel foreligger Højesteret til Prøvelse alene Spørgsmaalet om Rigtigheden af Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Afgørelse med Hensyn til Beregningen af Promillegebyr. Efter Indholdet af Sportelreglementets § 23, sammenholdt med §§ 24 og 40, er det Sagens Værdi, som skal lægges til Grund for Beregningen af Promillegebyret, og da det efter det foreliggende maa antages, at denne Værdi for Sagens Parter ikke har oversteg 40000 Kroner, hvad ogsaa stemmer med den af V. Hansen for Landsover- samt Hof- og Stadsretten nedlagte alternative Paastand, vil Promillegebyret alene kunne

beregnes af det nævnte Beløb. Overensstemmende med den af Appellanten nedlagte Paastand vil Indstævnte derfor have at tilbagebetale Appellanten, som i sin Tid har betalt Gebyret, det herefter for meget beregnede Beløb, som efter hvad der under Sagen er uomtvistet, udgør 2274 Kroner, tillige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Højesteretsstævningens Dato den 10de December 1904.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves. Det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær og Godtgørelse for Udlæg bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Skattedepartementet paa Statskassens Vegne, bør til Appellanten, Overretssagfører Jens Thorvald Henriksen, betale 2274 Kroner tillige med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 10 December 1904, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsagfører Asmussen 80 Kroner samt i Godtgørelse for Udlæg 9 Kroner 35 Øre, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 20de Juni f. A. lod den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselbank under Paaberaabelse af, at der efter en til samme af Aktieselskabet »Etablissement National« den 14de December 1883 udstedt og den 17de s. M. tinglæst 1ste Prioritets Obligation, oprindelig stor 1200000 Kr., endnu skyldtes 1133510 Kr. 39 Øre, og at dette Beløb i Følge Obligationens Indhold var forfaldet til Betaling paa Grund af, at Obligationens den 11 December 1888 forfaldne Rente endnu ikke var fuldt betalt, idet der, efter at der i Maanederne Februar, Marts, April og Maj 1889 paa samme var afdraget i alt 18928 Kr. 31 Øre, endnu resterede 6575 Kr. 67 Øre, for bemeldte Restkapital med Renter og Omkostninger foretagne Eksekution i den pantsatte Ejendom, Matr. Nr. 66 i Københavns Vestervold Kvarter, »Etablissementet National« kaldet, og efter at Banken havde ladet tillyse Auktioner samt afholde 1ste og 2den Auktion over Ejendommen, overdrog den under 2 September f. A. sit Tilgodehavende efter bemeldte Panteobligation tillige med alle af den paabegyndte Retsforfølgning flydende Rettigheder til Indstævnte, Brygger Carl Jacobsen.

Citanten Vilhelm Hansen, der har erholdt tiltransporteret 4 ligeledes under 14 December 1883 udstedte og den 17de s. M. tinglæste Obligationer, hver af Paalydende 10000 Kr., med indbyrdes sideordnet 2den Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom, har nu under nærværende Sag under Anbringende af, at Landmandsbanken ved at lade foretage og derefter opretholde bemeldte Udlæg har handlet imod Aftaler, trufne

imellem denne og »Etablissement National«, paastaaet den ommeldte Eksekutionsforretning ophævet, eller Indstævnte tilpligtet imod Udlevering af Citantens Obligationer at betale disses paalydende Kapital med vedhængende Renter, hvorhos Citanten i alle Tilfælde har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger. Indstævntes Paastand gaar ud paa, at den paaankede Eksekutionsforretning stadfæstes, samt at han frifindes for Citantens Tiltale og tillægges Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand om Eksekutionsforretningens Ophævelse har Citanten nærmere anbragt, at der i Slutningen af Aaret 1888 eller i Begyndelsen af forrige Aar imellem Landmandsbanken og »Etablissement National« blev truffet den Aftale, at Banken til Dækning af den i December Termin 1888 efter den ommeldte Obligation forfaldne Rente skulde erholde indbetalt de Beløb, som Indstævnte, der havde lejet Serveringsretten i »Etablissement National«s Restaurationslokaler, i Vederlag herfor hver Maaned skulde erlægge, samt at Banken, der overensstemmende med denne Aftale, som oven anført, i Maanederne Februar, Marts, April og Maj f. A. erholdt indbetalt i alt 18928 Kr. 31 Øre, i Begyndelsen af Juni f. A. indvilgede i, at det Beløb, der da skulde erlægges af Indstævnte for den forløbne Maj Maaned, ikke indbetaltes til Banken, men anvendtes i andre Øjemed, hvorefter Banken formentlig maa anses at have givet mindst en Maanedes Henstand med det Beløb, der skulde have været indbetalt til samme i Begyndelsen af Juni, og saaledes den 20de s. M., da Eksekutionen foretoges, ikke har haft nogen forfalden Fordring efter bemeldte Obligation. Indstævnte har imidlertid i Henhold til en af ham fra Landmandsbanken indhentet og under Sagen fremlagt Erklæring benægtet, at Banken ved at indlade sig paa den ommeldte successive Afvikling af Renterestancen har givet Afkald paa nogen af sine ved Obligationen for den foreliggende Misligholdelse hjemlede Rettigheder, og da Citanten ikke ved de af ham førte Vidner kan anses at have godtgjort Rigtigheden af sin modsatte Opfattelse af de stedfundne Aftaler, samt da Citanten heller ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at Banken efter Foretagelsen af den omhandlede Eksekution — under visse af Citanten nærmere omtalte Betingelser, der efter hans Formening var eller vilde være blevne opfyldte, hvis Bankens Forhold ikke havde lagt Hindringer i Vejen herfor — har lovet at fratage sin Ret efter samme, vil Citantens Paastand om Eksekutionsforretningens Ophævelse ikke kunne tages til Følge, lige saa lidt som hans alternativt fremsatte Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at indfri hans Obligationer, til Støtte for hvilken sidst nævnte Paastand intet særligt er anført, hvorimod bemeldte Eksekutionsforretning efter Indstævntes Paastand vil være at stadfæste og Indstævnte at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at ophæve. Promillegebyret, om hvis Beregning saavel Justitssekretæren som Citanten har æsket Rettens Afgørelse, findes at burde beregnes af 117650 Kr. 32 Øre, der maa siges at udgøre Sagens Hovedstol.

Tirsdag den 31 Oktober.

Nr. 194. Højesteretssagfører Dietrichson
contra
Ida Amanda Carlsen (Def. Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Marts 1905: Tiltalte Ida Amanda Carlsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt sin Tilstaaelse, men til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse kan der ikke tages Hensyn.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Tiltalte stod i bestjaalnes Tjeneste, da hun begik Tyveriet,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ida Amanda Carlsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Ida Amanda Carlsen, der er født den 19de Februar 1886 og ikke fundet forhen straffet, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have den 1ste Februar dette Aar frastjaalet Værts-husholder Hansens Hustru, Elisabeth Larsen, en til 10 Kroner vurderet Kaabe, vil hun være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 231. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Jens Pedersen (Def. Nellemann),
 der tiltales for Brandstiftelse.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 10 Marts 1905: Tiltalte Jens Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harck, 20 Kr. og 15 Kr., udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Maj 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, i Salær hver 30 Kr., der udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagfører Dietrichson og Advokat Nellemann hver 50 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Snedker Jens Pedersen sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Tiltalte, der er født i Aaret 1863, har tidligere været straffet i Følge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Juli 1890 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. til Dels § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, i Følge den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 12 April 1892 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, med samme Slags Arbejde i 1 Aar og i Følge Odense Herreds Ekstrarets Dom af 9 November 1893 efter Straffelovens § 231, 2det Led, med samme Slags Arbejde i 3 Aar.

Natten mellem den 8de og 9de April f. A. omtrent Kl. 1½ opdagedes det, at der var Brand i en Snedkermester N. B. Andersen i Esbjerg tilhørende, paa Ejendommen Norgesgade Nr. 39 i bemeldte Købstad beliggende ubeboet Værkstedbygning, der bestaar af en høj Kælder samt en af Ejeren til Snedkerværksted benyttet Stueetage, og ved Branden — der blev slukket af tilstedekommande Folk — tilføjedes der Bygningen en til 30 Kr. opgjort Brandskade, hvorhos der i Branderstatning for Løsøre er udbetalt Ejeren 79 Kr.

I Bygningens nordre Gavl, der vender ud mod en aaben Plads, findes et Vindue, hvis Ruder er 18 Tommer høje og 10 Tommer brede, og op til denne Gavl støder et Halvtagsstur, hvis Tag ligger ca. 3 Alen over Jorden og 15 Tommer under det nævnte Vindues Underkant. Ved den straks efter Brandens Opdagelse stedfundne Undersøgelse fandtes en af Ruderne i bemeldte Vindue udtaget, idet Kittet var fjernet med en Kniv eller et andet skærende Instrument, hvorefter Ruden var lagt ned paa Halvtaget, hvor der ogsaa var henstillet forskellige Smaagenstande, som havde staaet i Vinduet; derimod fandtes intet Brud paa den aflaaede Indgangsdør til Værkstedet.

I Værkstedet var der, da Branden blev opdaget, Ild i en under en Limovn staaende Kasse med Træklodser, i en Sæk med Spaaner samt i en Bunke Bloktvinger, og efter det foreliggende maatte det antages, at Ilden var paasat, og at dette var sket ved Hjælp af noget Sprit, der havde staaet i 2 Flasker, som fandtes tømte og anbragte et andet Sted end der, hvor de havde staaet den foregaaende Aften, hvorhos det endvidere maatte antages, at Gerningsmanden var steget ind i Værkstedet over Halvtaget og gennem Vinduet og atter havde forladt Stedet ad samme Vej.

Da der ved den som meldt stedfundne Undersøgelse af Brandstedet fandtes liggende paa Halvtaget et Lommeur med vedhængende Kæde, blev Mistanken rettet mod Tiltalte, om hvem det oplystes, at han var Ejer af det fundne Ur.

Under Sagen har Tiltalte imidlertid vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, hvorhos han har afgivet følgende Forklaring om sin Færden den paagældende Aften og Nat. Om Aftenen den 8de April f. A. var han sammen med Skibstømrer Niels Jacob Nielsen, Købmand Bernt Henrik Schrøder og Skibstømrer Claus Henrik Struwe inde paa Beværtningen »Hejmdal« i Esbjerg, hvor de forblev indtil Lukketid; medens Struwe derefter gik hjem, gik de andre 3 hen paa Hotel »Phønix«, hvor de nød en Del Drikkevarer, og herfra gik de mellem Kl. 12¹/₂ og 1 om Natten hjem ad, hvorunder Tiltalte og Nielsen fulgtes ad til den Ejendom i Nørregade, hvor de begge bo; her gik Nielsen op i sit Hjem, ligesom ogsaa Tiltalte gik op i sin Lejlighed, hvor han lagde sig til Sengs.

Omtrent Kl. 2 blev han, der er fast Brandmand i Esbjerg, alarmeret, og han stod da atter op, iførte sig sin Uniform og løb sammen med fornævnte Nielsen, der ligeledes er Brandmand, til Brandstationen, hvorfra de imidlertid straks, da Branden allerede var slukket, blev dimmitterede; han gik derefter sammen med Nielsen tilbage til Hjemmet, som han — der allerede, den Gang han som meldt tidligere paa Natten første Gang kom hjem, savnede sit Ur — dog straks efter, og efter at han havde iført sig sit daglige Tøj, atter forlod, idet han gik ud for at søge efter Uret; han fandt imidlertid ikke dette, men da han under sin Eftersøgning paa Frastand saa, at der gik uniformerede Brandfolk ind paa Brandstedet, gik han derhen, hvor han hjalp til med at slukke Ilden, der paa ny var blusset op, hvorpaa han forføjede sig til sit Hjem og atter gik til Sengs.

Overfor Spørgsmaalet om, naar Tiltalte sidste Gang har haft Uret fremme i Løbet af den paagældende Aften, har han i de første over ham afholdte Forhør forklaret, at det var under Opholdet paa Bevært-

ningen »Heimdal«, da Klokken var omtrent 12, men i et lang Tid senere afholdt Forhør har han ændret denne Forklaring derhen, at han sidst havde Uret fremme, efter at han havde forladt bemeldte Beværtning, og medens han og hans Ledsagere ude paa Gaden overvejede, om de skulde gaa hjem eller søge ind paa Hotel »Phønix«; efter hvad der er oplyst under Sagen, kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte har haft sit Ur fremme som af ham senest omforklaret.

Under Sagen er det endvidere oplyst, at Tømrer Nielsen og Tiltalte saa vel paa Henvæjen til som paa Tilbagevejen fra Brandstationen passerede den samme Gadestrækning, som de havde passeret, da de gik hjem fra de Beværtninger, hvor de samme Aften havde været inde, at Tiltalte ikke herunder talte om eller ledte efter sit Ur — hvad han efter sin Forklaring glemte at gøre — at han vel den paafølgende Dag har talt med de Personer, han om Aftenen havde været sammen med, og spurgt dem om Uret, men at han derimod ikke har søgt efter det i nogen af de paagældende Beværtninger. Endelig er det af forskellige Personer forklaret, at det den paagældende Aften var saa mørkt i Vejret, at det var absolut umuligt fra den Gade, hvor Tiltalte vil have søgt efter Uret, at se nogen gaa ind paa Brandstedet, der laa i en Afstand af ca. 250 Alen fra bemeldte Gade.

Da der ved Tiltaltes Anholdelse blev i hans Besiddelse fundet en Lommekniv, paa hvis største Blad fandtes Partikler af et Stof, der skønnedes at være Kit, og om hvilke Tiltalte erklærede, at han ikke vidste, hvorledes de var komne paa Kniven, blev denne og Prøver af Kit fra den som meldt udtagne Vinduesrude indsendte til Undersøgelse i V. Steins analytisk kemiske Laboratorium, og i den af Laboratoriet angaaende Resultatet af Undersøgelsen under 13 Februar d. A. afgivne Erklæring udtales det, at paa Grund af den yderst ringe Mængde, som de paa Kniven siddende Partikler udgjorde, var en Identificering af disse med den tilsendte Prøve Kit paa Forhaand udelukket; angaaende Kittet fra Ruden udtales det dernæst, at det bestod af Linolie og kulsur Kalk (Kridt), og om Partiklerne paa Kniven udtales det, at de indeholdt kulsur Kalk og et Fedtstof, hvis Natur imidlertid paa Grund af den ringe Mængde ikke kunde bestemmes.

Uagtet der ved alt det anførte er tilvejebragt en ikke ringe Formodning for, at Tiltalte — der under Sagen har afgivet vaklende, ubestemte og til Dels usandsynlige Forklaringer om sin Færden den paagældende Nat — har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, findes det dog betænkeligt at statuere, at der foreligger et til at fælde ham mod hans vedholdende Benægtelse tilstrækkeligt Indiciebevis, og idet det derfor maa billiges, at Tiltalte ved Underretsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, vil bemeldte Dom — — saaledes — idet det ligeledes billiges, at de af Købstædernes almindelige Brandforsikring og af Forsikringsselskabet »Danmark« nedlagte Erstatningspaastande ikke er tagne til Følge — være at stadfæste.

Onsdag den 1 November.

Nr. 174.

Advokat Halkier

contra

Niels Christian Nielsen, kaldet **Hestbæk** (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 201 og 203.

Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarets Dom af 6 Oktober 1904: Tiltalte Niels Christian Nielsen af Højslev bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Murer Christen Laursen af Haldskov 883 Kr. 20 Øre samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schou, Viborg, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører A. Andersen, Viborg, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Februar 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 20 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at Tiltaltes Fader, som nu er død, var født i 1833. I Følge tvende af Læge Remvig og vedkommende Distriktslæge efter den indankede Doms Afsigelse afgivne Erklæringer maa det antages, at Murer Laursen som Følge af Overfaldet har mistet Evnen til at udføre noget egentlig legemligt Arbejde, hvorved han kan tjene sit Udkomme, og at han ingen Udsigt har til at genvinde den. Med disse Bemærkninger og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at den Murer Laursen tilkommende Erstatning findes i alt at kunne bestemmes til 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Murer Christen Laursen tilkommende Erstatning bestemmes til 800 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Nielsen, kaldet Hestbæk, til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Niels Christian Nielsen, kaldet Hestbæk, der er født i Aaret 1868, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 201 og 203.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger — der til Dels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør — maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Medens Tiltalte, der bor hos sin Fader, Bolsmand Christen Nielsen, kaldet Hestbæk, af Højslev, den 2 Juli f. A. var til Stede i sine Forældres Soveværelse, opstod der en Ordstrid mellem ham og hans Fader, og for at gøre en Ende paa denne Strid tog Tiltalte, der var bleven hidsig, Faderen foran i Brystet og væltede ham, der er 77 Aar gammel, bag over, saaledes at han faldt om paa Gulvet, uden at han dog, idet Tiltalte holdt fast paa ham, stødte sig synderligt. Tiltaltes Fader, som var bleven bange for, at Tiltalte paa ny skulde tage fat i ham, gik nu over til den 73 Aar gamle Murer Christen Laursen af Haldskov, hvem han, idet han fortalte, at Tiltalte havde slaaet ham, bad om at følge sig hjem, og efter at Laursen havde lovet at gøre dette, samt efter at de først i Forening havde nydt en Del Spiritus, fulgtes de ad hen til Tiltaltes Faders Bolig. Da de vare komne derhen, fik Laursen af Tiltalte, der spurgte ham, hvad han skulde der, hvortil han svarede, at han intet skulde, Lov til at komme ind, og han gik derpaa sammen med Tiltalte og dennes Fader ind i Soveværelset, hvor ogsaa Tiltaltes Moder var til Stede, og hvor han bebrejdede Tiltalte, hvad denne havde gjort, hvorhos han efter Tiltaltes Forklaring fremkom med Trusler mod ham. Tiltalte slog i denne Anledning i Bordet for Laursen, hvorhos han gav denne — der efter Tiltaltes Forklaring havde ladet en Ytring falde om, at han og Tiltaltes Fader nok kunde styre Tiltalte, og som efter Tiltaltes videre Forklaring derefter sammen med Faderen havde taget fat paa ham — et Slag paa venstre Side af Hovedet, hvad der, efter hvad Laursen har forklaret, bevirkede, at denne flere Dage havde Smerter i Øret.

Om hvad der herefter passerede, har Laursen forklaret, at Tiltalte greb ham i Brystet og trak ham, idet han gik baglæns foran ham, gennem Sovekamret, Dagligstuen og Gangen hen til Yderdøren, hvor Tiltalte vendte sig om og slog saa stærkt til ham, at han blev slynget ud gennem Døren ned over den foran Døren værende, ca. $\frac{1}{2}$ Alen høje Stentrappe og 5 à 6 Alen ud paa Gaardspladsen. Tiltalte har derimod afgivet en Forklaring, der efter Omstændighederne vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, og som gaar ud paa, at han tog Laursen med den ene Haand paa Brystet og den anden paa Ryggen og paa denne Maade skød ham fra Soveværelset, gennem Dagligstuen hen til Døren ud til Gangen, hvor Laursen holdt sig fast ved et Greb i Døren, at Laursen, efter at Tiltalte først med en og derpaa med begge Hænder havde søgt at rykke ham løs, godvillig eller i hvert Fald uden større Tvang fra Tiltaltes Side gik videre ud ad Yderdøren, ned ad Trappen og ud paa Gaardspladsen, samt at Tiltalte, som uden at holde fast ved Laursen var fulgt med ned i

Gaarden, først her, og efter at de vare komne 3 à 4 Trin bort fra Trappen, med begge Hænder bag fra skød til ham, saaledes at han faldt omkuld. Under Sagens Behandling for Overretten har Tiltalte vel gjort gældende, at det Stød, som han ved denne Lejlighed gav Laursen, ikke var nær saa haardt, som han kunde have givet det, og at Aarsagen til, at Laursen faldt, for den væsenligste Del maa søges i den Omstændighed, at han kort forinden havde nydt en betydelig Mængde Spiritus; men da de under det oven nævnte paa Overrettens Foranledning optagne yderligere Forhør tilvejebragte Oplysninger ikke give Anledning til at antage, at Laursen var beruset ved den paagældende Lejlighed, maa der gaas ud fra, at Laursens Fald udelukkende skyldes det ham af Tiltalte meddelte Stød.

I Faldet stødte Laursen med den højre Albue mod Jorden, hvorved der tilføjedes Armen en Læsion, om hvilken praktiserende Læge Remvig, hvem Laursen samme Dag konsulerede, i en den 5te samme Maaned udstedt Erklæring har udtalt, at der, saavel da han første Gang den 2den Juli undersøgte Laursen, som ved en af ham samme Dag, som Erklæringen er udfærdiget, foretagen fornyet Undersøgelse, fandtes Tegn paa Brud af Albuebenets øverste Del i selve Albueleddet, og at hele Ledpartiet ved den som meldt foretagne fornyede Undersøgelse var stærkt svullet og hele Underarmen og Haandryggen svullen i ringere Grad, ligesom betydelige Blodudtrædninger i Huden saavel oven- som nedenfor Albueleddet tydede paa Læsionens Intensitet.

Angaaende de eventuelle Følger af Læsionen udtales det derhos i Erklæringen, at der endnu intet med tilnærmelsesvis Sikkerhed kunde siges om deres Varighed, men at Helbredelsen under alle Omstændigheder vilde tage lang Tid, og at det — dels paa Grund af Laursens fremrykkede Alder, dels paa Grund af Bruddets uheldige Sæde — var usikkert, om en fuldstændig Helbredelse med fri Bevægelighed i Albuen og god Brugbarhed af Armen overhovedet kunde naas.

I en af Læge Remvig den 12 September forrige Aar udfærdiget Erklæring, hvori det udtales, at Laursen siden den 2 Juli næst forhen stadig havde været under Lægens Behandling for den oven ommeldte Læsion, og at dens Følger hidtil fuldstændig havde hindret ham i at bruge højre Arm til noget som helst Arbejde, hedder det derefter videre, at Bruddet af Albuebenet inde i Albueleddet nu var helet solidt og Blodudtrædningerne forsvundne, hvorhos Armen havde genvundet en Del af sin Kraft, og Albueleddet en stor Del af sin Bevægelighed, ingen af Delene dog i fuld Udstrækning, og endelig har Læge Remvig i en den 5 December f. A. udfærdiget Erklæring som Resultat af en samme Dag foretagen Undersøgelse udtalt, at Laursen da uden nævneværdige Gener kunde benytte den ved Overfaldet beskadigede Arm til alle i det daglige Liv forefaldende Smaabeskæftigelser — Paa- og Afklædning, Spisning o. s. v. — men at han næppe kunde forrette noget egentligt Arbejde.

Efter at Laursen derpaa efter den ved Overrettens Kendelse givne Foranledning den 3dje Januar dette Aar er bleven undersøgt af Distriktslægen, har denne i en samme Dag udstedt Erklæring udtalt, at der ved denne Undersøgelse fandtes en Fraktur af den øverste

Ende af Albuebenet (Olecranon), hvor det løse Stykke ikke er fastvokset til det øvrige Ben, men kun fastheftet til dette ved fibrøst Væv, der lader sig strække i betydelig Grad, samt at det, da Senen af Armens Strækkemuskel er heftet til dette løse Benstykke, er en Selvfølge, at Muskulens Virkekraft nedsættes betydeligt; det hedder derhos i Erklæringen, at da det ikke kan ventes, at Tilstanden i nogen væsentlig Grad vil bedres i Tidens Løb, kan Laursen næppe nogen Sinde ventes at komme i Besiddelse af Evner til at udføre Arbejder, der stille større Krav til Armens Kraft.

Endelig har Laursen til en af en Politibetjent optagen Rapport af 6te forrige Maaned afgivet en Forklaring — hvis Rigtighed han har godkendt ved sit Møde i Retten den 9de samme Maaned — og som gaar ud paa, at han da i længere Tid havde beskæftiget sig med lettere Arbejde ved Udførelsen af sin Profession, men at det var langt fra, at han kunde udføre alt Slags Arbejde derved, saasom sværere Arbejde, Loftskalkning og lignende, idet han, der efter Lægens Raad netop brugte den læderede Arm saa meget som muligt, langt fra havde den fulde Førlighed i Armen, hvad han befrygtede, at han aldrig fik.

Medens Tiltaltes Fader under Sagen har erklæret, at han ikke ønsker Paatale i Anledning af Overfaldet og specielt, at det er hans Villie, at Tiltalte skal beholde sin Arveret efter ham ubeskaaren, har Laursen under Forhøret nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtedes at erstatte ham:

Udgifter til Læge og Medicin med	Kr. 23 20
samt at betale ham Vederlag for Dagløn og Pleje, 3 Kr. daglig i 4 Maaneder	» 360 00
samt Godtgørelse for forringet Førlighed og deraf følgende Arbejdstab indtil 1ste April dette Aar og for Svie og Smerte	» 500 00

---

i alt Kr. 883 20

hvorhos han har reserveret sig Ret til yderligere Erstatning, for saa vidt han ikke har genvundet sin Førlighed fuldstændig inden 1 April dette Aar. Under det forommeldte paa Overrettens Foranledning optagne yderligere Forhør har Laursen imidlertid ændret denne Paastand derhen, at han ønsker den ham eventuelt tilkendte Erstatning ansat til 1200 Kr. Medens der ikke ses at være givet Tiltalte Lejlighed til at udtale sig om den sidst ommeldte Paastand, har han overfor den først nedlagte Paastand erklæret sig villig til at betale Lægeregningen med 23 Kr. 20 Øre samt i Vederlag for Dagløn 2 Kr. 25 Øre daglig fra den 2 Juli til den 20 September f. A.; derimod har han protesteret mod det paastaede Erstatningsbeløb, 500 Kr., men erklæret sig villig til at betale et mindre Beløb efter Rettens Skøn. Ved Underretsdommen er imidlertid Laursens oven anførte under det oprindelige Forhør nedlagte Paastand tagen til Følge, saaledes at Tiltalte er tilpligtet at betale ham i Erstatning for Udgift til Læge og Medicin, for

Dagløn og Pleje i et Tidsrum af 4 Maaneder og for forringet Førlighed et Beløb af i alt 883 Kr. 20 Øre.

For de af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 201 og 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — ved hvis Bestemmelser angaaende den Laursen tilkendte Erstatning det maa have sit Forblivende — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 2 November.

Nr. 29. Overretssagfører **Emil Levy** som Kurator i Grosserer **William Joseph Raffels** Konkursbo (Overretssagfører Levy)

contra

Fabrikant **Adam Opel** (Hindenburg),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Separatistret for en Fordring i Boet.

Fredøeriksberg Birks Skifterets Decision af 14 December 1903: Den af Adam Opel nedlagte Paastand paa forlods Udbetaling af Provenuet for det ommeldte Parti Cykledele kan ikke tages til Følge.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 August 1904: Den af Appellanten, Adam Opel i Rüsselsheim, i Grosserer William Joseph Raffels Konkursbo nedlagte Paastand om at erholde forlods udbetalt 9200 Rmk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Januar 1903, til Betaling sker, vil være at tage til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil den indankede Dom allerede i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Overretssagfører

Emil Levy som Kurator i Grosserer William Joseph Raffels Konkursbo, til Indstævnte, Fabrikant Adam Opel, med 400 Kroner. Saa betaler og Appellanten til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Grosserer William Joseph Raffels Bo under 11 December 1902 var taget under Konkursbehandling ved Frederiksberg Birks Skifteret, nedlagde Appellanten, Adam Opel i Rüsselsheim, i Skrivelse til Skifteretten af 15 Januar 1903 Paastand om, at en Waggonladning Cykledele, som han den 27 November 1902 havde afsendt til Fallenten, tilbageleveredes ham, saafremt Boet ikke foretrak kontant forlods at betale Fakturabeløbet for Sendingen, men efter at Appellanten senere havde indvilget i, at Varerne solgtes ved Boets Foranstaltning, forandrede han sin Paastand derhen, at han paastod sig forlods udbetalt Salgsprovenuet, 9200 Rmk., med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Salgsdagen, den 31 Januar 1903.

Her imod protesterede Boets Kurator, Overretssagfører Emil Levy, og ved den af Skifteretten den 14de December 1903 afsagte Decision forkastedes Appellantens Paastand.

Denne Decision har Appellanten indanket her for Retten, hvor han paastaar Decisionen forandret i Overensstemmelse med den af ham for Skifteretten nedlagte endelige Paastand. De appelindstævnte, Grosserer Wilhelm Joseph Raffels Konkursbo, procedere til Decisionens Stadfæstelse.

Sagens faktiske Omstændigheder er, efter hvad der er uden for Tvist, følgende:

Ved Stadfæstelsesbrev af 27de August 1902 købte oven nævnte Grosserer Raffel af Appellanten til successiv Levering et større Parti Cykler, der i Følge nævnte Skrivelse skulde betales »Netto Kassa efter Modtagelsen«, og hvoraf den oven nævnte Waggonladning udgjorde en Del. Overensstemmende hermed var den paagældende den 27 November 1902 daterede Faktura paategnet »Netto Cassa«.

Efter at Appellanten havde bragt i Erfaring, at Raffel den 3 December s. A. havde standset sine Betalinger, søgte han ved Telegram af 5te s. M. til Københavns Godsekspedition at hindre Waggonladningens Udlevering til Raffel, men erholdt til Svar en telegrafisk Meddelelse, i Følge hvilken Fragtbrevet allerede var udlevet til ham. Ved Konkursens Udbrud afleverede Raffel Fragtbrevet til Skifteretten, der foranledigede Varerne udlossede og derefter solgte.

Færdig fra Trykkeriet den 16 November 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 30.

Torsdagen den 2 November.

Det er endvidere uomtvistet, at Betalingen for de Sendinger, som Grosserer Raffel paa de nævnte Vilkaar modtog fra Appellanten, i Reglen berigtigedes paa den Maade, at Appellanten 10 Dage efter en Sendings Afgang fra Rüsselsheim — omtrent svarende til Tidspunktet for Sendings Ankomst til København — trak Veksler paa Raffel til Betaling en halv Snes Dage senere, for at Raffel kunde faa Tid til at undersøge Varerne.

Til Støtte for sin Paastand gør Appellanten i første Række gældende, at han ved Konkursens Udbrud vedblivende var Ejer af Varerne, da Raffel kun har haft Fragtbrevet, men ikke selve Varerne i sin Besiddelse, og i alt Fald ikke har modtaget disse paa den Maade, der er forudsat i oven nævnte Skrivelse af 27 August 1902, i Følge hvis Udtryk »Netto Kassa efter Modtagelsen« Raffel først blev Ejer, naar han, efter at have undersøgt eller haft Adgang til at undersøge Varerne, modtog og betalte disse. I øvrigt hævder Appellanten, at hans Paastand i alt Fald er hjemlet ved Konkurslovens § 16, da Ejendomserhvervelsen for Modtagerens Vedkommende under alle Omstændigheder er resolutivt betinget af Købesummens Erlæggelse, idet Varerne var solgt mod kontant Betaling.

Paa Konkursboets Vegne gør Kurator derimod gældende, at Ejendomsretten over Varerne ved Fragtbrevets Afgivelse er overgaaet til Grosserer Raffel, at Bestemmelsen om, at Betalingen først skal erlægges, efter at Modtageren har gjort sig bekendt med Partiet, ikke er nogen Betingelse for Ejendomsrettens Overgang, men kun hjemler Modtageren Ret til eventuelt at refusere Varerne, og at disse i Virkeligheden ere solgte paa Kredit, uden nogen Betingelse for Ejendomsrettens Overgang.

Efter de foreliggende Oplysninger om Vilkaarene for Salget af de omhandlede Varer maa der gives Appellanten Medhold i, at disse er solgt mod kontant Betaling, uden at den korte Frist, som Modtageren, som Følge af den Maade, hvorpaa Appellanten i Følge det ovenfor anførte plejede at indkræve Købesummen for de enkelte Sendinger, faktisk kunde gøre Regning paa, findes at kunne betage Handelen Karakteren af Kontantsalg, og da de i Konkurslovens § 16 foreskrevne Betingelser for Retten til at fordre den leverede Ydelses Tilbagelevering herefter i nærværende Tilfælde er til Stede, vil Appellantens Paastand, uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad der i øvrigt fra hans Side er anført, være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger her for Retten, om hvis Tilkendelse begge Parter har nedlagt Paastand, vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredag den 3 November.

Nr. 234. Højesteretssagfører Winther

contra

Johannes Thorvald Theodor Paulsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30te Maj 1905: Tiltalte Johannes Thorvald Theodor Paulsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Thorvald Theodor Paulsen til Højesterets-sagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johannes Thorvald Theodor Paulsen, der er født den 2 April 1882 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Natten mellem den 28de og 29de April d. A. kom Tiltalte i Slagsmaal i Vejlegade, i hvilken Anledning der samledes et større Gadeopløb. Politibetjent Nr. 641, Aagaard, kom nu til og opfordrede Tiltalte til at følge med til Politistationen, og da Tiltalte nægtede at

gøre dette, og Aagaard nu greb fat i ham, satte Tiltalte sig til Modværg, forsøgte at rive sig løs, rev og sled i Aagaard og slog og sparkede om sig, saa godt han kunde, idet han samtidig raabte til de omstaaende, at de skulde hjælpe ham. Da Tiltalte under Brydningen med Politibetjent Aagaard, under hvilken de begge flere Gange faldt til Jorden, greb fat i Aagaards Arme, maatte sidst nævnte med sin Stav slaa Tiltalte over Armene for at faa ham til at slippe. Tiltalte slap ogsaa sit Tag, men tilføjede lige efter med Haanden Aagaard et Slag i Øjet. Tiltalte løb derefter sin Vej, men blev indhentet af Aagaard, der nu, efter med Staven at have givet Tiltalte, som var blevet helt rasende, et Slag i Hovedet, med Assistance af til Stede værende fik Tiltalte overmandet.

Det Politibetjent Aagaard af Tiltalte tilføjede Slag i Øjet medførte, at dette i nogle Timer løb i Vand. I øvrigt havde Tiltaltes Adfærd ingen Mên til Følge for Politibetjent Aagaard.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Mandag den 6 November.

Nr. 165.

Højesteretssagfører Winther

contra

Carl Kempel (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 297.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 13 Oktober 1904: Tiltalte, Slagter Carl Kempel, bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Buhl og J. Langballe, 20 Kr. til den første og 15 Kr. til den sidste. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1904: Tiltalte Carl Kempel bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, 20 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, derunder Tiltaltes yderligere Forklaring om, at han var fuldt bekendt med den syge og

overanstrengte Tilstand, hvori Hoppen befandt sig, da han den 4 September 1904 kørte med den fra Silkeborg til Randers, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han ved denne Kørsel har gjort sig skyldig i et Dyrplageri, for hvilket han maa ifalde Ansvar efter Straffelovens § 297. Straffen findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Carl Kempel bør til Statskassen bøde 100 Kroner, eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i ti Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Slagter Carl Kempel sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 297.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er født i Aaret 1878, tidligere, foruden at han flere Gange har været idømt eller har vedtaget Bøder for Vold og for Gadeuorden, været straffet i Følge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 11te September 1897 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, i Følge samme Købstads Politirets Dom af 16 Juni 1898 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 24 Dage, i Følge Thisted Købstads Politirets Dom af 31 Oktober s. A. i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 3 og Frdn. 10 December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og senest i Følge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 14de Juni 1904 efter Straffelovens §§ 200 og 203, jævnfør Lov 11 Maj 1897 § 3, med Tvangsarbejde i 6 Uger.

Onsdagen den 7 September 1904 om Eftermiddagen blev der til Politiet i Randers gjort Anmeldelse om, at der siden den foregaaende Aften i Koholder Hansens Eng bag Jernbanegade havde henligget en Hest i en ynkelig Tilstand og ude af Stand til at rejse sig. Nævnte Hansen forklarede derefter til en Politirapport, at Tiltalte og Slagter Jørgen Haavesen den foregaaende Aften Kl. 7¹/₂ vare komne trækkende med den ommeldte Hest, en ældre Hoppe, med Anmodning om at faa den og en anden Hest, som de ligeledes medførte, græssede i Engen, at han efter først at have afslaaet det, fordi han ikke vilde have noget at gøre med de ommeldte Personer, omsider havde indvilget i at beholde Hestene i Engen til næste Morgen, navnlig fordi nævnte

Hoppe var i en ynkelig Tilstand og næppe vilde kunne gaa fra Engen igen, at han umiddelbart efter, at Hestene vare blevne slaaede løse i Engen — eller, som han senere har forklaret i et Forhør, ca. $\frac{1}{2}$ Time senere — saa, at Hoppen havde lagt sig ned eller var falden omkuld, samt at den ikke senere havde rejst sig, at Hestene ikke som lovet vare blevne afhentede om Morgen, ligesom de ommeldte Personer ikke senere havde ladet høre fra sig, at han i Løbet af Dagen havde fodret og vandet Hoppen samt plejet den paa bedste Maade, samt at han om Eftermiddagen i Forening med 2 andre Mænd havde forsøgt at rejse Hoppen op, hvilket imidlertid mislykkedes, idet den ikke kunde støtte paa Benene.

Da Politiet forment, at det vilde være Dyrplageri at lade Hoppen, af hvis Ben de tre vare stærkt ophovnede og forslaaede, henligge i den Tilstand, og Tiltalte og Haavesen, der antoges at være dens Ejere, viste sig at være rejste til Marked i Løgten, lod Politiet Overdyrlæge Roed-Müller tilkalde. Efter at Hoppen ved Hjælp af en »Forening til Dyrenes Beskyttelse« tilhørende Rejsningsstige var bleven rejst op, viste det sig, at den ikke kunde støtte paa Benene, og efter at Overdyrlægen som Resultat af sin Undersøgelse af Hoppen havde erklæret, at den ikke vilde kunne helbredes saaledes, at den kunde komme til at gaa, og at det vilde være Dyrplageri at lade den ligge i Engen Natten over, udsat for Vejrliget, blev Hoppen samme Dags Aften Kl. $7\frac{1}{2}$ paa Foranledning af Haavesens Hustru dræbt paa Stedet.

Den af Overdyrlægen den 10de s. M. afgivne Erklæring gaar nærmere ud paa, at efter at man ved Hjælp af det nævnte Apparat havde forsøgt at faa Hesten paa Benene, viste det sig, at den ikke formaade at staa alene, og efter at den med Støtte havde staaet nogle faa Minutter, faldt den igen om. Ved Undersøgelsen af Dyret fandtes dette at være i daarlig Foderstand, venstre Forben og begge Bagben vare rosenagtig ødematøst hævede og vare Sædet for Haar- og Hudafskrabninger, under Bryst og Bug var Huden ligeledes afgnavet, og forskel lige Steder i Hovedet og paa Hoftehjørnerne var Huden afstødt. Det viste sig desuden, at Hesten var skæv i Krydset, hvilket rimeligvis hidrørte fra, at Hesten havde haft en Hofteskade og været halt i længere Tid.

Da det var øjensynligt, at Hesten var meget lidende, og Overdyrlægen maatte erklære, at den var uhelbredelig, samt at det maatte erklæres for Dyrplageri at lade Hesten ligge, anbefalede han at lade den dræbe. Erklæringen gaar videre ud paa, at det ved en Undersøgelse af Kadaveret den 9de s. M. havde vist sig, at der under Huden paa Lemmerne, paa Hoftehjørnerne, under Bryst og Bug fandtes ødematøse Udsvedninger og betydelige Blodudtrædninger, der vare fremkomne ved Stød og Slag, at det senere var oplyst, at Hesten fra 1ste til 4de September havde været benyttet til at køre med fra Randers til Bjerringbro, videre til Silkeborg og Herning og tilbage til Randers, og at Overdyrlægen under Hensyn til den Forfatning, Hesten fandtes i, maatte erklære, at den havde været i høj Grad overanstrengt og været udsat for en ligegyldig, raa og opværende Behandling.

Efter det oplyste havde fornævnte Haavesen i Forening med sin Kompagnan, Slagter Peter Jørgensen, Mandagen den 29 August 1904 købt den ommeldte Hoppe af en Købmand i Randers for 100 Kroner.

Hoppen, der, efter hvad Haavesen har forklaret, var lidt halt paa venstre Bagben, da de købte den, blev straks af Haavesen taget i Brug til Kørsel omkring paa Landet, saaledes at den i Følge hans Forklaring i de første Dage tilbagelagde mindst 6 Mil. Torsdag Morgen den 1 September kørte Haavesen og Jørgensen derefter med den, forspændt et Enspænderkøretøj, til Marked i Bjerringbro, hvor den var opstillet til Salg paa Markedet, hvornæst de samme Dags Aften kørte med den til Silkeborg og næste Dags Morgen til Herning, hvor den var opstillet til Salg paa Markedet den 2den og 3dje samme Maaned og hvor den i Følge nævnte Personers Forklaringer blev sparket af en anden Hest.

Om Aftenen den 3 September laante en Handelsmand Erik Sørensen Hoppen og kørte med den til Silkeborg. Her tilbyttede Tiltalte, der havde set Hoppen i Herning, sig næste Morgen, den 4 September, Hoppen for en anden Hest. Efter hvad Tiltalte har forklaret, var den, da han fik den at se i Silkeborg, ophovnet under Bugen og paa det venstre Bagben og holdede lidt, i hvilken Anledning han til Jørgensen udtalte, at Benet nok svandt, naar Hesten kom til at gaa, eller at Hævelsen nok skulde forsvinde, naar han kom til at køre med Dyret, hvorimod Jørgensens Forklaring i saa Henseende gaar ud paa, at Tiltalte, da han ved Middagstid samme Dag kørte fra Silkeborg, piskede stærkt paa Hoppen, der var forspændt en Enspændervogn, idet han ytrede, at nu skulde han nok køre Hoppen saaledes, at Benet skulde svinde, hvorhos ogsaa Haavesen har forklaret, at Tiltalte, medens han kørte ud af Silkeborg, brugte Pisken meget.

Det kan imidlertid ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han ved Bortkørslen fra Silkeborg har brugt Pisken i nogen særlig høj Grad, ligesom det ej heller er oplyst, at dette i øvrigt har været Tilfældet, eller at Hoppen, afset fra selve Benyttelsen til Kørsel, under Kørslen fra Silkeborg til Randers, hvorunder Tiltalte for øvrigt kun var Kusk en mindre Del af Vejen, har været Genstand for ilde Medfart, hvorhos det er oplyst, at der bededes flere Gange under Vejs.

Efter Ankomsten til Randers ca. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ om Aftenen opstaldede Tiltalte Hoppen i sin Stald paa en Gæstgivergaard der i Byen. Da Tiltalte den følgende Dags Morgen, den 5 September, kom ind i Stalden, var Hoppen i Følge hans Forklaring meget halt paa venstre Bagben, hvorhos to af de andre Ben ligeledes vare ophovnede. Tiltalte bandt da nogle Sække under Bugen paa den og hængte den op i Staldbaasen i en Sele, saaledes at den fik Støtte.

Da Hoppens Tilstand forværrede sig, trak Tiltalte den om Morgen den 6 September op i Marken for at sælge den til en Hestslagter til Slagtning, men de kunde ikke blive enige om Prisen, hvorefter Hoppen, som det maa antages, førtes tilbage til Stalden. Samme Dag rejste Tiltalte til Marked i Allingaabro, hvor han i Følge sin Forklaring solgte Hoppen ubeset til en Slagter for 50 Kr., saaledes at han efter sin Tilbagekomst til Randers skulde have afleveret den i en Købmandsgaard samme Steds, men ved sin Hjemkomst om Eftermiddagen fandt han dens Tilstand saaledes, at han foretrak at trække den ned i Koholder Hansens Eng, i Følge sin Forklaring med den Tanke, at den der bedre kunde gaa og hvile sig, i hvilken Henseende han end-

videre ved sin Defensor for Overretten har ladet anbringe, at han, da han kom hjem og saa Hoppen, fortrød at have solgt denne, idet han nu var vis paa, at den vilde komme sig fuldstændig, naar den kom ned i en blød Eng i Stedet for at staa i en brolagt Stald, samt at Koholder Hansen plejer mod Betaling at have Heste, Kreaturer og Lam paa Græs i sin Eng for Byens Slagtere og at passe Dyrene, medens de ere i Engen.

Tiltalte har erkendt, at han havde lovet at afhente Hoppen den næste Morgen, og at han undlod dette, idet han tidlig om Morgenen rejste til Marked i Løgten og først kom hjem sent om Aftenen, efter at Hoppen var bleven dræbt, men han har i saa Henseende gjort gældende, at Hoppen jo var under Tilsyn og Pasning af Koholder Hansen, fra hvem han ej heller forinden sin Afrejse til Løgten havde faaet nogen Meddelelse angaaende Hoppens Tilstand. I øvrigt har Tiltalte forklaret, at han »ikke har været klar paa at have gjort sig skyldig i Mishandling af Dyret« enten paa Turen fra Silkeborg til Randers eller ved at lade den ligge ude i Engen.

Efter det anførte findes det af Tiltalte udviste Forhold, navnlig ved at benytte Hoppen i den Tilstand, i hvilken den ved Købet befandt sig, til Kørsel fra Silkeborg til Randers og ved at lade den forblive i Engen som sket, ikke at kunne henføres under Straffelovens § 297 — for saa vidt Kørslen fra Silkeborg til Randers angaar særlig under Hensyn til, at Tiltalte selv havde købt Hoppen umiddelbart forud og saaledes mulig ikke tilfulde har indset, hvor medtaget den allerede den Gang, som det maa antages, var — og Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Nr. 40. Overretssagfører **N. A. Langballe** som Inkassator i Vinhandler Carl Peter Nielsens, Firma »C. F. Lassen, Spritfabrikken Gammelmønt«s Konkursbo (Bülow)

contra

Firmaet **Marinus Møller & Co.** (Ingen),

betræffende Afkræftelse af en Panteret.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23 Juni 1904: De Indstævnte, Firmaet Marinus Møller & Co., bør for Tiltale af Sagsøgeren, Overretssagfører Langballe som Inkassator i Vinhandler Carl Peter Nielsens, Firma »C. F. Lassen, Spritfabrikken Gammelmønt«s Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører Amtrup en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af den af ham den 31 Juli f. A. fremlagte Protokollation.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er er det rettelig antaget, at det indstævnte Firma har erhvervet de i Dommen omtalte Varedokumenter i Kraft af den imellem Firmaet og Fallenten indgaaede Overenskomst, specielt Dokumentet af 9 Maj 1902, og at den Firmaet ved dette Dokument tilsagte Ret over Varedokumenterne maa betegnes som en Panteret. Det fremgaar imidlertid af det foreliggende, at Øjemedet med den stedfundne Transaktion alene har været at dække de af det indstævnte Firma repræsenterede Kreditorer ved Hjælp af Varedokumenterne, og at Firmaet har medvirket til dette Øjemeds Opnaaelse, bl. a. ved at yde det ved Pantet sikrede »Laan« paa Betingelse af, at det anvendtes til Fyldestgørelse af de nævnte Kreditorer. Under disse Omstændigheder, samt da det er uomtvistet, at Fallenten var insolvent, da Sikkerheden stilledes, og det indstævnte Firma ikke har afkræftet den Formodning om, at Firmaet var vidende om Insolvensen, som i Følge Konkurslovens § 22 skal anses at være til Stede i det i Lovens § 21 omtalte Tilfælde, maa det blive en Følge af sidst nævnte §, jfr. L. 20 Marts 1901 § 1, eller dens Analogi, at den Indstævnte indrømmede Panteret ikke kan gøres gældende overfor Konkursboet.

Indstævnte vil derfor være at dømme dels til at udlevere Appellanten de Varedokumenter, som ere angivne i den for Sø- og Handelsretten den 17 December 1903 fremlagte, i Dommen omtalte Opgørelse, dels til at betale Appellanten det paastaede kontante Beløb med Renter, dog at der i dette Beløb vil være at fradrage 61 Kroner 59 Øre, som Indstævnte har udlagt i Pakhusleje og Fragt for de paagældende Varer, hvorimod der hverken vil kunne blive Spørgsmaal om at fradrage et af Indstævnte fordret Kommissionssalær af 10 pCt. af Varernes Salgsbeløb eller et af Indstævnte som Renter til den 31 Januar 1903 af de til Christensen betalte 2108 Kroner 50 Øre krævet Beløb af 74 Kroner 75 Øre.

Efter Omstændighederne vil Indstævnte derhos have at betale Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Firmaet Marinus Møller & Co., bør *dels* til Appellanten, Overretssagfører N. A. Langballe som Inkassator i Vinhandler Carl Peter Nielsen, Firma »C. F. Lassen, Spritfabrikken Gammelmont«s Konkursbo, betale 807 Kroner 92 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 20 September 1902, til Betaling sker, *dels* til Appellanten inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms lovlige Forkyndelse under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 10 Kroner for hver Dag, Indstævnte sidder Dommen overhørig, udlevere de oven nævnte Varedokumenter. Processens Omkostninger for begge Retter betaler

Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved et den 9de Maj 1902 udstedt Gældsbevis erkendte Vinhandler Carl Peter Nielsen, der drev Forretning under Firmaet »C. F. Lassen, Spritfabrikken Gammelmønt«, at han samme Dag af de Indstævnte, Firmaet Marinus Møller & Co., havde modtaget et kontant Laan af 2200 Kr. Det omtaltes i Gældsbeviset som en Betingelse for Laanet, at Pengene skulde anvendes til Dækning af forskellig Nielsen paahvilende Gæld, hvorfor Beløbet var udbetalt Overretssagfører V. M. Amdrup til dette Brug. Endelig sagdes det, at Nielsen til Sikkerhed for skadesløs Tilbagebetaling af Laanet samme Dag havde overleveret de Indstævnte 7 Beviser, udstedte af Hr. Jul. Christensen og lydende paa Udlevering af forskellige Konnossementer mod Betaling af visse Beløb, hvorfor ogsaa disse Konnossementer skulde tjene til Sikkerhed for de Indstævntes Tilgodehavende, naar de vare indløste. Laanet skulde forrentes med almindelig Diskonto og tilbagebetales senest 6 Maaneder fra Gældsbevisets Udstedelsesdag.

I Henhold til dette Gældsbevis skulle de Indstævnte have udbetalt 2200 Kr. til Overretssagfører Amdrup, der imidlertid straks tilbageleverede Summen til de Indstævnte, for at disse skulde anvende den til Dækning af Niensens i Beviset omtalte Gæld til nogle udenlandske Firmaer, som de Indstævnte repræsenterede her paa Pladsen, og det maa efter det foreliggende antages, at de Indstævnte i Virkeligheden derefter have anvendt 2200 Kr. til Dækning af denne Gæld, hvorfor Nielsen saaledes blev frigjort. Det er derhos oplyst, at Nielsen overleverede de Indstævnte 6 Stykker Beviser, som Hr. Jul. Christensen — hvem Nielsen havde overgivet Konnossementer, Udleverings-sedler, Fragtbreve og lignende Papirer, vedrørende Varer, som han havde solgt til eller — som det virkelige Forhold var — belaaet hos Christensen — i den Anledning til forskellige Tidspunkter havde udstedt til Nielsen, og hvorefter denne var berettiget til indtil en i hvert Bevis nærmere angiven Dag og for en bestemt Sum at tilbagekøbe de paagældende Varer. Efter at de Indstævnte derpaa havde henvendt sig til Hr. Jul. Christensen og mod en Betaling af 2108 Kr. 50 Øre faaet udleveret de omtalte Konnossementer m. m., have de solgt en Del af Varerne for 2978 Kr. 1 Øre, medens de endnu have nogle af de dem overleverede Papirer i Behold.

Den 24 Maj 1902 blev Vinhandler Carl Peter Niensens Bo taget under Konkursbehandling ved Rettens Skifteretsafdeling, og i en Skiftesamling, som den 1 September s. A. afholdtes til Prøvelse af de anmeldte Fordringer, blev det vedtaget at anlægge Afkræftelsessag mod de Indstævnte til Omstødelse af de i det anførte Gældsbevis nævnte Pantsætninger, hvorhos Overretssagfører Langballe, der var antagen som Inkassator i Boet, bemyndigedes til at foretage det videre fornødne. Overretssagfører Langballe har derpaa i sin nævnte Egenskab

anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar de Indstævnte tilpligtede dels at betale Konkursboet de ved Salget af Varerne indkomne 2978 Kr. 1 Øre med Fradrag af de 2108 Kr. 50 Øre, som de Indstævnte have betalt Hr. Jul. Christensen, eller 869 Kr. 51 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 20de September 1902, dels under Dagmulkt at udlevere de af de fra Hr. Jul. Christensen modtagne Papirer, som de endnu have i Behold, saaledes som disse ere specificerede paa en den 17 December forrige Aar fremlagt Opgørelse.

De Indstævnte paastaa sig frifundne.

Det er oplyst, at Fristerne for Udøvelsen af den Fallenten efter de af Hr. Jul. Christensen udstedte Beviser tilkommende Tilbagekøbsret undtagen for et enkelt Bevis's Vedkommende vare udløbne, da Beviserne bleve overleverede de Indstævnte, og disse have med Hensyn hertil i første Række gjort gældende, at de ikke ere komne i Besiddelse af Varerne eller de disse vedrørende Papirer i Henhold til bemeldte Beviser, men at Hr. Jul. Christensen som Ejer har overdraget Ejendomsretten over Varerne til dem. I Følge en af Hr. Jul. Christensen afgiven Vidneforklaring er han imidlertid tilbøjelig til at antage, at han har givet Fallenten Tilsagn om Forlængelse af Fristerne til den 10 Juli 1902, og, da Fallenten meddelte ham, at de Indstævnte i hans Sted vilde købe Varerne, og de Indstævnte derpaa præsenterede ham Beviserne med Fallentens Endossement, betragtede han de Indstævnte som indtraadt i Fallentens Sted med Hensyn til Retten til at tilbagekøbe Varerne, uanset om Fristerne vare overskredne eller ikke. Naar dertil kommer, at Beviserne efter det foreliggende bleve tilbageleverede Hr. Christensen af de Indstævnte, og at disse betalte ham den Sum, Fallenten skulde give, kun med Tillæg af et Beløb af 110 Kroner som Opgæld, maa det forudsættes, at de Indstævnte i Virkeligheden ere komne i Besiddelse af Varerne eller de disse repræsenterende Dokumenter i Henhold til de dem af Fallenten overgivne Beviser fra Hr. Christensen, og at de saaledes have erholdt den dem ved Fallentens Gældsbevis tilsagte Sikkerhedsret, der maa betegnes som en Panteret. Denne findes dog ikke at kunne afkræftes, idet der ikke foreligger det til Afkræftelse i Henhold til Konkurslovens § 24 fornødne Bevis for, at de Indstævnte, da Pantsætningen fandt Sted, vare vidende om, at Fallenten maatte anses nær forestaaende, og idet Betingelserne for Afkræftelse efter Konkurslovens § 21 ej heller ere til Stede. Sagsøgeren har nemlig vel anført, at de Indstævnte stod del credere for den Del af Fallentens Gæld, som blev dækket af det ham ydede Laan, men han har ikke mod de Indstævntes Benægtelse bevist dette Anbringende, og der maa derfor gaas ud fra, at der ikke ved Gældsbeviset er givet Pant for Gæld, der allerede før Udstedelsen paa hvilede Fallenten til de Indstævnte, men at Panteretten er indrømmet til Sikkerhed for en Forpligtelse, der samtidig stiftedes. Som Følge heraf vil de Indstævntes Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaa sig tilkendt, findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Amdrup en Frist af

8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 31te Juli forrige Aar fremlagte Protokollation. I øvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 28. **Skifteforvalteren i Nysted Birk** for Dødsboet efter Dorthe Pedersen, født Madsen (Madsdatter) og tidligere afdøde Mand, Gaardfæster Henrik Pedersen (Møldrup)

contra

Parcellist **Jørgen Henriksen** og **Mads Henriksen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en i et Testamente truffen Bestemmelse om Afkortning.

Nysted Birks Skifterets Kendelse af 12 Juli 1905: Den i Dorthe Madsens Testamente af 10 Marts 1896 fastsatte Afkortning af 1000 Kr. for hver af Børnene Peder, Maren Johanne, Margrethe, Ane Kathrine og Kirstine bør ikke finde Sted.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1904: Den forommeldte, af de appelindstævnte, Murer Mads Hansen af Saksøbing og fhv. Gaardejer, nu Arbejdsmand Peder Mortensen af Nykøbing p. F., fremsatte Protest kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Uagtet Appellen til Højesteret i Henhold til en Bestemmelse, der paa Foranledning af de i den indankede Dom ommeldte 5 Arvinger, Murer Mads Hansen, Arbejdsmand Peder Mortensen, Peder Henriksen, Møller Niels Hansen og Peder Nielsen er truffen paa en den 23 Juni 1904 afholdt Skiftesamling, er iværksat ved Skifterettens Foranstaltning, vil dog efter Sagens processuelle Stilling i foregaaende Instanser ikke Boet, men alene de nævnte Arvinger være at betragte som Appellanter for Højesteret

Med denne Bemærkning og i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale de oven nævnte Appellanter 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved notarialiter bekræftet Testamente af 10de Marts 1896 bestemte Dorthe Pedersen, f. Madsen, der hensad i uskiftet Bo efter sin den 26 Marts 1883 afdøde Mand, Gaardfæster Henrik Pedersen af Musse, som sin Villie i Medhold af Frdn. om Arv af 21 Maj 1845 §§ 10—13 følgende:

»Da jeg har givet mine neden nævnte Børn:
 Ungkarl Peder Henriksen, Musse,
 Maren Johanne, gift med Parcellist Peder Nielsen, Musse,
 Margrethe, gift med Murer Mads Hansen, Musse Mose,
 Ane Kathrine, gift med Møller Niels Hansen, Stubbekøbing, samt
 Kristine, gift med Parcellist Peder Mortensen, Sløsse,
 efter at deres Opdragelse er tilendebragt, hver 2000 — to Tusinde — Kroner, for Peder Henriksens Vedkommende til Hjælp til hans Vel­færds Befordring i Almindelighed og for mine oven nævnte Døtters Vedkommende for at sætte dem i Stand til at indgaa Ægteskab, samt da mine andre Børn, nemlig Ungkarlene Hans Henriksen, København, Jørgen og Mads Henriksen i Musse, efter at deres Opdragelse er til­endebragt, kun har faaet hver kontant 1000 — et Tusinde — Kroner, saa er det min Villie, at mine først nævnte 5 Børn, Peder, Maren Johanne, Margrethe, Ane Kathrine og Kristine Henriksen — for at mine andre 3 Børn kan nyde lige Ret med dem — hver især skal lide en Afkortning af 1000 — et Tusinde — Kroner i den dem i Boet efter mig og min afdøde Mand tilkommende Arv.«

Efter at de nævnte Ægtefællers Fællesbo, i hvilket Arv og Gæld er vedgaaet, ved Dorthe Pedersens Død den 21 Marts f. A. var blevet taget under Behandling af Nysted Birks Skifteret, opstod der en Disput i Boet, idet Gaardejer, nu Arbejdsmand Peder Mortensen af Nykøbing p. F., der er gift med de afdødes oven nævnte Datter Kristine, og Murer Mads Hansen af Musse, nu af Saksjøbing, gift med fornævnte Margrethe Henriksen, protesterede mod, at den af Testatriks trufne Afkortnings-Bestemmelse til Fordel for Jørgen og Mads Henrik­sen (Hans Henriksen var alt død forinden Testatriks) toges til Følge, medens Jørgen og Mads Henriksen paastode Afkortning foretagen over­ensstemmende med Testamentet, mod hvis formelle Gyldighed ingen Indsigelse er fremsat.

Ved fornævnte Skifterets Decision af 12 Juli f. A. blev Disputen — under hvilken Peder Henriksen og Møller Niels Hansen af Stubbe­købing, gift med Ane Katrine Henriksen, havde erklæret, at de anerkendte den oven nævnte testamentariske Bestemmelse og ønskede den tillagt Gyldighed ved Boets Opgørelse, medens Peder Nielsen, gift med Maren Johanne Henriksen, vel lod møde ved Sagfører, men uden dog at fremsætte nogen særlig Indsigelse mod bemeldte Disposition — afgjort derhen, at den i Testamentet fastsatte Afkortning af 1000 Kr. for hver af Testatricis Børn Peder, Maren Johanne, Margrethe, Ane Kathrine og Kristine ikke burde finde Sted.

Denne Decision have Appellanterne, Parcellist Jørgen Henriksen af Rørbæk og Mads Henriksen af Musse, ved Stævning af 3 September f. A. indanket her for Retten, hvor de have paastaet den forandret saaledes: principaliter at Dispositionen opretholdes i dens fulde

Omfang, saa at der ved Boets Opgørelse til Fordel for dem finder Afkortning Sted med 1000 Kr. for hvert af de oven nævnte 5 Børn, subsidiært at saadan Afkortning dog sker for Børnene Peder, Maren Johanne og Ane Kathrine, eller mere subsidiært dog overfor Peder og Ane Kathrine, hvorhos de have paastaet sig tillagt Appellens Omkostninger hos de appelindstævnte.

Skønt lovlig stævnedede ere de appelindstævnte, nemlig Nysted Birks Skifteret paa Dødsboets Vegne, samt Murer Mads Hansen, Parcelist Peder Nielsen og Arbejdsmand Peder Mortensen, ikke mødte med Undtagelse af sidst nævnte, der har paastaet Decisionen stadfæstet og sig tillagt Appelomkostningerne hos Appellanterne.

Foreløbig bemærkes, at det af en her for Retten af Appellanterne fremlagt Attest fra Nysted Birks Skifteret, der er tiltraadt af Sagens øvrige Parter, fremgaar, at Forligsprøve af bemeldte Skifteret forgæves er foretaget i Sagen inden Decisionens Afsigelse.

De paagældende Arvingers Protest mod, at den oven nævnte testamentariske Bestemmelse om Afkortning tages til Følge, er støttet paa, at Appellanterne, til Fordel for hvilke Afkortning skulde finde Sted, maa antages ved Dispositioner, foretagne af Testatriks til Dels efter Oprettelsen af Testamentet af 10 Marts 1896, af hende at have erholdt saa store Pengebeløb, at disse i Forbindelse med, hvad der efter Testamentet den Gang alt var tilflydt dem som kontant Udbetaling efter deres Opdragelses Tilendebringelse, mindst svarer til de 2000 Kroner, der i Følge Testamentet tidligere var udbetalt hvert af de øvrige 5 Børn respektive til Velfærds Befordring i Almindelighed og til Indgaaelse af Ægteskab, og at derfor den ved Testatricis Paabud om Afkortning tilsigtede lige Ret for alle Arvingerne alt inden hendes Død maa antages at være sket Fyldest. De paagældende have i saa Henseende særlig fremhævet, at der paa tvende, Appellanterne tilhørende, under Disputen fremlagte Sparekassebøger, der maa antages indtil Testatricis Død at have været i hendes Værge, foruden 1214 Kr. 75 Øre, der forinden Testamentets Oprettelse var indsat paa Jørgen Henriksens Bog, og 1174 Kr. paa Mads Henriksens Bog, ses efter dette Tidspunkt af hende at være indsat henholdsvis 1721 Kr. og 1657 Kr., hvorved Boghaverne saaledes — foruden opsamlede Renter — i det hele havde faaet af Testatriks hver endog mere end de 2000 Kroner, hvormed hvert af de øvrige Børn ere blevne forstrakte og af Hensyn til hvilke Afkortning ved Testamentet er paabudt.

Appellanterne have hertil bemærket, at de paa de ommeldte Bøger, udover de dem i Følge Testamentet alt forinden dettes Oprettelse kontant tilflydte 1000 Kr. hver, af Moderen fra Tid til anden indsatte Beløb ere opsparet Løn for det af dem efter deres 20de Aar for hende udførte Tyendearbejde paa Gaarden, for hvilket der af hende var tillagt dem et Vederlag af 200 Kroner aarlig foruden Klæder og Lommepenge, og at der saaledes ikke ved disse Indskud af Moderen er ydet dem Jævnet for de deres Søkende tillagte større Forstrækninger. Noget Bevis for, at saadant Vederlag for deres Arbejde paa Gaarden var dem tilsagt, have Appellanterne nu ganske vist ikke ført, og det er her imod fra Modpartens Side anført, at der ikke var tillagt Døttrene nogen Løn for den Tid, de efter deres 20de Aar gjorde Arbejde i det fædrene Hjem. Men ligesom det dog skønnes at maatte

have Formodningen for sig, at Appellanterne, der begge langt længere end Tilfældet har været med Døttrene, have opholdt sig i Hjemmet efter deres 20de Aar og dér maa antages at have udført et betydeligt Tyendearbejde for Moderen, herfor havde Krav paa et Vederlag, der nogenlunde svarede til, hvad de ved at tage Tjeneste andet Steds kunde opnaa i Løn, saaledes fremgaar det ogsaa af det paa Skiftet passerede, at samtlige Arvinger have erkendt, at der tilkom Appellanten Mads Henriksen Løn for det sidste, ved Moderens Død løbende Aar med 200 Kroner. Naar der imidlertid herefter maa gaas ud fra, at Appellanternes Anbringende om den dem tillagte aarlige Løn er rigtigt, og hertil yderligere føjes, at Appellanterne uimodsaagt have benægtet, paa anden Maade end gennem de ommeldte Sparekasse-Indskud fra Moderens Side at have modtaget den fortjente Løn for den forløbne Aarrække, findes der saa meget mindre Grund til at betvivle, at disse Indskud virkelig fra Tid til anden ere gjorte af Testatriks som opsparet Løn for Appellanterne, som disses samlede Beløb paa det nærmeste stemme med, hvad Appellanternes Løn for de efter deres 20de Aar forløbne Aar ved hendes Død var løbet op til, et Resultat, hvis Rigtighed ogsaa bestyrkes ved den Omstændighed, at det testamentariske Afkortnings-Paabud faktisk stod uigenkaldt ved Testatricis Død, skønt intet er godtgjort, der kunde have hindret hende fra under en modsat Forudsætning at sætte Paabudet ud af Kraft.

Som Følge heraf vil den af de appelindstævnte, Murer Mads Hansen af Saksøbing og fhv. Gaardejer, nu Arbejdsmand Peder Mortensen af Nykøbing paa Falster fremsatte Protest mod, at den forommeldte ved Testatricis Testamente af 10de Marts 1896 trufne Afkortningsbestemmelse til Fordel for Appellanterne, Parcellist Jørgen Henriksen af Rørbæk og Mads Henriksen af Musse, tages til Følge, ikke kunne gives Medhold, og den indankede Decision vil derfor være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdag den 8 November.

Nr. 146. Overretssagfører R. Schwenns i uskiftet Bo hensiddende Enke, **Pouline Schwenn**, født Dorph-Petersen, Borgmester og Byfoged **Buch** som Executor testamenti i Etatsraadinde **Bruuns** Dødsbo, Generalmajor Jørgensens i uskiftet Bo hensiddende Enke, **Magdalene Barbara**, født **Bruun**, Fabrikant **B. Bruun**, Enkefru **Christiane Bruun** og Generalinde **Købke** (Asmussen)

contra

Sagfører **N. Christensen** som Kurator i Murmester **P. K. Andersens** Konkursbo (Jensen),

betræffende Afkræftelse af en Kontraktsbestemmelse.

Aarhus Bytings Dom af 24 Juli 1902: Den af Indstævnte, Overretssagfører Schwenn, ved det oven nævnte Skadesløsbrev erhvervede Panteret bør, for saa vidt angaar et Beløb af 7700 Kroner, være uden Retsvirkning overfor Murmester P. K. Andersens Konkursbo, men bør Indstævnte Schwenn i øvrigt og de Indstævnte, Etatsraadinde Bruun, Generalmajor Jørgensen, Fabrikant B. Bruun, Enkefru Bruun og Generalinde Købke i det hele for Tiltale af Citanten, Sagfører N. Christensen som Kurator i nævnte Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Januar 1905: I Henseende til det fornævnte Skadesløsbrevs Afkræftelse bør Underretsdømmen ved Nagt at stande. Den oven anførte Bestemmelse i den formeldte Købekontrakts Post 8 bør, for saa vidt der derved er givet nu afdøde Overretssagfører R. Schwenn en Særstilling i Murmester P. K. Andersens Konkursbo, være uden Retsvirkning i Forhold til Boet. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte, Overretssagfører Schwenns i uskiftet Bo hensiddende Enke, Poulina Schwenn, født Dorph Petersen, Executor testamenti i Etatsraadinde Bruuns Dødsbo, Borgmester og Byfoged Buch, Generalmajor Jørgensens i uskiftet Bo hensiddende Enke, Magdalena Barbara Jørgensen, født Bruun, Fabrikant B. Bruun, Enkefru Christiane Bruun og Generalinde Købke, en for alle og alle for en, til Citanten, Sagfører N. Christensen som Kurator i fornævnte Konkursbo, 200 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører G. Lund en Frist af 14 Dage fra nærværende Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham for Citanten den 27de Oktober 1902 for Overretten fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger for Højesteret, drejer den sig alene om, hvor vidt den i den indankede Dom citerede Bestemmelse i Købekontrakts Post 8 vil kunne opretholdes overfor Murmester P. K. Andersens Konkursbo til Sikring af 7700 Kroner af den af afdøde Overretssagfører Schwenn i Boet anmeldte Fordring.

For saa vidt Indstævnte for Højesteret har gjort gældende, at den nævnte Post i Købekontrakten vil være at afkræfte i Følge Analogien af Konkurslovens § 20, kan der ikke gives ham Medhold heri.

Men heller ikke om en Afkræftelse efter Konkurslovens § 24 vil der kunne blive Spørgsmaal, idet det efter det foreliggende maa antages, at oftnævnte Post er indsat i Købekontrakten i Henhold til en ved Købets Afslutning truffen Aftale mellem Schwenns Fuldmægtig og Andersen. Det samme vilde i øvrigt blive Følgen af, at det ikke kan anses bevist, at Andersen ved Købekontrakts Oprettelse maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende, end sige, at Schwenn eller hans Fuldmægtig den Gang var vidende om, at Fallitten var nær forestaaende.

Appellanternes Paastand om Bytingsdommens Stadfæstelse vil derfor være at tage til Følge, medens Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Murmester P. K. Andersen i Aarhus tidligere havde købt 2 Parceller af den saakaldte »Sukkerhustoft« i Aarhus, hvilke Parceller han, efter at han havde bebygget dem, igen havde afhændet, købte han i Henhold til mundtlig Aftale, som senere afløstes ved en den 11 Juni 1898 dateret, men af Andersen først den 30te s. M. underskrevet formelig Købekontrakt, endnu en Parcel af bemeldte Toft og paabegyndte Opførelsen af en Bygning paa samme, hvortil senere afdøde Overretssagfører R. Schwenn, der allerede havde ydet ham Laan til Opførelse af de to af ham tidligere opførte Bygninger, forstrakte ham med Midler saaledes, at han paa denne Maade efter Haanden blev Schwenn et større Beløb skyldig. Da Schwenn — der under 1 Juli 1898 havde ladet Andersen, hvem der samtidig blev udbetalt et Beløb af 75 Kr., underskrive et Skadesløsbrev, hvori denne gav ham 1ste Prioritets Panteret i den paagældende, nu under Matr.-Nr. 677 af Aarhus Købstads Bygrund fra Marselisborg skyldsatte Parcel med Bygninger og Tilbehør til Sikkerhed for, hvad han maatte have eller faa til Gode hos ham, det være sig fra Laan i rede Penge, Forskud, Veksler, Udlæg eller hvilken som helst anden Skyldgrund, dog ikke over 8500 Kr. — derefter vægrede sig ved at yde Andersen flere Forstrækninger, saa denne sig nødsaget til at ophøre med Byggearbejdet, der endnu ikke var fuldført, og under 28de Juli s. A. blev hans Bo derpaa taget under Konkursbehandling af Aarhus Købstads Skifteret.

Under Paaberaabelse af, at det i Post 8 i den oven nævnte Købekontrakt bl. a. er bestemt: »Dog er Sælgerne berettigede til, før der meddeles Køberen Skøde, at fordre betalt og berigtiget, hvad denne uden for denne Kontrakt maatte skyldte en eller flere af dem eller deres Repræsentant og befuldmægtigede, Hr. Overretssagfører Rud. Schwenn i Aarhus«, samt med Bemærkning, at Sælgerne stillede saadant Forlangende, har derefter Overretssagfører Schwenn i en til Skifteretten stilet Skrivelse af 12 August s. A. anmeldt, at han hos Fallenten

---

Færdig fra Trykkeriet den 23 November 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 31—32.

Onsdag den 8 November.

havde til Gode i Følge kontant Laan et Beløb af 7775 Kr., hvilket Beløb med deraf flydende Renter han, idet han bemærkede, at Fordringen var sikret, dels ved 2 ham af Fallenten i Haandpant givne Panteobligationer, dels ved det oven nævnte Skadesløsbrev, paastod sig skadesløst betalt. Paa en i Konkursboet den 18de Oktober s. A. afholdt Skiftesamling blev det imidlertid vedtaget at anlægge Afkræftelses-sag mod Schwenn for at omstøde de mellem ham og Fallenten indgaaede Retshandeler, for saa vidt disse gaar ud paa at give ham en Særstilling i Boet, og i Henhold til denne Vedtagelse samt med Samtykke af Kreditor-Udvalget har derefter Citanten, Sagfører N. Christensen i Aarhus som Kurator i Boet, under nærværende Sag i første Instans søgt Schwenn til at høre Skadesløsbrevet kendt ugyldigt samt til i Forening med Sælgerne af den oftnævnte Parcel, nemlig Etatsraadinde Bruun, Generalmajor Jørgensen, Fabrikant B. Bruun, Enkefru Bruun og Generalinde Købke, at høre den oven anførte Bestemmelse i Købekontraktens Post 8 om, at Sælgerne ere berettigede til, før der meddeles Køberen Skøde, at fordre betalt og berigtiget, hvad denne uden for Kontrakten maatte skyldes Overretssagfører Schwenn, kendt ophævet. Ved Underrettsdommen er den af Overretssagfører Schwenn ved Skadesløsbrevet erhvervede Panteret kendt ugyldig overfor Konkursboet, for saa vidt angaar et Beløb af 7700 Kr., hvorimod Schwenn tillige med de andre i første Instans indstævnte i øvrigt ere frifundne for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af denne efter Stævning til Overretssagfører Schwenns i uskiftet Bo hensiddende Enke, Poulina Schwenn, født Dorph-Petersen, i Aarhus, samt til executor testamenti i Etatsraadinde Bruuns Dødsbo, Borgmester og Byfoged Buch i Nyborg, Generalmajor Jørgensens i uskiftet Bo hensiddende Enke, Magdalene Barbare, født Bruun, af Frederiksberg, Fabrikant B. Bruun i Viborg, Enkefru Christiane Bruun i København og Generalinde Købke af Frederiksberg indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande. De Indstævnte, hvis i første Instans nedlagte Paastand gik ud paa fuldstændig Frifundelse for Citantens Tiltale, have derimod procederet til Stadfæstelse af Underrettsdommen.

Som Sagen, idet den ikke af de Indstævnte er kontraappelleret, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at forandre Underrettsdommen, for saa vidt denne gaar ud paa, at den af Schwenn ved det forommeldte Skadesløsbrev erhvervede Panteret for et Beløb af 7700 Kr., bør være uden

Retsvirkning i Forhold til Andersens Konkursbo, hvorimod det alene af Overretten bliver at afgøre, dels hvor vidt bemeldte Skadesløsbrev vil kunne opretholdes med Hensyn til den resterende Del, 75 Kr., af Schwenns i Konkursboet anmeldte Fordring, dels hvor vidt den oven citerede Bestemmelse i den forommeldte Købekontrakts Post 8, for saa vidt denne er paastaet bragt til Anvendelse for at sikre den nævnte Fordring, vil kunne opretholdes i Forhold til Konkursboet.

Medens Citanten har gjort gældende, at Andersen paa det Tidspunkt, da Skadesløsbrevet og Købekontrakten blev udfærdigede, var insolvent og maatte forudse sit Fallissement som nær forestaaende, og medens han videre har gjort gældende, at Overretssagfører Schwenn har været vidende om disse Omstændigheder, hvad han som Andersens juridiske Raadgiver efter Citantens Anbringende ikke kunde undgaa at være, have de Indstævnte benægtet Rigtigheden heraf. Efter den af Schwenn givne Fremstilling — til hvilken de andre Indstævnte have sluttet sig — er den paagældende Bestemmelse i Købekontrakts Post 8 udfærdiget i Overensstemmelse med, hvad der oprindeligt var mundtlig aftalt ved de i Sommeren 1897 stedfundne Forhandlinger om Købet af Parcellen, hvorhos Grunden til, at Købekontrakten og Skadesløsbrevet blev udfærdigede netop til den skete Tid, efter hans Anbringende alene var den, at han, da Skylden var løbet saa højt op, og da han erfarede, at Andersen tillige havde andre Kreditorer, ansaa det for rigtigst, ogsaa af Hensyn til disse Kreditorer, at der blev udfærdiget de fornødne Dokumenter til at konstatere, at Andersen stod i Gældsforhold til ham, og naar han endelig samtidig med, at Dokumenterne blev udfærdigede, nægtede at yde Andersen flere Forstrækninger, skete dette, efter hvad han endelig har anbragt, fordi han følte sig ført bag Lyset af Andersen, der hidindtil overfor ham havde forfulgt, at han ud over de hos ham optagne Laan og Forstrækninger havde anden, fra samme Byggeforetagende hidrørende Gæld.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens øvrige Oplysninger, at Konkursboets Aktiver under Bobehandlingen ere ansatte til en Værdi af 14901 Kr. 90 Øre samt at den i Boet anmeldte Gæld beløber sig til 24848 Kr. 92 Øre, og i Modsætning til, hvad Schwenn har villet gøre gældende, maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Andersen har været insolvent allerede den Gang, han underskrev saavel Købekontrakten som Skadesløsbrevet.

Naar derhos henses til, at Andersen paa det Tidspunkt, da han underskrev disse Dokumenter, efter hvad der ved en under Sagen iværksat Vidneførsel er oplyst, alene til en enkelt af sine Leverandører skyldte 2 à 3000 Kr. bort, og at han havde hemmeligholdt dette for Schwenn, uden hvis Forstrækninger han maa antages at have været ganske ude af Stand til at fuldføre sit Byggeforetagende, maa det nødvendigvis paa det angivne Tidspunkt have staaet klart for ham, at han ikke i Længden vilde kunne holde sig oppe, og han maa saaledes antages allerede ved Dokumenternes Udstedelse at have forudset sit Fallissement som nær forestaaende. Endvidere maa det, navnlig under Hensyn til den af Schwenns daværende Fuldmægtig under Sagen afgivne Vidneforklaring, der bl. a. gaar ud paa, at det, da det sidst i Juni 1898 erfarede, at Andersen havde den oven nævnte, hidtil fortiede Gæld, herefter blev anset for rettest at faa skriftlig Købekontrakt

oprettet med ham, anses for hævet over enhver Tvivl, at Schwenn paa det oftnævnte Tidspunkt har været paa det rene med Andersens ganske uholdbare Situation og har været tilfulde bekendt med de Omstændigheder, som maatte lade Andersen forudse sin nær forestaaende Fallit, hvilken Antagelse vinder særlig Bestyrkelse ved Købekontraktens Antedatering, der maa forudsættes at være foranlediget fra Schwenns Side.

Da det imidlertid er in confesso under Sagen, at det Beløb af 75 Kr., for hvis Vedkommende der, som meldt, alene her for Retten er Spørgsmaal om Afkræftelse af oftnævnte Skadesløsbrev, hidrører fra en Murmester Andersen samtidig med Skadesløsbrevets Udstedelse af Schwenn ydet kontant Forstrækning af denne Størrelse, bliver der uanset det nys anførte ikke med Hensyn til nævnte Beløb Anvendelse for Bestemmelsen i Konkurslovens § 21, saaledes som denne i Henhold til Lov af 20de Marts 1901 § 1 vil være at anse affattet, og i Henseende til den paastaede Afkræftelse af Skadesløsbrevet, der her-efter ikke vil kunne udstrækkes ud over de i Underrettsdommens herhen hørende Afgørelse ommeldte 7700 Kr., vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Hvad derimod angaar den oven citerede Bestemmelse i Købekontraktens Post 8, vil det af de foranførte Betragtninger være en Følge, at de i Konkurslovens § 24 foreskrevne Betingelser for Retshandlers Afkræftelse maa med Hensyn til bemeldte Bestemmelse i Forholdet mellem Schwenn og Konkursboet anses at være til Stede, og den af Citanten nedlagte Paastand om, at den nævnte Kontraktbestemmelse, for saa vidt der derved er givet Schwenn en Særstilling i Konkursboet, ophæves, vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte efter Omstændighederne in solidum at burde godtgøre Citanten med 200 Kroner.

Der bliver at forelægge Overretssagfører G. Lund i København en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempel-forpligtelsen med Hensyn til det af ham for Citanten den 27 Oktober 1902 for Overretten fremlagte Indlæg. I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 9 November.

Nr. 223.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Laust Nielsen Thordahl og Niels Andersen Pedersen
(Def. Halkier),

der tiltales for svigagtigt Forhold.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 12 December 1904: De Tiltalte, Hestehandlerne Laust Nielsen Thordahl af Aalborg og Niels Andersen Pedersen af Aarhus, bør hensættes, først nævnte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og sidst nævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod Tiltalte Hestehandler Laurs Laursen, kaldet Nørgaard, af Aarhus bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning til Forpagter Niels Jensen, kaldet Vium, af Vester Velling, og Bolsmand Christen Jensen, kaldet Flensted, af Mollerup Mark, betaler Tiltalte Thordahl 300 Kr. til den første og Tiltalte Pedersen 300 Kr. til den sidste. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører J. Langballe, 60 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 50 Kr., udredes af de Tiltalte Thordahl og Pedersen med Halvdelen, dog saaledes, at de med Tiltalte Laurs Laursens, kaldet Nørgaards, Arrest forbundne Omkostninger udredes af det offentlige. De idømte Erstatningsbeløb at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Maj 1905: De Tiltalte Laust Nielsen Thordahl og Niels Andersen Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salærer til Aktor for Overretten, Etatsraad Neckelmann, og den for Tiltalte Pedersen beskikkede Defensor samme Steds, Overretssagfører Sørensen, 100 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Efter det foreliggende maa det antages at have staaet klart for Tiltalte Thordahl, at Niels Jensen, kaldet Vium, ikke havde bemærket, at den ham tilbudte Plag var blind paa begge Øjne, og at han kun af den Grund gik ind paa Byttehandelen. For Tiltalte Niels Andersen Pedersens Vedkommende maa det antages, at det ikke har kunnet undgaa hans Opmærksomhed, at Christen Jensen, kaldet Flensted, var i høj Grad beruset, og at Tiltalte har benyttet sig deraf til at faa Jensen til at indgaa paa de i Dommen omhandlede Handeler. Herefter ville de Tiltalte for deres i Dommen ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 257, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage for hver.

Aktionens Omkostninger findes de Tiltalte at maatte udrede in solidum.

Da der ikke foreligger tilstrækkelige Oplysninger til at bestemme de besvegnes Tab, ville de nedlagte Erstatningspaastande ikke kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Thi kendes for Ret:

Laust Nielsen Thordahl og Niels Andersen Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hver især i tyve Dage. Saa udrede de og, en for begge

og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik Hestehandler Laurs Laursen, kaldet Nørgaard, i Aarhus, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, er Hestehandlerne Laust Nielsen Thordahl i Aalborg og Niels Andersen Pedersen i Aarhus satte under Tiltale for svigagtigt Forhold.

Tiltalte Thordahl, der er født i Aaret 1859, har tidligere været straffet i Følge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 10de September 1902 efter Straffelovens § 101 med en Bøde til Statskassen af 25 Kr., hvorhos han under 21de December 1886 har, som det maa antages, inden Fjends-Nørlyng Herreders Politiret vedtaget for Dyrplageri at erlægge en samme Kasse tilfaldende Bøde af 30 Kr.

Tiltalte Pedersen, der er født i Aaret 1876, har den 11 Februar 1899 inden Silkeborg Birks Politiret vedtaget for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og af Politivedtægten at erlægge Bøder henholdsvis af 50 Kr. til Statskassen og af 10 Kr. til Politikassen, hvorhos han den 1 September s. A. har inden Hjelmlev-Gern Herreders Politiret vedtaget at erlægge en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Hvad først Tiltalte Thordahl angaar, er han sigtet for under en Hestehandel at have gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold overfor Forpagter Niels Jensen, kaldet Vium, af Vester Velling. I Følge den af Jensen under Sagen afgivne Forklaring tog han under et i Randers den 1 Juli f. A. afholdt Marked Stade paa en Gade i bemeldte Købstad med en ham tilhørende Hoppe, som han agtede at sælge; et Øjeblik efter kom en ham ubekendt Mand — efter hans Formening oven nævnte Hestehandler Nørgaard — hen til ham og indledede en Forhandling om Køb af Hoppen, hvad der førte til, at Jensen trak Hoppen hen til Middelgades Hotel i Randers, hvor Nørgaard, efter at de var komne ind i Hotellets Gaard, trak en Plag ud af Stalden, idet han opfordrede Jensen til at bytte med denne, og efter at Plagen var travet i Gaarden, tilbød Jensen at overtage den mod at faa 300 Kr. i Bytte. Uden at der var opnaaet Enighed om Handelen, lod Jensen derpaa Hoppen opstalde paa Hotellet, og han, Nørgaard samt de Tiltalte Thordahl og Pedersen, der under Forhandlingerne havde sluttet sig til dem, begav sig derefter ind i Hotellets Beværtning, hvor Jensen som Følge af de Drikkevarer, han der nød, blev saa beruset, at han ikke længere erindrer, hvad der foregik, idet han kun ved, at Byttehandelen kom i Stand, hvorhos han formoder, at han fik 65 Kr. i Bytte. Medens Værdien af den af Jensen bortbyttede Hoppe — om hvilken det er oplyst, at han 3 Fjerdingaar i Forvejen havde købt den for 435 Kr. — af ham er anslaaet til omkring 500 Kr.,

maa det, efter hvad der under Sagen er oplyst, antages, at Plagen har haft en betydelig ringere Værdi, idet den var blind paa begge Øjnene. Om Plagen er det derhos oplyst, at den samme Dag af Jensen blev bortbyttet mod en gammel Hoppe — der, efter hvad der fremgaar af en under Sagen tilvejebragt Dyrslægeerklæring, imidlertid maa antages at have været uskikket til Brug og kun at have haft en Slagteværdi af 50 Kr. — og en Byttesum af 25 Kr.

Medens Nørgaard har nægtet at have haft noget at gøre med de som meldt skete Byttehandeler, har Tiltalte Thordahl erkendt, at han paa det nævnte Marked har byttet en ham tilhørende Plag med en Jensen tilhørende Hoppe, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at medens han under Markedet holdt paa Gaden med sine Heste og derunder en af ham faa Dage i Forvejen for 150 Kr. købt Plag, der som lidende af sort Stær var blind paa begge Øjne, kom Jensen og Hestehandler Fisker fra Silkeborg hen til ham og spurgte ham, om han vilde bytte Plagen bort mod Jensens Hoppe; de mønstrede nu Hoppen og Plagen, men da Jensen forlangte 125 Kr. i Bytte, svarede Tiltalte hertil, at det var alt for meget, og Jensen og Fisker gik derpaa bort, men lidt efter kom de tilbage og indledede paa ny Forhandlinger med Tiltalte, hvorunder de alle gik ind paa Beværtningen i Middalgades Hotel, hvor de nød nogle Drikkevarer, og hvor Jensen og Fisker, efter at Tiltalte havde fjernet sig, blev siddende, indtil de efter et Kvarters Forløb paa ny kom ud paa Gaden til Tiltalte. Jensen forlangte nu 75 Kr. i Bytte, hvorimod Tiltalte bød ham 50 Kr., og de gik da atter ind paa Beværtningen for at »snakke om det«, og medens de her paa ny nød en Del Drikkevarer, kom saa Handelen i Stand, saaledes at Tiltalte skulde give 65 Kr. i Bytte. Medens Tiltalte har erkendt, at Jensen aldeles ikke under de skete Forhandlinger antydede, at han havde lagt Mærke til, at Plagen var blind, har han derimod forklaret, at han ved Lidkøbet udtalte til Jensen — der efter Tiltaltes videre Forklaring tidligere havde set paa Hestens Øjne — at Plagen ikke havde anden Fejl, end hvad han kunde se, hvortil han yderligere vil have føjet, at den havde sort Stær, ligesom Moderen havde haft det; han har derhos forklaret, at Jensen intet Svar gav herpaa, hvorimod han fremkom med en Ytring om, at hans Hoppe ogsaa havde en Fejl, som han imidlertid ikke vilde sige, hvad var, men den opdagede Tiltalte nok senere. Den paagældende Hoppe solgte Tiltalte samme Dag for 375 Kr. til en Hestehandler fra Aalborg, og nogle Dage senere godtgjorde han fornævnte Hestehandler Fisker et Beløb af 20 Kr. som Vederlag, fordi denne havde anvist ham Handelen. Tiltalte har i øvrigt forklaret, at Plagens Blindhed var synlig for enhver, idet dens Øjne stod ud af Hovedet paa den og var helt brystne, og medens det i Overensstemmelse hermed er af en Række under Sagen afhørte Personer forklaret, at det var let at se, at Plagen var blind, er det i en af en Dyrslæge den 27 September f. A. afgiven Erklæring udtalt, at det ved almindelig Betragtning af Plagens Øjne viser sig, at begge Øjeæbler har deres naturlige Glans og Klarhed, ligesom ogsaa de tre Taarne har deres naturlige Plads og det sædvanlige Udseende, hvilket er Hovedkendetegnet paa et sundt Øje for en Lægmandsundersøgelse, saaledes som denne foretages under en Hestehandel, hvorimod den veterinære Under-

søgelse viser, at Pupillen til Stadighed er for stor, idet Regnbuehinden fremtræder som en meget smal Bræmme, hvorhos Pupillen er fuldstændig ubevægelig, baade naar Dagslyset og naar kunstigt Lys træder ind i Øjet. Det udtales derhos i Erklæringen, at Plagen lider af sort Stær, men at der absolut ikke findes saadanne Forandringer i Øjet, som for Lægmandsblik kan henlede Tanken paa, at den er blind, hvilken Erkendelse først kan opstaa for den faglige Undersøgelse eller for Lægmanden, naar han under Brugen eller paa anden Maade kan faa Lejlighed til at se, at Plagen støder paa Genstande, som en seende Hest gaar uden om.

Idet nu Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring angaaende de med Handelen forbundne nærmere Omstændigheder er væsenlig bestyrket ved de i øvrigt fremkomne Oplysninger, vil den være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, og idet det herefter ikke findes at kunne statuere, at Tiltalte overfor Jensen — om hvem det ikke er godtgjort, at han ved Byttehandelens Indgaaelse var utilregnelig paa Grund af Beruselse — har gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paadrage ham Strafansvar, vil han følgelig være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, under hvilken der saaledes ikke bliver Spørgsmaal om at tage den af Jensen overfor ham nedlagte Erstatningspaastand til Følge.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Pedersen, har Bolsmand Christen Jensen, kaldet Flensted, af Mollerup Mark for Politiet anmeldt, at Tiltalte har bedraget ham under en Hestehandel, i hvilken Henseende han har afgivet følgende nærmere Forklaring:

Den 6 Juli f. A. tog han fra sit Hjem til et Marked, som den nævnte Dag skulde afholdes i Silkeborg, og hertil medbragte han en ham tilhørende, af ham til en Værdi af 300 Kr. anslaaet Hingst, som han agtede at sælge for ved Hjælp af Købesummen og et af ham ligeledes medbragt Beløb, stort 100 Kr., at købe et Par smaa russiske Heste. Paa Markedspladsen traf han Tiltalte Pedersen, og da denne havde et Par smaa Heste, som Christen Jensen syntes om, talte de om at bytte, i hvilken Anledning de først sammen kørte hen til det Hotel, hvor Jensens Hingst var opstaldet, og hvor Tiltalte saa paa den, uden at der imidlertid blev talt om Betingelserne for Handelen; fra Hotellet kørte de saa tilbage til Markedspladsen, hvor de begav sig ind i et derværende Drikketelt og drak nogle Kaffepunche, men fra dette Øjeblik vil han intet kunne erindre om, hvad der er passeret ham, indtil han, da han kom til Bevidsthed, befandt sig paa Hjemvejen fra Silkeborg siddende paa sin Vogn, der var forspændt med en gammel Hoppe til en af ham anslaaet Handelsværdi af 50 Kr., hvorhos han mærkede, at han foruden med Hingsten var kommen af baade med de fornævnte 100 Kr. og med et yderligere Beløb af 20 Kroner, som han havde haft hos sig.

Den af Tiltalte under Sagen afgivne Forklaring gaar ud paa, at han under det paagældende Marked »byttede lige over« med Christen Jensen, saaledes at Tiltalte fik Jensens Hingst og Jensen en Tiltalte tilhørende Plag, som han samme Dag havde købt for 160 Kroner af oven nævnte i 1ste Instans medtiltalte Hestehandler Nørgaard; Plagen byttede Jensen dernæst bort til Tiltalte Thordahl, som ligeledes var til Stede paa Markedet, mod 2 denne tilhørende »Russere« og 75 Kroner

kontant, og disse to Heste byttede han atter bort til Handelsmand Andreas Jensen i Randers for en gammel Hoppe, hvorhos Andreas Jensen fik 25 Kr. i Bytte. Angaaende den første af disse to senest ommeldte Byttehandler er det af Tiltalte Thordahl forklaret, at Hestehandler Nørgaard, forinden Thordahl kom i Handel med Jensen, kom hen til ham og spurgte, om han havde et Par smaa Heste til en Mand, hvem Tiltalte Pedersen skulde »hjælpe« til et Par saadanne, og det blev da aftalt, at Nørgaard købte 2 Heste af ham for 160 Kr. og paa Betingelse af, at Manden vilde have dem; Hestene blev derpaa forevist Jensen, hvorpaa Handelen kom i Stand paa den Maade, at Jensen fik de paagældende 2 »Russere«, Nørgaard Plagen og Thordahl 75 Kr. af Jensen og 85 Kr. af Nørgaard. Angaaende den sidst nævnte af Byttehandlerne er det dernæst af Andreas Jensen forklaret, at saa vidt han husker, var det Christen Jensen, der opfordrede ham til at indgaa Handelen, og at Tiltalte Pedersen, medens de talte herom, kom hen til dem og spurgte Andreas Jensen, om han skulde handle med Christen Jensen, hvorpaa Tiltalte, da Andreas Jensen bekræftede dette, sagde: »Der kan jeg maaske hjælpe Dig, for jeg kender den Mand; ham har jeg i Dag handlet med«; de gik saa ind i Teltet, hvor Tiltalte, efter at Andreas Jensen først havde forlangt 50 Kr. i Bytte, sagde til Christen Jensen: »Kan Du ikke give ham 25 Kr.?, og Handelen blev derefter ordnet saaledes, at Andreas Jensen modtog 25 Kr. i Byttesum. Efter hvad Andreas Jensen videre har forklaret, sagde Tiltalte Pedersen, efter at Handelen var afsluttet, til ham: »Her syntes jeg, Du gjorde en ordentlig Handel, nu kan Du give mig noget i Mæglerpenge, for det er min Skyld, Du fik handlet med Manden«, og i den Anledning gav Andreas Jensen ham da 15 Kr.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger kan det nu ikke antages, at den af Christen Jensen oprindelig bortbyttede Hingst har haft en Værdi af blot tilnærmelsesvis det af ham angivne Beløb 300 Kroner, hvorimod det meget mere maa antages, at dens Værdi har svaret til Værdien af den Plag, han fik i Bytte for samme, og idet endvidere Plagens Værdi maa antages nogenlunde at svare til de for denne udredede Modydelser, vil der allerede af denne Grund ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar i Anledning af disse Handeler. Da der endelig heller ikke for den sidst ommeldte Byttehandels Vedkommende vil kunne paalægges Tiltalte noget saadant Ansvar — i hvilken Henseende bemærkes, at det efter det foreliggende maa antages, at Christen Jensen selv har taget Initiativet til denne Handel, samt at det ikke kan anses aldeles tilstrækkelig godtgjort, hverken at Christen Jensen paa det paagældende Tidspunkt har været i en saadan Grad beruset, at han har været utilregnelig, eller i hvert Fald at Tiltalte har været opmærksom derpaa — vil følgelig ogsaa denne Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, og der vil saaledes ej heller blive Spørgsmaal om at tage den for hans Vedkommende af Christen Jensen nedlagte Erstatningspaastand til Følge.

Nr. 283.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Maria Cecilia Andersson (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Tilsynet med fremmede.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7de Oktober 1905: Arrestantinden Maria Cecilia Andersson bør straffes med Tvangsarbejde i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maria Cecilia Andersson til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Maria Cecilia Andersson, hvis opgivne Alder af 36 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, og som tidligere er straffet mange Gange, deriblandt ofte for Overtrædelse af Fremmedloven, senest ved Rettens Dom af 25de Marts 1905 efter Lov af 15de Maj 1875 § 22, jfr. § 2, med Tvangsarbejde i 150 Dage, ved sin egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er overbevist om at have overtraadt et hende den 24 August 1905 ved hendes Hjemsendelse til Malmø til Københavns Politis Protokol over hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om ikke paa ny at lade sig finde her i Landet, idet hun den 27de August dette Aar uden Tilladelse er vendt tilbage her til Staden, hvor hun har opholdt sig til sin Anholdelse under nærværende Sag den 26de forrige Maaned, vil hun være at anse efter Lov af 15de Maj 1875 § 22, jfr. § 2, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Mandag den 13 November.

Nr. 14. Sognepræst til Vesterborg og Birket Menigheder **Frantz Daniel Thorning Engelstoft** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Sognepræst til Horslunde og Nordlunde Menigheder **Hans Ludvig Møller** som befuldmægtiget for Enkefru **Henriette Møller** (Bagger efter Ordre),

betræffende et Naadensaarsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Oktober 1902: Hovedcitanten, Sognepræst til Horslunde H. L. Møller som befuldmægtiget for Enkefru Henriette Møller af Nykøbing paa Falster, bør for Tiltale af Kontracitanten, Sognepræst til Vesterborg og Birket F. D. T. Engelstoft, fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale de hovedpaastævnte 1189 Kroner 56 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 24de Juli 1900, til Betaling sker. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Lange, eller nu dennes Dødsbo, Prokurator Leth og Overrets sagfører Bentzen i Salær henholdsvis 80 Kr., 80 Kr. og 120 Kr. hos det offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos de Parternes beskikkede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sognepræst til Vestergaard og Birket Menigheder **Frantz Daniel Thorning Engelstoft**, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne **Dietrichson** og **Bagger** hver 150 Kroner, der udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende, her for Retten som vedtaget Værneting efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag paastaar Hovedcitanten, Sognepræst til Horslunde H. L. Møller, som befuldmægtiget for Enkefru Henriette Møller af Nykøbing paa Falster, efter meddelt Bevilling til fri Proces Kontracitanten, Sognepræst til Vesterborg og Birket F. D. T. Engelstoft, der har efterfulgt Enkefru Møllers den 28de Oktober 1898 afdøde Mand, Sognepræst til Vesterborg og Birket P. M. Møller, som Præst i de nævnte Sogne, dømt til at betale ham 1196 Kr. 32 Øre eller dog 1189 Kr. 56 Øre, som Kontracitanten skal skyldte til Rest paa Mellemværendet med Enkefru Møller, hidrørende fra det hende fra den 29de Oktober 1898 til den 28de Oktober 1899 tilkommende Naadensaar efter hendes afdøde Mand, tillige med Renter af det paastævnte Beløb, 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, den 24 Juli 1900, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger saavel under Hoved- som Kontrasagen efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til de for Hovedcitanten beskikkede Sagførere, Prokurator Lange eller nu dennes Dødsbo og Prokurator Leth, hvilke Salærer i ethvert Fald ere paastaaede udredede af det offentlige.

Kontracitanten, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, procederer i Hovedsagen til Frifindelse, medens den af ham i Kontrasagen nedlagte endelige Paastand gaar ud paa, at Hovedcitanten paa Enkefru Møllers Vegne tilpligtes at betale ham et Beløb af 965 Kr. 71 Øre med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Kontra-Forligsklagens Dato, den 18 Januar 1901, hvilket Beløb Kontracitanten formener, at Enkefru Møller skylder ham til Rest paa Mellemværendet fra bemeldte Naadensaar, hvorhos han har paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at udrede saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Bentzen, der i ethvert Fald har paastaaet sig Salær tillagt hos det offentlige.

Medens Parterne i øvrigt ere enige om Fordelingen af Embedets Indtægter og Udgifter i Naadensaaaret, er der derimod Strid om, hvorledes Udgiften til den residerende Kapellans Løn, der aarligt udgør 124 Tdr. Byg og 50 Tdr. Hvede efter Kapitelstakst samt 400 Kroner i Pengeløn, den til en tidligere afdød Præsts Enke udredede Pension samt et mindre Beløb, der er udredet til Stiftsmidlerne, skal fordeles.

Hovedcitantens Paastand gaar i saa Henseende ud paa, at Lønnen til den residerende Kapellan, der for Aaret 1898 udgør i alt 2271 Kr. 38 Øre, og som efter hans Anbringende først er forfalden til Udbetaling i Februar 1899, efter at Kapitelstaksten for 1898 er sat, med sit hele Beløb maa opføres som en Naadensaaaret paahvilende Udgift, saaledes at Kontracitanten, da Enkefru Møller har udredet den hele Løn, tilpligtes heraf at udbetale ham Halvdelen eller 1135 Kroner 69 Øre.

Da Enkefru Møller ligeledes har udredet den Kaldet paahvilende Pension til en den 20 December 1898 afdød Enke, har Hovedcitanten, idet det Enkepensionsbeløb, der er forfalden til Udbetaling og udbetalt i Naadensaaaret, har udgjort 659 Kr. 93 Øre, ligeledes paastaaet Kontracitanten tilpligtet at betale Halvdelen heraf med 329 Kr. 96 Øre, saaledes at der herefter i alt tilkommer Enkefru Møller 1465 Kroner

65 Øre, hvori dog bliver at fradrage dels 269 Kr. 33 Øre, som Enkefru Møller skylder Kontracitanten, dels, efter hvad Hovedcitanten først har erkendt, men senere bestridt, Halvdelen af et af Kontracitanten til Stiftsmidlerne indbetalt Beløb af 13 Kr. 52 Øre, altsaa 6 Kr. 76 Øre, saaledes at Enkefru Møllers Tilgodehavende herefter bliver 1189 Kr. 56 Øre, eller naar sidst nævnte Beløb ikke fradrages, 1196 Kroner 32 Øre.

Kontracitanten har derimod gjort gældende, at den den residerende Kapellan tilkommende Løn maa anses for at være fortjent i Løbet af Aaret og at forfalde Dag for Dag, og anbragt, at han derfor saavel af Korn- som af Pengelønnen kun kan være pligtig til at udrede til Enkefru Møller, der har betalt Kapellanlønnen for 1898, Halvdelen af den Kvotapart af Lønnen, der er paaløben for Tiden fra den 29 Oktober til 31 December 1898, hvilken Halvdel af ham er beregnet til 199 Kr. 14 Øre.

Paa samme Maade har han forment, at han af Enkepensionen kun kan være pligtig til at udbetale Enkefru Møller Halvdelen af den i Tiden fra 29 Oktober 1898 til Enkens Død den 20 December s. A. paaløbne Del af Enkepensionen, hvilken Halvdel af ham er udregnet til 49 Kr. 40 Øre, saaledes at han herefter alene er pligtig til at tilsvare Enkefru Møller 248 Kr. 54 Øre.

Han gør imidlertid endvidere gældende, at Enkefru Møller af Kapellanlønnen for 1899, der helt er udredet af ham med 2275 Kroner 26 Øre, maa være pligtig til at udrede Halvdelen af den for Tiden fra 1ste Januar 1899 til Naadensaarets Udløb den 28de Oktober 1899 paaløbne Løn, hvilken Halvdel efter hans Beregning andrager 938 Kr. 16 Øre, og idet Enkefru Møller endvidere, som af hende erkendt, skylder ham til Rest 269 Kr. 33 Øre samt endvidere paastaar*) at skyld ham de oven for nævnte 6 Kr. 76 Øre af det til Stiftsmidlerne indbetalte Beløb, bliver hendes Skyld til ham i alt 1214 Kr. 25 Øre. saaledes at efter Fradrag af de oven nævnte 248 Kr. 54 Øre, som tilkommer Enkefru Møller, herefter det under Kontrasagen endelig paa- staaede Beløb, 965 Kr. 71 Øre, fremkommer.

I Følge de i danske Lovs 2den Bogs 13de Kapitel om Naadensaaret givne Forskrifter, jfr. ogsaa Reskript af 18 Oktober 1754, maa det — bortset fra mulige særlige Regler, der end ikke ere assererede at foreligge med Hensyn til de her under Sagen omtalte Udgifter — antages, at kun de Udgifter, der ere forfaldne i Tiden fra 29 Oktober 1898 til 28 Oktober 1899, kunne henregnes til det omhandlede Naadensaars Udgifter, og at disse Udgifter da ogsaa ved Opgørelsen af Naadensaaret maa medtages med deres fulde Beløb uden Hensyn til, hvornaar saadanne Udgifter sidst ere udredede, og uden at nogen Del af Udgifterne kan føres tilbage til Tiden forud for Naadensaarets Begyndelse, da de ikke vare forfaldne til Betaling.

Som Følge heraf maa Kapellanlønnen, hvorafter ikke alene Kornlønnen, men ogsaa Pengelønnen, idet det ikke er oplyst, at der for denne har været fastsat nogen anden Forfaldstid, forfaldt til Udbetaling i Naadensaaret, efter at Tienden for 1898 efter Kapitelstakstens Fastsettelse var oppebaaret i Februar 1899, blive at fordele ved Naadens-

* Skal være paaastaas.

aars-Opgørelsen med dens fulde Beløb, 2271 Kr. 38 Øre, saaledes at Kontracitanten, da Enkefru Møller har betalt denne Løn fuldt ud, heraf vil have at betale Hovedcitanten Halvdelen, 1135 Kr. 69 Øre, medens Enkefru Møller, da Kapellanlønnen for 1899 først kan anses for at være forfalden i Februar 1900, ikke kan være pligtig til at refundere Kontracitanten nogen Del af denne Løn.

Med Hensyn til Enkepensionen er det oplyst, at denne forfaldt i 2 Rater, henholdsvis den 13 Maj og 13 November, med Halvdelen hver Gang, og da Enkefru Møller i Naadensaaret har betalt dels det den 13 November 1898 forfaldne Pensionsbeløb for Tiden fra 13 Maj til 13 November 1898, dels nogle andre Pensionsbeløb, og det er in confesso, at samtlige disse ere forfaldne i Naadensaaret, vil Kontracitanten, idet der i Naadensaaret af Enkefru Møller er udbetalt i Enkepension i alt 659 Kr. 93 Øre, have at tilsvare Halvdelen heraf med 329 Kr. 96 Øre, saaledes at det Beløb, han herefter vil have at tilsvare Hovedcitanten, i alt udgør 1465 Kr. 65 Øre.

Da det er in confesso, at der heri vil være at fradrage 269 Kr. 33 Øre, som Enkefru Møller skylder Kontracitanten, og da det ligeledes er in confesso, at Kontracitanten til Stiftsmidlerne har indbetalt i skyldig Kornafgift for Tiden fra 20de—31te December 1898, 13 Kr. 52 Øre, og Rigtigheden af Hovedcitantens senere Anbringende om, at Kornafgiften for dette Tidsrum er eftergivet, ikke er godtgjort, vil ligeledes Halvdelen af denne Udgift være at fradrage med 6 Kr. 76 Øre, saaledes at Kontracitanten herefter vil være at tilpligte at betale Hovedcitanten det i Hovedstævningen anførte Beløb af 1189 Kr. 56 Øre med Renter som paastaet, medens Hovedcitanten i Kontrasagen vil være at frifinde for Kontracitantens Tiltale.

Saaavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ville være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Lange, eller nu dennes Dødsbo, og Prokurator Leth i Salær hver 80 Kroner og Overretssagfører Bentzen i Salær 120 Kroner, der ville være at udrede af det offentlige.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 16. Tømmermester **F. Henriksen** (Ingen)

contra

Entreprenør **Hans Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tømmermester **F. Henriksen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades

ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 14 November.

Nr. 253. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Johanne Marie Rasmussen (Def. Dietrichson),
 der tiltales for Rufferi.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 20 Februar 1905: Tiltalte Johanne Marie Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Obel, 14 Kr., og Defensor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr., udredes af det offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juli 1905: Tiltalte Johanne Marie Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 15 Kr., Defensor samme Steds 12 Kr. og Overretsprokurator Juel 10 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, hver 25 Kr., udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Idet der ikke vil kunne tages Hensyn til Tiltaltes Forklaring om, at det ikke var i vindesyg Hensigt, at hun tilstedede de i den indankede Dom nævnte Personer af forskelligt Køn Adgang til sit Sovekammer, vil hun ikke kunne undgaa for sit i Dommen beskrevne Forhold at anses efter Straffelovens § 182, 2det Led. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Johanne Marie Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange fem Dage. Saa betaler hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium

for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Johanne Marie Rasmussen oprindelig i Henhold til Vejle Amts Aktionsordre af 25de Januar dette Aar sat under Tiltale for Rufferi.

Tiltalte, der er født i Aaret 1872, har tidligere været straffet i Følge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 15 Juli 1899 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos hun ved et inden Baag Herreds Politiret den 24de Januar 1900 indgaaet Forlig har vedtaget for ulovlig Omløben med Varer — foruden Konfiskation af nogle hos hende forefundne, til i alt 10 Kr. 80 Øre vurderede Varer — at erlægge en Bøde af 5 Kroner til vedkommende Politikasse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte i nogle Aar i Forening med en med hende samlevende ugift Mand har drevet et Gæstgiveri, Kafé »Nutiden« kaldet, i Fredericia.

Efter hvad der ligeledes er oplyst, har dog hverken Tiltalte eller den ommeldte, med hende samlevende Mand, løst Næringsadkomst, idet de er optraadte som Bestyrere for Tiltaltes Plejefader, der har Borgerskab som Gæstgiver i Fredericia.

Under den mod Tiltalte indledede Undersøgelse, der foranledigedes ved en Anmeldelse af 22 Oktober f. A. fra Provst Zeuthen i Fredericia, hvori Sædelighedspolitiets Opmærksomhed henledes paa Forholdene i Tiltaltes Gæstgiveri, har Pigen Harriet Røssel, der i Sommeren 1904 i et Tidsrum af ca. 6 Uger tjente hos Tiltalte, afgivet en beediget Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Medens Harriet som anført tjente i Kafé »Nutiden«, har hun haft Samleje en Gang med en Handelsagent eller Handelsrejsende, hvis Navn og Opholdssted hun ikke kender, og en anden Gang med Handelsmand Rasmus Sørensen i Fredericia. I begge de nævnte Tilfælde havde hun forinden i Gæstgiveriet nydt forskellige Drikkevarer sammen med de paagældende Mandspersoner, og i begge Tilfælde fandt Samlejet Sted i Tiltaltes, i dennes Soveværelse henstaaende Seng. Tiltalte, der henviste Harriet til at gaa ind i Soveværelset med de nævnte Mandspersoner, var vidende om, at hun der drev Utugt med dem, idet Tiltalte, da Harriet havde Samleje med Sørensen, kom ind i Soveværelset, medens Samlejet fandt Sted, ligesom hun i begge Tilfælde serverede Drikkevarer for dem, medens de opholdt sig i Soveværelset. Af den oven nævnte Handelsagent eller Handelsrejsende modtog Harriet et Vederlag af 5 Kr., hvorimod hun ikke modtog Betaling af Sørensen, idet han vel, da han betalte Drikkevarerne, gav Tiltalte 2 Kr., om hvilke han sagde, at de var til Harriet; men Harriet vil ikke senere have modtaget bemeldte 2 Kr. af Tiltalte. Harriet har derhos forklaret, at Tiltalte i al Almindelighed havde opfordret hende til at

drikke med Gæsterne, og at Tiltalte i de fornævnte Tilfælde sagde til hende, at hun godt kunde gaa ind i Soveværelset med de paagældende Mandspersoner, idet Tiltalte tilbød at passe paa, at ingen uvedkommende kom derind.

Oven ommeldte Handelsmand Sørensen har — ligeledes edeligt — forklaret, at han en Gang i Juli Maaned f. A., efter at have drukket sammen med Harriet Røssel i Kafé »Nutiden«, har plejet legemlig Omgang med hende i Tiltaltes Soveværelse. Det omhandlede passerede efter Lukketid, og efter sin Forklaring gav han Tiltalte, da han skulde betale hende 2 Kr. for de nydte Drikkevarer, en Femkroneseddel, paa hvilken han kun forlangte 1 Kr. tilbage, idet han ytrede, at de 2 Kr. var til Harriet. Efter at denne Deponent først til tvende Politirapporter og derefter i Retten havde forklaret, at Tiltalte kom ind i Soveværelset, medens Samlejet fandt Sted, og at hun ved denne Lejlighed fremkom med en Ytring, der viste, at hun var klar over, hvad der foregik, har han umiddelbart forinden Edsfæstelsen — der fandt Sted paa et Sygehus, hvor Sørensen, der maa antages senere at være afgaaet ved Døden, henlaa som Patient — rettet sin Forklaring derhen, at han ikke drister sig til at beedige andet, end at han havde Samleje med Harriet Røssel inde i Tiltaltes Soveværelse, samt at han betalte Tiltalte en Femkroneseddel og sagde, at de 2 Kr. var for Drikkevarer og de 2 Kr. til Pigen, hvorpaa han fik 1 Kr. tilbage.

Tiltalte har under Forhøret indrømmet at have opfordret Harriet til at drikke med Gæsterne, men i øvrigt benægtet Rigtheden af Harriets Forklaring, hvilken hun har betegnet som løgnagtig. Tiltalte vil navnlig ikke have været vidende eller haft Formodning om, at Harriet og Sørensen, da de, som ommeldt, begav sig ind i hendes Sovekammer, havde til Hensigt at drive Utugt der; Tiltalte har dog erkendt, at hun henviste dem til at nyde de bestilte Drikkevarer i Soveværelset, men dette skete efter Tiltaltes Forklaring alene, fordi det var blevet efter Lukketid, og Tiltalte ikke vilde udsætte sig for at blive tiltalt for Nattesæde.

Først da Tiltalte kom ind i Soveværelset med de bestilte Drikkevarer, vil hun være bleven opmærksom paa, hvad der var foregaaet, idet hun, efter hvad hun videre har forklaret, da blev Vidne til, at Sørensen laa i Sengen, medens Harriet stod paa Gulvet og samlede sine Klæder om sig. Tiltalte har derhos fastholdt, at hun, bortset fra det ovenfor omhandlede Tilfælde, i hvilket Harriet havde Samleje med Sørensen, ikke ved noget om, at der af Harriet eller af andre Piger, der have tjent i Kafé »Nutiden«, er drevet Utugt med Gæsterne. De af Harriet og Sørensen omfklarede 2 Kr., som Sørensen gav Tiltalte med Tilføjende, at de var til Harriet, paastaar Tiltalte at have udbetalt Harriet den paafølgende Morgen.

Efter at Tiltalte ved Underrettsdommen var frifunden for Aktors Tiltale, idet det statueredes, at der ikke ved de afgivne Vidneforklaringer var tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at hun ved de omhandlede Lejligheder havde gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 182 strafbart Forhold, og efter at Sagen derpaa paa det offentliges Vegne var indanket her for Retten, blev der af Aktor samme Steds fremlagt en af en navngiven Mand i Fredericia underskreven Anmeldelse, i Følge hvilken Tiltalte foruden de Tilfælde, hvorom der alt havde været

Spørgsmaal under Sagen, yderligere skulde have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 182, hvilket førte til, at der blev indledet fornyet Undersøgelse mod Tiltalte med det Udfald, at der paa Grundlag af det derved fremkomne under 19 April d. A. udfærdigedes en allerhøjeste Ordre til Overretten, hvorved samme bemyndigedes til i Forbindelse med den her for Retten nu indankede Sag at tage Tiltaltes i den senere Undersøgelse fremdragne Forhold under Paakendelse a prima instantia.

Under den omhandlede yderligere Undersøgelse har nu Marskandiserske Maren Sørensen forklaret, at hun i Sommeren 1903 flere Gange i Tiltaltes Soveværelse i Kafé »Nutiden« med Tiltaltes Vidende og Samtykke har plejet legemlig Omgang med Kelner Kirkegaard, der den Gang havde Ansættelse paa Fredericia Banegaard, og med hvem hun blev ført sammen derved, at Tiltalte en Gang sendte Bud efter hende og ved hendes Ankomst til Kafé »Nutiden« sagde til hende, at Kirkegaard godt kunde lide hende, og at der jo intet var til Hinder for, at de drak et Glas i Forening med ham, hvilket de derpaa gjorde. Maren Sørensens Forklaring gaar videre ud paa, at hun og Kirkegaard derefter flere Gange mødtes i Kafé »Nutiden«, at de under disse Møder gik ind i Tiltaltes Soveværelse, hvor de med Tiltaltes Vidende plejede legemlig Omgang med hinanden, at de under deres Sammenkomster rekvirerede Vin, som blev bragt ind i Soveværelset, men ikke al Tid nydt, og at der ikke kan være Tale om, at Tiltalte ikke skulde være vidende om, hvad de foretog sig.

I sidst nævnte Henseende har Maren Sørensen nærmere udsagt, at Tiltalte af den Tale, der førtes, maatte kunne forstaa, at naar hun og Kirkegaard kom sammen i Kafé »Nutiden« og bestilte Vin, var det for at faa Lejlighed til at pleje Samleje, idet Vinbestillingen nærmest skete paa Skrømt.

Kelner Kristian Kirkegaard har forklaret, at han i Sommeren 1903 gjorde Maren Sørensens Bekendtskab, og at det ikke varede længe, inden de kom til at staa i kønsligt Forhold til hinanden. Han vil i de 4 à 5 Maaneder, dette Forhold vedvarede, have haft i alt 4 à 5 Sammenkomster i Kafé »Nutiden«. Kirkegaard har derhos udsagt, at Maren Sørensen og han, naar de mødtes i Kafé »Nutiden«, plejede legemlig Omgang med hinanden i Tiltaltes i hendes Soveværelse hestaaende Seng, at Tiltalte under Tiden bragte Vin og Glas ind til dem, og at Tiltalte maaske nok har »haft en Anelse« om, hvad de foretog sig, hvortil han dog har føjet, at der aldrig blev talt derom, og at han ikke tør sigte Tiltalte for at have været vidende om, at de drev Utugt under deres Sammenkomster hos hende.

Med Hensyn til Vinbestillingen har Kirkegaard derhos forklaret, at Maren Sørensen og han maaske under Tiden lod en Del af Vinen blive staaende, men at noget af den dog al Tid blev drukket, og at han ingenlunde tør sige, at Vinbestillingen skete paa Skrømt,

Medens Tiltalte intet har haft at erindre mod Rigtigheden af den af Kelner Kirkegaard afgivne Forklaring, har hun derimod benægtet Rigtigheden af Maren Sørensens Forklaring, for saa vidt den gaar ud paa, at Tiltalte har været vidende om, at Maren Sørensen og Kirkegaard plejede legemlig Omgang med hinanden i hendes Soveværelse.

Det findes nu overfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse af Rigtigheden af Harriet Røssels Forklaring, i Følge hvilken Tiltalte skal have tilskyndet hende til at drive Utugt med Gæster i Kafé »Nutiden«, ikke at være tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i noget af de af Ekstrarettens paadømte Tilfælde har gjort sig skyldig i Rufferi, og idet det fremdeles ikke med Hensyn til de mellem Marskandiserske Maren Sørensen og Kelner Kirkegaard stedfundne Sammenkomster i Kafé »Nutiden« kan anses for godtgjort, at de er foregaaede under saadanne Omstændigheder, at Tiltalte derved har paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 182, 2det Led, hvorved bemærkes, at der — selv bortset fra, at det maa anses betænkeligt i dette Forhold at tillægge de af Maren Sørensen afgivne Forklaringer, der paa andre Punkter har vist sig at være stridende mod Sandheden, fuld Troværdighed — ikke foreligger aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte, der maa antages i Sommeren 1903 at have staaet i venskabeligt Forhold til Maren Sørensen, har indrømmet hende og Kirkegaard Adgang til sit Soveværelse for Vindings Skyld, vil Tiltalte i det hele være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag. . . .

Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instans bemærkes, at det maa misbilliges, at Underdommeren, efter at han under 20 Februar d. A. havde paadømt Sagen med det Resultat, at Tiltalte blev frifunden for Aktors Tiltale, ikke forinden den 25de s. M. har ophævet det over hende afsagte Arrestdekret og løsladt hende.

Torsdag den 16 November.

Nr. 93. Firmaet **Carl Boisens** Efterfølgers Konkursbo (Jensen)
 contra

Grosserer Gottfred Boisen (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Betydningen af, at en Kommanditists Udtrædelse af et Firma ikke er anmeldt til Handelsregistret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de November 1904: Indstævnte, Grosserer Gottfred Boisen, bør for Tiltale af Citanterne, Firmaet Carl Boisens Efterfølgers Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom forudsat, maa Fimalovens § 7 have til Følge, at Indstævntes Udtrædelse af Interessentskabet kun kan gøres gældende overfor de Kreditorer, der, da de indlode sig med Firmaet, have været eller burde have været bekendte med, at Udtrædelsen havde fundet Sted.

Ved de under Sagen bl. a. af flere Kreditorer i Konkursboet afgivne Erklæringer i Forbindelse med, hvad der paa anden Maade er oplyst, maa det paa den ene Side anses godtgjort, at en betydelig Del af Fallentens Kreditorer med et Tilgodehavende, som udgør en større Del af Udgælden, har ved Gældsforholdenes Stiftelse været eller burdet være bekendt med Indstævntes Udtrædelse af Interessentskabet.

Paa den anden Side har Appellanten, efter at disse Oplysninger vare fremkomne, trods de fra Modpartens Side fremsatte Opfordringer ikke fremskaffet fyldestgørende Erklæring fra nogen af Boets øvrige Kreditorer om, at han ved sin Fordrings Erhvervelse har været uvidende om den skete Ophævelse af Interessentskabet.

Herefter maa der ved Paadømmelsen gaas ud fra, at samtlige Kreditorer, da de indlode sig med Fallenten, have været eller burde have været bekendte med, at Indstævnte var udtraadt af Interessentskabet, og Konkursboet vil saaledes ikke paa Firma-lovens § 7 kunne støtte nogen Ret mod Indstævnte.

Som Følge af det anførte vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet Carl Boisens Efterfølgers Konkursbo, til Indstævnte, Grosserer Gottfred Boisen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at der mellem Købmand F. M. Harboe af Kallundborg, Købmand Carl Boisen, samme Steds, og Indstævnte, Grosserer Gottfred Boisen, da af Frederiksberg, nu af Holte, under 30 Juli 1897 var oprettet en Interessentskabskontrakt om Overtagelse og Drift for en Tid af 5 Aar fra 1 August 1897 til 1 August 1902 under Firmanavn »Carl Boisens Efterfølger« af en af fornævnte Carl Boisen i Kallundborg hidtil dreven Købmandshandel, skete der Anmeldelse herom til Kallundborg Handelsregister, sammes Afdeling A, hvor der den 13 August s. A. overensstemmende med Bestemmelser i bemeldte Interessentskabskontrakt blev registreret, at der under Firma »Carl Boisens Efterfølger« dreves Handel i Kallundborg af et Kommanditselskab med Hans Frederik Munch Harboe som eneste ansvarlig og til Underskrift berettiget Indehaver og med Købmand Carl Boisen, Kallundborg, og Grosserer Gottfred Boisen, Frederiksberg, som Kommanditister med Indskud hver 20000 Kr., hvilken Anmeldelse var ledsaget af Erklæringer fra Kom-

manditisterne bl. a. om, at Anmeldelsen — der var sket af oven nævnte Harboe — var sket med deres Samtykke. Under 16de s. M. fandtes der i den »Berlingske politiske og Avertissementstidende« optaget en Bekendtgørelse fra Kallundborg Borgmesterkontor om, at der samme Steds var modtaget Anmeldelse om, at der i Kallundborg under Firma »Carl Boisens Efterfølger« dreves Handel af et Kommanditselskab med Hans Frederik Munch Harboe som eneste ansvarlige og til Underskrift berettigede Indehaver. Den 5 September 1899 meddeltes der Interessentskabskontrakten Paategninger om, at Gottfred Boisen og Carl Boisen henholdsvis fra 31 August og 1 September s. A. udtraadte af Interessentskabet. Herom skete ingen Anmeldelse til Handelsregistret eller Bekendtgørelse. Efter at Firmaets Bo den 8 Januar 1903 er taget under Konkursbehandling, har Konkursboet under denne ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag søgt Indstævnte tilpligtet til at betale det oven nævnte Indskud 20000 Kr. — der efter Proceduren er bleven udbetalt Indstævnte af Interessentskabet — med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 Juni f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principalt paa- staaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Citanterne gør til Støtte for deres Paastand gældende, at da der ikke er sket Anmeldelse til Kallundborg Handelsregister om Indstævntes Udtrædelse af Interessentskabet, maa Indstævnte vedvarende hæfte med sit Indskud overfor Interessentskabets Kreditorer — i alt Fald overfor dem af disse, der ikke ad anden Vej har erhvervet Kundskab om Udtrædelsen.

Da der som nævnt ikke er gjort nogen Anmeldelse til Handelsregistret om Indstævntes Udtræden af Interessentskabet, maa der gives Citanterne Medhold i, at Indstævnte i Henhold til Lov Nr. 23 af 1ste Marts 1889 § 7 maa hefte med sit Indskud overfor den eller dem af Interessentskabets Kreditorer, der maatte have indladt sig med Interessentskabet i Tillid til, at Indstævnte vedvarende var delagtig i Interessentskabet som Kommanditist — og det uanset at der i Henhold til nævnte Lovs § 18 i. f. ikke i sin Tid har fundet nogen Bekendtgørelse Sted om, at det bl. a. var Indstævnte, der var indtraadt som Kommanditist i Interessentskabet, og om, hvor stort hans Indskud var, og uanset at der ikke har paahvilet Indstævnte personlig nogen Pligt til under Strafansvar at gøre Anmeldelse til Handelsregistret om sin Udtræden af Interessentskabet. Da Citanterne imidlertid trods Provokation fra Indstævntes Side ikke med behørig Bestemthed har gjort gældende, at nogen af Boets Kreditorer har indladt sig med Interessentskabet i den Tro, at Indstævnte vedvarende var Kommanditist, findes Indstævnte at maatte frifindes, idet der ikke kan gives Citanterne Medhold i, at naar der ikke er indført noget i Handelsregistret om en Kommanditists Udtrædelse af et Interessentskab, saa er hans Udtrædelse uden Betydning for Tredjemand, selv om denne er bekendt med Udtrædelsen.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 17 November.

Nr. 67. Generaldirektionen for Statsbanedriften
(Asmussen)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt nogle Arealer af Nørrebro Station med Hensyn til en Afgiftspligt kunne henføres under Benævnelsen Gaardsplads.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Maj 1904: De Indstævnte, Statsbanedriften, bør til Citanterne, Københavns Magistrat, betale de paastævnte 3557 Kr. 16 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Oktober 1902, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Følge almindelige Kontraksregler kunne i det foreliggende Tilfælde alene de i de paagældende Skøder brugte Udtryk være bestemmende for Omfanget af Statsbanedriftens Forpligtelser. Men herefter maa der gives Appellanten Medhold i, at Statsbanedriften ikke kan være pligtig at erlægge den omstridte Afgift for det i den indankede Dom ommeldte Areal paa i alt 78227 Kvadrat- alen, der benyttes til Adgangsveje, Gangsti, Oplagspladser, Læsse- veje og Jernbanespor, eftersom Benævnelsen »Gaardsplads» efter den naturlige og gængse Betydning af dette Ord ikke kan finde Anvendelse paa bemeldte Areal.

Appellanten vil herefter alene kunne dømmes til at betale det Beløb, hvorom der er Enighed mellem Parterne, nemlig 340 Kroner 13 Øre, med Renter som paastaaet, medens Appellanten i øvrigt vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Om- stændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Generaldirektionen for Statsbane- driften, bør til Indstævnte, Københavns Magistrat, be- tale 340 Kroner 13 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Oktober 1902, til Betaling sker, men i øvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Pro- cessens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Københavns Magistrat, paastaet de Indstævnte, Statsbanedriften, tilpligtede at betale dem 3557 Kr. 16 Øre, som de Indstævnte i Henhold til Bestemmelserne i de oprindelige Skøder paa de nu — for saa vidt som de tilhøre de Indstævnte — som Nr. 1313 og 1380 i Københavns udenbys Klædebo Kvarter ma, trikulerede Ejendomme skulle skylde Citanterne som Afgift af den Del af bemeldte Ejendomme, der er indtaget til Bygge- og Gaardsplads, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 1ste Oktober 1902, og Sagens Omkostninger skadeløst. De Indstævnte procedere til Frifindelse mod at betale 340 Kr. 13 Øre.

I et af Kommissionen for de Fonds, som ere henlagte til at afbetale de til Gadernes Udvidelse afkøbte Grunde m. v., den 18 Juli 1812 udstedt, den 16 November samme Aar tinglæst Skøde paa en Lod af den saakaldte Havremark, beliggende under Nr. 172, Litra N i Klædebo Kvarter, ved hvilket den nævnte, Staden København hidtil tilhørende Ejendom afhændedes, dels for en kontant Købesum, dels mod, at der til Staden Københavns Kasse svaredes en aarlig Jordskyld samt en Rekognition ved Ejerskifte, bestemtes det endvidere i Skødets § 2, at »dersom noget af fornævnte Jordsmon, hvor efter Maalebrevet for nærværende Tid ingen Bygning findes, i Tiden maatte blive bebygget eller udlagt til Gaardsplads, saa betales for hver Kvadratalen, som dertil indtages, desforuden 8 Skilling dansk«.

Ved Skøder fra samme Kommission af 4 September 1812, tinglæst den 21 September s. A., af 26 Juni 1812, tinglæst den 16de November s. A., og af 18 December 1812, tinglæst den 4 Januar 1813, paa henholdsvis Matr. Nr. 172 O, Matr. Nr. 172 P og Matr. Nr. 172 Q og R af oven nævnte Kvarter, blev den samme Bestemmelse truffen.

Ved Frdn. af 5te Januar 1813 om Forandring i Pengevæsenet, jfr. Forordningens § 23 og den vedføjede Tabel Litra A, nedsattes den nævnte Afgift af 8 Skilling pr. Kvadratalen for Matr. Nr. 172 N, O og P til 2 Skilling og for Matr. Nr. 172 Q til 1,6 Skilling.

I Følge det oplyste henhører der af de Arealer, hvoraf Afgift fordres, nu til det de Indstævnte tilhørende Matr. Nr. 1313 af udenbys Klædebo Kvarter et Areal af 14000 Kvadratalen, hvoraf 11500 Kvadratalen hidrørende fra Matr. Nr. 172 O og P og 2500 Kvadratalen hidrørende fra Matr. Nr. 172 Q, og til det de Indstævnte tilhørende Matr. Nr. 1380 samme Steds et Areal af 72940 Kvadratalen, hvoraf 68740 Kvadratalen hidrørende fra Matr. Nr. 172 N, O og P og 4200 Kvadratalen hidrørende fra Matr. Nr. 172 Q.

Citanterne have nu, idet de formene, at de, efter at de ommeldte Arealer ere anvendte, foruden til Bygninger med tilhørende egentlige Gaardsrum, endvidere til Perroner, Jernbanespor og Læsseveje m. m., ere berettigede til at fordre den oven nævnte Afgift af 2 Skilling pr. Kvadratalen af 11500 Kvadratalen under Matr. Nr. 1313 og af 68512 Kvadratalen under Matr. Nr. 1380 (nemlig de oven anførte 68740 Kvadratalen ÷ 228 Kvadratalen, af hvilke Afgiften tidligere er erlagt), i alt altsaa af 80012 Kvadratalen, og en Afgift af 1,6 Skilling af 2500 Kvadratalen under Matr. Nr. 1313 og af 4200 Kvadratalen

under Matr. Nr. 1380, i alt altsaa 6700 Kvadratalen, paastaet sig tillagt i alt 1778 Rdl. 3 M. 8 Sk., eller omsat i Kronemønt 3557 Kr. 16 Øre.

Idet der af de ommeldte Arealer er anvendt til Bygninger 3475 Kvadratalen, til Gaardsrum i snævrere Forstand 110 Kvadratalen og til Perroner 4900 Kvadratalen, i alt 8485 Kvadratalen, hvoraf 1609 Kvadratalen hidrøre fra Matr. Nr. 172 Q, Resten, 6876 Kvadratalen, fra de øvrige Matr. Nr., have de Indstævnte, der formene, at de alene ere pligtige til at svare Afgiften af disse til Bygninger med egentlig Gaardsplads og Perroner anvendte Arealer, paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 2 Skilling af de oven anførte 6876 Kvadratalen = 13752 Skilling, og 1,6 Skilling af 1609 Kvadratalen = 2574,4 Skilling, i alt 16326,4 Skilling = 170 Rdl. 6,4 Sk. eller i Kronemønt 340 Kr. 13 Øre, og Striden drejer sig her- efter om, hvor vidt der vil være at svare Afgift af den øvrige Del af Arealet, nemlig 73136 Kvadratalen à 2 Skilling og 5091 Kvadratalen à 1,6 Skilling pr. Kvadratalen.

I Følge det oplyste benyttes den sidst ommeldte Del af det Areal, hvoraf Afgift fordres, dels til Adgangsveje til den østre og vestre Hovedbygning og til det paa Arealet beliggende Toldvarehus, dels til Oplagspladser og Læsseveje samt en Gangsti langs vestre Perron, dels endelig til Spor Øst og Vest for Hovedperronerne, hvorimod der ikke er krævet nogen Afgift af de Arealer, der ere udlagte til det egentlige Banespor.

De Indstævnte have nu bestridt, at disse Arealer kunne henføres under Benævnelsen Gaardspladser, men da de nævnte Arealer omgive de i Jernbanøjemed opførte og anvendte Bygninger og ere nødvendige til Adgangen til dem og Forbindelsen mellem dem, ligesom de anvendes i Øjemed, der henhøre til eller staa i Forbindelse med den hele Bedrift, som Statsbanedriften udøver, findes der at maatte gives Citanterne Medhold i, at de maa henføres under Benævnelsen Gaardsplads, idet det ved Bestemmelsen i Skødernes § 2 maa antages at have været tilsigtet at give Henstand med Betalingen af en Del af Købesummen, indtil Terrænet fik en Anvendelse enten til Bygninger eller til den for de i disse drevne Næringsveje nødvendige Plads, hvorved det ophørte at anvendes som tidligere kun til Agerbrug og fik en større Værdi for Brugeren, end det som henliggende som en Del af Havremarken tidligere havde, og dette maa anses for at være sket ved den Anvendelse, der nu er gjort af de ommeldte Arealer.

Citanternes Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 299.

Advokat Halkier

contra

Lars Peter Jakobsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Oktober 1905: 'Tiltalte Lars Peter Jakobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peter Jakobsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Lars Peter Jakobsen, der er født den 20de Oktober 1876 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11te April 1905 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales for Bedrageri.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om at have i August d. A. svingagtig afhændet en til 24 Kroner vurderet Chaiselong, som han havde lejet af Møbelhandler Lauritz Peter Vanting, blandt andet paa Vilkaar, at Chaiselongen skulde blive hans Ejendom, naar et nærmere fastsat Beløb var betalt i Leje, hvilket Vilkaar imidlertid ikke var opfyldt, da Afhændelsen fandt Sted.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 251.

Advokat Halkier

contra

Peder Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juli 1905: Tiltalte Peder Larsen bør straffes med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Steinthal, 15 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Larsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peder Larsen, der tiltales for Kvaksalveri, er født den 1 Juni 1854 og anset ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Februar 1890 efter Lov 3 Marts 1854, kfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med en Københavns Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, stor 80 Kr.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte, der ikke har nogen Adkomst til at udøve Lægevirksomhed, men som angiver at være uddannet som Massør, overbevist om i Tiden, efter at han i Oktober 1903 flyttede fra Roskilde her til Staden, i stort Omfang at have taget Personer, der henvendte sig til ham, og som har lidt af forskellige Sygdomme, saasom Nervegigt, Nervesvækkelse, Ledevand, Mave- og Bryskatarh, Blegstot og Hovedpine, under Behandling og herfor modtaget Vederlag. Han har derhos taget et Barn, der led af Tuberkulose i Knæet, under Behandling, uden at det dog mod Tiltaltes Benægtelse kan anses for godtgjort, at han forinden Behandlingen er bleven sat i Kundskab om, at Barnet led af Leddetuberkulose, men i øvrigt har han erklæret ikke at kunne gøre Rede for, hvorledes han drager Grænsen mellem de Sygdomme, for hvilke han tager Folk under Behandling, og de, for hvilke han ikke gør det.

Tiltalte har taget de Patienter, der henvendte sig til ham, under Behandling uden at lægge Vægt paa, om deres Læge har tilraadet

Massage, eller om de har henvendt sig til ham af egen Drift, og har behandlet dem med Massage eller Sygegymnastik, i enkelte Tilfælde ved elektrisk Behandling, saasom elektriske Bade.

Tiltalte har ikke direkte annonceret i Bladene om sin Virksomhed, men har henledet Opmærksomheden paa denne ved i Bladene at indrykke Anbefalinger og rosende Udtalelser fra Personer, der er bleven behandlede af ham.

Tiltalte har erklæret sig ude af Stand til at oplyse, i hvor stort Omfang han har drevet denne Trafik, men har erklæret, at han ikke har haft anden Indtægt, end hvad denne bragte ham.

Det er ikke oplyst, at Tiltaltes Behandling har haft umiddelbart skadelige Følger for de paagældende Patienter.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Lov 3dje Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, efter Omstændighederne med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 268. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Johan Christian Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Aars og Slet Herreders Ekstrarets Dom af 10 Juni 1905: Tiltalte, Tjenestekarl Johan Christian Christensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale til Pigen Karen Marie Pedersen, nu af Ertbølle, med Værge, Husejer Niels Chr. Nielsen, samme Steds, i Erstatning 400 Kr., og endelig udrede Aktionsomkostningerne, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nissager, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Jespersen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17de Juli 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Etatsraad Neckelmann og Overretssagfører Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Chri-

stian Christensen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Christian Christensen, der er født i Aaret 1883 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 174, og ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkeiig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under føleende nærmere Omstændigheder:

Medens Pigebarnet Karen Marie Pedersen, der er født den 18de September 1889, en Aften i Begyndelsen af Januar Maaned 1904 var beskæftiget med Malkning for sin Husbond, Gaardmand Gravers Christen Christensen af Fredberg, bad Tiltalte, der ligeledes tjente hos Gaardmand Christensen, hende om at gaa med op i hans Kammer, og efter at hun var færdig med Malkningen, fulgte hun, der ikke havde spurgt Tiltalte om Grunden til hans Anmodning, med ham op paa Kammeret. Straks efter at de var komne her ind, bad Tiltalte hende om at tilstaa sig Samleje, hvad hun først sagde Nej til, uden at hun dog gjorde Forsøg paa at komme ud af Kammeret eller paa ellers at unddrage sig Opfyldelsen af Tiltaltes Ønske, og da hendes kønslige Drift var bleven vakt ved hans Begæring, og hun, som hun har forklaret, »ikke længere kunde modstaa hans Ønske«, samt da han fortalte hende, at Samlejet ikke vilde gøre noget, og at der ingen var, som fik det at vide, lod hun sig — som hun videre har udtrykt sig — »bevæge til at sige Ja«, hvorefter Tiltalte bar hende hen og lagde hende i Sengen samt løste hendes Tøj, hvorpaa han fuldbyrdede Samleje med hende.

Tiltalte har derefter flere Gange haft Samleje med hende, der ved et af disse Samlejer blev frugtssommelig, hvorefter hun den 17 April d. A. er nedkommen med en Datter, til hvilken Tiltalte har erkendt at være Fader.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, maa der gaas ud fra, at Karen Marie Pedersen var kønslig uberørt, den Gang Tiltalte første Gang havde Samleje med hende, og at hun indtil da stedse havde været sædelig.

Tiltalte har erkendt, at han vidste, at Karen Marie Pedersen kun var 14 Aar gammel, da hun første Gang tilstod ham Samleje — i hvilken Forbindelse han har forklaret, at han ikke vidste, at det er strafbart at forføre Pigebørn under 16 Aar; han har derhos erkendt, at hun ikke, den Gang han stillede den oven nævnte Opfordring til hende, havde givet ham Anledning til at tro, at hun var villig til at tilstaa ham Samleje, og endelig har han erkendt, at hun ikke overfor ham havde vist sig usædelig i Ord eller Gerning, ligesom han heller ikke havde hørt, at hun overfor andre havde opført sig saaledes.

Under Sagen har Karen Marie Pedersens Værge, Husejer Niels Chr. Nielsen af Ertbølle, der har begært Tiltalte straffet for sit Forhold, idet han dog har ønsket Straffen sat saa mildt som muligt, ned-

lagt Paastand om, at der tilkendes hans Myndling en Erstatning af 400 Kr., og denne Paastand — mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, hvorimod hans Fader og Kurator, Husejer Jens Kr. Christensen, har udtalt, at medens det vel er rimeligt, at der tilkommer Pigen en Erstatning, formener han, at det fordrede Beløb er for højt — er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For det af Tiltalte udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 174 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende den Karen Marie Pedersen tilkendte Erstatning — — — billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 20 November.

Nr. 249.

Advokat Hindenburg

contra

Christian Alfred Johannes Borch (Def. Jensen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1905: Tiltalte Christian Alfred Johannes Borch bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Hartmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 255, men Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Christian Alfred Johannes Borch bør hen-sættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Saa bør han og udrede de i Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Christian Alfred Johannes Borch, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255, er født den 1 September 1858 og senest anset ved Højesterets Dom af 25de November 1904 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om i Tiden fra Udstaaelsen af den ham senest overgaaede Straf i December f. A. og indtil nærværende Sags Opkomst den 13 Maj d. A. daglig ved Kortoplægning at have spaaet Folk, som i Henhold til nogle af ham i Bladene indrykkede Avertissementer i dette Øjemed søgte ham.

Tiltalte, der herved har haft en daglig Indtægt af ca. 6 Kr., har imidlertid gjort gældende, at han hverken har krævet Betaling eller ladet sig betale for Kortoplægningen, idet han til de hos ham indtræffende Kunder vil have sagt, at han ikkun foretog saadan for dem, saafremt de afkøbte ham noget af ham selv sammenstillet Parfume, hvorfor han lod sig betale med det dobbelte af dennes virkelige Værdi, nemlig med fra 35 Øre til 1 Kr. pr. Glas.

Idet Tiltalte imidlertid har erkendt, at han var paa det rene med, at Folk søgte ham, ikke for Parfumens, men for Kortoplægningens Skyld, og da der intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes Anbringende om, at han har troet paa sin Evne til af Kortene at forudsige tilkommende Ting, vil han herefter være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 264. Højesteretssagfører Jensen

contra

Hans Peter Andersen, Mads Mikkelsen og Anders Peder Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juli 1905: De Tiltalte Hans Peter Andersen, Mads Mikkelsen og Anders Peder Jørgensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Andersen og Jørgensen hver især i 6 Gange 5 Dage, Mikkelsen i 4 Gange 5 Dage, samt, en for alle og alle for en, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Bentzen og Christensen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Mads Mikkelsen findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Mads Mikkelsen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler nævnte Tiltalte samt de Tiltalte Hans Peter Andersen og Anders Peder Jørgensen, en for alle og alle for en, til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Peter Andersen, Mads Mikkelsen og Anders Peder Jørgensen tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Tiltalte Andersen er født den 29de Oktober 1870 og ikke fundet forhen straffet i Følge Dom, hvorimod han i Aaret 1900 ved et af Rettens Kriminalkamre for Vold mod Politiet har vedtaget og afsonet en Bøde paa 100 Kr.

Tiltalte Mikkelsen er født den 9de August 1870 og ikke funden forhen straffet.

Tiltalte Jørgensen er født den 19 November 1853 og anset ved Præstø Købstads Ekstrarets Dom af 27 Juli 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han i 1895 ved et af Rettens Kriminalkamre for Vold har vedtaget og afsonet en Bøde paa 300 Kr.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det i øvrigt under Sagen oplyste er de overbeviste om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Ved et i Maj Maaned d. A. mellem Strandvejen og Lyngbyvejen stedfindende Kloakarbejde, hvorved de tre Tiltalte var beskæftigede, var Arbejdsmand Jens Carl Christian Nielsen antaget som »Ølmand«, det vil sige som regnskabsførende Mellemand mellem Arbejderne og den paagældende Ølleverandør, og som saadan den, der mod en nærmere fastsat Godtgørelse hos Arbejderne indkrævede Betalingen for de af dem nydte Drikkevarer.

Efter Sagens Oplysninger maa der gaas ud fra, at det ret jævnlige hænder, at »Ølmanden« indkasserer Penge hos Arbejderne, men undlader at indbetale dem til Ølleverandøren, og de Tiltalte vilde den 29de Maj d. A. paa Arbejdspladsen have faaet Meddelelse fra en Kusk hos Ølleverandøren om, at nævnte Nielsen ikke vilde aflægge ordentligt Regnskab; de besluttede nu at overtøye sig om Rigtigheden af den mod Nielsen rejste Mistanke.

Paa Opfordring af Tiltalte Mikkelsen fulgtes nu alle 3 Tiltalte med Ølkusken hen til et i Jorden nedgravet Kælderhul, hvor Nielsen opholdt sig, og uden nærmere at undersøge, hvor vidt der laa noget til Grund for denne Mistanke, forlangte de her af Nielsen, at han

skulde udlevere, hvad han havde hos sig af Penge, hvilke de Tiltalte gik ud fra med Rette tilkom Ølhandleren. De ledsagede dette Forlangende med en Trusel om, at hvis han ikke godvillig udleverede Pengene, skulde de nok faa dem fra ham, idet de i saa Fald vilde give ham Klø, afklæde og visitere ham. Ca. $\frac{1}{2}$ Time efter tog Nielsen sin Portemonnæ frem og tømte den ud i en Hat, som Tiltalte Jørgensen holdt frem, og har han erklæret, at han gjorde dette af Frygt for, at de Tiltalte skulde iværksætte deres mod ham rettede Trusler. De Tiltalte gik imidlertid ud fra, at Nielsen havde flere Penge gemt, og de befalede ham nu at lægge sig paa Jorden uden for Hullet, hvad han ogsaa under Bevogtning af Tiltalte Andersen gjorde, medens de to andre undersøgte Kælderhullet. Da denne Undersøgelse imidlertid viste sig resultatløs, og de Tiltalte tænkte sig, at Nielsen muligen kunde gemme Penge paa sin Person, bar de ham ind i Kælderen, hvor de sled alt Tøjet med Undtagelse af Strømper og Sko af ham, og herved ganske ødelagde hans øvrige Beklædningsgenstande. Herunder fremsatte de yderligere Trusler om Vold imod Nielsen, hvorhos Tiltalte Jørgensen tilføjede ham et Nævesslag i Ansigtet, men da de ingen Penge fandt, og Nielsen vedblivende fastholdt ikke at have flere, gav de ham — efter omtrent en Times Forløb — nogle Klædningsstykker paa, hvorhos de paa hans Anmodning sendte Ølkusken efter Politi, hvad denne dog ikke fandt.

De Tiltalte enedes nu med Nielsen om at følges med ham hen til en Mand i Landskronagade for at faa bragt Orden i Sagerne, men paa Vejen derhen skubbede Tiltalte Andersen Nielsen et Par Gange voldeligen om, saa han faldt om i nogle Sveller. Nielsen saa herunder Lejlighed til at undløbe, men blev indhentet af Ølkusken, og da de Tiltalte Andersen og Jørgensen kom til, tog de hver i sit Ben paa Nielsen og slæbte ham paa denne Maade $\frac{1}{2}$ Snes Alen hen til en Svellebro, og medens han her laa mellem to Sveller, sparkede Tiltalte Andersen ham med sine med Træsko forsynede Fødder, men nu tog Tiltalte Mikkelsen, der ikke havde deltaget i Voldshandlingerne, og som havde søgt at forhindre de medtaltalte i at øve disse, fat i Kraven paa de medtaltalte og forhindrede dem saaledes i yderligere at øve Vold mod Nielsen.

Som Følge af den foran beskrevne Behandling tilføjedes der Nielsen en Del overfladiske Hudafskrabninger i Ansigtet og rundt paa Kroppen samt flere Blodudtrædninger i Huden, af hvilke den største — 5 Centimeter lang og $1\frac{1}{2}$ Centimeter bred — fandtes paa højre Side af Ryggen ud for 8de Ribben. Endelig svulmede højre Tommelfinger op.

Ingen af disse Læsioner kan imidlertid antages at have medført vedvarende Mên for Nielsen.

Efter Sagens samtlige Oplysninger findes der ikke Grund til at betvivle, at de Tiltalte ikke har handlet i egennyttig Hensigt, men dels for at skaffe Ølhandleren dennes formentlige Tilgodehavende, dels for at faa konstateret, om der virkelig forelaa Svig fra Niensens Side, hvad der imidlertid ikke er oplyst under Sagen.

Som Følge af det anførte vil de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210, Andersen og Jørgensen tillige efter dens § 203,

efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, de to sidst nævnte hver især i 6 Gange 5 Dage, Mikkelsen i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 247.

Advokat Nellemann

contra

Marinus Laursen Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Juni 1905: Tiltalte Marinus Laursen Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Meyer, og Defensor, Prokurator Gottschalch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marinus Laursen Jensen til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Marinus Laursen Jensen, der tiltales for Vold, og som er født den 12 April 1876 og ikke funden forhen straffet, er ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Da Tiltalte Natten mellem den 16de og 17de Februar dette Aar i en noget beruset, men, som det maa antages, fuldt tilregnelig Tilstand kom gaaende i Nyhavn, fik han her Øje paa Sergent Julius Malmstrøm, som, iført Uniform, fulgtes med 2 Mandspersoner hen ad Gaden. Tiltalte gav sig nu til at følge efter Sergenten, og uden at denne havde givet nogen Anledning dertil, fremkom han med forskellige Skældsord og Drillerier overfor denne, og da Sergenten nu standsede og truede med at tilkalde Politi, slog Tiltalte ham et Slag med knyttet

Færdig fra Trykkeriet den 30 November 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 33.

Mandag den 20 November.

Haand i Ansigtet. Sergenten fulgte nu efter Tiltalte for, naar han traf en Politibetjent, at foranledige ham anholdt; men herover blev Tiltalte vred, og da de var naaet hen i Strandstræde, sprang han paa ny ind paa Sergenten og tilføjede ham atter et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvorved Sergenten faldt om paa Gaden.

Disse Slag havde paa overfaldnes venstre Kind 3 Centimeter over og lidt inden for Mundvinklen en godt ærtstor, overfladisk Hudafskrabning til Følge samt Blødning og nogen Fortykkelse af de nærmest omgivende Dele, men disse Læsioner maa antages i Løbet af nogle Dage at have fortaget sig uden at efterlade blivende Følger.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tirsdag den 21 November.

Nr. 256.

Højesteretssagfører Winther

contra

Rasmus Hjalmar Rasmussen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold.

Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 21de Marts 1905: Tiltalte Rasmus Hjalmar Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Ditlevsen, og Defensor, Overretssagfører Holst, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1905: Tiltalte Rasmus Hjalmar Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Bentzen og Prokurator Nissen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det bemærkes, at Underrettsdommen i den af Højesteret den 9 Maj d. A. paakendte Sag er afsagt d. 2 Februar d. A.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han ved Dommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes efter samtlige for Højesteret foreliggende, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Rasmus Hjalmar Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Winther og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der er indanket her til fra Falsters vestre Herreds Ekstraret, tiltales Rasmus Hjalmar Rasmussen for Vold.

Tiltalte er født den 13 Juli 1885. Den 29 December 1903 har Tiltalte inden Stubbekøbing Herreds Politiret vedtaget at erlægge en Bøde af 40 Kr. til Herredets Politikasse i Anledning af et af ham i beruset Tilstand forøvet Overfald, og ved Højesterets Dom af 9 Maj d. A. er han anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han Natten mellem den 21de og 22de Februar dette Aar paa offentlig Vej har, som det maa antages uden rimelig Anledning, overfaldet den 54-aarige Husejer Morten Larsen af Øster Kippinge, idet han, da han mødte denne paa Vejen, fo'r ind paa ham, slog ham med knyttet Haand i Ansigtet og tildelte ham saakaldte »Skaller«, saaledes at overfaldne faldt i Vejgrøften, og denne Behandling af Morten Larsen gentog Tiltalte flere Gange, indtil en Tjenestekarl, der var i Følge med Tiltalte, kom overfaldne til Undsætning.

I Følge en den 22de Februar dette Aar udstedt Lægeerklæring medførte Volden, foruden en Del Hudafskrabninger hist og her, følgende Læsioner for Morten Larsen: Overlæben var stærkt svullen og paa Indsiden Sædet for 2 skraat forløbende Kontusionssaar, der syntes frembragt af Tænderne som Følge af et Slag udvendig paa Læben. Der var ligeledes nogen Svulst af venstre Kind og venstre Øjes Om-

taler Tiltalte Vilhelm Aage Lundsted til Højesterets-sagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i første Instans tillige angik den medtiltalte Hans Erik Olsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Vilhelm Aage Lundsted for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født den 22 September 1881 og tidligere ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Maj 1903 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 idømt Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 20de s. M. blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tiltalte har derhos den 18 December 1903 inden Frederiksberg Birks Politiret vedtaget en Bøde af 100 Kr. for at have fornærmet og gjort Modstand mod en Politibetjent, der vilde anholde ham, samt for Gadeuorden.

Den i første Instans medtiltalte Hans Erik Olsens Hustru, Anna Margrethe, født Larsen, som var blevet mishandlet af Olsen, der for dette Forhold blev idømt Straf ved Underrettsdommen, og derefter var ophørt at leve sammen med ham, flyttede den 23 Maj d. A. fra Godthaabsvej til Nordvestvej Nr. 32.

Tiltalte, der logerede hos hende og af Olsen sigtes for at staa i Forhold til hende, hjalp med ved Flytningen.

Medens denne stod paa, indfandt Olsen sig ved Nordvestvej Nr. 32, hvor han traf sin Hustru og Tiltalte med et Flyttelæs, som blev kørt ind i Gaarden. Da Olsen her optraadte paa en fornærmelig Maade og begyndte at rive nogle af Tingene ned fra Læsset, idet han sagde, at de tilhørte ham, kom det til Haandgribeligheder mellem ham og Tiltalte.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte herunder med et saakaldet Blomsterbord eller Blomsterstativ, som han tog fra Olsen, eller muligt med et Ben, der blev brækket af dette Møbel, har slaaet Olsen oven i Hovedet, saa at der fremkom et blødende Saar.

Efter Tiltaltes Forklaring kom Olsen, medens de brødes og begge havde fat i Blomsterbordet, til at støde til Tiltaltes venstre Arm, som han paa Grund af et ikke helbredet Brud bar i Bind, og det var i Hidsighed paa Grund af den derved forvoldte Smerte, at Tiltalte slog Olsen som anført.

Ved en samme Dag foretagen Lægeundersøgelse af Olsen fandtes fortil i venstre Isseregion et ca. 10—11 Centimeter langt Saar, løbende næsten lige for fra bag til, kun gennem Huden, med skarpe Rande.

I Følge en Lægeattest af 7de Juni d. A. var Saaret da lægt og vilde ikke medføre skadelige Følger.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen retteligt

anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Da det derhos maa have sit Forblivende ved, at Tiltalte er tilpligtet at betale Olsen en af denne paastaet Erstatning af 20 Kr. — — vil den indankede Dom være at stadfæste, saa vidt den er paaanket.

Torsdag den 23 November.

Nr. 79. Kammerherre **F. H. C. de Falsen** Lensbaron **Zytphen-Adeler** til Baroniet »Adelersborg« (Liebe)

contra

Faarevejle Sogneraad (Halkier efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Kørselspligten for en nedlagt Fæstegaard.

Dragsholm Birks Fogedrets Kendelse af 23 December 1902: Den oven nævnte af Sognefogden for Faarevejle Sogn den 18de September d. A. hos Besidderen af Baroniet »Adelersborg«, Lensbaron Zytphen-Adeler, efter Begæring af Faarevejle Sogneraad foretagne Udpantning for 23 Kr. 50 Øre m. v. ophæves. Der tillægges Sogneraadets beskikkede Sagfører, Prokurator Lunøe, i Salær 10 Kr., der udredes af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Marts 1904: Den oven nævnte af Sognefogden i Faarevejle Sogn hos Appelindstævnte, Besidderen af Baroniet »Adelersborg«, Lensbaron, Kammerherre F. H. C. de Falsen Zytphen-Adeler af Dragsholm, den 18 September 1902 foretagne Udpantningsforretning stadfæstes. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Lunøe i Nykøbing paa Sjælland og Højesteretssagfører Levison i Salær henholdsvis 10 Kroner og 60 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 September 1904 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Efter Forordning 26 Juni 1844, særligt dens § 26, saavel som efter den ældre Lovgivning maa det antages, at Forpligtelsen til at udrede de i bemeldte Forordning omhandlede Pligtkørseler for Landets Vedkommende ikkun paahviler saadanne Jordbrug, der kunne betragtes som Gaarde, og da nu den i den indankede Dom omhandlede Gaard rettelig er nedlagt som saadan, har Appellanten været berettiget til at vægre sig ved at betale de i

Dommen nævnte 5 Kroner. For saa vidt angaar dette Beløb, vil den i Dommen ommeldte Udpantningsforretning derfor være at ophæve, medens den i øvrigt overensstemmende med Indstævntes Paastand vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, hvorhos de Salærer, der tilkomme de for Indstævnte beskikkede Sagførere, ville være at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den oven nævnte under 18 September 1902 foretagne Udpantningsforretning ophæves, for saa vidt angaar et Beløb af fem Kroner, men i øvrigt stadfæstes Forretningen. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Lunøe 10 Kroner, Højesteretssagfører Levison 60 Kroner og Advokat Halkier for Højesteret 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at Appelindstævnte, Besidderen af Baroniet »Adelersborg«, Lensbaron, Kammerherre F. H. C. de Falsen Zytphen-Adeler af Dragsholm, i Henhold til Lov 9 Marts 1872 § 3 havde indtaget den Baroniet tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 11 af Kaarup i Faarevejle Sogn, til Beplantning, meddelte han Appellanterne, Faarevejle Sogneraad, at der ikke længere vilde blive præsteret Sognekørsler af denne Ejendom.

I Anledning af denne Vægning lod Appellanterne de i Tiden fra 1 Marts til 1 August 1902 paa Ejendommen faldende Pligtkørsler bortlicitere og indgav derpaa under 11 August s. A. Rekvisition til Fogden i Dragsholm Birk om, at det til Kørslerne af Kommunen udredede Beløb, 23 Kr. 50 Øre, maatte blive inddrevet ved Udpantning hos Appelindstævnte. Under den dernæst i Henhold til Fogdens Kendelse ved Sognefogden i Faarevejle Sogn den 18de September s. A. foretagne Udpantningsforretning hos Appelindstævnte blev der til Sikkerhed for det nævnte Beløb og Gebyret for Forretningen givet Appellanterne Udlæg i en Arbejdsvojn. Appelindstævnte havde imidlertid under Forretningen fremsat Indsigelse mod dens Fremme, og denne Indsigelse blev efter stedfunden Disput mellem Parterne, under hvilken der var meddelt Appellanterne fri Proces, paakendt af Fogden den 23 December s. A. med det Resultat, at den foretagne Udpantning ophævedes, hvorhos der tillagdes Prokurator Lunøe af Nykøbing p. S., der havde været beskikket som Appellanternes Sagfører under Disputen, 10 Kr. i Salær hos det offentlige.

Appellanterne har nu efter meddelt fri Proces ved deres beskik-

Den befalede Sagførelse i begge Instanser har været lovlig, og med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 95. **Forsikringsaktieselskabet »Mundus«** (Rée)

contra

Skattedepartementet (den konst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Stempelpligten for en Livsforsikringspolice, der er udfærdiget her i Landet i Henhold til en i Udlandet underskreven Forsikringsbegæring.

Københavns Gældskommissions Dom af 19 Marts 1904: De Indstævnte, Skattedepartementet, bør for Tiltale af Citanterne, Forsikringsaktieselskabet »Mundus«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 9de Juni 1904 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appel- labilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Ap- pellanten vil have at betale Salær til den konstituerede Kammer- advokat for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Appellanten, For- sikringsaktieselskabet »Mundus«, til den konstitue- rede Kammeradvokat 80 Kroner. Saa betaler Appel- lanten og til Justitskassen 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under Anbrin- gende af, at de Indstævnte, Skattedepartementet, ved Skrivelse af 11te Februar f. A. har resolveret, at en af Citanterne, Forsikringsaktiesel- skabet »Mundus«, gennem dets Direktion for Frankrig tegnet, til Gaston Oscar Frederic Pion de Saint Gilles i Paris udstedt Livsforsikrings- police Nr. 6281, lydende paa 100000 Francs, i Henhold til Lov om Brugen af stemplet Papir af 19 Februar 1861, jfr. Lov af 21 Marts

1874, vilde være at stemple til Takst 24 Kr., og at Citanterne, uagtet de anse Policen stempelfri i Følge først nævnte Lovs § 55, dog har betalt Stempelbeløbet tillige med Kendelse til Amtsforvalteren 33 Øre, under Reservation, har Citanterne under nærværende Sag søgt de Indstævnte tilpligtet at tilbagebetale fornævnte Stempelbeløb samt Kendelse, 24 Kroner 33 Øre, tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 3 April f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. De Indstævnte paastaar sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for dem under Sagen.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tegningen af den her omhandlede Forsikring er foregaaet paa den Maade, at Forsikringsbegæringen efter at være underskrevet i Udlandet gennem Selskabets Direktion for Frankrig, der ikke har Bemyndigelse til at forbinde Selskabet, er indsendt til Selskabets Hovedkontor her i Landet til Antagelse, hvorefter Policen er udfærdiget her og underskrevet af Selskabets Direktører.

Efter det saaledes foreliggende findes den paagældende Forsikring at maatte anses tegnet her i Landet, og som Følge heraf vil de Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at opbæve, og vil der herefter ikke kunne tilkendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 27 November.

Nr. 177. Sagførererne Th. Werner og Hans Hass som Kuratorer i Købmand af Kallundborg **H. F. M. Harboes**, Firma **Carl Boisens Efterfølgers**, Konkursbo (Harboe)

contra

Handelsfirmaet »**Vilh. Petersen & Co.**« (Bülow),

betræffende Afkræftelse af en Retshandel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 17 Marts 1903: De Indstævnte, Handelsfirmaet Vilh. Petersen & Co., her Steds, bør for Tiltale af Sagsøgerne, Sagførererne Werner & Hass som Kuratorer i Købmand i Kallundborg H. F. M. Harboes, Firma »Carl Boisens Efterfølgers«, Konkursbo, fri at være. I Sagsomkostninger betale Sagsøgerne dem 200 Kroner inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved Indladningen i Dampskibet »Alf« blev Ejendomsretten over det omspurgte Parti Byg overført paa Firmaet Mohr & Weien under den Betingelse, at Købesummen blev betalt ved Konnossementernes Overlevering.

Denne Betingelse vedrørte ikke Harboe. Han havde for, hvad der tilkom ham for Byggen, i Følge de trufne Aftaler at holde sig til sit Mellemværende med Indstævnte, i hvilket han havde fuld Dækning for sit Tilgodehavende.

Efter Indladningen var Harboe saaledes udtraadt af ethvert Raadighedsforhold til Partiet, og Konnossementerne paa dette bleve alene udleverede til Faber, for af ham at afgives til rette Vedkommende.

Men naar Harboe herefter ikke selv har haft nogen Ret til eller Interesse i Konnossementerne, kan der ikke blive Spørgsmaal om, at der ved den skete Udlevering af dem til Indstævntes Prokurist har fundet nogen Begunstigelse Sted af Indstævnte til Skade for Harboes andre Kreditorer.

Allerede som Følge heraf maa det billiges, at Indstævnte er frifunden ved den indankede Dom, og da dennes Bestemmelse om Processens Omkostninger i foregaaende Instans ligeledes tiltrædes, vil Dommen i det hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanterne at burde betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Sagførerne Th. Werner og Hans Hass som Kuratorer i Købmand H. F. M. Harboes, Firma Carl Boisens Efterfølgers, Konkursbo, til Indstævnte, Handelsfirmaet Vilh. Petersen & Co., med 500 Kroner. Saa betale Appellanterne og i deres nævnte Egenskab til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Købmand H. F. M. Harboe, der i 1897 havde overtaget og derefter som eneste ansvarlig Indehaver drevet en ældre Forretning under Firma »Carl Boisens Eftf.«, der havde sit Hjemsted i Kallundborg, og som navnlig omfattede Korn- og Foderstoffer (i den sidste Tid dog tillige Jern o. s. v.), forlod, efter hvad der er givet, den 5te Januar 1903 om Eftermiddagen i al Hemmelighed Landet, medtagende et Pengebeløb paa i alt Fald 15000 à 20000 Kr. (efter hvad der er oplyst, tog han til Sydamerika, hvorfra han forgæves blev søgt udleveret). Den 8de

Januar s. A. Kl. 3 begærede hans Hustru, idet det opgaves, at han efter det da fremkomne ansaas rømt for Gæld og ganske insolvent, hans Bo taget under Konkursbehandling ved Kallundborg Skifteret, hvilken Begæring straks blev tagen til Følge. Paa en den 27de s. M. afholdt Samling i Boet blev Sagførerne Werner og Hass i Kallundborg valgte til Kuratorer i samme, og paa den første afholdte Samling til Prøvelse af de anmeldte Fordringer, nemlig den 23 Juni 1903, blev det besluttet, at Boet skulde anlægge Sag mod Handelsfirmaet Vilh. Petersen & Co. her Steds til Betaling af et større Beløb, som Firmaet havde modtaget for et umiddelbart før Fallitten af »Carl Boisens Eftfl.« afskibet Parti Byg.

I Henhold til en overensstemmende med denne Beslutning af de to Kuratorer i Konkursboet den 13de Juli 1903 udtagen Stævning anlagde disse derpaa nærværende Sag, hvorunder de have paastaet det oven nævnte Firma her Steds dømt til at betale Boet 19225 Kroner 85 Øre med Renter deraf 6 pCt. eller efter senere formentlig sket Nedsættelse 5 pCt. fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger.

De Indstævnte have fordret sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, subsidiært 16000 eller dog 12000 Kroner fradragne i det krævede Beløb.

Under Sagen, i hvilken de neden for nævnte Personer: d'Hrr. Wellejus, Wedel Larsen, Faber, Johnsen og Schousboe er blevne afhørte som Vidner, jør der derved og ved fremlagte Erklæringer m. m. i det væsenlige oplyst følgende:

De Indstævnte, som i alt Fald i længere Tid havde staaet i Forretningsforbindelse med Købmand Harboe, hvorved de skulle have faaet et Tilgodehavende hos denne paa i alt Fald over 100000 Kr. ved Konkursens Indtræden, og som oftere skulle have solgt Varer for ham i Kommission, saaledes at de herfor beregnede sig 1 pCt., meddelte ham den 29de December 1902 ved Brev, at de da havde solgt ca. 5000 à 5500 Centner Byg for ham fob. Kallundborg, at modtage i Løbet af 4 Uger, til en Pris af 5 Kr. 25 Øre pr. Centner, og ved Skrivelse af 30te s. M. underrettede de ham — næst at meddele, at de yderligere havde solgt ca. 4500 Centner Byg for ham paa samme Vilkaar og til samme Pris — om, at der til at modtage de den 29de December solgte ca. 5000 à 5500 Centner var fragtet en Damper »Alf«, som antagelig vilde ankomme om en ca. 12 Dage til Kallundborg.

Af en under Sagen fremlagt Mægglerslutseddel (for Handeler i Korn frit om Bord) ses det, at disse ca. 5000 à 5500 Centner (2-radet) Byg af nærmere angiven sædvanlig Kvalitet var solgte af de Indstævnte i eget Navn til Firmaet Mohr & Weien her Steds, og at de skulde betales kontant ved Overleveringen af Konnossement, hvorhos det er givet, at »Alf« var fragtet af sidst nævnte Firma. Den 2den Januar 1903 udfærdigede de Indstævnte ved deres Prokurist Schousboe en Udleveringsseddel, hvori Firmaet »Carl Boisens Eftfl.« anmodedes om til Firmaet Mohr & Weien at levere i Henhold til Slutseddel af 29de December 1902 og Brev af samme Dato de deri nærmere omhandlede ca. 5000 à 5500 Centner 2-radet Byg, hvorhos der var tilføjet:

»For Leveringen af ovenstaaende Parti med Angivelse af dets Vægt i danske Pund tages Kvittering paa denne Udleveringsseddel, som derefter indsendes til os (o: de Indstævnte) tillige med alle Konnossementer, hvoraf et Eksemplar endosseret in blanco.«

Allerede den 3 Januar ankom Damperen »Alf« til Kallundborg, og samme Dags Eftermiddag indfandt Firmaet Mohr & Weiens Bogholder Johnsen sig der og afleverede til Købmand Harboe personlig den nævnte Udleveringsseddel, som da maa antages at have været underskrevet af nys nævnte Firma in blanco (Originalen til samme er ikke kommen til Stede), og 3 kun delvis udfyldte Konnossementsblanketter, hvoraf den ene er endosseret in blanco ligeledes af Firmaet Mohr & Weien.

Indladningen af Bygpartiet fra Købmand Harboe begyndte derpaa under Tilsyn af nævnte Hr. Johnsen den 5te til den 7de Januar (den 4de var en Søndag), men viste det sig, at Købmand Harboe kun havde 3708,42 Centner paa Lager, uden at der i Øjeblikket kunde skaffes mere, saa at Mohr & Weien maatte skaffe den manglende Ladning fra en anden Forretning, hvorfor Lastningen først blev færdig den 8 Januar 1903.

Allerede den 3 Januar om Formiddagen havde Købmand Harboe været her i Byen og indfundet sig hos de Indstævnte, hvem han anmodede om en kontant Forstrækning af 12000 Kr. Indehaveren af de Indstævntes Forretning skal, efter hvad hans i Forretningen ansatte Broder og hans Prokurist Schousboe har forklaret, i den Anledning have konfereret med dem, og var de blevne enige om, at det var rigtigst at lade ham trods ham kort forinden ydede betydelige Forstrækninger faa de 12000 Kr., da Betalingen for det Byg, som netop da skulde indlades i »Alf«, efter hvad Hr. Harboe selv ytrede, jo skulde afgaa i de Indstævntes Tilgodehavende hos ham, som ikke maatte trække paa dem for nogen Del af denne Betaling ud over de 12000 Kroner og yderligere 4000 Kr., hvorpaa Hr. Harboe allerede den 2den Januar havde givet Anvisning paa de Indstævnte, som ogsaa betalte dette Beløb den 5 Januar.

Nævnte 3dje Januar skal Hr. Harboe derhos have opgivet for de Indstævnte, at han da havde liggende i Kallundborg og her over 40000 Centner nærmere specificerede Partier Korn og Foderstoffer til en Værdi af ca. 200000 Kr.

Den 5 Januar skal der i Anledning af Besværing fra Firmaet Mohr & Weien over, at der ikke fandtes Byg nok hos Hr. Harboe til »Alf«, være blevet telefoneret af de Indstævnte til Kallundborg, hvorfra der dog blev svaret, at Hr. Harboe var bortrejst, formentlig til Holbækegnen, men uden at det vidstes nærmere hvorhen, og den 7de Januar, da der ganske uventet blev præsenteret de Indstævnte en ny Anvisning paa 5000 Kr. fra Købmand Harboe, blev der atter paa telefonisk Forespørgsel fra dem givet ganske det samme Svar, og de Indstævnte betalte saa ogsaa denne Anvisning, idet de fremdeles ikke ville have haft nogen Anelse om, at han var borttrømt, saa lidt som de tænkte sig, at han var insolvent. Derimod vil de have nægtet at

indfri en dem den 8 Januar yderligere præsenteret Anvisning fra ham paa 2000 Kr.

Den 7 Januar 1903 ca. Kl. 1 Eftermiddag rejste Købmand Harboes Hustrus henvend 23-aarige Broder, Hr. Faber, der var ansat i hans Forretning, hertil for efter hans Forklaring bl. a. hos de Indstævnte at se at erfare noget om, hvor Hr. Harboe var. Om hvad der saa her i Byen maatte være bleven forhandlet med ham, foreligger der intet, men samme Aften rejste han i Selskab med de Indstævntes fornævnte Prokurist, Schousboe, tilbage til Kallundborg, hvor de ankom lidt efter Midnat; denne sidste skulde, efter hvad der er anført, modtage Konnossementerne og varetage de Indstævntes Tarv med Hensyn til Ladningen og i øvrigt samt søge oplyst, hvor Hr. Harboe var.

Den 7 Januar om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 havde fornævnte Hr. Johnsen indfundet sig i Hr. Harboes Kontor, hvor han traf den der ansatte Bogholder Wellejus og Forvalter W. Larsen (der dog kun havde med Jernbranchen at gøre), og bad han om og fik de fornævnte 3 Konnossementsblanketter af Hr. Wellejus for at skaffe dem udfyldte og underskrevne af »Alf«s Kaptajn, idet han lovede at levere dem tilbage næste Formiddag. Den 8 Januar lidt efter Kl. 8 Formiddag kom fornævnte Hr. Faber op i Hr. Harboes Kontor, hvor han traf de nys nævnte Herrer Wellejus og Larsen, og spurgte han da om Udleveringssedlen og Konnossementerne, idet han tillige nævnte, at Hr. Schousboe var kommen med til Byen og senere vilde komme op paa Kontoret. Hr. Wellejus meddelte ham, at Hr. Johnsen havde faaet Konnossementerne, men gav ham Udleveringssedlen, idet Wellejus dog vil have fraraadet ham at give den til Schousboe, hvad Hr. Faber dog har erklæret ikke at kunne huske.

Hr. Faber gik saa straks bort med Udleveringssedlen, traf efter Aftale Hr. Schousboe ved Hotellet, hvor denne havde boet den Nat, og gik med ham ned til Havnen, hvor de traf Hr. Johnsen. Hr. Johnsen, der kendte Hr. Faber og dennes Stilling hos Harboe, samt Hr. Schousboe, leverede saa paa Anmodning de to nu udfyldte og af Kaptajnen underskrevne Konnossementer for de 3708,42 Centner Byg (derunder det af Firmaet Mohr & Weien in blanco endosserede, som er skaffet til Veje i Sagen) til Hr. Faber og udfyldte samtidig Udleveringssedlen (det 3dje Konnossementseksemplar fik Kaptajnen).

Hr. Faber leverede derpaa straks de to Konnossementseksemplarer til Hr. Schousboe, og mener ligeledes at have leveret denne Udleveringssedlen, idet han efter Indladningen vil have betragtet de Indstævnte som de rette Indehavere af disse Papirer. Hr. Schousboe har forklaret, at han ikke ved af at have faaet Udleveringssedlen, skønt han ikke bestemt har turdet benægte det; den er, som tidligere omtalt, ikke kommen til Stede. Han og Hr. Faber gik derpaa til Posthuset, hvor han indleverede de to Konnossementer i rekommanderet Brev til de Indstævnte, og er det oplyst, at dette afgik fra Kallundborg Kl. lidt over 1 Eftermiddag, saa at det ankom hertil Kl. ca. 4¹/₄ Eftermiddag.

Hr. Schousboe og Hr. Faber gik derpaa sammen til Hr. Harboes Kontor, hvor de kom ca. Kl. 10 Formiddag, men ca. Kl. 11 begav Hr. Schousboe sig til Jernbanestationen, hvor han modtog de Ind-

stævntes Sagfører, som kort efter ankom med Tog her fra til Kallundborg, som det maa antages efter Aftale, og begav sig saa begge hen i Hr. Harboes Forretning, men ligesom der intet foreligger om, hvad der tidligere paa Dagen maatte være forhandlet mellem de omtalte forskellige Personer i Kallundborg ud over det anførte, saaledes foreligger der slet intet om, hvad der efter det Tidspunkt maatte være bleven forhandlet, før Konkursbegæringen fremkom, idet intet af de afhørte Vidner er bleven udspurgt derom.

Dog har Hr. Schousboe forklaret, at medens han telefonerede til de Indstævnte straks efter det omtalte Brevs Afsendelse derom, telefonerede han derefter slet ikke til dem før hen ad Kl. 8 Aften om den indtraadte Fallit, og afsendte han slet intet Telegram; samme Aften maa han antages med de Indstævntes Sagfører at være rejst tilbage hertil.

Indebaveren af de Indstævntes Forretning, der den 8 Januar 1903 personlig som oftere ellers selv om Eftermiddagen afhentede sin Post, modtog da det rekommanderede Brev med Konnossementerne, og bragte han saa straks disse til Firmaet Mohr & Weien, hvor han med det samme modtog Betalingen for dem: 19469 Kr. 21 Øre, og indsatte han derpaa øjeblikkelig dette Beløb i en Bankafdeling, der først blev lukket Kl. 7, hvad der alt maa anses for at være bevist. I dette Beløb fradrog han $\frac{1}{4}$ pCt. i Mæglerkurtag med 48 Kr. 67 Øre og godskrev sig selv 1 pCt. Kommission med 194 Kr. 69 Øre. Resten, de paastævnede 19225 Kr. 85 Øre, afskrev han derimod paa »Carl Boisens Eftfl.«s (Købmand Harboes) Debetkonto hos hans Firma.

For saa vidt de Indstævnte har gjort gældende, at de allerede af den Grund maa blive at frifinde, at der, som anført, var truffet den Aftale mellem dem, der havde solgt Bygget i eget Navn, og Købmand Harboe den 3 Januar 1903, at de ham da og i de følgende Dage af de Indstævnte forstrakte Beløb af 12000 + 4000 + 5000 Kr., altsaa tilsammen af mere end hele Købesummen, skulde betragtes som Forskud paa denne (og at dette subsidiært i alt Fald maatte gælde om de 12000 og tillige om de 4000 Kr.), da kan der ikke gives dem Medhold deri, idet det i Virkeligheden slet ikke er bevist, at der var bleven truffet en saadan Aftale, hvilket heller ikke vilde stemme med, at Konnossementerne fremdeles i underskreven Stand skulde afgives til Købmand Harboes Forretning.

Naar det dernæst af Sagsøgerne i første Række er gjort gældende, at de Indstævnte kun var komne i Besiddelse af Konnossementerne derved, at de var blevne leverede til dem af en dertil ganske uberettiget Person — Hr. Faber — og at de Indstævnte allerede derfor maa aflevere Købesummen til Boet, idet Firmaet (Boet) ellers vilde have faaet denne direkte af Firmaet Mohr & Weien mod Konnossementerne, da findes der omvendt ikke at kunne gives Sagsøgerne Medhold heri. Der findes dog ikke Grund til i den Anledning at komme ind paa Tvisten mellem Parterne om, hvor vidt Hr. Faber trods sin Ungdom kunde siges at indtage en særlig Stilling i den Harboeske Forretning, særlig som Indehaverens Svoger. Givet er det nemlig, at lige som han hverken havde Prokura eller skriftlig Fuldmagt i saa Henseende, saaledes havde heller ikke andre det, men at den sædvanlige Forretningsgang var den, i alt Fald naar Hr. Harboe var borte, at den Funktionær

i Firmaet, som modtog Konnossementer fra paagældende Skibsfører, besørgede dem leverede til den, der i det foreliggende Tilfælde maatte anses for at være den kompetente Modtager, men det maatte i nærværende Tilfælde netop de Indstævnte siges at være, da den ikke til Stede komne Udleveringsseddel, som der i øvrigt ikke er Grund til at omtale nærmere, men som var paategnet af Firmaet Mohr & Weien, og som var modtagen uden Indsigelse af Hr. Harboe selv, uomtvistet udtrykkelig lød paa, at Konnossementerne skulde tilstilles de Indstævnte.

Naar det endvidere af Sagsøgerne er gjort gældende, at den skete Udlevering af Konnossementerne til de Indstævnte var uberettiget i Følge Konkurslovens 4de Kapitel, særlig dens § 24, da er det vel saa, at Købmand Harboe utvivlsomt var rømt for Gæld den 5 Januar, altsaa mere end 2 Dage før Udleveringen af Konnossementerne, og at han da maatte have forudset sit Firmas Konkurs som nær forestaaende, men ligesom det end ikke er oplyst, at dette var bekendt for Firmaets Funktionærer, da Udleveringen skete, saaledes er det trods det fremkomne ikke godtgjort, at det var bekendt for de Indstævnte og deres Prokurist, Hr. Schousboe, da han modtog og afsendte Konnossementerne, og ej heller, at det og end mindre Konkursens Indtræden var bleven bekendt for de Indstævnte selv, da de modtog Konnossementerne og hævdede Betalingen for dem. Den Omstændighed, at Hr. Schousboe (foruden de Indstævntes Sagfører) var til Stede i Kallundborg, da Konkursen indtraadte, og maa antages straks at være bleven bekendt dermed — altsaa før Konnossementerne kom de Indstævnte i Hænde — uden da at foretage noget, findes derhos ej heller at kunne medføre nogen Forandring deri.

De Indstævnte vil derfor blive at frifinde, og tillægges der dem 200 Kr. i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 272. Firmaet **J. A. Nielsen & Co.** ved dets Indehavere **J. A. Nielsen og Carl G. Lind** (Ingen)

contra

Frederik Gerhard Boldsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Firmaet **J. A. Nielsen & Co.** ved dets Indehavere **J. A. Nielsen og Carl G. Lind**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at be-

meldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 28 November.

Nr. 175. Firmaet **C. K. Hansen** for S. S. »Hawarden«
(Asmussen)

contra

Aktieselskabet »**Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise**«
(Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af et Indstævnte tilkommende Vederlag for Assistance.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22de Februar 1904: Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen for S. S. »Hawarden«, bør til Sagsøgerne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise«, betale 12000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20 Juli 1903, til Betaling sker, og 200 Kr. i Sagsomkostninger inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet C. K. Hansen for S. S. »Hawarden«, til Indstævnte, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjergningsentreprise«, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 7 December 1905.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 34.

Tirsdag den 28 November.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: S. S. »Hawarden«, hjemmehørende i Memel, bygget i 1882 af Jern i England, 263 $\frac{1}{2}$ ' langt, 35,8' bredt og 19 $\frac{1}{2}$ ' dybt, med Well Dæk og opmaalt til 1732 Brutto, 1085 Netto Tons samt forsynet i 1901 med nye Kedler, indtog i den første Halvdel af Maj 1903 i Sundsvall og Søderhamn en Ladning Træ paa 723 Standards, hvoraf 160 Standards ($\varnothing$: ca. $\frac{2}{3}$) som Dækslast. Den afgik saa den 16de Maj s. A. fra sidst nævnte Sted, bestemt til Zaandam; dens Amning var da 17' 9" for og 20' agter, og alle dens 4 Tanke (der var ikke Tank under Maskinen) skulle da have været fulde. Paa Rejsen gennem Østersøen fik Skibet efter Haanden nogen Styrbords Slagside, hvad der antoges at hidrøre fra, at man særlig havde brugt Kul fra Bagbords Bunkers. Den 18de Maj Aften gik Skibet her ind i Yderhavne, og fortøjede ved Firmaet C. K. Hansens Kulplads, hvor det saa den 19 Maj Formiddag indtog 60 Tons Bunkerkul.

For at rette paa Slagsiden blev der først indtaget 15 Tons Kul i Bagbords Bunkers. Skibet kom da ogsaa først til at ligge lige, men lagde sig derpaa efter Haanden langsomt over til Styrbords Side, uagtet der i alt blev fyldt 10 Tons Kul mere i Bagbords Bunkers (det laa da med Stævnen i Syd), og da det vilde afgaa ca. Kl. 11 Form., viste det sig, at Skibet var kommet paa Grund med Bagbords Kiming, og blev det nødvendigt at tage Bugserdamper for at slæbe Skibet fra Bolværket, hvilket dog skal være gaet let, og det dampede derpaa ud af Havnen.

Ca. 10 Minutter efter, at Skibet havde forladt Bolværket, og da det lige var kommen ud af Yderhavnen, meldtes der imidlertid fra Maskinen, at der var Vand saavel i Fyr- som i Maskinrummet, der hurtig tog til, hvorhos Slagsiden Bagbord over ogsaa tog til, og da man netop paa Grund af Slagsiden ikke, saaledes som Sugerøret var anbragt, kunde komme til at pumpe Vandet ud med Skibets egen Maskine, og da man derhos mente, at der var stor Fare for, at Skibet kunde kæntré, vendte man straks tilbage til Yderhavnen, hvor Skibet saa blev fortøjet i Nærheden af Kulhavnen med Stævnen mod Nord; da var Klokken ca. 1 Efterm. Det var stiv NV. Vind.

Efter mundtlig Forhandling med Skibets Repræsentant her: Firmaet C. K. Hansen, blev der saa af dette pr. Telefon sendt Bud til Aktieselskabet »Emil Z. Svitzers Entreprise« om hurtigst muligt at yde Assistance til »Hawarden«, saa at det kunde blive pumpet læns

m. m., og Entreprisens Dampør Em. Z. Svitzer«, der netop da laa ved Nyhavn med Damp oppe, afgik saa til Yderhavnen, hvor den lagde sig langs »Hawarden«s Bagbordsside. Klokken var da ca. 2¹/₂ Eftermiddag, og »Hawarden« havde ved den Tid efter Skøn ca. 30° Bagbords Slagside, og der var da ca. 4 Fod Vand i Maskinrummet.

»Svitzer«s Tankslange blev, uden at der fra nogen af Siderne rejstes Spørgsmaal om at oprette nogen Kontrakt, straks gennem »Hawarden«s Maskinskylight bragt ned i sammes Maskines Agtertank om Bagbord, og man begyndte ca. Kl. 2³/₄ at pumpe med Tankpumpen, men paa Grund af den lange Afstand til Vandet kun med ringe Resultat. »Svitzer«s 8" Centrifugalpumpe blev saa tagen op paa dets Fordæk, og dens Slinger derpaa førte ned i »Hawarden«s Maskinrum, og Klokken lidt over 4¹/₂ begyndte man at pumpe med den; da var Vandet steget til ca. 4¹/₂' og Slagsiden til omtrent 40°, saa at Vandet i Havnen stod langt ind paa Well-Dækket, og 3 under Brodækket anbragte Køjne vare lige under Vandet.

Med den nævnte Centrifugalpumpe blev der saa arbejdet indtil Kl. 7 Efterm., dog at der vel med omtrent ¹/₂ Times Mellemrum gentagende maatte standses nogle faa Minutter for at fylde Pumpen, da den paa Grund af Lufttilstrømning ellers ikke vilde arbejde længere. Nævnte Pumpe, der ellers normalt giver ca. 400 Tons i Timen, gav ved denne Lejlighed som Følge af den Afstand, hvori den arbejdede, formentlig kun en Fjerdedel å en Halvdel af den sædvanlige Vandmængde. Det udpumpede Vand var i det hele klart.

Skibet rettede sig under Pumpningen efter Haanden, og fra Kl. 7 Eftermiddag fandtes det derfor kun nødvendigt at pumpe med Afbrydelser, og Kl. 4³/₄ Form. den 20 Maj hørte Pumpningen ganske op, da der derefter ikke var mere Vand, som Pumpen kunde tage. Skibet havde imidlertid da ogsaa rettet sig nogenlunde og faldt vel senere (ca. Kl. 8¹/₂ Form. den 20de) igen noget over til Styrbord, men imidlertid blev det pumpet helt læns med dets egne Pumper og laa derpaa henved Kl. 11 Form. ganske lige.

Kl. 4 Efterm. den 19de og Natten mellem den 19de og 20de havde »Svitzer«s Dykker været nede for at undersøge »Hawarden«s Bund, men uden Resultat paa Grund af Vandets mudrede Tilstand; ved den første Undersøgelse laa i øvrigt Slaget af Skibet i en Længde af 7 å 8 Favne mod Grunden.

Det skal endnu nævnes, at »Svitzer« straks havde anbragt en svær Talje fra »Hawarden«s Stormast over til sig selv for at kunne støtte Skibet, hvis det pludselig maatte falde over mod Styrbord.

Samtidig med Pumpningen var der imidlertid tillige foregaaet Losning af Dækslast. I Følge Begæring af Firmaet C. K. Hansen var der den 19 Maj af nærværende Ret blevet udmeldt 2 skibskyndige til at foretage en Besigtigelse af »Hawarden«, og da de kom om Bord samme Dag Kl. ca. 5 Efterm. (altsaa efter, at Pumpningen med Centrifugalpumpen var begyndt), tilraadete de, at der tillige blev losset en Del af Dækslasten. Efter, hvad der foreligger, maa i øvrigt Skibets Kaptajn, C. K. Hansens Repræsentant og Føreren af »Svitzer« antages allerede noget tidligere at have været enige om det rigtige i at foretage saadan Losning, og havde C. K. Hansen derfor skaffet de dertil fornødne

Pramme og Folk til Veje, saa at Losningen faktisk var begyndt, da Besigtigelsesmændene kom om Bord.

Der blev saa losset i Løbet af Aftenen og Natten til den 20de samt den 20de til hen ad Kl. 11 Form. i alt ca. 60 Standards Dækslast, deraf den største Del fra Bagbordssiden, men til sidst ogsaa noget fra Styrbordssiden.

Da »Hawarden« den 20 Maj Kl. ca. 11 Form. laa paa ret Køl, gik det med egen Maskine, men ledsaget af »Svitser«, ud paa Stubben, hvor saa dette Skibs Dykker gik ned og nøjagtigt undersøgte »Hawarden«s Bund og saa langt op ad Slaget, som han kunde række, men uden at han fandt nogen som helst Skade. Kl. hen ad 4 Efterm. vendte »Hawarden« derpaa tilbage til Yderhavnen, hvor »Svitser« derpaa efter at have taget sine Slinger o. s. v. om Bord forlod samme og gik tilbage til Nyhavn.

Da Besigtigelsesmændene den 20de efter Dykkerundersøgelsen kom om Bord igen, anbefalede de, for at det kunde konstateres, hvorfra Lækagen hidrørte, særlig maaske fra Dækket, at ogsaa Resten af Dækslasten lossedes, hvad saa skete i Frihavnen i Dagene fra den 20de til den 23de Maj. Den sidst nævnte Dag vare Besigtigelsesmændene paa ny om Bord og fandt da en ringe Lækage ved de paa Fordækket om Bagbord anbragte Pullerter, men at Skibet i øvrigt var tæt, og de udstedte saa Sødygtighedsattest, dog paa Betingelse af, at der slet ingen Dækslast medtoges. De udtalte tillige, at det i Maskinrummet indtrængte Vand formentlig hidrørte fra, at en af Søhanerne som Følge af Forsømmelse havde staaet oppe en Tid lang helt eller delvis, medens den senere var bleven lukket, uden at det var oplyst af hvem.

»Hawarden«, der efter Losningen af hele Dækslasten laa 16' 6" for og 17' 6" agter, fortsatte derpaa Rejsen, uden at noget mærkeligt indtraf, til det den 26 Maj 1903 ankom til Zaandam, hvor saa den øvrige Last blev losset til den 6 Juni. Det blev da, efter at Tanken Nr. 2 var bleven helt fyldt, konstateret, at Vandet strømmede ud af den, fordi Pakningen i Dækslet i et af Mandehullerne paa Bagbords Side næsten var dreven ud, hvad man saa antog skrev sig fra Trykket under Bunden, den Gang Skibet som Følge af den Bagbords Slagside havde taget Grunden her, idet der ikke ved en Undersøgelse af Tankene i April Maaned havde været noget i Vejen.

Da der ikke kunde opnaas Enighed om Betalingen til Svitzers Entreprise i Anledning af det passerede, anlagde Entreprisen efter truffen Aftale nærværende Sag mod Firmaet C. K. Hansen, der har paataget sig at indestaa for Betalingen, hvorunder Entreprisen har fordret sig tilkendt 20000 Kr. med 5 pCt. Rente fra Stævningens Dato den 20 Juli 1903 og Sagsomkostningerne, medens Indstævnte har nedlagt Paastand paa Frifindelse mod Betaling af 1500 til 2000 Kr. uden Renter og Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at for saa vidt Indstævnte oprindeligt havde fremsat Indsigelse mod, at et af de Medlemmer af Retten, for hvilke Sagen blev forelagt mundtlig, deltog i dens Paadømmelse, fordi han, som valgt Suppleant til den saakaldte permanente Voldgiftskommission til Fastsættelse af Bjergelønnen i Svitzer'ske Bjergesager, overhovedet

maatte være inhabil i en Sag som den foreliggende, finder Retten, uanset at Indsigelsen senere er frafalden, at burde udtale, som ogsaa sket, at den Omstændighed, at et Medlem af samme er Medlem af den omtalte Voldgiftskommission for andre Bjergningssager, ikke, efter hvad der foreligger, ses at kunne medføre Inhabilitet i Svitzer'ske Sager her for Retten.

Hvad Sagen selv angaar, da finder Retten ingen Anledning til at komme nærmere ind paa de under samme omtvistede, men ikke tilstrækkelig oplyste Punkter, hvorfra det egentlig skrev sig, at der var kommet Vand ind i Maskinrummet, og hvor vidt Pumpningen af Vandet eller Losningen af Dækslasten havde størst Andel i, at Skibet kom paa ret Køl, og Retten finder heller ikke Grund til at udtale sig om, hvor vidt det foreliggende Tilfælde, hvori det er uomtvistet, at der skal betales, er, som af Sagsøgerne paastaaet, at betragte som et Bjergningstilfælde.

Under Hensyn til samtlige Omstændigheder, hvorved endnu bemærkes, at Ladningens Værdi var lidt over 100000 Kr. og Skibets i alt Fald mellem 110000 og 150000 Kr., finder Retten, at den Sagsøgerne tilkommende Betaling bliver at fastsætte til 12000 Kr. med Renter som paastaaet foruden 200 Kr. i Sagsomkostninger.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 30 November.

Nr. 202. »Det forenede Dampskibsselskab« (Bülow)

contra

Læsø Vesterø Bjergelav (Halkier),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Bjergeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 April 1905: De Indstævnte, »Det forenede Dampskibsselskab«, bør til Sagsøgerne, »Læsø Vesterø Bjergelav«, betale 2700 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 23de Januar 1903, til Betaling sker, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

Efter alt foreliggende kan det ikke anses bevist, at Christoffer Pedersen ved den af ham med Dampskibets Fører sluttede Overenskomst har paataget sig andet og mere, end af ham indrømmet, nemlig med Bistand af sit Baadmandskab og ved Hjælp af det af ham medbragte Varpanker at forsøge Skibet taget af Grunden. Som Følge heraf kan Bjergelavet ikke ved den nævnte Overenskomst være afskaaret fra at fordre Bjergeløn efter Loven

for dets Medvirkning ved Bjergningen. Da der derhos ikke findes tilstrækkelig Grund til at fastsætte Bjergelønnen til et mindre Beløb, end ved den indankede Dom sket, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, »Det forenede Dampskibsselskab«, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag har Læsø Vesterø Bjergelav paastaet »Det forenede Dampskibsselskab« som Indstævnt dømt til at betale Bjergelavet 6000 Kr. for den Selskabets Damper »Adolph Andersen« den 9 November 1902 ydede Assistance ved at komme flot af Læsø Nordvestrev, hvorpaa Damperen var grundstødt, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 23 Januar 1903 foruden Sagsomkostninger. De Indstævnte har fordret sig frifundne med Tillæg af Omkostninger, subsidiært det paastaaede Beløb betydeligt nedsat.

»Adolph Andersen«, der er bygget i 1898 af Staal paa Klink, ca. 203 Fod langt, ca. 31 Fod bredt, og ca. 13 $\frac{1}{2}$ Fod dybt og forsynet med en Maskine paa 545 indicerede Hestes Kraft, var i Begyndelsen af November 1902 paa Rejse fra Rotterdam til Aarhus med en Ladning Stykgods; dets Amning var da 14,6 Fod for og 15,6 Fod agter. Værdien af Skibet med Ladning og Fragt er angivet til da at have været ca. 375000 Kr.

Den 9 November Kl. hen ad 11 Formiddag passerede Skibet tæt om Skagen; det var sydvestlig Vind (Styrke 6, Søen 6) og stærk sydgaende Strøm. Kl. 1 $\frac{1}{4}$ Eftermiddag havdes Hirtsholmene tværs i 2 $\frac{1}{2}$ Kvartmils gisset Afstand. Det var noget Regndis, og der blev derfor af og til loddet, og Skibet gik med forskellig Fart. Kl. 3 Eftermiddag stødte Skibet paa Grund i alt Fald noget inde paa Læsø Nordvestrev, og uagtet der straks blev slaaet fuld Kraft bak, hjalp det ikke. Et Forsøg paa at hale Skibet af med et af dets Varpankre, der førtes agter over, medens det Styrbords Bovanker bragtes langs Siden midtskibs, førte heller ikke til noget Resultat, idet Ankeret blev hevet hjem. Ved Lodning skal der forinden være fundet 14' for og 15' agter.

Allerede medens dette Forsøg foretoges, var en Baad fra Læsø Kl. i alt Fald noget før 4 kommen ud til Damperen, medførende et Læsø Bjergelav tilhørende Anker paa ca. 1000 Pund med en Kæde paa 15 Favne og en 3 $\frac{1}{2}$ '' ny Staaltraadstrosse paa ca. 160 Favne, og efter at Baadens Fører, Christoffer Pedersen, der var den ene

Formand for Læsø Bjergelav, var gaaet om Bord i Damperen med en 4 å 5 Mand af Baadbesætningen, blev der truffet en Aftale mellem ham og Føreren af »Adolph Andersen«, O. V. Sørensen (han var i øvrigt kun midlertidig Fører af samme) om at hjælpe med til at bringe Skibet flot. Det af nævnte Baad medbragte Anker med Tilbehør blev derpaa ført ud samt forbundet med Skibets Ankerspil, hvormed der skal være forløbet $\frac{1}{2}$ å $\frac{3}{4}$ Time, og der blev saa i henvend en Times Tid hevet paa samme, medens Damperens Maskine bakkede, men ogsaa uden Resultat. Imidlertid var der — idet hele Bjergelavet skal være blevet purret, inden den nævnte Baad gik ud — efter Haanden kommet i alt en Snes Dæksbaade med ca. en 100 Mand fra Læsø ud til Skibet, og med en af disse Baade blev derpaa nu ligeledes Skibets største Varpanker (paa ca. 600 Pund) med en Staaltrøse paa ca. 200 Favne, der ogsaa befæstedes til Ankerspillet, bragt ud, og blev der derpaa, idet imidlertid mellem en 20 og en 50 Mand af Baadenes Besætninger var komne om Bord, og medens Damperens Maskine paa ny arbejdede fuld Kraft bak, i længere Tid hevet paa begge de nævnte Ankere af al Kraft, indtil Skibet kom flot omtrent Kl. 7 Aften. Hvem der ledede hele dette Arbejde, og hvem der nærmere deltog i det, og om navnlig af Damperens Besætning andre end Maskinpersonalet medvirkede, er slet ikke oplyst.

Efter at Skibet var kommet flot og havde ankret, blev dets Laster og Tanke pejlede og fundne læns, og Skibet opdagedes ikke at have taget anden Skade, end at Stokken paa dets ene Anker fandtes brækket. Kl. ca. 8 Aften sejlede »Adolph Andersen«, efter at dets Anker var kommet om Bord, og det havde afgivet Baadtrøssen, videre, men saaledes at den nævnte Christoffer Pedersen og et Par Mand til fra Læsø fulgte med om Bord efter eget Tilbud, idet derhos en af Læsøbaadene ledsagede Skibet $\frac{1}{2}$ å 1 Time (indtil Læsø Rende Fyrskib), for at Skibet skulde komme sikkert over Grundene. Efter at disse Folk saa havde forladt Damperen, gik den videre og kom den 10de November hen imod Middag ind til Aarhus.

Det er anbragt fra Bjergelavets Side, at de Baade fra samme, der var komne ud, med Tilbehør havde en Værdi af ca. 50000 Kr., og at dets Materiel (den ene Baad og Staaltrøssen) under Arbejdet led Skade paa en 300 å 400 Kroner, men Rigtigheden deraf er ikke erkendt.

De Indstævnte har støttet deres Frifindelsespaastand paa, at der, efter at Christoffer Pedersen var kommen om Bord i »Adolph Andersen« og havde tilbudt at søge at bringe Skibet flot mod en bestemt Betaling, var blevet truffet en udtrykkelig Aftale mellem ham paa Bjergelavets Vegne og Damperens Fører, Sørensen, hvorved denne forpligtede sig til at betale 300 Kr. til ham af sin egen Lomme for at bringe Skibet flot, hvorom han efter sin egen Anmodning havde faaet et skriftligt Bevis, og hvilke 300 Kr. ogsaa var bleven betalte, efter at Skibet var ankommet til Aarhus, hvormed ethvert yderligere Krav var afskaaret.

Sagsøgerne har nu heller ikke bestridt, at der var blevet truffet en Aftale mellem Skibets Fører og Christoffer Pedersen om Betaling af 300 Kr., at der derom var blevet udstedt et Bevis til ham (dette skal senere være blevet tilintetgjort af ham), og at han havde modtaget

disse 300 Kr. fra Føreren af Skibet; men de have bestemt bestridt, baade at nævnte Pedersen havde Ret til at afslutte nogen saadan Aftale paa Bjergelavets Vegne, og at han havde gjort det, idet de i Henhold til en af ham afgiven Erklæring har hævded, at han kun paa egne og sit Baadsmandskabs Vegne havde aftalt, at han med dette mod Betaling af de 300 Kr. vilde forsøge ved Hjælp af det medbragte Anker uden nogen yderligere Assistance at bringe Skibet flot, men at denne Aftale og det i Henhold dertil gjorde, men mislykkede Forsøg intet havde at gøre med den paafølgende Virksomhed med meget mere omfattende Assistance, hvorved Skibet kom flot.

Der er i den Anledning blevet foretaget forskellige Afhøringer m. m., men Retten finder ingen Anledning til at komme nærmere ind paa disse. Givet er det nemlig, at ingen Tredjemand paahørte den mellem Føreren og ommeldte Pedersen paa Dampskibsbroen truffe Aftale, og denne maa derhos efter deres egne Forklaringer antages at have været ret uklar med Hensyn til, hvor meget den omfattede, ligesom det ikke ses af derefter faldne Udtalelser m. m. at kunne udledes videre Forstaaelse af samme. Men det kan derhos efter det fremkomne heller ikke antages, at omtalte Pedersen som den ene Formand for Bjergelavet havde Ret til, som af de Indstævnte anbragt, alene at træffe en saadan Lavet bindende Aftale som den paastaade (der ses kun at foreligge sædvanmæssige Regler for nævnte Lav, hvorunder en saadan Ret ikke uden videre kan antages indbefattet).

Da de Indstævnte nu ikke har bestridt, at der af Læsø Bjergere er ydet »Adolph Andersen« nødvendig Assistance til at komme af Grunden, findes de ogsaa derfor at maatte yde Bjergelavet en passende Betaling. Denne skønnes nu efter alt det foreliggende, og idet alt det ydede Arbejde maa betragtes som en Helhed, efter Rettens Skøn at burde ansættes til 3000 Kroner, derunder medregnet de til Christoffer Pedersen allerede betalte 300 Kroner, og de Indstævnte vil derfor blive at dømme til at betale Sagsøgerne 2700 Kr. med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger findes at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 1 December.

Nr. 196. Handelsfirmaet **Warburgs Kunstforlag** ved dets Indehaver **Johan Warburg** (Overretssagfører Henriques)

contra

Handels- og Fabrikationsfirmaet **Gebr. Isenbeck** i Wiesbaden (Winther)

betræffende Misligholdelse af en Kontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 17de Marts 1905: De Indstævnte, Handelsfirmaet »Warburgs Kunstforlag« her Steds, bør til

Sagsøgerne, Handels- og Fabrikationsfirmaet »Gebr. Isenbeck« i Wiesbaden, betale Rmk. 1027.57 med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30 April 1903, til Betaling sker, men i øvrigt for deres Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at der i Kontraappellantens Tilgodehavende, opgjort til 1591 Rmk. 57 Pf., bør fragaa tvende Beløb paa tilsammen 164 Rmk. Efter det for Højesteret oplyste maa det samme gælde med Hensyn til et Hovedappellanten fejlagtig debiteret Beløb af 4 Rmk.

Under Hensyn til den væsentlige Misligholdelse af Kontraktens Bestemmelser om Leveringstider, hvori Kontraappellanten med Hensyn til samtlige ham givne Ordre havde gjort sig skyldig, maa Hovedappellanten anses at have været berettiget til, som sket, at hæve Kontrakten og skaffe sig de manglende Kort udførte andet Steds. Kontraappellantens for Højesteret gentagne Paastand om Erstatning for Kontraksbrud maa derfor allerede af denne Grund forkastes.

Da derhos Hovedappellanten i Anledning af Kontraappellantens Misligholdelse har været berettiget til at fordre sig godtgjort hos denne det højere Beløb, som han har betalt for de manglende, andet Steds udførte Kort, nemlig 1006 Rmk. 15 Pf. — hvorved bemærkes, at det ikke er oplyst at der kan lægges Hovedappellanten noget til Last med Hensyn til den Maade, hvorpaa han har skaffet sig de manglende Kort — vil ligeledes det sidst nævnte Beløb være at fradrage i de oven nævnte 1591 Rmk. 57 Pf. Herefter vil Hovedappellanten have at betale til Kontraappellanten 417 Rmk. 42 Pf. med Renter som paastaet. Med Hensyn til Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten findes det at kunne have sit Forblivende ved Dommen, medens Kontraappellanten vil have til Hovedappellanten at betale Processens Omkostninger for Højesteret med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Handelsfirmaet Warburgs Kunstforlag ved dets Indehaver Johan Warburg, bør til Kontraappellanten, Handels- og Fabrikationsfirmaet Gebr. Isenbeck i Wiesbaden, betale 417 Rmk. 42 Pf. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 30 April 1903, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Kontraappellanten til Hovedappellanten med 400 Kroner Saa betaler og Kontraappellanten til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Den 14de Maj 1902 tilskrev Handels- og Fabrikationsfirmaet »Gebr. Isenbeck« i Wiesbaden Handelsfirmaet »Warburgs Kunstforlag« her Steds et Brev af følgende Indhold: »Idet jeg takker for den min rejsende den 7de d. M. givne Ordre, bekræfter jeg denne saaledes: 500000 Lystrykkort paa ru eller glat Karton til 10 Rmk. pr. 1000 eller 7 Rmk. pr. 500 Stk. ab Wiesbaden, at aftage i Tiden til August 1903 mod 3 Maaneders Kredit. Leveringstiden 14 Dage til 3 Uger efter Modtagelsen af Fotografierne. I Kontraktstiden sælger jeg ikke til andre derværende Firmaer Kort paa ru Karton under 12 Rmk. og paa glat under 11 Rmk. pr. 1000 Stk. Jeg vil sørge for, at Deres Ordre effektueres, uden at De skal faa Anledning til nogen Klage«.

Den med den rejsende den 7de Maj 1902 givne Ordre lød paa 32000 Kort at levere den 28 Maj. Den 12te, 16de, 21de*) og 28de Maj samt 4de Juni 1902 afsendte Firmaet »Warburgs Kunstforlag« yderligere Ordre paa henholdsvis 28000, 17500, 4000, 29000 og 21500 Lystrykkort at levere henholdsvis den 7de, 17de**), 15de, 18de og 23 Juni s. A.

Ved den 4de Juni at afsende den sidst nævnte Ordre paa 21500 Kort udtalte Firmaet i en dermed følgende Skrivelse indtrængende sin Beklagelse over, at det omtrent endnu intet havde faaet af Kortene efter Ordren af 7de Maj — kun ca. 3100 — og fremhævede, at det kun var gaaet ind paa Bestillingen af de 500000 Kort i Tillid til, at de blev leverede rettidig som tilsagt, da Firmaet risikerede, at dets Kunder ellers ikke vilde modtage Kortene, og udtalte Firmaet samtidig, at hvis »Gebr. Isenbeck« ikke vilde forpligte sig til at levere de beordrede 21500 Kort senest den 21de***) Juni, maatte Firmaet begære de medfølgende Fotografier, som skulde bruges dertil, tilbagesendte straks, samt tilføjede, at dets Forpligtelse, som det kun var indgaaet paa under Forudsætning af regelmæssig Levering, da hørte op.

I en paafølgende Skrivelse af 7de Juni, hvori Firmaet gentog sine omtalte Klager, tilføjede det derhos, at det absolut maatte gøre »Gebr. Isenbeck« ansvarlig for al den Skade, som foraarsagedes Firmaet ved, at Leveringspligten ikke overholdtes, samt at Firmaet havde et større Antal Ordre liggende, som ikke blev afsendte, før der gaves Tilsagn om, at Leveringerne fremtidig vilde ske inden for den tilsagte Frist.

Den 6 Juni tilbagesendte »Gebr. Isenbeck« Fotografierne til de den 4 Juni beordrede 21500 Kort med Bemærkning, at de ikke var i Stand til at levere dem inden for den opgivne Frist (den 23de Juni); Brevets øvrige Indhold foreligger ikke. Ved den 10de Juni at besvare dette Brev og gentage sine Klager, dadlede Firmaet skarpt Tilbagesendelsen af Fotografierne til de 21500 Kort og udtalte, at det nu maatte lade disse udføre andet Steds.

I sidste Halvdel af Juni og i Juli Maaned fremkom der yderligere en Række af Breve fra Firmaet med Gentagelser af dets Beklagelser over de stadige Forsinkelser, men uden at der fremkom noget nyt (

*) Skal være 20de.

**) Skal være 14de.

***) Skal være 23de.

Skrivelse af 21 Juni udtalte Firmaet, at det forbeholdt sig enhver Ret, hvis dets Kunder reklamerede overfor samme).

De af Firmaet afgivne oven nævnte Ordre omfattede, efter at Ordren af 4 Juni 1902 paa 21500 Kort var gaaet tilbage, i alt 110500 Kort, og er det givet, at, medens de alle var beordrede i Maj og alle var begærede leverede i Løbet af Tiden til den 18 Juni, blev kun ca. 3100 af dem leverede den 28 Maj og ca. 48400 Stk. den 21de og 30te Juni, hvorimod der i Løbet af Juli efter Haanden blev leveret ca. 57200 Stk., hvorhos der den 31 August blev leveret yderligere 1000 Stk. (altsaa i alt ca. 109700 Kort; om Forskellen mellem dette Tal og det foran nævnte beordrede Tal 110500 er der ikke tilvejebragt nærmere Oplysning).

Den 15 August 1902 skrev »Warburgs Kunstforlag« et Brev til »Gebr. Isenbeck« (som Svar paa et fra dem af 11te s. M., der ikke foreligger), hvori der blev fremsat flere Indvendinger mod de for de hidtil skete Sendinger Firmaet debiterede Beløb, og udtalte »Warburgs Kunstforlag« derhos: »Der fordres tillige Afkortning for Tabet ved den ikke kontraktmæssige Levering af det resterende Antal Kort (500000 ÷ leverede ca. 110000)«, som ikke kunde købes andet Steds inden den garanterede Leveringsfrist uden til en betydelig højere Pris, og kun det derefter fremkommende Beløb var Firmaet villigt til at betale som endelig Afgørelse af Mellemværende.

I en Skrivelse af 18de samme Maaned, der ikke foreligger, ville »Gebr. Isenbeck« have protesteret mod Ophævelse af Overenskomsten af 14 Maj s. A. og mod Erstatningskrav fra »Warburgs Kunstforlag«s Side, og i en Skrivelse af 26 August 1902 ses de at have udtalt, at naar Forlaget ikke saa sin Fordel ved yderligere at aftage noget i Henhold til nævnte Overenskomst, hvad de bad sig meddelt inden den 1 September s. A., var de beredte til at fritage samme derfor. Om hvad der yderligere maatte være blevet forhandlet mellem Parterne i den paafølgende Tid, foreligger der intet, men givet er det i alt Fald, at der ikke fremkom flere Leveringsordrer.

Ved den 30 April 1903 at paastævne nærværende Sag fordrede Firmaet »Gebrüder Isenbeck« sig hos de Indstævnte, Firmaet »Warburgs Kunstforlag«, tilkendt i Betaling for alle de leverede ca. 109700 Lystrykkort (44510 à 10 Rmk. pr. 1000 og 65205 à 7 Rmk. pr. 500 Stk.) med Tillæg af nogle Beløb for Ekstraudgifter Rmk. 1602.56, hvilket Beløb de dog senere have nedsat med Rmk. 10.99 for et Par opdagede Fejl, altsaa til Rmk. 1591.57 samt i Erstatning for Tabet ved at ca. 389000 Kort ikke var blevne aftagne, Rmk. 778, altsaa i alt endelig Rmk. 2369.57 med 5 pCt. Rente deraf fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger.

Medens de Indstævnte bestemt bestred, at der kunde tilkomme Sagsøgerne enten den forlangte eller nogen som helst Erstatning hos dem, erkendte de derimod, at de skyldte Sagsøgerne Betaling for de leverede Lystrykkort Rmk. 1357.97 med Tillæg af Rmk. 55.50 i Udgift til Tekstforandringer, altsaa Rmk. 1413.47 foruden Rmk. 14.10 for Forsendelser, o: Rmk. 1427.57 (de Indstævnte har nemlig vel fordret deri fradraget 4 Rmk. som dem urigtig debiteret ved den sidste Levering den 31 August 1902, men dertil findes der ikke at kunne tages Hensyn, da der slet ikke er fremkommet nogen Oplysning i saa

Henseende, idet det heller ikke ses, hvorledes Sagsøgernes Nedsættelse med Rmk. 10.99 er fremkommen). Forskellen mellem det nævnte Beløb af Rmk. 1427.57 og de af Sagsøgerne endelig krævede 1591 Rmk. 57 Pf., nemlig Rmk. 164, hidrører fra, at Sagsøgerne har fordret sig tillagt Rmk. 134 samt Ekstrabetaling for Anbringelse af dansk Adresse paa Bagsiden af Kortene og Rmk. 30 som Ekstrabetaling, fordi Forsendelsen af Kortene i Følge de Indstævntes Forlangende i den senere Tid var sket paa en særlig dyr Maade.

Da Sagsøgerne imidlertid ikke har godtgjort, at de havde betinget sig, som paastaet, særlig Betaling for den omtalte danske Adresse, og da den dyrere Forsendelse maa antages rettelig forlangt paa Grund af Leveringens Forsinkelse, findes de nævnte Rmk. 164 ikke at kunne tilkomme Sagsøgerne.

I de anførte Rmk. 1427.57 har de Indstævnte imidlertid paastaet, at der vil være at fradrage Rmk. 1006.15 som dem tilkommende Erstatning, fordi Sagsøgernes saa stærkt forsinkede Levering havde nødvendiggjort det for dem at skaffe sig de manglende ca. 390500 Lystrykkort (500000 ÷ de fra Sagsøgerne modtagne ca. 109500) fra en Lystrykanstalt i Berlin til saa meget højere Priser, at der derved fremkom i Følge en fremsat nærmere Beregning en Merudgift for de Indstævnte af de nævnte Rmk. 1006.15. De Indstævnte har derfor paastaet sig frifundne mod Betaling af Rmk. 1427.57 ÷ 1006.15 eller Rmk. 421.42 og sig tillagt Sagsomkostninger.

Retten maa give de Indstævnte Medhold i, at der slet ikke kan tilkomme Sagsøgerne nogen Erstatning hos dem, ganske bortset fra deres egen Skrivelse af 26 August 1902. Sagsøgerne kunde nemlig, som Aftalen var truffen, ikke paaberaabe sig som sket, at de Indstævnte, fordi Kortene først blev at aftage i Tiden til August 1903, ikke var berettigede til at forlange saa mange leverede, som de fordrede i Maj og Juni 1902, og Sagsøgerne har heller ikke godtgjort, at der, som af dem anbragt, var saadanne Mangler ved de dem til Kortene sendte Fotografier og blev forlangt saadanne Tekstforandringer i Strid med Aftalen, at dette berettigede dem til at udskyde Leveringerne endog langt ud over den betingede Frist, hvad de har erkendt blev Tilfældet.

De Indstævnte kunde derfor med Føje vægre sig ved, som i alt Fald sket midt i August 1902, at beordre flere Kort leverede fra Sagsøgerne, uagtet disse endnu den 26de August erklærede sig villige til saadan Levering paa de aftalte Vilkaar. Men naar de Indstævnte gjorde dette, kunde de ikke samtidig kræve Erstatning hos Sagsøgerne for det højere Beløb, som de maatte betale til den Anstalt i Berlin, fra hvilken de fik de, som oplyst, efter den Tid (ind i Januar 1903) rekvirerede 166500 Kort, og der skal have udgjort Rmk. 362.75.*)

Derimod maatte de Indstævnte vel, ogsaa naar henses til Brevvekslingen, være berettigede til hos Sagsøgerne at fordre Erstatning for den Merudgift, som de havde haft ved fra den omtalte Anstalt i Berlin inden Udgangen af August at skaffe sig de øvrige 224000 Kort (af de omtalte 390500 Kort) for dermed at tilfredsstille deres Kunder, men det kan dog ikke siges at være godtgjort, at Merudgiften derved

*) Skal være 363.75.

nødvendig (har udgjort, som anbragt, Rmk. 643.40*), hvorimod den efter Rettens Skøn ikke findes at burde ansættes ringere end til Rmk. 400.

De Indstævnte vil følgelig have at betale Sagsøgerne Rmk. 1427.57 ÷ 400, o: Rmk. 1027.57 med Renter som paastaaet. Sagens Omkostninger vil være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 4 December.

Nr. 240. Fru **Alexandra Ulrikka Christine Brown**, født Andersen (Liebe efter Ordre)

contra

Overretssagfører H. Paludan som executor testamenti i Boet efter afdøde Grosserer P. de Nully Brown og tidligere afdøde Hustru Laura Frederikke Elisabeth, f. Clausen (Ingen), samt Sagfører Fr. Pihl som Værge for **Allan de Nully Brown** (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om den fraseparerede Hustrus Ret til Halvdelen af den Manden tilkommende, inden Separationen faldne Mødrenearv.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 19de April 1905: Den af Allan de Nully Browns fraseparerede Hustru, Alexandra Maurine Eleonora Ulrikka Christine, født Andersen, nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde vil den efter Indstævnets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Fru Alexandra Ulrikka Christine Brown, født Andersen,

---

*) Skal være 642 40.

2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 80 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Decisions Præmisse: ere saa lydende: I det af Overretssagfører Holger Paludan som executor testamenti behandlede Fællesbo efter den under 3 Marts 1904 afdøde Grosserer P. de Nully Brown og dennes under 29 Marts 1870 afdøde Hustru, Laura Frederikke Elisabeth, f. Clausen, efter hvem Manden hensad i uskiftet Bo, er der opstaaet Tvist mellem de afdødes Søn, Allan de Nully Brown, og dennes fraseparerede Hustru, Alexandra Maurine Eleonora Ulrikka Christine, født Andersen, idet sidst nævnte formener at være berettiget til Halvdelen af den hendes fraseparerede Mand tilfaldende Mødrene-arv, medens dette bestrides af denne eller nu, efter at han den 16de Januar d. A. er bleven umyndiggjort, af hans Værge, Sagfører Fr. Pihl. Efter endt Procedure er Tvisten indladt til Decision af nærværende Skiftekommission.

Ved Københavns Overpræsidents Dekret af 24de November 1892 fastsattes følgende Separationsvilkaar for bemeldte Ægtefæller:

1. Formuefællesskabet hæves.
2. Enhver beholder af det tidligere Fællesbo, hvad der nu er i den paagældendes Besiddelse.
3. Deres 2 fælles Børn, Henny, født 10 November 1888, og Svend Aage, født 14 Februar 1889, undergives Hustruens Myndighed og Forsorg med Forbehold af Mandens Forpligtelse til efter Evne at bidrage til Familiens Underhold, eventuelt efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse.

Da Mandens Moder er død, forinden Separationen fandt Sted, og Mødrenearven saaledes paa Separationstiden var falden, formener Fru Brown, at hun, uanset at dette Forhold ikke berøres i Separationsvilkaarene, maa være berettiget til Halvdelen af Mødrenearven, hvorimod Sagfører Pihl har hævdet, at da der ved Separationen intet Forbehold er taget med Hensyn til Mødrenearven, maa den da stedfundne Deling betragtes som det endelige Opgør af Ægtefællernes formueretlige Mellemværende, og da der maa gives ham Medhold heri, vil Fru Browns Paastand ikke kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Tirsdag den 5 December

Nr. 85.   Sagfører **Jørgen Ehlers** (Rée)

contra

gaardmand **Thomas Pedersen** (Winther efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Betydningen af et Salg med betinget Ejendomsret overfor en senere Køber.

Antvorskov Birks ordinære Rets Dom af 13 Januar 1903: Indstævnte, Gaardmand Thomas Pedersen af Sørbymagle, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Ehlers af Sorø, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Maj 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Paludan for Overretten i Salær 60 Kr., hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten indskrænket sin Erstatningspaastand til at angaa det Beløb, som Indstævnte ved Salget af Vallaken har indvundet, nemlig 400 Kroner, med Renter.

Vel har Skovfoged Christensen, i Følge de af ham underskrevne Salgsvilkaar, ikke ved at afhænde Vallaken til Indstævnte uden forud at berigtige Købesummen, kunnet overføre Ejendomsretten til denne. Men der findes ikke Føje til at forkaste Indstævntes Anbringende om, at det er i Tillid til sin Beføjelse hertil, at han, efter at den hos ham begærte Udleveringsforretning ved Fogdens Kendelse var nægtet Fremme, har afhændet Vallaken. Herefter vil Appellantens Erstatningspaastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod den indankede Dom efter Indstævntes Paastand vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det offentlige betaler Appellanten de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Indstævntes, Gaardmand Thomas Pedersens Vedkommende havde været beneficieret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret

til Højesteretssagfører Winther 120 Kroner. Saa betaler og Appellanten til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: I »Sorø Amtstidende« for 17de Marts 1900 fandtes der følgende Avertissement indrykket:

»Bortsalg

af Heste, Kvæg, Svin og Grise i »Axelhus«s Gaard i Sorø afholdes Fredag den 23 Marts d. A. Frmd. Kl. 11 (Markedsdagen) af Parcellist Chr. Hansen, Pedersborg.

Vederhæftige Købere har Kredit til Mikkelsdag d. A.
Sorø, den 16 Marts 1900.

Jørgen Ehlers,
Sagfører.«

Ved det i Henhold til dette Avertissement afholdte Bortsalg købte Skovfoged C. J. Christensen den 23 Marts en rød Vallak. Senere paa samme Dag underskrev han et saakaldt »Forlig«, hvori det bl. a. hed, at Sagfører Jørgen Ehlers i Sorø ham bekendt som Inkassator var indtraadt i Sælgerens Ret, hvorfor han anerkendte hans (Ehlers's) Berettigelse til at indgaa Forliget, at Betalingen skulde erlægges paa Ehlers's Kontor i Sorø senest den 29 September 1900, men at Køberen, hvis Inkassator skulde finde Anledning til inden nævnte Tid at kræve Betaling, var pligtig paa Anfordring straks at betale skadesløst, at Ejendomsretten først overgik til Køberen samtidig med Betalingen, samt at Inkassator, hvis han ønskede det, var »berettiget til at forlange det solgte tilbageleveret og til at realisere det under Haanden eller ved Auktion og afskrive Netto-Provenuet paa Gælden.«

Nogen Tid efter afkøbte Appelindstævnte, Gaardmand Thomas Pedersen af Sørbymagle, Skovfoged Christensen Hesten for 400 Kr., og han var derefter i uanfægtet Besiddelse af den, indtil Appellanten, fornævnte Sagfører Jørgen Ehlers af Sorø — efter at han den 3dje August 1900 havde ladet det omhandlede »Forlig« ratihabere i Sorø Forligskommission i Henhold til en i selve »Forliget« optagen Bestemmelse, i Følge hvilken Ratihabition af dette kunde ske for en Ret eller en Forligskommission, for Christensens Vedkommende ved en navngiven Kontorist i Sorø — under en den 13de s. M. hos Appelindstævnte paabegyndt Fogedforretning begærede sig sat i Besiddelse af Hesten. Ved den af vedkommende Foged den 20de s. M. afsagte Kendelse blev der nægtet Forretningen Fremme, og nogle Dage efter solgte Appelindstævnte ved en Tredjemand Hesten for samme Pris, som han selv havde givet for den.

Under nærværende i første Instans ved Antvorskov Birks ordinære Ret anlagte Sag paastod Appellanten Appelindstævnte tilpligtet at betale den i »Forliget« nævnte Købesum for Hesten 506 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 24 Juni 1901 samt for Afsavn af Hesten 1 Kr. om Dagen fra den 23 August 1900 til Stæv-

ningens Dato. Ved bemeldte Rets Dom af 13 Januar 1903 blev en af Appelindstævnte nedlagt Frifindelsespaastand tagen til Følge, medens Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter havde nedlagt Paastand, blev ophævede. Denne Dom har Appellanten indanket for Overretten, hvor han gentager sin i 1ste Instans nedlagte Paastand og paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten. Appelindstævnte, hvem der er meddelt fri Proces for Overretten, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Paludan, paastaet Underretsdømmen stadfæstet og Appellanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Paludan, hvilket i hvert Fald paastaas udredet af det offentlige.

Det maa anses uomtvistet, at Appelindstævnte, da han afkøbte Skovfoged Christensen Hesten, var bekendt med, at Christensen havde købt denne ved det i Henhold til det foran gengivne Avertissement stedfundne Bortsalg, og Appellanten har ikke mod Appelindstævnets Benægtelse, der støttes af en under Sagen fremlagt, af Christensen afgiven Erklæring, hvis Rigtighed dog er bestridt af Appellanten, bevist, at Appelindstævnte kendte Forliget af 23 Marts 1900.

Der findes herefter at maatte gives Appelindstævnte Medhold i, at den fornævnte, af Appellanten udstedte offentlige Bekendtgørelse maatte give Appelindstævnte fuld Føje til at gaa ud fra, at den, der i Henhold til samme havde faaet overdragst den paagældende Hest, definitivt var bleven Ejer af denne — være sig ved kontant Betaling eller ved Indrømmelse af den i Bekendtgørelsen ommeldte Kredit; og under disse Omstændigheder findes det Forbehold, som i »Forliget« er taget om, at Ejendomsretten over Hesten indtil videre ikke skulde gaa over til Køberen, ikke at kunne bevirke, at Ejendomsretten bevaredes for Sælgeren i et Tilfælde som nærværende, i hvilket der har fundet Salg Sted til en godtroende Tredjemand.

Som Følge af det anførte — og med Bemærkning, at det herefter bliver uforment at prøve, hvad Appelindstævnte i øvrigt har anført til Begrundelse af sin Paastand — maa det billiges, at der ved den indankede Dom er tillagt Appelindstævnte Frifindelse, og da Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves, og der tillægges Overretssagfører Paludan, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 60 Kr., hvilket Beløb bliver at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Færdig fra Trykkeriet den 14 December 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 85.

Tirsdag den 5 December.

Nr. 287.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peter Christiansen (Def. Rée),

der tildales for Overtrædelse af Næringsloven af 29de December 1857, kfr. Lov 2 Juli 1870, navnlig først nævnte Lovs §§ 75 og 78, og Overtrædelse af Helligdagsloven af 22 April 1904.

Løve Herreds Politirets Dom af 25de Maj 1905: Tiltalte, Detailhandler Jens Peter Christiansen af Løve Mark, bør til Holbæk Amts Fattigkasse bøde 400 Kr. og til samme Kasse have forbrudt det hos ham forefundne Lager, bestaaende af 6 Fl. Akvavit, 6 Fl. Rom, 58 Fl. Kognak, 1 Fl. Bitter, 1 Fl. Genever og ca. 2 Potter Brændevin. Saa bør Tiltalte og have forbrudt den ham i Følge Næringsbeviser af 7 Juli 1904 tilkommende Ret til Detailhandel og Brændevinshandel i Løve By, Gerslev Sogn, saaledes at han ikke inden Udløbet af 5 Aar skal kunne erhverve nyt Næringsbevis paa Handel af fornævnte Slags. Fremdeles bøder Tiltalte 10 Kr. til dette Herreds Politikasse. Endelig vil Tiltalte have at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen for øvrigt og i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1905: Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden til Holbæk Amtsfattigkasse bestemmes til 300 Kr. I Salær tillægges der Overretssagførerne Fr. Hartmann og Edv. Christensen for Overretten hver 15 Kr., der udredes af Tiltalte, Detailhandler Jens Peter Christiansen af Løve Mark. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For saa vidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Helligdagsloven, vil Sagen som manglende summa appellabilis for Højesteret være at afvise.

I øvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

For saa vidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Helligdagsloven, afvises Sagen. I øvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Christiansen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Løve Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Detailhandler Jens Peter Christiansen af Løve Mark for Overtrædelse af Næringsloven af 29 December 1857, kfr. Lov af 2 Juli 1870, navnlig først nævnte Lovs §§ 75 og 78, samt for Overtrædelse af Helligdagsloven af 22 April 1904, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes med det i øvrigt fremkomne bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han, der den 7 Juli 1904 har løst Næringsbeviser henholdsvis paa Detailhandel og paa Brændevinshandel fra sin Bopæl Matr.-Nr. 16 h i Løve By, Gerslev Sogn, men ikke har Adkomst paa Beværtningsnæring, jævnlig for Betaling har udskænket saavel bajersk Øl som Kognak og Bitter til Fortæring paa Stedet, dels i hans Butik, dels i hans Privatlejlighed, samt at han ved flere Lejligheder har forhandlet Varer, derunder baade bajersk Øl og Spirituosa, paa Folkekirkens Søn- og Helligdage.

Tiltalte, der er født den 15 August 1851, og som den 27 Marts 1894 fik Næringsbevis som Høker i Vallensved, Øster Flakkebjerg Herred, den 12 April 1899 som Høker i Sørbymagle, Antvorskov Birk, den 1 Juli 1903 som Detail- og Brændevinshandler i Holdagermagle, Øster Flakkebjerg Herred, og endelig de oven nævnte 2 Næringsbeviser paa Detailhandel og Brændevinshandel i Løve By, har ikke tidligere været kriminaliter tiltalt eller straffet, men har i følgende Tilfælde inden Retten vedtaget Erlæggelse af Bøder for forskellige Overtrædelser af Næringslovgivningen:

- 1) den 13 Oktober 1890 ved Øster Flakkebjerg Herreds Politiret for Overtrædelse af Næringslovgivningen 15 Kr. med Gentagelsesvirkning som Dom,
- 2) den 5 September 1894 ved samme Ret for Salg af bajersk Øl til Fortæring tæt uden for hans Hus 15 Kr. med Gentagelsesvirkning som Dom,
- 3) den 25 November 1896 ved samme Ret for uberettiget Næringsbrug 20 Kr. med samme Virkning som Dom for 3dje Gang be-
gaaet uberettiget Næringsbrug,
- 4) den 6 Juni 1900 ved Antvorskov Birks Politiret for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning 40 Kroner med

- Virkning som Dom for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning,
- 5) den 13 Oktober 1900 ved samme Ret for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning 100 Kr. med Domsvirkning,
  - 6) den 14 December 1901 ved samme Ret i Henhold til Næringslovens § 78 for Salg af bajersk Øl til Fortæring paa Stedet 150 Kroner, hvilken Forseelse urigtig er betegnet som 3dje Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg med Virkning som Dom herfor, og
  - 7) den 1 August 1902 ved samme Ret for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinshandel og for 6te Gang begaaet ulovligt Næringsbrug 200 Kr. med Gentagelsesvirkning som Dom, samt endelig
  - 8) den 6 September 1902 ved samme Ret for Overtrædelse af Næringslovens § 75 20 Kr., dog uden Vedtagelse af Domsvirkning i Gentagelsestilfælde.

Tiltalte har derhos den 9 September 1896 ved Øster Flakkebjerg Herred vedtaget en Bøde for Overtrædelse af Politivedtægten.

For de af Tiltalte udviste, under nærværende Sag omhandlede Forhold vil han være at anse dels efter Næringslovens § 75 for 7de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og efter samme Lovs §§ 77 og 78 for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning eller som for 4de Gang begaaet ulovligt Brændevinsudsalg med en Bøde til Holbæk Amtsfattigkasse, der findes at kunne efter Omstændighederne bestemmes til 300 Kr., medens den ved den indankede Dom er fastsat til 400 Kr., dels efter Lov 22 April 1904 § 12, jfr. § 2 a, med en Løve Herreds Politikasse tilfaldende Bøde, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til 10 Kr.

Idet det derhos maa have sit Forblivende ved den Tiltalte ved oftnævnte Dom idømte Konfiskationsstraf med Hensyn til de hos ham forefundne Spirituosa samt ved, at han i Medfør af Næringslovens § 78 og Lov om Brændevinshandel af 2 Juli 1870 § 7 er dømt til at have sin Næringsret efter de oven nævnte Næringsbeviser af 7de Juli 1904 forbrudt, — — — vil Politiretsdommen saaledes med den oven nævnte Nedsættelse af Bøden til Holbæk Amtsfattigkasse være at stadfæste.

Onsdag den 6 December.

Nr. 300.

Advokat Hindenburg

contra

Kornelius Kristian Madsen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Skodborg-Vandfuld Herreders Ekstrarets Dom af 27de Juli 1905: Tiltalte Kornelius Kristian Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Sagfører Esmann og Prokurator Raunholt henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 September 1905: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. I Salær til Åktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at efter Omstændighederne Fuldbyrdelsen af den Tiltalte idømte Straf findes i Henhold til midlertidig Lov af 1 April 1905 at kunne udsættes saaledes, at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffens Fuldbyrdelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af fem Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kornelius Kristian Madsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Kornelius Kristian Madsen, der er født i Aaret 1885, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Bedrageri.

I Følge Sagens Oplysninger traf Tiltalte, der Søndagen den 18de Juni d. A. var paa en Køretur bl. a. med sin Moder og nogle Søskende, om Eftermiddagen Kl. ca. 6¹/₂, da de paa Hjemvejen var kørte ind i Bonnet Gæstgivergaard for at give Hestene et Foder, i den derværende Rejsestald den ham ubekendte Tjenestekarl Jens Christian Jensen af Vandborg Vestergaard, hvem Tiltalte spurgte, om han vilde sælge sit Ur. Hertil erklærede Jensen sig villig, idet han samtidig tog sit Ur op af Lommen og drejede det rundt i Haanden, saaledes at Tiltalte kunde bese det, hvorhos han forlangte 15 Kroner for Uret.

Denne Pris erklærede Tiltalte imidlertid ikke at ville betale, hvorimod han, idet han holdt en sammenlagt Seddel i Haanden, som han foreviste for Jensen, spurgte denne: »Vil du sælge Uret for denne her?«, hvortil Jensen svarede Ja, idet han efter sin Forklaring gik ud fra, at den fremviste Seddel var en Tikroneseddel, og han overgav derefter sit Ur til Tiltalte, medens denne gav ham Sedlen, som Jensen uden nærmere Undersøgelse puttede i sin Vestelomme. Efter Opfordring af en af Tiltaltes Brødre, der havde overværet Handelen, blev der derpaa drukket »Lidkøb paa Handelen« i tre halve Bajere, og Tiltalte forlod umiddelbart derefter med sin Familie Gæstgivergaarden, uden at Jensen fik at vide, hvem Tiltalte var. Da Jensen kort efter Tiltaltes Bortkørsel vilde betale Gæstgiverens Hustru med den for Uret modtagne Seddel, opdagede han imidlertid, at denne ikke var nogen Tikroneseddel, men derimod en ganske værdiløs Seddel, hvorefter han anmeldte Sagen til Politiet.

Den ommeldte Seddel, som Tiltalte i Følge sin Forklaring har faaet med et Brevkort, og som er bragt til Stede under Sagen, er af betydelig mindre Format end en Tikroneseddel, hvorhos der paa Bagsiden, der for øvrigt er blank, er med store Typer paatrykt Ordet »Falsk«, medens Forsiden, hvis Tekst indeholder Lykønskninger, er forsynet med en Udstyrelse, der giver Seddelen, navnlig naar den er sammenfoldet, Lighed med en Tikroneseddel.

Tiltalte, der efter det foreliggende maa antages ved den ommeldte Lejlighed at have været under nogen Paavirkning af nydte Drikkevarer, men efter sin egen Forklaring dog ikke i en saadan Grad, at han ikke vidste, hvad han foretog sig, har tilstaaet, at han, da han rakte Seddelen frem imod Jensen, havde lagt den 2 Gange sammen, saaledes at Jensen kun kunde se den Del af Seddelen, der i en Skynding var egnet til at bibringe ham den Forestilling, at det var en Tikroneseddel, og han har ligeledes erkendt, at han har anset det for en Selvfølge, at Jensen antog Seddelen for en virkelig Tikroneseddel.

Endelig har Tiltalte erkendt, at ligesom han ikke oplyste Jensen om, hvem han var, eller hvor han var hjemmehørende, saaledes gjorde han ikke bag efter noget som helst Skridt til at tilbagelevere Uret, før dette blev ham affordret af Politiet.

Uret, der under Sagen er vurderet til 10 Kr., er udleveret til Jensen, og denne har derefter frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 251, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 8 Dage.

Mandag den 11 December.

Nr. 24. Andst Herreds Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom (Jensen)

contra

Den vest- og sønderjydske Kreditforening (Nellemann),

betræffende Spørgsmaalet om en Auktionskøbers Berettigelse til en af den tidligere Ejer af en fast Ejendom tegnet Brandforsikring for Besætning.

Andst, Slaugs og Jerlev Herreders ordinære Rets Dom af 12 August 1902: De Indstævnte, »Andst Herreds Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom«, bør til Citanterne, den vest- og sønderjydske Kreditforening i Ringkøbing, betale 8307 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 November f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juli 1903: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanterne, »Andst Herreds Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom«, til de Indstævnte, »Den vest- og sønderjydske Kreditforening«, 80 Kroner. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Andst Herreds Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom, til Indstævnte, den vest- og sønderjydske Kreditforening, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved en den 19 Oktober 1898 udstedt, den 1 November næst efter tinglæst Obligation overtog Claus Peter Bjerg, der ved Skøde af 22 April, tinglæst den 3 Maj s. A., var bleven Ejer af Gaarden »Røjgaard« i Gesten Sogn, en i samme indestaaende til den vest- og sønderjydske Kreditforening skyldig Gæld, oprindelig stor 80000 Kr., til Sikkerhed for hvilken han gav Kreditforeningen første Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom med Bygninger og øvrige Tilbehør, derunder Besætning og Inventarium samt, som det i Obligationen hedder, »i de pantsatte Bygningers og Løsøregenstandes Assurancesummer«.

Efter at Bjerg var udebleven med Betalingen af de i December Termin 1900 og Juni Termin 1901 forfaldne statutmæssige Ydelser til Kreditforeningen, lod denne under 26 Juli 1901 afholde en Udlægsforretning hos Debitor, hvorunder der til Fyldestgørelse af Kreditforeningens Restfordring, der med paaløbne Renter og Omkostninger opgjordes til 79119 Kr. 20 Øre, efter forudgaaende Registrering og Vurdering dels af den pantsatte faste Ejendom med Bygninger, dels af en Række nærmere specificerede, væsenlig til Besætningen og Inventariet henhørende Løsøregenstande blev givet Foreningen Udlæg, som det i Tilførslen til Fogedprotokollen hedder, »i det saaledes beskrevne og vurderede og i dettes Assurancesummer«, hvorhos Kreditforeningen paa derom fremsat Begæring samtidig fik det udlagte overleveret til brugeligt Pant.

Under 17de Oktober 1901 blev der dernæst efter Rekvision af Kreditforeningen som Pant- og Udlægshaver iværksat en Tvangsauktion over Ejendommen i Henhold til Auktionsvilkaar, vedtagne paa et i Henhold til de derom gældende Lovbestemmelser indvarslet, den 24de September s. A. afholdt Møde, hvilke Auktionsvilkaar i Følge deres Intimation angaar Afhændelsen af den oftnævnte Ejendom med Besætning og Inventarium, Avl og Afgrøde, og i hvis Post 2 det bl. a. var bestemt, at Ejendommen med det nævnte Tilbehør fra Hammerslaget staar for Køberens Regning og Risiko i enhver Henseende, hvorfor han ogsaa »er berettiget til i Tilfælde af Ildsvaade at hæve den Sum, for hvilken Bygningerne er forsikrede«. Efter at det under Auktionen bl. a. var blevet bemærket til Auktionsprotokollen, at de ved det oven nævnte Møde fremlagte Dokumenter — hvorimellem navnlig maa antages at have været en Beskrivelse af den afholdte Udlægsforretning — var til Stede og til lysthavendes Eftersyn, blev Ejendommen op-raabt, som det i Tilførslen til Auktionsprotokollen hedder, »med Til-liggende og Tilbehør, saaledes som den nærmere er beskrevet i de fremlagte Dokumenter«, hvorefter Kreditforeningen blev enestebydende med et Bud af 100 Kroner, for hvilken Sum der blev givet Foreningen Hammerslag.

Natten mellem den 29de og 30te Oktober 1901 overgik der Ejendommen en Ildsvaade, der, som det maa antages, skyldtes Ildspaa-sættelse af en Tredjemand, og ved denne Lejlighed indebrændte Størstedelen af Besætningen, der i Følge en af Bjerg den 8 Maj 1898 tegnet Assurance var forsikret i »Andst Herreds Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom« for en Sum af 11600 Kr.

Da en fra Kreditforeningen — der, som det maa antages, i rette Tid og til rette vedkommende havde gjort fornøden Anmeldelse om

Branden — til Formanden for Brandforsikringsforeningens Bestyrelse rettet Opfordring om at foretage den ved samme Forenings Love paa- budne Forretning til Konstatering af Brandskadens Størrelse ikke blev efterkommet, og da en ved en Notarialbeskikkelse den 7de November 1901 iværksat, ligeledes til Formanden for bemeldte Bestyrelse hen- vendt fornyet Opfordring i samme Retning, der ledsagedes af en Til- kendegivelse af, at Kreditforeningen i fornødent Fald selv vilde for- anledige Taksation afholdt, blev afslaaet, lod Kreditforeningen, der havde ladet Ejendommen forblive under Bestyrelse af Bjerg, under 18de s. M. en Taksationsforretning afholde af denne i Overværelse af tre andre Mænd, og Brandskaden blev herunder og efter Fradrag af $\frac{1}{10}$ i Følge den i § 10 i Brandforsikringsforeningens Love givne Be- stemmelse om en forholdsmæssig Reduktion af Erstatningssummen op- gjort til 8307 Kr.

Idet de Indstævnte, »Den vest- og sønderjydske Kreditforening« i Ringkøbing, har gjort gældende, at de i Henhold til det i den af Bjerg til dem i sin Tid udstedte Panteobligation stipulerede samt det senere under Udlægsforretningen og Tvangsauktionen passerede er be- rettigede til at erholde Forsikringssummen for den brændte Besætning udbetalt, har de under nærværende Sag i første Instans paastaaet Ci- tanterne, »Andst Herreds Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom«, dømte til Betaling af det oven nævnte Beløb af 8307 Kr. tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 November 1901, indtil Betaling sker, hvilken Paastand de, efter under 19 Juni 1902 fra Bjerg at have erholdt Transport paa dennes eventuelle Til- godehavende hos Citanterne, har gentaget under et mod disse anlagt Kontinuationssøgmaal. Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i første Instans har paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale, hvorimod de Indstævnte har procederet til Under- rettsdommens Stadfæstelse.

For saa vidt Citanterne til Støtte for deres Frifindelsespaastand har villet gøre gældende, at de Indstævnte ikke i sin Tid har opnaaet retsgyldigt Udlæg i Bjergs Ret til en eventuel Brandskadeerstatning for Besætningen, og i saa Henseende har paaberaabt sig, dels at den Bjerg tilkommende Ret efter Forsikringskontrakten med Citanterne er en ham tilkommende personlig Ret, der overhovedet ikke skulde kunne gøres til Objekt for Udlæg, dels at den paagældende Police ikke specielt er nævnt under Udlægsforretningen, vil der ikke kunne gives dem Medhold heri, og naar Citanterne fremdeles har villet hævde, at den ommeldte Ret til Brandskadeerstatning ikke ved Tvangsauktionen er bleven erhvervet af de Indstævnte, eftersom Auktionsvilkaarenes Post 2, der udtrykkelig omtaler Auktionskøberens eventuelle Berettigelse til at hæve Assurancesummen for Bygningerne, ingen tilsvarende Bestem- melse indeholder, for saa vidt angaar Forsikringssummen for de med Ejendommen følgende Løsøregenstande, vil der ej heller kunne lægges afgørende Vægt herpaa, idet ikke alene Ejendomsretten til den faste Ejendom og sammes Besætning, men ogsaa Retten til den eventuelle Forsikringssum for denne sidste efter det ved Auktionen passerede maa forudsættes — uanset Auktionsvilkaarenes Mangel paa udtrykkelig Omtale af samme — ved denne at være overført til de Indstævnte i

samme Omfang, som den hidtil tilkom Bjerg, forudsat at der ikke i Lovene for den indstævnte Brandforsikringsforening haves Hjemmel for en modsat Antagelse. I bemeldte Loves § 2 gives der nu vel Regler om, hvilke Betingelser der stilles for Optagelse som Medlem af Brandforsikringsforeningen, hvortil slutter sig forskellige nærmere Regler i §§ 9 og 11 henholdsvis for Erlæggelse af Indskud og Bidrag og for Udtrædelse af Foreningen, men af disse Regler vil der ikke, som af Citanterne forment, kunne udledes noget, der er til Hinder for at antage, at de Indstævnte — uanset at de, efter hvad der er in confesso, ikke selv forinden Branden havde tegnet eller begært at tegne nogen Forsikring hos Citanterne for den paa »Røjgaard« værende rørlige Ejendom — ved den over den faste Ejendom afholdte Tvangsauktion, foruden denne tillige har erhvervet Retten til en eventuel Brandskadeerstatning for de med Ejendommen fulgte Løsøregenstande.

Idet det derhos er uomtvistet, at den af Bjerg tegnede Forsikring af Ejendommens Besætning fremdeles var i Kraft, da Branden fandt Sted, samt at Besætningen, hvori de Indstævnte havde gjort Udlæg, ved Tvangsauktionens Afholdelse og under den senere paafulgte Ildebrand fremdeles var til Stede paa Ejendommen, maa det billiges, at Citanterne, der ikke har fremsat nogen Indvending mod den af de Indstævnte benyttede Fremgangsmaade ved Beregningen af den paa Besætningen skete Brandskade eller mod Erstatningens Størrelse, ved Underrettsdommen er tilpligtede at betale de Indstævnte det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans er ophævede, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanterne efter Omstændighederne vil have at godtgøre de Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 80 Kroner.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdag den 12 December.

Nr. 307. Højesteretssagfører Jensen
contra

Niels Christian Martinus Theodor Andersen
(Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 177 og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 4, 2det Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1905: Arrestanten Niels Christian Martinus Theodor Andersen bør straffes med Tvangsarbejde i 5 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, der-

under Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Michael Carlsen og Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Christian Martinus Theodor Andersen til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Christian Martinus Theodor Andersen for Overtrædelse af Straffelovens § 177 og midlertidig Lov 1 April 1905 § 4, 2det Stykke.

Arrestanten er født den 21 Juli 1882 og blandt andet anset ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 20 Maj 1904 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., jævnfør § 62 og til Dels § 54, samt efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 $\frac{1}{2}$ Aar, og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Juli 1905 efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have Natten mellem 19de og 20de forrige Maaned for Betaling ladet sig bruge til Uterlighed med en beruset Mandsperson.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Lov Nr. 129 af 1ste April dette Aar § 4, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 5 Maaneder.

Onsdag den 13 December

Nr. 46. Aktieselskabet »Nørre Uttrup Kalkværker« (Jensen)

contra

fhv. Kroejer H. Reese (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt der har foreligget lovligt Tilbud af et paa en haandpantset Panteobligation laant Beløb.

Nørre Sundby Købstads og Kjær Herreds ordinære Rets Dom af 17 April 1903: De Indstævnte, Aktieselskabet »Nørre Uttrup Kalkværker« ved dets Bestyrelse, Murerestrene Jens Rasmussen, P. F. Cortes og A. Jensby, alle af Aalborg, bør for Tiltale af Citanten, forhenværende Kroejer Heinrich Reese af Nørre Tranders, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de August 1904: Imod af Citanten, forhenværende Kroejer H. Reese, at erholde udbetalt 300 Kr., bør de Indstævnte, Aktieselskabet »Nørre Uttrup Kalkværker«, under en Mulkt til Aalborg Amts Fattigkasse af 10 Kr. — hvilken Mulkt vil være at tilsvare af Medlemmerne af det indstævnte Aktieselskabs Bestyrelse, en for alle og alle for en — for hver Dag, de i saa Henseende sidde denne Dom overhørig, til Citanten udlevere den forommeldte paa 2500 Kr. lydende Panteobligation. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Gæsteretsakten kan ses, at det af Overretssagfører Andersen den 11 Juli 1902 for Gæsteretten fremlagte Indlæg har været skrevet paa behørigt stemplet Papir. Det idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er fhv. Kroejer H. Reese afgaaet ved Døden og hans Søn J. D. H. Reese indtraadt i Sagen i hans Sted.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det væsentlige kunne tiltrædes, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Nørre Uttrup Kalkværker, til Indstævnte, J. D. H. Reese, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved Obligation af 19 December 1895, tinglæst den 10 Januar 1896, erkendte Kalkværksejer N. C. Bornholm af Nørre Uttrup at være skyldig til Gæst-

giver Jens Chr. Winther i Aalborg 2500 Kr., for hvilken Sum tillige med Renter og Omkostninger der ved Obligationen blev givet oprykkende Panteret næst efter tvende forud prioriterede Kapitaler af henholdsvis 6500 Kr. og 6000 Kr. i Ejendommen Matr. Nr. 20 c og 20 d af Nørre Uttrup, Hvorup Sogn, med de paa samme værende Bygninger med Tilbehør, derunder et Kalkværk med Redskaber, Besætning, Avl og Afgrøde m. m. Ved en paa Obligationen tegnet Transport af 12 Marts 1896 blev denne, som det i Paategningen hedder, »i Henhold til det ved Tvangsauktionen den 26 Februar d. A. passerede« af Aalborg Købstads Auktionsret overdraget til forhenværende Gaardejer M. F. V. Reese af Ny Mariendal »for det gjorte højeste Bud 100 Kr., efter at Auktionsvilkaarene ere opfyldte af Køberen«. Den 10 Marts 1897 gav bemeldte Reese, der da boede i Aalborg, den ham saaledes tiltransporterede Obligation i Haandpant til daværende Gæstgiver af Hals M. Hansen Holm eller Bornholm, der var en Fætter til Udstederen af Panteobligationen, til Sikkerhed for et samme Dag modtaget Laan af 300 Kr., idet han til Holm udstedte saa lydende Bevis:

»Undertegnede V. Reese af Aalborg tilstaar herved at have modtaget til Laans af M. Holm, Hals, 300 Kr., er Tre Hundrede Kroner, paa en Maaned fra Dato. Som Pant herfor har Holm modtaget en Obligation af Reese paa 2500 Kr., udstedt af N. C. Bornholm, N. Uttrup, hvilken Obligation Reese forpligter sig til at overdrage Holm, dersom Beløbet, 300 Kr., ikke til Dato er betalt.

Aalborg, den 10 Marts 1897.

Til Vitterlighed:
L. Severinsen.

V. Reese.«

Da de 300 Kr. ikke blev betalte til Forfaldstid den 10de April 1897, anlagde Holm, der i Mellemtiden var bleven Ejer af den ved Panteobligationen pantsatte Ejendom, ved Aalborg Byting en Retssag mod M. F. V. Reese, hvorunder han i Henhold til Slutningsbestemelsen i Beviset af 10de Marts 1897 paastod sig meddelt Transport paa den haandpantatte Obligation. M. F. V. Reeses Bo var imidlertid, medens den bemeldte Retssag endnu verserede for Bytinget, bleven taget under Konkursbehandling ved Aalborg Købstads Skifteret, og i en i Boet den 28de Oktober 1897 afholdt Skiftesamling fremkom der fra Fallentens Fader, H. Reese, der den Gang var Kroejer i Sønder Tranders, et Tilbud gaaende ud paa, mod en kontant Indbetaling til Boet af 300 Kr., at indtræde i Boets Sted i den mellem Fallenten og Gæstgiver Holm, som meldt, verserende Retssag.

Efter at Boets Medhjælper, som det i Tilførslen til Skifteprotokollen hedder, »under Hensyn til Processens tvivlsomme Karakter og Obligationens usikre Værdi samt under Hensyn til, at Fallenten i sin Tid havde købt Obligationen for kun 100 Kroner«, havde anbefalet det saaledes fra H. Reese fremkomne Tilbud, modtog Skifteretten dette og, som det videre hedder i Tilførslen til Skifteprotokollen, »overdrog dermed Boets Ret til Obligationen i Følge de bestaaende Retsforhold, derunder den svævende Proces, dog saaledes, at even-

tuelle Fordringshaveres Ret i Obligationen i enhver Henseende forbeholdtes«, hvorefter H. Reese kontant indbetalte de 300 Kroner til Skifteretten.

Kroejer Reese »indtraadte« derefter uden Udtagelse af Stævning i den paagældende Retssag, men ved den i samme den 29de August 1898 afsagte Dom blev Sagen paa Grund af formentlig mangelfuld lagttagelse af Forligslovgivningens Forskrifter ex officio afvist. Alle-rede forinden Afvisningsdommen saaledes gjorde Ende paa den om-meldte Retssag, havde Holm afhændet den ved Panteobligationen pant-satte Ejendom i Nørre Uttrup, idet han ved Mageskifteskøde af 19de November 1897, tinglæst den 26de samme Maaned, havde overdraget den til Købmand R. Frederiksen, til hvem han samtidig havde over-leveret Panteobligationen, med Hensyn til hvilken der fandtes følgende Passus i Mageskifteskødet:

»Endnu bemærkes, at der paa den bortsødede Ejendom foruden de oven nævnte Hæftelser findes tinglæst en Panteobligation til Jens Chr. Winther, stor 2500 Kr. Jeg formener selv at være ejendoms-berettiget til denne Obligation, om hvilken imidlertid Retssag verserer ved Aalborg Byting, saaledes at den foreløbig ikke kan blive udsløttet af Pantebogen. Jeg forpligter mig til at friholde Køberen for ethvert som helst Ansvar i Anledning af denne Obligation, og jeg forpligter mig til at foranstalte den udsløttet af Pantebogen, saa snart den for-nævnte Proces er til Ende. Skulde der blive gjort Forsøg paa Ind-drivelse af Kapitalen, er Køberen selvfølgelig berettiget til at søge Skadesløsholdelse hos mig.«

Ved Skøde af 2 Februar 1899, tinglæst den 10de s. M., over-drog Frederiksen Ejendommen i Nørre Uttrup videre til et Konsor-tium, bestaaende af Murmestrene J. Rasmussen, A. Jensby og flere, der ligeledes fik Panteobligationen overleveret, ligesom det til Konsor-tiet udstedte Skøde indeholdt en til den nys citerede Udtalelse sva-rende Bemærkning angaaende Panteobligationen. Endelig afhændede bemeldte Konsortium den oftnævnte Ejendom ved Skøde af 29 Juni 1899, tinglæst 7 Juli næst efter, til Aktieselskabet »Nørre Uttrup Kalkværker«, der ligeledes fik overleveret Panteobligationen, hvis Paa-lydende i det til Aktieselskabet udstedte Skøde dog angives at være 2200 Kr., hvorhos det videre med Hensyn til samme i Skødet ud-taltes, at Beløbet oprindeligt havde udgjort 2500 Kr., men var nedbragt til 2200 Kr., at ligesom Frederiksen ved Overleveringen af Panteobli-gationen til Konsortiet havde hævdet, at ingen overfor ham eller Ejen-dommen kunde gøre nogen Ret gældende i Følge Panteobligationen, saaledes hævdede Konsortiet det samme, at »saa snart Obligationen kan blive udsløttet af Pantebogen, vil Ejendommen derfor i Aktiesel-skabets Bøger være at nedskrive med de 2200 Kr., idet vi ikke gøre Fordring paa i saa Fald at blive fyldestgjorte for dette Beløb«, og at hvis Ejendommen nogen Sinde imod Forventning skulde komme til at hæfte for Obligationen, tiltransporterede Konsortiet herved Aktiesel-skabet den Konsortiet i Følge Skødet af 2den Februar 1899 tilkom-mende Ret til at gøre Ansvar gældende mod M. H. Bornholm, o: for-nævnte Holm.

Efter at den oven nævnte Afvisningsdom var falden, sagsøgte H. Reese under en ved Stævning af 9 August 1899 indledet Retssag det fornævnte Konsortium, som efter hans Formening den Gang var Ejer af Ejendommen i Nørre Uttrup og sad inde med den tid nævnte Panteobligation, til Udlevering af denne, men da det under Sagen blev oplyst, at Ejendomsretten til bemeldte Ejendom og Besiddelsen af Obligationen allerede forinden Stævningens Udtagelse var overgaaet fra Konsortiet til oven nævnte Aktieselskab, blev Sagen hævet.

Under nærværende i første Instans gæsteretsvis behandlede Sag har derefter Citanten, oven nævnte H. Reese, der nu er bosat i Nørre Tranders, søgt de Indstævnte, det ligeledes fornævnte Aktieselskab »Nørre Uttrup Kalkværker«, idet han under Anbringende af, at han i Henhold til den fra Skifteretten i sin Tid til ham skete Overdragelse med Hensyn til den tid nævnte Panteobligation paa 2500 Kr., anser sig for udelukkende ejendomsberettiget til samme, har nedlagt Paastand om, at de Indstævnte, mod at han betaler dem den paa Obligationen hæftende Haandpantegæld af 300 Kr., under en daglig Mulkt, der paalægges det indstævnte Aktieselskabs Bestyrelsesmedlemmer in solidum, tilpligtes at udlevere ham den ommeldte Panteobligation. Ved Gæsteretsdommen bleve de Indstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Citantens Tiltale, og Citanten har nu — efter Stævning til Murermestrene J. Rasmussen, P. F. Cordes og A. Jensby, alle i Aalborg, som Bestyrelse for Aktieselskabet »Nørre Uttrup Kalkværker« — indanket Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte have derimod procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

I deres første Tilsvar for Gæsteretten gjorde de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand fornemmelig gældende, at Citanten ingen som helst Ret havde til den omprocederede Panteobligation, idet de fremstillede Forholdet, som om M. F. V. Reeses Konkursbo havde anlagt Sag mod Holm til Udlevering af Obligationen, og som om Citanten kun fra Skifteretten havde faaet overdraget en Ret til at indtræde i denne Sag i Konkursboets Sted, hvorhos de hævdede, at da Dommen i bemeldte Retssag var gaaet Citanten imod, var hans Ret til at faa Obligationen udleveret definitivt bortfalden, hvorfor deres Frifindelse allerede heraf maatte blive en Følge.

Som det fremgaar af det foranførte, beroede den af de Indstævnte saaledes givne Fremstilling imidlertid paa en Misforstaaelse, idet den paagældende Retssag var anlagt mod M. F. V. Reese af Holm, der paastod Reese tilpligtet at meddele sig Transport paa Obligationen, og for saa vidt de Indstævnte saaledes har villet begrunde deres Paastand om Frifindelse paa den nævnte fejlagtige Opfattelse af Forholdet, vil der selvfølgelig ikke blive Spørgsmaal om, paa dette Grundlag at tage deres Paastand til Følge; men naar Citanten har villet gøre gældende, at den Omstændighed, at de Indstævnte først, efter at være blevne opmærksomme paa den indløbne Fejl i deres Fremstilling, i et følgende Indlæg for Gæsteretten paa anden Maade har søgt at begrunde deres Frifindelsespaastand, maa medføre, at de ikke ville kunne høres med, hvad de saaledes videre have anført i Sagen, og at de derfor uden videre ville være at dømme efter hans

Paastand, kan der ikke heri gives Citanten Medhold, idet den yderligere Begrundelse af den i deres første Tilsvær nedlagte Frifindelsespaastand, som de Indstævnte have fremsat under den fortsatte Procedure, ikke, som af Citanten forment, kan anses at være for sent fremkommen.

Medens det, som det fremgaar af den foran givne Fremstilling af Sagens Forhistorie, er in confesso under Sagen, at det Beløb, 300 Kr., til Sikkerhed for hvis Betaling den omprocederede Panteobligation i Følge det foranførte Gældsbevis af 10 Marts 1897 blev overleveret Holm som Haandpant, ikke til Forfaldstid den 10de April s. A. er blevet betalt, har Citanten til Støtte for sin Paastand om at erholde Obligationen udleveret gjort gældende, at der den anførte Forfaldsdag er sket lovligt Tilbud om Betaling af Beløbet, som dog ikke blev modtaget, hvorimod de Indstævnte have benægtet, at lovligt Tilbud har fundet Sted, hvorhos de have paaberaabt sig, at Ejendomsretten til Obligationen som Følge heraf i Henhold til Slutningsbestemmelsen i bemeldte Gældsbevis eo ipso er overgaaet til Haandpanthaveren, og da Retten til Obligationen fra denne er paa den ovenfor fremstillede Maade gennem de skiftende Ejere af Ejendommen i Nørre Uttrup lovligt overgaaet til dem, formene de sig ikke pligtige at udlevere Obligationen, selv om det paa samme i sin Tid laante Beløb nu erlægges.

Under Proceduren for Gæsteretten er det af Kommissionær Brøchner Gjørup i Aalborg som Vidne forklaret, at Vidnet Lørdagen den 10 April 1897, da oftnævnte Gældsbevis var forfaldent til Betaling, om Eftermiddagen sammen med Debitor efter Beviset M. F. V. Reese, indfandt sig paa Holms daværende Bopæl i Nørre Uttrup, hvor de imidlertid ikke traf Holm hjemme, at Reese ved denne Lejlighed i Forening med Vidnet, forinden de forlode Stedet, tilbød de paa Holms Bopæl til Stede værende, til Holms Husstand hørende Personer, Betaling af Reeses Skyld efter Gældsbeviset, 300 Kr., hvilket Beløb Vidnet foreviste de til Stede værende i tre Hundredekronesedler, idet Præsentationen gik for sig paa den Maade, at Vidnet tog sin Portemonnæ op af Lommen og af denne udtog tre Hundredekronesedler, som Vidnet bladede ud fra hinanden og foreviste de til Stede værende uden dog at slippe dem, at de til Stede værende erklærede ikke at kunne udlevere Beviset eller den til Sikkerhed for Gælden stillede Panteobligation, fordi Holm ikke var til Stede, hvorfor Betaling ikke fandt Sted, og at Reese og Vidnet senere samme Dag mødte Holm paa Pontonbroen, ved hvilken Lejlighed Vidnet, der var kørende, til Holm, der, saa vidt Vidnet husker, ligeledes sad paa en Vogn, udtalte, at de havde været ovre for at betale ham de 300 Kr., og at han, hvis han vilde følge med tilbage, kunde faa dem, hvortil Holm imidlertid svarede, at han ikke havde Obligationen hos sig, og at det ikke hastede saa stærkt med Betalingen, samt at han jo kunde faa Pengene, naar han om Mandagen kom til Aalborg, hvorefter Vidnet udtalte, at Holm saa maatte sørge for at tage Papirerne med, saa kunde han faa sine Penge, hvilket Holm sluttelig lovede. Fremdeles har N. C. Bornholms Hustru, Julie Kristine Sophie Bornholm, der er Citantens Datter, afgivet en Vidneforklaring, i Følge hvilken Brøchner Gjørup og Reese den 10 April 1897 havde indfundet sig paa den af hende og hendes

Mand samt ligeledes af Holm beboede Ejendom i Nørre Uttrup, hvor hun bl. a. var til Stede, og da tilbød Betaling af 300 Kr., idet det, saa vidt hun husker, var Brøchner Gjørup, der tilbød Pengene, paa hvilket Tilbud der imidlertid blev svaret, at Holm ikke var hjemme, og derfor kunde de ikke tage imod Pengene. Til denne Forklaring har Vidnet derhos føjet, at hun nok tror, at Holm med Villie var taget bort for ikke at være hjemme, dersom de omforklarede Penge skulde blive præsenterede til Betaling, hvilken Antagelse hun støtter paa, hvad hun havde hørt sin Mand og Holm tale om.

Efter Sagens Indbringelse for Overretten har Citanten endelig ladet optage et yderligere Tingsvidne, hvorunder sidst nævnte Vidnes Mand, N. C. Bornholm, hvis Opholdssted efter Citantens Anbringende ikke tidligere har kunnet udfindes, som Vidne har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende: Paa Haandpantebevisets Forfaldsdag vare Kommissionær Brøchner Gjørup og M. F. V. Reese til Stede paa Holms daværende Bopæl i Nørre Uttrup, ved hvilken Lejlighed de, der ikke traf Holm hjemme, tilbød de paa Bopælen til Stede værende, til Holms Husstand hørende Personer Betaling af Reeses Skyld, 300 Kroner, efter nævnte Bevis, idet det, saa vidt Vidnet husker, var Brøchner Gjørup, der havde Pengene og stillede Tilbudet. Saa vidt Vidnet erindrer, bleve Pengene, der udelukkende bestode i Hundrede-kronesedler, præsenterede for Vidnet, medens saavel Holms Husholderske som Vidnets Hustru vare til Stede, men Vidnet erindrer ikke, om Pengene ogsaa bleve præsenterede for dem, men tror dog, at de saa Pengene. Vidnet saa, at de Penge, der skulde betales, vare til Stede, men kan ikke nu bestemt sige, om det var 300 Kr. eller 400 Kroner. De til Stede værende erklærede, at de ikke kunde modtage Pengene eller udlevere Beviset eller den til Sikkerhed for Gælden som Haandpant stillede Obligation, og Betaling fandt derfor ikke Sted.

Selv om der nu paa Grund af N. C. Bornholms Hustrus Slægt-skabsforhold til Citanten bortses fra den af hende afgivne Forklaring, maa det ved de i øvrigt afgivne Vidneforklaringer, uanset de Indstævntes Benægtelse, anses at være paa en efter Omstændighederne tilstrækkelig Maade godtgjort, at der fra Debtors Side har paa Forfaldsdagen været fremsat behørigt Tilbud om Betalingen af den efter det forommeldte Gældsbevis af 10 Marts 1897 skyldige Kapital, og vel have de Indstævnte endvidere villet gøre gældende, at selv om Tilbud om Gældens Betaling saaledes anses at have været lovlig gjort, maa dette dog have tabt sin Betydning derved, at Holm senere paa Forfaldsdagen indfandt sig paa Debtors Bopæl, saavel med Gældsbeviset som med den haandpantssatte Obligation, og afkrævede Debitor Gælden efter Beviset uden dog at erholde Betaling, men Rigtigheden af dette Anbringende, der ikkun delvis er bestyrket ved den af et enligt Vidne under den forommeldte fra Underretten afviste Sag afgivne Forklaring, kunne de Indstævnte ikke overfor Citantens Benægtelse

---

Færdig fra Trykkeriet den 21 December 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 36.

Onsdag den 13 December.

anses at have godtgjort, og der vil derfor ikke til samme kunne tages noget Hensyn.

Uden at det derfor bliver nødvendigt at undersøge, hvilken Betydning det for Spørgsmaalet om, hvor vidt Betaling af tidt nævnte Gæld senere har været lovlig tilbuddt, maa tillægges, at Citanten, der straks efter den til ham skete Overdragelse af den M. F. V. Reeses Konkursbo tilkommende Ret til den haandpantatte Obligation lod Transporten ved Stævningmændene forkynde for Holm, kort derefter, efter hvad der er in confesso under Sagen, under en Notarialforretning forgæves lod Holm tilbyde Gældsbevisets Paalydende, 300 Kr., maa Citanten, idet de Indstævnte, efter hvad der ovenfor er oplyst om deres Adkomst i saa Henseende, ikke kunne anses at have nogen anden eller videre Beføjelse til at sidde inde med Obligationen end den, der i Følge det tidt nævnte Gældsbevis har tilkommet den oprindelige Kreditor efter dette, have Krav paa, mod Betaling af Bevisets Paalydende, at erholde Obligationen udleveret af de Indstævnte.

Som Følge heraf ville de Indstævnte være at tilpligte under en Mulkt til Aalborg Amts Fattigkasse, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 10 Kr., og som vil være at paalægge Medlemmerne af Bestyrelsen for det indstævnte Aktieselskab in solidum, for hver Dag, de i saa Henseende sidde nærværende Dom overhørig, at udlevere til Citanten den oftnævnte Panteobligation paa 2500 Kr., alt imod af Citanten at erholde udbetalt 300 Kr.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Gæsteretsakten kan ses, at det af Overretssagfører Andersen for de Indstævnte den 11 Juli 1902 for Gæsteretten fremlagte Indlæg er skrevet paa behørigt stemplet Papir. I øvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 14 December.

Nr. 305. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Anton Broholm (Def. Winther),

der tiltales for Forsøg paa Indbrudstyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Oktober 1905: Arrestanterne Anton Broholm og Emil Carl Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde, Broholm i 2 Aar og Nilsson i 18 Maaneder, og have, en for begge og begge for en, at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Sally og Lund, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anton Broholms Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, for saa vidt paa-
 anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret
 betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssag-
 førerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Anton Broholm og Emil Carl Nilsson for Forsøg paa Tyveri.

Arrestanten Broholm er født den 10 Februar 1883 og, foruden at være inden sit fyldte 18de Aar 3 Gange straffet for Tyveri, anset: ved Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 18de August 1902 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. § 47 og til Dels §§ 37 og 46, samt efter § 296, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1904 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Nilsson . . .

Ved deres egne Tilstaaelser og det i øvrigt oplyste er Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne har Natten mellem den 8de og 9de August d. A. i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, hvis Rude Broholm ituslog, skaffet sig Adgang til et Kontorlokale i Stueetagen i

Ejendommen Christianshavns Voldgade Nr. 23, hvor Broholm opbrød en Klap i et Skrivebord, hvorpaa de gennemrodede forskellige Gemmer i det Haab at finde Penge. Da de imidlertid intet fandt, som de brød sig om at stjæle, forlod de Gerningsstedet med uforrettet Sag.

Noget senere paa Natten blev Arresterterne enige om at begaa Indbrud i et Butikslokale i Dronningensgade Nr. 51, Stuen. Medens Nilsson ventede i Nærheden for at holde Vagt, forsøgte Broholm med et Stemmejern at opbryde Butiksdøren. Da dette ikke lykkedes, ituslog Broholm med et Fodspark en af Butiksruderne. Ved at strække Haanden gennem Hullet fik han fat i en Støvle, men da han saa, at det var en Damestøvle, satte han den tilbage igen. Arresterternes Adfærd var imidlertid bleven bemærket, og de blev straks efter anholdte.

I Henhold til det anførte vil Arresterterne være at anse, Broholm efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, og Nilsson efter dens § 230, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Broholm i 2 Aar og Nilsson i 18 Maaneder.

Nr. 289. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Johan Christian Svendsen (Def. Winther),
 der tiltales for ulovligt Fiskeri.

Randers Købstads Politirets Dom af 21 Juli 1905: Sigtede, Arbejdsmand Johan Christian Svendsen, bør til Statskassen bøde 250 Kroner samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 11 September 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Chri-

stian Svendsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arbejdsmand Johan Christian Svendsen sat under Tiltale for ulovligt Fiskeri.

Tiltalte er født i Aaret 1865 og har — foruden at han i Følge Overrettens Dom af 28 Januar 1884 har været straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — tidligere 3 Gange været straffet for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, senest i Følge Overrettens Dom af 4 Maj 1903 for Overtrædelse af Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudena m. m. af 7de April 1900 § 4, efter dens § 9 med en Bøde til Statskassen af 150 Kr., og efter dens § 10 med Konfiskation af et Fiskegarn.

I en til Politimesteren i Randers indgiven Rapport af 12te Juli d. A. indberettede Fiskeribetjent P. Andersen af Frisenvold Fiskegaard, at da han samme Dags Morgen Klokken ca. 2¹/₂ i Forening med Opsynskarl Bertinus Martinussen opholdt sig ved Gudena mellem Randers Sønderbro og Frisenvold Fiskegaard for at paase Fiskerilovens Overholdelse, antraf de ud for Haslundø Tiltalte i Færd med at fiske sammen med en anden Person, idet Fiskeriet blev udøvet paa den Maade, at Tiltalte gik paa Landet paa den søndre Side af Aaen og holdt i en Line, medens den anden Person, hvem Opsynet ikke kendte, sejlede i en Baad i den nordre Side af Aaen, hvorhos de havde et Garn udspændt tværs over Aaen. Endvidere berettes det i Rapporten, at da Tiltalte saa, at Opsynet nærmede sig, kastede han Linen fra sig og tog Flugten, under hvilken han dog blev indhentet af Opsynskarl Martinussen, medens den i Baaden værende Person, som lod Fiskeribetjentens Opfordring til at komme med Garnet ubesvaret, halede dette ind i Baaden, hvorefter han sejlede bort.

Under den derefter mod Tiltalte indledede Undersøgelse — under hvilken Rigtigheden af den fornævnte Rapport edelig bekræftedes af Andersen og Martinussen, der tillige beedigede, at Tiltalte er identisk med den Person, som de antraf — benægtede imidlertid Tiltalte, at han havde været til Stede paa det i Rapporten ommeldte Sted, ligesom han benægtede at have holdt i nogen Line eller at have været ud for Haslundø, medens han indrømmede, at han den nævnte Nat havde befundet sig paa Vejen, der fra Randers fører til Ejendommen Lundberg, og der havde mødt Martinussen, hvorhos han paa Forehold af de afgivne Vidneforklaringer har udsagt, at hertil havde han intet at sige ud over, at »Opsynskarlen lugtede af Spiritus«, hvorfor han efter Tiltaltes Formening var beruset, samt at Fiskeribetjent Andersen ved en tidligere Lejlighed havde aflagt Ed paa, at han havde truffet Tiltalte i Færd med at udøve ulovligt Fiskeri, men at dette havde vist sig at være urigtigt.

Ved de foranførte af Andersen og Martinussen afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder, navnlig

naar henses til, at Tiltalte gentagne Gange tidligere har været straffet for Overtrædelse af Fiskerilovgivningen, maa det imidlertid uanset Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, og da det Sted, hvor han blev antruffen af Opsynet, efter det oplyste henhører til den Strækning, paa hvilken Fiskeri med Garn i Følge § 4, 4de Stk., i Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaas m. m. af 7 April 1900 ubetinget er forbudt, vil han for sit ommeldte Forhold være at anse efter nys nævnte Lovs § 9 med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 200 Kr., samt i Henhold til samme Lovs § 10, idet det ved den ommeldte Lejlighed benyttede Garn ikke er kommen til Stede, med en Tillægsbøde af 50 Kroner, og bemeldte Dom, ved hvilken Tiltalte er anset med en Bøde til Statskassen af i alt 250 Kroner, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 18 December.

Nr. 27. Husejer **Hans Jensen** (Winther efter Ordre)

contra

Gaardejer **Kristen Jørgen Kristensen** (Lunn efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt der er erhvervet Hævd paa en Vejret og en Vandret for Appellantens Ejendom.

Frijsenborg Faurskov Birks ordinære Rets Dom af 7de Januar 1902: Citanten, Husejer Hans Jensen af Vellev, og efterfølgende Ejere af Ejendommen Matr. Nr. 27 b af Vellev By og Sogn bør være berettigede til at færdes ad den foran ommeldte over Indstævnte, Gaardejer Kr. Jørgen Kristensens Ejendom, Matr. Nr. 27 a, førende Vej, paa Kortet betegnet a, b, c, d, og til at hente Vand fra det paa samme Ejendom beliggende Vandhul, paa Kortet betegnet A, og til at have fri Færdsel dertil ad en 4 Alen bred Vej fra Punktet C til B og derfra over Grønningen til A. Indstævnte bør derhos under en Viborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, stor 2 Kroner, for hver Dag, han i saa Henseende er denne Dom overhørig, borttage den paa Vejen a, b, c, d anbragte Forhindring for Færdselen og sætte Vejen B, C i farbar Stand i 4 Alens Bredde, saaledes som den var, inden han opløjede og tilsaæde den. Endelig bør Indstævnte betale Citanten det Beløb, hvortil 2 uvillige af Retten udmeldte Mænd anslaa det Tab, Citanten har lidt ved Afsavnet af Vejene og Vandet i Tidsrummet fra 1 April til 18 Maj 1900. Sagens Omkostninger ophæves, og udredes det Citantens beskikkede Sagfører Borchersen tillagte Salær 30 Kr. af det offentlige. Det idømte at udrede, og Dommen i det

hele at efterkomme inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juli 1903: Hovedcitanten, Gaardejer Kristen Jørgen Kristensen, bør for Tiltale af Kontracitanten, Husejer Hans Jensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges den for Kontracitanten beskikkede Sagfører for Underretten, Sagfører Borchersen, i Salær 50 Kroner, samt de for Kontracitanten efter hinanden beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 20 Kr., hvilke Beløb udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, til Dels efter den indankede Doms Afgivelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Ejerne af Appellantens Ejendom, Matr. Nr. 27 b af Velleby og Sogn, i Mands Minde har — som en Ejerne tilkommende Ret — dels benyttet den over Indstævntes Ejendom, Matr. Nr. 27 a samme Steds, førende, paa et fremlagt Situationskort med Bogstaverne a, b, c, d mærkede, fra $3\frac{1}{2}$ til 4 Alen brede Vej til gaaende og kørende Færdsel, dels benyttet det paa Ejendommen Matr. Nr. 27 a værende, paa Situationskortet med Bogstavet B mærkede Vandhul til Afhentning af Vand og Vanding af Kreaturer og, saafremt ikke der fandtes tilstrækkeligt Vand, benyttet det paa Kortet med A mærkede Vandhul til Afhentning af Vand, dels endelig, i det nævnte Øjemed, har færdedes ad den paa Kortet med B—C mærkede 4 Alen brede Vej og videre over Grønningen fra B til A.

Retten til den i de anførte Henseender udøvede Brug vil derfor være at tilkende Appellanten og efterfølgende Ejere af hans nævnte Ejendom som hjemlet ved Alders Tids Hævd.

Indstævnte vil som Følge heraf være pligtig at fjerne den af ham paa Vejen a, b, c, d anbragte Hindring for Færdslen samt at bringe saavel denne Vej som Vejen B—C i samme Stand, hvori de befandt sig, forinden Indstævnte opløjede og besaaede dem. For det Tab, Appellanten maa antages at have lidt ved Afsavn af Brugen af de nævnte Veje og Vandhuller, vil Indstævnte derhos have at betale ham en Erstatning, som findes at kunne bestemmes til 300 Kroner.

Processens Omkostninger findes for alle Retter at kunne ophæves, hvorefter de de beskikkede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Husejer Hans Jensen, og efterfølgende Ejere af Ejendommen Matr. Nr. 27 b af Velleby og Sogn bør være berettigede til at færdes gaaende og kørende ad den forommeldte, over Indstævnte

Gaardejer Kristen Jørgen Kristensens Ejendom, Matr. Nr. 27 a samme Steds førende, paa Kortet med a, b, c, d mærkede Vej, at hente Vand fra og vande sine Kreaturer ved det paa sidst nævnte Ejendom beliggende Vandhul B og om fornødent hente Vand fra Vandhullet A, samt, i nys nævnte Øjemed, at have fri Færdsel ad Vejen B—C og videre over Grønningen fra B til A. Indstævnte bør derhos inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Viborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 2 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, borttage den paa Vejen a, b, c, d anbragte Hindring for Færdslen, samt sætte saavel denne Vej som Vejen B—C i farbar Stand i deres tidligere Bredder og saaledes, som de vare, inden han opløjede og tilsaa dem. Saa bør Indstævnte og i Erstatning til Appellanten betale 300 Kroner. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Sarium tillægges der Sagfører Borchersen 70 Kroner, forhenværende Overretssagfører, nu Birkedommer Rye og Etatsraad Neckelmanns Dødsbo hver 20 Kroner samt Højesterets sagførerne Winther og Lunn for Højesteret hver 150 Kroner, hvilke Salarier udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Idet Kontracitanten, Husejer Hans Jensen af Vellev, der ejer Ejendommen Matr. Nr. 27 b af Vellev By og Sogn, har anbragt, at Ejerne af denne Ejendom i Mands Minde og langt over Hævdstid dels have benyttet en ca. 3 $\frac{1}{2}$ Alen bred Vej, der fører tvers over de Hovedcitanten, Gaardejer Kristen Jørgen Kristensen samme Steds, tilhørende Jorder, Matr. Nr. 27 a, hvilke Jorder danne den vestlige Grænse for Kontracitantens Ejendom, dels til Vanding af deres Heste og Kreaturer, samt til Ejendommens Vandforsyning ligeledes have benyttet et paa Hovedcitantens Mark værende, nærmere betegnet Vandhul — til hvilket der fra Kontracitantens Ejendom haves Adgang over Hovedcitantens Jorder først ad en ca. 4 Alen bred Kørevej og derefter fra dennes Endepunkt over Grønningen ad en ca. 1 Alen bred Gangsti — har han under nærværende Sag i 1ste Instans efter Forligsklage af 18de Maj 1900 søgt Hovedcitanten i Anledning af, at denne den 1 April s. A. har forbudt ham saavel at færdes ad den først ommeldte Vej, paa hvilken han har henlagt en Stolpe paa et nærmere angivet Sted for at hindre Kontracitanten i at benytte Vejen, som paa fornævnte Maade at benytte det ommeldte Vandhul, hvortil Hovedcitanten derhos har spærret Adgangen ved at opløje og tilsaa den nys ommeldte Kørevej.

Det fremgaar af et under Sagen fremlagt Situationskort, som Kontracitanten i forommeldte Anledning har ladet en Landinspektør

optage, at den oven nævnte $3\frac{1}{2}$ Alen brede Vej fra et Punkt i Skellet mellem Parternes Ejendomme, hvilket Punkt paa Kortet er betegnet med d, fører i vest-nordvestlig Retning til Hovedcitantens Gaard, hvor den danner et Knæ, der er betegnet med c—b, uden om Haven og derfra fortsætter sig i en med Stykket d—c parallel Retning langs Havens nordlige Grænse og videre til den offentlige fra Taastrup til Vellef førende Byvej, hvor den udmunder ved et med a betegnet Punkt. Endvidere fremgaar det af Situationskortet, at den oven ommeldte $\frac{1}{2}$ Alen brede Kørevej gaar i vest-sydvestlig Retning fra et i Ejendomsskellet lidt sydligere end d liggende Punkt C, til et Punkt B, hvorfra den oven nævnte Gangsti fører i vest-nordvestlig Retning til det ommeldte Vandhul, der er betegnet med A, samt at der ved nys nævnte Punkt B ligeledes findes et Vandhul.

Kontracitanten — der maa antages at have overtaget Ejendommen Matr. Nr. 27 b i Aaret 1888 — har gjort gældende, at han og tidligere Ejere af denne Ejendom ved Hævd have erhvervet Ret til Færdsel ad Vejen a, b, c, d og til at hente Vand fra Vandhullet A ad Vejen A, B, C, og at Hovedcitanten — der maa antages at have overtaget Ejendommen Matr. Nr. 27 a i Aaret 1899 — har krænkede de saaledes erhvervede Rettigheder, og i Henhold hertil gik de af Kontracitanten i første Instans nedlagde Paastande ud paa dels 1) at han og efterfølgende Ejere af Matr. Nr. 27 b kendes berettigede til at færdes ad Vejen a, b, c, d og til at hente Vand fra Vandhullet A samt at have fri Færdsel til dette ad Vejen C B og videre over Grønningen fra B til A, dels 2) at Hovedcitanten under en daglig Mulkt tilpligtes at borttage den paa Vejen a, b, c, d anbragte Forhindring for Færdselen samt sætte Kørevejen C B i farbar Stand, saaledes som den var i $\frac{1}{2}$ Alens Bredde, forinden han opløjede og tilsaaede den, dels endelig 3) at Hovedcitanten tilpligtes at udrede i Erstatning til Kontracitanten for det Tab, denne lider ved Afsavn af Vej og Vand fra 1ste April 1900 et saa stort Beløb, som uvillige, af Retten paa Hovedcitantens Bekostning udmeldte Mænd maatte fastsætte. Efter Kontinuationsklage af 26 Juli 1901 paastod derhos Kontracitanten, idet han anbragte, at Hovedcitanten efter Hovedsagens Anlæg havde opløjet Vejen a, b, c, d, Hovedcitanten tilpligtet under en daglig Mulkt at sætte denne Vej i samme Stand, hvori den befandt sig ved Hovedsagens Anlæg. Ved Underretsdommen ere de af Kontracitanten nedlagte, under 1—3 nævnte Paastande i det væsentlige tagne til Følge, saaledes at Hovedcitanten er tilpligtet at foretage de under 2° nævnte Handlinger under en daglig Mulkt til Viborg Amts Fattigkasse af 2 Kr., samt saaledes, at den af Hovedcitanten under 3° paastaaede Erstatning for Afsavn er tilkendt ham for Tiden fra den 1 April 1900 indtil Hovedklagens Dato. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig i det hele frifunden for Kontracitantens Tiltale, medens Kontracitanten har procederet dels til Stadfæstelse, dels til Forandring af Underretsdommen.

Kontracitanten, der, som oven berørt, har støttet sit Søgmaal paa, at der for den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 27 b er vundet Hævd paa Færdsel over den over Hovedcitantens Jorder førende Vej a, b, c, d og paa Vandforsyning fra Vandhullet A, har til Bevis for,

at saadan Hævdserhvervelse har fundet Sted, paaberaabt sig de Forklaringer, der under tvende efter hans Foranstaltning optagne Tingsvidner ere afgivne af forskellige med Forholdene paa Stedet bekendte Personer.

Under det første af disse Tingsvidner, der blev optaget den 25de September 1900, har Husejer H. H. Froberg af Vellev forklaret, at han, der har ejet Ejendommen Matr. Nr. 27 b i 16 Aar, vist nok fra 1870, saa ofte han skulde køre, har benyttet Vejen a, b, c, d som almindelig Færdselsvej, dog at Vidnet ofte paa Opfordring af Ejeren af Matr. Nr. 27 a ved Punktet c har kørt igennem denne Ejendoms Gaard ud til Vejens Fortsættelse i Stedet for at dreje om ad Vejstykket c b. Vidnet har derhos i den Tid, han har ejet Matr. Nr. 27 b, benyttet Vandhullerne B og A, idet han har trukket sine Kreaturer til det første af disse ad Vejen C B og vandet dem, medens han fra A har hentet Vand til Husets Forbrug, naar Vandet i B var mudret, og Vidnet har tilføjet, at han ved, at de efterfølgende Ejere af Matr. Nr. 27 b, paa hvilken Ejendom der aldeles ikke findes Vandhuller eller Brønd, have benyttet Vandhullerne paa samme Maade som han. Dernæst have Vidnerne Husejer Jens Jensen, kaldet Stoffer, af Vellev Mark, der angav at være født i Aaret 1835 og altid — med Undtagelse af et Par Aar i hans Barndom — at have boet i Vellev Sogn samt i de sidste 38 Aar at have ejet en Parcel af Gaarden Matr. Nr. 27, og Partikulier P. Nielsen (Leth), der angav at være født i Aaret 1832 paa Gaarden Matr. Nr. 27 af Vellev og bestandig at have boet i Vellev Sogn og paa selve Gaarden, overensstemmende forklaret, at Kontracitanten og alle tidligere Ejere af Matr. Nr. 27 b, saa langt Vidnerne kunne huske tilbage, dels til Stadighed have benyttet Vejen a, b, c, d som almindelig Færdselsvej baade til Gang og Kørsel, dels have hentet Vand og vandet Kreaturer i Hullerne A og B, dog at A kun blev benyttet, naar der ikke var tilstrækkeligt Vand i B.

Under det andet af de ommeldte Tingsvidner, som Kontracitanten, efter at Sagen var indbragt for Overretten, har ladet optage den 12te August 1902, har Husmand Niels Sørensen Skriver af Vellev, der angav at være født i Aaret 1834 og — med en Afbrydelse i Vidnets Ungdom af 2 Aar — at have opholdt sig i Vellev Sogn siden sit 9de Aar, ligeledes forklaret, at Kontracitanten og alle tidligere Ejere af Matr. Nr. 27 b, saa langt Vidnet kan huske tilbage, til Stadighed have benyttet Vejen a, b, c, d baade til Gang og Kørsel. Dette Vidne har endvidere forklaret, at Ejerne af Kontracitantens Ejendom, saa langt Vidnet kan huske tilbage, have hentet Vand i Hullet B, hvorved han har tilføjet, at da han for ca. 25 Aar siden førte Forhandlinger om Køb af Matr. Nr. 27 b, blev B, hvortil der den Gang ikke førte nogen Vej fra Punktet C, men kun en Gangsti af en saadan Bredde, at den kunde befærdes med et Par Spande Vand, paavist ham som det Sted, hvor han vilde blive berettiget til at hente Vand, hvorimod der ved den Lejlighed ikke var Tale om Vandhullet A, hvorom Vidnet ikke ved andet, end at det eksisterede, og at de fra »Gaarden« hentede Vand der. Dernæst har Husmand Jens Rasmussen Hviid, der angav at være født i Aaret 1830 og i ca. 37 Aar at have boet i Vellev Sogn, under dette Tingsvidne med Hensyn til Brugen af Vejen forklaret overensstemmende med forrige Vidne, hvorhos han har forklaret

at Ejerne af Matr. Nr. 27 b, saa langt han kan huske tilbage, have hentet Vand fra Hullet B, hvortil der fra Punktet C gik en Sti, ad hvilken Vandet blev hentet, men at han derimod ikke ved rigtig Besked om Hullet A eller om, at Ejerne af Matr. Nr. 27 b havde Ret til Vand derfra. Endelig har Aftægtsmand Jens Christian Laursen af Velle, der angav at være født i Aaret 1826 og at have opholdt sig i Velle Sogn siden 1857, med Hensyn til Brugen af Vejen a, b, c, d forklaret overensstemmende med de forrige Vidner, samt forklaret, at han, der ikke vilde vide nogen videre Besked om Hullet A, derimod kender Hullet B og »Stien«, som gaar dertil fra Matr. Nr. 27 b, og ikke ved bedre, end at Ejerne af denne Ejendom have haft Ret til at hente Vand og vande i B, hvorved Vidnet har tilføjet, at da han i Aaret 1858 og nogle Aar senere byggede et Par af Husene paa Matr. Nr. 27 a, udtalte den daværende Ejer, at han gerne vilde have drænet Vandet fra Kæret, hvorved forstodes det Sted, hvor Vandhullerne ligger, op til Gaarden, men at han ikke maatte, da Beboerne af Matr. Nr. 27 b havde Ret til Vandet.

Efter de foreliggende Oplysninger kan der nu ikke gaas ud fra, at Vejen a, b, c, d i sin Tid er bleven anlagt til udelukkende Brug og Benyttelse for Ejerne og Beboerne af Matr. Nr. 27 b, idet den maa antages tillige at være bleven benyttet af Ejerne af Matr. Nr. 27 a, i hvilken Henseende bl. a. oven nævnte Husmand Niels Sørensen Skriver har forklaret, at disse have benyttet Vejstykket c d i Forbindelse med den Nord for d gaaende, paa Situationskortet som en 3 Alen bred Skolesti betegnet Vej for at komme til en Parcel, som hørte til denne Ejendom.

Det er derhos under Proceduren for Overretten af Hovedcitanten oplyst, at der fra Kontracitantens Ejendom foruden Vejen a, b, c, d fører tvende andre Veje eller Vejspor, nemlig dels den nys nævnte, 3 Alen brede »Skolesti«, som Kontracitanten efter det foreliggende maa antages jævnlig at have benyttet til Kørsel, dels en langs Sydgrænsen af Matr. Nr. 27 a gaaende Vej, og om disse Veje — af hvilke dog den sidst nævnte i flere af de afgivne Vidneudsagn er betegnet som ufarbar, dog at der nok kan køres med en tom Vogn — har Hovedcitanten uimodsagt anbragt, at de ere de korteste Veje fra Kontracitantens Ejendom henholdsvis til Velle og til Taastrup, idet Kontracitanten overfor Hovedcitantens herhen hørende Anbringender alene har hævdet, at den »letteste« Vej fra Kontracitantens Ejendom er Vejen a, b, c, d samt at han — der maa antages omtrent siden 1898 at have besørget Transport af Mælk for Leverandørerne til et for faa Aar siden anlagt Mejeri i S. Vinge — for at besørge denne Kørsel skal »over 3 Gange saa langt bort«, hvis han ikke kan benytte Vejen a, b, c, d.

Under Hensyn til det saaledes anførte, samt da de under Sagen afhørte Vidner angaaende den paa Vejen a, b, c, d stedfundne Kørsel gennemgaaende ikke have kunnet forklare nærmere, end at nogle af Ejerne af Matr. Nr. 27 b have holdt Hest, men andre ikke, hvorhos det for Kontracitantens eget Vedkommende maa antages, at han først begyndte at holde Hest, da han overtog den oven nævnte Mælkekørsel, medens han forinden vil have kørt med sine Køer, kan Omfanget og Stadigheden af den stedfundne Kørsel ikke anses saaledes oplyst, at der herpaa vil kunne støttes nogen Færdselsret for Kontracitanten.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Kontracitantens Adgang til at forsyne sig med Vand fra Hovedcitantens Ejendom, vil der ikke under nærværende Sag kunne tilkendes ham nogen Ret i saa Henseende, for saa vidt angaar det paa Situationskortet med B betegnede Vandhul, eftersom den i Forligsklagen — i hvilken der udtrykkelig er henvist til Situationskortet, paa hvilket ogsaa Vandhullet B er afsat — og i Underretsstævningen nedlagte Paastand alene gaar ud paa Tilkendelse af saadan Ret med Hensyn til Vandhullet A. Efter den foranstaaende Gengivelse af Vidneforklaringerne, hvorefter tre af Vidnerne have erklæret ikke at kende nogen videre Besked angaaende Vandhullet A, medens de tre andre Vidners Forklaringer gaar ud paa, at dette Vandhul kun blev benyttet fra Matr. Nr. 27 b, naar Vandet i Hullet B var utilstrækkeligt eller mudret, kan det derhos ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at der for Ejerne af Matr. Nr. 27 b gennem Udøvelse i Hævdstid er vundet Ret til Benyttelse af Vandet i Hullet A, og Kontracitanten vil derfor ikke kunne kendes berettiget til saadan Benyttelse, ligesom der som Følge heraf ej heller vil kunne gives ham Medhold i den af ham som et Led i Paastanden om Adgang til Vandhullet A fremsatte Paastand om Ret til Færdsel ad Strækningen C—B—A.

I Henhold til det saaledes anførte vil Hovedcitanten i det hele være at frikende for Kontracitantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge den for Kontracitanten beskikkede Sagfører for Underretten, Sagfører Borchersen i Hammel, der tillige har været beskikket til at optage det oven ommeldte Tingsvidne af 12te August 1902, i Salær i alt 50 Kr., hvorhos der vil være at tillægge den for Kontracitanten oprindeligt beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Rye, samt den efter dennes Udnævnelse til Retsbetjent i hans Sted beskikkede Sagfører, Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 20 Kr., hvilke Beløb bliver at udrede af det offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henhold til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Det maa misbilliges, at Underdommeren efter Begæring af de respektive Sagførere som Regel har bevilget Udsættelser i Sagen, uden at der af Sagførerne overensstemmende med Forskrifterne i Forordning 3dje Juni 1796 § 7, jfr Forordning 16de Januar 1828 § 1, har været anført nogen Grund til de begærede Udsættelser; men der findes dog efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til i denne Anledning at gøre Ansvar gældende.

Tirsdag den 19 December.

Nr. 297.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Peter Christian Rasmussen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 5 April 1905: Arrestanten Peter Christian Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Gartner Peder Jensen 210 Kr. og udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Holst, og til Defensor, Sagfører H. Ditlevsen, 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Oktober 1905: Tiltalte Peter Christian Rasmussen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Holst og Sagfører Ditlevsen, begge af Nykøbing p. F., 30 Kr. til hver, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Juel, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Tilføjende, at Gartner Jensens edelige Forklaring gaar ud paa, at Udgangsdøren endvidere var lukket med en indvendig paasat Krog, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Christian Rasmussen til Højesterets-sagfører Liebe og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Falsters vestre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peter Christian Rasmussen aktioneret for Tyveri.

Tiltalte er født den 25 Maj 1848 og er tidligere ved nærværende

Rets Dom af 1 Juni 1888 anset efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, sidste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og ved Lollands Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 26 Januar 1903 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Om Aftenen den 13 December f. A. var Tiltalte, som i den nærmest foregaaende Tid havde boet hos sin Søn, Tømrer Christian Rasmussen, i dennes Hus i Kraghave — beliggende paa en Ejendom, Chr. Rasmussen havde købt af Gartner Peder Jensen, mellem Landevejen fra Nykøbing p. F. til Orehoved og den Øst derfor liggende Bangsebro Skov — i Besøg hos bemeldte Gartner Peder Jensen i dennes paa samme Ejendom beliggende Hus.

Efter Tiltaltes, med det i øvrigt oplyste stemmende Forklaring, fik han, som var beruset, af Jensen, der ogsaa havde nydt en Del Spiritus, Tilladelse til — hvad der flere Gange tidligere var sket — at tilbringe Natten hos Jensen, i hvis Seng de begge lagde sig, inderst Tiltalte, som den følgende Morgen stod først op og gjorde Jensen opmærksom paa, at Husets Yderdør stod aaben.

Jensen har edelig forklaret, at han er sikker paa den foregaaende Aften at have aflaaet Døren og lagt Nøglen paa Køkkenbordet, at han senere paa Dagen, efter at Tiltalte havde forladt Huset, bemærkede, at den ellers aflaaede Dør til hans Klædeskab, som stod i hans til Sovæværelset stødende Dagligstue, var opbrudt, og at en Blikkasse, som havde beroet i Skabet, var borte, og at der i Blikkassen, der havde været aflaaet med en Hængelaas, foruden en Del Dokumenter havde ligget en gammel Tegnebog, indeholdende en Hundrekroneseddel, 2 Halvtredskronesedler og en Tikroneseddel, samt endvidere 2 Sparekassebøger, af hvilke der paa den ene, hvori laa 2 Tikronesedler, indestod ca. 1350 Kroner, og paa den anden 1 Krone, og endelig 10 Tiører.

Skovarbejder Christian Jensen af Kraghave har edelig forklaret, at han Søndag den 5 Marts d. A. i Bangsebro Skov — paa et Sted, der maa antages at ligge et Par Hundrede Alen Øst for Gartner Jensens Hus — fandt en Blikkasse, oven paa hvilken der laa lidt Løv, og som efter det neden under værende Løvs Udseende syntes at have staaet der i længere Tid. Blikkassen, af hvilken en Krampe, som laa i Kassen med en deri anbragt Hængelaas, var frabrudt, er genkendt af Gartner Jensen som den ham frakomne, men af dens foran angivne Indhold manglede foruden de 10 Tiører de Pengesedler, som havde ligget i Tegnebogen.

Tiltalte, der under Sagen sigtes for at have frastjaalet Gartner Jensens Pengekassen med Indhold, har vedholdende benægtet dette.

Jensen har imidlertid forklaret, at da han sover haardt, er det ikke udelukket, at Tiltalte den omtalte Nat kan være staaet op af Sengen, uden at han har mærket noget til det, og der er under Sagen intet oplyst, der kunde tyde paa, at nogen anden om Natten har været i Jensens Lejlighed.

Tiltalte har erkendt, at han den 12 December f. A. var til Stede hos Jensen paa et Tidspunkt, da denne efter det under Sagen oplyste udbetalte en Tredjemand 7 Kr., hvilket Beløb Jensen efter det foreliggende udtog af en i hans Klædeskab liggende Pung.

Den 15 December f. A. foreviste Tiltalte for en Politibetjent, til hvem han afgav Forklaring i Anledning af Sagen, et i hans Besiddelse værende Beløb af ca. 80 Kr., for største Delen i Tikronesedler, om hvilket Tiltalte har forklaret, at det udgjorde hans Arbejdsfortjeneste fra den foregaaende Sommer.

Vel maa Tiltalte nu efter det foreliggende antages i Foraaret og Sommeren forrige Aar ved sit Arbejde at have fortjent mere end 80 Kroner ud over, hvad der behøvedes til hans Kost og Logis. Men det maa ogsaa efter Sagens Oplysninger antages, at han, som efter sin egen Forklaring hyppig er beruset, plejer hurtigt at bruge, hvad han har fortjent, og medens han i Dagene efter den 13 December f. A. indtil hans Anholdelse den 17de samme Maaned fremviste større i hans Besiddelse værende Pengebeløb for forskellige Personer, derunder for sin fornævnte Søns Hustru, som har forklaret, at hun da saa ham i Besiddelse af usædvanlig mange Penge, er det ikke oplyst, at han i de sidste Maaneder forud for den 13 December f. A. har været i Besiddelse af større Beløb.

I Løbet af Sommeren f. A. havde Tiltalte givet sin Hustru, fra hvem han senere er bleven separeret, Penge til at indløse nogle ham tilhørende Sengeklæder, som var bleven pantsatte.

Efter at hun havde indløst disse og overleveret ham dem, opbevaredes de en Tid paa Loftet i hans Søns Hus, efter Sønnens Forklaring formentlig til omkring den 1 November f. A.

Det er under Sagen oplyst, at disse Sengeklæder sidst nævnte Dag under Navnet »Peder Rasmussen« er pantsatte paa et Laanekontor i Nykøbing, og den Funktionær paa Kontoret, som særlig har at gøre med saadanne Pantsætninger, har edelig forklaret, at han i Tiltalte genkender en Person, som flere Gange har været paa Kontoret, navnlig ogsaa en Gang omkring den 1ste November f. A., og at han da pantsatte noget Sengetøj.

Tiltalte har benægtet efter Sengeklædernes ommeldte Indløsning paa ny at have ladet dem pantsætte og har forklaret, at han, inden han sidst i September f. A. fik Arbejde paa Nykøbing Sukkerfabrik, havde tænkt paa at søge ud paa Landet og i den Anledning solgte Sengeklæderne — nemlig fordi han ikke kunde føre dem med sig, ikke, fordi han trængte til Penge, — men at han ikke kan erindre, naar, hvor, til hvem og for hvor meget han solgte dem, og at dette ogsaa maa være Retten uvedkommende.

Efter denne Tiltaltes tilbageholdende Forklaring og det i øvrigt foreliggende maa der gaas ud fra, at han har pantsat de omtalte Sengeklæder i Tiden omkring den 1ste November f. A., og denne Omstændighed findes at tyde paa, at han forinden i det væsentlige havde forbrugt, hvad han tidligere havde fortjent, og at altsaa hans Forklaring om, at fornævnte Beløb af ca. 80 Kr. hidrørte fra hans Arbejdsfortjeneste, er usand.

I Følge de af Købmand af Nykøbing Jens Peter Christensen og dennes Ekspeditrice Hansine Rasmine Pedersen under Sagen afgivne med Ed bekræftede Vidneforklaringer, indfandt Tiltalte sig Torsdag den 15de eller Fredag den 16de December forrige Aar i først nævntes Butik og anmodede om at faa en Halvtredskroneseddel vekslet, hvorefter ogsaa Sedlen blev vekslet med Sølv mønt.

Tiltalte har erkendt at have faaet en saadan Seddel vekslet hos Købmand Christensen, men har med Hensyn til Tidspunktet herfor forklaret vaktende, idet hans oprindelige Forklaring, som han sluttelig maa antages at have henholdt sig til, gik ud paa, at Seddelens Veksling ikke foregik den 15de eller 16de December forrige Aar, men, saa vidt han kunde erindre, i den foregaaende Uge, medens han i et i Mellemtiden afholdt Forhør forklarede ikke bestemt at turde benægte Vidnernes Tidsangivelse.

Denne vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Om hvorledes Tiltalte har faaet denne Pengeseddel i sin Besiddelse, har han gentagne Gange forklaret, at han har tilvekslet sig den, medens han den foregaaende Sommer havde Arbejde ude paa Landet, men ikke kan erindre, naar, hvor eller af hvem.

I sin senest afgivne Forklaring tilføjede han, at Sedlen var i hans Besiddelse, da han i Juli forrige Aar viste sin Hustru, at han havde tjent en hel Dei Penge, uden dog specielt at vise hende denne Seddel.

Da der imidlertid efter den anførte, ganske ubestyrkede Forklarings tilbageholdende og ubestemte Karakter ikke kan tages Hensyn til den, og da det efter det oven anførte maa anses for ganske usandsynligt, at Tiltalte, selv om han virkelig i Sommeren forrige Aar havde erhvervet en Halvtredskroneseddel, endnu i December forrige Aar skulde have haft den i Behold, findes Tiltaltes Besiddelse af den af ham i Købmand Christensens Butik den 15de eller 16de December forrige Aar vekslede Halvtredskroneseddel at bestyrke den mod ham under Sagen rettede Sigtelse.

Slagter Jens Peter Johansen af Kraghave, hvis Hus ligger noget sydligere end Gartner Jensens, har edelig forklaret, at han den 14de December forrige Aar omtrent Kl. 2—3 saa Tiltalte komme gaende ad en knap ca. 100 Alen lang Sti, der fra Bangsebro Skov fører forbi Johansens Hus ud til Landevejen, at Tiltalte kom gaende i Retning fra Skoven ud til Landevejen, at Johansen dog ikke ved, om Tiltalte har været inde i Skoven, men at han ikke tror, at det vilde have undgaaet hans Opmærksomhed, hvis Tiltalte umiddelbart i Forvejen var kommen gaende fra Landevejen, hvad han imidlertid ikke har bemærket.

Tiltalte har først benægtet paa det nævnte Tidspunkt saavel at have været i Bangsebro Skov som at være gaaet derfra ad Stien forbi Johansens Hus; senere har han erklæret ikke at turde benægte at have passeret Stien fra Landevejen, men har samtidig gjort gældende, at han i saa Fald straks er vendt om uden at have været inde i Skoven.

Smed Kasmus Larsen af Kraghave, hvis Smedie ligger noget nordligere end Gartner Jensens Hus, har edelig forklaret, at han en Dag i Tiden fra den 14de til den 17de December forrige Aar — vist nok den 14de lidt efter Middag — saa Tiltalte passere fra Landevejen ind til Bangsebo Skov ad en forbi hans Smedie førende Vej, og at han da gik ud paa denne Vej, og sammen med den neden for nævnte Smedesvend Jørgensen saa Tiltalte gaa ned ad en i den vestlige Udkant af Skoven langs med Kraghave By gaende Skovvej, til

hvilken der er Adgang fra den af Tiltaltes Søn og Gartner Jensen beboede Ejendom, og fra hvilken der blandt andet er Adgang til Landevejen ad fornævnte forbi Slagter Johansens Hus førende Sti.

Smedesvend Rasmus Jørgensen af Kraghave har edelig forklaret, at han en Dag i December f. A., efter at Tyveriet hos Gartner Jensen var begaaet, vistnok den 14de, men i alt Fald samme Dag, da hans Principal, fornævnte Smed Rasmus Larsen, saa Tiltalte gaa ind i Bangsebro Skov, kommende fra Skoven mødte Tiltalte og saa denne gaa ind i Skoven, og at han sammen med Smed Larsen derefter saa Tiltalte fortsætte sin Gang ad Skovvejen.

Tiltalte har benægtet i de nærmeste Dage efter det hos Gartner Jensen begaaede Tyveri at have været inde i Bangsebro Skov, uden for saa vidt han mulig har været inde i den op til hans Søns Ejendom stødende Del af Skoven for at forrette sin Nødtørft. Men ved de anførte Vidneforklaringer findes det godtgjort, at Tiltalte ogsaa har været i en anden Del af Skoven og er gaaet ind i Skoven ad en anden Vej end den nærmeste, nemlig den omtalte Laage fra hans Søns Ejendom. Det saaledes oplyste om Tiltaltes Tilstedeværelse i Skoven findes, saa meget mere som Tiltalte har søgt at lægge Skjul derpaa, at tyde paa, at det er ham, som i Skoven har skjult den fra Gartner Jensen bortkomne Blikkasse.

Ved de oven anførte under Sagen oplyste Omstændigheder findes det, naar yderligere henses til, at de af Tiltalte under Sagen afgivne Forklaringer for en stor Del har været tilbageholdende, vakkende og usande, samt til, at han tidligere mod sin Benægtelse er straffet for Tyveri, at være tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har begaaet det ham paasigtede Tyveri. Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med en Straf, som efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter samme Lovbestemmelse er ikendt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at forandre, hvorhos den Tiltalte ved Dommen paalagte Erstatning af 210 Kr. til Gartner Peder Jensen maa bortfalde, da Jensen har frafaldet sin i Sagen nedlagte Erstatningspaastand.

Færdig fra Trykkeriet den 28 December 1905.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 37.

Torsdag den 21 December.

Nr. 172. Postmester **C. Hagen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Finansministeren paa Statskassens Vegne
(den konstituerede Kammeradvokat)

betræffende Fastsættelsen af det Appellanten tilkommende Alderstillæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1904: De Indstævnte, Finansministeren paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Postmester C. Hagen af Hellebæk, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Følge Forholdets Natur, og da Lov 23 Maj 1902 ikke indeholder nogen modsat Bestemmelse, maa den Tjenestealder, der efter Lov 12 April 1889 § 3 retlig tilkom Appellanten paa det Tidspunkt, da først nævnte Lov traadte i Kraft, være bleven bevaret af ham under den nye Lovs Herredømme, hvad navnlig heller ikke Bestemmelsen i Lov 26 Marts 1870 § 11, sidste Stykke, er til Hinder for at antage. Som Følge heraf maa Appellanten have Krav paa det af ham paastaaede yderligere Alderstillæg af 200 Kroner. Indstævnte vil derfor være at dømme til at betale dette Beløb med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve, hvorhos det Appellantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Finansministeren paa Statskassens Vegne, bør til Appellanten, Postmester C. Hagen,

betale 200 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 16 Januar 1904, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Citanten, Postmester C. Hagen af Hellebæk, har under nærværende Sag anbragt, at det, efter at det ved Lønningslov for Postvæsenet af 23de Maj 1902 § 4 a var blevet bestemt, at der vilde være at tilstaa de i Postvæsenets 4de Lønningsklasse ansatte et Alderstillæg af 200 Kroner for hvert 4 Aars Tjeneste i Klassen, dog ikke over 800 Kr., ved Skrivelse af 26 August 1902 fra Generaldirektoratet for Post- og Befordringsvæsenet blev meddelt Citanten, hvis Embede, hvad der er uomtvistet, hører til Postvæsenets 4de Lønningsklasse, at der i Følge denne Lov tilkom ham i Alderstillæg 600 Kr. aarlig fra 1 September 1902, paa hvilken Dag Loven traadte i Kraft, men at de Alderstillæg, der vare udbetalte ham, forinden oven nævnte Lønningslov traadte i Kraft, nemlig i Henhold til den tidligere Lønningslov af 12 April 1889 § 3, allerede den 1 Juli 1901 — hvad der ogsaa er uomtvistet — beløb sig til 300 Kr., nemlig 100 Kr. for hvert 5 Aars Tjeneste i paagældende 4de Klasse, og Citanten saaledes da havde opnaaet en Tjenestealder af 15 Aar i Klassen.

Idet Citanten gør gældende, at da han saaledes allerede fra 1ste Juli 1902 havde 16 Aars Tjenestealder, maatte der i ethvert Tilfælde fra 1 September 1902 tilkomme ham 4 Alderstillæg, paaستاar han under nærværende Sag de Indstævnte, Finansministeren paa Statskassens Vegne, tilpligtede at betale ham et saadant 4de Alderstillæg for Aaret fra 1 September 1902 til 1 September 1903 med 200 Kroner tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 16de Januar 1904, og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paaستا sig frifundne og Sagens Omkostninger paa lagt Citanten, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat, der har givet Møde for de Indstævnte.

Til Støtte herfor have de henvist til, at de Citanten efter Lønningsloven af 12 April 1889 tillagte Alderstillæg skyldes den i Slutningen af bemeldte Lovs § 3 indeholdte Bestemmelse om, at Tjenestealderen for de under 4de Lønningsklasse hørende Bestillingsmænd regnes fra deres Ansættelse under Post- og Telegrafvæsenet, hvilken for Citantens Vedkommende fandt Sted i 1886, men at en tilsvarende Bestemmelse ikke findes i Lønningsloven af 23 Maj 1902, og at allerede denne Omstændighed maa udelukke Citanten fra at drage Fordel af den i den ældre Lov indeholdte Regel om, at hans Tjenesteaar, inden han indtraadte i 4de Lønningsklasse — hvilket først skete ved den først nævnte Lønningslovs Ikrafttræden den 1 Oktober 1889 — medregnedes ved Beregningen af hans Alderstillæg.

De Indstævnte have derhos henvist til Reglen i Lov af 26 Marts

Viborg Landsoverrets Dom af 10de April 1905: Citanten, Kaptajn C. E. Hansen som Fører af Dampskibet »Assistent«, bør til Indstævnte, Kaptajn O. Møller, betale 500 Kroner tillige med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra den 4 Oktober 1903, indtil Betaling sker, men bør i øvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Kaptajn O. Møller, til Indstævnte, Kaptajn C. E. Hansen, med 400 Kroner. Saa betaler og Appellanten til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Efter at der den 3 Oktober 1903 Kl. 4³/₄ om Morgenen ca. 4 Kvartmil Øst-Sydøst for Øen Hjelmten havde fundet et Sammenstød Sted mellem Skonnerten »Ingrid« af Donsø i Sverrig, 33,49 Tons Netto, der ejedes af og blev ført af Indstævnte, Kaptajn O. Møller, samme Steds, og Dampskibet »Assistent« af Amsterdam, 38,85 Tons, hvilket Sammenstød havde til Følge, at Skonnerten sank, og efter at Indstævnte, der formerte i Anledning heraf at have Krav paa en Erstatning for Skib, Ladning og Fragt af i alt 13500 Kr., under samme Dato havde ladet foretage en Arrestforretning, hvorunder der til Sikkerhed for bemeldte Erstatningskrav og de med Forretningen forbundne Omkostninger dekretedes Arrest i Dampskibet »Assistent«, har Indstævnte under nærværende Sag efter Stævning af 4 Oktober 1903 i 1ste Instans ved Grenaa Købstads Soret søgt Citanten, Kaptajn C. E. Hansen, som Fører af bemeldte Dampskib, og den af Indstævnte, med hvis Samtykke den dekretede Arrest senere er bleven hævet mod derfor af Citanten stillet Sikkerhed, nedlagte Paastand gaar ud paa, at Citanten tilpligtes at betale ham dels en Erstatning af 13500 Kr., subsidiært 11450 Kr. 12 Øre, eller et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, dels de med Arrestforretningen forbundne Omkostninger til Beløb 145 Kr. 73 Øre tillige med Renter af de tilkendte Beløb, 5 pCt. p. a., fra Stævningens Dato, indtil Betaling sker, samt at Citanten dømmes til at høre det Indstævnte tilkendte Beløb anerkendt som Søpantefordring. Ved Sørettens Dom er Citanten i sin nævnte Egenskab af Fører for Damp-

skibet »Assistent« tilpligtet at betale Indstævnte 11450 Kr. 12 Øre med Renter heraf som paastaet samt at godtgøre ham Arrestforrettningens Omkostninger med 145 Kr. 73 Øre, hvorimod der ved Dommen ikke er tillagt Indstævntes Krav den af ham paastaede Anerkendelse som Søpantefordring. Sagen — der under en tidligere iværksat Appel har været indanket for Overretten, ved hvis Dom af 17de Oktober f. A. den imidlertid paa Grund af Mangler ved Indstævningen blev afvist ex officio — er nu af Citanten ved Stævning af samme Dato paa ny indanket her for Retten, hvor han, ligesom i 1ste Instans, har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og derhos har nedlagt forskellige subsidiaire Paastande. Indstævnte har ihke givet Møde for Overretten.

Af den til Oplysning om de nærmere Omstændigheder ved det skete Sammenstød optagne Søforklaring fremgaar det bl. a., at Skonnerten »Ingrid«, hvis Besætning foruden af Indstævnte bestod af dennes tre Sønner, nemlig Styrmand Gustav Akselius Møller, Matros Carl Oscar Møller og Kok Møller Olafsen, ved den paagældende Lejlighed var paa Rejse fra Gøteborg til Kiel med en Ladning af 80 Tons hugne Brosten. Da Sammenstødet skete, var Vinden vestlig, næsten Storm, og Strømmen nordgaaende; »Ingrid« sejlede i Retning Sydvest til Syd, medens »Assistent«, hvis Besætning foruden af Citanten bestod af Bedstemand Niels C. Nielsen samt Maskinmesteren og en Fyrbøder, og som var paa Vejen fra Vejle til Struer for at hente en Muddermaskine, havde Kurs i Retningen Nord til Øst. Ved Paa-sejlingen blev »Ingrid«, der styredes af Indstævnte, og fra hvis Dæk desuden hans to Sønner, fornævnte Styrmand G. A. Møller og Matros C. O. Møller, holdt Udkig, medens Kok Olafsen var nede og sov, ramt af »Assistent« paa Bagbords Bov mellem Fokkerøstet og Kranbjælken, hvorved der tilføjedes »Ingrid« en Læk paa omtrent $1\frac{1}{2}$ Fods Længde. Straks efter Sammenstødet sprang Indstævnte og hans tre Sønner, der frygtede for, at Skonnerten straks vilde synke, om Bord i »Assistent« uden forinden at gøre noget Forsøg paa at konstatere Skadens Omfang, ligesom de undlod at pejle Pumperne eller at foretage andre Foranstaltninger for at forvisse sig om, at »Ingrid« var tæt, idet der efter deres Skøn ikke var Tid dertil.

Citanten, der imidlertid skønnede, at »Ingrid« efter Kollisionen ikke laa lavere end før, opfordrede dem til at gaa med ham om Bord i samme for at undersøge Lækken og se, om denne ikke kunde stoppes og Fartøjet reddes, men baade Indstævnte og hans Sønner vægrede sig herved af Frygt for at drukne. Citanten gik derfor alene om Bord i »Ingrid«, hvor han efter et Forsøg med noget Tøj, som han fandt om Bord, at stoppe Lækken, hvilket dog ikke lykkedes ham, vendte Skonnerten, der efter Sammenstødet havde drejet sig, og forsøgte at sejle den til Grenaa. Efter at have sejlet i en $\frac{1}{2}$ Time à 3 Kvarter gik han atter om Bord i »Assistent«, hvor han søgte at formaa Indstævnte og hans Sønner til at komme om Bord i »Ingrid« for at hjælpe ham med at tætte Lækken og pumpe Skibet. De vægrede sig imidlertid fremdeles herved, hvorfor Citanten atter gik alene om Bord i »Ingrid«, og da denne igen havde drejet sig, vendte han den paa ny; men efter at han havde sejlet i et Kvarters Tid, indsaa han, da Skonnerten sank mere og mere, og han ikke var i Besiddelse af Red-

skaber eller Materiale til at udbedre Lækken, idet alle Skabe i »Ingrid« var aflaaede, samt da han ikke havde Mandskab til at betjene Pumpe, at videre Bestræbelser for at redde Skibet var unyttige, og vendte derpaa paa ny tilbage til »Assistent«. Ca. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ om Morgenen sank Skonnerten paa 12 Favne Vand, efter at en af dens Besætning forinden havde været om Bord paa samme og reddet nogle af Skibets Papirer.

Indstævntes Udsagn under den optagne Søforklaring gaar bl. a. ud paa, at de, da det var sigtbart Vejr, i længere Tid før Sammenstødet fra »Ingrid« havde set »Assistent«s Toplanterne. Derimod saa de, som Indstævnte oprindeligt har forklaret, ikke Sidelanterne, førend de lige kort før Sammenstødet saa Damperens grønne Lanterne. Denne Forklaring har Indstævnte dog senere ændret derhen, at han saa »Assistent«s grønne Lanterne ca. 10 Minutter før Sammenstødet. Indstævnte har derhos udsagt, at hans egne Lanterne var i Orden i Sammenstødsøjeblikket, at de fra »Ingrid«s Side søgte at hindre Kollisionen ved at raabe til Damperen, men at de i øvrigt indskrænkede sig til at holde deres Kurs. Styrmand G. A. Møller har bl. a. forklaret, at de fra Skonnerten holdt godt Udkig, og at de i nogen Afstand saa Damperens Toplanterne, men derimod ingen af Sidelanterne, førend de pludseligt saa den grønne Lanterne. Saa vel han som Matros C. O. Møller sprang da straks frem og overbeviste sig om, at deres egne Lanterne var i Orden, og straks derpaa skete Sammenstødet. I Overensstemmelse hermed har Matros C. O. Møller forklaret, at de ikke saa Damperens Sidelanter, førend de et Øjeblik før Sammenstødet saa den grønne Lanterne.

Den af Citanten afgivne Forklaring gaar bl. a. ud paa, at Bedstemand Nielsen — der havde haft Tilladelse til at gaa til Køjs, og som omtrent $\frac{1}{2}$ Time før Sammenstødet atter kom op og tog Roret, hvorpaa Citanten satte sig hen i Læ ved Kedelkassen, hvor han, der havde været paa Dækket fra Kl. 9 den foregaaende Aften, vilde hvile sig, men hvorfra han intet kunde se — først saa »Ingrid«, da de var ca. 70 Alen fra samme, at Nielsen da varskoede Citanten, som straks tog Roret og lagde dette haardt Bagbord samtidig med, at han lod Maskinen bakke af fuld Kraft, uden at det dog lykkedes at hindre Sammenstødet, som fandt Sted i Løbet af et Par Minutter, samt at Vejret var tykt med Regnbyger, hvoraf en faldt i Sammenstødsøjeblikket, og saaledes ikke rigtig sigtbart, men at Citanten dog under Sammenstødet kunde se Hjelmens Fyr, og at de tidligere havde set Lysbøjen paa Moselgrund.

Bedstemand Nielsen har forklaret, at han opdagede »Ingrid«s røde Lanterne, da »Assistent« var ca. 300 Fod fra Skonnerten. Idet han med Hensyn til denne Afstandsangivelse dog har bemærket, at han ikke har kunnet opgive den ganske nøjagtigt, samt at »Assistent« nok havde tilbagelagt et Stykke, inden Citanten kom til, har han yderligere udsagt, at Grunden til, at han, der holdt Udkig, medens Citanten hvilede sig, ikke saa »Ingrid«s røde Lanterne paa et tidligere Tidspunkt, var, dels at der herskede Regntykning, dels at bemeldte Lanterne ikke brændte ganske klart. Idet han dernæst, overensstemmende med Citantens Udsagn, har forklaret, at han straks tilkaldte denne, som uophødeligt greb Roret og lagde dette haardt Bagbord

samtidig med, at han lod Maskinen bakke af fuld Kraft, har han yderligere tilføjet, at han ikke selv straks lagde Roret Bagbord, fordi han antog, at »Assistent« med den Kurs, som den havde, kunde gaa forbi Skonnerten, og at Citanten havde paalagt ham at kalde paa ham, saa snart han saa noget.

Der foreligger nu ikke Oplysninger, hvorefter det i Strid med Indstævntes af Styrmandens og Matrosens Vidnesbyrd bestyrkede Forklaring vil kunne antages, at »Ingrid«s Lanterner ikke ved den ommeldte Lejlighed har været i behørig Orden. Paa den anden Side mangler der efter det oplyste tilstrækkelig Føje til at statuere, at der ikke fra »Assistent« har været holdt behørigt Udkig, men idet Formodningen i Følge Bedstemand Nielsens Udsagn og det i øvrigt foreliggende maa være for, at Sammenstødet kunde have været undgaaet, saafremt Nielsen straks efter sin Observation af »Ingrid«s røde Lanterne havde lagt Roret Bagbord, maa der under Hensyn til, at det paahviler Dampskibe under Omstændigheder som de foreliggende at gaa af Vejen for Sejlskibe, jfr. Anordning Nr. 4 af 22de Januar 1897, Artikel 20, og naar henses til, at »Ingrid« maa antages, overensstemmende med bemeldte Anordnings Artikel 21, at have holdt sin Kurs og sin Fart — selv bortset fra, at Citanten under Søforklaringen har erkendt, at han er Skyld i det indtrufne Sammenstød — gaas ud fra, at dette maa lægges Dampskibet »Assistent« til Last, og den af Citanten principalt nedlagte Paastand om fuldstændig Frifindelse vil saaledes ikke kunne tages til Følge.

Idet det imidlertid efter samtlige foreliggende Oplysninger og navnlig under Hensyn til, at »Ingrid« trods Beskaffenheden af sin Last holdt sig flydende i ca. 7 Kvarter efter Kollisionen, maa antages, at Skibet kunde have været reddet, saafremt Indstævnte og dets øvrige Besætning, i Stedet for at nægte at yde Citanten enhver Assistance, overensstemmende med hans gentagne Opfordringer havde været ham behjælpelig med at tætte den fremkomne Læk og betjene Skibets Pumper, vil, i Betragtning af den af Indstævnte saaledes udviste Forsømmelse af de ham som Skibsfører i Medfør af Sølovens § 43 paahvilende Pligter, Ansvar for Skonnertens fuldstændige Undergang ikke kunne paalægges Citanten, hvorimod det Citanten i Følge Sølovens § 220, 1ste Stykke, paahvilende Ansvar — saaledes som ogsaa af ham subsidiært gjort gældende — ikkun kan medføre en Forpligtelse for ham til at erstatte Indstævnte det Beløb, som en Reparation af den »Ingrid« ved Kollisionen tilføjede Lækage maatte antages at udgøre, hvilket Beløb af Citanten uimodsagt er anslaaet til højst 500 Kr.

Som Følge heraf, og idet der efter Omstændighederne ikke findes Føje til at tilkende Indstævnte de af ham paastaaede Arrestomkostninger — i hvilken Henseende han for det Tilfælde, at hans Paastand med Hensyn til Sagens Hovedgenstand ikke tages til Følge, ikke heller har nedlagt nogen subsidiær Paastand — samt da der allerede efter Sagens processuelle Stilling ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om helt eller delvist at tillægge Indstævntes Krav Anerkendelse som Søpantefordring, vil Citanten være at tilpligte at betale Indstævnte 500 Kroner tillige med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Søretsstævningens

Dato, den 4 Oktober 1903, indtil Betaling sker, hvorimod Citanten i øvrigt vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Det kan ikke billiges, at baade Indlæg og andre i 1ste Instans fremlagte Dokumenter i Strid med § 4 i Lov 19 December 1903 er sammenheftede med Underretsakten i Stedet for, at Indlægene burde have været samlede i et Hefte og de øvrige Dokumenter derimod vedlagte særskilt, samt at Akten ikke overensstemmende med Forskriften i Forordning 16de Januar 1828 § 8 er forsynet med Paategning om, hvornaar den er bestilt.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 313. Højesteretssagfører Liebe

contra

Frederikke Julie Skaarup (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 November 1905: Arrestantinden Frederikke Julie Skaarup bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Salomonsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun, der i alle Tilfældene har henvendt sig til de besvegne i bedragerisk Hensigt, være at anse efter Straffelovens § 251, og da det kan have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederikke Julie Skaarup til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Frederikke Julie Skaarup, der tiltales for Bedrageri, er født den 28de Oktober 1885 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 4de Oktober 1904 efter Straffelovens § 228 og Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 1 Juli 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestantinden overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestantinden har den 4de, 7de, og 16de September dette Aar formaaet Pigebørn i en Alder henholdsvis af 9, 13 og 10 Aar, som hun traf paa Gaden, til at betro sig i Bevaring kontante Beløb paa tilsammen 13 Kroner 90 Øre og en Pakke Borsyre af Værdi 10 Øre, og derefter svigagtig tilegnet sig de nævnte Pengebeløb og den nævnte Pakke.

Arrestantinden har i Dagene fra den 13de til den 15de samme Maaned i 6 Gange formaaet Børn og unge Mennesker i Alderen fra 13—17 Aar til, medens de udførte et opdigtet Ærinde for Arrestantinden, at betro sig i Bevaring kontante Beløb paa tilsammen 22 Kr. 56 Øre og forskellige Beklædningsgenstande m. m. af samlet Værdi 49 Kroner 75 Øre, med hvilke Penge og Genstande de paagældende fra forskellige Forretninger skulde indfinde sig paa forskellige af Arrestantinden i Forretningerne paa Skrømt opgivne Steder, og derefter svigagtig tilegnet sig de nævnte hende saaledes betroede Pengebeløb og Genstande.

Endelig har Arrestantinden den 16de samme Maaned formaaet en 14 Aars Bypige, som fra den Forretning, hvori hun var ansat, var fulgt med Arrestantinden for, mod Aflevering af $5\frac{1}{2}$ Krone, af sidst nævnte at modtage en Tikroneseddel, til at betro sig det nævnte Beløb, $5\frac{1}{2}$ Krone, ved et paa Skrømt fremsat Foregivende om, at Arrestantinden selv vilde indfinde sig i Forretningen med 10 Krone-sedlen, og derefter svigagtigt tilegnet sig det hende saaledes betroede Beløb.

I Henhold til det anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Tirsdag den 2 Januar.

Nr. 314. Højesterets-sagfører Rée

contra

Niels Andreasson, kaldet Efverberg (Def. Halkier),

der tiltales for Krænkelse af Blufærdigheden ved uterligt Forhold eller anden Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 16.

Næstved Købstads Ekstrarets Dom af 25 Juli 1905: Tiltalte, Arrestanten Niels Andreasson, kaldet Efverberg, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Mørup, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 November 1905: Arrestanten Niels Andreasson, kaldet Efverberg, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionen Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Leth og Overretssagfører Helweg-Larsen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke findes tilstrækkelig Grund til ved Straffens Bestemmelse at tage Hensyn til Straffelovens § 58, og i øvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Andreasson, kaldet Efverberg, til Højesterets-sagfører Rée og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Næstved Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Andreasson, kaldet Efverberg, aktioneret for Krænkelse af Blu-

færdigheden ved uterligt Forhold eller anden Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 16.

Den den 1ste Juni 1897 fødte Inger Verner Sørensen har under Sagen afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Lørdag den 20 Maj d. A. Kl. 1,41 skulde hun, der havde været paa Realskolen i Næstved, rejse til sit Hjem ved Sandved Station. Hun sad i en Kupé sammen med to noget ældre Drengene, da en Mandsperson, i hvem hun bestemt har genkendt Arrestanten, kom ind i Kupeen. Da de to Drengene nu gik ud, var hun alene med Arrestanten, og hun kørte alene med ham til Sandved. Efter at Billetteringen var foregaaet, forærede han hende en Ramme og vilde til Gengæld, at hun skulde kysse ham, hvad hun ikke vilde.

Arrestanten trak hende imidlertid til sig og kyssede hende paa Panden, og efter at de havde passeret Fodby Station, begyndte han at beføle hende uden paa Benklæderne mellem Benene og opfordrede hende til at tage dem ned, da det saa »gjorde meget bedre«. Da hun sagde Nej hertil, tog Arrestanten selv hendes Benklæder ned, gned med Fingeren og stak den »ind i hende«, hvilket gjorde ondt.

Hun skreg ikke af Frygt for Arrestanten, derimod sagde hun »Av«, men Arrestanten vedblev at gnide med Fingeren. Ved Hyllinge Station smøgede han hendes Benklæder op, men efter at denne Station var passeret, tog han dem paa ny ned og bar sig ad som før beskrevet samt opfordrede hende til at »knappe hans Benklæder op, til at finde hans« og til ikke at genere sig. Lidt før Sandved Station smøgede han hendes Benklæder op og forbød hende at omtale det passerede hjemme.

Fornævnte Piges Forældre, Købmand Verner Sørensen og Hustru Elise Marie Verner Sørensen, har edelig forklaret, at de var til Stede paa Sandved Station, da Toget kom, og at Inger da viste dem en Ramme, hun havde faaet af den Herre, hun havde rejst med. Faderen paalagde hende at sige Farvel til Giveren, men hun gjorde dette paa en for dem begge paafaldende genert Maade.

Fra Sandved Station gik Inger hjem med Faderen og nogle Smaa-piger, og efter hvad en af disse har forklaret, udtalte Inger da, at den Mand, hun havde rejst med, var saa grim. Efter at have spist gik Inger ned i Porten og gymnasticerede i et Trapez med en 7-aarig Veninde, Ebba, der har forklaret, at Inger, da hun ikke kunde sidde rigtig i Trapezen, fortalte, at den Mand, hun havde rejst med, havde stukket Fingeren op der, hvor hun skulde tisse, og sagt, at hun ogsaa kunde gøre det ved ham, men at hun ikke havde villet.

Tjenestepige Hansine Metine Hansen har fremdeles edelig forklaret, at Inger, da hun ved 10-Tiden skulde bades, ikke kunde sidde i Badekarret med Benene udstrakte, som hun plejede, men at hun i Stedet for lagde sig paa Knæ. Hun vilde først ikke sige til Tjenestepigen, hvoraf det kom, men fortalte dog snart, at den Herre, hun havde rejst med, havde kysset hende og ladet hende tage sine Benklæder ned, samt at han havde taget hende med Fingeren op der, hvor hun skulde tisse, saa at hun havde gaaet og holdt sig hele Eftermiddagen, fordi det smertede, naar hun lod Vandet. Overfor Forældrene afgav Inger derpaa en omstændelig Forklaring, som ganske stemmer med den af hende senere i Retten afgivne.

Forældrene undersøgte straks Barnet og saa, at hun var rød og hudløs i stor Udstrækning paa Kønssdelene. Inger fortalte derhos, at hun havde maattet holde Vandet, fordi det smertede hende, naar Vandet gik fra hende, og da Moderen fik hende til at lade Vandet, sagde hun, at det var, ligesom det skoldede hende.

Ved den af Læge Jespersen den 21 Maj d. A. foretagne Undersøgelse fandtes nogen Irritation af Slimhinden omkring Indgangen til Skeden samt en enkelt ganske fin ubetydelig blødende Rift eller Rids af Huden mellem de store og smaa Skamlæber af næppe mere end $\frac{1}{2}$ Centimeters Længde. Hymens Tilstand var tvivlsom. Indgangen til Skeden mulig noget udvidet, men i al Fald kun i ringe Grad. Indgangen til Skeden kunde ved læmpelig at trække Delene fra hinanden udvides til en Aabning af en Ærts Størrelse. Denne Læge har derhos under Sagen forklaret, at den Behandling, som Inger vil have været Genstand for, meget vel kan have haft til Følge, at det generede hende at sætte sig i Trapezen og sidde ned i Badekarret, samt at Vandladningen smertede hende.

Det er endelig oplyst, at Inger intet fejlede, da hun Lørdag Morgen rejste til Skolen i Næstved, at hun har været i Skolen fra kort efter Togets Ankomst til Næstved og til kort før dets Afgang fra Næstved, og at hun under Opholdet i Skolen stadig har været under Opsyn.

Arrestanten har vedholdende nægtet at have behandlet Inger paa den af hende forklarede uterlige Maade. Han har indrømmet at have kørt i Kupé med hende fra Næstved til Sandved, at have talt med hende og givet hende en Ramme, og at han har været alene med hende en Del af Turen.

Han har imidlertid gjort gældende, at der fra Næstved var med en ung Herre, som steg ud den første Station fra Næstved. Ligesom denne sidste Forklaring efter den af vedkommende Konduktør afgivne Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger maa anses for bevidst usand, saaledes maa det antages, at det ogsaa er mod bedre Vidende, naar Arrestanten ved sin Anholdelse i Svendborg, og da han foreholdtes Sigtelsen for den 20 Maj at have udvist det omhandlede uterlige Forhold, har forklaret, at han allerede den 19de, Store Bededag, ankom til Svendborg.

Derimod har Inger fra Skolen det bedste Vidnesbyrd for at være en sanddru, opvakt, stilfærdig Pige, der ikke kunde tænkes at opdigte en Oplevelse som den her omhandlede, ligesom hendes Moder har forklaret, at hun gerne bliver tavs, naar noget gaar hende imod.

Efter samtlige saaledes foreliggende Oplysninger maa det anses godtgjort, at Arrestanten har behandlet Inger paa den oven nævnte uterlige Maade.

Arrestanten er født den 27 Juni 1844 i Sverrig og tidligere anset bl. a. ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 28 Januar 1886 efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 3 Aar. Han er derefter gentagne Gange dømt navnlig for Løsgænger og Betleri, og senest anset i Følge Hammerum Herreds Politirets Dom af 23 November 1903 efter Lov 15 Maj 1875 § 3, jfr. § 22, med en Bøde til Politikassen af 10 Kr.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han efter

Straffelovens § 176, jfr. § 173, være at anse med en Straf, der, under Hensyn til Straffelovens § 58, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, er anset med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, være at forandre.

Onsdag den 3 Januar.

Nr. 308.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Theodor Marius Andreas Bendt Petersen

(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1905: Arrestanterne Theodor Marius Andreas Bendt Petersen og Arnold Karl Kristian Jensen bør straffes, Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Olsen og Christensen, 15 Kr. til hver, samt til Sagfører Nors af Ribe 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Theodor Marius Andreas Bendt Petersens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssagførererne Lunn og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Theodor Marius Andreas Bendt Petersen og Arnold Karl Kristian Jensen for Tyveri.

Arrestanten Petersen er født den 9de Maj 1879 og anset bl. a.: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Januar 1897 efter Straffelovens § 228, kfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 18 Marts 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 25de Februar 1902 efter Straffelovens §§ 100, 108, 2det Stk., 203, 230, 1ste og 2det Stk., samt i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved Højesterets Dom af 28 Juni 1904 efter Straffelovens § 100 og § 101 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Der har derhos i Aarene 1900, 1901, 1903 og 1904 ved forskellige af Rettens Kriminalkamre 6 Gange været indledet Undersøgelser mod Arrestanten for Tyveri, men de paagældende Sager er bleven sluttede af Mangel paa Bevis.

Arrestanten Jensen . . .

Sigtelsen mod Arrestanterne i nærværende Sag gaar ud paa, at Arrestanten Petersen Natten mellem den 24de og 25de Juli d. A. paa Gaden skal have frastjaalet Seminarist Niels Peter Knud Jørgensen et Ur med Kæde af samlet Værdi 12 Kroner, og at Arrestanten Jensen er meddelagtig i dette Tyveri.

I saa Henseende er følgende oplyst:

Fornævnte Seminarist Jørgensen og Opvarter Niels Keller har edelig forklaret, at de den paagældende Nat gik sammen paa Christianshavn. Ved Hjørnet af Torvegade og Prinsessegade havde Jørgensen, der bar et Ur i en Vestelomme med Kæden fastgjort til Lommens Linning med en Springfjeder, der ikke gik gennem Tøjet, Uret fremme for at se, hvad Klokken var, og Uret viste da 3,40. De gik derpaa ned ad Prinsessegade, og ud for Nr. 25 saa de et Enspænderkøretøj — hvorpaa foruden Arrestanterne befandt sig flere Mandspersoner samt en Kvinde — holde stille, hvorpaa nogle af Personerne forlod Køretøjet. Pludselig greb Arrestanten Petersen, der ogsaa var steget af Vognen, fat i Jørgensen og dansede rundt med ham, men slap ham lidt efter. Jørgensen indhentede Keller, der var gaaet lidt i Forvejen, men da Jørgensen efter at være gaaet en Snes Skridt ned ad Prinsessegade var kommet til Hjørnet af St. Annagade, mærkede han, at han ikke havde sit Ur. Da Jørgensen herefter ikke var i Tvivl om, at Arrestanten Petersen under Dansen havde stjaalet dette og Kæden fra ham, gik de begge tilbage og foreholdt ham Tyveriet, men Arrestanten nægtede sig skyldig, hvorhos han, efter Kellers Forklaring, tilbød at lade sig visitere. Begge Arrestanter satte sig derpaa op paa Vognen, der nu kørte ned ad Prinsessegade og om Hjørnet mod St. Annagade ind imod Byen. Jørgensen og Keller skyndte sig ned ad Prinsessegade og videre ad Torvegade for muligvis at stoppe Køretøjet ved Knippelsbro.

Det var den Gang lyst.

Paa Vejen til Vildersgade fik de fat i en uniformeret Politibetjent, og de saa nu Køretøjet komme fra St. Annagade ned ad Vildersgade. De skyndte sig hen imod det, men et lille Stykke fra Hjørnet af St. Annagade saa Keller Arrestanterne stige af Vognen, og han og Jørgen-

sen saa dem derpaa gaa langs Husrækken paa den nærmest mod Byen vendende Side af Vildersgade til St. Annagade og dreje til venstre om Hjørnet. Jørgensen og Keller, der havde faaet yderligere Politiasistance, fik derpaa Arrestanterne paagrebne i St. Annagade.

Cigarmager Arnold Nielsen har ligeledes edelig forklaret, at han, der havde lejet det paagældende Køretøj paa Lyngbyvejen, og som den paagældende Nat sammen med 4 Mandspersoner og en Kvinde kom kørende gennem Byen paa Vej til Christianshavn, paa Kongens Nytorv efter Anmodning tog Arrestanterne op paa Vognen, at han holdt i Prinsessegade for at sætte det oprindelige Selskab af, at han saa Arrestanten Petersen, der ligesom Arrestanten Jensen var steget af Vognen, danse med et ungt Menneske, der vilde gaa forbi, at han, der vilde køre ud til Lyngbyvejen for at aflevere Hest og Vogn, hvad han meddelte Arrestanterne, nu af disse, der havde sat sig op paa Vognen igen, blev spurgt, om han vilde køre ned ad St. Annagade, hvad han gik ind paa, og at han, da han var drejet om Hjørnet af St. Annagade ned ad Vildersgade for ad denne Gade og Torvegade at naa Knippelsbro, mærkede, at Arrestanterne, uden at sige noget derom til ham, var ved at stige af Vognen, hvorfor han holdt stille og vendte sig om. Han saa da, at Arrestanten Jensen tog noget under Maatten i Vognen og stak det i Lommen. Han, der havde set, at der i Vildersgade kom en uniformeret Betjent og med ham de to unge Mænd, der i Prinsessegade havde beskyldt Arrestanten Petersen for Tyveri, gik ud fra, at Arrestanterne ogsaa havde bemærket dette, og at det var derfor, at de stod af Vognen, ligesom han ogsaa gik ud fra, at det var det stjaalne Ur, som Arrestanten Jensen stak i Lommen.

Skraldemandsmedhjælper Christian Andersen indleverede den 25de Juli dette Aar paa Station 4 et Ur, mærket indvendig i Kapslen: »Flidsbelønning fra Skolen til Niels Jørgensen, 1898«, med vedhængende Sølvkæde — hvilke Genstande fornævnte Seminarist Jørgensen har genkendt som de ham den foregaaende Nat frastjaalne — og har Christian Andersen edelig forklaret, at han samme Dags Morgen omtrent Klokken 6, da han i sin Bestillings Medfør skulde ind i Ejendommen Vildersgade 43, som er det næst sidste Sted fra St. Annagade paa den Byen nærmeste Side, og bøjede sig ned for at fratage Skyderen, der bandt den da aflaaede Port for nedden, fandt Ur og Kæde liggende i Krogen ved Afviserstenen, saaledes at de ikke faldt i Øjnene udvendig fra, men dog let kunde anbringes eller tages ude fra.

Arrestanterne har erkendt, at de har været med paa det foran omhandlede Køretøj paa Turen til Prinsessegade, og at de ligeledes denne Gang alene kørte med Cigarmager Nielsen, da han vilde køre tilbage. De har ligeledes erkendt, at Arrestanten Petersen i Prinsessegade dansede med Seminarist Jørgensen. Ingen af Arrestanterne har derimod villet erkende at have noget som helst med det dem paasigtede Tyveri at gøre, og Jensen har specielt nægtet at have taget noget under Maatten i Vognen, ligesom ingen af dem har villet kunne oplyse noget om, hvorledes Seminarist Jørgensens Ur og Kæde er blevet anbragt ved den fornævnte Port i Vildersgade.

De har i øvrigt givet tilbageholdende, vakkende eller intet sigende og til Dels indbyrdes ganske modsigende Forklaringer om deres hele Forhold ved den paagældende Lejlighed, og ganske særlig om Grunden til, at de steg af Vognen i Vildersgade, en Adfærd, hvortil de ikke har kunnet anføre nogen som helst rimelig Grund, idet Arrestanten Petersens Forklaring om, at det skete efter Cigarmager Nielsens Opfordring, er i bestemt Strid baade med Nielsens og Arrestanten Jensens Forklaring.

Naar nu henses til, at Arrestanterne paaviselig har afgivet løgnagtige Forklaringer under Sagen, idet de bl. a. først nægtede at kende Personerne paa Vognen, men senere maatte erkende, at flere af disse, der ligesom Arrestanterne er straffede Personer, var dem velbekendte, samt under Hensyn til, at Arrestanternes Fortid taler stærkt imod dem, findes der ved de af de oftnævnte Vidner afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, uanset Arrestanternes Benægtelse, at være ført et efter Omstændigheder tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten Petersen under Dansen med Seminarist Jørgensen har frastjaalet denne Ur og Kæde, og at han ved Arrestanten Jensens Hjælp har søgt at bringe det stjaalne i Sikkerhed, og han vil følgelig være at dømme for Tyveri.

Hvad Arrestanten Jensen angaar, maa det paa samme Maade anses godtgjort, at han har bistaaet Arrestanten Petersen med at forfølge det stjaalne, som han, der under Dansen opholdt sig i Nærheden af Arrestanten Petersen, maa antages at have modtaget af denne, inden Petersen tilbød at lade sig visitere, og derpaa forstukket under Maatten i Vognen, fremtaget herfra, da han saa, at de blev forfulgte, og derpaa i Forening med Arrestanten Petersen gemt i den omtalte Port i Vildersgade, der er i umiddelbar Nærhed af det Sted, hvor Arrestanterne — der paa Turen fra Prinsessegade havde været alene paa Vognen med Cigarmager Nielsen, der var Kusk — steg af. Da det imidlertid ikke har kunnet oplyses, om Tyveriet er begaaet efter forudgaaet Aftale mellem Arrestanterne, vil Arrestanten Jensen kun kunne straffes for Hæleri.

I Henhold til det foranstaaende vil Arrestanterne være at anse, Petersen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Jensen i Medfør af sammes § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne Petersen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Jensen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 11 Januar 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 38.

Mandag den 8 Januar.

Nr. 77.   **Vordingborg Kommune (Lunn)**

contra

Købmand Charles Stecher (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Erstatning for en Skade, som han paastaar at være tilføjet hans Ejendom ved Udførelsen af et af Byraadet foranstaltet Kloakanlæg.

Vordingborg Købstads og søndre Birks ordinære Rets Dom af 9de December 1902: De Indstævnte, Vordingborg Kommune ved dens Byraads Formand, Borgmester Kampmann, bør til Citanten, Købmand C. Stecher, Vordingborg, betale 4500 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 9 Februar 1900 og 910 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 8 Marts 1901, alt indtil Betaling sker, og i Sagsomkostninger 200 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1904: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betale Appellanterne, Vordingborg Kommune, til Appelandstævnte, Købmand C. Stecher af Vordingborg, med 100 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Kristjansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 6te Juni dette Aar fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ere uden Betydning for Sagens Afgørelse, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Vordingborg Kommune, til Indstævnte, Købmand C. Stecher, med 800 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende fra Vordingborg Købstads ordinære Ret her for Retten indankede Sag paastod i 1ste Instans, hvor Sagen procederedes efter Hoved- og Kontinuationsstævning, Appelindstævnte, Købmand C. Stecher af Vordingborg — under Anbringende af, at der ved en af Appellanterne, Vordingborg Kommune, i Sommeren 1899 foranstaltet Nedlæggelse af Kloakledning i bemeldte Købstad fra Københavnsvejen tværs over Algade til Graven omkring Vordingborg Slotsruiner langs med den Appelindstævnte tilhørende Ejendom Matr. Nr. 49, 50 og 48 b af fornævnte Købstads Algade, hvilken Ejendom er beliggende paa Hjørnet af Københavnsvejen og Karolinesti, var paaført denne Ejendom betydelige Beskadigelser — under Hovedsagen paa Grundlag af en før sammes Anlæg optagen Syns- og Skønsforretning Appellanterne tilpligtede at betale i Erstatning herfor 4500 Kr., subsidiært efter Rettens Skøn, dog ikke under 1500 Kr., med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 9de Februar 1900 og Sagens Omkostninger. Efter at der den 2 Februar 1901 var optaget en Oversyns- og Skønsforretning, paastod Appelindstævnte efter Kontinuationsstævning Appellanterne tilpligtede at betale yderligere dels 460 Kr., udgørende Differencen mellem de efter Oversyns- og Skønsforretningen nødvendige Omkostninger ved Nedrivning og Genopførelse af en Del af den paa-gældende Ejendom og Maksimum, 4500 Kr., af, hvad efter Undersyns- og Skønsforretningen Ejendommens Værdi var forringet ved det anførte Forhold, dels 612 Kr. 50 Øre i Lejetab, altsaa i alt 1072 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontinuationsforligsklagens Dato den 8 Marts 1901 og Kontinuationssagens Omkostninger. Appelindstævntes samlede Paastand gik herefter ud paa, at Appellanterne tilpligtedes at betale 5572 Kr. 50 Øre med Renter af 4500 Kr. og af 1072 Kr. 50 Øre fra de respektive Forligsklagers Datoer samt Sagens Omkostninger. Appellanterne, der paastod sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger, blev ved oven nævnte Rets Dom af 9 December 1902 — idet Erstatningen sattes til 4960 Kr. og Godtgørelse for Lejetab til 450 Kr. — dømte til at betale Appelindstævnte 4500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 9 Februar 1900 og 910 Kr. med lige Renter heraf fra 8 Marts 1901 samt Sagens Omkostninger med 200 Kr. Her for Retten har Appellanterne gentaget deres for Underretten nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte procederer til Underretsdømmens Stadfæstelse, hvorhos begge Parter har paastaet sig tillagt Appellens Omkostninger.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer samt det i øvrigt foreliggende maa bl. a. følgende anses oplyst: Til den paagældende Bygning, der blev opført i 1874, var benyttet gode Materialier; Grunden var lagt af Kampesten og behandlet med et Firmandsstempel, idet der navnlig paa et Sted, hvor der i Bunden, der i øvrigt var leragtig, var et Flydesandslag, blev nedlagt Sten i Læsseveis og stemplet som nævnt. Ved den i Anledning af det nævnte Kloakanlæg i August 1899 foretagne Grundudgravning, der foregik i en Afstand fra Appellindstævntes Bygning af paa den ene Side ca. 6—12 Alen og paa den anden Side ca. 4—7 Alen i forskellig Dybde mellem 16 Fod og godt 9 Fod og havde en Bredde foroven af ca. 2 Alen og forneden af ca. 1 Alen, blev en stor Del af den opgravede Sten- og Jordmasse — efter flere Vidners Forklaring ca. Halvparten eller mere — i en Højde, der gik til $1\frac{1}{2}$ —2 Alen, lagt ind paa Grunden mod Appellindstævntes Ejendom. Jorden fra de sidste $1\frac{1}{2}$ Alen i Dybden blev kastet op paa det umiddelbart foran nedlagte Kloakrør, og Udgravningen blev afstivet, efter Haanden som den førtes i Dybden, idet der, da man var naaet ca. 2 Alen ned, blev nedrammet almindelige Stilladsbræder med indbyrdes Afstand af fra $\frac{1}{2}$ til 1 Alen og med Tværstivere af friske Granstammer 3—4 i Dybden og 1 paa Længden for hver 2 Bræder. Denne Afstivning blev borttagen, efter Haanden som Jordpaafyldning paa ny fandt Sted. Før Udgravningen fandtes enkelte Revner i Bygningen, hvilke maa antages væsenligst at hidrøre fra de første Aar efter dennes Opførelse; under Kloakarbejdet og umiddelbart efter dets Udførelse viste der sig mange nye Revner, deriblandt enkelte meget store, strækende sig fra Gulv til Loft og førende gennem Murens Tykkelse, ligesom de ældre Revner udvidede sig. Under Arbejdet forskød ogsaa Fortovet umiddelbart ved Ejendommen sig og slog Revne.

I den oven omtalte Oversyns- og Skønsforretning — der er foretaget af 2 Arkitekter og 2 Muremestre — bemærkes det, at Bygnings Fundamenter maa siges at være forsvarlig udførte, ligesom at Bygningen i sin Tid maa have været forsvarlig og godt opført. I denne Forbindelse har de udmeldte Mænd erklæret at have undersøgt Fundamenterne ved at opgrave ved den nordøstlige Gavl — mod Karolinestien — idet de, da der er Kælder under hele den paagældende Del af Bygningen, anse det for givet, at Fundamenterne ligge i samme Forhold til Kældergulvet som paa det opgravede Sted. De undersøgte der Jordlagene ved Hjælp af en Jernstang fra Bunden af det udgravede Hul, og disse viste sig at være af fast Kampesten og »meget stemt«, idet det kun paa et Sted lykkedes at faa Jernstangen ned i ca. $1\frac{1}{2}$ Alens Dybde fra Bunden af det udgravede Hul, hvor man saa stødte paa absolut fast Grund. Ellers har de ikke undersøgt de Jordlag, hvorpaa Bygningen er opført, eller de Lag, hvorigennem Kloaken er gravet. Mændene forefandt følgende Beskædigelser: 1) Fortovet mod Gaden havde paa ca. 15 Alens Længde sænket sig mere og mindre, saa at det var gaaet $1\frac{1}{2}$ —2 Tommer fra Sokkelen, medens det inde ved Bygningen var sunket ca. 3 Tommer og ved Rendestenen 5—6 Tommer. Mændene skønne, at denne Sænkning af Fortovet absolut er foranlediget ved Kloakudgravningen og ikke havde været til Stede forinden, og antage, at den er foranlediget ved den stærke Belastning, det har været udsat for ved, at Størstedelen af den opgravede

Jord fra Kloakgrøften var kastet op til denne Side ind mod Bygningen.. 2) Bygningens Ydermure og Skillerum var revnede i betydelig Grad, og nogle ældre Revner havde aabnet sig. 3) Den nordøstlige Gavl havde slaaet et Par nye Revner, var gaaet ud af Retning og havde trukket den nærmeste Del af Bygningen med sig. 4) Bjælkelaget og Gulvene i Stueetagen havde sænket sig 3 Tommer i den nordøstlige Ende. 5) Gibsdækket paa Stueetagens Loft var ødelagt. Mændene har endvidere udtalt, at de er absolut enige om, at Kloakudgravningen er den eneste Aarsag til Beskadigelsen, idet de i saa Henseende særlig har fremhævet, at naar navnlig Bygningens nordøstlige Del forefandtes i høj Grad beskadiget og ligefrem knust, maa de anse det for utvivlsomt, at Grunden hertil ligger i Kloakarbejdet, idet Kloakgrøften er gravet saa dybt under Bygningens Fundamenter og i saa stor Nærhed af disse, at det Underlag, der tidligere havde baaret dem, i en væsenlig Grad er svækket, enten fordi der var sket et Udskred i skraa Retning fra deres Inderside til Kloakgrøftens Bund, eller ved, at denne Grøft helt havde gennemskaaret det bærende Lag, saa dette ligefrem var brudt. Mændene mene, at i begge Tilfælde vil Udskridningen fortsættes, saa at der endog vilde kunne blive Fare for Nedstyrtning af Bygningens nordøstlige Gavl og større eller mindre Stykker af Ydermuren, og de erklærede at finde Bestyrkelse for dette Resultat ved, at Beskadigelsen paa Ejendommen i flere Henseender havde forværret sig i de ca. 14 Dage, der ligger mellem et af dem afholdt forberedende Møde og Forretningens Afholdelse; navnlig forekommer det dem, at flere Revner var bleven større, ligesom der var fremkommet en ny Revne i den nordøstlige Gavl, hvorhos et Loft viste større Beskadigelse og flere Revner. Fremdeles erklære Mændene, at den voldte Skade enten helt kunde være undgaaet eller i væsenlig Grad være forringet, dersom den fornødne Forsigtighed ved Kloaknedlæggelsen var bleven udvist enten ved kun at grave kortere Stykker ad Gangen eller ved stærkere Afstivning af Grøften og navnlig ved at lade Afstivningen blive siddende enten helt eller saa længe som muligt, medens Grøften blev tilkastet, og Jorden omhyggelig faststampet deri i tynde Lag. I Forbindelse hermed har de paa Anledning særlig udtalt, at det maa anses for højst uforsigtigt, at Kloakgrøften paa Københavnsvejen og Hjørnet paa én Gang var gravet igennem forbi hele Bygningen, særlig da der var blød Underbund, og at der blev anbragt saa stor Del af den opkastede Jord ind mod Bygningen; de har endvidere udtalt som deres Mening, at den benyttede Afstivning af Kloakgrøften enten har været utilstrækkelig eller er taget for tidlig bort. De har derhos i denne Forbindelse — paa Forespørgsel, om det ikke ved passende Foranstaltninger fra Appelindstævntes Side havde været muligt under eller efter Kloakarbejdets Udførelse at hindre den fremadskridende Ødelæggelse af Ejendommen — erklæret, at Appelindstævnte, der ikke er bygningskyndig, efter deres Mening næppe kan have haft nogen Anelse om, at Kloakudgravningen kunde have nogen skadelig Indflydelse paa hans Ejendom, før Skaden viste sig, og det var for sent at tage præventive Forholdsregler. Idet Mændene endelig har erklæret, at den stærkest beskadigede Del var Ydermuren mod Københavnsvejen, der maatte siges at være forskudt saa meget, at der ikke var Sammenhæng mellem dens enkelte Dele, og at Beskadigelserne var saa

betydelige, at Bygningens nordøstlige Del var ubeboelig, formene de det nødvendigt at nedrive denne Del af Bygningen i en Udstrækning af 17 Alen mod Københavnsvejen og 15 $\frac{1}{2}$ Alen mod Gaard og Have samt at nedbryde den nordøstlige Gavl ligesom at optage Fundamenterne og nedlægge forsvarlige Fundamenter af Beton i en saa stor Dybde, at man er sikker paa, at de hvile paa fast Bund, og at Skredet eller Bruddet af de bærende Lag ikke atter kan gøre Skade. Til Nedrivning og Nyopførelse af Ejendommens nordøstlige Del vil der efter deres specificerede Opgørelse medgaa 4960 Kr., hvorefter Ejendommen i den angivne Udstrækning antages at ville være i samme Stand som før den tilføjede Beskadigelse. Lejeafgiften af en Lejlighed i Stueetagen, som maa henstaa ubeboet, anslaaes til 600 Kr. aarlig, og Lejeafgiften af en Kælderlejlighed, der ikke kan benyttes under Ombygningen, til 325 Kr. aarlig.

Til Støtte for deres Paastand har Appellanterne for det første anført, at da Amtsvejsinspektør Hansen, der af vedkommende Byraadsudvalg var antaget som teknisk Konsulent og havde Overledelsen af Kloakarbejdet, har erklæret, at han ikke havde fundet Anledning til at forlange yderligere Sikkerhedsforanstaltninger anvendt udover dem, Entreprenøren selv havde bragt i Anvendelse, og da den kompetente Myndighed saaledes har attesteret, at Arbejdet er forsvarlig udført, saa kan der ikke paahvile Kommunen noget Ansvar for den skete Skade, selv om det maatte anses for godtgjort, at den Maade, hvorpaa Kloakarbejdet er blevet udført, har været en væsentlig medvirkende Aarsag til den Skade, Huset har lidt, og der kan efter Appellanternes Paastand særlig ikke tillægges Oversyns- og Skønsmændenes Formening om, at Arbejdet ikke er forsvarligt udført, nogen Betydning overfor den nævnte, af den kompetente Myndighed afgivne Erklæring. Heri kan der imidlertid ikke gives Appellanterne Medhold, idet der savnes enhver Hjemmel til at tillægge den af Amtsvejsinspektøren afgivne Erklæring en saadan Betydning som af Appellanterne hævdedet.

Appellanterne benægte dernæst, at det er godtgjort, at Kloakudgravningen har medvirket til at hidføre den skete Skade, og særlig, at det er godtgjort, at den i væsentlig Grad har medvirket hertil. Efter deres Formening er Hovedaarsagen til den skete Skade snarere den, at Huset til Dels er opført paa de Sten, som i sin Tid blev nedstyrtede i det oven nævnte Parti Flydesand. En saadan Fundamentering er nemlig efter Appellanternes Formening meget daarlig, idet de i Flydesandet anbragte Sten meget let lade sig forskyde, og Appellanterne gør gældende, at det meget vel er muligt, at en saadan Forskydning — der atter maatte føre med sig, at Huset sank — er blevet hidført derved, at der i den meget tørre Sommer 1899 ikke var saa meget Vand, som der plejer at være i Flydesandet, saa at dettes Volumen derved blev formindsket og Ligevægtsforholdene forstyrrede.

Oversyns- og Skønsmændene har imidlertid, efter at have gjort sig bekendte med den mod den af dem afholdte Forretning fremkomne Kritik, i en her for Retten fremlagt udførlig Fremstilling — hvilken der er tillagt samme Betydning, som om den var beediget — fastholdt og delvis nærmere begrundet dennes Forsvarlighed og Rigtigheden af de ved samme naaede Resultater, bl. a. navnlig ogsaa med Hensyn til, at deres Undersøgelse har været tilstrækkelig til, at de kunde vide, at

Bygningens Fundering var omhyggelig udført og ført ned til fast Bund i tilstrækkelig Dybde under Jordlinien. De har endvidere paa given Foranledning udtalt, at to Stikledninger, der fra Kloakledningen blev ført ned til Bygningens Fundamenter, ligge saa højt i Jorden og paa saadanne Steder, at de ikke har haft nogen Indflydelse paa Bygningens Beskadigelse.

Ved de under Sagen tilvejebragte Oplysninger og særlig ved de af Oversyns- og Skønsmændene afgivne Erklæringer maa det imidlertid anses for godtgjort, at Huset har været godt fundamenteret, og at Hovedårsagen til den skete Skade er den Maade, hvorpaa Arbejdet er blevet udført, og at denne ikke har været forsvarlig. Og særlig maa det antages, at det har været uforsvarligt, at der er blevet kastet saa store Masser Jord op paa Grunden ind mod Appellindstævntes Ejendom som ovenfor nævnt, og at der ikke er anvendt en omhyggeligere Afstivning end den oven nævnte. Som Sagen herefter foreligger, maa Appellanterne være pligtige at erstatte Appellindstævnte den Skade, Huset har lidt som Følge af Kloakudgravningen. Hvad dennes Størrelse angaar, findes ogsaa den af Oversyns- og Skønsmændene foretagne Beregning om, hvad det vil koste at sætte Bygningen i samme Stand som før Beskadigelsen, og med Hensyn til Lejetabet at maatte lægges til Grund, hvorved bemærkes, at det fremgaar af, hvad Mændene i saa Henseende have erklæret, at en allerede sket Istandsættelse af Bygningen maa anses aldeles midlertidig, og at Huset stadig synker og Revnerne samme Steds udvider sig. Overensstemmende hermed og som Sagen foreligger for Overretten, vil Underretsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste, hvorhos Appellanterne findes at burde tilsvare Appellindstævnte Appellens Omkostninger med 100 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Kristjansen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 6 Juni dette Aar fremlagte Indlæg. I øvrigt foreligger ngen Stempelovertrædelse for Overretten.

Onsdag den 10 Januar.

Nr. 10. Administrerende Direktør for Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn, **Edmund Daverkosen** (Winther)

contra

Amtmanden over Københavns Amt paa det offentlige Vegne (Liebe efter Ordre),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Overtrædelse af et ham paa Aktieselskabets Vegne af Sundhedskommissionen for Lyngby Sogn givet Tilhold.

Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 30te Marts 1903: Tiltalte, administrerende Direktør for Aktieselskabet J. C.

Modeweg & Søn, Edmund Daverkosen, bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juli 1903: Tiltalte, administrerende Direktør for Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn, Edmund Daverkosen, bør til Københavns Amts nordre Birks Politikasse bøde 40 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer og Prokurator Steinthal, 20 Kr. til hver. Tiltalte bør derhos paa Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søns Vegne inden 4 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Københavns Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, have udført de i Lyngby Sogns Sundhedskommissions Tilhold af 20 Maj 1902 under Nr. 1, 2 og 3 paabudte Foranstaltninger ved de det oven nævnte Aktieselskab tilhørende Bygninger ved Brede Klædefabrik, for Punkt Nr. 1's Vedkommende dog med Undtagelse af den oven omtalte Asyl- og Vuggestuebygning. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 21 Oktober 1903 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

For saa vidt angaar Punkt 3 i det i den indankede Dom ommeldte Tilhold, findes dette ikke, som i Dommen antaget, at have Hjemmel i Sundhedsvedtægtens § 20, men maa derimod anses at have tilstrækkelig Støtte i § 11 Litra b.

Med denne Bemærkning og i øvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Op- lysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret, derunder det Indstævntes beskikkede Sagfører tilkommende Salær, vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at den fastsatte Frist af fire Maaneder regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det offentlige betaler Appellanten, administrerende Direktør for Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn, Edmund Daverkosen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret,

samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Liebe 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag tiltales administrerende Direktør for Aktieselskabet J. C. Modeweg & Søn, Edmund Daverkosen, der har opgivet at være født den 8de Marts 1854 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af et ham paa Aktieselskabets Vegne af Sundhedskommissionen for Lyngby Sogn givet Tilhold.

Sagens Omstændigheder ere efter det oplyste følgende:

Under 20de Maj f. A. udfærdigede Sundhedskommissionen for Lyngby Sogn et Tilhold, der forkyndtes for Tiltalte den 27de og 29de samme Maaned, og som gik ud paa, at Tiltalte paa den Aktieselskabet tilhørende Ejendom »Brede Klædefabrik« i nævnte Sogn skulde træffe følgende Foranstaltninger:

- 1) Etablere et af Sundhedskommissionen godkendt lukket Kloakfløb fra forskellige nærmere angivne Bygninger paa Selskabets Ejendom samt anbringe aabne Rendestene af Killakunnasten fra 3 nærmere angivne Køkkenfløb.
- 2) Anbringe et nærmere angivet Antal af Sundhedskommissionen godkendte Pissoirer ved forskellige af Selskabets Bygninger med Afløb fra Pissoirerne til den under Nr. 1 paabudte Kloakledning.
- 3) Ved forskellige nærmere angivne Bygninger paa Selskabets Ejendom anbringe Dagenovationsbeholdere, med Bund og Sider murede i Cement og forsynede med Laag, og
- 4) erstatte de resterende firkantede Trækasser i Retiraderne ved Arbejderboligerne med solide runde Tønder, efter Haanden som Trækasserne blive utætte, dog at Tønderne skulde være bragte over alt inden 3 Aar fra Tilholdets Udfærdigelse.

Idet Fristen for den under Nr. 4 ommeldte Foranstaltning, som Aktieselskabet i øvrigt har erklæret sig villig til at udføre, endnu ikke er udløben, er der her under Sagen kun Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold overfor Sundhedskommissionens Tilhold om Udførelse af Foranstaltningerne Nr. 1, 2 og 3, for hvis Vedkommende Tilholdet af 20de Maj f. A. gik ud paa, at Forslag og Tegninger til Nr. 1 og 2 skulde være forelagte Kommissionen inden 1ste Juli f. A., og at Foranstaltningerne Nr. 1, 2 og 3 skulde være udført senest 2 Maaneder efter Kommissionens Approbation af de paagældende Tegninger.

Da Tiltalte protesterede mod Sundhedskommissionens Berettigelse til at give det nævnte Tilhold og undlod at indsende Forslag og Tegninger til Sundhedskommissionen inden 1 Juli forrige Aar, udfærdigede Kommissionen under 18 Juli forrige Aar et nyt Tilhold, i Følge hvilket

de under Nr. 1, 2 og 3 omtalte Foranstaltninger skulde være udførte inden 1ste November forrige Aar, og dette Tilhold, der forkyndtes for Tiltalte den 23de Juli forrige Aar, har Tiltalte i det væsentlige ligeledes undladt at efterkomme, idet han kun har anlagt en paabudt Kloakledning fra en af de paagældende Bygninger, nemlig en Asyl- og Vuggestuebygning.

Hvad for det første angaar de under Nr. 1 ommeldte Foranstaltninger, støiter Sundhedskommissionen sin Berettigelse til at paabyde disse paa Lyngby Sogns Sundhedsvedtægt af 14 September 1891 med Tillæg til samme af 19 April 1900 § 5 A, 4de Stk., der bestemmer: »Ved enhver Bygning skal der være betryggende Afløb for Regnvand, Spildevand, Grundvand og deslige. Den nærmere Beskaffenhed af disse Afløb, der som Regel bør være lukkede Ledninger, bestemmes af Sundhedskommissionen efter de lokale Forhold; Anlægget og Vedligeholdelsen paahviler Grundejerne, hver for sin Grunds Vedkommende . . . . Afløbene skulle være i uhindret Forbindelse med en af Sundhedskommissionen godkendt Hovedledning«.

Tiltalte har vel herimod indvendt, at det maa paahvile Kommunen at anvise — om fornødent tilvejebringe — den fornødne Hovedledning, forinden det kan paalægges de enkelte Lodsejere at anlægge Stikledninger, og at ingen saadan Hovedledning i nærværende Tilfælde findes, idet navnlig den af Sundhedskommissionen anviste Udvej, at føre Afløbet til den over eller langs Aktieselskabets Ejendom løbende Mølleaa, ikke kan følges, fordi Strøminteresserne i Furesøstrømmen modsætte sig dette. Da det imidlertid af det foreliggende fremgaar, at den nævnte Mølleaa, som saaledes af Sundhedskommissionen er godkendt som Hovedledning, er et offentligt Vandløb, der allerede nu optager alle Afløb i Lyngby By og Omegn, ligesom der ses af Aktieselskabet selv allerede at være lagt en Kloakledning til samme, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes ganske ubestyrkede Anbringende om, at Interessenterne i Furesøstrømmen have Ret til at modsætte sig saadan Benyttelse af Aaløbet. Tiltalte maa følgelig anses paa Aktieselskabets Vegne at have været pligtig at efterkomme Sundhedskommissionens her omhandlede Paalæg, dog at dette, der ogsaa omfattede nogle Bygninger, der ikke tilhøre Aktieselskabet, maa begrænses til kun at omfatte dettes Bygninger, af hvilke derhos Asyl- og Vuggestuebygningen, for hvis Vedkommende Paalægget, som oven for anført, er efterkommet af Tiltalte, vil være at undtage fra Paalægget.

Med Hensyn dernæst til de under Nr. 2 ommeldte Foranstaltninger findes Sundhedskommissionens Tilhold, der støtter sig paa Sundhedsvedtægtens § 10, Nr. 5, 2det Stk.: »Pissoirer kunne af Sundhedskommissionen fordres anbragt i Hoteller, Fabrikker, Værksteder, Skoler og Ejendomme, hvor der findes særlig Anledning dertil. Med Hensyn til Indretningen af disse, Udskylningen og Afløbet maa de vedkommende rette sig efter Sundhedskommissionens Anvisning«, ligeledes at have været berettiget. Naar Tiltalte har gjort gældende, at den citerede Bestemmelse ikke afgiver Hjemmel for Sundhedskommissionen til at paabyde Anbringelse af Pissoirer ved Bygninger, der kun indeholde Beboelseslejligheder, kan der ikke gives ham Medhold heri, idet Afgørelsen af, ved hvilke Ejendomme der findes særlig Anledning til at paa

byde Anbringelse af Pissoirer, maa anses ganske overladt til Sundhedskommissionens Skøn; og naar Tiltalte endvidere har gjort gældende, at Anbringelse af Pissoirer forudsætter Tilstedeværelsen af en Kloakledning, som han ikke kan være pligtig at tilvejebringe, kan denne Indvending, der ogsaa efter det med Hensyn til Punkt Nr. 1 bemærkede er uden Betydning, allerede af den Grund ikke anses beføjet, at Tiltalte med Hensyn til Ordningen af Afløbet er underkastet Sundhedskommissionens Anvisning. Tiltalte vil saaledes være pligtig paa Aktieselskabets Vegne at efterkomme Tilholdet ogsaa med Hensyn til Punkt Nr. 2, dog at Tilholdet, der ogsaa for dette Punkts Vedkommende omfatter en Aktieselskabet ikke tilhørende Bygning, bortfalder for dennes Vedkommende.

Hvad endelig angaar Tilholdets Punkt Nr. 3, støtter Sundhedskommissionen sin Berettigelse til at paabyde Anskaffelse af lukkede Dagrenovationsbeholdere paa Sundhedsvedtægtens § 20, i Følge hvilken Huse, hvori indskrænkede Rum eller Værelser udlejes til hele Familier eller enkelte Personer paa kortere eller længere Tid, ere undergivne særligt Tilsyn af Sundhedskommissionen, der for disse Huses Vedkommende bl. a. skal have nøje Indseende med, at det fornødne iagttages med Hensyn til den offentlige Renlighed.

Fra Tiltaltes Side er der mod dette Paabuds Berettigelse gjort gældende, at den nævnte Bestemmelse ikke afgiver Hjemmel for Sundhedskommissionen til at paabyde Anskaffelsen af de ommeldte Beholdere, og at Hjemmelen maa søges i Sundhedsvedtægtens § 11 b, for hvis Anvendelse det imidlertid er en Betingelse, at Dagrenovationens Ophobning finder Sted indenfor en Afstand af 100 Alen fra anden Mands beboede Hus eller Sted, hvilket ikke er Tilfældet for de her omhandlede Bygningers Vedkommende. Da der imidlertid maa gives Sundhedskommissionen Medhold i, at den i Sundhedsvedtægtens § 20 har haft Hjemmel til for den deri omhandlede Art af Boligers Vedkommende at paabyde Anskaffelsen af lukkede Dagrenovationsbeholdere, naar dette efter dens Skøn er nødvendigt af Hensyn til den offentlige Renlighed, har Tiltalte ogsaa med Hensyn til Punkt Nr. 3 været uberegtiget til at sidde det givne Tilhold overhørig, dog at dette, der ogsaa er givet med Hensyn til en Aktieselskabet ikke tilhørende Bygning, maa begrænses til Aktieselskabets Bygninger.

For Undladelse af at efterkomme Sundhedskommissionens oven nævnte Tilhold Punkt 1, 2 og 3 med Hensyn til de Bygninger, som tilhøre Aktieselskabet, vil Tiltalte, der har erkendt, at Ansvaret herfor paahviler ham, være at anse efter Lov af 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov af 28 Marts 1868, med en Københavns Amts nordre Birks Politikasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 40 Kr., hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger. Endvidere vil Tiltalte i Medfør af de samme Lovbestemmelser paa Aktieselskabets Vegne være at tilpligte inden en Frist, der findes at burde bestemmes til 4 Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyngelse, under en Københavns Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kroner for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, at have udført de i Sundhedskommissionens Tilhold af 20de Maj 1902 under Nr. 1, 2 og 3 paabudte Foranstaltninger ved de Aktieselskabet tilhørende Bygninger, for

Nr. 1's Vedkommende dog med Undtagelse af Asyl- og Vuggestuebygningen.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er frifunden for det offentlige Tiltale og Sagens Omkostninger ere paalagte det offentlige, være at forandre.

Nr. 318.

Advokat Halkier

contra

Charles Albert Marcussen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Oktober 1905: Tiltalte Charles Albert Marcussen bør for det offentlige Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Wolff og Gottschalch, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Tiltalte Charles Albert Marcussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 24de August dette Aar anlagte Sag tiltales Charles Albert Marcussen, hvis opgivne Alder af 30 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er det godtgjort, at han, der driver Forretning som Detailhandler her i Staden, i

Tiden siden Maj Maaned dette Aar, og indtil nærværende Sag blev rejst, i sit Butiksvindue til Salg har haft udstillet og fra Butikken — efter sin Paastand dog kun i ringe Omfang — solgt Postkort, af Beskaffenhed som 4 under Sagen fremlagte, der paa Bagsiden er forsynede med et koloreret Billede, forestillende en kun lidet paaklædt Kvinde.

De paagældende Billeder er uden kunstnerisk Værdi og saa vidt skønnes Reproduktioner efter Fotografier, men da der ikke i de valgte Stillinger eller paa anden Maade ved de givne Fremstillinger ses at være lagt an paa noget Moment, der kunde være æggende i sanselig Henseende, kan Billederne efter Rettens Opfattelse ikke anses for utugtige, og Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Torsdag den 11 Januar.

Nr. 186. Aktieselskabet »Tobakskompagniet« (Asmussen)

contra

Fabrikant Otto Odgaard (Bagger efter Ordre),

betræffende Erstatning for Misligholdelse af en Kontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 27de April 1905: Det indstævnte Aktieselskab »Tobakskompagniet« bør til Sagsøgeren, Hr. Otto Odgaard, betale 1500 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1ste Februar 1904, til Betaling sker, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven, men i øvrigt for hans Tiltale fri at være. Omkostningerne hæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Kontrakten af 24de April 1902 ikke ses at være stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at den af Kontraappellanten fremsatte Erstatningspaastand er forkastet.

Hvad dernæst angaar den i Dommen nævnte Paastand om Udbetaling af Løn for Tidsrummet fra 1 August 1903 til 31 Januar 1904, bemærkes, at selv om en saadan Paasland efter det foreliggende maatte antages at have været fremsat og at have kunnet tages under Paakendelse, vil denne Paastand dog ikke kunne tages til Følge, eftersom der maa gaas ud fra, at Forholdet imellem Parterne ved selve Sagsanlægget i Henhold til Kontraktens § 10 er erklæret for hævet fra Kontraappellantens

Side og dette tiltraadt af Hovedappellanten, hvilket Resultat be- styrkes ved, at Kontraappellanten ikke har besvaret Hovedappel- lantens Skrivelse af 30 Juli 1903.

Som Følge heraf vil Hovedappellanten være i det hele at frifinde for Kontraappellantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Om- stændighederne at kunne ophæves, hvorefter det Kontraappellan- tens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Aktieselskabet Tobakskompagniet, bør for Tiltale af Kontraappellanten, Fabrikant Otto Odgaard, i denne Sag fri at være. Processens Om- kostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskas- sen betaler Kontraappellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Hr. Otto Od- gaard, der har anlagt nærværende Sag, indgik, efter at han i alt Fald i adskillige Aar for egen Regning havde drevet en Tobaksforretning her i Byen, i Eftersommeren 1901 en Akkord med sine Kreditorer og afstod i Forbindelse dermed Forretningen og dens Aktiver til et da dannet Aktieselskab, kaldet »Tobakskompagniet«, dog saaledes, at han samtidig blev antagen som Leder af dets Virksomhed. Denne Ordning maa antages faktisk at være traadt i Kraft i November 1901, men først samtidig med, at Aktieselskabet blev anmeldt til Firma- registret, blev der den 24de April 1902 udfærdiget en skriftlig Kon- trakt mellem Hr. Odgaard og Selskabets Bestyrelse, bestaaende af 3 Personer, af hvilke det er givet, at Grosserer Odin Drewes var dens Formand.

I den saaledes oprettede Kontrakt var det udtalt (§ 1), at Hr. Odgaard antoges som Direktør for Selskabets hele Virksomhed, der saa vel var Fabrikation som Handel, endvidere (§ 2), at han var pligtig at anvende hele sin Arbejdskraft til at lede Driften i Selska- bets forskellige Afdelinger og (§ 3) ikke maatte tage Del i eller drive nogen anden Forretning, samt (§ 4) at han som administrerende Di- rektør ledede Selskabets daglige Forretningsvirksomhed og i Forhold til Personalet var Forretningens Chef, der antog og afskedigede Sel- skabets Funktionærer og bestemte deres Lønningsvilkkaar, alt inden for de Grænser, der fastsattes af Bestyrelsen. Kontraktens § 5 bestemte, at han, efter en Afskrivning af 20 pCt. paa Inventarkontoen, skulde have 25 pCt. af Nettofortjenesten og fra 1 December var berettiget til maanedlig at hæve et Forskudsbeløb af 250 Kroner (i Følge § 6

sluttedes Driftsaaret den 31 December). § 7 bestemte dernæst, at Hr. Odgaards Engagement var gensidig uopsigeligt indtil 1 Februar 1904, uden Hensyn til Udbytte, og at han fremdeles var uopsigelig, saa længe Selskabets Nettofortjeneste om Aaret mindst udgjorde 20 pCt. af den indbetalte Aktiekapital paa 100000 Kroner (denne synes i øvrigt ikke at have været fuldt indbetalt), samt at Bestyrelsen, hvis den bestemte sig til desuagtet at opsigte ham, skulde være pligtig at udbetale ham et lige saa stort Beløb som hele det forløbne Driftsaars Nettogevinst, iberegnet Henlæggelser, Afskrivninger og hans Vederlag, hvorimod Bestyrelsen, hvis et Driftsaar ud over det første gav mindre end 20 pCt. Nettofortjeneste, skulde være berettiget til at opsigte ham uden Erstatning med en Maanedes Varsel. Efter at Kontraktens §§ 8 og 9 derhos havde givet Bestemmelser for det Tilfælde, at Selskabet opløstes inden den 1 Januar 1904, og at Hr. Odgaard blev syg, udtalte endelig dens § 10, at hvis en af Parterne misligholdt sine Forpligtelser i Følge samme, var den anden Part berettiget til at betragte den som hævet og sig tilkendt Erstatning efter Skøn. Om de Forhandlinger, der gik forud for Kontraktens Affattelse, foreligger der i øvrigt intet nærmere.

Medens Forholdet mellem Hr. Odgaard og Selskabets Bestyrelse tilsyneladende forløb uden egentlige Tvistigheder i Aaret 1902, fremtraadte saadanne derimod aabenlyst noget ind i Aaret 1903, særlig fra ind i Maj Maaned samme Aar, og da der ikke opnaaedes Enighed ad anden Vej, udtog Hr. Odgaard den 22de Juli 1903 Stævning i nærværende Sag mod det omhandlede Aktieselskab ved dets Bestyrelse.

I denne Stævning ligesom senere under Sagen har Sagsøgeren stærkt fremhævet, at hele hans Stilling ved Selskabet, jfr. Kontraktens § 7, stod og faldt med, at der mindst udbragtes det oven nævnte Nettoudbytte af 20 pCt., og at han derfor var ikke alene pligtig, men tillige berettiget til at lede Virksomheden saaledes, at samtlige Forretningsdispositioner foretoges af og ved ham, men han har i Forbindelse dermed atter og atter gjort gældende, at Bestyrelsen ved dens Formand, fornævnte Grosserer Drewes, fra første Færd af til Stadighed og paa alle mulige Omraader havde blandet sig i Administrationen til største Skade for Forretningen og baade i de forskelligste Retninger havde paa tværs af Sagsøgerens Udtalelser og Bestemmelser truffet økonomisk uheldige Dispositioner og derhos svækket Sagsøgerens hele Stilling overfor Personalet og gjort det umuligt for ham at ordne Driften fornuftig ved sin hele egenmægtige og utilbørlige Opræden over for dette, som han til Dels antog og afskedigede, ligesom han fastsatte dets Lønningsforhold paa egen Haand, idet han endog den 3 Januar 1903 til nogle af Personalet havde udtalt, at fra nu af var han deres Chef. Sagsøgeren har anbragt, at derved var hans Stilling og hans Udsigt til at bringe det fornødne Resultat ud af Virksomheden bleven ødelagt.

Han har derhos hævdet, at Bestyrelsen ved denne dens Formands Opræden har i høj Grad misligholdt Kontrakten, og han har derfor under Paaberaabelse af dennes §§ 10 og 7 paastaaet, at han med Rette maatte anse Kontrakten som uden nogen Føje hævet fra Bestyrelsens Side, og derfor krævet Selskabet ved dets Bestyrelse tilpligtet

at betale ham i Erstatning et til Nettoudbyttet for 1902 svarende Beløb af 10780 Kr. 57 Øre med Renter foruden Sagsomkostninger (under Sagens Gang har han i øvrigt anbragt, at der i Virkeligheden tilkom ham et endnu større Beløb). Subsidiært har han begært Erstatningen fastsat ved Rettens Skøn.

De Indstævnte have bestemt bestridt Rigtigheden af alt det saaledes af Sagsøgeren anbragte og derfor paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger, idet de i øvrigt tillige have hævdet, at den nedlagte Erstatningspaastand i alt Fald var ganske urigtig og overdrevent højt beregnet. Det mindre gunstige Resultat for 1902 (efter deres Anbringende var Nettofortjænnesten da i Virkeligheden kun 3115 Kroner 12 Øre) og det ugunstige Resultat for 1903 — om hvilket sidste der synes at være Enighed — skyldtes efter deres Formening dels ganske andre Omstændigheder, dels Fejl fra Sagsøgerens Side. De have i Forbindelse dermed straks, da Sagen faldt i Rette, fremhævet, at de netop havde været berettigede til at hæve Forholdet fra deres Side, medens Sagsøgeren ikke paa nogen Maade havde været berettiget til at betragte det som hævet, men at de gerne gik ind paa, at Forholdet fra da af betragtedes som bortfaldet, hvorfor de ogsaa samtidig, nemlig i en Skrivelse til Sagsøgeren af 30 Juli 1903, udtalte, at hans Virksomhed for »Tobakskompagniet« var ophørt, og at Bestyrelsen derfor ikke mere ønskede hans Nærværelse i Lokalerne, hvorefter han rettede sig.

Retten finder ikke Anledning til her at gaa ind paa de enkelte under den vidtløftige Procedure fremdragne mangfoldige Tvistepunkter og paa de derom førte Vidneførsler og fremlagte Papirer. Uanset om Bestyrelsen og særlig dens Formand i forskellige Retninger maatte have truffet uheldige Dispositioner og være optraadt mindre rigtigt, maa Retten nemlig være af den Mening, at det ikke er bevist, at der, som Forholdet var ordnet, havde fundet nogen Misligholdelse af Kontrakten Sted over for Sagsøgeren eller var sket Indgreb i hans Rettigheder og Stilling fra Bestyrelsens, særlig dens Formands Side, og den af ham nedlagte Erstatningspaastand findes derfor ikke at kunne tages til Følge i større eller mindre Omfang.

Da Kontraktens § 7 imidlertid, som anført, bestemte, at Sagsøgeren uden Hensyn til Udbyttet slet ikke kunde opsiges før den 1 Februar 1904, og dens § 5, at han var berettiget til at hæve 250 Kr. maanedlig som Forskud, jfr. dens § 8 om, at det Beløb eventuelt blev at betragte som fast Løn, samt da det er givet, at han ikke har oppebaaret noget Beløb heraf senere end for Juli 1903, findes der, som af ham under den mundtlige Procedure mere subsidiært fordret, at burde tilkendes ham 250 Kr. for hver af Maanederne August til December 1903 og for Januar 1904 med Renter fra 1 Februar 1904.

Den Omstændighed, at han anlagde nærværende Sag og i sin Stævning anbragte, at han var berettiget til at betragte Forholdet som hævet — nemlig fra Bestyrelsens Side — og den Omstændighed, at han ikke nærmere imødegik eller tog noget Forbehold over for de Indstævntes Udtalelse om, da de tog til Genmæle, at de gerne gik ind paa og vare enige i, at Forholdet fra da af var hævet, hvorfor de som*)

*) Dette Ord skal formentlig udgaa.

ved Skrivelsen af 30te Juli 1903 meddelte ham, at de ikke mere ønskede hans Nærværelse i Forretningen, findes nemlig ikke at kunne have afskaaret ham fra hans Ret til at faa de nævnte 1500 Kroner udbetalt.

Sagens Omkostninger ville være at hæve.

En Mængde Udtalelser fra Sagsøgerens Side under den mundtlige Procedure findes at maatte misbilliges, men Retten finder det dog efter Omstændighederne ikke nødvendigt at idømme ham nogen Bøde for usømmelig Procedure.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at Kontrakten af 24 April 1902 ikke ses at være stemplet. I øvrigt foreligger der ikke Stempelovertrædelse.

Fredag den 12 Januar

Nr. 252.

Højesteretsagfører Bagger

contra

Oluf Einar Møller (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Juni 1905: Tiltalte Oluf Einar Møller bør bøde 30 Kr. til Statskassen eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Cortsen og Meyer, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der fremkommen en Del Erklæringer fra herværende Kunstnere, gaende ud paa, at de paagældende Billeder ville kunne være til Nytte, saaledes som af Tiltalte angivet.

Da Billederne, efter den Maade, hvorpaa de i disse gengivne nøgne Personer ere fremstillede, ikke skønnes at være utugtige, vil Tiltalte være at frifinde.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Januar 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 39.

Fredag den 12 Januar.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Oluf Einar Møller bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 30 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Oluf Einar Møller, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184, er født den 2den Oktober 1871 og ikke funden forhen straffet.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om i Løbet af de sidste $\frac{3}{4}$ Aar fra tvende Forretninger her i Staden at have ladet forhandle et i Paris 2 Gange om Maaneden under Navnet »Le nu artistique« udkommende lukket Omslag, indeholdende Billeder, der er Reproduktioner af fotografiske Gengivelser af nøgne — væsenlig Kvindeskikkelser.

Det maa under Sagen — der drejer sig om 4 Numre af »Le nu artistique« — anses for godtgjort, at der i det ommeldte Tidsrum fra de tvende Forretninger er solgt mindst et Par Hundrede Eksemplarer, hvorimod der ikke kan gaas ud fra, at Tiltalte har udstillet noget af disse Billeder.

Idet nu disse Billeder — uanset at Tiltalte har gjort gældende, at Formaålet med deres Udgivelse delvis er at spare Kunstnere for Anvendelse af levende Model — ikke skønnes at have noget Berøringspunkt med kunstneriske Formaal, samt da Billederne, der er Reproduktioner af Fotografier direkte efter levende Model, stærkt fremhæver de afbildedes specielle Legemsbygning, ligesom enkelte af dem gengiver Kvinder i ret udfordrende Stillinger, findes de gennemgaende at maatte betegnes som utugtige, og Tiltalte vil derfor i Medfør af Straffelovens § 184, 2det Stk., være at anse med en Stats-

kassen tilfaldende Bøde af 30 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med simpelt Fængsel i 5 Dage.

Nr. 321. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Bernhard Christian Moslund (Def. Winther),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7de November 1905: Tiltalte Bernhard Christian Moslund bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, dog at Henvisningen til Straffelovens § 21 udgaar,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bernhard Christian Moslund til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Bernhard Christian Moslund, der er født den 28 Februar 1888 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29de Juli 1905 efter Straffelovens § 228, jævnfør §§ 37 og 21, med 10 Slag Rotting, for Vold.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 18 September dette Aar opholdt Tiltalte sig om Aftenen ved 9-Tiden i en Beværtning paa Hjørnet af Istedgade og Valdemarsgade. Her indfandt sig endvidere Tjener Jens Johannes Nielsen og Klejnsmedlærling Carl Emil Peter Jensen, og disse kom til at spille Billard sammen med Tiltalte og nogle andre tilstedeværende. Efter at Spillet havde varet i nogen Tid, og efter at Nielsen havde vundet en Omgang Øl, gik han og Jensen, hvilket ikke vandt Bifald hos Tiltalte og de andre Spillere.

Tiltalte sigtes nu for, efter paa Gaden at have indhentet Nielsen,

at have tildelt denne en »Skalle« og derpaa, efter at Jensens Fader var kommen til Stede, at have slaaet denne i Ansigtet.

Nielsen og Carl Jensen har i saa Henseende nærmere forklaret — Nielsen under Ed — at Tiltalte kom løbende efter dem i Istedgade ved Hjørnet af Øhlenschlægersgade og der, da Nielsen vendte sig om for at se, hvem det var, greb fat i ham og slog ham en »Skalle«. Efter Nielsens Forklaring strejfede »Skallen« hans venstre Tinding og bevirkede, at han snublede og faldt omkuld med Tiltalte over sig, men det lykkedes ham at vælte denne af sig og derefter at undløbe, ved hvilken Lejlighed han dog tabte sin Hat. Efter at Nielsen og Jensen derpaa var komne op til sidst nævntes Forældre i Ejendommen Øhlenschlægersgade Nr. 43, fortalte de, hvad der var passeret.

Angaaende hvad der derefter yderligere forefaldt, har Jensens Fader, Klejnsmed Peter Sofus Jensen, edelig forklaret, at han gik ned paa Gaden for at lede efter Nielsens Hat, at Tiltalte, da han kom ned i Gadedøren, stod lige udenfor denne, samt at Tiltalte, da Klejnsmed Jensen spurgte ham, hvad der var paa Færde, uden videre fo'r ind paa ham og med knyttet Haand tildelte ham et Par Slag i Ansigtet, hvoraf det ene traf paa Munden, saa Næse og Mund kom til at bløde, og det andet under venstre Øje, saa at Partiet om dette blev ophovnet og blodunderløbet.

Klejnsmedelærling Carl Emil Jensen og den 14-aarige Tjenestepige Oda Petersen har bekræftet, at de, medens de opholdt sig i Nærheden, saa Tiltalte, uden dertil fra Klejnsmed Jensen given Anledning, slaa denne som foran anført.

Angaaende Følgerne af de nævnte Voldshandlinger har Nielsen forklaret, at han ikke fik synlige Mærker af Slaget, men at han i Løbet af de paafølgende 24 Timer havde jagende Smerten i Hovedet, som gjorde ham arbejdsudygtig en Dag, og Klejnsmed Jensen, at Slagene paa Munden og under Øjet i flere Dage medførte generende og smertefuldt Ømhed, og at Misfarvningen ved Øjet holdt sig en halv Snes Dage.

Tiltalte har forklaret, at han paa Grund af Beruselse intet kan erindre om, hvad der er foregaaet, men har ikke villet benægte Vidneforklaringernes Rigtighed.

Efter Sagens Oplysninger, derunder de fornævnte Vidners til Dels beedigede og Politibetjent Nr. 514, Hammerichs, edelige Forklaringer, maa det imidlertid anses for bevist, at Tiltalte ved den paagældende Lejlighed vel var noget paavirket af nyde Drikkevarer, men ikke i utilregnelig Tilstand.

I Henhold til det foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jvfr. Lov Nr. 129 af 1 April d. A. § 1, 2det Stykke, disse Bestemmelser sammenholdte med Straffelovens §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 276. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Erastus Jensen og Hans Peder Hansen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Fiskeriloven af 5 April 1888, sammenholdt med den af Landbrugsministeriet under 21 Februar 1902 stadfæstede Vedtægt for Fiskeriet i Holbæk Fjord.

Holbæk Købstads Politirets Dom af 4de November 1904: De Tiltalte, Erastus Jensen og Hans Peder Hansen, bør til Holbæk Købstads Kæmnerkasse bøde hver især 20 Kr. og in solidum betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Maj 1905: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. De Tiltalte, Fiskerne Erastus Jensen og Hans Peder Hansen, bør, en for begge og begge for en, betale i Salar til Overretssagfører Sinding og Prokurator Leth for Overretten 20 Kroner til hver og i Godtgørelse for Portoudlæg 20 Øre til Prokurator Leth. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at kunne nedsættes til 10 Kroner for hver.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 10 Kroner for hver. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, Erastus Jensen og Hans Peder Hansen, en for begge og begge for en, til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Holbæk Købstads Politiret hertil indankede Sag er de Tiltalte, Fiskerne Erastus Jensen og Hans Peder Hansen, der er født henholdsvis den 2 Februar 1856 og den 19 Marts 1878, og som ikke ses tidligere at være straffede, sigtede for Overtrædelse af Fiskeriloven af 5 April 1888,

sammenholdt med den af Landbrugsministeriet under 21 Februar 1902 stadfæstede Vedtægt for Fiskeriet i Holbæk Fjord.

De Tiltalte har erkendt, at de saavel Natten mellem den 5te og 6te Oktober 1904 som flere andre Nætter har fisket med Aalevaad efter Smaafisk til Agn i den Del af Holbæk Fjord, for hvilken fornævnte Vedtægt giver Regler, og at de derved har overtraadt § 7 i Vedtægten, i hvilken § det bl. a. bestemmes, at den i Fiskerilovens § 41 nævnte Agnfisk kan fiskes »om Dagen« til enhver Tid, men de holde for, at denne Vedtægtsbestemmelse er uforbindende som stridende mod fornævnte Fiskerilov, navnlig dens § 41, 2det Stykke.

Da det imidlertid findes, at den omhandlede Vedtægtsbestemmelse, der maa anses at forbyde nævnte Agnfiskeri om Natten, ikke kan siges at stride mod 2det Stykke i bemeldte Lovparagraf, og at den er hjemlet ved oftnævnte Lovs § 43, vil de Tiltalte være at anse efter samme Lovs § 58 efter Omstændighederne hver især med en Holbæk Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. — — — Den indankede Dom, der er kommen til samme Resultat, vil herefter være at stadfæste.

Mandag den 15 Januar.

Nr. 306.

Højesteretssagfører Réé

contra

Anton Jønsen eller **Anthon Jørgen Edmer**
(Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nyborg Købstads Ekstrarets Dom af 5te December 1904: Tiltalte Anton Jønsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Kaffehandler Hans Julius Andersen betaler Tiltalte 580 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Qvist, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Dahlerup, 15 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Marts 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Juel og Overretssagfører V. Lund, betaler Tiltalte Anton Jønsen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Jenssen eller Anthon Jørgen Edmer til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne i første Instans ved Nyborg Købstads Ekstraret paadømte Sag tiltales Anton Jenssen for bedrageligt Forhold.

Saaledes som Sagen, der er indanket for Overretten alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det offentliges Vegne, herefter foreligger til Paakendelse, er der alene Spørgsmaal om efternævnte af Tiltalte overfor Kaffehandler H. J. Andersen af København udviste Forhold.

Tiltalte, som i Juni Maaned 1903 var bleven antaget af nævnte Andersen som dennes rejsende, etablerede i December Maaned s. A. Udsalg, navnlig af Kaffe, i Nyborg og Silkeborg, idet han havde lejet de dertil fornødne Lokaler og antaget Frøken Anne Næve til at være Ekspeditrice eller Bestyrerske af Forretningen i Nyborg og Frøken Kirstine Petersen i samme Egenskab for Forretningen i Silkeborg, saaledes at han havde tilsagt hver af disse Damer en fast maanedlig Løn. Det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han til Andersen har indgivet Ordre paa Varer, som skulde leveres til nævnte to Forretninger, idet han løgnagtigt foregav, at disse Ordre var ham givne henholdsvis af Frøken Næve og Frøken Petersen, der efter hans Opgivende for Andersen var Indehaversker af Forretningerne, og derhos anbefalede de nævnte Damer til Andersen som solide Kunder. I et under Sagen fremlagt Brev fra Tiltalte til Andersen findes saaledes Frøken Næve omtalt som en ældre, meget energisk Dame med et stort Bekendtskab, der har ca. 1600 Kr. staaende i Banken, og vil sætte alt ind paa at føre Forretningen frem.

Andersen lod sig herved forlede til at sende Varer til de to Forretninger, for hvilke han debiterede henholdsvis Frøken Næve og Frøken Petersen, og det maa antages, at han paa denne Maade har sendt Varer for omtrent 500 Kr. til Forretningen i Nyborg og for henvend 250 Kr. til Forretningen i Silkeborg. Efter Tiltaltes Forklaring, som ikke kan forkastes, var det dog ikke hans Hensigt at undrage Andersen den denne tilkommende Betaling for Varerne; men

han gjorde Bestillingerne i den Tro, at han vilde kunne betale Varerne i rette Tid ved Hjælp af de Indtægter, som Forretningerne vilde give ham. Det lykkedes imidlertid ikke Tiltalte at afvikle Varegælden til Andersen, som i Januar 1904, efter at have faaet Sammenhængen at vide, selv overtog Forretningen i Nyborg, medens Forretningen i Silkeborg synes at være dreven for Tiltaltes Regning, indtil den standsedes i Marts eller April s. A.

Det er endvidere paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte til Sikkerhed for et Beløb af 200 Kr., som Frøken Petersen indbetalte til ham som et Slags Depositum, svingagtigt har givet hende Haandpant i en Andersen tilhørende Kaffemølle af Værdi 80 Kr., idet han foregav, at Kaffemøllen var hans egen. Kaffemøllen havde Andersen overgivet Tiltalte med nogle andre Inventariegenstande, for at han skulde oprette skriftlig Kontrakt med Frøken Petersen, hvorefter hun købte Tingene af Andersen, saaledes at denne beholdt Ejendomsretten, indtil hele Købesummen, der skulde erlægges i Afdrag, var betalt.

Andersen har under Sagen paastaet sig tilkendt en Erstatning af 500 Kr. foruden Værdien af Kaffemøllen, der ikke er tilbageleveret ham, og mod denne Paastand har Tiltalte intet haft at erindre.

Tiltalte, der er født den 6 December 1871, har inden Nyborg Købstads Politiret vedtaget at erlægge en Bøde af 20 Kr. til Købstadens Kæmnerkasse for Overtrædelse af Næringsloven begaaet ved, at han har drevet de omtalte to Forretninger uden Borgerskab, men findes i øvrigt ikke tidligere straffet. For sit oven anførte Forhold er han ved den indankede Dom retteligt anset efter Straffelovens § 257 og § 253 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Idet derhos Dommens Bestemmelse om, at Tiltalte skal betale Andersen en Erstatning af 580 Kr. — — — ligeledes billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Nr. 104. Ejendomskommissionær **T. A. H. Rosen** (Selv)

contra

Direktionen for Sparekassen for Kolding By og Omegn
(Nellemann),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til Kommissionsalær for Salget af en Ejendom.

Kolding Købstads ordinære Rets Dom af 21de Oktober 1903: Indstævnte, Spare- og Laanekassen i Kolding ved dens Direktør, Prokurator Zahn, bør til Citanten, Ejendomskommissionær Rosen, betale et saadant Honorar for hans Virksomhed med Hensyn til Salget af »Wissingsminde«, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte

finde passende, med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra den Dag, Beløbet fastsættes, til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Maj 1904: Citanterne, Direktionen for Sparekassen for Kolding By og Omegn, bør for Tiltale af Indstævnte, Ejendomskommissionær Rosen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det væsentlige kunne tiltrædes, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Ejendomskommissionær T. A. H. Rosen, til Indstævnte, Direktionen for Sparekassen for Kolding By og Omegn, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Ejendomskommissionær Rosen i Kolding, i 1ste Instans søgt Citanterne, Direktionen for Sparekassen for Kolding By og Omegn, til Betaling af 1300 Kr., som Indstævnte vil have til Gode i Kommissionssalær for Medvirkning i Anledning af Salget af Gaarden »Wissingsminde« tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 12 Juni 1903, indtil Betaling sker.

Ved Underretsdommen er nævnte Sparekasse ved dennes Direktør, Prokurator Zahn i Kolding, tilpligtet at betale Indstævnte et saadant Honorar for hans Virksomhed med Hensyn til Salget af »Wissingsminde«, som uvillige, af Retten udmeldte Mænd maatte finde passende, tillige med Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra den Dag, Beløbet fastsættes, indtil Betaling sker, og Sagen er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale, medens de subsidiært har nedlagt Paastand om, at de kun tilpligtes at betale et af Retten fastsat mindre Honorar. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Sparekassen for Kolding By og Omegn i Sommeren 1900 overtog Gaarden »Wissingsminde« efter en over denne afholdt Tvangsauktion, hvorefter Ejendommen straks blev udbudt til Salg gennem Bladene, i hvilken Anledning forskellige Personer og deriblandt Indstævnte hos Sparekassen søgte og erholdt Oplysninger blandt andet om Salgsprisen, der opgaves til 150000 Kroner.

I Aaret 1901 blev Tilsynet med Ejendommen betroet til to af Sparekassens Repræsentanter, Proprietær Schultz og Gaardejer Paulin, der fik Bemyndigelse til at sælge eller bortforpakte den, hvorefter fornyet Udbydelse i Bladene fandt Sted, og af de nævnte to Mænd blev Gaarden derpaa i Foraaret 1903 solgt til Axel Høyer af Bastrup for en Købesum af 130000 Kr.

Da Indstævnte som foranført henvendte sig til Sparekassen, udtalte dennes administrerende Direktør, oven nævnte Prokurator Zahn, i Følge Citanternes Anbringende til ham, at hvis han var i Stand til at skaffe en solid Køber, turde han nok gøre Regning paa et godt Salær; derimod har Citanterne over for det af Indstævnte i saa Henseende anbragte benægtet, at Zahn ved nogen Lejlighed har givet Indstævnte Ejendommen i Salgskommission eller har tilsagt ham en bestemt Procentandel af den eventuelle Købesum som Honorar, hvortil Vedtægten for Sparekassens Styrelse efter Citanternes uimodsagte Anbringende ikke hjemler Direktøren Myndighed.

I Tiden efter Indstævntes nævnte Henvendelse havde han flere Samtaler med Prokurator Zahn om »Wissingsminde«, om hvis nærmere Indhold der dog intet er oplyst, ligesom han efter sit Anbringende navnlig en Gang i Sommeren 1902 talte med Proprietær Schultz om Ejendommen, ved hvilken Lejlighed Schultz, som Indstævnte har udtrykt sig, »antydede Minimumsprisen 135 à 140000 Kr.«, ligesom han ytrede, at »det var jo rart, om De kunde skaffe os »Wissingsminde« solgt«; efter Citanternes Fremstilling har Schultz imidlertid, naar Indstævnte ved tilfældige Møder tilbød sin Assistance, tilkendegivet ham, at Sparekassen ikke vilde have med Kommissionærer at gøre.

Efter hvad Indstævnte videre har anbragt, henvendte oven nævnte Axel Høyers Fader, Gaardejer Høyer af Bastrup, sig i Efteraaret 1902 til ham med Forespørgsel, om han havde nogle gode Gaarde til Salgs, i hvilken Anledning Indstævnte nævnedes flere Gaarde og deriblandt »Wissingsminde«.

I Januar eller Februar 1903 kom Gaardejer Høyer atter til Indstævnte sammen med Sønnen og bad om nærmere Oplysninger angaaende »Wissingsminde« og Vilkaarene for Salget, særlig om en Udbetaling af 20000 Kr. vilde være tilstrækkelig, hvorhos de ønskede Tilladelse til at bese Ejendommen; og efter at Indstævnte ved Henvendelse til Zahn havde faaet de »ønskede Oplysninger« samt Tilladelse for Høyers til at bese Gaarden, fortsatte Indstævnte Forhandlingerne med Høyers, indtil Axel Høyer, som meldt, købte Ejendommen i Foraaret 1903.

Med Hensyn til disse Forhandlinger, om hvis Indhold Indstævnte intet har oplyst, har han erklæret, at han ikke fandt det nødvendigt at holde Sparekassens Bestyrelse à jour med dem, da han mente, at det tjente Sagen bedst, naar denne ikke blev for meget omtalt; som

Grund til, at han ikke var til Stede ved selve Handelens Afslutning, har Indstævnte først anført, at han holdt sig tilbage, fordi han troede, at der paa denne Maade bedst opnaaedes et Resultat, medens han senere under Proceduren har anbragt, at han »paa Grund af forskellige Omstændigheder« ikke var til Stede ved den nævnte Lejlighed.

I Følge nogle af Indstævnte under Sagen fremlagte, af Citanterne uimodsagte Erklæringer fra Axel Høyer og dennes Fader og Svigerfader havde Indstævnte i sin Tid, samtidig med at besvare en Forespørgsel fra sidst nævnte angaaende en anden Gaard, anbefalet ham »Wissingsminde«, hvorefter Axel Høyer, hvem Svigerfaderen havde gjort bekendt hermed, i Begyndelsen af Februar 1903 atter optog Forhandlingerne med Indstævnte om »de forskellige Gaarde og da særlig »Wissingsminde« og derpaa konfererede med Indstævnte om sidst nævnte Gaard dels i Kolding og i Bastrup, dels paa forskellige Rejser, som Indstævnte foretog sammen med Axel Høyer; denne sidste har derhos erklæret, at han i sin Helhed kan sige, at Indstævnte i væsentlig Grad har bidraget til, at han købte »Wissingsminde«.

Citanterne har bestridt, at Indstævnte overfor dem har noget retligt Krav paa Salær i Anledning af det saaledes stedfundne Salg af »Wissingsminde«; derimod har de anført, at Prokurator Zahn paa et Spørgsmaal fra Indstævnte om, hvorledes hans Stilling blev, efter at Salg var foregaaet, svarede, at han vilde tale med Repræsentantskabet derom paa det næste Møde i Juni 1903, idet Zahn nemlig efter Citanternes Anbringende var tilbøjelig til at indstille, at der udbetaltes Indstævnte et lille Beløb, ikke som Kommissionssalær, da et saadant ikke var fortjent, men fordi Indstævnte, hvis Levevej var Kommissionærvirksomhed, havde haft Samtaler med Zahn om »Wissingsminde«s Salg; da Zahn paa Repræsentantskabsmødet førte Spørgsmaalet frem, blev han imidlertid afbrudt af Proprietær Schultz med den Meddelelse, at Indstævnte over for denne havde ladet sig forlyde med, at han havde et bestemt Krav paa 1300 Kr., og under Hensyn til det ganske uberettigede i dette Forlangende fandt Zahn ingen Anledning til at fremkomme med sit paatænkte Forslag.

Efter alt det foreliggende mangler der nu Føje til at antage, at Indstævntes Virksomhed for Salget af »Wissingsminde« paa noget Punkt har haft Karakter af en Mægling mellem Citanterne og Køberen, sigtende til at tilvejebringe Enighed mellem disse angaaende Købesummens Størrelse eller andre for Handelens Afslutning væsentlige Vilkaar, og der foreligger navnlig intet om, at Citanterne — der overfor Indstævnte havde opgivet Købesummens Størrelse til 150000 Kr. eller dog ikke under 135000 Kr. — havde bemyndiget Indstævnte til at tilbyde Axel Høyer Ejendommen for 130000 Kr. eller gennem Indstævnte have modtaget noget Tilbud fra Høyer om Afslutning af Salg til denne Pris. Naar derhos henses til, at Indstævnte efter Citanternes uimodsagte Anbringende ingen Sinde forinden Handelens Afslutning har været paa »Wissingsminde« sammen med Køberen, ligesom han efter det foranførte ikke var til Stede, da Handelen blev indgaaet, kan det — uanset Høyers oven ommeldte, i almindelige Udtryk holdte Erklæring — ikke mod Citanternes Benægtelse anses godtgjort, at Indstævnte som Citanternes Repræsentant eller til Varetagelse af deres

Interesser har udfoldet en saadan Virksomhed for Salget eller haft en saadan Andel i, at dette fandt Sted paa de sluttelig vedtagne Vilkaar, at han, i Mangel af udtrykkeligt Tilsagn herom, over for Citanterne kan have Krav paa et Kommissionssalær af 1 pCt. af den opnaaede Købesum; og da det under Sagen oplyste ikke findes at frembyde det fornødne Grundlag for Fastsættelsen af et modereret Honorar efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, vil Citanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale under denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 324. Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Peter August Petersen (Def. Halkier),

der tiltales i Henhold til Straffelovens Kapitel 23 samt for Betleri.

Frederiksborg Birks Ekstrarets Dom af 24de Oktober 1905: Arrestanten Hans Peter August Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Arrestanten Carl Christian Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Begge Arrestanter bør derhos, en for begge og begge for en, tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, og til Defensor, Sagfører Wimmer, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 November 1905: Underrettsdommen bør, for saa vidt paaanket, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Juel og Mundt, betaler Arrestanten Hans Peter August Petersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Hans Peter August Petersen til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Peter August Petersen, der er født den 6 August 1880, og som ved Maribo Birks Ekstrarets Dom af 18de April 1899 er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved samme Rets Dom af 12 Juli 1902 efter samme Lovs § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, men ikke i øvrigt er funden kriminaliter straffet, sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens Kapitel 23, samt for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, da han og en i 1ste Instans medtiltalt Person, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, den 23de September dette Aar om Aftenen paa Landevejen mellem Farum Lillevang og Ny Mølle mødte Afbygger af Badstrup Mark Anders Larsen, der kom kørende, fra dennes Vogn stjal en bag i Vognen staaende Kurv med Indhold, tilsammen under Sagen vurderet til 4 Kr. 93 Øre.

Den 25de September d. A. har Arrestanten og hans Ledsager betlet hos Skovfoged Poulsen i Ravnsholte, hvor de fik Mad, men ingen Penge.

For sit saaledes udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231 og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende bestemt under et til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdag den 16 Januar.

Nr. 303. Højesteretssagfører Bagger

contra

Karl Oscar Vilhjem Laurids Rasmussen (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller i ethvert Fald for uterligt Forhold.

Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 14de August 1905: Arrestanten Karl Oscar Vilhjem Laurids Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær

til Aktor, Sagfører H. Ditlevsen, og Defensor, Overretssagfører Holst, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Oktober 1905: Tiltalte Karl Oscar Vilhjem Laurids Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Sinding og M. A. Meyer, betaler Tiltalte 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Karl Oscar Vilhjem Laurids Rasmussen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Ekstreret hertil indankede, mod Tiltalte Karl Oscar Vilhjem Laurids Rasmussen for Forsøg paa Voldtægt eller i ethvert Fald for uterligt Forhold anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte, der tjente sammen med Pigen Karoline Amalie Eriksen hos en Gaardejer i Ravnstrup, den 23de Juli d. A. i Følge med denne Pige gik hjem fra Marken, greb han fat i hende og kastede hende ned i en temmelig dyb Vejgrøft, løftede med Magt hendes Klæder op, saa at hun derved blottedes, fremtog sit mandlige Lem og forsøgte trods hendes Modstand at faa legemlig Omgang med hende, idet han søgte at skille hendes Ben ad; men da en Vogn hørtes komme, opgav han Forsøget uden at have bragt sit Lem i Berøring med hendes Kønsele og uden at have anvendt anden Vold eller Trusel om Vold imod hende.

Pigen, der ikke havde givet Tiltalte nogen Anledning til at tro, at hun vilde tilstede ham Samleje, raabte om Hjælp, da hun kastedes ned i Grøften, men ikke senere, heller ikke da Vognen kom kørende, idet hun efter sit Udsagn da kun var optaget af at slippe bort fra

Tiltalte. Denne har forklaret, at han ikke har villet fremtvinge Samlejet, men at han vilde lade Pigen gaa, naar han mærkede, at hendes Modstand var alvorlig ment.

Pigen, der efter Opgivende er født 1874, har to Børn med forskellige Fædre, men nægter at have haft legemlig Omgang med andre. Den hende overgaaede Medfart medførte nogen Smerte i højre Skulderblad, som dog snart fortog sig.

For det af ham udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 27de Juni 1876 og ved fornævnte Rets Dom af 25 Juni 1904 anset efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, efter Omstændighederne med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage.

Overensstemmende hermed bliver den indankede Dom, hvorved Tiltalte efter Straffelovens § 185 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, at forandre.

Nr. 301.

Advokat Nellemann

contra

Mads Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Dyrplageri.

Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 11te August 1905: Tiltalte, Skomager Mads Nielsen af Marie Magdalene, bør til Statskassen erlægge en Bøde af 30 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 6 Dage; derhos udreder han alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Langballe, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator, Etatsraad Bredstrup, 10 Kr. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 September 1905: Tiltalte Mads Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktiøns Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 15 Kr. til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved de fremkomne Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte paa den af Vidnerne omforklarede Maade har gjort sig skyldig i en Mishandling af den i den indankede Dom omtalte Hund, som maa paadrage ham Straf efter Straffe-

lovens § 297. Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 50 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Mads Nielsen bør til Statskassen bøde halvtredsindstyve Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden fjorten Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Skomager Mads Nielsen, der er født i Aaret 1851, og som tidligere har været anset ved Overrettens Dom af 22 April 1901 efter Lov om Jagten af 8de Maj 1894 § 12 med en Bøde til vedkommende Kommunekasse af 30 Kroner, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Dyrplageri.

Efter at det til Politiet var anmeldt, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i grov Mishandling af en Hund, blev der indledet en Undersøgelse desangaaende, og under denne er det af Snedker Peder Rasmus Pedersen af Marie Magdalene edelig forklaret, at han den 17de Maj d. A. om Morgenens ved Femtiden hørte en Hund hyle og klage sig paa en meget paafaldende Maade, og da dette gentog sig, gik han udenfor for at erkynde sig om, hvorfra denne Hylen stammede. Han saa da, at der i Tiltaltes Have var bunden en Hund til et Træ, og at Tiltalte, der befandt sig i ca. 400 Alens Afstand fra ham, tildelte Hunden det ene Slag efter det andet med en Genstand, som han ikke nøje kunde se, men som han har antaget at være en Økse eller Hammer. Hunden, der hylede, hver Gang den fik et Slag, fik mange saadanne, og Tiltalte fjernede sig flere Gange fra Hunden for atter at vende tilbage og paa ny tildele den Slag.

Da Pedersen ansaa Tiltaltes Adfærd for en Mishandling af Hunden, gik han i Følge med Købmand Knudsen, ligeledes af Marie Magdalene, hvem han traf under Vejs, over til Tiltalte, i hvis Have de fandt Hunden liggende udstrakt paa Jorden, endnu i Live; Hovedet, hvoraf Blodet flød, var stærkt læderet, og det ene Øje »slaaet ud«. Pedersen, efter hvis Forklaring der var hængaaet ca. $\frac{3}{4}$ Time, efter at Tiltalte havde begyndt at mishandle Hunden, og indtil han kom til Stede, hentede nu sin Riffel og dræbte Hunden ved at skyde den gennem Hovedet.

Fornævnte Købmand Knudsen har ligeledes edelig forklaret, at han den paagældende Morgen havde i længere Tid hørt en Hund hyle og klage sig stærkt, og at han, da han sammen med Pedersen kom til Stede i Tiltaltes Have — hvad der skete i hvert Fald $\frac{1}{2}$ Time efter, at han første Gang havde hørt Hunden klage sig — fandt den i den oven anførte, af Pedersen omforklarede Tilstand. Han har der-

imod forklaret, at han ikke har set Tiltalte slaa Hunden og ej heller det Redskab, Tiltalte benyttede hertil.

Endelig har Bødker Rasmus Jensen, ligeledes af Marie Magdalene, forklaret, at han den paagældende Dag om Morgenen omtrent Kl. 5 blev vækket ved høje og gennemtrængende Hyl af en Hund, og at han maa antage, at der gik en halv Time, inden han hørte Knaldet af det Skud, hvormed den blev dræbt.

Under 29 Maj d. A. er den af de nævnte Vidner omfoklærede Hund bleven obduceret af Dyrslæge H. Schaldemose af Kolind, der i en under samme Dag afgiven Erklæring om Udfaldet af den stedfundne Undersøgelse har udtalt, at Hundens højre Øje var udrevet eller udslaaet og hang langt ud af Hovedet, hvorhos alle Benene, der danner Øjehulen, vare knuste; derhos var ligeledes venstre Øjebue knust, og omtrent midt i Panden fandtes der et ca. 1" langt, knust Saar, hvorved begge Pandebenene og Næsebenene var knuste. Medens Dyrslægen om forskellige andre forefundne Læsioner af Hundens Hoved har udtalt, at de maa antages at skyldes det mod Hunden affyrede Skud, har han angaaende de foran specielt angivne Læsioner udtalt, at disse sikkert maa antages at skyldes flere mod Dyret rettede, større og mindre Slag.

Den af Tiltalte under Sagen afgivne Forklaring gaar ud paa, at han, der af Enke Karen Marie Kvist af Marie Magdalene, med hvem han bor i Hus, var bleven opfordret til at dræbe en Schæferhund, som havde Tilhold hos hende, men som hun ikke havde Raad til at føde, den 17 Maj d. A. om Morgenen ved Femtiden med en 2 Alen lang Jernlænke bandt Hunden til et Træ, der stod paa hans Havedige, hvorpaa han med en Trækølle bibragte Hunden 2 à 3 Slag, hvorved han yderligere har forklaret, at Hunden efter hans Formening blev bedøvet allerede ved det første Slag. Overfor den af Dyrslæge Schaldemose afgivne Erklæring har Tiltalte erkendt det for muligt, at det paa Hunden forefundne Brud af Pandebenet samt det udtraadte højre Øje er Virkningen af hans Slag. Den Trækølle, Tiltalte vil have brugt ved Slagene paa Hunden, er bragt til Stede i Retten, hvor den befandtes at bestaa af et rundt Stykke Træ, 9 Tommer langt og 6 Tommer i Diameter, siddende paa et 18 Tommer langt Skaft, samt at have en Vægt af 8½ Pund.

Da imidlertid Tiltalte — hvis Forklaring efter Omstændighederne vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse — findes ved den paagældende Lejlighed ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne tilregnes ham som strafbart efter Straffelovens § 297, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Januar 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 40.

Tirsdag den 16 Januar.

Nr. 319.

Advokat Nellemann

contra

Carl Poulsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Oktober 1905: Tiltalte Carl Poulsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Gottschalck og Overretssagfører Sinding, 15 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesteretsagfører Asmussen hver 30 Kroner, der udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 24de August dette Aar anlagte Sag tiltales Carl Poulsen, der er født den 7de Juni 1875 og ikke fundet forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Ved egen Erkendelse og det i øvrigt oplyste er Tiltalte overbevist om at have i afvigte Sommer fra sit Butikslokale her i Staden forhandlet — som det maa antages dog kun i ringe Omfang — Postkort

af Beskaffenhed som tre under Sagen fremlagte, der paa Bagsiden bærer et koloreret Billede af en nøgen eller kun lidet paaklædt Kvinde.

Da de paagældende Billeder imidlertid ikke skønnes at kunne betegnes som utugtige, findes Tiltalte ikke ved sit Forhold at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 184, og han vil derfor være at frifinde.

Mandag den 22 Januar.

Nr. 22. Tømmermester **C. Dirchsen** og Malermester **Ch. Hansen** (Overretssagfører Goldschmidt)

contra

Vekselmægler **P. Severin** (Dietrichson),

betræffende et Mellemværende hidrørende fra en Entreprisekontrakt angaaende en Bygnings Opførelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1903: Indstævnte, Vekselmægler P. Severin, bør til Citanterne, Tømmermester C. Dirchsen og Malermester Ch. Hansen, betale 1967 Kr. 8 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 26 Juli 1902, til Betaling sker, men i øvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret have Hovedappellanterne nedsat deres Fordring til 10067 Kroner 8 Øre, medens Kontraappellantens Paastand alene gaar ud paa, at der i dette Beløb fragaar foruden de i den indankede Dom nævnte 8100 Kroner endvidere de to i Dommen nævnte Beløb paa henholdsvis 630 Kroner og 800 Kroner, som Kontraappellanten har udbetalt til en Murrnester, der var Underentreprenør ved Bygningsarbejdet.

I Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at det først nævnte Beløb er fradraget i Hovedappellanternes Tilgodehavende. Men det samme findes at maatte blive Tilfældet med Hensyn til de to sidst nævnte Beløb, idet Hovedappellanterne i Følge de til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa anses at have godkendt Udbetalingen af disse Beløb paa tilsammen 1430 Kroner.

I Overensstemmelse med Kontraappellantens Paastand vil denne herefter have at betale til Hovedappellanterne 537 Kroner 8 Øre med Renter som af ham paastaaet.

Processens Omkostninger i første Instans findes at burde ophæves, medens Hovedappellanterne ville have in solidum at betale Kontraappellanten disse for Højesteret med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Vekselmægler P. Severin, bør til Hovedappellanterne, Tømmermester C. Dirchsen og Malermester Ch. Hansen, betale 537 Kroner 8 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 26 Juli 1902, til Betaling sker, men i øvrigt for Hovedappellanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret betale Hovedappellanterne, en for begge og begge for en, til Kontraappellanten med 500 Kroner. Til Justitskassen betaler Hovedappellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Den 3dje November 1898 blev der mellem Indstævnte, Vekselmægler P. Severin, paa den ene Side og Citanterne, Tømmermester C. Dirchsen og Malermester Ch. Hansen samt Malermester Th. Poss paa den anden Side, indgaaet en skriftlig Overenskomst om, at Citanterne og Poss i Forening for en Sum af 67000 Kr. skulde opføre en Bygning paa den Indstævnte tilhørende Grund, Matr.-Nr. 388 af Christianshavns Kvarter, Store Torvegade Nr. 15 og Prinsessegade Nr. 20, overensstemmende med Tegninger, Konditioner og Beskrivelse, udarbejdede af Arkitekt, Bygningsinspektør Sofus Jørgensen.

I Konditionerne § 3 hedder det: »Byggearbejderne kan paabegyndes straks efter, at Grundudgravningen er færdig, formentlig den 18 November d. A., og skal Byggearbejdet staa fuldt færdigt inden den 1ste April 1899. For Overtrædelse af denne Tidstermin er Entreprenøren pligtig til at erlægge en daglig Mulkt af 50 Kroner, kun i Tilfælde af almindelig Arbejdsnedlæggelse (Strike, Lock-out eller Krig) kan denne Tidstermin forlænges efter den ledende Arkitekts Skøn«.

I Overenskomstens § 2 hedder det: »Skulde Vejrliget lægge Hindringer i Vejen for Arbejdets Udførelse, udskydes den i Konditionerne fastsatte Afleveringstermin med saa mange Dage, som en Voldgift (jfr. Konditionerne § 8) maatte fastslaa«, og nævnte § 8 er saa lydende:

»Alle Tvistspørgsmaal imellem Bygherren og Entreprenøren afgøres ved Voldgift og kunne ikke forelægges Domstolene. Bygherren og Entreprenøren vælge hver deres Voldgiftsmand. Voldgiftsrettens Kendelse maa begge Parter uvægerlig underkaste sig. Kunne Voldgiftsmændene ikke blive enige, vælge de en Opmand, som afgør Tvisten. Kunne de ikke enes om Valget af en Opmand, eller undlader en af

Parterne eller begge inden 4 Dage efter modtagen Opfordring af Arkitekten at vælge Voldgiftsmænd, afgøres Tvisten af Arkitekt Sofus Jørgensen«.

Den 4 Marts 1899 enedes Entreprenøren og Indstævnte om forskellige mindre Forandringer i, hvad der tidligere var vedtaget mellem dem med Hensyn til Entreprisen, og herom oprettedes der skriftligt Dokument.

I Begyndelsen af April s. A. begærede Entreprenøren i Henhold til Konditionerne § 8 afgjort ved Voldgift, om der paa Grund af Standsninger, hvorfor de ikke har Ansvar, burde gives dem en Frist ud over den 1 April nævnte Aar, inden Byggearbejdet skulde afleveres færdigt, og i bekræftende Fald, hvor lang denne Frist skulde være. Entreprenørerne og Indstævnte valgte hver deres Voldgiftsmand, og da disse ikke kunde blive enige om Spørgsmaalets Afgørelse, og da den af Parterne i*) nævnte Frist valgte Opmand ikke saa sig i Stand til at overtage Hvervet som saadan, og de ikke kunde enes om Valget af nogen anden Opmand, afgjordes Spørgsmaalet overensstemmende med den nævnte § i Konditionerne af Arkitekt Sofus Jørgensen, der ved sin den 4 September 1899 afsagte Kendelse statuerede »at Afleverings-terminen paa Grund af Bygherrens Materialleveringer og andre Smaaforsinkelser bør forlænges 35 Arbejdsdage, saaledes at Entreprenørernes Mulkansvar skal begynde den 16 Maj d. A.«

Den 24 Oktober 1899 afleveredes Bygningen af Entreprenørerne til Indstævnte, og i den nærmeste Tid herefter forhandlede Parterne om den endelige Afgørelse af deres Mellemværende, men opnaaede ikke Enighed, idet Citanterne som Rest paa Entreprisensummen og for Udførelsen af Ekstraarbejder gjorde Krav paa 10753 Kr. 8 Øre, medens Indstævnte forment ikke at være pligtig at betale mere, end han havde ydet, idet han navnlig gjorde gældende, at han havde forskellige Modkrav paa Entreprenørerne, derunder et paa 8100 Kroner i Mulkter i Anledning af, at Bygningen var afleveret 162 Dage for sent, nemlig den 24 Oktober 1899 i Stedet for senest den 15 Maj samme Aar.

Citanterne henvendte sig derefter til »Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening« med Anmodning om, at denne vilde søge at ordne Tvisten mellem dem og Indstævnte, og Foreningen søgte da at formaa Arkitekt Jørgensen til at optage det af ham ved Kendelsen af 4 September 1899 afgjorte Spørgsmaal til fornyet Afgørelse, idet den gjorde gældende, at der ved denne Kendelse formentlig ikke var taget Hensyn til den Indflydelse paa Forholdet mellem Parterne, som en stedfunden Lock-out i Bygningsfagene upaatvivlelig havde haft, og som efter Foreningens Skøn maatte medføre, at Mulkterne for for sildig Aflevering af Bygningen først kunde begynde at løbe den 23de September 1899. Arkitekt Jørgensen afslog ved en den 5te**) November 1899 dateret Erklæring at genoptage Voldgiftssagen til fornyet Prøvelse og Afgørelse, idet han motiverede Afslaget med, at Lock-outen upaatvivlelig ikke havde haft nogen Indflydelse paa Forholdet.

Den 27 Marts 1900 udtog Entreprenørerne Forligsklage mod Ind-

*) Skal være: inden.

**) Skal være 15de.

stævnte og inkamnerede derefter den 23 April s. A. her ved Retten Sag mod Indstævnte til Betaling af det oven nævnte Beløb 10753 Kr. 8 Øre. Indstævnte gav Møde under Sagen, og procederede denne uden at gøre Indsigelse mod, at Mellemværendet var bragt for Domstolene.

Medens Retssagen saaledes verserede, henvendte Citanterne sig paa ny til Arkitekt Jørgensen, der da underskrev en den 12 December 1900 dateret, af Citanternes Sagfører konciperet Erklæring, gaende ud paa, at han i Henhold til den ham i Følge Konditionernes § 3 tillagte Myndighed forlængede Fristen for Arbejdets Færdiggørelse til den 24de September 1899, fra hvilken Dag Mulkterne altsaa tidligst kunde løbe, idet han dog tilføjer, at der efter hans Skøn slet ikke bør paaløbe Mulk, da Tillægskontrakten — den tidligere omtalte Overenskomst af 4 Marts 1899 — med hvilken han erklærer først at være bievnen bekendt kort Tid forud, væsenlig har forandret Omfanget af Kontraktens Arbejder, og da det efter det Standpunkt, hvorpaa Byggearbejdet befandt sig den nys nævnte Dag, maa antages at have været begge de kontraherende Parter klart, at den da bestemte Tidsfrist ikke kunde overholdes, og der desuagtet ikke blev vedtaget nogen ny Frist.

Efter at Entreprenørerne ved Skrivelse af 21 Marts 1901 — ligeledes medens den oven nævnte Retssag verserede — havde opfordret Indstævnte til at vælge en Voldgiftsmand til sammen med en af dem valgt Voldgiftsmand at afgøre de foreliggende Stridsspørgsmaal, og efter at Indstævnte havde nægtet at indlade sig herpaa, under Henvi- sning bl. a. til, at Entreprenørerne havde forelagt hele Tvisten for Domstolene, at der under den verserende Retssag forelaa enkelte, ikke uvæsenlige Tvistspørgsmaal, der ikke efter de vedtagne Konditioner kunde afgøres ved Voldgift, og at Hovedspørgsmaalet, nemlig om hans Erstatningskrav i Anledning af, at Arbejdet ikke var fuldført i rette Tid, var endelig afgjort ved Voldgiftskendelsen af 4 September 1899, rettede Arkitekt Jørgensen efter Begæring af Entreprenørerne under 29 April 1901 en lignende Opfordring til Indstævnte og betydede ham, at han (Jørgensen), i Fald Indstævnte ikke efterkom Opfordringen, i Henhold til Bestemmelsen i Konditionernes § 8 selv vilde afgøre Sagen. Indstævnte nægtede imidlertid vedblivende at lade noget af Tvistspørgsmaalene afgøre ved Voldgift, i al Fald saa længe Sagen henstod til Afgørelse ved Retten, og henviste i øvrigt paa ny til, hvad han havde anført overfor de til ham tidligere rettede Opfordringer. Citanterne lode derpaa Retssagen hæve, hvilket skete ved nærværende Rets Dom af 5 August 1901; og Arkitekt Jørgensen rettede derefter under 17de September s. A. en fornyet Opfordring og Tilkendegivelse af samme Indhold som forrige Gang til Indstævnte. Denne vægrede sig fremdes ved at lade Tvistspørgsmaalene afgøre paa den af Entreprenørerne fordrede Maade, og Arkitekt Jørgensen afsagde derpaa, efter at Sagen var bleven ham forelagt af Entreprenørerne, den 1 Juli 1902 Kendelse i denne. Ved Kendelsen blev Indstævnte overensstemmende med Entreprenørernes Paastand tilpligtet inden 15 Dage fra Kendelsens Forkyndelse at betale disse de af dem indtalte 10753 Kr. 8 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 August 1901; Voldgiftssagens Omkostninger ophævedes.

Citanterne — Citanter Hansen tillige paa tidt nævnte Malermester Poss's Vegne — have nu, efter at Voldgiftskendelsen er bleven forkyndt for Indstævnte, der ikke har efterkommet den, under nærværende Sag paastaet Indstævnte dømt til at betale dem det nævnte Beløb af 10753 Kr. 8 Øre, der er tilkendt dem ved Voldgiftskendelsen af 1ste Juli 1902, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5te August 1901 eller i al Fald fra Forligsklagens Dato den 26 Juli 1902, medens Indstævnte har procederet til Frifindelse.

Citanterne støtte i første Række deres Paastand paa den nævnte Voldgiftskendelse, idet de gøre gældende, at Indstævnte er pligtig at efterkomme denne.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at han ikke er bunden ved denne Kendelse, allerede fordi Citanterne ved som foran omtalt at indbringe Tvisten for Domstolene maa anses at have givet Afkald paa deres Ret efter Konditionerne til at faa den afgjort ved Voldgift.

Citanterne gøre dernæst gældende, at de, selv bortset fra, at Voldgiftskendelsen har tillagt dem det indtalte Beløb, have Krav paa dette. Deres Fremstilling gaar ud paa, at der for det af dem udførte Arbejde foruden Entrepriessummen, 67000 Kr., tilkommer dem 1599 Kr. 75 Øre for Arbejder udenfor Entreprisen, altsaa i alt 68599 Kr. 75 Øre, og at Indstævnte paa dette Beløb endnu skylder dem de indtalte 10753 Kr. 8 Øre.

Indstævnte har derimod anbragt, at Citanterne ikke have Krav paa de fordrede 1599 Kr. 75 Øre for Ekstraarbejder, at der i Entrepriessummen maa fragaa et nedenfor nærmere omtalt Beløb af 2946 Kr. 93 Øre, at han (Indstævnte) i Anledning af Mangler ved det af Citanterne leverede Arbejde har til Gode hos disse 602 Kr. 58 Øre, og at han i Mulker for Arbejdets for sene Aflevering har det tidligere omtalte Krav paa 8100 Kr. Støttende sig hertil gør Indstævnte gældende, at han har et større Krav paa Citanterne end de paa ham, og at han derfor maa frifindes.

Til Oplysning om det Beløb af 1599 Kr. 75 Øre, som Citanterne kræve for Ekstraarbejder, er der under Sagen fremlagt en specificeret Regning, hvoraf det ses, at dette fremkommer ved, at Citanterne fra de nedenfor omhandlede Beløb, i alt 1641 Kr. 51 Øre, drage 41 Kr. 76 Øre, som de godskrive Indstævnte for ikke udført Malerarbejde. Mod at betale den 1ste paa Regningen opførte Post, 630 Kr., for Støbning af 630 Kbf. Beton, er det af Indstævnte anbragt, at han har betalt Beløbet til den Murmester, der da havde Murarbejdet ved Entreprisen. Dette maa anses indrømmet af Citanterne, men da Indstævnte ikke mod disses Benægtelse har godtgjort, at den paagældende Murmester var bemyndiget til at modtage Beløbet, vil dette ikke mod deres Protest kunne fradrages i det indtalte Beløb.

Mod at betale følgende Poster paa Regningen:

- Nr. 5) 20 Kr. for Pudsning af Naboens Gavl m. v.,
- Nr. 8) 20 Kr. for Flytning af 2 Klosetrum m. v.,
- Nr. 9) 8 Kr. for Forandring af 2 Døraabninger ved disse Rum, og
- Nr. 10) 3 Kr. for Indsætning af 2 Ventiler i en Kælder,

gaar Indstævntes Indsigelse ud paa, at Beløbene ere betalte af ham til vedkommende Murer, der har udført Arbejdet, men da han ikke mod Citanternes Benægtelse har godtgjort dette, vil der intet Hensyn kunne tages til denne Indsigelse.

Mod at betale følgende Poster paa Regningen :

- Nr. 2) 160 Kroner for at have muret den udgravede Gaard ca. 10'' højere, end Tegningen viser, med Tillæg af Materialier,
- Nr. 6) 5 Kr. for Pudsning af 2 Granitpiller,
- Nr. 14) 76 Kr. for Opmuring af Piller under 4 Dørtrin samt Henlægning af disse,
- Nr. 15) 57 Kr. for Levering af imiteret Panel samt en Fyldingsdør, og
- Nr. 18) 31 Kr. 20 Øre for Maling af Tagetagen,

har Indstævnte gjort gældende, at disse Arbejder hører ind under det af Citanterne ved Entreprisekontrakten med Tillæg og Efterregulering overtagne Arbejde. Mod Citanternes Benægtelse har Indstævnte ikke bevist dette, og Citanternes Anbringende om, at disse Arbejder maa henregnes til Ekstraarbejder, findes efter det foreliggende at maatte antages for at være rigtigt, hvorfor Indstævntes Indsigelse mod at betale de ham for disse Poster debiterede Beløb ikke kan gives Medhold.

Mod at betale de paa Regningen under Nr. 19—28 opførte Poster, i alt 370 Kr. 31 Øre, for forskelligt Malerarbejde, samt mod at betale 25 Kr. for leveret Beton til Ekstrafundering har Indstævnte ikke fremsat nogen Indsigelse, der kan tillægges Betydning, og disse Beløb vil derfor heller ikke kunne fradrages den indtalte Sum.

Mod at betale Resten af de Poster, for hvilke Citanterne kræve Ekstrabetaling, nemlig:

- Nr. 4) 15 Kr. for Pudsning af 8 Vinduesbrystninger m. v.,
- Nr. 7) 150 Kr. for Levering af 3 emailerede Laase med Metalrist og 1 Stk. Rør samt Opsætning af samme,
- Nr. 12) 3 Kr. for Opmuring af et Skillerum,
- Nr. 16) 35 Kr. for Udveksling af Jernbjælker over alle Kælderdøre og
- Nr. 17) 33 Kr. for at have muret en Skorsten en halv Sten større,

gør Indstævnte gældende, at han ikke ved, om Citanterne have præsteret, hvad der omhandles under disse Poster, og at han i alt Fald ikke har givet Ordre til disse Ekstraarbejder, og da Citanterne ikke have godtgjort, at disse Poster ere leverede og udførte efter Indstævntes Bestilling, maa der gives denne Medhold i, at disse Posters samlede Beløb, 236 Kr., maa fradrages den indtalte Sum.

Det foran omtalte Beløb af 2946 Kr. 93 Øre, som Indstævnte formener maa afgaa i Entreprisesummen, udgøres af følgende Poster:

a og b. 800 Kr. og 1000 Kr., som Indstævnte henholdsvis den 17 Februar og 7 April 1899 har udbetalt den tidligere nævnte Murester til deraf at betale Arbejds løn til de paa Bygningen beskæftigede Arbejdere. Indstævnte vil have haft mundtlig Ordre fra Citanterne til at udbetale de 800 Kr. og vil, navnlig i Henhold til tidligere Anmod-

ninger fra Citanterne om at udbetale Forskud til den paagældende Murmester, have anset sig berettiget hertil ogsaa for de 1000 Kroners Vedkommende. Mod Citanternes Benægtelse har Indstævnte imidlertid ikke godtgjort, at han har været berettiget til at udbetale Murmesteren de her omhandlede 2 Beløb, og da Indstævnte heller ikke har godtgjort, at Citanterne, saaledes som han har villet gøre gældende, senere har sanktioneret Udbetalingen af de 800 Kr., vil intet af disse Beløb kunne afdrages i Entreprisensummen.

Posterne:

- c) 614 Kr. 14 Øre, som Indstævnte har debiteret Citanterne for forskellige Renteposter,
- d) 112 Kr. 42 Øre, som Indstævnte har debiteret Citanterne for Rosetter og Gesimser,
- e) 93 Kr. 30 Øre, som Indstævnte har betalt for noget Stenhuggerarbejde,
- f) 37 Kr., som Indstævnte har betalt for et Gitter og en Terrazzo-Roset til en i Bygningen indrettet Slagterbutik, og
- g) 40 Kr. 7 Øre, som er debiteret Citanterne for Kakkellovnsopstilling m. m ,

ville heller ikke kunne fradrages Entreprisensummen, da Indstævnte ikke overfor Citanternes Protest her imod har godtgjort Berettigelsen af sin Fordring herom.

h) Derimod findes Indstævnte at have Krav paa, at der i Entreprisensummen fradrages den sidste af de her omhandlede Poster, nemlig 250 Kr., som Citanterne — efter hvad der maa gaas ud fra efter Sagens Oplysninger og Proceduren — maa antages i det mindste at have sparet ved efter Overenskomst med Indstævnte at undlade at lægge Linoleum paa Bygningens Trapper, hvilket faldt ind under Entreprisen.

Af det Beløb paa 602 Kr. 58 Øre, som Indstævnte efter sit Anbringende vil have til Gode hos Citanterne i Erstatning for Mangler ved det af dem leverede Arbejde, maa der gives ham Medhold i, at han efter de foreliggende Oplysninger har Krav paa 200 Kr. i Erstatning for Mangler ved det leverede Malerarbejde, og sidst nævnte Beløb vil derfor være af fradrage i den indtalte Sum.

Sin Berettigelse til Resten af de 602 Kr. 58 Øre, nemlig 90 Kr. for Dørlaase, 26 Kr. for en Dørdriver, 65 Kr. 58 Øre vedrørende Blikkenslagerarbejdet og 221 Kr. vedrørende Betonarbejdet, har han derimod ikke godtgjort mod Citanternes Benægtelse, og intet af disse Beløb vil derfor kunne afkortes i den indtalte Sum.

Til Støtte for sin Paastand om, at der tilkommer ham 8100 Kr. i Mulkter for for sildig Aflevering af Byggearbejdet, gør Indstævnte gældende, at Spørgsmaalet om Begyndelsestidspunktet for Mulktansvaret er endelig afgjort ved den af Arkitekt Jørgensen den 4 September 1899 afsagte Voldgiftskendelse, hvorefter Mulkterne skulde begynde at løbe den 16 Maj 1899, og at den af Arkitekt Jørgensen ved den foran refererede Erklæring af 12 December 1900 foretagne Forlængelse af Fristen for Færdiggørelsen af Arbejdet til den 24 September 1899 — hvilken Forlængelse, efter hvad der i Følge Proceduren er Enighed

om, er motiveret ved den tidligere omtalte Lock-out — ingen Betydning kan have.

Efter Sagens Oplysninger, derunder Arkitekt Jørgensens foran nævnte Erklæring af 15 November 1899, maa der gaas ud fra, at den af ham afsagte Voldgiftskendelse af 4 September s. A. har villet statuere, at der ikke paa Grund af den daværende Lock-out kunde tilkomme Citanterne nogen Forlængelse af Fristen ud over, hvad der fastsattes ved Kendelsen — et Resultat, der udførligt motiveres i Erklæringen af 15 November 1899 — og det maa endvidere efter det foreliggende antages, at Arkitekt Jørgensen efter Lock-outens Slutning og efter at Indstævnte havde overtaget Bygningen, skriftlig, nemlig den 27 Oktober 1899, paa Foranledning af Parterne til disse har afgivet fornyet Erklæring om, at det maatte have sit Forblivende ved den af ham trufne Afgørelse af, at Mulkterne skulde begynde at løbe fra den 16 Maj 1899. Under Hensyn hertil samt til Tidspunktet hvorpaa, og de øvrige Forhold, hvorunder den af Arkitekt Jørgensen den 12te December 1900 afgivne Erklæring er fremkommen, og til, at den ikke indeholder nogen antagelig Grund til hans forandrede Stilling til Spørgsmaalet, findes Indstævntes Protest mod, at der tages Hensyn til denne Udtalelse om Lock-outens Indflydelse paa Afleveringsterminen, at være berettiget, hvorved yderligere bemærkes, at Sagens Oplysninger vise hen til, at den tid nævnte Lock-out ikke har spillet nogen eller i al Fald ikke nogen væsenlig Rolle med Hensyn til Overholdelsen af den for Arbejdets Aflevering fastsatte Frist.

Da dernæst Arkitekt Jørgensens i Erklæringen af 12te December 1900 udtalte, ovenfor refererede Skøn om, at der slet ikke bør løbe Mulkter af Hensyn til Indholdet af Tillægskontrakten af 4 Marts 1899 og til det Standpunkt, hvorpaa Byggearbejdet befandt sig, da denne oprettedes — et Skøn, som det har ligget udenfor hans Kompetence at afgive med bindende Virkning for Parterne — ikke stemmer med Sagens øvrige Oplysninger og derfor ikke kan tillægges nogen afgørende Vægt, findes Indstævntes Krav paa, at der tillægges ham Mulkter à 50 Kroner daglig for Tiden fra 16de Maj 1899 til 24de Oktober samme Aar, i alt for 162 Dage, med 8100 Kroner at maatte gives Medhold.

I den indtalte Sum vil herefter være at afdrage 8786 Kr. (236 + 200 + 250 + 8100), og Indstævnte vil saaledes være at tilpligte at betale Citanterne 1967 Kroner 8 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 26de Juli 1902, men i øvrigt være at frifinde for deres Tiltale.

Sagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse der fra begge Parter Side er nedlagt Paastand, ville efter Omstændighederne være at opheve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Grenaa Købstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 17de April 1905: Arrestanten, Fiskehandler Jens Jensen af Bredstrup, bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar samt udrede i Erstatning til Ane Mathilde Jensen af Bredstrup 100 Kr., men for øvrigt i denne Sag for Aktors Tiltale fri at være. Tiltalte Ansine Marie Christensen, født Poulsen, af Bredstrup bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage, medens Tiltalte Kaj Poulsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør og Arrestanten og Tiltalte Ansine Marie Christensen udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bonke, og Defensor, Sagfører Andersen, 30 Kr. til hver, henholdsvis med 19 Tyvendedel og 1 Tyvendedel. Statskassens Ret med Hensyn til Stemplingen af den foran nævnte Lejekontrakt forbeholdes. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 August 1905: Underretsdømmen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 60 Kroner til hver, samt saaledes at der tillægges Overretsprokurator Steinthal i Salær 10 Kr. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor samme Steds, Overretssagfører Sørensen og Etatsraad Neckelmann, 80 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og i øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsenlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 150 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instans tillige angik tvende andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, nemlig Rebslager Christensens fraseparerede eller fraskilte Hustru Ansine Marie Poulsen og Drengen Kaj Poulsen, er Arrestanten Jens Jensen sat under Tiltale for Brandstiftelse, Falsk, Assurancesvig, bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Straffelovens §§ 178 og 101.

I Følge Sagens Oplysninger har Arrestanten, der er født i Aaret 1851, tidligere været straffet i Følge Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1871 efter Straffelovens §§ 280, 229 Nr. 4

og 203 med Tugthusarbejde i 12 Aar, med Hensyn til hvilken Straf der ved kgl. Resolution af 24 September 1881 tilstodes ham fra 2den Oktober s. A. at regne den ved Anordning af 13de Februar 1873 hjemlede betingede Benaadning, i Følge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19de Januar 1892 efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, i Følge Grenaa Købstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 24 Januar 1900 efter Straffelovens §§ 228, jfr. § 61, 2det Stykke, og 154 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage og i Følge samme Rets Dom af 2 September 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, samt efter Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2 Marts 1861, jfr. Justitsministeriets Bekendtgørelse af 16 April 1898 § 20, jfr. § 11, næst sidste Stykke, med henholdsvis samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage og en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 20 Kroner.

Arrestanten har efter det oplyste derhos i September 1894 under en ved Københavns Kriminal- og Politiret iværksat Undersøgelse været arresteret som sigtet for Ildspasættelse, men blev efter nogle Dages Forløb atter løsladt, som det maa antages, uden at der dekretederes Aktion imod ham, hvorimod der i Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest tilkendtes ham et Beløb af 100 Kr.

Det fremgaar endvidere af det oplyste, at Arrestanten, der i 1882 i Horsens indgik Ægteskab med Pigen Ane Kirstine Christensen, som det maa antages, efter at hans Hustru havde forladt ham og var rejst til Amerika, i København, hvor han senere havde taget Ophold paa et Væveri, hvor han arbejdede som Forretter, traf sammen med den i første Instans medtaltte Ansine Marie Poulsen, der, som det maa antages, allerede den Gang — i Følge hendes Forklaring i 1889 eller 1890 — var bleven separeret fra sin Mand og derefter fra Aalborg, hvor hun under Samlivet med sin Mand senest havde boet, var flyttet til København, og til hvem Arrestanten traadte i kønsligt Forhold.

Med hende avlede Arrestanten derefter en Søn, den ligeledes i første Instans medtaltte Kaj Poulsen, der er født den 4 April 1894 paa den kgl. Fødselsstiftelse i København.

I Aaret 1898 flyttede Arrestanten og Ansine, der i Følge deres Forklaring under deres Ophold i København boede hver for sig, til Bredstrup By i Gammel Sogn ved Grenaa, hvor Arrestanten til Dels ved Hjælp af et ham af Ansine i dette Øjemed ydet Laan, stort 1700 Kr., tilkøbte sig en mindre Landejendom, paa hvilken de bosatte sig, og hvor de siden med nogle mindre Afbrydelser levede sammen som Mand og Hustru. Under dette deres Ophold i Bredstrup avlede Arrestanten med Ansine 2 Pigebørn, der, som det maa antages, ere fødte henholdsvis den 8 Marts 1899 og den 17 August 1901.

Det er fremdeles oplyst, at Arrestanten, efter en Tid lang at have haft Beskæftigelse paa det i Nærheden af Bredstrup beliggende Grenaa Dampvæveri, for nogle Aar siden opgav denne Beskæftigelse, og medens den væsenligste Del af deres Indtægter i den senere Tid tilvejebragtes af Ansine, der ligeledes havde Arbejde paa det nævnte Væveri, bidrog Arrestanten til Familiens Underhold ikkun med den Fortjeneste, som han havde ved at køre rundt paa Landet og forhandle Fisk, og som, efter hvad der maa antages, ikke var synderlig stor.

Hvad nu angaar de mod Arrestanten rejste Sigtelser, bemærkes foreløbig, at efter den Maade, hvorpaa Sagen er indanket for Overretten, idet den kun er appelleret efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det offentlige Vegne, bliver der her for Retten ikke Spørgsmaal om Arrestantens Forhold i neden nævnte Henseender:

1. I Henhold til Randers Amts Resolution af 16 December 1899 blev der under 3 Januar 1900 inden Grenaa Købstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds Politiret under sædvanlig Straffetrusel meddelt Arrestanten og Ansine, der, som ovenfor ommeldt, siden deres Flytning til Bredstrup havde samlevet som Ægtefolk, Tilhold om »at fjerne sig fra Samlivet med hinanden«. Ved Arrestantens med den af Ansine afgivne Forklaring stemmende Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at de uanset det dem givne Tilhold har fortsat deres Samliv uforandret, i hvilken Henseende bemærkes, at Ansine siden da, foruden, som meldt, den 17de August 1901 at have født Arrestanten en Datter, i Følge det oplyste to Gange henholdsvis i Sommeren 1902 og i Februar 1904 har aborteret efter hver Gang at være bleven besvangret af Arrestanten.

Denne har vel anført, at det var deres Hensigt at indgaa Ægteskab, og at de i dette Øjemed har løst Vielsesbrev, men at de ikke har benyttet samme, idet Arrestanten, der i Aaret 1900 under et Ophold i København erholdt Fattigunderstøttelse, som det maa antages til Beløb 60 Kr., ikke har kunnet opnaa den til Ægteskabs Indgaaelse fornødne Attest fra Fattigvæsenet i København. Hertil vil der imidlertid ikke kunne tages videre Hensyn, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten i Følge det oplyste i Løbet af Aaret 1901 erholdt udbetalt et Beløb af 1180 Kr. som Erstatning for et ham under et Ophold i København overgaaet Ulykkestilfælde og saaledes maa antages uden Vanskelighed at have været i Stand til at tilbagebetale den ham ydede Fattighjælp, saafremt det havde været hans alvorlige Hensigt at indgaa Ægteskab med Ansine.

2. Den 6 Juni f. A. mellem Kl. 12 og 1 Eftermiddag opstod der Ildløs i Arrestantens Ejendom i Bredstrup, hvorunder Bygningerne, der bestod af en nordlig Længe og en dermed sammenbygget Sidebygning i Vest, i Løbet af kort Tid saa godt som fuldstændig nedbrændte. Da Ilden udbrød, var saavel Ansine som Arrestanten fraværende fra Hjemmet, idet først nævnte henlaa paa Amtssygehuset i Grenaa, hvor hun alt i Februar Maaned f. A. var bleven indlagt efter sin sidste Abort, medens Arrestanten var kørt ud paa Landet for at forhandle Fisk. Ligeledes var en ugift Kvinde ved Navn Ane Mathilde Jensen, der boede til Leje hos Arrestanten, borte fra sit Hjem, idet hun om Morgenens havde begivet sig paa Arbejde hos en Gaardmand i Bredstrup. Under Branden kom der hurtigt en Del Mennesker til Stede, som reddede den væsenligste Del af Arrestantens Indbo saa vel som en Del af Ane Mathilde Jensens Bohave. Medens sidst nævnte, der ikke havde sine Ejendele assurerede, har opgivet det hende ved Branden forvoldte Tab til 100 Kr., er Brandskaden for Arrestanten, der havde sine Bygninger assurerede i »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland« for 1560 Kr. og sit Løsøre forsikret i

»De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlige Ejendomme i Nørrejylland« for 2626 Kroner, ved en den 15de Juni forrige Aar afholdt Erstatningsforretning opgjort til 1550 Kroner for Bygningernes Vedkommende og til 1553 Kroner for Løsørets Vedkommende.

Med Hensyn til Ildens Opkomst maa det ved Forklaringer, der ere afgivne af en Del af de Personer, der straks efter dens Udbrud kom til Stede, anses godtgjort, at den opstod i den østlige Ende af den nordlige Længe, hvor der fandtes en Vognport. Det er dernæst oplyst, at Arrestanten, der Aftenen før Branden havde bedt Ane Mathilde Jensen om næste Morgen at vække ham, men som efter hendes Forklaring alt var oppe, da hun den følgende Morgen Kl. 4 gik til sit Arbejde, samme Morgen Kl. 6 vækkede Sønnen Kaj og derefter kørte til Grenaa Havn efter Fisk.

Senere kom han tilbage til sit Hjem og kørte efter et kortere Ophold her ca. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Formiddag ud paa Landet Sydvest for Grenaa, hvor han solgte Fisk, medens han efterlod Kaj og sine 2 Smaa-piger alene hjemme. Da Ilden udbrød, befandt Arrestanten sig over en Mil fra sit Hjem, og han kom først tilbage om Aftenen mellem Kl. 8 og 9, da Branden forlængst var forbi.

Sønnen Kaj havde derimod efter det oplyste været hjemme, indtil han om Formiddagen mellem Kl. 11 og 12 var gaaet hen paa Sygehuset, hvor han besøgte sin Moder, og hvorfra han atter gik hjem ca. Kl. 12 $\frac{1}{4}$ Eftermiddag. I Følge den af Arrestantens Nabo, Arbejdsmand og Fisker Bachmanns Hustru, Andersine Kirstine, til tvende Politirapporter afgivne Forklaring, kom Kajs to smaa Søstre omtrent Kl. 11 Formiddag ud fra deres Hjem og over til hendes Hus, udenfor hvilket de legede i nogen Tid med hendes Børn; ca. Kl. 12 kom de ind til hende i Huset, og da de sad og spiste til Middag, kom Kaj, der tidligere paa Dagen havde været ovre hos hende for at spørge om, hvad Klokken var, idet han i Følge sin Angivelse skulde over paa Sygehuset og besøge sin Moder, løbende og raabte meget altereret: »Aa, Sine, vores Hus brænder«, hvorpaa hun straks løb ud og raabte Brand, og da hun kort efter kom tilbage, saa hun Kaj, som hun, da hun løb ud og skreg Allarm, havde set løbe hen imod det brændende Hus, staa uden for hendes Hus, bærende paa en Pakke Tøj, der ved et af hende senere foretaget Eftersyn viste sig at indeholde et hvidt Sengetæppe, et nyt Haandklæde, et hvidt Underskørt, en hvid Barnekjole, to Barneoverstykker eller Kaaber og et Par Drengbenklæder.

Allerede i det første i Sagen den 7 Juni f. A. afholdte Forhør tilstod Kaj — der til en Politirapport oprindelig havde forklaret, dels at han efter sin Hjemkomst fra Besøget paa Sygehuset ikke havde været inde i Huset, men havde lagt sig paa Marken Øst for samme, hvor han nogen Tid efter bemærkede, at der slog Ild ud af Taget oppe ved Skorstenen, dels at den fornævnte Pakke Tøj, som han bragte til Bachmanns Hus, under Branden var leveret ham af en ubekendt Mand, hvilken Forklaring han under en fornyet Afhøring havde ændret derhen, at han havde været inde i Huset — at han havde paa-sat Ilden, hvorom han nærmere forklarede, at han, da han kom hjem fra Sygehuset og saa, at hans smaa Søsken ikke var hjemme, fik Lyst til at stikke Ild paa, hvorfor han i Køkkenet tog en Æske Tænd-

stikker og derpaa gik ud i den i Husets østlige Ende værende Vognport, hvor han afrev en Tændstik og stak den til en Bunke Halm, der laa ved Døren til den op til Vognporten stødende Stald, og da han saa, at det brændte, løb han ud og lagde sig paa Marken, hvor han efter nogle Minutters Forløb saa Ilden bryde ud gennem Taget oven over Stalden og Vognporten.

Denne Forklaring, hvortil han udtrykkelig føjede, at Ildspaesættelsen var hans eget Indfald, ændrede han i det følgende den 13 Juni f. A. afholdte Forhør derhen, at han allerede, inden han gik til Sygehuset, havde besluttet at sætte Ild paa Huset, ligesom han erkendte, at han havde bragt den oven omtalte Pakke Tøj ud af dette, hvorimod han vedblivende fastholdt, at Tanken om at stikke Ild paa Huset var opstaaet hos ham uden Paavirkning fra anden Side.

Under den fortsatte Undersøgelse fremkom der imidlertid forskellige Oplysninger, der tydede paa, at den stedfundne Ildspaesættelse ikke skyldtes Kajs Initiativ, og i et den 25de Oktober f. A. afholdt Forhør erkendte Kaj, at det var efter Arrestantens Tilskyndelse og paa dennes Opfordring, at han havde sat Ild paa Huset.

I denne Henseende har Kaj nærmere forklaret, at han, som den paagældende Morgen af Arrestanten blev vækket tidligere end sædvanligt, efter at være kommen op gik med Arrestanten ud i Stalden og Vognporten, hvor han var Arrestanten behjælpelig med at spænde for, og at Arrestanten, der begyndte at tale til ham om at sætte Ild paa Huset, idet Arrestanten skrabede noget Halm og Bark sammen i Vognporten ved Døren ind til Stalden og sagde til Kaj, at han, naar Arrestanten var kørt, skulde lade Pigebørnene faa deres pæne Tøj paa og sende dem over til Nabokonen, fornævnte Fisker Bachmanns Hustru, at han derpaa skulde gaa over paa Sygehuset og besøge sin Moder, at han, naar han kom tiibage derfra, skulde gaa ind i Stuen og tage en Pakke Tøj, som Arrestanten havde indpakket i et Sengetæppe eller et Lagen, og at han derefter skulde gaa ud i Vognporten og med Tændstikker sætte Ild paa Halmen samt bringe Pakken med Tøj over til Bachmanns, hvorhos Arrestanten paalagde Kaj, at han ikke maatte tale til noget Menneske om, hvad han havde gjort.

Denne sin Forklaring, i Forbindelse med hvilken Kaj har udsagt, at naar han ikke tidligere var fremkommet med samme, var Grunden den, at han var bange for at faa Prygl af Arrestanten, og at han godt vidste, at det var forkert at gøre, hvad Arrestanten opfordrede ham til, men at han af Frygt for denne ikke turde lade være hermed, har Kaj med Bestemthed fastholdt under hele den øvrige Del af Undersøgelsen og gentaget ikke alene over for sin Moder i og uden for Retten saa vel som over for en ham under Sagen ad hoc beskikket Værge, men ogsaa overfor Arrestanten under Konfrontation med denne.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Februar 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Vriiers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 41.

Fredag den 26 Januar.

Vel har Arrestanten nu haardnakket benægtet Rigtigheden af Kajs nys ommeldte Forklaring og vedholdende hævdet, at han er uden nogen som helst Delagtighed i den opstaaede Brand, men ligesom det efter det foreliggende ikke findes at kunne være Tvivl underkastet, at Kajs Erkendelse af at have paasat Ilden er stemmende med Sandheden, saaledes maa ogsaa hans Forklaring om at have handlet efter Arrestantens Instruktion anses bestyrket ikke alene ved den Omstændighed, at han maa antages ved den paagældende Lejlighed at have handlet med en i Forhold til hans Alder usædvanlig Omtanke og i det hele efter en forud lagt Plan, der ikke kan antages at stamme fra ham selv, men yderligere ved en Række under Sagen angaaende Arrestantens Forhold samt om hans Adfærd før og efter Branden fremkomne Oplysninger, der saavel hver for sig som navnlig i deres indbyrdes Forbindelse alle med større og mindre Styrke pege hen paa Arrestanten som den, fra hvem Ideen til Ildspaaættelsen er udgaaet, og som har givet Kaj den fornødne Instruktion til dens Iværksættelse.

Arrestanten maa saaledes, efter hvad der i forskellige Henseender foreligger, antages paa den Tid, da Branden fandt Sted, at have været i Forlegenhed for Penge.

Vel havde han efter det oplyste den 20 Maj 1904 hos Kassereren for en Sygekasse i Sygehjælp til Ansine hævet et Beløb af ca. 33 Kr., ligesom han ved sin Arrestation, der fandt Sted den 29de Juni f. A., blev funden i Besiddelse af kontant 6 Kr. 57 Øre, hvorhos der ved en paa hans Bopæl den 1 Juli næst efter foretagen Husundersøgelse i en i Lommen paa et Par ham tilhørende Benklæder beroende Portemonnæ forefandtes et kontant Beløb af 10 Kr., men foruden at Arrestanten har erkendt, at han, naar han besøgte Ansine paa Sygehuset, jævnlig beklagede sig over, at det kneb for ham med Penge, hvilket ogsaa er i Overensstemmelse med, hvad der i øvrigt er oplyst om Arrestantens økonomiske Forhold og navnlig er sandsynliggjort ved den Omstændighed, at Ansine, der med sin Arbejdsfortjeneste havde bidraget den væsenligste Del til Familiens Underhold, paa den Tid, da Branden fandt Sted, havde ligget i ca. 4 Maaneder paa Sygehuset, og at Sogneraadet i Gammel Sogn, som det maa antages, havde maattet indestaa for Betalingen for Ansine paa Sygehuset, efter at den Sygekasse, hvoraf hun var Medlem, ophørte at betale for hende, skulde Arrestanten efter det oplyste i Juni Termin f. A. betale Renter og Afdrag af et i hans Ejendom indestaaende Kreditforeningslaan,

stort 2500 Kr., hvorhos der den 3 April f. A. hos Arrestanten af det offentlige var gjort Udlæg for Delinkventomkostninger til Beløb ca. 160 Kroner, hvorunder der var gjort Udlæg ikke alene i Arrestantens faste Ejendom, men ogsaa i forskelligt ham tilhørende Løsøre, navnlig hans Hest og Vogn, hvorefter Arrestanten maatte være forberedt paa, at det udlagte vilde blive stillet til Bortsalg ved Tvangsauktion.

Vel havde Arrestanten for Fogedretten gjort gældende, at han paa det nys nævnte Beløb havde afdraget 140 Kr., men til dette Anbringende, der, som neden for nærmere omtalt, maa antages blottet for Sandhed, var der ej heller af Fogden taget noget Hensyn.

Det er fremdeles af Arrestanten erkendt, at der før Branden havde været plejet Underhandlinger mellem ham og nogle paa Grenaa Dampvæveri beskæftigede Vævere, der paatænkte med Bistand af Dampvæveriets Ejer, Fabrikant Rosenvinge, at erhverve Arrestantens Ejendom, hvilke Underhandlinger, da Branden indtraf, maa antages at have været afbrudte eller i alt Fald af Arrestanten maatte anses som afbrudte, navnlig fordi de eventuelle Købere ikke ønskede at overtage Bygningerne, der var gamle og temmelig forfaldne.

Efter Branden blev Underhandlingerne imidlertid i Følge det oplyste atter optagne, efter at Handelen paa ny var kommen paa Tale mellem Arrestanten og Væver Jacob Marius Nielsen under en Samtale, der i Følge dennes Forklaring fandt Sted, da Arrestanten en Dag tilfældig kom igennem Gaarden, hvor Nielsen boede, ved hvilken Lejlighed Nielsen henviste Arrestanten til Fabrikant Rosenvinge.

Arrestanten har nu vel benægtet at have fornyet Underhandlingerne om Salget af sin Ejendom, men ved de af Fabrikant Rosenvinge og Vævermester Anton Iversen afgivne edelige Forklaringer i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det desuagtet anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten nogle Dage efter Branden henvendte sig til Rosenvinge og tilbød ham sin Ejendom til Købs, hvilket Tilbud imidlertid af Rosenvinge blev afvist, da han ikke ønskede videre Forhandling med Arrestanten, forinden Brandens Aarsag var opklaret.

Arbejdsmand Martinus Christensens Hustru, Maren Nielsen, har derhos edelig forklaret, at hun nogle Dage efter Branden saa Arrestanten staa i Gaarden til Nabohuset i Samtale med fornævnte Væver Jacob Marius Nielsen og Væver Peter Sørensen, og at hun, da Arrestanten kom forbi hendes Bolig, spurgte ham, om han havde faaet Ejendommen solgt til »Væverne«, hvortil Arrestanten svarede »Nej, men jeg sagde til ham, at det nu var borte, der laa dem i Vejen«, hvilket hun opfattede som, at Arrestanten derved sigtede til, at hans Hus var brændt.

Af Arrestanten er det endvidere erkendt, at han den 31 Maj f. A., da Arbejdsmand Rasmus Rasmussen, kaldet Mols, passerede forbi hans Hus, bad denne om at anmode Brandforsikringens lokale Repræsentant, Gaardejer C. Fousing i Aastrup, der boede i Nærheden af Rasmussen Mols, om at foretage en Omtaksation af Arrestantens Bygninger, som i Følge hans Angivelse var for lavt assurerede, uden at der dog under Sagen er fremkommet noget, der kunde tale for Betimeligheden af en saadan Anmodning, som Arrestanten tilmed bad overbragt ved en tilfældig forbipasserende, og som Rasmussen Mols i

Følge sin Forklaring ogsaa glemte at bringe videre til Gaardejer Fousing.

Fremdeles har Arrestanten indrømmet, at han ved samme Lejlighed overfor Rasmussen Mols omtalte, at han havde faaet fornævnte Ane Mathilde Jensen til at bo i sit Hus, og at man jo ikke kunde vide, hvad Ulykke der kunde ske, da hun var drikfældig og allerede en Gang havde haft Ild i sin Lejlighed, hvorom Arrestanten nærmere har forklaret, at der havde været Ild i et i hendes Lejlighed ophængt Fag Portiører, hvori der var brændt flere Huller.

I Følge den af Ane Mathilde Jensen afgivne edelige Forklaring, hvis Rigtighed er bestyrket ved Fisker Bachmanns Hustrus beedigede Vidnesbyrd, kan det imidlertid ikke antages, at der har været Ild i bemeldte Fag Portiører, og Arrestantens Foregivende herom maa saaledes anses som usandfærdigt.

Ane Mathilde Jensens Forklaring gaar videre ud paa, at Arrestanten Dagen før Branden spurgte hende, om hun, ligesom han, den foregaaende Nat havde hørt nogen gaa eller rumstere oppe paa Loftet. Rigtigheden af denne Forklaring har Arrestanten oprindeligt erkendt, men senere benægtet, hvorefter han hen imod Slutningen af Undersøgelsen atter indrømmede, at han havde spurgt hende desangaaende.

I Følge Gaardejer Anton Rasmussens beedigede Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten dog har benægtet, fortalte Arrestanten ham samme Aften, som Huset var brændt, at Kaj om Morgen havde spurgt Arrestanten, om han ikke om Natten havde hørt nogen pusle paa Loftet, hvilket Spørgsmaal Kaj dog har nægtet at have fremsat, og i Følge Ansines Forklaring har Arrestanten ligeledes til hende fortalt, at han om Natten havde hørt nogen gaa og pusle paa sit Loft.

Gartner Jens Andersen, der er den stedlige Tillidsmand for den Brandforsikringsforening, hvori Arrestanten havde sit Løsøre forsikret, har edelig forklaret, at Arrestanten, da han ca. en halv Snes Dage før Branden kørte forbi Andersen, raabte denne an og spurgte, om han havde faaet Kvittering for, at Præmien for hans Løsøreassurance var betalt, hvilket Andersen besvarede bekræftende, idet Præmien alt i September 1903 var betalt af Ansine, og at Arrestanten ved samme Lejlighed fremkom med en Bemærkning om, at han i Grunden havde for lavt assureret, hvortil Andersen svarede, at det beroede paa Arrestanten selv, eftersom Forsikring i den paagældende Forening tegnes efter Selvangivelse, uden at Arrestanten dog fremsatte nogen Anmodning om at faa sin Løsøreforsikring forhøjet.

Arrestanten har erkendt, at han ved den ommeldte Lejlighed spurgte Andersen, om han havde været hos Arrestanten for at faa Brandpenge, og at Andersen dertil svarede, at Præmien var betalt, men i Følge Arrestantens videre Forklaring forhørte han sig desangaaende, fordi Kaj havde sagt til ham, at Andersen havde været hos Arrestanten og rykket i Døren.

Ligesom Kaj imidlertid har nægtet at have udtalt sig saaledes til Arrestanten, saaledes er der intet nærmere oplyst om, at Arrestantens Løsøreassurance var for lav, hvorhos han ej heller efter det oplyste har foretaget noget Skridt til at faa den forhøjet.

Det er fremdeles oplyst, at Arrestanten, der i den sidste Tid før

Branden havde været beskæftiget med at hvidte sit Hus, efter Branden overfor forskellige Personer har udtalt sin Beklagelse af, at dette Arbejde nu var til ingen Nytte. Arrestanten har saaledes overensstemmende med nys nævnte Gartner Jens Andersens Forklaring erkendt, at han, da han den 6 Juni f. A. kom tilbage til sit Hjem og fandt Huset nedbrændt, kom med et Udbrud om, at det var »en kort Glæde«, som han havde haft af at gøre Huset saa pænt i Stand, hvorhos Arrestanten nogle Dage senere, da han, som foran omtalt, talte med Væver Jacob Marius Nielsen, i Følge dennes Vidneforklaring til en Ytring fra Nielsens Side om, at Bygningerne nu var komne væk, svarede, at det var de nok, men det var ikke »Meningen«, for nu havde han lige faaet dem gjort i Stand og glædede sig over, at de var blevne saa pæne, til hans »Kone« kom hjem fra Sygehuset.

Endvidere har Avlsbruger Jørgen Peder Jørgensen forklaret, at han om Aftenen den 6 Juni f. A. standsede Arrestanten, der var paa Vejen hjem, og, som det maa antages, før nogen anden fortalte ham om Branden, at Arrestanten vel blev meget bestyrtet og bedrøvet herover, men at han ikke desto mindre undlod at forhøre sig om sine Børn.

Fremdeles har Gartner Jørgen Rasmussen edelig forklaret, at han, da han den 4 Juni f. A. ved Middagstid kom med sin Trækkevogn ad Grenaa Havnevej, blev anraabt af Arrestanten, der spurgte ham, om han havde en Lejlighed ledig, og da Rasmussen svarede Nej, ytrede Arrestanten: »Naa, det troede jeg« eller lignende. Arrestanten har benægtet Rigtigheden af denne Forklaring og villet gøre gældende, at det var Ane Mathilde Jensen, der vilde have en anden Lejlighed, uden at hun dog havde bedt Arrestanten om at se paa en saadan for sig.

Ane Mathilde Jensens edelige Forklaring gaar imidlertid ud paa, at hun ingen Sinde har rettet nogen Henvendelse til Arrestanten om at skaffe hende en anden Lejlighed.

Efter det foranførte maa der nu ikke alene være Formodning for, at Branden er indtruffen paa et for Arrestanten under hans daværende økonomiske Situation belejligt Tidspunkt — hvorved bemærkes, at et af Arrestanten under Forhøret lejlighedsvis fremsat Anbringende om, at han, da Branden fandt Sted, var i Besiddelse af 65 Kr., som brændte, savner Støtte i det foreliggende og ikke kan anses stemmende med Sandheden — men det oplyste giver endvidere Føje til at antage, at Arrestantens Tanker i den sidste Tid før Branden med Forkærlighed har dvælet ved den Eventualitet, at der kunde overgaa ham en Ildebrand, i hvilken Henseende bemærkes, at han efter det oplyste maa antages at have søgt Lejlighed til at bibringe andre Forestillingen om, at en saadan Begivenhed kunde indtræffe og vilde volde ham Tab, hvad han har søgt at gøre sandsynligt ved Foregivender, hvis Usandfærdighed maa anses godtgjort.

Ligesom det derhos er i høj Grad sandsynligt, at Arrestanten ved gentagne Gange paa en Tid, da Mistanke paa Grund af hans Fraværelse fra Hjemmet under Branden endnu ikke var rejst mod ham, at omtale det i og for sig ubetydelige Arbejde, som han havde udført ved at hvidte sit Hus, har anset sine Udtalelser desangaaende som egnede til at bortlede Mistanken for Delagtighed i Branden fra ham selv, saaledes maa Sigtelsen mod ham for at være den egentlige Op-

havsmænd til denne anses yderligere støttet ved det paafaldende i, at han, som meldt, over for Avlsbruger Jørgensen undlod at spørge om sine Børn, hvilket findes at indicere, at Meddelelsen om Branden ikke traf Arrestanten uforberedt, medens hans fornævnte til Gartner Rasmussen rettede Forespørgsel om en ledig Lejlighed er et Vidnesbyrd om, at Tanken om at maatte søge sig en anden Bolig ikke har været Arrestanten fremmed.

Ved Arrestantens Erkendelse maa det fremdeles anses godtgjort, at han den 3 Juni f. A. om Aftenen fra sin Bolig har bortbragt sine 2 Stueure — et Regulatorur og et Vækkeur — og indleveret dem til Reparation hos Urmager Søren Ring i Grenaa, og at han ved den den 15 Juni f. A. efter Branden afholdte Erstatningsforretning har opgivet Urene som brændte.

Arrestanten har nu hævdet, at han bragte Urene til Urmageren, fordi Vækkeuret vandt omtrent en Time i Døgnet, og fordi Regulatoruret i 14 Dage ikke havde kunnet gaa, idet det havde været taget ned fra Væggen i den Stue, hvor det hang, i Anledning af, at han havde hvidtet samme Steds, samt at Kaj desuden havde pillet ved det.

Kaj har imidlertid nægtet at have pillet ved Uret, og at der indvendig i Huset af Arrestanten var bleven hvidtet andre Steder end i Gangen, hvorhos han har udsagt, at Uret godt kunde gaa, men ikke var i Slag, da det kom til Urmageren, og efter de af Urmager Ring og dennes Svend, Christian Svendstrup, afgivne Forklaringer i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det nærmest antages, at Regulatoruret i Virkeligheden intet har fejlet, da det af Arrestanten blev bragt til Reparation, saavel som at Vækkeuret, der blev tilbageleveret, uden at der var foretaget nogen væsentlig Reparation ved det, godt kunde gaa forinden.

Herefter maa der gaas ud fra, at Urenes Tilstand ikke var en saadan, at deres Reparation har været nødvendig, og der er i hvert Fald intet oplyst om, at deres Reparation var saa paatrængende, at det var nødvendigt for Arrestanten samtidig at undvære dem begge.

Ved Arrestantens Indrømmelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste er det endvidere godtgjort, at Arrestanten den 28 Maj f. A. om Aftenen ca. Kl. 8 hos Pantelaaner N. Andersen Svith har pantsat forskellige Klædningsstykker, nemlig en Sommeroverfrakke, en Diplomatfrakke, en Kamgarnsfrakke og Vest samt en hvid Vest, paa hvilke Effekter han laante et Beløb af 12 Kr., samt at han under den oven nævnte Erstatningsforretning ligeledes har opgivet disse Genstande som brændte. Arrestanten, der efter sin Erkendelse ikke tidligere har skaffet sig Penge ved Pantsætning af Klædningsstykker, og hvem Svith tilbød et Laan paa 12 Kr., uden at Arrestanten gjorde Forsøg paa at opnaa et større Laan, hvad Svith i Følge sin Forklaring ikke vilde have været uvillig til at yde ham, har derhos vedgaaet, at han overfor Pantelaaneren foregav, at han var forlegen for Penge til Indkøb af Sædekorn, men har under Sagen villet gøre gældende, at han skulde bruge Pengene til Kreditforeningsrenter.

Ligesom dette sidste Anbringende, naar henses til Arrestantens egne Forklaringer om hans Pengeforhold, maa anses som usandfærdigt, saaledes er det i Betragtning af Aarstiden, hvorpaa Pantsætningen blev

foretaget, ganske uantageligt, at Arrestanten skulde bruge Sædekorn, hvoraf han ej heller kan antages at have indkøbt noget af Betydning.

Arrestanten har dernæst indrømmet, at han nogen Tid før Branden til Syerskerne Kathrine Sørensen og Nicoline Fugl har indleveret foruden forskellige Stykker Tøj, hvoraf der skulde sys Beklædningsgenstande til ham selv, Ansine og deres Børn, tillige til først nævnte Syerske en Arrestanten tilhørende Vinterfrakke, som han ønskede repareret, og som efter hans derom afgivne Forklaring maa antages at være blandt de Genstande, som af Arrestanten senere under Erstatningsforretningen blev opgivet som brændte, hvorhos han efter Kathrine Sørensens Forklaring, som for saa vidt ikke er benægtet af Arrestanten, samtidig erklærede, at det ikke hastede med at faa det hende overdragne Arbejde færdigt.

Angaaende tvende Arrestanten tilhørende Lommeure, som er bragte til Stede under Sagen, og af hvilke det ene — der ved en den 1 Juli f. A. hos Arrestanten foretagen Husundersøgelse blev fundet i ubeskadiget Tilstand i Lommen paa et Par Benklæder, som Arrestanten Branddagen var iført — efter det oplyste maa antages at være identisk med et af Arrestanten under Erstatningsforretningen som brændt opgivet Lommeur, hvortil nogle Urrester, som Arrestanten vil have fundet paa Brandstedet efter Branden, men som, da de bragtes til Stede i Retten ikke frembød noget som helst Spor af at have været i Berøring med Ild, efter hans Forklaring i saa Henseende havde hørt, har Gaardejer Anton Rasmussen, hos hvem Arrestanten om Aftenen efter Branden fik Nattelogi, edelig forklaret, at Arrestanten ved denne Lejlighed havde dem begge paa sig, idet han havde et i hver Vestelomme.

Rigtigheden af denne Forklaring er bestyrket ved det af Gaardejer Rasmussens Datter, Konstance Antonia Petra, afgivne Vidnesbyrd, og det maa herefter antages, at Arrestanten den 6 Juni f. A., da hans Hus brændte, har haft 2 Lommeure paa sig, hvad han ej heller paa udtrykkeligt Forehold bestemt har turdet benægte.

Det fremgaar fremdeles af det oplyste, at Arrestanten, da han Branddagen kørte ud med Fisk til Forhandling paa Landet, var iført nyere og bedre Sommeroverfrakke, Benklæder, Vest og Hat, end han plejede paa saadanne Køreture, og at dette er blevet bemærket af enkelte Personer paa Landet, hvor han kom hen, og det er ligeledes oplyst, at baade Kaj og de 2 Smaapiger samme Dag var iført deres nye Tøj, hvilket efter Børnenes Forklaringer var sket paa Foranledning af Arrestanten, der havde paalagt dem at tage deres nye Tøj paa, hvis de frøs.

Arrestanten har angaaende sin egen Paaklædning forklaret, at Grunden til, at han var iført sit bedre Tøj, var den, at det Tøj, som han sædvanlig benyttede paa sine Køreture, og som han tillige med sin Kasket havde benyttet, medens han hvidtede Huset, herved var blevet tilsmudset.

Derimod kunde han oprindeligt ikke anføre nogen Grund til, at de to Pigebørn Branddagen var iført deres nye Tøj, hvad han nægtede at have givet Ordre til. Senere har Arrestanten imidlertid udsagt, at Pigebørnene havde deres pæne Tøj paa, fordi deres daglige Tøj var blevet vadsket. Arrestanten har derhos forklaret, at han vel havde

sagt til Kaj, at han skulde tage noget varmt Tøj paa, men ikke udtrykkelig, at han skulde tage sin nye Bluse paa.

I Følge Kajs Forklaring var derimod Arrestanten, da han hvidtede Huset, iført noget gammelt Tøj og ikke det Tøj, han plejede at have paa, naar han kørte med Fisk, og at Grunden til, at de to Pigebørn Branddagen var iført deres gode Tøj, var den, at deres gamle Tøj nogle Dage før Branden af Arrestanten var lagt i Blød, hvorhos Kaj endelig har udsagt, at da han den 6 Juni f. A. om Morgenen klagede over, at han frøs, sagde Arrestanten til ham, at han skulde tage sin nye Bluse paa.

Det saaledes foreliggende findes nu at være et Vidnesbyrd om, at Arrestanten med Branden for Øje har udfoldet en Virksomhed, der sigtede til, at forskellige af hans Ejendele, navnlig de lettest transportable og forholdsvis værdifulde, kunde være i Sikkerhed.

Efter det videre oplyste blev der den 7 Juni f. A. om Formiddagen af en Politibetjent afæsket Arrestanten Forklaring til en Rapport, hvorunder han bl. a. forklarede, at han endnu ikke vidste, om hans Brandforsikringspolicer var brændt eller ej, men da Arrestanten samme Dags Eftermiddag mødte Betjenten paa Torvet i Grenaa, trak han Policerne op af Lommen og afleverede dem til Betjenten med Bemærkning, at han nu havde fundet dem, uden dog at sige hvor.

Oven nævnte Syerske Ane Kathrine Sørensen og hendes Datter, Væverske Jensine Kirstine Marie Sørensen, har nu i det væsentlige overensstemmende forklaret, at Arrestanten kort efter Branden, vist nok Dagen efter denne, om Morgenen indfandt sig hos først nævnte og bad hende om at gemme en lille Pakke med Papirer, som han trak op af Lommen, idet han efter hendes Udsagn ytrede, at han var bange for, at Papirerne skulde blive borte for ham, medens han efter Datterens Forklaring udtalte, at hans Skøde var mellem Papirerne.

Efter Ane Kathrines videre Forklaring indfandt Arrestanten sig senere hos hende og hentede nogle af Papirerne, medens han ved en senere Lejlighed hentede Resten. Vel har det nu ikke kunnet med Nøjagtighed oplyses, hvornaar Arrestanten første Gang hentede nogle af de i bemeldte Pakke beroende Papirer, og hvilke Papirer han da hentede, men ligesom der efter det foreliggende findes at være Formodning for, at det var sine Brandpolicer, som Arrestanten hentede, saaledes maa det anses for sandsynligst, at han har haft disse Dokumenter paa sig, da Branden indtraf.

Foruden at Sigtelsen mod Arrestanten for at være Ophavsmand til Branden maa anses bekræftet ved de nys omtalte Omstændigheder, saaledes findes samme end mere bestyrket ikke alene ved, hvad der under Sagen er oplyst angaaende Arrestantens Fortid og hans hele Forhold, i hvilken Henseende bemærkes, at han paa Egnen har været en i det almindelige Omdømme ilde anset Person, med hvem de fleste skyede Omgang, men navnlig ogsaa ved, hvad der under Sagen er fremkommet om den Adfærd, som han efter Branden har udvist over for Sønnen Kaj.

I sidst nævnte Henseende maa det saaledes ved de af Fisker Bachmanns Hustru og Skærsliber Møllers Hustru, Anna Kirstine Karoline Margrethe, afgivne beedigede Forklaringer, der yderlære er be-

kræftede saavel ved Kajs Forklaring som ved Arbejdsmand Albert Alexander Niensens Vidnesbyrd, anses tilstrækkelig godtgjort, at da Kaj den 24 Juni f. A. havde givet Møde under et Forhør i Politiretten i Grenaa og paa Vejen hjem til Aastrup, hvor Arrestanten efter Branden midlertidig havde taget Ophold med Ansine og deres Børn, kom forbi Brandstedet, kaldte Arrestanten, der opholdt sig samme Steds, paa Drengen, og efter at Arrestanten havde talt noget med ham, gav han sig til at ruske i ham og true ham med sin Stok, hvorhos han efter Skærsliber Møllers Hustrus Udsagn tilføjede ham nogle Slag med Stakken over Ryggen, saa at Drengen gav sig til at græde, hvilket sidste saavel Arbejdsmand Nielsen som Bachmanns Hustru tillige bemærkede. Arrestanten har vel forklaret, at han ved denne Lejlighed ikkun skældte paa Drengen, fordi denne trampede i hans Blomsterbede, men i Følge Bachmanns Hustrus og Møllers Hustrus overensstemmende Forklaringer var Kaj slet ikke inde i Haven, forinden Arrestanten pryglede ham.

Af Kaj er det yderligere forklaret, at Arrestanten den 24de Juni f. A. fulgte ham paa Vej ind til Grenaa og instruerede ham om, hvad han skulde sige i Retten, navnlig om, hvad der forefandtes i Hjemmet, og at Arrestanten, da Kaj, der samme Dag havde afgivet Forklaring til en Politirapport angaaende de Arrestanten tilhørende Ure, efter det nys omtalte Optrin kørte med Arrestanten hjem, vedblivende skældte ham ud for et Fjols og slog ham med Tømmen over Benet, saa at der fremkom et Saar, som han om Aftenen viste til sin Moder.

Dette sidste er bekræftet af Ansine, der i Følge sin Forklaring lagde Mærke til, at der paa Drengens Knæ fandtes en rød Strime som Mærke af et Slag, og som foreholdt Arrestanten dette, uden at han svarede noget hertil.

Kaj og Ansine har endvidere overensstemmende udsagt, at Arrestanten samme Dags Aften var ond imod først nævnte, udskældte ham og tumlede ham for at faa ham til at sige, hvad han havde forklaret for Politiet, og at Arrestanten til sidst i Raseri slæbte Kaj ind i et andet Værelse, hvor han efter at have smækket Døren i raabte op og slog i Bordet for Drengen, saa at Ansine, der endnu var syg og sengeiggende, blev bange for, at Drengen skulde lide Overlast, hvorfor hun raabte ind til Arrestanten og derved opnaaede, at de atter kom ind i Stuen, hvor hun laa, men endnu længe derefter vedblev Arrestanten at trænge ind paa Drengen og udskældte ham, indtil hun fik Kaj i Seng.

Overensstemmende med, hvad Kaj efter Ansines Forklaring har fortalt til hende, har Kaj endvidere forklaret, at Arrestanten — hvad ogsaa er bestyrket ved det i øvrigt oplyste — da han en Dag efter Branden, bærende paa en Le, fulgtes med Kaj, ligeledes skældte ham ud i Anledning af, hvad han under Sagen havde forklaret, og sagde til ham, at han ikke var bedre værd, end at Arrestanten sprættede Maven op paa ham eller klyngede ham op i et Træ, hvorhos Arrestanten efter Kajs videre Forklaring ved en anden Lejlighed tog ham med ud paa deres Mark og sagde til ham, at han ikke var bedre værd, end at Arrestanten slog ham død.

Kaj har tilføjet, at han i det hele ikke kunde forstaa, hvorfor Arrestanten behandlede ham saaledes. Ansine har endelig forklaret, at

hun efter sin Hjemkomst fra Sygehuset lagde Mærke til, at Kaj var under stærk Indflydelse af Arrestanten, som i Modsætning til tidligere stadig vilde have ham om sig, naar han gik ud, og søgte at undgaa, at Drengen var alene med Moderen, uagtet denne efter sin Hjemkomst fra Sygehuset endnu en Tid var syg og sengeliggende og saaledes i høj Grad kunde trænge til Kajs Hjælp, men at Arrestanten paa den anden Side aldrig skændte paa Kaj, fordi denne havde sat Ild paa deres Hus.

Rigtigheden af disse Forklaringer har Arrestanten vel benægtet, men naar henses til, at Arrestanten paa mange Punkter i Sagen har afgivet Forklaringer, der indeholde paaviselige Selvmodsigelser, eller hvis Urigtighed maa anses bevist, samt til, at Arrestanten under hele Undersøgelsen har vist en kendelig Bestræbelse for ved et gennemført Benægtelsessystem at undertrykke Sandheden, findes der ikke at kunne tillægges hans saaledes fremsatte Benægtelse nogen videre Betydning.

Idet nu alt, hvad der er oplyst om Arrestantens Forhold saavel før som under og efter Branden, alene lader sig naturligt forklare ud fra den Forudsætning, at Ideen til Ildspaesættelsen og Initiativet til dens Iværksættelse er udgaaet fra ham, maa der ved den af Kaj afgivne Forklaring i Forbindelse med samtlige i øvrigt foreliggende Oplysninger anses at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Anstiftelse af den stedfundne Ilds-vaade.

Ane Mathilde Jensen har under Sagen hos Arrestanten paastaat sig tilkendt en Erstatning af 100 Kroner, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge. De tvende oven nævnte Brandforsikringsforeninger har dernæst i Erstatning for Brandskaden paa Arrestantens Bygninger og Løsøre med Tillæg af Omkostningerne ved Fastsættelsen af samme paastaat sig tilkendt henholdsvis 1555 Kroner og 1609 Kroner, men idet det ved Underrettsdommen er statueret, at det ikke kan anses oplyst, hvilke Forpligtelser der paahviler bemeldte Brandforsikringsforeninger som Følge af Branden, er Foreningernes Paastande ikke ved Underrettsdommen tagne under Paakendelse her under Sagen.

3. I Følge den under 15 Juni f. A. til Konstatering af Brandskaden paa Arrestantens Løsøre afholdte Forretning opgav Arrestanten, som i det foregaaende til Dels berørt, at der mellem de brændte Effekter bl. a. fandtes et Regulatorur, et Vækkeur og et Ur (Lommeur) samt af Beklædningsgenstande 4 Overfrakker, 1 Sæt Diplomattøj, 4 andre Sæt Tøj samt desuden 2 Jakker, 2 Par Benklæder og 2 Sommerfrakker. Som ovenfor omtalt havde Arrestanten imidlertid forinden Branden bragt en Del af de nævnte Effekter i Sikkerhed, idet han den 28de Maj f. A. hos en Pantelaaner pantsatte 1 Sommeroverfrakke, 2 andre Frakker og 2 Veste, medens han den 3 Juni næst efter bragte Regulatoruret og Vækkeuret til Reparation hos en Urmager. Arrestanten har med Hensyn til disse Genstande, der af ham saaledes var skaffet til Side, og som senere fandtes i ubeskadiget Stand, villet gøre gældende, at hans Opgivende af, at de var brændte, udelukkende skyldtes Distraction og Glemsomhed fra hans Side, og har senere under Undersøgelsen paaberaabt sig, at Erstatningsforretningen blev afholdt i Huj og Hast samt under Uro og Forstyrrelse.

Ligesom imidlertid Arrestantens Forklaring om sin Distraktion og Glemsomhed i sig selv er for usandsynlig til, at der kan tillægges den Troværdighed, idet det Tidsrum, der var forløbet mellem de fornævnte Genstandes Bortfjernelse fra Arrestantens Hjem og Forretningens Afholdelse var saa kort, at en Fejltagelse fra Arrestantens Side maatte anses udelukket, hvortil kommer, at Arrestanten efter det oplyste under den efter hans Arrestation her under Sagen foretagne Visitation af hans Person søgte at skjule Laanesedlen paa de hos Pantelaaneren pantsatte Genstande, saaledes maa det ved Vidneforklaringer, der er afgivne af de under Forretningen til Stede værende Mænd, anses tilstrækkelig godtgjort, at Forretningen blev afholdt i fuldstændig Ro og Orden og paa regelmæssig Maade, samt at Vurderingsmændene, der var bekendt med Arrestantens Fortid og daarlige Rygte og som Følge deraf nærede Mistillid til ham, gentagende Gange indtrængende indskærpede ham hans Pligt til at holde sig til Sandheden, idet det betydedes ham, at han vilde komme til at staa til Regnskab for sine Opgivenders Rigtighed.

Hvad særlig angaar det oven ommeldte som brændt opgivne Lommeur, maa det som meldt antages, at dette Ur er identisk med et ved Husundersøgelse hos Arrestanten i Lommen paa et Par af hans Benklæder i ubeskadiget Stand fundet Ur, og at Arrestanten, der den 6 Juni f. A. om Aftenen hos Gaardejer Anton Rasmussen viste sig i Besiddelse af 2 Lommeure, havde Uret paa sig, medens Branden fandt Sted. Vel har Arrestanten, der med Hensyn til Antallet og Beskaffenheden af sine Ure har givet forskellige til Dels ganske usandsynlige, til Dels indbyrdes modsigende Forklaringer, som meldt angivet, at han paa Brandtomten havde fundet Resterne af det brændte Ur, men foruden at disse Rester, som tidligere berørt, efter deres Udseende ikke kan hidrøre fra et Ur, der har været i Ilden, har de vist sig at hidrøre fra et Ur med Nøglepøtræk, medens Arrestanten oprindelig paa-stod, at det brændte Ur var forsynet med Remontoirpøtræk.

Hvad endelig angaar de af Arrestanten som brændte opgivne 4 Overfrakker, er det, som i det foregaaende omtalt, oplyst, at der foruden den hos Pantelaaneren fundne Sommeroverfrakke er hos Syerske Ane Kathrine Sørensen fundet en Vinterfrakke i ubeskadiget Stand, samt at Arrestanten Branddagen var iført en Sommeroverfrakke. I Følge Ansines gentagne Forklaringer ejede Arrestanten i det hele kun 4 Overfrakker, og idet der navnlig i Betragtning af, at Arrestantens Forklaringer i stort Omfang har vist sig upaalidelige, ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestantens ganske ubestyrkede Foregivende om, at han har ejet i alt 6 Overfrakker, maa der gaas ud fra, at han ved Branden ikkun har mistet 1 Overfrakke.

Efter det saaledes anførte i Forbindelse med det i øvrigt foreliggende maa det antages, at Arrestanten ved at opgive, at der mellem de brændte Genstande fandtes de oven nævnte 3 Ure, de fornævnte hos Pantelaaneren og Syersken fundne Beklædningsgenstande samt den Sommeroverfrakke, som han selv under Branden var iført, har gjort sig skyldig i Assurancevig.

4. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten i Sommeren 1902 af Sundforvalter Hans Frandsen Birch paa Aktieselskabet »Kolindsund«s Vegne for 40 Kr. købte Græsafgrøden af nogle Sel-

skabet tilhørende Fenner. Af det nævnte Beløb skulde Arrestanten i Følge den oprindelige Aftale betale to Tredjedele, forinden han hjemkørte den første Høafgrøde, og Resten, naar sidste Afgrøde hjemkørtes. Arrestanten betalte efter det videre oplyste dog kun 20 Kr. ved første Høslet, for hvilket Beløb, der under 31 Juli 1902 er taget til Indtægt i Selskabets Bøger, han modtog en under Sagen fremlagt Kvittering fra Birch, der er dateret den 1 August s. A. Da Arrestanten ikke indbetalte Restbeløbet, besluttede Birch sig efter nogen Tids Forløb til at kræve Arrestanten for samme. Herom har Birch og Formand Jørgen Peder Nielsen overensstemmende forklaret, at da de den 20de September 1902 gik sammen i Sundet, mødte de Arrestanten, der kom kørende. Birch affordrede nu Arrestanten dennes Restskyld til »Kolindsund«, hvorefter Arrestanten fremtog en Tikronesedel, som han leverede Birch med Bemærkning, at han ikke kunde faa mere den Dag. Da Birch ikke havde sin Kvitteringsbog hos sig, anmodede han Nielsen om i sin Kvitteringsbog at skrive en Kvittering for Beløbet, hvorefter Nielsen udfærdigede en saadan, som han leverede Arrestanten, der derefter i September 1902 blev i Selskabets Bøger krediteret for 10 Kr.

Efter det videre oplyste erindrede Selskabets Bogholder S. Eriksen ved Skrivelse af 5 Maj 1903 Arrestanten om at indbetale de resterende 10 Kr., hvilken Anmodning gentoges i en Arrestanten tilsendt yderligere Erindringsskrivelse af 16 Juli s. A. fra Selskabets Inspektør, og under 22de s. M. modtog Selskabet det nævnte Restbeløb, som tilsendtes det pr. Postanvisning, og samtidig krediteredes Arrestanten i Selskabets Bøger. Ca. et halvt Aar senere, som det maa antages i Begyndelsen af Januar Maaned 1904, modtog Inspektøren fra Arrestanten et Brev, hvori denne gjorde gældende, at han havde betalt 10 Kr. for meget i Lejafgift af Høslet og gjorde Fordring paa at faa dette Beløb refunderet, men efter at det ved en Undersøgelse af Selskabets Bøger havde vist sig, at Arrestanten samme Steds kun stod krediteret for 40 Kr., blev der under 7 Januar f. A. svaret Arrestanten, at hans Anbringende maatte bero paa en Fejltagelse. Desuagtet indfandt Arrestanten sig nogen Tid derefter paa Selskabets Bogholderkontor, hvor han paastod, at han den 31 Juli og den 20 September 1902 hver Gang havde betalt 20 Kr., og at de senest indbetalte 10 Kroner var af en Fejltagelse afsendt af hans Husholderske, i hvilken Henseende han, som han har erkendt, som Bevis foreviste for Selskabets Bogholder ikke alene den oven ommeldte Kvittering for 20 Kroner fra Birch af 1 August 1902, men tillige den Arrestanten udliveredede den 20 September 1902 af oven nævnte Formand J. P. Nielsen paa en trykt med Blyant udfyldt Blanket udfærdigede og af Nielsen med Navnet Peder Nielsen underskrevne Kvittering, der ligeledes er fremlagt under Sagen, og som viste sig ligeledes at lyde paa 20 Kroner, der var skrevet med Tal saavel i Kvitteringens Tekst som i en skraveret Rubrik, hvormed Kvitteringen var forsynet paa Foden.

Bogholder Eriksen, der i Følge sin Forklaring i første Øjeblik var tilbøjelig til at tilbagebetale Arrestanten det af denne forlangte Beløb, besluttede imidlertid at lade Sagen undersøge, og da saavel Birch som Nielsen fastholdt, at Arrestanten den 20 September 1902 ikkun havde

betalt 10 Kr., tilskrev Eriksen den 21de Januar 1904 Arrestanten i Overensstemmelse hermed.

Arrestanten gjorde derefter Skridt til Sagsanlæg mod Selskabet og lod udtage Forligsklage mod dette til Betaling af det ommeldte Beløb af 10 Kr., men efter at Sagen havde været foretaget i Forligskommissionen, uden at Forlig var opnaaet, foretog Arrestanten ikke videre i Sagen, efter sin Forklaring, fordi den Sagfører, til hvem han havde henvendt sig, fraraadede ham det med den Begrundelse, at Omkostningerne ved en Retssag vilde blive for store. Arrestanten har nu vel her under Sagen villet hævde, at han den 20de September 1902 betalte hele sin Restskyld til »Kolindsund« med 20 Kr., men ved de fremkomne Oplysninger maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at dette Anbringende er usandfærdigt. Ligesom nemlig Forvalter Birch og Formand Nielsen i deres under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer med største Bestemthed har overensstemmende fastholdt, at Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed ikkun betalte 10 Kroner, saaledes er Rigtigheden heraf end yderligere bestyrket dels ved, at den af Nielsen den 20 September 1902 tilbageholdte Kontrolkvittering, der er bragt til Stede under Sagen, ikkun lyder paa 10 Kr., dels ved den af Ansine afgivne Forklaring, der gaar ud paa, at hun efter fra Selskabet at have modtaget begge de ovennævnte Erindringsskrivelser — der indløb, medens Arrestanten sad arresteret under en tidligere mod ham indledet Undersøgelse — afsendte 10 Kr. pr. Postanvisning, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun, der vidste, at Arrestanten havde lejet Høslet af nogle Fenner i Sundet, og at Lejen beløb sig til 40 Kr., i Arrestantens Fraværelse fandt de to ommeldte Kvitteringer, og at hun, da hun ved Undersøgelsen af disse kom til det Resultat, at Arrestanten, som af Selskabet paastaet, endnu skyldte 10 Kr., ikke betænkte sig paa at afsende dette Beløb pr. Postanvisning.

Arrestanten har vel benægtet Rigtigheden af denne Ansines Forklaring og har villet gøre gældende, at han, da han, som ommeldt, sad arresteret, havde Kvitteringerne hos sig i sin Lommebog, saaledes at Ansine ikke har kunnet finde dem i hans Gemmer, men Urigtigheden af denne Forklaring maa anses godtgjort ved Arrestforvarerens Forklaring og ved, hvad der desangaaende er tilført Arresthusets Visiteringsprotokol.

En Undersøgelse af den Arrestanten den 20 September 1902 udleverede Kvittering viser nu ogsaa kendelige Spor af, at der i Tallene saavel i Teksten som i den skraverede Rubrik er sket en Udviskning og Rettelse, hvilket ogsaa maa anses bekræftet ved en af Steins analytisk-kemiske Laboratorium afgiven under Sagen fremlagt Erklæring af 22 September f. A.

Hertil kommer endvidere, at det i en af den skriftsagkyndige cand. phil. Johannes Marer afgiven under Sagen ligeledes fremlagt Erklæring af 24de November forrige Aar blandt andet udtales, at det af Totallets Form i den oftnævnte Kvittering af 20de September 1902 fremgaar, at de, saafremt de ikke er skreven af Nielsen — hvad efter det oplyste er aldeles uantageligt — maa være skreven af Arrestanten.

Ved det saaledes foreliggende, samt idet bemærkes, at det efter Arrestantens egen Forklaring maa anses ganske udelukket, at nogen uvedkommende skulde have foretaget nogen Rettelse i den fornævnte Kvittering, maa der anses at være tilvejebragt fyldestgørende Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Forfalskning af samme Kvittering ved i denne at rette Tallene 10 til 20, og at han derefter ved Forevisning af Kvitteringen har søgt mod bedre Vidende at erholde af Selskabet udbetalt 10 Kr., hvorpaa han ikke havde Krav.

5. I det foregaaende er det alt berørt, at Arrestanten under den hos ham den 3 April f. A. foretagne Fogedforretning, hvorunder der til Sikkerhed for Delinkventomkostninger til Beløb ca. 160 Kr., hidrørende fra tidligere Justitssager mod Arrestanten, gjordes Udlæg i hans faste Ejendom og forskelligt Løsøre, for Fogedretten gjorde gældende, at han af bemeldte Beløb alt hevde afbetalt 140 Kr., men at han ikke var i Besiddelse af nogen Kvittering herfor.

I Følge en af en Politifuldmægtig afgiven Politirapport af 5 Juli f. A. havde Arrestanten yderligere under Fogedforretningen opgivet, at han for det af ham erlagte Afdrag, som han den 26de Oktober 1903 vilde have indbetalt paa By- og Herredskontoret i Grenaa til en samme Steds ansat Kontorist i Overværelse af en kvindelig Funktionær, havde anmodet om Kvittering, men at en saadan var bleven ham nægtet. I Følge Rapportens videre Indhold havde Arrestanten, hvem vedkommende Politifuldmægtig flere Gange havde foreholdt, at hans Opgivende formentlig var urigtigt, ved sin Nærværelse paa By- og Herredskontoret i sidste Halvdel af Juni Maaned f. A. erklæret, at han var i Besiddelse af en Kvittering, som han lovede at forevise.

En saadan Forevisning fandt efter det oplyste imidlertid ikke Sted, som det maa antages, fordi Arrestanten under 29 Juni f. A. blev arresteret under nærværende Sag. Ved den paa Arrestantens Bopæl foretagne Husundersøgelse blev der imidlertid samme Steds forefundet en derefter under Sagen fremlagt Kvittering saa lydende:

»Modtog af Jens Jensen i Bredstrup den 27/10 1903 140 Kr.

By- og Herredskontor, Grenaa«,

hvilken Kvittering ikke er forsynet med nogen Underskrift, men paa hvis Bagside der derimod findes tre til Dels meget utydelige Aftryk af et paa By- og Herredskontoret i Grenaa benyttet Farvestempel med Inskription: »By- og Herredskontoret, Grenaa«.

Under Sagen har Arrestanten næst at fastholde, at han paa bemeldte Kontor har indbetalt det anførte Beløb af 140 Kroner til den fornævnte Kontorist, hvilket efter Arrestantens Forklaring i Forhørene skete den 27de Oktober 1903 paa Prins Valdemars Fødselsdag, vedblivende gjort gældende, at bemeldte Kvittering er udfærdiget og udleveret Arrestanten af samme Kontorist. Efter det oplyste maa det antages, at denne Kontorist er identisk med den paa By- og Herredskontoret i Grenaa den Gang ansatte Kontorist Niels Peter Østergaard, medens den kvindelige Funktionær, der efter Arrestantens Forklaring

overværede Indbetalingen, maa antages at være identisk med den paa samme Kontor ansatte Kontoristinde, Anna Frederikke Andersen.

Ved sidst nævntes og Østergaards beedigede Vidneforklaringer i Forbindelse med det i øvrigt oplyste maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten hverken den 26de eller 27de Oktober 1903 eller til nogen som helst andet Tidspunkt paa By- og Herredskontoret har indbetalt det ommeldte Beløb af 140 Kroner, hvorved særlig bemærkes, at et Beløb af denne Størrelse ej heller kan antages at være taget til Indtægt for Kontoret i Dagene fra den 26de—28de Oktober 1903, og at Arrestantens Anbringende om bemeldte Indbetaling saaledes er usandfærdigt, hvilket ydermere er bestyrket derved, at han i Følge Ansines Forklaring allerede den 2 Oktober 1903 overfor hende foregav, at han samme Dag havde betalt Beløbet paa Kontoret.

Hvad dernæst angaar den oven nævnte, af Arrestanten paaberaabte Kvittering, skal bemærkes, at ligesom Formodningen, naar henses til dens Form, maa være imod, at den skulde hidrøre fra et offentligt Kontor, saaledes frembyder Haandskriften i Kvitteringen en øjensynlig Lighed med Arrestantens Skrift saavel i en af ham for Retten udfærdiget Skriftprøve som i forskellige under Sagen fremlagte fra ham hidrørende Breve, medens paa den anden Side Skriften i Kvitteringen, som Østergaard edelig har nægtet at have udstedt, ikke har nogen som helst Lighed med Østergaards Haandskrift, hvad Arrestanten ogsaa har erkendt. Hertil kommer yderligere, dels at det af den skriftsagkyndige cand. phil. Marer i hans oven nævnte Erklæring efter en nærmere Begrundelse er udtalt, at der efter hans personlige Overbevisning ingen Tvivl kan være om, at Kvitteringen er skrevet af Arrestanten, dels at Blækket, hvormed den er skrevet, i Følge den oven omtalte Erklæring fra Steins Laboratorium, er af en anden Sort end det, der, efter hvad der maa antages, i det paagældende Tidrum benyttedes paa By- og Herredskontoret i Grenaa, men af samme Slags som det, hvormed tvende under Sagen fremlagte Breve fra Arrestanten er skrevne.

Med Hensyn til de bag paa Kvitteringen forefundne Stempelaftryk, der af Arrestanten specielt er paaberaabt som Bevis paa Kvitteringens Ægthed, men som viser sig at staa bagvendt, er det derhos af Steins Laboratorium i dets oven anførte Erklæring udtalt, at disse ikke er frembragt som direkte Aftryk af Kontorets Stempel, men er fremkomne ved, at saadant Aftryk er overført paa Papiret, hvilket lader sig gøre, naar befugtet Papir lægges over et Stempelaftryk og underkastes Tryk.

Uanset Arrestantens vedholdende Benægtelse findes der ved det foranførte og det i øvrigt oplyste at være tilvejebragt fyldestgørende Bevis for, at Arrestanten selv har udfærdiget den oftnævnte Kvittering, men da han ikke har gjort Brug af Kvitteringen, vil hans Forhold med Hensyn til samme dog ikke kunne tilregnes ham som Falsk, hvorimod det maa betragtes som bedrægeligt.

6. Ved den hos Arrestanten foretagne Husundersøgelse blev endvidere forefunden en mellem ham og Forretter August Jensen oprettet, den 15de Juli 1902 dateret Lejekontrakt angaaende Udleje til sidst nævnte af en Lejlighed i Arrestantens Hus. Bemeldte Kontrakt, der er fremlagt under Sagen, er forsynet med et paaklæbet Stempelmærke

til Takst 10 Øre, der angiver sig at være kasseret den »6/14 1902«. Over Mærket er skrevet Begyndelsen af et Navn med Bogstaverne »Mort«, der fortsættes med en Krølle ud over det underlagte Papir, og der underneden en Del af Bogstavet »F«, der paa lignende Maade er fortsat med et Sving ind over Underlaget.

Efter det oplyste maa det antages, at den nævnte Paaskrift, for saa vidt angaar den Del af samme, som findes paa selve Stempelmærket, i sin Tid er skrevet af Postekspedient Christian Frederik Oscar Mortensen, som i Tiden fra Maj 1898 indtil 1 Juni 1901 havde Ansættelse paa Postkontoret i Grenaa, hvor der er Udsalg af Stempelpapir. Arrestanten, der har erkendt, at han har »oprettet« Kontrakten, har paastaet, at han paa Postkontoret i Grenaa har faaet det ommeldte Stempelmærke paasat Kontrakten, og at det er kasseret af Kontoret.

Postekspedient Mortensen, der under sin Ansættelse i Grenaa havde med Stempelpapirsudsalget at gøre og var udrustet med Fuldmagt til at kassere Stempelmærker, har forklaret, at han maa antage, at han har kasseret det oven nævnte Stempelmærke, og at han i alt Fald er sikker paa, at han har skrevet den Del af sit Navn og den Del af Bogstavet »F«, der findes paa selve Mærket, hvorimod Tilføjelserne udenfor dette ikke hidrører fra ham; han har derhos erklæret ikke at kende Datoen paa Mærket, selv om han sandsynligvis oprindeligt har skrevet en Dato, eftersom der er foretaget en væsentlig Forandring af den.

Foruden at nu en Undersøgelse af Mærket med Tydelighed viser, at det har været benyttet tidligere, idet der paa Bagsiden af samme endnu ses Rester af det Papir, hvortil det antagelig tidligere har været klæbet, hvorhos Tilføjelserne uden for Mærket øjensynlig er skrevet med en anden Sort Blæk end Begyndelsen til Navnet og Bogstavet »F«, maa Usandfærdigheden af Arrestantens Forklaring anses godtgjort allerede ved den Omstændighed, at Mortensen som anført fratraadte sin Stilling i Grenaa den 1 Juni 1901, medens Mærket angiver sig at være kasseret i det følgende Aar.

Idet nu Arrestanten, som meldt, efter sin egen Forklaring har foranlediget Lejekontrakten forsynet med Stempel og dette kasseret, maa der herefter og det i øvrigt foreliggende gaas ud fra som tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten til Dokumentets Stempling har anvendt et tidligere benyttet og kasseret Stempelmærke, og at han har forfalsket Dato og Aarstal for Kassationen samt foretaget Tilføjelserne til Underskriften uden for Mærket.

7. Ved Tilførsler til Forhørsprotokollen er det endelig konstateret, at Arrestanten under Forhørene ved flere Lejligheder har udvist en fræk og i høj Grad udfordrende samt for Rettens Værdighed krænkende Opførsel. I et den 11 Oktober forrige Aar afholdt Forhør udtalte Arrestanten saaledes direkte henvendt til den fungerende Forhørsdommer: »De sidder her og lyver frækt i Overværelse af fire, fem Mennesker«, ligesom han, da Forhørsdommeren rettede en Henvendelse til Retsvidnerne for at fastslaa dette, om det ene af Vidnerne, Politibetjent Willesen, ytrede: »Er det et Vidne? Jeg bryder mig ikke om, hvad den Løgnhals siger«, hvorhos Arrestanten under Protokolleringen af det passerede vedblev at injuriere Dommeren og bl. a. henvendt

til denne i en haanende Tone spurgte: »Er De min Dommer?« Paa samme Maade er det konstateret, at Arrestanten i et den 1 Februar d. A. afholdt Forhør udskældte den fungerende Forhørsdommer for en »Løgnhals« og en »Tyveknægt«.

For de af Tiltalte saaledes begaaede, ovenfor under Nr. 1—7 nærmere omtalte Forbrydelser vil han være at anse henholdsvis efter Straffelovens § 178, § 281, 2det Stykke, jfr. § 52, § 259, § 274, jfr. § 268, § 257, § 274, jfr. § 270 og § 101, med en Straf, som findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 6 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til den Ane Mathilde Jensen tilkendte Erstatning — — — tiltrædes, — — — vil saaledes — — — være at stadfæste, for saa vidt paaanket er.

Onsdag den 31 Januar.

Nr. 21. Gaardejer **Peder Jeppesens Enke Kirsten Madsens** Bo og Arvinger og forhenværende Sognefoged **L. P. Christiansen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt et paastaaet Ejerskifte har bevirket Bortfald af en i et Skøde stipuleret Rentefrihed og Moderation i Kornafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1903: De Indstævnte, Gaardejer Peder Jeppesens Enke Kirsten Madsen af Jyllinge, eller nu hendes Bo eller Arvinger, og fhv. Sognefoged P. L. Christiansen af Jyllinge, bør til Citanterne, Københavns Magistrat, en for begge og begge for en, betale de paastævnte 4817 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 6 December 1897, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører V. S. Salomonsen hos det offentlige i Salær 100 Kr. og i Godtgørelse for Portoudlæg 48 Øre. Forhenværende Højesteretssagfører Alberti bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 50 Kr. Det idømtes at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at en af Indstævnte Kirsten Madsen den 1 November 1895 til Indstævnte Christiansen udstedt Skylderklæring, der findes indført i en af de Indstævnte den 5 Januar 1903 fremlagt Bog, ikke er skreven paa stemplet Papir.

Færdig fra Trykkeriet den 8 Februar 1906.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 42.

Onsdag den 31 Januar.

Højesterets Dom.

Ligesom Jeppesens Enke Kirsten Madsen efter Oprettelsen af de i den indankede Dom nævnte Dokumenter af 20 Marts 1886 forblev boende paa Gaarden væsenligt som hidtil, saaledes maa det ogsaa ved de, til Dels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger anses godtgjort, at hun ogsaa efter det nævnte Tidspunkt vedblivende har taget virksom Del i Gaardens Drift. Herefter findes det betænkeligt, alene paa Grundlag af de fornævnte, til Dels uklare og modsigende Dokumenter at betragte Enken som udtraadt af Ejendomsbesiddelsen, forinden hun, kort for sin Død, meddelte Appellanten Christiansen Skøde paa Ejendommen.

Appellanternes Frifindelsespaastand vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at kunne ophæves, hvorhos de Salærer og den Godtgørelse for Udlæg, som tilkommer de for Appellanterne beskikkede Sagførere, ville være at udrede af det offentlige. Med Hensyn til den idømte Bøde maa det have sit Forblivende ved Dommen.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Gaardejer Peder Jeppesens Enke Kirsten Madsens Bo og Arvinger og forhenværende Sognefoged P. L. Christiansen, bør for Tiltale af Indstævnte, Københavns Magistrat, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium og Godtgørelse for Udlæg tillægges der Overretssagfører V. S. Salomonsen henholdsvis 100 Kroner og 48 Øre og Sagfører Jacob P. Nielsen henholdsvis 80 Kroner og 3 Kroner 65 Øre, samt i Salarium for Højesteret Højesteretssagfører Asmussen 200 Kroner, hvilke Beløb udredes af det offentlige. I Henseende til den ikendte Bøde bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: I Henhold til Plan af 7 Oktober 1861 for Salg af det Staden København tilhørende Bidstrupgaards Gods solgte Citanterne, Københavns Magistrat paa Københavns Kommunes Vegne, ved Skøde af 7 December 1864, tinglæst den 12te s. M., til Peder Jeppesen en Gaard, som han hidtil havde haft i Fæste i Følge Fæstebrev af 17 December 1852, Matr. Nr. 7 a i Jyllinge By og Sogn, Roskilde Amt. I Følge Overdragelsesvilkaarene skulde af Købesummen, der udgjorde 6681 Rdl. 48 Sk., 2600 Rdl. forandres til en uforanderlig aarlig Kornafgift af 26 Tdr. Byg og Resten, 4081 Rdl. 48 Sk., henstaa rentefrit i Køberens og Hustrus Besiddelsestid imod Udstedelse af en paa dette Beløb lydende 1ste Prioritets Panteobligation. I Henhold hertil udstedte Peder Jeppesen den 8de December 1864 en paa 4081 Rdl. 48 Sk. lydende 1ste Prioritets Panteobligation, der tinglæstes samtidig med Skødet, og i hvilken det bl. a. hedder: »Af denne Kapital bliver ingen Rente at svare, saa længe jeg eller min Enke, hun dog kun, saa længe hun forbliver ugift, vedbliver at være Ejer og Besidder af den neden nævnte Ejendom; men fra den Tid, da dette Forhold ophører, tilkommer der Kreditor 4, er fire Procent aarlig Rente, der erlægges med Halvdelen i hver af de halvaarlige Terminer . . .«

Efter at Peder Jeppesen i 1884 var afgaaet ved Døden, fornyede hans Enke, Indstævnte Kirsten Madsen af Jyllinge, der som eneste Arving havde overtaget Boet, Panteobligationen ved Paategning paa samme af 28de Juni 1884, tinglæst den 24de November samme Aar. Ved Skødet af 7de December 1864 var der derhos med Hensyn til den Ejendommen ved Salget paalagte aarlige Kornafgift af 26 Tønder Byg indrømmet Køberen den Læmpelse, at saa længe »Peder Jeppesen eller nn hans Enke efter ham, hun kun, saa længe hun forbliver ugift, vedbliver at være Ejer og Besidder af den forommeldte Gaard, skulle de ikke udrede den oven nævnte Kornafgift, men kun de Jordbogsafgifter, som han i Følge Fæstebrevet skulde udrede.«

Meningen med disse Bestemmelser klagøres yderligere ved en Bestemmelse i Skødets Post 4, der særlig omhandler, hvorledes der skal forholdes ved eventuel Udstykning af Gaarden.

Efter at nærmere Regler ere givne om Fordeling af Kornafgiften og Kapitalsgælden paa Parcellerne, hedder det her:

»Forpligtelsen til at svare Renter og Kornafgift af Parcellen indtræder i øvrigt ligesom ved Overgang af hele Ejendommen fra nuværende Bruger eller hans Enke til nogen anden, ikke blot fra Skødets Dato, men allerede fra den Tid, den nye Erhverver tiltræder Besiddelsen.«

Da Citanterne formene, at Peder Jeppesens Enke, Indstævnte Kirsten Madsen af Jyllinge, i Forening med Indstævnte, forhenværende Sognefoged P. L. Christiansen af Jyllinge, har foretaget Transaktioner, i Følge hvilke sidst nævnte fra Aaret 1886 faktisk har været Gaardens Ejer og Besidder, medens hun selv havde opgivet Raadigheden og Besiddelsen, paastaar de under denne ved nærværende Ret som vedtaget Værneting anlagte Sag hende eller, efter at hun under Sagens Gang den 14de Februar 1901 er afgaaet ved Døden, hendes Bo eller Arvinger samt Indstævnte Christiansen tilpligtede in solidum at betale til Citanterne paa Københavns Kommunes Vegne:

1. Renter à 4 pCt. aarlig fra den 21de Marts 1886 til den 11te December 1896 af oven nævnte Kapital, 4081 Rdl., med i alt 3501 Kr. 93 Øre, samt
2. De fra den 21de Marts 1886 og videre forfaldne aarlige Kornafgifter à 26 Tdr. Byg aarlig, hvilke for Tiden indtil Aaret 1895 inklusive ere opgjorte til i alt 2428 Kr. 7 Øre, men hvori fradrages de for nævnte Tidsrum erlagte ældre Jordbogsafgifter med i alt 1112 Kr. 50 Øre, hvorefter Restbeløbet udgør 1315 Kr. 57 Øre.

Af det paastævnte Beløb, der saaledes i alt udgør 4817 Kroner 50 Øre, paastaar Citanterne sig derhos tilkendt Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 6 December 1897, og endelig paastaar de sig tilkendt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, der under Sagen have erholdt Bevilling til fri Proces, procederer til Frifindelse og paastaa Citanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører.

De Transaktioner fra de Indstævntes Side, paa hvilke Citanternes Paastand er støttet, ere følgende:

Under 20de Marts 1886 oprettedes der mellem Indstævnte Kirsten Madsen og Indstævnte Christiansen en saakaldet Bestyrelseskontrakt, i Følge hvilken først nævnte antog Indstævnte Christiansen som Bestyrer af Gaarden, »saa længe jeg (Kirsten Madsen) besidder denne Gaard.« I Kontrakten bestemtes det bl. a., at Bestyreren i det hele skulde have Styrelsen af Gaarden, fastsætte dens Drift, antage og afskedige Tjenestefolkene og Arbejderne. Driften skulde ske for Indstævnte Kirsten Madsens Regning, og Bestyreren skulde føre detailleret Regnskab over Udgifter og Indtægter og ved hvert Kvartals Udlob aflevere Regnskabet til Indstævnte Kirsten Madsen tillige med det da fremkomne kontante Overskud. Bestyreren skulde ikke oppebære Løn, og der var i Kontrakten hverken tilsagt ham Ophold eller Underhold paa Gaarden.

Under samme Dato oprettedes der mellem de samme Personer en Købekontrakt, der indlededes med Ordene:

»Jeg Undertegnede Kirsten Madsen . . . sælger herved til Sognefoged og Husejer Peder Lauritz Christiansen . . . Gaarden Matr. Nr. 7a af Jyllinge . . .«, og i Kontraktens § 1 hedder det ligeledes, at Gaarden »sælges«. Af Kontraktens øvrige Bestemmelser have Citanterne særlig henpeget paa § 2, der bl. a. indeholdt, at Køberen kunde tiltræde Gaarden naar som helst efter 8 Dages derom forud sket Varsel, at Gaarden og det øvrige solgte fra Kontraktens Underskrift stod for Køberens Regning og Risiko, og at han i Ildebrandstilfælde skulde oppebære Erstatningen baade for Bygningen og for Løsøre. Endvidere indeholdt Kontrakten Bestemmelse om, at Køberen var berettiget til, naar som helst han forlangte det, at erholde Skøde paa Gaarden, og at han fra den Dag, da han tiltraadte Gaardens Besiddelse, var pligtig at udrede forskellige nærmere opgivne Aftægtsydelser til Sælgerinden. I øvrigt skulde Købesummen berigtiges, dels ved Overtagelse af den paa Gaarden hvilende Pantegæld, dels

ved Udstedelse af Panteobligationer til nogle Sælgerinden nærstaaende Personer.

Denne Kontrakt ophævedes imidlertid den 14de Januar 1887, under hvilken Dato der i dens Sted oprettedes en ny Købekontrakt, i Følge hvilke Indstævnte Christiansen kun skulde udstede Panteobligationer for et 4000 Kroner lavere Beløb end i Følge den ældre Kontrakt, med hvilken den nye i øvrigt var ganske stemmende.

Citanterne gøre nu gældende, at den virkelige Betydning af disse Kontrakter var et Salg til Indstævnte Christiansen, og at de kontraherende Parter blot for at undgaa den af et saadant følgende Svarelse af Renter og Kornafgift til Citanterne havde givet det Udseende af, at Gaarden bestyredes for Indstævnte Kirsten Madsens Regning. At Indstævnte Christiansen i Virkeligheden var bleven Ejer og Besidder af Gaarden, og at Indstævnte Kirsten Madsen kun forblev »Skødehaver«, som hun ogsaa betegnes i forskellige under Sagen fremlagte Dokumenter, finder Citanterne bestyrket ved, at Indstævnte Christiansen straks i 1886 tog Ophold paa Gaarden med sin Familie og havde sit Underhold her sammen med den, og ved, at han efter at være bleven skilt fra sin første Hustru og gift paa ny, anvendte de Midler, som hans anden Hustru medbragte i Ægteskabet, ca. 7000 Kroner, foruden hvad han selv fortjente som Musiker, til at forbedre Gaarden, uden at der af Indstævnte Kirsten Madsen stilledes ham nogen Sikkerhed for eller over Hovedet gaves ham noget Tilsagn om Godtgørelse for disse Opofrelser. Endvidere henviser Citanterne til, at Indstævnte Christiansen, som det af en under Sagen fremlagt Panteattest fremgaar, i eget Navn har behæftet Ejendommen. Han har saaledes under 6te November 1887 udstedt Panteobligation for 1500 Kroner til N. P. Mathiesen af Jyllinge, og under 11te December 1890 Panteobligation for 1300 Kroner til den sjællandske Bondestands Sparekasse, og i disse Panteobligationer betegnede Indstævnte Christiansen, der ikke var Ejer af andre Gaarde, sig som Gaardejer og omtalte den her omhandlede Gaard som sin, idet det hedder: »Undertegnede Gaardejer Peder Lauritz Christiansen . . . giver herved . . . med Skødehaverens nedenfor tegnede Samtykke oprykkende Panteret i den mig i Følge Købekontrakt tilhørende . . . Ejendom Matr. Nr. 7 a . . .« I Panteobligationerne nævnes endvidere som Eventualiteter, der skulde medføre Kapitalens Forfalden, at Pantet overgaar til en ny Ejer, eller at Indstævnte Christiansen fraflytter Gaarden, eller at hans Bo tages under Fallitbehandling, eller at han driver Gaarden sammen med en anden Ejendom. Fremdeles er en Udskrift af de mellem Indstævnte Christiansen og hans første Hustru den 5 November 1887 indgaaede Separationsvilkaar den 30 Januar 1888 bleven tinglæst som Behæftelse paa Gaarden til Sikkerhed for den fraseparerede Hustrus Underhold, ligesom den senere Skilsmissebevilling og en Udskrift af Skilsmissevilkaarene den 23de November 1891 er bleven tinglæst paa Ejendommen med Hensyn til en Forandring i Separationsvilkaarene. I disse sidste hedder det, at Ægtefællerne i Følge Købekontrakt af 15de Januar 1887 eje Gaarden, og at Indstævnte Christiansen ved Separationen beholder den.

Endelig have Citanterne henpeget paa, at først den 2den Februar

1901, 12 Dage før Skødehaverens Død, lod Indstævnte Christiansen sig Ejendommen tilskøde, og at han erholdt Indstævnte Kirsten Madsens Bo udlagt for Begravelsesudgifterne.

De Indstævnte gøre paa deres Side gældende, at Indstævnte Christiansen kun har været Bestyrer af Gaarden, og at denne er bleven drevet for Indstævnte Kirsten Madsens Regning, idet der blot var aabnet Indstævnte Christiansen Adgang til at blive Ejer af Gaarden, naar han, efter at have drevet denne op, maatte ønske at købe den. De henvise i saa Henseende navnlig til, at Indstævnte Kirsten Madsen i forskellige fremlagte Dokumenter betegnes som Ejerinde og som besiddende Gaarden, at Indstævnte Christiansen ikke har opfyldt Vilkaarene i Købekontrakten, og at der — efter hvad de have anbragt — stadig er blevet aflagt Regnskab over Gaardens Indtægter og Udgifter til Indstævnte Kirsten Madsen, der ogsaa ved forskellige Lejligheder skal have gjort sin Villie gældende med Hensyn til Gaardens Bestyrelse. Da Indstævnte Kirsten Madsen stadig er forblevet boende paa Gaarden, formene de Indstævnte derhos, at hun vedblivende har været Besidder af denne.

Medens de Indstævnte overfor Citanternes Benægtelse af, at den af de Indstævnte paaberaabte stadige Regnskabsaflæggelse har fundet Sted, kun have fremlagt nogle meget mangelfulde Regnskabsopregnelser samt af Indstævnte Kirsten Madsen underskrevne Tilstaaelser for aflagt Regnskab, væsenlig vedrørende Tiden efter denne Sags Anlæg og kun for et Par enkeltes Vedkommende hidrørende fra Slutningen af Aarene 1895 og 1896 — paa hvilke Tidspunkter imidlertid i Følge Citanternes Anbringende Krav fra deres Side overfor de Indstævnte allerede var rejst — skønnes det ved de af Citanterne tilvebragte, ovenfor omhandlede Bevisligheder at være tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte Christiansen er traadt i et saadant Raadighedsforhold til den her omhandlede Gaard, at Besiddelsen af denne, uanset, at Indstævnte Kirsten Madsen, der var en nær Slægtning af hans anden Hustru, er forblevet boende paa Gaarden, maa betragtes som overgaaet til Indstævnte Christiansen fra Tidspunktet for Bestyrelseskontrakts og den oprindelige Købekontrakts Oprettelse at regne, altsaa den 20de Marts 1886. Fra samme Tidspunkt har som Følge heraf Citanterne haft Ret til at oppebære den under nærværende Sag omprocederede Kapitalrente og Kornafgift, og for saa vidt de Indstævnte subsidiært have gjort gældende, at en saadan Ret i al Fald senere maa være bortfalden — ved stiltiende Afkald fra Citanternes Side — have de Indstævnte ikke imod Citanternes Benægtelse godtgjort, at disse have udvist noget Forhold, der maa betragtes som medførende Bortfald af Citanternes her omhandlede Ret.

De Indstævnte, der i Forening have udført de ovenfor omtalte Transaktioner og derefter opretholdt det ved disse tilvebragte Skinforhold, der — som Øjemedet maa forudsættes at have været — har afholdt Citanterne fra at opkræve de efter Haanden forfaldene Renter og Afgiftspræstationer, og som derfor findes at maatte være solidarisk ansvarlige overfor Citanterne, ville herefter i Overensstemmelse med disses Paastand være at tilpligte in solidum at betale Ci-

tanterne det paastævnte Beløb, mod hvis Beregning de ingen Indsigelse have fremsat, tillige med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Den for de Indstævnte beskikkede Sagfører, Overretssagfører V. S. Salomonsen, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der efter Paastand være at tillægge Salær, der bestemmes til 100 Kroner, samt i Godtgørelse for Portoudlæg 48 Øre, hvilke Beløb blive at udrede af det offentlige.

Daværende Højesteretssagfører Alberti, der har ført de Indstævntes Sag, inden der meddeltes dem Bevilling til fri Proces, vil for utilbørlig Ophold af Sagen være i Medfør af Forordning 16de Januar 1828 § 14 at anse med en Mulkt af 50 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at en af Indstævnte Kirsten Madsen den 1ste November 1895 til Indstævnte Christiansen udstedt Skylderklæring, der findes indført i en af de Indstævnte den 5te Januar 1903 fremlagt Bog, ikke er skreven paa stemplet Papir; i øvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 280. Gaardejer **Peder Jensen** (Ingen)

contra

Bankdirektør **Th. Lehrmann**, Enkefru **Andrea Mørch** og
Branddirektør **Schibby** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Peder Jensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 190. Fiskerne **Anders Chr. Jensen** og **Anders Christensen**
(Lunn efter Ordre)

contra

Fisker **Andreas Pedersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Fortrinsret til en Fiskeplads.

Hassing Refs Herreders Politirets Dom af 8de Oktober 1903: Indklagede Andreas Pedersen af Kobberø bør under en daglig Bøde af 10 Kr. til Thisted Amtsfattigkasse borttage de under Sagen ommeldte, af ham i Bugten vest for Kobberø, inden for en Afstand af 100 Favne fra en Torskeruse, som Klagerne, Fiskerne Anders Chr. Jensen og Anders Christensen, begge af Randrup, den 5 Februar d. A. anbragte i bemeldte Bugt, ca. 1 Fjerdingvej fra Land, udsatte 6 Aaleruser. Indklagede bør derhos betale Klagerne en Erstatning af 270 Kroner og Sagens Omkostninger med 7 Kr. 74 Øre. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de September 1904: Citanten, Andreas Pedersen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Fiskerne Anders C. Jensen og Anders Christensen, i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte, en for begge og begge for en, til Citanten 70 Kr. Der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 30 Kr., der udredes af det offentlige. De idømte Sagsomkostninger udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Appellanterne 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 80 Kroner, hvilket Beløb udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Idet de Indstævnte, Fiskerne Anders C. Jensen og Anders Christensen, begge af Randrup, i en til Politiretten indgiven Klage af 4de September f. A. have anbragt, at de i Februar Maaned s. A. havde udsat Ruser i Bugten vest for Kobberø i Limfjorden, og at Citanten, Andreas Pedersen af Kobberø, »for ganske kort siden har . . . udsat Ruser samme

Steds østen for og umiddelbart op til« de Indstævntes i Strid med Fiskeriloven, have disse under nærværende Sag i første Instans ved Politiretten paastaaet Citanten tilpligtet under en daglig Mulkt at borttage de nævnte af ham udsatte Ruser og, indtil Fjernelsen af Ruserne har fundet Sted, at betale dem 10 Kr. daglig, hvorhos de have nedlagt Paastand om, at Citanten for sit Forhold anses med Straf. Under Sagens Gang for Politiretten have de Indstævnte yderligere anført, at de af Citanten udsatte Ruser vare Aaleruser, og at deraf to vare blevne udsatte den 29 August f. A., to den 1 September næst efter og senere yderligere to, alle i en Afstand af 10—45 Favne fra de Indstævntes Ruser, hvorhos de have erklæret intet at have imod, at den af dem paastaaede Erstatning først beregnes fra den 4 September f. A., paa hvilken Dag de Indstævnte paa den omhandlede Fiskeplads havde anbragt Aaleruser ved Siden af en der af dem tidligere anbragt Torskeruse. Ved Politiretsdommen er Citanten tilpligtet under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Thisted Amts Fattiggasse at borttage de ommeldte 6 Aaleruser samt at betale de Indstævnte en Erstatning af 270 Kr., beregnet for Tiden fra 4 September f. A. indtil Sagens Optagelse for Politiretten den 1 Oktober s. A. eller for 27 Etmaal, hvorhos Citanten er tilpligtet at godtgøre de Indstævnte Sagens Omkostninger i første Instans med 7 Kr. 74 Øre, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paastaaet sig frifunden for de Indstævntes Tiltale. De Indstævnte have derimod procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Efter de under Sagen foreliggende, til Dels noget uklare Oplysninger maa der gaas ud fra, at det kun var en enkelt Torskeruse, som de Indstævnte i Februar Maaned f. A. udsatte paa det Sted i Bugten Vest for Kobberø, hvortil der sigtes i Politiretsklagen, og at Citanten derpaa, som oven anført, i Slutningen af August og i Begyndelsen af September Maaned næst efter efter Haanden anbragte 6 Aaleruser i Bugten inden for en Afstand af 100 Favne fra bemeldte Torskeruse, som var forbleven henstaaende paa det Sted, hvor den i Februar Maaned var anbragt, samt at der endvidere af de Indstævnte den 4 September f. A. blev udsat nogle Aaleruser i en Afstand af 10 Favne fra Torskerusen.

Overfor hvad der er gjort gældende af Citanten, der navnlig — uden at de Indstævnte have godtgjort deres Anbringende i modsat Retning — har benægtet, at den ommeldte Torskeruse var i »fiske-dygtig« Stand paa det Tidspunkt, da han i Slutningen af August Maaned f. A. udsatte de første af sine ommeldte Aaleruser, mangler der nu Føje til at antage, at den i Februar Maaned 1903 udsatte Torskeruse stadig i de derefter følgende Maaneder indtil Slutningen af August skulde have været benyttet til Fiskeri, og særligt at saadan Benyttelse har fundet Sted paa den Tid, da Citanten udsatte sine Aaleruser. Da saadant imidlertid maatte være en Betingelse for, at Citanten i Følge Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 20 kunde være afskaaren fra at udsætte Fiskeredskaber inden for den der foreskrevne Afstand fra Torskerusen, idet der efter Forholdets Natur og Indholdet af bemeldte Lovbestemmelse, jfr. ogsaa Lovens § 2, mangler Hjemmel til at antage, at der ved Udsættelse af et Fiskeredskab skulde kunne reserveres en Fiskeplads for længere Tid end

den, hvori Redskabet virkelig benyttes til Fiskeri, kan Citanten ikke anses at have ved den ommeldte Anbringelse af sine Aalruser — af hvilke de første vare udsatte, forinden Udsættelsen af de Indstævnte Aalruser, tilmed paa et andet Sted end Torskerusen, fandt Sted — krænkede nogen de Indstævnte i Følge Fiskerilovgivningen tilkommende Ret, og han vil derfor være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes de Indstævnte in solidum at burde godtgøre Citanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 70 Kr., hvorhos der bliver at tillægge den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 30 Kr., der udredes af det offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Fredag den 2 Februar.

Nr. 44. **Korn- og Foderstofkompagniet i Aarhus (Jensen)**

contra

»Det forenede Dampskibsselskab« (Halkier),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt for Skade paa og Mangel ved en Skibsladning.

Aarhus Købstads Fogedrets Kendelse af 12 Februar 1901, hvorved dekretederes Arrest lovlig at være sket i den i den under 29de September f. A. fremlagte Rekvisition omhandlede Sparekassebog for det bemeldte Dag opgjorte Beløb 1316 Kr. 18 Øre med andre paa-løbende Renter og Omkostninger.

Aarhus Købstads Sørets Dom af 22 Maj 1902: Den paa-stævnte, foran nærmere betegnede Arrestforretning bør som lovligt gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte, »Det forenede Dampskibsselskab« ved Vicekonsul E. Bergmann, til Citanten, Handelsfirmaet Korn- og Foderstofkompagniet, betale 1316 Kr. 18 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 1239 Kr. 45 Øre fra den 16de Februar 1901 at regne, til Betaling sker, samt erstatte Citanten Søgsmaløts Omkostninger med 60 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd etter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 April 1904: Den oven ommeldte Arrestforretning bør være ophævet, og bør Citanterne, Aktieselskabet »det forenede Dampskibsselskab« ved Vicekonsul E. Bergmann, for Tiltale af de Indstævnte, Handelsfirmaet »Korn- og Foderstof-

Kompagniet, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Citanterne 150 Kroner, der udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Følge Sagens, til Dels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det at maatte antages, at den af Skønsmændene forefundne Beskadigelse af Indholdet af 704 Sække Bomuldsfrøkager skyldes, i ethvert Fald væsenligt, Varens egen Beskaffenhed. Appellantens herhen hørende Erstatningspaastand er derfor med Rette forkastet ved den indankede Dom. Derimod vil Indstævnte ikke kuune undgaa i Henhold til Sølovens §§ 144 og 145 at svare til de 42 Sække Kager, som ved Udlosningen manglede i det Antal, som i Følge Konnossementerne var indladet i Skibet. Indstævnte vil derfor have at betale Appellanten i Erstatning det ved Skønnet fastsatte Beløb 539 Kroner 79 Øre med Renter heraf som paastaaet, hvorhos Arrestforretningen for saa vidt vil være at stadfæste, medens den i øvrigt vil være at ophæve, hvoraf følger, at Arrestforretningens Omkostninger ikke kan tilkendes Appellanten.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Det forenede Dampskibsselskab, bør til Appellanten, Korn- og Foderstofkompagniet i Aarhus, betale 539 Kroner 79 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 16 Februar 1901, til Betaling sker, men i øvrigt for Appellantens Tiltale i denne Sag fri at være. For det nævnte Beløb bør den foretagne Arrest ved Magt at stande, men i øvrigt være ophævet. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag have de Indstævnte, Handelsfirmaet Korn- og Foderstofkompagniet i Aarhus, i første Instans ved Aarhus Købstads Soret søgt Citanterne, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab« i København ved dets Repræsentant, Vicekonsul Bergmann i Aarhus, til Betaling af 1239 Kr. 45 Øre — nemlig 699 Kr. 66 Øre i Erstatning for den Skade, som et med Citanternes Skib »Arkansas« til de Indstævnte ankommet Parti Bomuldsfrøkager skal have lidt derved, at det om Bord i nævnte Skib har været stuvet sammen med vaade Fyrrebræder, og 539 Kr. 79 Øre i Erstatning for 42 Sække Bomuldsfrøkager, som ved Udlosningen i Aarhus manglede i det nævnte Parti — tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Soretsstævningens Dato den

16 Februar 1901, indtil Betaling sker, hvorhos de Indstævnte have paastaet en efter deres Begæring hos Citanterne foretaget, den 20de September 1900 paabegyndt og den 12 Februar 1901 sluttet Arrestforretning, hvorved der til Sikkerhed for det oven nævnte Beløb blev dekretet Arrest i et i Jydsk Handels- og Landbrugsbank i Aarhus deponeret Beløb af 2000 Kr., som de Indstævnte have tilbageholdt i Fragten for Bomuldsfrøkagerne, stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, samt Citanterne tilpligtede at betale dem Omkostningerne ved Forretningen med 76 Kr. 73 Øre. Ved Søretsdommen ere de af de Indstævnte saaledes nedlagte Paastande tagne til Følge, hvorhos Citanterne ere tilpligtede at godtgøre de Indstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instans med 60 Kr., og Sagen er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale, hvorimod disse have procederet til Søretsdommens Stadfæstelse.

I Følge Sagens Oplysninger blev der i New Orleans, i Dagene fra den 20de til den 22de August 1900, i det Citanterne tilhørende Dampskib »Arkansas« indladet bl. a. et Parti Bomuldsfrøkager, der i Følge de udstedte Konnossementer androg i alt 20395 Sække af en for Skibets Fører opgivet — men i Følge Konnossementerne ikke af ham kontrolleret — samlet Vægt af 4840691 engelske Pund eller 4386877 danske Pund; af Partiet var Størstedelen bestemt for de Indstævnte og Resten for en anden Modtager i Aarhus.

Den 12 September s. A. ankom Skibet til Aarhus, og samme Dag blev der af tvende efter Citanternes Begæring af Sørretten, overensstemmende med Sølovens § 42, udmeldte Mænd, Skibsførerne J. Christensen og M. Petersen, forinden Losningens Begyndelse afholdt en Besigtigelsesforretning, om hvis Resultat Mændene i en den 18de s. M. afgiven skriftlig Erklæring have udtalt, at de fandt Lugerne vel forsynede med gode Presenninger, forsvarligt og godt skalkede, Maste-kraver og Lastventiler i god Orden, saaledes at intet Vand kunde tænkes at være trængt igennem der, at alt synligt Gods ved Lugerens Aabning var i tør Tilstand, samt at der var en Del Dampudvikling til Stede i alle Lugerne; endvidere hedder det i Erklæringen, at Mændene under Losningen i Aarhus — der i Følge et fremlagt Uddrag af Skibsdagbogen varede fra den 13de til den 18de September — ikke have fundet noget at udsætte paa Stuvning eller Garnering for den der Steds udlossede Del af Ladningen. Den 13 September blev der efter Begæring af de Indstævnte af Sørretten udmeldt tvende Mænd, Købmændene Jørgen Houmann og L. Andersen, til at besigtige det med »Arkansas« ankomne Parti Bomuldsfrøkager, og skønne over Aarsagen til den nogle af Kagerne overgaaede Skade, samt taksere dennes Størrelse, og om Udfaldet af den af Mændene afholdte, samme Dags Formiddag Kl. 9 paabegyndte Forretning — der ligesom den neden nævnte anden Besigtigelsesforretning maa anses af Parterne at være vedtagen som gyldig uden paafølgende Afhjæmning inden Retten — have de afgivet en den 18de September 1900 dateret Erklæring, der gaar ud paa følgende: Af Partiet, der henlaa i Lugerummene Nr. 1, 2 og 3, var en Del indladet sammen med vaade Fyrrebræder, hvilket særlig var Tilfældet i Rummet Nr. 3. Under Losningen frasorterede Mændene 704 Sække af samlet Vægt 1554⁸⁰ Centner, der var mere

eller mindre beskadigede, hvilken Beskadigelse efter Mændenes Skøn var fremkommen dels ved, at Sækkene havde berørt Bræderne, og dels ved, at de havde absorberet Dampen fra disse, idet nemlig Bræderne vare saa fugtige, at der flere Steder henstod Vand mellem dem, saa at de efter Mændenes Overbevisning maatte have afsat Damp og Fugtighed i »Rummet«, hvorved der, efter det under Proceduren for Overretten oplyste, er sigtet til Rummet Nr. 3. I Følge Erklæringens videre Indhold var der desuden af beskadigede Kager udlosset 923 Sække af samlet Vægt 2595⁰¹ Centner, der havde henligget op ad Skibssiderne, men Mændene turde dog ikke udtale, at denne Skade hidrørte fra Bræderne, skøndt de ikke ansaa det udelukket, at Dampen fra disse kunde have afsat sig langs ad Skibets Sider, og Fugtigheden derfra kunde være trængt ind i Sækkene. Den det oven nævnte Parti Sække tilføjede, efter Mændenes Skøn fra den fugtige Træløst hidrørende Værdiforringelse ansatte de til gennemsnitlig 45 Øre pr. Centner, altsaa 699 Kr. 66 Øre for 1554⁸⁰ Centner. I en Tillægs-paategning paa Erklæringen have Mændene derhos udtalt, at der i de Rum, hvor der ingen vaade Fyrrebræder fandtes — hvorved der maa antages at være sigtet til Rummene Nr. 1 og 2 — ej heller fandtes andre beskadigede Kager end nogle Sække i Lugekarmen og mod Skibssiderne, samt at denne Omstændighed yderligere bestyrkede deres Opfattelse, at de vaade Fyrrebræder havde forarsaget Beskadigelsen paa de af dem frasorterede 704 Sække.

Den 14 September 1900 havde Søretten endvidere efter Begæring af Citanterne udmeldt oven nævnte Skibsførere, Christensen og Petersen, til at besigtige de i »Arkansas« værende Bomuldsfrøkager og Bomuldsfrømel (om hvilke sidste Varer der imidlertid ikke er Spørgsmaal her under Sagen), og i en den 18de samme Maaned afgiven skriftlig Erklæring have disse Mænd udtalt, at de under Losningen i Aarhus Havn daglig havde været til Stede og ført Tilsyn med Ladningens Tilstand, hvorved de vare komne til den Overbevisning, at den tilstedeværende Beskadigelse alene hidrørte fra den Sved og Dampudvikling, der havde fundet Sted i Lastrummet, og som var fremstaaet ved den Forandring af saavel Luftens som Vandets Temperatur, der var foregaaet under Skibets Rejse fra Lade- til Losseplads.

I Følge Erklæringens videre Indhold kunde Mændene ikke tiltræde, at Beskadigelsen særlig og alene skulde hidrøre fra Træladningen; det var dem af Erfaring bekendt, at der kunde fremstaa Sved og Damp saavel af Træ som af Bomuldsfrøkager, men hvilken af Delene, der var værst, fandt de »under de tilstedeværende Forhold« meget vanskeligt, ja umuligt at bestemme.

Endelig hedder det i Erklæringen, at der paa Træladningen fandtes Svedepletter, særlig hvor denne henlaa aldeles kompakt stuvet; paa Ydersiderne, hvor den kom i Berøring med Tækkegodset, var den tør, ligesom Maatterne, der vare anbragte som Garnering mellem Træet og Bomuldsfrøkagerne, vare tørre, og heraf skønnede Mændene, at Træladningen ikke kunde have haft væsenlig skadelig Indflydelse paa Bomuldsfrøkagerne.

Endelig har Føreren af »Arkansas«, Kaptajn Jespersen, under 24de September 1900 afgivet en skriftlig Erklæring, i hvilken han —

foruden at bemærke, at Skibet afgik fra New Orleans den 22 August s. A. med en Ladning, bestaaende af Oliekager, Træ og Olie i Fade, der var taget om Bord i tørt Vejr og i tør Tilstand, samt at Skibet paa hele Rejsen havde haft godt Vejr uden at faa Vand paa Dækket af nogen Betydning — udtaler den Anskuelse, at de store Temperaturforandringer, som Skibet nødvendigvis er underkastet under Rejsen, og specielt i August Maaned, have været den direkte Aarsag til den Oliekagerne overgaaede Beskadigelse; det er i saa Henseende i Erklæringen nærmere anført, at Skibet efter i flere Dage at have sejlet i Golfstrømmen, hvor Vandets Temperatur var 23° Reaumur, umiddelbart derfra gik over i Polarstrømmen, hvis Temperatur var 10° Reaumur, og det udtales, at en saadan Temperaturforandring nødvendigvis maatte foraarsage en saa pludselig Afkøling af Skibet og af Ladningen, at der opstod Sved og det i en ganske betydelig Grad.

For saa vidt Citanterne for Overretten have ladet fremlægge en af Skibsførerne Christensen og Petersen under 25de November 1902 afgiven yderligere Erklæring til Oplysning bl. a. om Grunden til, at Varerne i Lasterummet Nr. 3 vare fugtigere end Varerne i Rummene Nr. 1 og 2, vil der ikke mod de Indstævntes Protest kunne tages noget Hensyn til denne Erklæring, ligesom der paa den anden Side maa bortses fra de Slutninger, angaaende et formentligt urigtigt Forhold fra Skibsførerens Side med Hensyn til Indladningen, som de Indstævnte have bygget paa de i Erklæringen givne Oplysninger om Beliggenheden af de forskellige Lasterum i »Arkansas«. Af samme Grund maa det blive uden Betydning, naar Citanterne ved her for Retten at fremlægge Oversættelse af et af de fornævnte, paa engelsk udfærdigede og, som det maa antages, for saa vidt ligelydende Konnossementer have villet paaberaabe sig en i sammes Post 4 indeholdt Vedtagelse om, at Fragtføreren ikke er ansvarlig for Skade, som skyldes »Svedning«, og idet det er in confesso mellem Parterne, at Bomuldsfrøkagerne vare ubeskadigede ved Indladningen, maa Spørgsmaalet om Citanternes Ansvar for den Beskadigelse, som Kagerne have lidt under Rejsen, afgøres paa Grundlag af de her henhørende almindelige Forskrifter i Søloven.

Efter det under Sagen foreliggende mangler der Føje til at antage, at de oftnævnte Fyrrebræder ved Indladningen i Skibet have befundet sig i en saadan Tilstand af Fugtighed, at dette maatte være Skibsføreren paafaldende, hvorved bemærkes, at de Indstævnte under Proceduren for Fogedretten have anbragt, at Bræder kunne indeholde en Mængde Vand, uden at dette kan ses paa dem.

Selv om der nu gaas ud fra, at den Bomuldsfrøkagerne tilføjede Skade i alt Fald for en Del hidrører fra den af Fyrrebræderne under Rejsen udsondrede Fugtighed, findes det derfor ikke at kunne lægges Skibsføreren til Last som en Forsømmelighed eller Mangel paa almindelig Omhu og Forsigtighed, at han havde anbragt Bræderne og Bomuldsfrøkagerne i samme Lasterum; det maa derimod overensstemmende med Grundsætningen i Sølovens § 143 have paahvilet Afladeren af Bomuldsfrøkagerne at tage udtrykkeligt Forbehold overfor Skibsføreren, saafremt han gik ud fra, at Kagerne vilde være udsatte for Beskadigelse ved Sammenstuvning med almindelig Trælast, hvorved i

øvrigt bemærkes, at de Indstævnte under Proceduren for Overretten have benægtet, at Bomuldsfrøkager ere særlig modtagelige for Fugtighed.

Idet den Beskadigelse, der er overgaaet de oven nævnte 704 Sække Bomuldsfrøkager — hvilket Antal kun andrager knap $3\frac{1}{2}$ pCt. af det hele i Aarhus udlossede Antal Sække — herefter findes at maatte betragtes som hændelig i Forhold til Citanterne, kunne disse ikke anses pligtige at yde de Indstævnte nogen Erstatning for bemeldte Skade, jfr. Sølovens § 142.

Hvad dernæst angaar de Indstævntes Paastand om Erstatning for 42 manglende Sække Bomuldsfrøkager, er det in confesso mellem Parterne, at Antallet af de indladede Sække Kager i Konnossementerne er opgivet til i alt 20395 Stykker, samt at der i Aarhus kun er bleven udlosset 20353 Sække, og idet de Indstævnte uimodsagt have anbragt, at de udlossede Sække med Indhold vejede 4433645 Pund eller gennemsnitlig 217⁸³ Pund pr. Sæk, hvorefter Vægten for 42 Sække vilde udgøre 9149 Pund, have de, der ligeledes uimodsagt have angivet Prisen for Kagerne til 5 Kr. 90 Øre pr. 100 Pund, opgjort den dem formentlig tilkommende Erstatning for de manglende 42 Sække Kager til 539 Kr. 79 Øre, hvorved bemærkes, at det er uomtvistet mellem Parterne, at den foran ommeldte anden Modtager, i Følge den mellem ham og de Indstævnte truffne Ordning, ikke har noget Krav i Anledning af den her omhandlede formentlige Mangel, og at de Indstævnte følgelig ere rette Sagsøgere i saa Henseende.

Under Sagen have de Indstævnte fremlagt en Opgørelse over, hvorledes Bomuldsfrøkagerne ere blevene fordelte mellem dem og den anden Modtager, og af denne Opgørelse i Forbindelse med det i øvrigt oplyste fremgaar det, at Fordelingen er sket efter Vægt, herunder indbefattet Vægten af 8 tomme Sække, der er medregnede under det oven ommeldte samlede Antal af modtagne Sække, samt at Vægten af det udlossede Parti Kager overstiger den i Konnossementerne angivne Vægt med 46768 Pund, hvoraf de Indstævnte for deres Vedkommende havde erholdt 33788 Pund. I Følge de Indstævntes egen Fremstilling skulde Bomuldsfrøkagerne betales efter Afladevægt overensstemmende med det i Konnossementerne angivne Kvantum, hvorhos Modtagerne, saafremt Kagerne bleve udleverede med Overvægt, skulde have Krav paa denne, hvorimod den amerikanske Sælger var forpligtet at yde Modtagerne Godtgørelse for eventuel Undervægt, saafremt Kagerne maatte blive udlossede mod en »Manko« ud over 1 pCt.

Det fremgaar heraf, at de Indstævnte havde købt og skulde betale Bomuldsfrøkagerne efter Vægt, saaledes at deres Forventning alene kunde være rettet paa, at der med Skibet vilde blive tilstillet dem det i Konnossementerne angivne Vægtkvantum fordelt i 20395 Sække; og da de Indstævnte efter deres Erkendelse have modtaget ikke blot dette Kvantum, men tillige en Overvægt, hvis Værdi, efter den af dem selv angivne Prisberegning, andrager hen imod 2000 Kr., findes der i og for sig at mangle Retsgrund for, at de af Citanterne yderligere skulde kunne kræve den af dem paastaaede Godtgørelse for en manglende Vægt af 9149 Pund. Vel have de Indstævnte nu paaberaabt sig, at der maa paahvile Citanterne en ubetinget Forpligtelse til at udlevere dem det i Konnossementerne opgivne Stykketal; men idet Citanterne, efter hvad der er uomtvistet mellem Parterne, ved Konnossementerne

have betinget sig Ansvarsfrihed med Hensyn til den opgivne Vægt af det incladede Antal Sække med Bomuldsfrøkager, maa de Indstævnte anses at savne Føje til, ved Beregningen af deres formentlige Erstatningskrav overfor Citanterne, at benytte det manglende Antal Sække som Vægtenheder; og da det derhos maa betragtes som givet, at de Indstævnte ikke vilde have kunnet gøre noget Erstatningskrav gældende mod Citanterne, saafremt det til de Indstævnte faktisk leverede Kvantum Bomuldsfrøkager ved Udlosningen havde været fordelt i det i Konnossementerne angivne Antal Sække, maa de Indstævntes Erstatningskrav overfor Citanterne følgelig være indskrænket til Værdien af 42 tomme Sække.

Som Følge af det anførte, samt da de Indstævnte ikke have nedlagt nogen subsidiær Erstatningspaastand overensstemmende med det nys bemærkede, ville Citanterne i det hele være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorhos den oven ommeldte Arrestforretning vil være at ophæve.

Processens Omkostninger for begge Retter findes de Indstævnte efter Omstændighederne at burde godtgøre Citanterne med 150 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 331. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Louis Charles Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 December 1905: Arrestanten Louis Charles Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Hartmann og Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Louis Charles Nielsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Louis Charles Nielsen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 30 Oktober 1884 og, foruden at være forinden sit 18de Aar 5 Gange dømt, blandt andet for Tyveri, derunder ved Rettens Dom af 17de September 1901 efter Straffelovens §§ 229, 4de Led, 238 og 203, disse §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned, anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29de August 1903 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanten har den 21de Oktober d. A. i Valdemarsgade ved Lommetyveri frastjaalet Brøndborer Poul Koffka 11 Kr.

Arrestanten har overtraadt et ham til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 5te September 1903 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, gaaende ud paa, at han, der den nævnte Dag blev afleveret til Vridsløselille Straffeanstalt, skulde, naar han atter maatte vende tilbage her til Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer melde sig ved fornævnte Protokol, idet Arrestanten, som den 17 Oktober d. A. vendte tilbage her til Staden, derefter uafbrudt har opholdt sig her indtil sin Anholdelse her under Sagen den 26de s. M. uden at afgive den befalede Melding.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse i Medfør af Straffelovens § 246, efter dens § 230, 1ste Led, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 344. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Andreas Hansen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 23de November 1905: Arrestanten, Andreas Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harck og E. Hansen, 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Februar 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Niina Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 43—44.

Fredag den 2 Februar.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 December 1905: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Hansen til Højesteretssagførerne Asmussen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Andreas Hansen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1835, har tidligere, foruden flere Gange at være særlig straffet for Bedrageri, gentagne Gange været straffet for Tyveri, deraf to Gange i Forbindelse med ulovlig Omgang med Hittegods og i øvrigt til Dels i Forbindelse med Bedrageri og Betleri, senest i Følge Højesterets Dom af 1ste August 1900 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, samt efter Straffelovens § 232, jfr. § 64, for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorefter han endvidere har været straffet i Følge Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 8 Marts d. A. efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt i Følge samme Jurisdiktions Politirets Dom af 19de Juni dette Aar efter Lov 3dje Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 60 Dage.

Ved Arrestantens egen, med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i Dagene fra den 29de Oktober til den 1ste November d. A. havde midlertidigt Ophold hos Arbejdsmand Carl Christian Thygesen paa Tjæreborg Mark, har den sidst nævnte Dag, forinden han ved Middagstid hemmelig for-

lod Thygesens Hjem, stjaalet en Thygesens Hustru tilhørende, i Lommen paa en Kjole, der hang frit fremme paa Kakkelovnen i Thygesens Stue, beroende Pengepung med Indhold, der, som det maa antages, bestod af to Tikronesedler og 2 Kr. 75 Øre i Sølv samt tre Laanesedler. Den stjaalne Pengepung, der er ansat til en Værdi af 1 Kr., samt de deri værende Laanesedler, er efter Arrestantens Forklaring bortkomne fra ham, medens han har forbrugt største Delen af de stjaalne Penge til Drik og Svir, navnlig i forskellige Beværtninger i Esbjerg, saaledes at han ved sin Anholdelse i bemeldte Købstad den 2 November d. A. ikkun fandtes i Besiddelse af 3 Kr. 14 Øre samt et mindre Beløb i tyske Penge. De saaledes hos Arrestanten forefundne Penge er udleverede til Thygesen og Hustru, der har frafaldet videre Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 5 Februar.

Nr. 81. **Holbæk Amtsraad (Liebe)**

contra

Vig-Asminderup Sogneraad (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at træde tilbage fra en Overenskomst med Indstævnte om et Vejstykkets Vedligeholdelse.

Dragsholm Birketings Dom af 23 Januar 1903: Indstævnte, Sogneraadsformand Kristen Jensen af Kollekolle i hans Egenskab af Formand for Vig-Asminderup Sogneraad, bør for Tiltale af Citanterne, Holbæk Amtsraad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de April 1904: Denne Sag afvises fra Underretten. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

I Følge kongeligt Reskript af 9 November 1904 er Højesteret bemyndiget til at paakende denne Sag i Realiteten, saafremt det maatte findes, at saadan Paakendelse i Overretten burde have fundet Sted.

Afgørelsen af Sagen beror udelukkende paa, om den mellem Amtsraadet og det indstævnte Sogneraad afsluttede saakaldte Overenskomst fremdeles er bindende for Amtsraadet, og dette Retsspørgsmaal kan ikke anses at være unddraget Domstolenes Paakendelse ved Lov 21 Juni 1867 § 15.

Den ommeldte Overenskomst er afsluttet i Henhold til nævnte Lovs § 10 og derfor knyttet til den Forudsætning, at Vejen efter Amtsraadets Skøn maa anses at være af Vigtighed for Samfærdselen mellem større Distrikter. Da denne Forudsætning nu er falden bort, har Amtsraadet været berettiget til at opsigte Overenskomsten som sket.

Som Følge heraf vil det indstævnte Sogneraad efter Appellantens Paastand være at tilpligte fremtidig at overtage den paa Fortegnelsen over offentlige Biveje i Vig-Asminderup Kommune under Løbe-Nr. 1 og 39 opførte Vej — betegnet henholdsvis som »Vejen fra Sneglerup Skel gennem Keldstrup og Vig til Svinninge Skel . . . 3717 Favne« og »Vejen fra Svinninge til Kollekolle Skel . . . 468 Favne« — til Vedligeholdelse paa Kommunens Regning efter Lovgivningens almindelige Regler om offentlige Biveje og til at erstatte Amtsraadet de til bemeldte Vejs Vedligeholdelse fra 1 April 1901 medgaaede Udgifter.

Processens Omkostninger for alle Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Vig-Asminderup Sogneraad, bør fremtidig overtage den oven nævnte Vej til Vedligeholdelse paa Kommunens Regning efter Lovgivningens almindelige Regler om offentlige Biveje samt erstatte Appellanten, Holbæk Amtsraad, de til bemeldte Vejs Vedligeholdelse fra 1 April 1901 medgaaede Udgifter. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indånkede Doms Præmisses er saa lydende: Efter en i Aarene 1877—78 med vedkommende Sognekommuner, deriblandt Vig-Asminderup Kommune, i Henhold til Lov om Bestyrelse af Vejevæsenet af 21 Juni 1867 § 10 truffen Overenskomst overtog Appellanterne, Holbæk Amtsraad, til Istandsættelse og Vedligeholdelse for Amtskommunens Regning en Strækning af offentlige Biveje, mod at Sognekommunerne ydede et nærmere bestemt Tilskud.

De Biveje i Vig-Asminderup Kommune, som omfattedes af denne Overenskomst, er paa Fortegnelsen over Kommunens Biveje under

Løbe-Nr. 1 og 39 betegnede henholdsvis som »Vejen fra Sneglerup Skel gennem Keldstrup og Vig til Svinninge Skel . . . 3717 Favne« og »Vejen fra Svinninge til Kollekolle Skel . . . 468 Favne«, og Kommunens Tilskud var bestemt til 230 Kr. aarligt.

Da Appellanterne skønnede, at den paagældende Vejstrækning efter Odsherredsbanens Aabning var af mindre Betydning for Færdselen end tidligere, tilkendegav de under 1 Oktober 1900 vedkommende Sognekommuner, at den omtalte Ordning bortfaldt fra den 1 April 1901 at regne, saaledes at Sognekommunerne fra dette Tidspunkt igen selv maatte overtage de omhandlede Biveje til Vedligeholdelse.

Ministeriet for offentlige Arbejder, hvilket Sagen blev forelagt, udtalte imidlertid i en Skrivelse til Amtmanden over Holbæk Amt af 2 Februar 1901, at Ministeriet maatte holde for, at Amtsraadet ikke ensidigt kunde opsige den nævnte Overenskomst til Ophør, men ikke vilde have noget at erindre imod, at der efter Forhandling med Sogneraadene afsluttedes en ny Overenskomst om Forholdets Ordning, og at den ældre samtidig ophævedes.

Da denne Ministeriets Skrivelse foranledigede, at de appelindstævnte, Vig-Asminderup Sogneraad, for den af dem bestyrede Kommunes Vedkommende nægtede at rette sig efter Appellanternes Tilkendegivelse af 1ste Oktober 1900, anlagde Appellanterne nærværende i første Instans ved Dragsholm Birks ordinære Ret behandlede Sag, hvorunder de paastod de appelindstævnte kendt pligtig til fremtidigt at overtage de nævnte Biveje til Vedligeholdelse paa Kommunens Regning efter Lovgivningens almindelige Regler for offentlige Biveje og at refundere Appellanterne de til Vejenes Vedligeholdelse fra 1ste April 1901 medgaaede Udgifter samt at betale Sagens Omkostninger.

De appelindstævnte paastod først under foreløbig Procedure af Formaliteten Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring hos Appellanterne, men denne Paastand blev ved Underrettens Kendelse forkastet, og de appelindstævnte paastod sig derefter frifundne og tilkendte Sagens Omkostninger.

Ved Underretsdommen blev denne sidste Paastand tagen til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ophævedes, og Appellanterne paastaar nu for Overretten bemeldte Dom forandret i Overensstemmelse med deres Paastande i første Instans, medens de appelindstævnte paastaar, at Sagen enten afvises fra Underretten eller Underretsdommen stadfæstet.

Begge Parter paastaar sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten.

Da Sagen ikke er kontrapaaanket af de appelindstævnte, bliver der alene Spørgsmaal om dens Afvisning fra Underretten, for saa vidt saadan Afvisning maa ske ex officio. Dette findes imidlertid at være Tilfældet, da Sagen skønnes at dreje sig om en Meningsulighed mellem de to kommunale Myndigheder, som i Medfør af den citerede Lovs § 15 er undergivet administrativ Afgørelse.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Det maa misbilliges, at Underdommeren gentagende har bevilget

Parterne Anstænde, uden at der er anført Grunde for vedkommende Anstændsbevringer.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagde Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdag den 6 Februar.

Nr. 221. Grosserer **J. C. Braun** (Ingen)

contra

Handelsfirmaet **S. J. Tscherednikoff** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer J. C. Braun, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 262. Skattedepartementet (den konst. Kammeradvokat)

contra

Justitssekretær **A. Grønsteen** og Handelsaktieselskabet **Carl J. Ulrich & Søn** (Ingen),

betræffende Fastsættelsen af et Optagelsesgebyr.

Ved Præmisserne til Sø- og Handelsrettens Dom af 13de Januar 1905 er Optagelsesgebyret i en Sag mellem Handels-Aktieselskabet Carl J. Ulrich & Søn og Ingeniør- og Entreprenørfirmaet Hj. Hein & Møller Holst fastsat til 2 Kr. 39 Øre.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 11 August 1905 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Under en ved Sø- og Handelsretten af Indstævnte, Handelsaktieselskabet Carl J. Ulrich & Søn anlagt Sag nedlagde Selskabet Paastand paa, at Firmaet Hj. Hein og Møller Holst tilpligtedes at betale 1722 Kroner 98 Øre med mere, hvilken Paastand imidlertid, da sidst nævnte Firma under Sagens Gang betalte 1682 Kroner 68 Øre, blev nedsat i Overensstemmelse hermed til et Beløb af under 200 Kroner. Ved den i Sagen den 13 Januar f. A. afsagte Dom, der i alt væsenligt gav Selskabet Ulrich & Søn Medhold og derhos tillagde det et Beløb af 34 Kroner 35 Øre i Sagsomkostninger, udtales det i Anledning af Fastsættelsen af dette Beløb, at Retten har ment, at der efter Paastandens Nedsættelse til under 200 Kroner kun har kunnet fordres Gebyrer som i Sager under det sidst nævnte Beløb og særlig kun 2 Kroner 39 Øre i Optagelsesgebyr.

Denne Dom har Appellanten indanket for Højesteret til Underkendelse med Hensyn til den i Dommen fastsatte Gebyrberegning, og idet Appellanten har anført, at der i nærværende Tilfælde burde have været afkrævet Ulrich & Søn det almindelige Optagelsesgebyr 8 Kroner 47 Øre, eller 6 Kroner 8 Øre mere end sket, har han paastaaet Indstævnte Justitssekretær A. Greensteen in solidum med Indstævnte Handelsaktieselskabet Ulrich & Søn — eller den ene eller den anden af dem — tilpligtet at betale i yderligere Optagelsesgebyr 6 Kroner 8 Øre, samt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Da Gebyret er blevet bestemt af Retten og ikke af Justitssekretæren, vil denne ikke kunne drages til Ansvar i denne Anledning, og denne Indstævnte vil derfor være at frifinde for Appellantens Tiltale.

I Følge Forordning 6 August 1824 § 8 blive de der omhandlede mindre Gebyrer, som ogsaa komme til Anvendelse ved Sø- og Handelsretten i de tilsvarende Sager, se Forordningens § 9 og Lov 19 Februar 1861 § 58, at erlægge »for ovenmeldte Sagers Behandling«, hvorved altsaa sigtes til de i Forordningen, særlig dens § 1, betegnede Sager, der ved Sagens Anlæg ikke udgøre 100 Rdlr., og der findes hverken i Forordningen 1824 eller den øvrige Lovgivning nogen Bestemmelse, der kunde berettigede til delvis at udvide Reglen i Forordningen 1824 § 8 til ogsaa at gælde andre Sager, særlig saadanne, som vel ikke ved Sagens Anlæg ere under 100 Rdlr., men under Sagens Gang nedbringes under dette Beløb, til hvilken Udvidelse der heller ikke i Forholdets Natur er tilstrækkelig Grund.

Som Følge heraf vil Appellantens Paastand om Erlæggelse af yderligere Optagelsesgebyr være at tage til Følge overfor Indstævnte Handelsaktieselskabet Ulrich & Søn, dog saaledes, at dette Gebyr bliver at bestemme, ikke til det paastaaede Beløb af 6 Kroner 8 Øre, men til 5 Kroner 71 Øre, nemlig i Medfør af Lov 19 Februar 1861 § 58 og Sportelreglementets §§ 30 og 27 efter Sportelreglementets § 34, sammenholdt med §§ 7 og 156, 8 Kroner 10 Øre med Fradrag af de alt erlagde 2 Kroner 39 Øre.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at op-

hæve. Efter Omstændighederne findes der ikke Grund til at idømme Indstævnte nogen Kendelse til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte Justitssekretær A. Greensteen bør for Tiltale af Appellanten, Skattedepartementet, i denne Sag fri at være. Indstævnte Handelsaktieselskabet Carl J. Ulrich & Søn bør til Skattedepartementet betale 5 Kroner 71 Øre. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved den 9de August f. A. at paastævne nærværende Sag fordrede Handels-Aktieselskabet »Carl J. Ulrich & Søn« i Haslev sig hos de Indstævnte, Ingeniør- og Entreprenørfirmaet Hj. Hein & Møller-Holst her, ved dets ansvarlige Indehavere d'Hrr. Hj. Hein og Møller-Holst, tilkendt 1722 Kroner 98 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato foruden Sagsomkostninger, nemlig 1677 Kroner 23 Øre, der udgjorde Saldoen pr. 1ste Januar s. A. af, hvad de da skyldte Sagsøgerne for dem til Brug i deres Forretning for største Delen en gros leverede Varer i Følge da fremsendt Regning, 40 Kroner 30 Øre beregnede i Renter indtil da af Mellemværendet og ligeledes opførte paa den nævnte Regning, og 5 Kr. 45 Øre for i Juli 1904 yderligere til de Indstævnte leverede Varer. De Indstævnte benægtede at skyldte Sagsøgerne det nævnte Rentebeløb eller nogen Del deraf, hvorimod de straks erkendte at skyldte de 1677 Kr. 23 Øre, som det er givet, at de havde tilbudt at betale kontant paa Stedet ved Forligsmæglingen den 16de August f. A., og erkendte de ligeledes at skyldte de 5 Kr. 45 Øre, efter at de havde faaet nærmere Oplysning i saa Henseende. Den 4 Oktober f. A. betalte de Indstævnte derhos Sagsøgerne de anførte 1677 Kr. 23 Øre og 5 Kr. 45 Øre med 1682 Kr. 68 Øre, og de har derefter paastaet sig helt frifundne med Tillæg af Sagsomkostninger. Sagsøgerne har derimod efter nævnte Beløbs Betaling den 3 November f. A. ændret deres Paastand derhen, at de nu fordre sig tilkendt 5 pCt. Renter af de nævnte 1682 Kr. 68 Øre fra den 9 August til den 4 Oktober f. A. samt Restbeløbet 40 Kr. 30 Øre som Renter med 5 pCt. Renter deraf fra den 9 August, indtil Betaling sker, foruden Sagsomkostninger.

Efter det foreliggende vil de Indstævnte kun kunne tilpligtes at betale Renter af de 1677 Kr. 23 Øre fra den 9de til den 16 August, hvorimod de vil have at betale Renter af de 5 Kr. 45 Øre fra den 9 August til den 4 Oktober. Hvad dernæst angaar de 40 Kr. 30 Øre i Renter, da kan der vel ikke gives Sagsøgerne Medhold i, at det er en fast Koutume, at der i Forhold som det foreliggende betales Renter af det til enhver Tid skyldige Saldobeløb, naar der ikke udtrykkelig er givet Henstand med Betalingen, men de Indstævnte findes dog at maatte tilpligtes at betale de 40 Kr. 30 Øre med Renter som paastaet,

fordi de maa antages at have erkendt Rigtigheden af dette Krav, idet de, som ikke havde gjort nogen Indsigelse derimod, da de modtog den omtalte Opgørelse pr. 1 Januar 1904, hvori dette Beløb var medtaget, derhos udtrykkelig, efter senere at være blevne krævede for de omtalte 1677 Kr. 23 Øre + 40 Kr. 30 Øre, i Skrivelse af 28de Juni f. A. udtrykkelig tilbød at betale disse 1717 Kr. 53 Øre med en 3 Maaneders Akcept uden at antyde, at det for de 40 Kr. 30 Øres Vedkommende kun skete for at opnaa 3 Maaneders Henstand.

Sagens Omkostninger ville de Indstævnte have at betale med 34 Kroner 35 Øre, idet det i saa Henseende bemærkes, at da den langt overvejende Del af det paastævnte Beløb, som omtalt, blev betalt den 4 Oktober f. A., og da Sagsøgerne som Følge deraf den 3 November nedsatte deres Paastand til kun Renter deraf samt 40 Kr. 30 Øre, altsaa til langt under 200 Kr., har Retten ment, at der derefter kun har kunnet fordres Gebyrer som i Sager under det sidst nævnte Beløb og særlig kun 2 Kr. 39 Øre i Optagelsesgebyr. Salær er derhos sat til 12 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 8 Februar.

Nr. 37. Handelsfirmaet **C. J. S. Knudsen** (Dietrichson)

contra

Handlende **Henric Lundberg** af Helsingborg (Overretssagfører Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af Indstævntes Opsigelse af et Kontraktsforhold.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 April 1904: Indstævnte, Handlende Henric Lundberg i Helsingborg, bør til Sagsøgerne, Firmaet C. J. S. Knudsen her Steds, betale 250 Kr. og 4646 Kroner 90 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Marts 1902, til Betaling sker, men i øvrigt for deres Tiltale i Sagen fri at være. Dens Omkostninger hæves. Det idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning, og idet Appellanten for Højesteret har frafaldet sin i den indankede Dom omtalte Paastand om Betaling af 250 Kroner for tilbudt Vinterkollektion, er der for Højesteret alene Spørgsmaal, dels om Indstævnte har været be-

rettiget til som sket ved Opsigelsen af 28 December 1901 at hæve det mellem Parterne bestaaende Kontraktsforhold, dels i benægtende Fald om Indstævnte i den Anledning er pligtig at tilsvare Appellanten Erstatning samt om dennes Størrelse. Da Indstævnte, der har erkendt, at Voldgiftskendelsen maa lægges til Grund ved Paadømmelsen, ikke har godtgjort, at Appellanten paa noget Punkt har misligholdt Kontrakten paa en saadan Maade, at Indstævnte kunde være berettiget til at hæve den, maa det første Spørgsmaal besvares benægtende. Til Støtte for, at Indstævnte desuagtet ikke er pligtig at tilsvare Appellanten Erstatning, har Indstævnte alene gjort gældende, at dette maa være en Følge af, at Appellanten, som i Dommen anført, den 1 Maj 1902 erklærede, at han vilde gaa ind paa, at Forholdet efter Opsigelsen betragtedes som definitivt hævet fra nævnte Dag at regne. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, idet Appellanten ikke ved den nævnte Erklæring har frafaldet den ham som Følge af Indstævntes Kontraktsbrud tilkommende Erstatning. Med Hensyn til Størrelsen af den Erstatning, som Indstævnte herefter ikke kan undgaa at maatte tilsvare Appellanten, gaar dennes principale Paastand for Højesteret, der støttes paa, at Opsigelsen skal betragtes som givet med det i Kontraktens § 18 fastsatte Varsel af 4 Maaneder, ud paa, at Indstævnte dømmes i Henhold til nævnte § til at betale Appellanten i Erstatning for Aaret 1903 3000 Kroner, medens Appellanten kræver sin formentlige Ret i Følge oftnævnte § til Kommission for Aaret 1902 8000 Kroner reserveret. Denne Paastand maa imidlertid anses ubeføjet, allerede fordi Appellanten er uberettiget til til Skade for Indstævnte at fravige sit fra først af under Processen indtagne Standpunkt, at Opsigelsen var sket til 1 Januar 1902. Derimod vil Appellantens subsidiære Paastand, der gaar ud paa, at Erstatningen, idet Forholdet betragtes som hævet den 1 Januar 1902, i Henhold til Kontraktens § 18 fastsættes til 3000 Kroner for hvert af Aarene 1902 og 1903, være at tage til Følge, da der i al Fald ikke kan være Spørgsmaal om at fastsætte Erstatningen til et mindre Beløb end det, Indstævnte vilde have at udrede, hvis Kontrakten havde været lovlig opsagt af ham til den nævnte Dag. Som Følge af det anførte, og idet der ikke vil kunne tages Hensyn til Indstævntes Paastand om i Erstatningsbeløbet at afkorte det ham ved den indankede Dom frakendte Modkrav paa 5000 Kroner, allerede fordi han ikke har kontraappelleret Dommen, vil Indstævnte være at dømme til at betale Appellanten 10896 Kroner 90 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handlende Henric Lundberg, bør til Appellanten, Handelsfirmaet C. J. S. Knudsen, betale 10896 Kroner 90 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra

den 11 Marts 1902, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Den 25 Marts 1898 blev der mellem Sagsøgerne, Firmaet C. J. S. Knudsen her Steds, og Indstævnte, Handlende Henric Lundberg i Helsingborg — hvor han drev en Ulsterfabrik — oprettet en Kontrakt, hvorved Firmaet Knudsen til ham overdrog Eneudsalget for Sverrig — kun med et Par enkelte Undtagelser — af de Varer, som Firmaet førte i sin Forretning: engelske Klædevarer, tyske og franske Klædevarer, Silkevarer og Bomuldsvarer samt halvuldne Foerstoffer m. m. Der fastsattes i Kontrakten en Række af Bestemmelser med Hensyn til Varernes Maal o. s. v. samt Priser m. m., hvoraf her kun skal nævnes, at Varerne i det hele skulde leveres Hr. Lundberg til Firmaets egne Fakturapriser, i nogle Tilfælde dog med en vis Rabatmodifikation, men med Tillæg af en for de forskellige Arter af Varer o. s. v. nærmere fastsat Kommission af fra $7\frac{1}{2}$ pCt. til 3 pCt.

Af Kontraktens øvrige talrige Bestemmelser — derunder om Betalingsmaaden og Betalingstiderne samt Rentegodtgørelse, om Leveringstiderne, om Toldfradrag o. s. v. — skal her kun nævnes følgende: I Følge Kontraktens § 16 skulde Hr. Lundberg, hvis den Firmaet tilkommende Kommission af de leverede Varer for noget Kalenderaar ikke androg mindst 8000 Kr., ved Aarets Udgang betale, hvad der manglede deri, kontant. I Følge § 20 skulde Firmaet, hvis nogen Del af Hr. Lundbergs Betaling udeblev mere end 40 Dage efter den stiplede Betalingstid, være berettiget til at betragte Forholdet som hævet straks og da at fordre den samme Erstatning, som Hr. Lundberg ifaldt — se nedenfor (§ 18) — hvis han hævede Forholdet inden dets Udløb. I Følge § 10 skulde Firmaet levere Hr. Lundberg frit Materiale til 2 Prøvekollektioner af samme Størrelse og af samme Artikler som Firmaets egne Kollektioner, og skulde Kollektionen for Vintersæsonen leveres i Februar og for Sommersæsonen i August, saaledes at Hr. Lundberg, hvis Firmaet ikke efterkom dette, var berettiget til at hæve Kontrakten og faa en Erstatning af 5000 Kr., og skulde Firmaet i Følge § 21, hvis det nægtede Levering af en beordret Sæsons Varer helt eller for største Delen, derhos ifalde en Bøde af 8000 Kr. I Følge § 14 skulde Hr. Lundberg være berettiget til at kontrollere Firmaets Indkøbspris ved Eftersyn af dets originale Fakturaer her, og dersom dette blev nægtet ham, eller dersom det derved viste sig, at Prisen var bleven forsættelig forhøjet overfor ham, skulde Firmaet betale ham en Bøde af 5000 Kr. I Følge § 18 skulde Kontrakten være bindende for begge Parter for 5 Aar ad Gangen, saaledes at det første Femaar regnedes fra 1 Januar 1899 til 31 December 1903, og opsagdes Forholdet ikke inden den 1 Januar i det sidste Aar, forblev det uforandret for de følgende 5 Aar. Dog forbeholdt Firmaet sig Ret til at hæve Forholdet med 4 Maaneders Opsigelse, i hvilke 4 Maaneder indkomne Ordre skulde leveres, mod at Firmaet

i saa Fald refunderede Hr. Lundberg Halvdelen af den i den da forløbne Del af Femaaret oppebaarne Kommission (med en vis Minimumsbegrænsning), medens Hr. Lundberg paa samme Maade skulde være berettiget til at hæve Forholdet mod at betale Firmaet dels, hvad der endnu maatte mangle i 8000 Kr. i Kommission for det løbende Kalendaraar, dels 3000 Kr. for hvert af de endnu resterende Aar af Femaaret (hvilket sidste Beløb derhos under en vis Forudsætning kunde stige); § 18 og § 19 indeholdt derhos tillige Bestemmelser i Tilfælde af Firmaets Indehavers (Hr. Brøchners) eller Hr. Lundbergs Død m. m. i Løbet af Femaaret. Endelig bestemte Kontraktens § 22, at ethvert Spørgsmaal angaaende Forstaaelsen eller Opfyldelsen af Kontrakten skulde afgøres ved Voldgift her af 3 Personer, hvoraf hver af Parterne efter Opfordring af Modparten skulde vælge en inden en vis kort Frist, medens den tredje skulde udmeldes af nærværende Rets Formand, der ogsaa, hvis den ene Part vægrede sig ved at foretage sit Valg, da skulde udmelde en paa hans Vegne. Denne Voldgifts Kendelse, som dog blev at afsige inden en Maaned, skulde være endelig og fuldt forbindende for begge Parterne; opnaaedes saadan Kendelse ikke, stod det derimod den klagende Part frit for at indbringe Spørgsmaalet for de almindelige Domstole.

I Aaret 1899 ses der ikke at være opstaaet nogen Tvist af i alt Fald større Betydning mellem Parterne. Derimod indtraadte der, efter hvad der foreligger, noget ind i Aaret 1900 en alvorlig Uenighed mellem Parterne, idet Hr. Lundberg mente, at Firmaet delvis havde tilsidesat sine Forpligtelser overfor ham, og derfor en Tid vægrede sig ved at betale Restkommission m. m., men lykkedes det dog den Gang til sidst at tilvejebringe en mindelig Ordning, der bl. a. fandt sit Udtryk i Oprettelsen den 4 August 1900 af en Tillægsoverenskomst, hvorved der foretoges forskellige Tilføjelser til og Ændringer i adskillige af Kontraktens Paragrafer, hvoraf der dog kun er Grund til her at nævne, at § 20 kom til at lyde saaledes, at den ved samme Firmaet givne Ret til at betragte Forholdet som hævet og kræve Erstatning blev gjort afhængig af, at nogen Del af Betalingen udeblev mere end 40 Dage efter den betingede Frist, og af, at Hr. Lundberg da ikke i Stedet gav en Akcept paa 45 Dage for Beløbet, samt at § 22 forandredes derhen, at naar en Voldgiftskendelse som den deri omhandlede ikke opnaaedes, kunde den klagende Part ikke gaa til de almindelige Domstole, men kun indbringe Sagen for Sø- og Handelsretten her.

I Begyndelsen af Aaret 1901 udbrød der imidlertid paa ny Strid mellem Parterne. Firmaet Knudsen afkrævede allerede først i Januar 1901 i Henhold til en fremsendt Opgørelse Hr. Lundberg ca. 2850 Kr. i Restkommission for Aaret 1900. Han svarede først ikke, og, efter at han var bleven krævet paa ny lidt ind i Februar, svarede dels han, som da var paa Rejse, dels hans Forretning i flere Breve, som delvis krydsede hinanden, at han, inden han betalte, vilde have nærmere Specifikation og Lejlighed til at kontrolere Priserne, idet han selv antydede, at han vilde komme hertil til 1 April, men hvilket Krav Firmaet afviste som uberettiget, hvorhos det erklærede at ville trække paa ham for Beløbet pr. 20 Februar. Dette fremkaldte et Par uhøflige Breve fra Hr. Lundberg, og da denne derhos vægrede sig ved at indfri den nævnte Tratte, tilskrev Firmaet Knudsen den 25 Februar 1901

Hr. Lundberg et Brev, hvori Firmaet, under Paaberaabelse af, at denne Vægning i Følge Kontraktens § 20 indeholdt et Kontraktsbrud, som berettigede det til straks at hæve Kontrakten, meddelte, at det gjorde Brug af denne Ret og i Følge Kontraktens § 18 samtidig krævede Restkommission for hele 1901 og Bøde af 3000 Kr. for hvert af de 2 resterende Aar 1902 og 1903, tilsammen 13879 Kr. 59 Øre, der i Følge Tillæget til Kontraktens § 20 skulde betales straks, og tilføjede Firmaet, at enhver Forbindelse med Hr. Lundberg altsaa var afbrudt fra den Dag, og at Firmaet vilde skride frem efter Kontrakten, hvis ikke det nys nævnte Beløb blev betalt senest den 2den Marts s. A.

Det her anførte Brev fra Firmaet fremkaldte straks nye Forhandlinger mellem Hr. Lundberg, som bestemt bestred at have brudt Kontrakten, og Firmaet om en Fortsættelse af Forholdet, hvilke Forhandlinger dels førtes skriftlig under Medvirken af de 2 Parteres Sagførere, dels mundtlig her, hvorfor der i flere Retninger senere viste sig at være Uenighed om deres Forløb. Givet er det, at Hr. Lundberg allerede den 4 Marts 1901 betalte det af Firmaet som Restkommission for 1900 fordrede Beløb, og at Firmaet efter særlige trufne Aftaler først leverede ham Sommersæsonvarerne for 1901 samt senere Vintersæsonvarerne for 1901—1902 og yderligere stillede Prøvekollektion for Sommersæsonen 1902 til hans Disposition. Hovedspørgsmaalet under Forhandlingerne synes nogle af Firmaet foreslaaede yderligere Ændringer i Kontrakten mellem Parterne at have været, og ses Firmaet allerede i et Brev af 2 Marts 1901 at have udtalt, at naar Hr. Lundberg bl. a. gik ind paa dem, vilde Firmaet lade Kontrakten staa ved Magt paa ny. Trods forskellige Modifikationer i disse Ændringer, som Firmaet har paastaet, at Hr. Lundberg havde akcepteret, endte det imidlertid med, at denne forkastede dem, og begærede Firmaet derpaa den 14 Marts 1901 Voldgift om Kontraktsbrud, hvad Hr. Lundberg med Bemærkning om, at han betragtede Forholdet som hævet, uden at han dog havde nogen Skyld deri, ligeledes begærede den 30 Marts, og udvalgte derpaa hver Part sin Voldgiftsmand, medens nærværende Rets Formand efter Anmodning i Henhold til Kontrakten udvalgte den 3dje.

Der paafulgte derpaa en udførlig skriftlig Procedure til Brug for Voldgiftsretten mellem Parternes Sagførere, hvorunder de ovenfor nævnte særlige Aftaler blev udførte, og hvorunder der opnaaedes Enighed om, at Parterne, uanset at Kendelsen paa Grund af, at Proceduren trak ud, ikke blev afsagt inden den i Kontraktens § 22 fastsatte Frist, dog skulde være bundne ved samme. Under denne Procedure paastod Firmaet, at Kontrakten af 25de Marts 1898 skulde kendes for ophævet »fra nu af« (∴ faktisk fra Udgangen af 1901) paa Grund af Kontraktsbrud fra Hr. Lundbergs Side, og at denne skulde tilpligtes at betale i Erstatning 14000 Kr. med Renter (nemlig 8000 Kr. som Kommission for 1901 og 3000 Kr. for hvert af Aarene 1902 og 1903) foruden Omkostninger, medens Firmaet dog senere subsidiært fordrede Kontrakten kendt ved Magt at stande med de af det fordrede Ændringer, som Hr. Lundberg angaves i Virkeligheden at have akcepteret, og tillige da krævede sig tillagt 250 Kr. (∴ Halvdelen) for den i Juli 1901 tilbudte Prøvekollektion for Sommeren 1902 (se oven for). Fra Hr. Lundbergs Side blev det derimod hævdet, at

Kontrakten var hævet og ude af Verden som Følge af Firmaets ganske uberettigede Optræden ved dets Skrivelse af 25de Februar 1901, hvorpaa de senere trufne særlige Aftaler for 1901 ikke kunde faa nogen Indflydelse, hvorfor han ikke vilde modtage den tilbudte Prøvekollektion for Sommeren 1902, og han paastod derfor Kontrakten erklæret for hævet, saaledes at Firmaet i Henhold til dens § 18 tilpligtedes at betale ham 5000 Kr. i Erstatning foruden Omkostninger.

Proceduren maa efter det foreliggende antages efter Aftale at være bleven afsluttet ved en mundtlig Forhandling for Voldgiftsretten, hvorunder der af den ene Part paastaas at være truffet en yderligere Aftale i en enkelt Retning (se neden for).

I den derpaa af Voldgiftsretten — o: af dens Flertal — den 3 Januar 1902 afsagte Kendelse udtales det, at Kontraktsforholdet mellem Parterne ikke kunde siges, som af Hr. Lundberg paastaet, at være blevet hævet ved Firmaets Brev af 25 Februar 1901, naar henses til Slutningen af samme og til det derefter fremkomne (Firmaets Brev af 14 Marts 1901) og til alt det i øvrigt derefter passerede, men at Firmaets Mening maatte antages kun at have været at fordre afgjort ved Voldgiftskendelse, om Firmaet havde Ret til at forlange Forholdet hævet. I Kendelsen udtaltes det dernæst dog tillige, at Firmaet ikke havde været berettiget til at fordre Kontrakten hævet, fordi Hr. Lundberg ikke paa det omtalte Tidspunkt i Februar 1901 endnu havde betalt Restkommissionen for 1900, da han baade havde været beføjet til først at faa den af ham krævede Specifikation, og da Firmaet i Følge Tillægskontrakten 40 Dage fra den 1 Januar selv burde have sendt ham en Tratte paa 45 Dage til Akcept. Det udtaltes derfor endvidere, at Kontrakten fremdeles maatte siges at staa ved Magt, uden at der deri indførtes de af Firmaet subsidiært forlangte Ændringer, som det ikke var bevist vare vedtagne af Hr. Lundberg, medens denne vilde have at godtgøre Firmaet (som sædvanlig) Halvdelen af Værdien af den tilbudne Sommerprøvekollektion med 250 Kr., og hver af Parterne vilde have at betale Halvdelen af Omkostningerne ved Voldgiftsretten, der under et fastsattes til 250 Kr., ligesom det endelig udtaltes, at Hr. Lundbergs Ret til at kontrolere Rigtigheden af de ham fakturerede Priser m. m. var ham forbeholden, men samtidig bemærkes, at Parterne for Voldgiftsretten vare enedes om, at denne Kontrol skulde udføres paa Hr. Lundbergs Vegne ved en navngiven Tredjemand. (Det skal i Forbindelse hermed kun nævnes, at medens den 3dje Voldgiftsmand vel var enig med de 2 andre i, at Firmaet ikke havde været berettiget til i Februar 1901 at fordre Forholdet hævet, maatte Firmaet siges i Virkeligheden at have hævet det ved dets Skrivelse af 25 Februar s. A., saa at Forholdet efter hans Mening ikke kunde erkendes længere at staa ved Magt, men uden at der dog kunde tillægges Hr. Lundberg den af ham krævede Erstatning, da Firmaet ogsaa efter den Tid havde leveret ham alle de Varer, som han havde forlangt.)

Allerede inden Voldgifts-Kendelsens Afsigelse, nemlig den 30 December 1901, havde Hr. Lundberg imidlertid ved Notarius publicus ladet for Firmaet forkynde en den 28de s. M. dateret Skrivelse fra ham til Firmaet, hvorved han, under Henviisning til Firmaets oven omhandlede Skrivelse af 25 Februar s. A. og til den dertil sig knyt-

tende Meningsveksling samt Procedure for Voldgiftsretten, inden Aarets Udgang meddelte Firmaet, at han paa Grund af dets Fremfærd betragtede Forholdet mellem dem som hævet fra den (!) Dag af, ligesom han ex tuto opsagde Kontrakten og ethvert andet Forhold imellem dem, idet han forbeholdt sig sin Ret som Følge af Firmaets Fremfærd.

Firmaet tog straks overfor denne Forkyndelse ethvert Forbehold, idet det samtidig bad opgivet fra Hr. Lundberg, til hvilket Tidspunkt Opsigelsen skete fra hans Side, hvorom der intet var nævnt, og et Par Dage efter sendte Firmaet ham en specificeret Nota over dets Krav paa Restkommission for 1901, stort 4646 Kr. 90 Øre, og begærede det betalt samt tilbød ham sædvanlig Prøvekollektion for Efteraars(Vinter)sæsonen 1902. Den 13 Januar svarede Hr. Lundberg, at hans Forkyndelse forekom ham tydelig nok, idet han ex tuto havde tilkendegivet Forholdets Opløsning, at det fulgte af hans store Erstatningskrav overfor Firmaet, hvorover han sendte Optegnelse, at han ingen Forpligtelse havde overfor dette, og at han bestemt bestred, at Firmaet i Følge Kontrakten havde Krav paa noget Opsigelsesvarsel, men i øvrigt tilføjede, at han allerede under Voldgiftsproceduren havde varslet om, at han betragtede Forholdet som løst, hvorhos han endnu bemærkede, at han ikke fandt Anledning til paa ny at ulejlige Voldgiftsretten.

Den 15 Januar begærede Firmaet imidlertid Voldgift om de nye Tvistpunkter, og hver af Parterne udmeldte saa ogsaa sin Voldgiftsmand, men paa deres Henvendelse til nærværende Rets Formand, om at udmelde den 3dje Voldgiftsmand, svarede han den 19de Februar 1902, at han af flere Grunde mente ikke at burde efterkomme denne Opfordring.

Den 11 Marts 1902 paastævnede derpaa Firmaet C. J. S. Knudsen i Henhold til Tillægskontrakten af 1900 nærværende Sag her for Retten, hvorunder han straks principalt nedlagde Paastand paa, at Indstævnte, Handlende Henric Lundbergs Opsigelse kendtes ugyldig, og at Kontraktsforholdet mellem Parterne kendtes ved Magt at stande, samt at Indstævnte kendtes pligtig at betale ham de i Voldgiftskendelsen af 3dje Januar 1902 omtalte 250 Kr., de oven nævnte 4646 Kr. 90 Øre i Restkommission for 1901 samt 250 Kr. for den ham senest for Vintersæsonen tilbudne Prøvekollektion, alt med Renter 5 pCt., medens Firmaet for det Tilfælde, at Indstævntes Opsigelse kendtes gyldig, subsidiært fordrøede denne dømt til foruden det nys nævnte Beløb tillige at betale 6000 Kr. i Erstatning for 1902 og 1903 i Henhold til Kontraktens § 18 ligeledes med 5 pCt. Renter fra Stævningens Dato samt i alle Tilfælde Sagens Omkostninger.

Ved at imødegaa de saaledes af Firmaet nedlagte Paastande gjorde Indstævnte, om hvem det er givet, at han har betalt sin Del af Omkostningerne ved Voldgiftskendelsen, idet han i det væsentlige bestred Rigtigheden af denne og i det hele henholdt sig til det fra hans Side under Proceduren inden Kendelsen fremkomne, gældende, at Forholdet mellem Parterne som Følge af det i 1901 passerede faktisk var ophørt for længst, hvad der i Virkeligheden ogsaa var erkendt af Firmaet, og praktisk set umuligt kunde fortsættes, samt at

hans saakaldte Opsigelse af 28 December 1901 derfor kun gik ud paa at konstatere dette, men at han i øvrigt vilde have været berettiget til at opsige Forholdet fra sin Side uden Varsel.

I Forbindelse dermed bestred han ikke blot Firmaets Berettigelse til de i Voldgiftskendelsen Firmaet tilkendte 250 Kr. og til den af samme paastaaede Restkommission paa 4646 Kr. 90 Øre og paa 6000 Kr. i Erstatning, men han gjorde tillige gældende, at det i Virkeligheden var ham, der havde Krav paa Erstatning overfor Sagsøgerne for Kontraktsbrud, og han fremhævede i saa Henseende særlig, at disse faktisk havde nægtet ham Adgang til at udøve den ham ved Kontraktens § 14 tilsagte Ret til at kontrollere Priserne, idet han benægtede, at han, som i Voldgiftskendelsen udtalt, var gaaet ind paa, at dette skete ved en anden paa hans Vegne og i Stedet for ham (der havde kun været Enighed om, at en anden skulde assistere ham derved), ligesom han tillige gjorde gældende, at der var Fejl i de Beregninger, hvorpaa Kravet om Restkommissionen var baseret. Indstævnte indskrænkede sig dog til at fordre Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger.

Ved at give Tilsvar derpaa, hvilket fremkom den 1 Maj 1902, protesterede Sagsøgerne imod, at den paakendte Voldgiftssag, som fra Indstævntes Side sket, paa ny optoges til Procedure, og henholdt sig, med Benægtelse af det fra Indstævntes Side i øvrigt anførte, ganske til deres tidligere Fremstilling, idet de dog tillige fastholdt, at Aftalen for Voldgiftsmændene havde været, at en anden skulde udføre den omtalte Kontrol paa Indstævntes Vegne, og fremhævede, at de paastaaede Beregningsfejl højst udgjorde nogle faa Øre. Men i Forbindelse dermed erklærede Sagsøgerne, at de nu gik ind paa, at Kontraktsforholdet betragtedes som definitivt ophævet, dog først fra 1 Maj 1902, o: med 4 Maaneders Varsel fra Indstævntes Opsigelse af 28de December 1901, idet de dog tillige fremhævede, at de derefter i alt Fald havde Ret ogsaa til fuld Minimumskommission for 1902 (med 8000 Kr.), hvad Indstævnte protesterede imod. Under den paafølgende Del af Proceduren, der for en stor Del drejede sig om Indstævntes omtalte Kontrolret efter Kontraktens § 14 og om dens Udøvelse ved en anden, fremkom der i øvrigt ikke yderligere, naar undtages, at det i Anledning af de nævnte Beregningsfejl blev oplyst, at Sagsøgerne ved Opførelsen af Priserne pr. »Yard« med Tillæg af Kommission havde, naar der derved fremkom Brøkdeler af »pence«, bortkastet Brøkdeler paa $\frac{1}{4}$, men forhøjet Brøkdeler paa $\frac{3}{4}$ og $\frac{1}{2}$ til 1, hvorved der for hele Mellemværendet var sket Nedsættelser med 38 Kroner 45 Øre og Forhøjelser med 57 Kroner 3 Øre, o: i alt Forhøjelse med 18 Kr. 58 Øre.

Da det i Kontraktens § 22 var udtalt, at en i Henhold til samme ved Kendelse truffen Afgørelse skulde være endelig og verbindende for begge Parter, og da der ikke ses at foreligge nogen formel Mangel ved Voldgiftskendelsen af 3 Januar 1902, hvad heller ikke er anbragt, samt da det ikke var factsat som en Betingelse for dens Gyldighed, at Kendelsen var enstemmig vedtagen, men maa antages, at et Flertal i saa Henseende skulde være afgørende, finder Retten ved Sagens Paadømmelse at maatte lægge den nævnte Kendelse af 3 Januar 1902 til

Grund, saa at den følgelig ikke kan komme ind paa en fornyet Behandling og Paadømmelse af de derunder omtvistede Spørgsmaal.

Ligesom Indstævnte derfor vil blive at dømme til at betale de i Kendelsen nævnte 250 Kr. (Halvdelen af en Prøvekollektions Værdi), saaledes vil han, da Kontrakten mellem Parterne i Følge Kendelsen fremdeles stod ved Magt, ogsaa være pligtig at betale Sagsøgerne, som paastaet, Restkommission for 1901, begge Dele med 5 pCt. Rente fra Stævningsdatoen. Det nævnte Restkommissionsbeløb for 1901 findes derhos, som af Sagsøgerne paastaet, at maatte ansættes til 4646 Kr. 90 Øre, idet det nemlig efter det fremkomne maa anses for godtgjort og heller ikke af Indstævnte bestemt er modsagt, at den af Sagsøgerne for 1901 gennem Leverancerne til Indstævnte allerede indvundne Kommission ikke udgjorde mere end 3353 Kr. 10 Øre.

Og vel maa der gives Indstævnte Medhold i, at det ikke mod hans Benægtelse er godtgjort blot ved Udtalelsen i Slutningen af Voldgiftskendelsen, at han var indgaaet paa at lade den ham indrømmede Kontrolret udøve ved en anden, men ligesom han ikke fra sin Side nærmere har oplyst, hvorpaa den Aftale, som han selv har omtalt da blev truffen med Hensyn til Kontrollen, nærmere gik ud, saaledes findes han derhos, da han efter Voldgiftskendelsens Afsigelse trods denne bestemt fastholdt sin Tilkendegivelse af 28 December 1901 om, at hele Forholdet var ophørt, ikke at kunne i Henhold til Kontraktens § 14 rejse et Modkrav paa den deri nævnte Bøde af 5000 Kr., fordi Sagsøgerne da nægtede ham uden videre at udøve den deri fastsatte Kontrolret.

Det skal derhos i denne Forbindelse nævnes, at Sagsøgerne, efter hvad der er sædvanligt i den Slags Forhold, maa antages at have været berettigede til den ovenfor omtalte Brøkforkortning, som har medført en Forhøjelse af Priserne med i alt 18 Kr. 58 Øre, og vel er det erkendt, at der derunder er indløbet Føjregning paa tilsammen 1 sh. 4 d., men da der ikke er nedlagt særlig Paastand derom, bliver der ikke at tage Hensyn dertil.

Medens Indstævnte, der i Følge Kontrakten ogsaa kun kunde opsiges med 4 Maaneders Varsel, efter det anførte altsaa ikke kan erkendes at have været berettiget til, som sket, den 28 December 1901 at meddele, at han betragtede Kontraktforholdet som hævet, og senere at fastholde denne Paastand, findes der imidlertid ikke Anledning til at komme ind paa, hvad Følgen vilde være bleven, hvis Sagsøgerne havde fastholdt deres oprindelige Paastand om, at Forholdet kendtes fremdeles ved Magt at stande, da Sagsøgerne, som anført, den 1 Maj 1902 selv ere gaaede ind paa at betragte Forholdet som definitivt ophævet fra den Dag, efter hvilken de, som af dem erkendt, derfor ogsaa selv paa ny begyndte at handle i Sverrig.

Der findes derimod at maatte gives Indstævnte Medhold i, at dette ikke, som af Sagsøgerne anbragt, kan ligestilles med, hvis han ved Udgangen af 1901 havde opsagt Forholdet til Ophør fra 1 Maj 1902 (o: med 4 Maaneders Varsel), men Sagen findes rettest at maatte opfattes saaledes, at Forholdet maa siges fra det Tidspunkt at være bortfaldet med begge Parters Villie.

Og ligesom der derefter ikke findes overhovedet at kunne tilkomme Sagsøgerne, som af dem hævdet, nogen Kommission for 1902

eller de af dem, som omtalt, krævede yderligere 250 Kr. for tilbudt Vinterprøvekollektion, saaledes findes de heller ikke under disse Omstændigheder at kunne fordrø de af dem i Henhold til Kontraktens § 18 subsidiært paastaaede 6000 Kr. i Erstatning for Forholdets Op-hør 2 Aar før den oprindelige Frist, hvorved der heller ikke kan ses bort fra, at Kontraktens mange Bødebestemmelser trods deres kate-goriske Karakter delvis vare uklare og i Strid indbyrdes.

Sagens Omkostninger ville være at hæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 333.

Højesteretssagfører Rée

contra

Oscar Emanuel Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28de November 1905: Arrestanten Oscar Emanuel Petersen bør straffes med Forbedringshus-arbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Richter og Prokurator Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oscar Emanuel Petersen til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Oscar Emanuel Petersen, der tiltales for Vold, er født den 22 Oktober 1885 og senest anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Marts 1903 efter Straffelovens §§ 203 og 228, jfr. § 37, med Forbedringshusar-bejde i 8 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 1ste Februar 1904 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7de Februar 1905 efter Straffelovens §§ 100, 108, 2det Stykke, og efter dens § 200, jfr. Lov Nr. 80 af 11 Maj 1897, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten har derhos vedtaget i September 1902 her ved Retten for Overtrædelse af Politivedtægtens §§ 5 og 9 en Bøde paa 100 Kr. og i September 1904 ved Frederiksberg Birk for Gadeuorden, Vold og Modstand mod Politiet en Bøde paa 300 Kr.

Arbejdsmand Oscar Emil Julius Hansen har edelig forklaret følgende:

Da Vidnet den 8 Oktober d. A. om Eftermiddagen ved 6 $\frac{1}{2}$ -Tiden passerede Hedebygade, mødte han nogle Personer, af hvilke en gav ham et Skub.

Skønt Vidnet nu for at undgaa Ubehageligheder gik ud fra Fortovet, fremkom en af Personerne med en Udtalelse om, at Vidnet skulde have »nogle paa Tæven«. Medens der i Anledning af denne Udtalelse udspandt sig et Ordskifte mellem Vidnet og vedkommende Person, fo'r Arrestanten, hvem Vidnet ikke tidligere havde bemærket, ind paa Vidnet og forsøgte, idet han udtalte: »Skal Du slaa paa min Broder! Nu skal Du have nogle paa Snuden«, at tilføje Vidnet, der ikke havde slaaet paa nogen af Personerne, en Skalle.

Ved at bøje Hovedet til Siden undgik Vidnet Slaget, men lige derefter tilføjede Arrestanten Vidnet et eller muligvis flere Slag i Ansigtet, og faldt Vidnet som Følge af Slaget eller Slagene til Jorden.

Ved den af Arrestanten mod Vidnet saaledes øvede Vold tilføjedes der Vidnet et ca. 2 Ctm. langt Saar paa højre øverste Øjelaags ydre Halvdel og et Saar af Størrelse som et Knappenaalshovede under Øjet, og havde Volden fremdeles til Følge. at Vidnets underste højre Øjelaag samt Partiet under højre Øje blev blodunderløbet og misfarvet samt Sædet for betydelig Svulst.

Vidnet var som Følge af de nævnte Læsioner arbejdsudygtig i 3 Dage.

Ved Vidnets Møde i Retten den 14 Oktober havde Følgerne af Volden i det væsentligste fortaget sig.

Handelskommis Morten Franck har edelig forklaret, at han, da han kom til, saa, at Arrestanten fo'r ind paa fornævnte Arbejdsmand Hansen og tildelte denne, der stod ganske rolig med Hænderne i Lommen, 2 Slag med knyttet Haand i Ansigtet.

Blikkenslager Richard Rasmussen, der var i Selskab med Arbejdsmand Hansen. men som var gaaet noget i Forvejen, har ligeledes under Ed forklaret, at han paa godt 20 Skridts Afstand saa, at Arrestanten tildelte Hansen et Slag i Ansigtet, saaledes at Hansen faldt om.

Arbejdsmand Oscar Olsen har forklaret, at han, der var i Selskab med Arrestanten og en under Sagen ikke til Stede kommen Person ved Navn Danielsen, i Anledning af det Klammeri, som var opstaaet mellem Arbejdsmand Hansen og Danielsen — hvilket var foranlediget ved, at Danielsen havde givet Hansen et Skub — gik hen til Arrestanten, der var gaaet i Forvejen og bad ham vente lidt, at Arrestanten derefter fo'r hen til Stedet, hvor Danielsen og Hansen stod, at Vidnet, der fulgte noget bag efter Arrestanten, ikke har set Hansen slaa denne, at han derimod saa, at Arrestanten gav Hansen et Puf eller et Slag med Haanden, hvilket havde til Følge, at Hansen faldt om, og at Arrestanten straks derefter løb sin Vej.

Politibetjent Nr. 539, Drejø, har forklaret, at Arrestanten, da Vidnet kom til, løb sin Vej.

Arrestanten har forklaret følgende:

Da Arrestanten i Anledning af det foran omtalte Klammeri mellem Arbejdsmand Hansen og den foran omtalte ikke tilstedekomne Person kom hen til disse for at lægge sig imellem, udtalte Hansen til Arrestanten: »Hvad vil Du, din snottede Dreng?« og slog i det samme Arrestanten paa Munden. Herved blev Arrestanten hidsig og smed sin Trøje for at slaas med Hansen. Der opstod nu mellem dem et almindeligt Slagsmaal, hvorunder Arrestanten dog ikke ramte Hansen i Ansigtet. De oven for omfoklarede Hansen tilføjede Læsioner maa efter Arrestantens Formening skyldes Slag, som den fornævnte ikke tilstedekomne Person har tilføjet Arbejdsmand Hansen.

Naar nu imidlertid henses til, at denne Arrestantens Forklaring paa afgørende Punkter er i Strid med det under Sagen oplyste og i øvrigt er ganske ubestyrket, samt til, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som Voldsmand, findes det efter det foranførte at være tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten uden rimelig Anledning har øvet den foran omhandlede Vold mod Arbejdsmand Hansen og derved tilføjet ham de ovenfor omtalte Læsioner, og Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Straffelovs § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 107. Gaardejer **Christian Christiansen** (Hansen)

contra

Gaardejer **A. Petersen** (Ingen),

betræffende en Hestehandel.

Aalborg Birk og Fleskum Herreds ordinære Rets Dom af 5te Marts 1904: Saafremt Indstævnte, Gaardejer A. Pedersen af Haraldsminde, Budolfi Landsogn, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at den under Sagen omhandlede Hest ikke har vist Tegn til Staldkrampe, medens den har været i hans Besiddelse, bør han for Tiltale af Citanten, Gaardejer Chr. Christiansen af Viderupgaard, i denne Sag fri at være, men trøster Indklagede sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør han, mod at faa Hesten tilbage, til Citanten betale 525 Kr. med Renter 5 pCt p. a. fra 18 Februar f. A., til Betaling sker samt Foderpenge for Hesten, 75 Øre daglig, fra 6te Marts f. A., til Tilbageleveringen sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de August 1904: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Det idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste med den nedenfor anførte Berigtigelse af en i Underretsdømmens Konklusion indløben Skrivfejl.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Ordet »Marts« i Underretsdømmens Konklusion ændres til »Februar«, og at Fristen for Edens Aflægelse bestemmes til 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Christian Christiansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende Sag har Citanten, Gaardejer C. Christiansen af Viderupgaard, under Anbringende af, at han paa et den 5 Februar 1903 i Aalborg afholdt Marked af Indstævnte, Gaardejer A. Pedersen af Haraldinesminde, købte en rødblisset, henved 3 Aar gammel Vallak for en Købesum af 525 Kr., men at det samme Dags Aften viste sig, at Vallaken, som Sælgeren havde garanteret reel i alle Henseender, var i høj Grad lidende af Staldkrampe, i 1ste Instans paastaaet Indstævnte tilpligtet at tilbagebetale ham Købesummen for Hesten, 525 Kr., med Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 18 Februar 1903, indtil Betaling sker, samt at betale ham Foderpenge for Hesten à 75 Øre daglig fra den 6 Februar 1903 indtil Tilbageleveringsdagen og Udgiften ved en Dyr lægeattest med 4 Kr., alt »om muligt« mod Tilbagelevering af Hesten. Ved Underretsdømmen er Indstævnte, der havde procederet til Frifindelse, frifunden for Citantens Tiltale, saafremt han inden Retten med sin Ed bekræfter, at den under Sagen omhandlede Hest ikke har vist Tegn til Staldkrampe, medens den har været i hans Besiddelse, hvorimod han, for saa vidt Eden ikke aflægges, er tilpligtet mod at faa Hesten tilbage at betale Citanten 525 Kr. med Renter som paastaaet samt i Foderpenge 75 Øre daglig fra den 6 Marts 1903, indtil Tilbageleveringen sker, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Underretsdømmen forandret overensstemmende med sin i 1ste Instans nedlagte Paastand, dog saaledes, at Forpligtelsen til at betale de 525 Kr. med Renter samt Foderpenge, idet den ommeldte Hest efter Citantens Anbringende den 28de April 1904 er død af en ham utilregnelig Aarsag, ikke gøres afhængig af Hestens Tilbagelevering, og at Foderpenge kun tilkendes ham til og med Dødsdagen. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Medens Indstævnte maa anses at have erkendt at have solgt Hesten med Garanti mod usynlige Fejl saavel som, at Staldkrampe er

en saadan Fejl, hvilket sidste i øvrigt ogsaa fremgaar af de neden nævnte Erklæringer fra en Dyrlæge samt fra det veterinære Sundhedsraad, har han benægtet, at Hesten har haft den nævnte Fejl, i alt Fald i Salgsøjeblikket, i hvilken Henseende han har anbragt, at Sygdommen formentlig er opstaaet ved, at Citanten straks efter Købet har overanstrengt den ganske unge Hest, som var uskoet, ved at benytte den forspændt sammen med en anden Hest til at køre $5\frac{1}{2}$ eller $4\frac{1}{2}$ Mil fra Aalborg til Citantens Hjem, hvilket Hesten formentlig saa meget mindre har kunnet taale, som den i Følge Indstævntes Anbringende led af Spat i begge Bagben og ikke var vant til slige lange Ture. Citanten, der har benægtet, at Hesten led af Spat, hvad ej heller af Indstævnte er godtgjort, har endvidere benægtet, at den er bleven overanstrengt paa den ommeldte Køretur, der kun var paa $4\frac{1}{2}$ Mil, og gjort gældende, at Staldkrampen allerede viste sig, efter at den havde gaaet $2\frac{3}{4}$ Mil, nemlig fra Aalborg til Nibe, hvor der gjordes et Hvil paa flere Timer.

Af tvende Vidner, der have set den solgte Vallak i Stald under det ommeldte Ophold i Nibe paa Hjemturen, har det ene forklaret, at Hesten hverken saa svedig eller anstrengt ud, at Hesten, da Vidnet for at give den Foder gik op i Baasen paa højre Side af den, som han for at faa Plads skubbede til venstre, paa en krampagtig Maade løftede sit højre Bagben, som den dog kort efter satte til Jorden igen, at Hesten gjorde samme Bevægelse et Par Gange til, medens den var opstaldet i Nibe, uden at Vidnet da berørte den, samt at Vidnet hos andre Heste har bemærket noget lignende og betragtede det som den Fejl, der kaldes Staldkrampe, medens det andet Vidne har forklaret, at Hesten i Løbet af det Kvarterstid, da Vidnet opholdt sig i Stalden, to Gange trak paa en ejendommelig Maade paa det højre Bagben, som om den kunde lide af Staldkrampe, og at den hverken saa svedig eller overanstrengt ud. En af en Dyrlæge under 7 Februar 1903 afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring gaar ud paa, at han samme Dag paa Foranledning af Citanten havde undersøgt Hesten og fundet denne lidende af Staldkrampe i høj Grad, eftersom den, naar den i Spiltouget gik fremad, flyttede det højre Bagben paa en abnorm Maade, idet den løftede det højere end normalt og samtidig svingede det ud ad til Siden, hvorefter den satte Foden fast imod Jorden, hvilken uregelmæssige Bevægelse dog kun foretoges af og til, idet Hesten var i Stand til at bevæge Benet naturligt. En af samme Dyrlæge under 28 Januar d. A. afgiven, ligeledes under Sagen fremlagt Erklæring gaar derhos ud paa, at Hesten, da han undersøgte samme den 7 Februar 1903, var absolut fri for Spat paa højre Bagben. En af det veterinære Sundhedsraad under 6 Marts 1903 afgiven, under Sagen i Genpart fremlagt Erklæring bekræfter, at den af Dyrlægen forefundne Fejl var Staldkrampe, hvorhos Erklæringen videre gaar ud paa, at denne Fejl ikke kan antages at være opstaaet paa Vejen fra Aalborg til Nibe, og at det bestemt maa antages, at den har været til Stede hos Hesten, forinden Handelens Afslutning. Endvidere har Sundhedsraadet under 14 April s. A. paa Foranledning af Indstævnte og efter at være gjort bekendt med dennes særlige Sagsfremstilling afgivet en ligeledes i Genpart fremlagt Erklæring, i Følge hvilken Raadet vel ikke kan benægte Muligheden af, at Staldkrampen kunde staa i Forbindelse med forceret

Anvendelse af en spattet Hest, men at man, hvis det forholder sig rigtigt, at Fejlen allerede paa Salgsdagen er iagttaget efter Ankomsten til Nibe, maa anse det for sandsynligt, at Fejlen har været til Stede før Salget, hvorhos Raadet endelig i en ligeledes i Genpart fremlagt Erklæring af 5 December s. A. har udtalt, at saafremt Hesten ikke kan bevises at have været spattet ved Salget, maa Raadet anse det for end mere sandsynligt, at Fejlen, Staldkrampe, har været til Stede før Salget.

Paa den anden Side har en Søn af Indstævnte som Vidne forklaret, at Hesten, som han i længere Tid indtil Salgsdagen har tilset og passet, efter hans Erfaring flyttede og bevægede Bagbenene paa en naturlig Maade.

Ved de af Citanten efter det anførte tilvejebragte Bevisligheder kan det nu ikke anses tilfulde godtgjort, at den tidt nævnte Hest — om hvilken det ikke er oplyst, at den i Indstævntes Besiddelse har vist noget Symptom paa Staldkrampe, men som umiddelbart førend der i Nibe blev iagttaget Kendetegn herpaa, var i uskoet Tilstand bleven benyttet af Citanten til en, som det maa antages, ikke tilvant Kørsel paa en længere Vejstrækning — har lidt af den omhandlede Fejl, forinden Salget fandt Sted, og der kan i saa Henseende navnlig ikke lægges nogen afgørende Vægt paa de foreliggende Udtalelser af det veterinære Sundhedsraad, allerede af den Grund, at Raadet efter den sidste af disse Udtalelser maa antages ikkun at anse det for overvejende sandsynligt, at Fejlen har været til Stede forinden Salget.

Idet der som Følge heraf ikke vil kunne statueres noget for Citanten gunstigere Resultat end det ved Underrettsdommen antagne, vil bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes maa have sit Forblivende, for saa vidt Processens Omkostninger i 1ste Instans derved ere op hævede, saaledes være at stadfæste, hvorved bemærkes, at Gennemførelsen af Dommen selvfølgelig maa ske med de Modifikationer, som ville følge af, at den ommeldte Hest maatte være død, men at det ikke findes fornødent at optage nogen Bemærkning herom i Overrettsdommens Konklusion.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger samme Steds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 166. Konditor eller Gæstgiver **Eluf Eriksen** (Nellemann)

contra

Ølhandler **P. M. Petersen** (Ingen).

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Mora med Hensyn til Betaling af Husleje.

Viborg Købstads Fogedrets Kendelse af 5 December 1902: Da Rekvirenten nu har stillet den i Kendelsen af 11te f. M. fastsatte Sikkerhedsstillelse af 2000 Kr., vil Rekviritus være at udsætte af det lejede.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Februar 1905: Den paaankede Udsættelsesforretning bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Konditor eller Gæstgiver Eluf Eriksen, til Indstævnte, P. M. Petersen, 120 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Indstævnte den 6 November 1902 for Fogedretten fremlagte Lejekontrakt, hvorved der er tillagt Lejeren Ret til at erholde Skøde paa den lejede Ejendom med Tilbehør for en nærmere bestemt Købesum, ikke er skreven paa behørig stemplet Papir. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens der efter alt foreliggende ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste Indstævntes Anbringende om, at han ikke, da Fogedforretningen foretoges, havde afhændet »Hotel Viborg« til Trediemand, og derfor fremdeles var den til at oppebære Lejen berettigede, samt at Sagfører Berg paa det Tidspunkt, da Fogedforretningen fandt Sted, vedblivende havde Ret til at benytte Indstævntes Fuldmagt til at kvittere for den skyldige Husleje, findes der derimod at maatte gives Appellanten Medhold i, at han ikke har haft nogen Pligt til at sætte sig i Bevægelse for at skaffe sig Vished for, til hvem han, efter at han havde erfaret, at Gæstgiver Henriksen havde afhændet Ejendommen, nu skulde betale Husleje, og at han, under den faktisk foreliggende Uklarhed med Hensyn til, hvem der var berettiget til at oppebære og kvittere for Lejen — for hvilken Uklarhed Indstævnte eller i ethvert Fald hans Sagfører bar Skylden — maatte være beføjet til at vente med Lejens Betaling, indtil Vedkommende for ham godtgjorde sin Adkomst til Lejen.

Da Appellanten herefter ikke kan anses at have været i mora med den paagældende Lejopræstations Betaling den Gang, da Fogedforretningen fandt Sted, og da hans Betalingstilbud under denne, uanset det samtidig tagne Forbehold, maa anses at have været behørigt, vil Forretningen og de under samme afsagte Kendelser efter hans Paastand være at ophæve. Da Fogedforretningen derhos maa antages at have paaført Appellanten baade Tab, Tort og Kreditspilde, vil der være at tillægge ham i Erstatning hos Indstævnte et Beløb, som findes at kunne fastsættes til 2000 Kroner.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den paaankede Udsættelsesforretning og de under samme afsagte Kendelser bør være ophævede. I Erstat-

ning for Tab, Tort og Kreditspilde betaler Indstævnte, Ølhandler P. M. Petersen, til Appellanten, Konditor eller Gæstgiver Eluf Eriksen, 2000 Kroner. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under 6 September 1900 blev der mellem Gæstgiver V. P. Henriksen og Citanten, Konditor eller Gæstgiver Eluf Eriksen, da i Viborg, nu i Thisted, oprettet en Kontrakt, hvorved Henriksen til Citanten bortlejede den ham da tilhørende Ejendom Matr. Nr. 23 b af Viborg Købstads Bygrunde, kaldet »Hotel Viborg«, tilligemed forskellige til det i Ejendommen drevne Gæstgiveri hørende Inventariegenstande fra Oktober Flyttedag 1900 saaledes, at Lejemaalet derefter skulde vedvare uopsigeligt fra begge Sider i 5 Aar. I denne Kontrakt blev det derhos bl. a. bestemt under Post 6, dels at Citanten fra Kontraktens Dato indtil Lejetidens Udløb havde Forkøbsret til Ejendommen med Tilbehør, saa at denne i det nævnte Tidsrum »aldrig kan sælges uden først at være tilbudt Eriksen for den samme Pris og i øvrigt paa de samme Betingelser, som stilles overfor Trediemand«, dels at han i samme Tidsrum til enhver Tid kunde fordre sig meddelt Skøde paa hele Ejendommen med Tilbehør for en Købesum af 32,000 Kr., under Post 7, at Lejefgiften, 1875 Kr. aarlig, skulde betales skadesløst paa Ejerens Bopæl her i Riget forud for et Aar ad Gangen, første Gang ved Tiltrædelsen Oktober Flyttedag 1900 for det da begyndende Lejeaar, og at der mod Ejerens Krav paa Husleje ingen som helst Kontrafordring kunde gøres gældende, samt under Post 8, at saafremt Lejen nogen Sinde skulde udeblive mere end en Uge over rette Forfaldstid, var Ejeren berettiget til straks og uden Godtgørelse at forlange Kontrakten hævet og at lade sig ved Kettens Middel sætte i Besiddelse af alt det lejede, hvorhos Kontrakten blev tinglæst den 12 September 1900, særlig ogsaa med Hensyn til Bestemmelsen i Post 6.

Ved et den 14 Januar 1902 udstedt og den 22de s. M. tinglæst Mageskifteskøde overdrog Henriksen imidlertid bemeldte Ejendom med Tilbehør, derunder det under Citantens Lejemaal indbefattede Inventarium, til Indstævnte, P. M. Petersen i Vejle, som i Bytte overdrog Henriksen en Ejendom i Vandel By og Sogn, der ansættes til en Værdi af 20,000 Kr., medens »Hotel Viborg« blev ansat til en Værdi af 31,500 Kr., og efter Indholdet af det fornævnte Skøde overtog Indstævnte straks den ham tilskødede Ejendom, hvorhos det endvidere udtales i Skødet, at Indstævnte svarer alle af Ejendommen gaende Skatter og Afgifter fra 1 Januar 1902 og indtræder i Henriksens Retligheder og Forpligtelser efter den ovennævnte Lejekontrakt, og at Indstævnte er bekendt med dennes Bestemmelser og navnlig med den Lejeren tillagte Forkøbsret, hvilken saa vel som Kontraktens øvrige Bestemmelser skal respekteres af Indstævnte, der, som det tilføjes, er bekendt med, at Lejeren har forudbetalt Lejen til 1 Oktober 1902.

Sagfører Berg i Skive tilskrev derefter under 25 September 1902 Citanten et saalydende anbefalet Brev:

»Jeg skal herved ikke undlade at meddele Dem, at den pr. 1 Oktober d. A. forfaldende Lejeafgift af »Hotel Viborg« vil være at indbetale til mig, der efter Generalfuldmagt fra Ejeren, Hr. P. M. Petersen i Vejle, er Administrator af Ejendommen og ene berettiget til at modtage og kvittere for Lejen,« og da Citanten ikke inden den i Lejekontrakten fastsatte Tid betalte den til Oktober Flyttedag 1902, der indtraf den 21 Oktober, forfaldne Lejeafgift, modtog han fra Sagfører Randers i Viborg et Brev af 2 November næstefter, hvori Randers for Sagfører Berg næst at bemærke, at denne var befuldmægtiget for Ejeren af »Hotel Viborg«, meddelte Citanten, at da denne ikke rettidig havde betalt Lejeafgiften af Hotellet, vilde Ejeren »paa ethvert Punkt henholde sig til Kontrakten«, for saa vidt Citanten ikke senest den paafølgende Tirsdag paa Sagfører Randers's Kontor betalte Lejeafgiften med Renter fra den 21 Oktober s. A. samt »Salær m. m. for Inkassation« 100 Kr. og derhos indgik paa, at den ved Kontrakten bestemte Uopsigelighe^d forandredes derhen, at Ejeren fik Ret til 3 Maaneders Opsigelse til en April eller Oktober Flyttedag. Ved en til Sagfører Randers rettet Skrivelse af 3 November 1902 svarede Citanten, at det var ham ubekendt, hvem der nu ejede »Hotel Viborg«, men at han, saa snart vedkommende enten selv eller ved en dertil med behørig skriftlig Fuldmagt udrustet Repræsentant legitimerede sig for ham som Ejer med lovligt Adkomstdokument, var villig til straks at betale den pr. 21de Oktober forfaldne Leje, og at Sagfører Randers »øvrige Forlangender og Paakrav« afvistes som ubeføjede.

Ved en til Fogden indgiven Rekvisition af 5 November 1902 lod Indstævnte derpaa under Paaberaabelse af, at Citanten ikke havde betalt eller tilbudt den Oktober Flyttedag s. A. forfaldne Husleje, samt idet han erklærede, at han i Henhold til Bestemmelserne i den ovennævnte Lejekontrakts Post 8 fordrede Lejemaalet hævet og Citanten udsat af det lejede, fremsatte Begæring om, at saadan Udsættelse maatte blive foretagen; men under den herefter den 6te s. M. paa »Hotel Viborg« paabegyndte Fogedforretning, ved hvilken Indstævnte var repræsenteret af Sagfører Berg, der bl. a. fremlagde Indstævntes Skøde paa Ejendommen samt en den 14 Januar 1902 dateret Fuldmagt, hvorved Indstævnte bemyndigede Sagfører Berg til at administrere Ejendommen og navnlig til at indkassere og kvittere for den aarlige Husleje, blev der af Citanten ved en for ham, der i øvrigt var personlig tilstede, mødt Sagfører gjort Tilbud om øjeblikkelig Betaling af 1875 Kr. paa Betingelse af, at Indstævnte frafaldt Forretningen og modtog Beløbet som rigtig Betaling af den pr. 21 Oktober s. A. skyldige Husleje, og med Forbehold af Citantens Ret til Erstatning paa Grund af, at Udsættelsesforretningen formentlig var ulovlig, og at Citantens Forkøbsret efter Post 6 skulde være bleven tilsidesat, hvorhos Citanten protesterede mod Forretningens Fremme. Sagfører Berg fastholdt imidlertid sin Begæring om, at Udsættelsen maatte blive iværksat, idet han vægrede sig ved at modtage det af Citanten gjorte Tilbud, som han ikke ansaa for behørigt, i hvilken Henseende han navnlig gjorde gældende, at det ikke var ubetinget, og at i Følge Lejekontraktens Post 7 kunde Ejeren^s Krav paa Husleje ikke mødes med

nogen Kontrafordring, og ved en af Fogden den 11 November 1902 afsagt Kendelse blev det eragtet, at mod en af Indstævnte stillet Sikkerhed paa 2000 Kr. vilde den rekvirerede Forretning være at fremme. Efter at Indstævnte derpaa ved en Skrivelse af 4 December 1902 havde deponeret et saadant Beløb i Kontanter hos Fogden, blev det ved en af denne den følgende Dag afsagt Kendelse eragtet, at Citanten vilde være at udsætte af det lejede, og denne Kendelse er derefter bleven efterkommet, saaledes at Indstævnte har taget den paa-gældende Ejendom m. m. i Besiddelse.

Denne Udsættelsesforretning med de derunder, som ommeldt, afsagte Kendelser har Citanten nu under nærværende Sag paaanket her for Retten, hvor han paastaar disse Retshandlinger kendte ulovmedholdelige samt Indstævnte tilpligtet at betale ham for Tab, Tort og Kreditspilde, som derved skal være ham paaført, en Erstatning af 10,000 Kr. eller efter Skøn af Overretten eller af uvillige inden Retten udmeldte Mænd, medens Indstævnte har protesteret imod, at nogen af Citantens Paastande tages til Følge og paastaet de paaankede Kendelser stadfæstede.

Citantens Paastande ere byggede paa, at han formentlig ikke kan anses forinden Paabegyndelsen af den omhandlede Udsættelsesforretning, ved hvilken han, som meldt, tilbød den Oktober Flyttedag 1902 forfaldende Lejeafgift, at have været in mora med Betalingen af denne Afgift, og han har i saa Henseende bl. a. søgt at gøre gældende, at den ovenanførte Bestemmelse i Lejekontraktens Post 6 om den ham tilkommende Forkøbsret ikke var sket Fyldest ved Hotellets Salg til Indstævnte, og at denne derfor ikke kunde gøre Krav paa Lejeafgiften; men selv bortset fra, at den nysnævnte Bestemmelse efter sit Indhold ikke kan forudsættes at have haft et Mageskifte for Øje, maa Citanten efter sin egen Procedure — under hvilken han bl. a. har erklæret, at han vel havde hørt, at Henriksen havde solgt Ejendommen til Indstævnte, men at han ikke havde »nogen egentlig Viden« derom og navnlig heller ikke havde set Indstævntes Adkomstdokument, før dette blev fremlagt for Fogedretten — i Forbindelse med den Forklaring, der under et af Indstævnte foranstaltet Tingsvidne er afgiven af Høj-skolevært Markus Nielsen om, hvad der, da Handelen mellem Henriksen og Indstævnte blev afsluttet paa »Hotel Viborg« passerede overfor Citanten og af denne blev udtalt, antages forinden Handelens endelige Afslutning at have faaet tilstrækkelig Opfordring til at fremkomme med de Indvendinger mod den tilsigtede Afhændelse, som han paa Grund af den tidtævnte Forkøbsret maatte finde Anledning til at gøre, i hvilken Henseende det ogsaa kan bemærkes, at Citanten har erkendt, at hans Undladelse af at betale Lejeafgiften ikke skyldes Hensynet til Forkøbsretten.

Citanten har endvidere paaberaabt sig, at Sagfører Berg først under Udsættelsesforretningen har over for ham legitimeret sin Berettigelse til at modtage den Oktober Flyttedag 1902 forfaldne Husleje; men efter det alt anførte, og naar tillige henses til, at Henriksen, efter hvad Citanten har erkendt, en Gang, efter at »Hotel Viborg« var solgt til Indstævnte, har ytret til Citanten, at denne nu ikke mere skulde betale Husleje til ham, maa Citanten antages, allerede forinden han modtog den ovennævnte Skrivelse af 25 September 1902 fra Sagfører

Berg, ikke at have kunnet være i nogen virkelig Tvivl om, at »Hotel Viborg« var afhændet til Indstævnte, og i alt Fald maatte det, saafremt Citanten efter Modtagelsen af bemeldte Skrivelse vilde gøre Fordring paa, at Indstævntes Ejendomsret eller Sagfører Bergs Bemyndigelse til paa hans Vegne at oppebære den ommeldte Lejeafgift skulde dokumenteres for ham, forinden denne Afgift var forfalden og Tilbud om Betaling af samme fandt Sted, paahvile ham at rette en Tilkendegivelse enten til Indstævnte eller til Sagfører Berg desangaaende. Citanten har imidlertid, efter hvad der maa anses in confesso, intet foretaget sig i saa Henseende førend i det tidligste den 2 November 1902, da Sagfører Berg sammen med Sagfører Randers indfandt sig paa hans Bopæl og bragte Betalingen af Lejeafgiften paa Tale, og da Citanten derhos ikke imod Indstævntes Benægtelse har godtgjort sit Anbringende om, at Indstævnte, da Afgiften forfaldt til Betaling, havde bortmageskiftet »Hotel Viborg« til en Trediemand og derfor ikke længere havde Kompetence til at oppebære den deraf flydende Lejeafgift, i hvilken Henseende det ikke kan komme i nogen afgørende Betragtning, at der, som af Citanten paaberaabt, i et offentligt Blad for den 21 Oktober 1902 indeholdes en Beretning om, at en saadan Mageskiftehandel skulde være afsluttet, maa Citanten ved ikke inden den i Lejekontraktens Post 8 foreskrevne Frist af en Uge efter Oktober Flyttedag 1902 i det mindste at tilbyde Betaling af den omhandlede Lejeafgift imod behørig legitimeret Kvittering gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse af Lejekontrakten, at Indstævnte maatte være berettiget til i Medfør af Kontraktens nysnævnte Post at lade Citanten udsætte af det lejede.

Som Følge heraf vil ingen af Citantens Paastande kunne tages til Følge, hvorimod den paaankede Udsættelsesforretning overensstemmende med Indstævntes Paastand vil være at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes Citanten at burde godtgøre Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 120 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den af Indstævnte den 6 November 1902 for Fogedretten fremlagte Lejekontrakt, hvorved der er tillagt Lejeren Ret til at erholde Skøde paa den lejede Ejendom med Tilbehør for en nærmere bestemt Købesum, ikke er skreven paa behørig stemplet Papir. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses i øvrigt ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredag den 9 Februar.

Nr. 330.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Peter Andersen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5te December 1905: Arrestanten Jens Peter Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, dog at Henvisningen til Straffelovens § 39 findes at maatte udgaa,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Andersen til Højesteretsagførerne Bagger og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Andersen, der tiltales for Tyveri, er født den 1 December 1851 og anset ved Elbo med flere Herreders Ekstrarets Dom af 5 Juli 1869 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 235 og 21 og 37, med 15 Rottingslag, ved Vejle Bytings Ekstrarets Dom af 2 Oktober 1869 efter Straffelovens §§ 228 og 247, konferer §§ 61, 21, 37, 47 og 48, med 15 Rottingslag, ved Vejle Bytings Ekstrarets Dom af 19de Februar 1870 efter Straffelovens § 228, konferer § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 10 December 1889 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 September 1892 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 September 1894 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 11 Januar 1896 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1897 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Der har derhos i Aarene 1892 til 1900 i alt 6 Gange ved to af Rettens Kriminalkamre været indledet Undersøgelse mod Arrestanten for Tyveri, men Sagerne er under Hensyn til Arrestantens Sindstilstand og til Dels paa Grund af utilstrækkeligt Bevis sluttede med Politidirektørens Samtykke.

Sagens Omstændigheder er følgende;

Efter at Tapetserer Christian Peter Kirchheiner havde anmeldt til Politiet, at der i Tiden fra den 3dje til den 17de Juni d. A. var blevet ham frastjaalet 4 Kvastestole, som havde henstaaet frit fremme i et uafloaset Kælderrum i Ejendommen Værnedamsvej Nr. 10, i hvilken

bestjaalne havde sit Værksted, blev Mistanken henledet paa Arrestanten, blandt andet fordi Kirchheiners Lærling Camillo Frantz Edvard Johannes Hoffmeyer, som ogsaa af ham under Sagen forklaret, enkelte Gange i det fornævnte Tidsrum havde set Arrestanten, som da gik til Haande hos Kirchheiner, tidlig om Morgenen komme op fra Kældergangen i oven nævnte Ejendom, og da Arrestanten den 13de Juli var bleven indbragt paa Station Nr. 5 for Beruselse, blev Tyveriet den følgende Morgen foreholdt ham.

Politibetjent Nr. 169, Ballerup, der ved denne Lejlighed optog Rapport over Arrestanten, har forklaret, at Arrestanten, der vel gjorde Indtryk af at være noget medtaget, men som i hvert Fald paa enkelte Punkter var ret bestemt i sine Udtalelser, overfor ham erkendte sig skyldig i Tyveriet af Stolene, men dog tilføjede, at han, da han begik Tyveriet, var fuld, og derfor ikke kunde huske de nærmere Omstændigheder ved dette, kun at han erindrede, at Stolene i en eller flere Gange var bleven pantsatte i en Pantelaanerforretning i Matthæusgade, som efter Arrestantens Beskrivelse af dens Beliggenhed maatte være Pantelaanerforretningen Matthæusgade 25, enten af Arrestanten eller af en Arrestanten ubekendt Person, som han havde truffet paa Gaden.

4 Stole, som af Kirchheiner er genkendte som de ham frakomne, blev derefter udelukkende paa Grundlag af det nævnte Angivende fundne i sidst nævnte Laaneforretning, hvor de var bleven pantsatte to ad Gangen den 10 Juni d. A. Kl. 8 Eftermiddag og den 13de s. M. Kl. 8 Formiddag.

Indehaveren af Laaneforretningen, Pantelaaner Jacob Petersen, har i Arrestanten genkendt Pantsætteren, i alt Fald af de den førstnævnte Dag pantsatte Stole.

Stolene er tilsammen vurderede til 32 Kr.

Arrestanten, der overhovedet ikke har villet kende noget til Kirchheiner, med hvem han efter Kirchheiners Forklaring har været Skolekammerat, har under Sagen fastholdt, at han intet kan huske om, at han har sat sig i Besiddelse af Stolene eller pantsat disse, ligesom han har nægtet at have udtalt sig til Politibetjent Ballerup, som af denne forklaret, eller dog i alt Fald gjort gældende, at han ingen Erindring har om, at han har udtalt sig saaledes.

Pantelaaner Petersen har forklaret, at Arrestanten ikke ved Pantsætningen gjorde Indtryk af at være beruset eller forvirret.

Tapetserer Kirchheiner har forklaret, at Arrestanten ikke, medens han gik til Haande hos ham, har gjort noget aandsforvirret Indtryk, og Lærling Hoffmeyer har forklaret, at han heller ikke, naar han, som foran anført, traf Arrestanten kommende fra den ovenfor omtalte Kældergang, fik noget Indtryk af, at Arrestanten var forstyrret.

Saa vel de sidst nævnte tre Personer som Politibetjent Ballerup har beediget deres under Sagen afgivne Forklaringer, hvorhos Tapetserer Kirchheiner har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Stolene og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme.

Ligesom der herefter er præsteret et efter Danske Lovs 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, i hvert Fald med Hensyn til de to af de paagældende Stole, saaledes

findes det ej heller betænkeligt under Hensyn til Arrestantens Fortid, der taler stærkt imod ham og bestemt kendetegner ham som Vanetyv, under yderligere Hensyn til den af ham udenretlig afgivne Tilstaaelse, samt endelig under Hensyn til hans Tilstedeværelse paa Gerningsstedet i det Tidsrum, da Tyveriet er begaaet, at anse ham skyldig i det ham paasigtede Tyveri af alle 4 Stole, idet samtlige Omstændigheder med Bestemthed peger paa ham som den skyldige.

Da der er blevet rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han — af hvem Forhørsdommeren og Retspersonalet har det Indtryk, at han er Simulant — under Sagen været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Afdelingens Overlæge har i sin den 25 September afgivne Erklæring om Resultatet af Observationen udtalt, at Arrestanten utvivlsomt frembyder en ret udtalt alkoholisk Dements (Sløvsind), men øjensynligt og utvivlsomt med Overlæg i høj Grad overdriver sin Hukommelsessvækkelse, at Arrestanten, saaledes som han har vist sig paa Hospitalet, er en Del aandssvækket, men ikke ude af Stand til at bedømme sine Handlingers Betydning, men at der, i hvorvel Sagens Oplysninger tyder paa, at Arrestanten ikke i den Tid, han gik Tapetserer Kirchheiner til Haande, til Stadighed har været i nogen betydelig Grad forvirret, dog mangler næsten ethvert Middel til at bedømme Arrestantens Tilstand paa det Tidspunkt, da Tyveriet blev forøvet.

Idet det herefter skønnes betænkeligt at anse Arrestanten for fuldt tilregnelig, medens der paa den anden Side ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at statuere, at han i Gerningsøjeblikket har været utilregnelig, vil Arrestanten i Henhold til det foranførte være at anse efter Straffelovens § 232, jævnfør § 39, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandag den 12 Februar.

Nr. 103. Den vest- og sønderjydske Kreditforening i Ringkøbing (Nellemann)

contra

De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejyland (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om en Auktionskøbers Berettigelse til en af en tidligere Ejer tegnet Brandforsikring for Avl og Inventarium.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 18de Juni 1903: Indstævnte, »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejyland« ved dens Bestyrelses Formand J. N. C. Wistoft, bør til Citanten, »Den vest- og sønderjydske Kreditforening«, betale det Beløb, hvortil uvillige inden Retten udmeldte

Mænd ansætte de brændte, til Citanten pantsatte Løseegenstande, dog ikke udover 8120 Kr., tillige med Renter 5 pCt. p. a. fra den 28de November 1901, til Betaling sker. Søgsmålets Omkostninger hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1904: Hovedcitanterne, »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejyland«, bør for Tiltale af Kontracitanterne, »Den vest- og sønderjydske Kreditforening«, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale Kontracitanterne til Hovedcitanterne 120 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at den i Brandforsikringens Loves § 6 nævnte Frist først kan regnes fra Tvangsauktionens Dato den 17 Oktober 1901. Den i Lovenes § 3 Nr. 13 foreskrevne Frist af 4 Uger for Betaling af fordret Bidrag kan derhos, efter disse Loves Indhold og, saaledes som de ses at have været anvendte af Foreningen, først regnes fra den Dag, Bidraget er bleven afkrævet vedkommende Medlem. Da det dernæst ikke mod Appellantens Benægtelse kan anses tilstrækkelig godtgjort, at det C. P. Bjerg paahvilende Medlemsbidrag for Forsikringsaaret 1 Oktober 1901 til 1 Oktober 1902 er bleven ham eller hans Hustru afkrævet den 30 September s. A., maa Forsikringen anses at have staaet ved Magt, da Brandskaden indtraf. Som Følge heraf og idet det derhos maa tilregnes den indstævnte Forening, at Erstatningens Størrelse ikke er ansat paa den ved Foreningens Love foreskrevne Maade, samt da der ikke kan være Spørgsmaal om nu at lade Skadens Størrelse bestemme af uvillige Mænd, vil Indstævnte være at dømme til at betale Appellanten det fordrede Erstatningsbeløb 8098 Kroner 90 Øre med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejyland«, bør til Appellanten, »Den vest- og sønderjydske Kreditforening«, betale 8098 Kroner 90 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 28 November 1901, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Ved en den 19 Oktober 1898 udstedt, den 1ste November næst efter tinglæst Obligation overtog Claus Peter Bjerg, der ved Skøde af 22de April, tinglæst den 3 Maj s. A., var bleven Ejer af Gaarden »Røjgaard« i Gesten Sogn, en i samme indestaaende til den vest- og sønderjyske Kreditforening skyldig Gæld, oprindelig stor 80000 Kr., til Sikkerhed for hvilken han gav Kreditforeningen 1ste Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom med Bygninger og øvrige Tilbehør, derunder Besætning og Inventarium samt, som det i Obligationen hedder, »i de pantsatte Bygningers og Løsøregegenstandes Assurancesummer«.

Efter at Bjerg var udebleven med Betalingen af de i December Termin 1900 og Juni Termin 1901 forfaldne statutmæssige Ydelser til Kreditforeningen, lod denne under 26 Juli 1901 afholde en Udlægsforretning hos Debitor, hvorunder der til Fyldestgørelse af Kreditforeningens Restfordring, der med paaløbne Renter og Omkostninger opgjordes til 79119 Kr. 20 Øre, efter forudgaaende Registrering og Vurdering, dels af den pantsatte faste Ejendom med Bygninger, dels af en Række nærmere specificerede, væsenlig til Besætningen og Inventariet henhørende Løsøregegenstande blev givet Foreningen Udlæg, som det i Tilførslen til Fogedprotokollen hedder, »i det saaledes beskrevne og vurderede og i dettes Assurancesummer«, hvorhos Kreditforeningen paa derom fremsat Begæring samtidig fik det udlagte overleveret til brugeligt Pant, idet Bjerg dog vedblev at bestyre Ejendommen.

Den 17 Oktober 1901 blev der dernæst efter Rekvisition af Kreditforeningen som Pant- og Udlægshaver iværksat en Tvangsauktion over Ejendommen i Henhold til Auktionsvilkaar, i Følge hvilke Ejendommen stilledes til Bortsalg med de paa samme værende Bygninger, med Besætning og Inventarium, Avl og Afgrøde i Hus og paa Mark, Hø, Halm og Gødning, og i hvis Post 2 det bl. a. var bestemt, at Ejendommen med det nævnte Tilbehør fra Hammerslaget stod for Køberens Regning og Risiko i enhver Henseende. Ved Auktionen blev Kreditforeningen eneste bydende med et Bud af 100 Kr., for hvilken Sum der blev givet Foreningen Hammerslag.

Natten mellem den 29 og 30 Oktober 1901 overgik der Ejendommen en Ildsvaade, der, som det maa antages, skyldtes Ildspaesættelse af en Tredjemand, og ved denne Lejlighed brændte Størstedelen af Avlen og Inventariet, der i Følge en af Bjerg den 13 Maj 1898 tegnet Assurance i Forbindelse med det ham tilhørende Indbo var forsikret i »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland« for et samlet Beløb af 23,886 Kr. Da en fra Kreditforeningen — der, som det maa antages, havde gjort behørig Anmeldelse om Branden — til Formanden for Brandforsikringsforeningens Bestyrelse rettet Opfordring om at foretage den ved samme Forenings Love paabudne Forretning til Konstatering af Brandskadens

Færdig fra Trykkeriet den 22 Februar 1906.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri G. L. Lind & Numa Frænkøl Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

---

49. Aargang.

Højesteretsaaret 1905.

Nr. 45—47.

Mandag den 12 Februar.

Størrelse, ikke blev efterkommet, og da en, ved en Notarialbeskikkelse af 11 November 1901 iværksat fornyet Opfordring i samme Retning, der ledsagedes af en Tilkendegivelse af, at Kreditforeningen i fornødent Fald selv vilde foranledige Taksationen afholdt, ligeledes var forgæves, lod Kreditforeningen, der fremdeles havde ladet Ejendommen forblive under Bestyrelse af Bjerg, under 18de s. M. en Taksationsforretning afholde af denne i Overværelse af 3 andre Mænd, og Brandskaden paa Avl og Inventarium blev herunder opgjort til 8120 Kr.

Idet Kontracitanterne, »Den vest- og sønderjydske Kreditforening« i Ringkøbing, har gjort gældende, at de i Henhold til det i den af Bjerg til dem i sin Tid udstedte Panteobligation stipulerede samt det senere under Udlægsforretningen og Tvangsauktionen passerede er berettigede til at erholde Forsikringssummen for den brændte Avl og Inventarium udbetalt, har de under nærværende Sag i 1ste Instans søgt Hovedcitanterne, »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland«, til Betaling af det oven nævnte Beløb, 8120 Kr., tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, den 28de November 1901, indtil Betaling sker, hvilken Paastand de efter under 19 Juni 1902 fra Bjerg at have erholdt Transport paa dennes eventuelle Tilgodehavende hos Hovedcitanterne, har gentaget under et mod disse anlagt Kontinuationsogsmaal.

Ved Underrettsdommen er Hovedcitanterne tilpligtede at betale Kontracitanterne det Beløb, hvortil uvillige, inden Retten udmeldte Mænd ansætte de brændte, til Kontracitanterne pantsatte Løsøregenstande, dog ikke ud over 8120 Kr., med Renter som paastaet, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanterne ligesom i første Instans har paastaet sig frifundne for Kontracitanternes Tiltale, hvorimod disse, idet de har samtykket i, at der i Erstatningssummen fradrages et Aars Forsikringspræmie for de forsikrede Effekter med 21 Kr. 10 Øre, har paastaet Hovedcitanterne dømte til Betaling af 8098 Kr. 90 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 28 November 1901, indtil Betaling sker, hvorhos Kontracitanterne subsidært har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Hovedcitanternes Procedure gaar navnlig ud paa, at deres Forpligtelse til Udredelse af Brandskadeerstatningen var bortfalden allerede

forinden den Natten mellem den 29de og 30te Oktober 1901 stedfundne Ildebrand.

For saa vidt det i saa Henseende under Paaberaabelse af § 6 i Brandforsikringsforeningens Love — hvori det efter en Bestemmelse om, at Forsikringen i Tilfælde af den forsikredes Død eller Fallit overgaar henholdsvis til Dødsboet, eventuelt den i uskiftet Bo hensiddende Enke, eller til Fallitboet, hedder: »Enhver anden Forandring i Henseende til den forsikrede Persons Forhold til de forsikrede Genstande medfører Forsikringens Ophør, saafremt særlig Overenskomst med Foreningen ikke er truffen inden 4 Uger« — har villet gøre gældende, at Kontracitanterne for at bevare Retten til Forsikringssummen for »Røjgaard«s Avl og Inventarium burde inden 4 Uger efter den den 26 Juli 1901 foretagne Udlægsforretning have tegnet en ny Forsikring af bemeldte Effekter, hvortil Kontracitanterne imidlertid, efter hvad der er in confesso, intet Skridt har gjort, kan der ikke gives Hovedcitanterne Medhold heri, idet der ikke ved det foretagne Udlæg, men først ved den den 17 Oktober 1901 afholdte Tvangsauktion, kan med Hensyn til den bestaaende Forsikring antages at være indtraadt nogen saadan Forandring, at Afslutning inden den foreskrevne Frist af en ny Overenskomst med Brandforsikringsforeningen kunde være nødvendig.

Hovedcitanterne har imidlertid endvidere hævdet, at den af Bjerg tegnede Forsikring af Avl og Inventarium, for hvilken han havde betalt Bidrag til Brandforsikringsforeningen indtil 1 Oktober 1901, var, da Branden fandt Sted, bortfalden paa Grund af Udeblivelse med Bidraget for Forsikringsaaret 1ste Oktober 1901 — 1ste Oktober 1902, og har med Hensyn hertil særlig henvist til Bestemmelserne i § 3 Nr. 13 i Brandforsikringsforeningens Love, hvori det efter en Regel om, at det Medlem, som ikke erlægger sit Bidrag inden 8 Dage efter Forfaldsdagen, er ifalden en Mulkt af 25 pCt. af Bidragets Størrelse, videre hedder: »Hengaar fire Uger, inden det affordrede Bidrag er betalt, betragtes Restanten som ude af Foreningen og har altsaa ikke mere noget Krav paa denne«.

Med Hensyn til Udredelsen af Medlemsbidrag er det i bemeldte Love, hvoraf et Uddrag er paatrykt Medlemmernes Policer, ved § 3 Nr. 5 bl. a. bestemt, at det ordinære aarlige Bidrag erlægges hvert Aars 15de September med det af Formanden og Repræsentantskabet forud for Optrævningen bestemte Beløb, og det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Brandforsikringsforeningen i sit Organ »Nørrejylland Tidende«, hvori, i Følge Lovenes § 14 Nr. 3, optages alle Meddelelser og Bekendtgørelser Foreningen vedrørende, under 7de September 1901 lod indrykke en Bekendtgørelse med Overskrift: »Optrævning af Bidrag den 15 September 1901«, i hvilken Størrelsen af de ordinære Bidrag for Forsikringsaaret 1ste Oktober 1901 — 1ste Oktober 1902 blev offentliggjort med en dertil knyttet Tilkendegivelse om, at Medlemmerne vilde have »den 15de September d. A. at betale mod Kvittering til deres respektive Distriktskommisærer eller dennes Bud efter deres Policers Paalydende«, de dem paahvilende Bidrag, hvorhos det i Bekendtgørelsen yderligere tilføjedes, at de, som ikke erlagde Betalingen ved Paakrævningen, vilde have at betale Mulkt og eventuelt vilde tabe Retten til Erstatning.

Det maa fremdeles efter det oplyste, derunder Indholdet af forskellige under Sagen afgivne Vidneforklaringer, antages, at der med Hensyn til Erlæggelsen af Medlemsbidragene i det Distrikt, hvori »Røjgaard« er beliggende, har været fulgt den Praksis, at disse Bidrag, i den efter Offentliggørelsen af deres Størrelse følgende Tid, efter Haanden er bleven opkrævede ved mundtlig Henvendelse til Medlemmerne paa deres Bopæl af en Person, enten vedkommende Distriktskommissær eller et af denne udsendt Bud, og at samme Fremgangsmaade har været fulgt med Hensyn til Erlæggelsen af Medlemsbidragene for Forsikringsaaret 1ste Oktober 1901 — 1ste Oktober 1902.

Hvad særlig angaar Opkrævningen af det Bjerg paahvilende Bidrag for bemeldte Tidsrum, har vedkommende Distriktskommissærs Søn, Ungkarl Laurits Rasmussen af Gamst, under en af Kontracitanterne foranstaltet Vidneførsel bl. a. forklaret, at han den 30 September 1901 henvendte sig paa »Røjgaard« for at opkræve bemeldte Bidrag, at han ikke traf Bjerg hjemme, men derimod Bjergs Kone, som optegnede Bidraget, at han den 4 Oktober traf Bjerg uden for hans Gaard og da spurgte, om han skulde tage Pengene med, idet han tilføjede, at han ikke havde Kvittering med, at de saa var inde for at se, »hvor meget det var«, men at han, da Bjerg sagde, at hans Kone ikke kunde finde Optegnelsen, ingen Penge fik med. En hermed i det væsentlige stemmende Forklaring, for saa vidt angaar det den 4 Oktober 1901 passerede, er afgiven af Bjerg, der dog ikke har kunnet erindre, at hans Kone skulde have opskrevet Bidragets Størrelse, eller at de ledte efter Opskriften.

Det er fremdeles oplyst, at Distriktskommissæren under 22 Oktober 1901 tilskrev vedkommende Repræsentant for Kreditforeningen med Forespørgsel om, hvorvidt denne maatte være villig til at betale Brandpengene enten for samtlige i Brandforsikringsforeningen af Bjerg assurede Effekter eller i alt Fald for Avl og Inventarium, med henholdsvis 29 Kr. eller 21 Kr. 20 Øre, uden at nogen Betaling af disse Beløb imidlertid fandt Sted, samt at Kontracitanterne Dagen efter Branden lod Distriktskommissæren tilbyde det sidst nævnte Beløb, men at Modtagelsen af samme blev nægtet.

Selv om der nu efter Affattelsen af de her henhørende Bestemmelser i Brandforsikringens Love og efter den Maade, hvorpaa disse er bleven anvendt i Praksis, maatte kunne gives Kontracitanterne Medhold i, at den i § 3 Nr. 13 foreskrevne 4 Ugers Frist først kan regnes fra den Dag, da Bidraget er blevet afkrævet vedkommende Medlem af Distriktskommissæren eller dennes Bud, findes der i alt Fald ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Hovedcitanternes af det oplyste bestyrkede Anbringende om, at det Bjerg paahvilende Medlemsbidrag for Forsikringsaaret 1901—1902 er bleven ham afkrævet den 30 September 1901, og der maa saaledes gaas ud fra, at den oven nævnte Frist for Erlæggelsen af bemeldte Bidrag var overskredet, da den oftmeldte Ildebrand Natten mellem den 29de og 30te Oktober 1901 fandt Sted, og at Forsikringen af Avl og Inventarium paa »Røjgaard« paa sidst nævnte Tidspunkt var bortfalden.

Som Følge heraf, samt idet det bliver ufornuddent at komme ind paa, hvad der af Hovedcitanterne yderligere er anført til Støtte for deres Paastand, vil Hovedcitanterne være at frifinde for Kontracitanternes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne vil Kontracitanterne derhos have at godtgøre Hovedcitanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 120 Kroner.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 343.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Ansgarius Olsson (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23de December 1905: Arrestanten Ansgarius Olsson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Meyer og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ansgarius Olsson til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Ansgarius Olsson, der tiltales for Tyveri og Betleri, er født den 18 September 1879 og anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Oktober 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved samme Rets Dom af 9 December 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og i Medfør af § 241, 1ste Stk., efter § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25de November 1904 efter Straffelovens § 296 og Lov 3 Marts 1860 § 3 samt efter Lov 4 Februar 1871 § 6 i Henhold til Politivedtægten for Frederiksberg Kommune af 28 Februar 1903 § 4, i det hele sammenholdt med Straffelovens § 62, med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanten har den 22 Maj d. A. i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Tørreloft og fire Loftskamre i Ejendommen Zinnsgade Nr. 4, i hvilken Arrestanten boede, ved voldelig at frabryde de for Dørene til de nævnte Lokaler anbragte Hængelaase, og paa Tørreloftet stjaalet noget tilsammen til 4 Kr. vurderet der Steds hængende Undertøj, medens han derimod ikke i Loftskamrene fandt noget, som han brød sig om at stjæle.

Arrestanten har i Tiden efter Udstaaelsen af den ham sidst idømte Straf jævnlig betlet her i Staden.

Da der har været Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han under Sagen været udlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin om Resultatet af Observationen afgivne Erklæring har udtalt, at Arrestanten er i ikke ringe Grad imbecil eller taabelig og tillige frembyder nogle hysteriske Symptomer, at hans aandelige Svækkelse ikke er saa betydelig, at han ikke formaar at skelne mellem, hvad der er tilladeligt, og hvad ikke, naar det drejer sig om saa simple Ting som Tyveri, men at han paa Grund af sin ringe intellektuelle Udvikling og saa godt som manglende moralske Følelser saa at sige mangler al Modstandsevne overfor uheldige Tilskyndelser.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 2det Stk., til Dels jfr. § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, samtlige §§ sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under et med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Nr. 157. Sølvpolererske Caroline Amalie Charlotte Sophie Frederikke Petersen (Jensen efter Ordre),

contra

Skomager Christian Nicolai Hansen (Ingen),

betræffende Alimentationsbidrag.

Næstved Købstads Politirets Dom af 22de Januar 1902: Naar Indklagede, Skomager Christian Nicolai Hansen af Næstved inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har haft legemlig Omgang med Klagerinden Caroline Amalie Charlotte Sophie Frederikke Petersen af København til saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 9de November 1895 fødte Pigebarn Carla Theodora Petersen, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, da bør han betale til bemeldte Barns Underhold fra dets Fødsel til dets 14de,

eventuelt 18 Aars Fylde et saadant aarligt Bidrag, der fastsættes af Overøvrigheden, samt endvidere et paa samme Maade fastsat Bidrag til Klagerindens Barselfærd.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 December 1904: Denne Sag afvises fra Overretten. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Helweg-Larsen i Salær 40 Kroner hos det offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet det bemærkes, at Indstævnte, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde for Overretten

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Jensen 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: Under nærværende fra Næstved Købstads Politiret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellantinden Caroline Amalie Charlotte Sofie Frederikke Petersen Appelindstævnte, Skomager Christian Nicolai Hansen af Næstved, tilpligtet som Fader til det af hende den 9 November 1895 fødte Pigebarn, Carla Theodora Pedersen, at udrede 15 Kr. til Barselfærd og et aarligt Bidrag af 100 Kr. til Barnets Underhold fra Barnets oven nævnte Fødselsdag at regne, medens Appelindstævnte, der benægtede nogen Sinde at have haft legemlig Omgang med Appellantinden, paastod sig frifunden. Ved Politiretsdommen af 22 Januar 1902 blev Sagens Udfald gjort afhængig af Appelindstævntes Ed, saaledes at han, saafremt han edelig bekræftede, at han ikke havde haft legemlig Omgang med Appellantinden til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det oven nævnte Pigebarn, frifandtes for Appellantindens Tiltale, medens han, saafremt han ikke trøstede sig til at aflægge saadan Ed, tilpligtedes til bemeldte Barns Underhold fra dets Fødsel til dets 14de, eventuelt 18de Aar at betale et saadant aarligt Bidrag, som fastsættes af Øvrigheden, samt endvidere et paa samme Maade fastsat Bidrag til Appellantindens Barselfærd.

Appelindstævnte aflagde derpaa den 12 Marts 1902 den i Dommen ommeldte Ed.

Efter at den ommeldte Ed var aflagt, paastod Appellantinden under en ny ved Næstved Købstads Politiret anlagt Sag Appelindstævnte tilpligtet at betale Alimentsbidrag til et af hende den 9de

Maj 1902 født Drengbarn, under hvilken Sag Appellindstævnte nægtede nogen Sinde at have haft Samleje med hende. Ved bemeldte Politirets Dom af 13 August 1902 blev denne Sags Udfald ligeledes gjort afhængig af Appellindstævntes Ed, hvorefter han den 12 November 1902 inden Retten aflagde bemeldte Ed.

Under en derefter mod Appellindstævnte indledet kriminel Under søgelse tilstod han, at han havde plejet legemlig Omgang med Appellantinden paa et saadant Tidspunkt, at han kunde være Fader til det af hende den 9 Maj 1902 fødte Drengbarn og at han havde aflagt Mened i den sidste Sag, hvorimod han benægtede at have plejet Omgang med hende til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det under den først nævnte Sag ommeldte Pigebarn, og ved den i den mod Appellindstævnte anlagte Justitssag den 30 August d. A. inden nærværende Ret afsagte Dom statueredes det, at det ikke kunde anses godtgjort, at han havde aflagt Mened i den første mod ham anlagte Alimentationssag, medens han for at have aflagt Mened i den sidste af de ommeldte Alimentationssager blev anset efter Strafielovens § 150, 1ste Stykke, jfr. § 145.

Appellantinden har nu efter meddelt Bevilling til fri Proces i Henhold til Oprejsningsbevilling af 2 September 1904 ved Stævning af 8de samme Maaned paaanket den først ommeldte Dom af 22de Januar 1902 her for Retten, hvor hun principalt har paastaet denne Dom forandret derhen, at det tilstedes hende at afgøre Sagen med sin Ed og Appellindstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, medens hun subsidiært har paastaet Sagen hjemvist paa Grund af manglende Forligsmægling. Den for Appellantinden beskikkede Sagfører, Overretssagfører Helweg-Larsen har derhos i begge Tilfælde paastaet sig tillagt Salær.

Som Hjemmel til at appellere den ommeldte Sag, uanset at Eden er aflagt, har Appellantinden henvist til, at Betydningen af den af Appellindstævnte aflagte Ed maa anses for svækket ved hans Tilstaaelse om, at han i den senere Sag har aflagt falsk Ed, samt til, at han under den heromhandlede Sag paa flere Punkter har fremsat urigtige Benægtelser, men da det ikke mod den af Appellindstævnte fremsatte Benægtelse under den ovennævnte Justitssag har kunnet statueres, at den her omhandlede Ed er falsk, maa det anses for en Følge af Bestemmelserne i Frdg. 5 November 1723 og 14 September 1792, at Adgangen til Appel af Politiretsdommen, naar Eden i og for sig lovlig er aflagt, er ophørt, og Sagen bliver derfor ex officio at afvise her fra Retten.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Helweg-Larsen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr., der ville være at udrede af det offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdag den 13 Februar.

Nr. 317.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Johan Theodor Jørgen Ekeroth (Def. Jensen)

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 og for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Oktober 1905: Tiltalte Johan Theodor Jørgen Ekeroth bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Olsen, 15 Kroner til hver. Straffens Fuldbyrkelse bør i Medfør af Bestemmelserne i midlertidig Straffelovs Kap. 3 udsættes, og bortfalder Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afgivelse, saafremt de ved nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes, og Tiltalte derhos, indtil de 5 Aar ere forløbne, forbliver Medlem af en Afholdsforening under Fængselshjælpens Tilsyn. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For sit i den indankede Dom fremstillede Forhold er Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens §§ 100 og 101, disse sammenholdte med § 37. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som bestyrkes ved det i øvrigt oplyste, er det endvidere godtgjort, at han den 15 December f. A., altsaa efter Dommens Afgivelse, under et Ophold i den af Cathrine Nielsen Mosgaard drevne Beværtning her i Staden har, i Forbitrelse over, at denne, i Anledning af et mellem Tiltalte og dennes tilstedeværende Kæreste opstaaet Skænderi og Slagsmaal, kaldte denne for en »Tøs« og forlangte, at hun skulde forlade Beværtningen, tilføjet bemeldte Mosgaard dels med knyttet Haand et Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom stærk Blodudtrædning i højre Øjes Bindehinde, Svulst og Ømhed omkring Øjet, samt betydelig Blodudtrædning under Huden, dels med sin med Morgensko beklædte Fod, et Spark paa hendes venstre Laar, hvorved fremkom stærk Blodudtrædning og stærk Ømhed paa Laarets hele Forside og over Knæet flere Rifter. Medens Læsionerne maa antages ikke at have efterladt blivende Følger, led Overfaldne, efter sin Forklaring, i de første 4 Dage af saa stærke Smerter i Benet, at hun ikke kunde gaa. For dette Forhold, som Højesteret ved kongeligt Reskript af 22 Januar d. A. er bemyndiget til at paa-kende i første Instans under nærværende Sag, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 jfr. § 37.

Straffen findes at kunne bestemmes under Et til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Johan Theodor Jørgen Ekeroth bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Bagger og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Johan Theodor Jørgen Ekeroth, der er født den 30 December 1887 og ikke funden straffet, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Sagens Omstændigheder er i Følge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste følgende:

Da Tiltalte og nogle Personer, med hvilke han var i Selskab, den 22de f. M. om Aftenen udviste støjende Adfærd paa Alexandravej, hvor de havde stillet sig op, blev de af Politibetjent Nr. 232, Jensen, og en anden Politibetjent opfordrede til at gaa deres Vej.

Selskabet efterkom ogsaa Opfordringen, men Tiltalte, der kom i Tanker om, at han skulde en anden Vej, vendte om, og da han nu blev staaende paa Vejen, opfordrede Politibetjent Jensen ham paany til at passere.

Tiltalte, der var noget paavirket af Spiritus, blev hidsig over denne Opfordring og udtalte, at han havde Lov til at staa, hvor han vilde. Da Politibetjent Jensen gentog sin Opfordring, truede Tiltalte, idet han slentrede hen ad Vejen, Jensen med Prygl og udskældte ham for Æsel, og pludselig vendte Tiltalte sig om og tildelte med knyttet højre Haand Jensen et Slag paa Munden, hvilket medførte, at Jensens Hjelm faldt af, og at Jensen selv faldt over Ende.

Slaget havde endvidere til Følge, at Jensens Fortænder og Læbe kom til at bløde, og at hans Læber hovnede op.

Disse Læsioner fortog sig i Løbet af et Par Dage.

I Henhold til det anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage . . . . .

Straffens Fuldbyrkelse findes i Medfør af Bestemmelsen i midlertidig Straffelovs Kap. 3 at burde udsættes under de der anførte Betingelser samt endvidere paa Betingelse af, at Tiltalte i et Tidsrum af 5 Aar fra nærværende Doms Afsigelse forbliver Medlem af en Afholdsforening under Fængselshjælpens Tilsyn, og bortfalder Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de foranførte Betingelser overholdes.

Nr. 352. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Eduard Julius Kristian Andersen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 December 1905: Arrestanten Eduard Julius Kristian Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. Saa bør Arrestanten og i 5 Aar fra sin Løsladelse at regne tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der ikke er forelagt Højesteret tilstrækkelige Oplysninger til Bedømmelse af, hvorvidt der er Føje til at gøre Anvendelse af den i midlertidig Straffelovs § 8, 3dje Stykke, indeholdte Bestemmelse, findes det i Henhold hertil i den indankede Dom givne Paalæg at maatte bortfalde.

Med denne Forandring vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om, at Tiltalte Eduard Julius Kristian Andersen i 5 Aar fra sin Løsladelse at regne bør tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Eduard Julius Kristian Andersen, som tiltales for Tyveri, er født den 14 Juli 1883 og blandt andet anset ved Hørsholm Birks Ekstrarets Dom af 20 August 1902 efter Straffelovens § 238, sammenholdt med § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og senest ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 30 Januar 1904 efter Straffelovens § 228, eller i Medfør af § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Han Herreders Politirets Dom af 20 Maj 1905 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det i øvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende:

Arrestanten har Natten mellem den 8de og 9de f. M. mellem Kl. 12 og 1 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til nogle Lokaler i en i Kælderetagen i Ejendommen Elmegade Nr. 26 værende Skræderforretning ved fra Naboejendommens Gaard, hvortil Adgangen var uhindret, at stige over et 3 Alen højt Plankeværk til Gaarden til førstnævnte Ejendom og ved derefter at stige gennem et Vindue, som han aabnede med Vold.

I de nævnte Lokaler stjal Arrestanten derpaa nogle tilsammen til 137 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, som beroede frit fremme.

I Henhold til det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder — — —

Det findes derhos i Medfør af midlertidig Straffelovs § 8, 3dje Stykke, at burde paalægges Arrestanten i 5 Aar, fra hans Løsladelse at regne, at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Nr. 323. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Carl Oscar Severin Nelander (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 November 1905: Arrestanten Carl Oscar Severin Nelander bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Hartmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger kan det ikke anses aldeles tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Tyveri af det i den indankede Dom ommeldte Pengebeløb af 4 Kroner.

Tiltalte vil derfor være at frifinde og Aktionens Omkostninger at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Carl Oscar Severin Nelander bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Høje-

steretssagfører Dietrichson og Advokat Nellemann
40 Kroner til hver, udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Oscar Severin Nelander, der tiltales for Tyveri, er født den 7 Maj 1885 og anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 6 Oktober 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 December 1903 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., dels endelig i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 26 April 1904 efter Straffelovens § 253, sammenholdt med § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 1 Oktober 1904 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Fabriksarbejderske Olga Sofie Jørgine Jørgensen, der har sigtet Arrestanten for Tyveri af 4 Kr. fra hende, har edelig forklaret følgende:

Den 15 August d. A. om Eftermiddagen traf Vidnet i Kongens Have en Bekendt af sig Carl Johan Nielsen, der sad paa en Bænk i Selskab med Arrestanten og en Person ved Navn Henry Walther Alex Franck.

Vidnet kom nu i Samtale med disse Personer og satte sig paa Bænken hos dem.

I Samtalens Løb kom Vidnet til at fortælle, at hun samme Dag havde hentet sin Arbejdsfortjeneste 4½ Kr. Hun spurgte derefter Carl Nielsen, om han om Aftenen kom i »Phønix«, og da Nielsen nu rettede det Spørgsmaal til hende, om hun ikke havde to Billetter til »Phønix«, som hun kunde give ham, svarede hun, at hun kun havde en Billet og tog i det samme sin Portemonnæ, der laa i en Citytaske, som hun havde med sig, op af denne og viste Nielsen Billetten, som hun havde liggende i Portemonnæen.

Hun lukkede straks efter Portemonnæen og lagde den i Tasken, som hun ligeledes lukkede, og hun bemærkede ved denne Lejlighed, at Portemonnæens Pengeindhold, 4 Kr. 9 Øre, derimellem 2 Tokronestykker, beroede i samme.

Straks efter sagde Arrestanten: »Lad os se, om det er rigtigt, at Du har hentet dine Penge,« og tog i det samme Citytasken ud af hendes Haand, og da hun nu forlangte Tasken tilbage, rejste Arrestanten sig fra Bænken og løb, forfulgt af Vidnet, 3 à 4 Gange rundt om Bænken. Herunder tog Arrestanten Portemonnæen ud af Tasken, som han derpaa leverede tilbage, men da hun forlangte ogsaa at faa Portemonnæen tilbage, løb Arrestanten paany fra hende nogle Gange rundt om Bænken med Portemonnæen i Haanden, hvorpaa han standsede og over Bænken rakte hende Portemonnæen med de Ord: »Her har De Deres Pung; det er meget rigtigt, at De har Penge.«

Vidnet gik derefter om paa den anden Side af Bænken og lagde

der Portemonnæen i sin Taske, men medens hun derpaa stod og talte med Carl Nielsen, fik Arrestanten pludselig travlt med at komme af Sted, og han, Nielsen og Franck forlod saa Haven, medens Vidnet gik hen til nogle Personer, hun tidligere havde truffet derinde. Da hun paa deres Spørgsmaal om, hvad der havde været i Vejen mellem hende og Arrestanten, fortalte, hvad der var passeret, raadede disse Personer hende til at se efter, om hun havde sine Penge, og da hun nu tog sin Portemonnæ frem, viste det sig, at der kun var 9 Øre tilbage i den.

Efter at hun derpaa havde forvisset sig om, at hun ikke havde tabt Pengene henne ved Bænken, anmeldte hun Sagen til Politiet, og ganske kort efter blev Arrestanten og hans to Ledsagere antrufne i Automatkafeen paa Amagertorv i Færd med at spise Bøf og drikke Øl, som Arrestanten havde betalt med 1 Kr. 95 Øre.

Arrestanten, der ved Anholdelsen blev funden i Besiddelse af 1 Kr. 66 Øre, har bestemt nægtet at have stjaalet Pengene fra Olga Jørgensen.

Han har forklaret, at han, da han den her omhandlede Dag gik hjemme fra, var i Besiddelse af 3 Kr. 61 Øre, som han i det væsentlige havde tjent ved Handel med Laanesedler, og at han, der fra Kongens Have var gaaet lige hen i Automatkafeen paa Amagertorv, ikke andet Steds end i denne Kafe havde givet Penge ud.

Om det i Kongens Have passerede har Arrestanten forklaret følgende:

Medens Olga Jørgensen sad paa Bænken, faldt hendes Taske, som hun havde stillet fra sig paa Bænken, ned paa Jorden.

Arrestanten gik nu om bag Bænken og tog Tasken op, og da han mærkede, at der i Tasken var en Flaske, udtalte han, idet han gik rundt om Bænken fulgt af Olga, der forlangte sin Taske, drillende, at det maaske var en Brændevinsflaske, og aabnede derpaa Tasken og udtog Portemonnæen, der laa ovenpaa Flasken, for at se, hvad der var i Flasken.

Arrestanten satte derpaa Tasken fra sig og leverede Olga, der stod bag Bænken, paa hendes fornyede Forlangende Portemonnæen tilbage uden at have aabnet den, hvorpaa Olga slog med Pungen paa Bænkens Ryg, saa at man kunde høre, at der var Penge i den.

Carl Nielsen gik nu om bag Bænken til Olga, som af Portemonnæen fremtog den tidligere omtalte Phønixbillet, og som derpaa med den aabne Portemonnæ i Haanden løb og lavede Kommers med Nielsen.

Arrestanten har nægtet, at han er fremkommet med de af Olga Jørgensen omfoklarede Udtalelser.

Fornævnte Carl Nielsen, der ligesom ovennævnte Henry Franck under Sagen har siddet arresteret som mistænkt for Meddelagtighed i det Arrestanten paasigtede Tyveri, og som ligesom denne sidst nævnte tidligere er dømt for Ejendomsindgreb, har forklaret, at han, der ved den her omhandlede Lejlighed var noget forsviret, ikke er i Stand til nøje at huske Enkelthederne af det passerede, men at han dog erindrer, at Olgas Taske, da Arrestanten satte sig i Besiddelse af den, var falden til Jorden, at han ikke har set, at Arrestanten har haft Olgas Portemonnæ aaben, og at han bestemt erindrer, at Olga først, efter at hun

havde faaet Portemonnæen tilbage fra Arrestanten, af Portemonnæen fremtog den foran omtalte Phønixbillet. At han ved denne Lejlighed har holdt Kommers med Olga, har han ikke kunnet erindre, men har han ikke turdet benægte, at dette kan have været Tilfældet. Han har yderligere forklaret, at de alle tre gik lige fra Kongens Have til Automatkafeen.

Henry Franck har forklaret, at Arrestanten, da de den paagældende Dag gik ud, fortalte, at han havde 3 Kr. 61 Øre eller 51 Øre hos sig, og at Arrestanten ikke derefter har givet andre Penge ud end dem, han betalte i Automatkafeen, hvortil de gik lige fra Kongens Have.

Franck har endvidere forklaret, at Arrestanten, saa vidt han tror, tog Olgas Taske op fra Jorden, og at han ikke har set, at Arrestanten, medens han havde Olgas Portemonnæ i Haanden, havde Portemonnæen aaben, at han med Bestemthed mindes, at Olga først, efter at hun af Arrestanten havde faaet Portemonnæen tilbage, af denne fremtog Phønixbilletten, samt at hun, medens hun uden at omtale, at hun savnede Penge, ved denne Lejlighed havde Portemonnæen aaben, holdt Kommers med Carl Nielsen, der blandt andet havde hende om Livet.

Endelig har Franck forklaret, at han ikke har hørt Arrestanten fremsætte de af Olga Jørgensen omforklarede Udtalelser.

Nielsen og Franck har endelig — efter først overensstemmende med Arrestanten at have forklaret, at Olga efter at have faaet sin Pung tilbage fra Arrestanten slog med den paa Bænkens Ryg, saa at man kunde høre, at der var Penge i den, og at hun derefter havde Phønixbilletten fremme — paa nærmere Eksamination ændret denne Forklaring derhen, at Talen om Phønixbilletterne faldt, før hun slog med Pungen paa Bænkens Ryg, hvortil Franck har føjet, at der ikke derefter var Kommers mellem hende og Nielsen.

Olga Jørgensen har erkendt, at hun vel havde noget Kommers med Carl Nielsen, der herunder havde hende paa Skødet og havde sin Arm om Livet paa hende, men hun har bestemt fastholdt, at dette fandt Sted, forinden hun havde sin Phønixbillet fremme, og forinden Arrestanten havde fat i hendes Portemonnæ, og hun har ligeledes bestemt fastholdt, at ingen anden end Arrestanten kan have stjaalet hendes Penge.

Arrestanten har ikke været i Stand til at godtgøre, at han har været i lovlig Besiddelse af de Penge, som han ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af, eller af dem, som han havde udgivet i Automatkafeen, eller endog blot til at give en sandsynlig Forklaring om sin Adkomst til Pengene, og da derhos hans Fortid kendetegner ham som en tyvagtig og upaalidelig Person, og han ogsaa her under Sagen paa et enkelt Punkt er overbevist om at have afgivet løgnagtig Forklaring, maa det ved Vidnets beedigede Forklaring — hvortil maa føjes, at det maa anses godtgjort, at Vidnet den paagældende Dag havde faaet udbetalt 4 Kr. 50 Øre i Arbejdsfortjeneste — i Forbindelse med, at Arrestanten har erkendt at have haft Vidnets Pung i sin Haand en Tid, og at det oplyste ikke giver nogen Grund til at antage, at Pengene kan være tabte under Vidnets Samvær med Arrestanten og hans Kammerater, antages godtgjort, at Arrestanten har be-

gaaet eller i hvert Fald er Medgerningsmand til det ham paasigtede Tyveri.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, for 3dje Gang begaaet Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdag den 14 Februar.

Nr. 11. Aktieselskabet **Kolding Folkebank** (Møller)

contra

Gaardejer **P. Sørensen** (Shaw efter Ordre), Proprietær **J. Madsen**, ogsaa kaldet **J. Madsen Jepsen** (Shaw), og Redaktør **Bertel Jensen** (Ingen),

betræffende et Kautionspørgsmaal.

Vejle Købstads Gæsterets Dom af 4 September 1902: De Indstævnte, Proprietær Jeppe Madsen Jepsen af Vinding, Redaktør Bertel Jensen af Aarhus og Gaardejer P. Sørensen af Gauerlund bør En for Alle og Alle for En til Citanterne, Aktieselskabet Kolding Folkebank, betale 20,649 Kr. 87 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra den 10 Marts 1902 til den 19 April s. A. og 7 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag, til Betaling sker, alt mod at erholde Transport paa Citanternes ved den saaledes stedfindende Betaling indfrie de Fordring med den til samme knyttede Sikkerhed. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1903: Citanterne, Proprietær J. Madsen Jepsen, Gaardejer og Redaktør Bertel Jensen og Gaardejer P. Sørensen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Aktieselskabet Kolding Folkebank, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Efter Højesteretsstævningens Forkyndelse er Indstævnte Gaardejer P. Sørensen afgaaet ved Døden.

Mellem Sagens Parter er der Enighed om, at det i den indankede Dom omhandlede Gælds brev trods Ordlyden ikke havde en allerede stiftet Gæld for Øje, hvorimod det sigtede til et Gældsforhold, som først ved Hjælp deraf skulde stiftes, men om hvis nærmere Beskaffenhed der i øvrigt ikke var truffet nogen Aftale mellem Appellanten, Aktieselskabet Kolding Folkebank, og Kautionisterne. Ligesom nu herefter Kautionisternes For-

pligtelse ikke kunde være afhængig af, at hele Gælden stiftedes paa een Gang eller i den nærmeste Fremtid, saaledes indeholder Gælds brevet ej heller noget, der kan føre til, at Kautionsisternes oprindelige Ansvar skulde være ophørt eller formindsket derved, at Hoveddebitors Gæld til Appellanten paa Grund af de i Dommen ommeldte Ind- og Udbetalinger i Tidens Løb har havt en vekslende Størrelse. Bestemmelsen om, at der af Gælden skulde betales den Rente og Provision, som Banken maatte beregne af »Laan i Kasse-Kredit«, taler tvertimod for, at det ved Udstedelsen af Gælds brevet har været forudsat, at den Kredit, for hvilken det skulde danne Grundlag, vilde faa en bevægelig Karakter.

Som Følge heraf maa de Indstævnte anses pligtige in solidum at betale det under Sagen indtalte, af Hoveddebitor endnu skyldige Beløb med Renter, hvis Størrelse efter Gældsforholdets Beskaffenhed og det i øvrigt foreliggende maa blive at bestemme som af Appellanten paastaaet. Overensstemmende med Appellantens Paastand i Forbindelse med Sagens processuelle Stilling for Højesteret vil derfor Gæsteretsdommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ville være at ophæve. Det Indstævnte P. Sørensens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det offentlige.

Thi kendes for Ret:

Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte, Proprietær J. Madsen, ogsaa kaldet J. Madsen Jepsen, Redaktør Bertel Jensen og Gaardejer P. Sørensen eller nu hans Dødsbo, 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw 120 Kroner, som udredes af det offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag have de Indstævnte, Aktieselskabet »Kolding Folkebank« i Kolding, i første Instans ved en Gæsteret søgt Citanterne, Proprietær J. Madsen Jepsen af Vinding, Gaardejer og Redaktør Bertel Jensen, før af Assendrup, nu i Aarhus, og Gaardejer P. Sørensen af Gauerslund, til Betaling in solidum af 20649 Kr. 87 Øre, som Citanterne i Egenskab af Selvskyldnerkautionsister for Fuldmægtig Chr. Christiansen i Vejle i Henhold til Skyld- og Selvskyldnerkautionsbevis af December 1888 skulde være de Indstævnte skyldige, tilligemed Renter af Beløbet 6 pCt. p. a. fra den 10 Marts 1902, indtil Gæsteretsstævningens Dato, den 19 April 1902, og 7 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Da de Indstævntes Paastand ved Gæsteretsdommen er tagen til Følge, dog saaledes, at Citanternes Betalingspligt

overensstemmende med en af dem nedlagt subsidier Paastand er gjort afhængig af, at de erholde Transport paa de Indstævntes ved den saaledes stedfindende Betaling indfrieede Fordring med den til samme knyttede Sikkerhed, have Citanterne nu indbragt Sagen her for Retten, hvor de ligesom i første Instans have paastaaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale. De Indstævnte have procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse, hvorhos der saa vel af Citanterne som af de Indstævnte er nedlagt forskellige subsidier Paastande.

De Indstævnte have under Sagen fremlagt det ommeldte Dokument, der er dateret »Vejle (ultimo December 3: fra 25 til 31 December) 1888« og underskrevet af Chr. Christiansen, der, efter hvad der er in confesso, har konciperet Dokumentet, som Hoveddebitor samt af Citanterne og 9 andre Mænd, af hvilke kun tre vare boende i Vejle, som Selvskyldnerkautionister, alt uden Medunderskrift af Vitterlighedsvidner, og derefter af Christiansen er overleveret de Indstævnte. I dette Dokument hedder det:

»Underskrevne Fuldmægtig Chr. Christiansen af Vejle tilstaar herved at være skyldig til Kolding Folkebank, Kolding, den Kapital 25000 Kr. . . . . Dette Beløb tilligemed den Rente og Provision, som Banken maatte beregne af Laan i Kasse-Kredit, forpligter jeg mig til at betale paa Bankens Kontor efter 2 Maaneders Varsel fra Bankens eller min Side.

Til Sikkerhed for Betaling af ovennævnte Beløb tillige med Renter, Provision og skadesløse Omkostninger indestaar og underskrive vi som solidarisk forbundne Selvskyldnerkautionister, og er denne Kautionsforpligtelse uopsigelig fra vor Side.«

Foruden en Passus, hvorefter saavel Debitor som Selvskyldnerkautionisterne i Søgmaalstilfælde ere underkastede den ved Forordning af 25 Januar 1828 hjemlede hurtige Retsforfølgning, indeholder Dokumentet dernæst en Bestemmelse om, at Kautionsisterne, saafremt de paa Grund af Misligholdelse fra Christiansens Side af hans Forpligtelser overfor Banken maatte komme til at indløse deres Kautionsforpligtelse, af det samlede Beløb 25000 Kr. hver især skulde tilsvare en nærmere bestemt Andel, fra 300 Kr. til 5000 Kr., deraf Citanten Jepsen — der i Dokumentet er betegnet som »J. Madsen« — 3000 Kr., Citanten Jensen 1000 Kr. og Citanten Sørensen 400 Kr., hvorhos det sluttelig i Dokumentet hedder: »men denne Fordeling er selvfølgelig Banken uvedkommende.«

Som det fremgaar af Sagens Oplysninger, derunder en under Sagen fremlagt Udskrift af Christiansens Konto i de Indstævntes Bøger, modtog Christiansen derefter under 14 Januar 1889 i Banken et Laan af 18000 Kr., hvorhos han henholdsvis under 17 Oktober 1892, 7 Marts 1894 og 22 Juli 1895 endvidere har modtaget 6000 Kr., 7000 Kr. og 8000 Kr., medens han paa sin Side i Aarenes Løb har gjort en Række Indbetalinger i Banken, idet han, foruden Tid efter anden at indbetale mindre Beløb, der i Reglen ikke oversteg 1000 Kr. og kun et Par Gange udgjorde 2000 Kr., navnlig under 17 April 1891 indbetalte 6000 Kr. og under 1 Juni 1894 10000 Kr. Af det til enhver Tid skyldige Beløb, hvis Størrelse i Følge den fremlagte Udskrift har varieret imellem 12000 Kr. den 11 Februar 1892 og 25971 Kr. 13 Øre den 1 Januar 1897, beregnedes der 6 pCt.

aarlig Rente, der halvaarligt debiteredes Kontoen. Det er derhos in confesso, at Christiansens Restskyld til de Indstævnte nu, foruden videre paaløbne og paaløbende Renter, udgør det paastævnte Beløb 20649 Kr. 87 Øre, hvilken Gæld er ham opsagt til Udbetaling den 9 Marts 1902, hvorefter Christiansens Bo i Henhold til en af de Indstævnte den 17 Marts s. A. fremsat Begæring er taget under Konkursbehandling.

Citanterne have til Støtte for deres Frifindelsespaastand navnlig gjort gældende, at det Skyldforhold, der tilsigtedes stiftet ved det fremlagte Dokument, nemlig et almindeligt fast Laan paa 25000 Kr., aldrig er kommet til Eksistens, men at der i Stedet for samme uden Citanternes Vidende og Villie er bleven stiftet et Forhold mellem Christiansen og Banken af en helt anden Beskaffenhed, nemlig en Kassekredit, for hvilken Citanterne ikke have paataget eller villet paatage sig nogen Kautionsforpligtelse. De have derhos hævdet, at de under alle Omstændigheder kun vilde kunne være ansvarlige for det oprindelig ydede Laan af 18000 Kr., men ikke for de senere uden deres Vidende og Villie ydede Forstrækninger, og at derhos i alt Fald alle af Christiansen i Banken gjorde Indbetalinger ud over Renterne af det oprindelige Laan i Forhold til Citanterne maa betragtes som Afdrag paa dette, hvorefter der af Christiansen er afbetalt mere, end Citanterne under nogen Omstændigheder hæftede for. Citanterne have endvidere uimodsagt anbragt, at der ingensinde er sket nogen Henvendelse eller Underretning til dem fra de Indstævntes Side, og at de øvrige 9 Kautionister nu alle enten ere døde eller blevene insolvente, saa at Citanternes eventuelle Regreskrav mod deres Medkautionister ere gaaede tabte ved de Indstævntes Forsømmelse. I øvrigt er det oplyst, at Citanteren Jensen i Oktober Maaned 1901 forgæves har forsøgt ved en Notarialbeskikkelse overfor Christiansen at komme til Kundskab om, hvorvidt det paagældende Dokument af ham var deponeret som Sikkerhed for Laan, og i bekræftende Fald hvor — hvilken Henvendelse kun førte til, at Christiansen hos Jensen deponerede et Beløb af 1000 Kr., til hvilket Beløb Jensen efter, hvad der maa formodes, den Gang antog, at hans Kautionsforpligtelse ogsaa overfor Banken havde været begrænset — samt at Jensen den 9 November s. A. i »Berlingske Tidende« lod indrykke en offentlig Bekendtgørelse om, at han opsagde sine Forpligtelser som Kautionist for Christiansen til Ophør til 1 December s. A.

Det er af de Indstævnte erkendt, ligesom det ogsaa fremgaar af det i øvrigt foreliggende, at den Christiansen ydede Forstrækning ikke har bestaaet i et fast Laan, men i en Kredit i løbende Regning, saakaldet Kassekredit, af indtil 25000 Kr. Efter Indholdet af det af Citanterne underskrevne Dokument, maa det imidlertid have Formodningen for sig, at Citanterne kun have kaveret for Betalingen af en Skyld af en bestemt Størrelse, idet noget andet navnlig ikke, som af de Indstævnte gjort gældende, kan anses at følge af Bestemmelsen om, at der af Skylden skal betales »den Rente og Provision, som Banken maatte beregne af Laan i Kassekredit«, hvorved kan være udtrykt, at der af Gælden skal betales samme Rente og Provision som af en Kassekredit. De Indstævnte have i øvrigt ej heller godtgjort, at Citanterne ere indgaaede paa Kaution for en Christiansen af Banken

ydet Kassekredit, hvilken til Dels maa siges at medføre andre og mere byrdefulde Forpligtelser for Kautionisterne end et almindeligt Laan, navnlig i Henseende til Ansvar ogsaa for senere ydede Forstrækninger og med Hensyn til Virkningen af Afdrags Betaling. Ligesom Citanterne herefter i alt Fald ikke vilde kunne anses ansvarlige for Betaling af mere end de af Christiansen oprindelig laante 18000 Kr. og saaledes ikke for de i Aarene 1892, 1894 og 1895 ydede Forstrækninger af henholdsvis 6000 Kr., 7000 Kr. og 8000 Kr., saaledes maatte ogsaa de i Aaret 1891 stedfundne Indbetalinger i Banken fra Christiansens Side, hvorved Gælden nedbragtes til 12000 Kr., under alle Omstændigheder komme Citanterne til Gode.

Citanterne kunne imidlertid ej heller anses ansvarlige for Betalingen af nævnte Beløb, 12000 Kr., idet det Christiansen under 14de Januar 1889 af de Indstævnte ydede Laan, selv om Citanterne efter Omstændighederne fra først af maatte have været at anse som Kautionister for dette Beløbs Betaling, ved at medtages i Regnskabet over de Indstævntes og Christiansens — fra den sidstnævnte indrømmede Citanterne uvedkommende Kassekredit hidrørende — Mellemværende er gaaet saaledes over i dette, at det ikke vil kunne udskilles derfra, hvoraf maa følge, at de af Christiansen til de Indstævnte præsterede Indbetalinger i ethvert Fald forlods bør komme Citanterne til Gode, og da disse Indbetalinger overstige det Christiansen i Aaret 1889 ydede Laan af 18000 Kr. med paaløbne Renter, ville Citanterne allerede som Følge heraf være at frifinde for de Indstævntes Tiltale, uden at det bliver fornødent nærmere at undersøge, hvad de i øvrigt i saa Henseende have anført.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 353.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jesper Andersen (Def. Winther),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt og Betleri.

Baag Herreds Ekstrarets Dom af 12 September 1905: Arrestanten Jesper Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og derhos udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, Kr. 15, og til Defensor, Sagfører Jansen, Kr. 12. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 December 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Nissen, betaler Arrestanten Jesper Andersen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jesper Andersen til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er indanket hertil fra Baag Herreds Ekstraret, er Arrestanten Jesper Andersen tiltalt for Forsøg paa Voldtægt og for Betleri.

Arrestanten er født den 11 Oktober 1859 og anset ved nærværende Overrets Dom af 20 August 1886 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 14 Maj 1888 efter Straffelovens § 100 og efter Forordningen 5 Maj 1847 § 8, jfr. Politireglement for de jydske-fynske Baner af 30 September 1870 § 64, med lige Straf, ved samme Rets Dom af 27 Oktober 1891 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Odense Købstads Politirets Dom af 18 Februar 1892 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Fængsel i 3 Dage, ved Odense Herreds Ekstrarets Dom af 7 September 1893 efter Straffelovens § 228, jfr. § 47, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Baag Herreds Ekstrarets Dom af 24 April 1894 efter Straffelovens § 202 med lige Straf og senest ved nærværende Overrets Dom af 1 August 1899 efter Straffelovens § 297 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

En mod Arrestanten for Forsøg paa Voldtægt eller for Uterlighed med et 10 Aar gammelt Pigebarn i Aaret 1888 rejst Tiltale endte med, at Arrestanten ved Højesterets Dom af 26 April 1889 frifandt, idet der ikke over for Arrestantens Benægtelse ansaas at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for Sigtelsens Rigtighed.

Angaaende de mod Arrestanten under nærværende Sag rejste Sigtelser er følgende oplyst:

Af ugift Marie Sophie Christiansen er afgivet nedenstaaende edelige Forklaring:

Den 28 Juli d. A. om Eftermiddagen Klokkeren ca. 1 $\frac{1}{2}$ indfandt Arrestanten sig i Hans Christensens Gaard paa Ladegaard Mark, hvor hun havde Tjeneste som Husholderske. Der var den Gang ikke andre til Stede paa Gaarden end hun og Gaardejerens 18-aarige Søn, Jørgen

Peder Christensen, der laa til Sengs paa Grund af Sygdom. Arrestanten, der traf hende uden for Gaarden — hun var herude for at hente Foder til Køerne — spurgte hende, om de havde Kreaturer at sælge, hvortil hun svarede Nej, idet hun samtidig omtalte, at hun var alene hjemme.

Arrestanten fulgte imidlertid efter hende ind i Gaarden og videre ind i Stalden, hvor han bød 40 Kroner for en der staaende Kalv, til hvilket Bud hun svarede, at Kalven ikke var til Salg. Arrestanten bad derefter om at faa noget at drikke, og hun lod ham da gaa med ind i Bryggeret, hvor hun gav ham en Drik Vand, medens hun, da han derpaa bad hende om et Stykke Mad, afslog hans Anmodning, idet hun sagde til ham, at hendes Husbond havde forbudt hende at bespise fremmede.

Hertil udtalte Arrestanten, at hun nok maatte faa sin Betaling for det. Hun svarede ham, at hun ikke gav noget og ingen Betaling vilde have, og straks derpaa greb Arrestanten fat paa hende, kastede hende om mod Loftstrappen i Bryggeret, lagde sig oven paa hende og holdt hende fast om Armene, idet han sagde til hende: »Giv mig saa et Kys.« Da hun sagde, at hun ikke vilde, spurgte han om Grunden og tilføjede, at hun havde godt af et »Rap«.

Hun gjorde, hvad hun kunde for at komme bort fra ham, og det lykkedes hende ogsaa at gøre sig fri, hvorefter hun løb ud paa Gaardspladsen, der ligger omgivet af Gaardens 4 sammenbyggede Længer. Her greb Arrestanten, der stadig havde holdt fast i hendes Skørt, hende om Livet med sin højre Arm og kastede hende, der gjorde Modstand, omkuld paa Stenbroen i Gaarden, hvilket gjorde meget ondt i hendes Ryg. Arrestanten, der, da han kom ud i Gaarden, havde knappet sine Benklæder op, løftede hendes Skørter, saaledes at hendes Underkrop — hun var ikke iført Benklæder — blev blottet, og lagde sig oven paa hende, og hun mærkede, at hans Lem berørte hendes Laar.

Da hun nu kaldte paa sin Husbonds ovennævnte Søn, idet hun raabte: »Kom og hjælp mig, Jørgen Peder,« rejste Arrestanten sig hurtigt op og forlod Gaarden. Jørgen Peder Christensen kom paa hendes Raab om Hjælp ud i Gaarden upaaklædt og gik ud gennem Porten, og, efter hvad han fortalte hende, saa han da en Mandsperson staa paa Landevejen lige for Indkørslen til Gaarden og se sig om til alle Sider. Da Arrestanten havde forladt Gaarden, tog hun et Koteskaft for at have det til at slaa fra sig med, hvis han skulde komme igen, og hun begav sig derefter over til Naboersken, Husmand Chr. Larsens Enke, Maren Rasmusdatter, hvem hun fortalte det passerede. Senere paa Dagen omtalte hun dette for Vejmand Peder Jørgensen af Skydebjerg Mark, og om Aftenen, da hendes Husbonds ældste Søn Hans Marius Christensen kom hjem, fortalte hun ogsaa ham, hvad der var foregaaet.

Af foran nævnte Husmand Chr. Larsens Enke er det edeligt forklaret, at Marie Sophie Christiansen kom løbende over til hende med et Koteskaft i Haanden og fortalte hende, at en fremmed Mandsperson, der var kommen ind i hendes Husbonds Gaard for at købe Kreaturer, havde taget fat paa hende inde i Huset — efter Enken Larsens Forklaring omtalte Marie Sophie Christiansen dette som væ-

rende sket i Stalden — og var fulgt med hende ud i Gaarden, hvor han havde kastet hende omkuld, løftet hendes Skørter op og lagt sig oven paa hende med opknappede Benklæder, men at han var staaet op og var gaaet sin Vej, da hun raabte paa Husbondens syge Søn.

Oven nævnte Vejmand Peder Jørgensen har edelig forklaret, at han den omtalte Dag om Eftermiddagen Klokken ca. 5¹/₂ kom ind i Hans Christensens Gaard, og at Husholdersken, der øjensynlig var i en altereret Sindsstemning, da straks fortalte ham, at en hende ubekendt Mandsperson, der var kommen ind i Gaarden for at købe Kreaturer, havde forsøgt Voldtægt mod hende, og at hun bl. a. omtalte, at Personen, efter at hun paa hans Begæring havde givet ham noget at drikke, men derimod havde afslaaet hans Anmodning om at give ham et Stykke Mad, havde kastet hende omkuld i Bryggerset samt knappet sine Benklæder op. Hvad der videre var passeret, omtalte hun efter Vidnets Forklaring ikke for dette, men hun beskrev Personens Udseende, og da Vidnet kort efter gik ad Landsbyen Bred til, saa han Arrestanten, hvis Udseende svarede til den givne Beskrivelse, staa bag Landevejsgroften ved en Busk ca. 300 Alen fra Gaarden.

Af oven nævnte Hans Marius Christensen er det ligeledes under Ed forklaret, at da han den paagældende Dags Aften kom til sit Hjem Kl. ca. 8, henvendte Husholdersken sig til ham og meddelte ham i en meget ivrig Tone, at en fremmed Mandsperson havde været inde paa Gaarden, havde holdt hende, saa at hun ikke kunde komme fra ham, og havde slaaet hende ned ude paa Gaardspladsen, og at hun maatte raabe om Hjælp, hvorhos hun meget ivrigt tilføjede, at hun ikke mere vilde være alene hjemme. Da hendes Sind var kommen lidt til Ro, gav hun Vidnet, efter hvad dette videre har forklaret, en sammenhængende Fremstilling af, hvad der var passeret, en Fremstilling, der var overensstemmende med, hvad hun har forklaret i Retten; dog omtalte hun ikke, at Personen havde bedt om Mad.

Oven omtalte Jørgen Peder Christensen, hvem Marie Sophie Christiansen efter sin Forklaring kaldte til Hjælp, er afgaaet ved Døden, medens den kriminelle Undersøgelse stod paa, og er ikke blevet afhørt til Oplysning i Sagen. Under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumptionsforhør er det af oven nævnte Hans Marius Christensen edeligt forklaret, at Jørgen Peder — der vel maa antages paa den Tid, hvorom der er Spørgsmaal, at have ligget alvorlig syg og at have været en Del sløvet, men hvis Tilstand efter det foreliggende dog ikke kan antages at have været anderledes, end at han kan være staaet op og ilet ud for at hjælpe Husholdersken paa hendes Raab — paa et til ham muligt allerede Dagen efter, at Overfaldet skal være sket, stillet Spørgsmaal, om det var sandt, at han havde været oppe at se efter Arrestanten, svarede bekræftende, og det er dernæst under samme Forhør af Jørgen Peders yngre Broder, Drengen Christian Vilhelm Christensen, der er mellem 11 og 12 Aar gammel, forklaret, at han Morgenen efter, at Overfaldet paa Husholdersken skulde være sket, havde spurgt Jørgen Peder, om han havde set den Person, der overfaldt hende, og at Jørgen Peder da havde svaret, at da han hørte Husholdersken skrig og raabe paa ham ved Navn, stod han op og gik i sin bare Skjorte uden for Gaarden og kunde herfra se Personen,

der forekom ham at have et meget lurvet Udseende, staa henne ved Landevejen.

Arrestanten har under de optagne Forhør vedblivende benægtet Rigtigheden af de mod ham rejste Sigtelser for at have forsøgt Voldtægt mod og at have betlet af Marie Sophie Christiansen. Hans Forklaring gaar ud paa følgende:

Den omhandlede Dag noget efter Middag kom han ind i Hans Christensens Gaard for at købe Kreaturer. Marie Sophie Christiansen, der stod i Bryggerset, viste ham paa hans Spørgsmaal, om der var Kreaturer til Salg, en Kalv, der stod i Stalden, hvilken Kalv hun formentede var til Salg for 40 Kr., men da han fandt Prisen for høj, forlod han Stalden og gik bort fra Gaarden uden at have øvet nogen Vold mod Husholdersken og uden at have gjort Tilnærmelser overfor hende eller hørt hende raabe om Hjælp.

Han havde, medens han var inde paa Gaarden, hvor han kun opholdt sig en halv Snes Minutter, paa sin Anmodning af Husholdersken faaet en Drik Vand, men havde ikke bedt hende om Mad. Fra Gaarden gik Arrestanten ud til Landevejen, hvor han traf sammen med Slagter Lauritz Larsen af Aarup, der havde været i Følge med ham, og som havde ventet paa Arrestanten ved Landevejen, medens Arrestanten var inde i Hans Christensens Gaard.

Nævnte Slagter Lauritz Larsen har afgivet følgende Forklaring:

Da Arrestanten begav sig til Hans Christensens Gaard for, som han sagde, at forhøre, om de havde noget at sælge, lagde Vidnet sig i en Høstak tæt ved den Vej, der fører op til Gaarden, og som efter de foreliggende Oplysninger har en Længde af 177 Alen. Da Arrestanten kom tilbage — vist nok en halv Snes Minutter senere, uden at Vidnet dog med Sikkerhed har kunnet udtale sig om, hvor længe Arrestanten var borte — vækkede han Vidnet, der halvsov, og sagde til ham: »Lad os gaa derhen«. Vidnet, der ikke forstod, hvad Arrestanten mente med sin Ytring, udtalte da, at det vel ikke havde nogen Hast, men Arrestanten sagde atter: »Jo, lad os gaa«, hvorefter han saa sig tilbage.

De fulgtes derpaa ad, og efter at de havde gaaet en 20—30 Alen i Retning af Landsbyen Bred, gik Arrestanten ind i en Havremark, hvor han tog sin Frakke af og lagde sig op imod et Hegn, saaledes at ingen kunde se ham paa Vejen. Larsen forlod efter nogle Minutters Forløb Arrestanten, hvem han da antog var falden i Søvn.

Rigtigheden af denne Larsens Forklaring har Arrestanten anerkendt, dog at han ikke vil kunne huske, at han, som af Larsen omtalt, vendte sig om, og han har anført, at han lagde sig inde i Havremarken ikke for at skjule sig for Folk, men for at være uforstyrret.

Ved, hvad der saaledes foreligger oplyst i Sagen, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt over for Husholderske Marie Sophie Christiansen. Derimod findes det ikke bevist, at Arrestanten, saaledes som han endvidere er sigtet for, ved samme Lejlighed har betlet af Marie Sophie Christiansen.

Medens der saaledes ikke kan paalægges Arrestanten noget Strafansvar for begaaet Betleri, vil han for sit Voldtægtsforsøg overfor

Marie Sophie Christiansen — der efter de foreliggende Oplysninger er en ældre Pige, der ikke kan anses for uberygtet — være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes. Den indankede Dom, der har samme Resultat — — vil saaledes i det hele være at stadfæste.

Torsdag den 15 Februar.

Nr. 311. Højesteretsagfører Winther
 contra
Anton Jakobsen (Def. Rée)
 der tiltales for Dyrplageri.

Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 24 Juli 1905: Tiltalte Vognmand Anton Jakobsen af Sjelle bør til Statskassen betale en Bøde af 80 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 12 Dage. Saa udreder Tiltalte og alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Justitsraad Rasmussen, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Høegh Guldberg, 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 September 1905: Tiltalte Anton Jakobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 15 Kr. til hver, udrede af det offentlige.

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret forelagte, i det væsentlige i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved sin Behandling af de 2 Hopper, navnlig ved at benytte dem til den i Dommen ommeldte Fragtkørsel den 7 og 8 Februar f. A., har gjort sig skyldig i et Forhold, for hvilket han maa ifalde Ansvar efter Straffelovens § 297. Straffen findes at kunne bestemmes, som ved Herredstingsdommen sket, til en Bøde af 80 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 12 Dage, hvorhos det maa have sit Forblivende ved denne Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Saa betaler Tiltalte Anton Jakobsen og de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretsdagførerne Winther og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Vognmand Anton Jakobsen, der er født i Aaret 1870, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Dyrplageri.

Efter Sagens Oplysninger tilbyttede Tiltalte sig i November Maa-
ned 1904 og ved Nytaarstid 1905 af Hestehandler H. P. Andersen af Galten Skov henholdsvis en sort og en brun Hoppe, hvilke Heste, efter hvad den nævnte Hestehandler har forklaret til en Politirapport, var gamle, til dels udslidte og magre, og hvis Værdi beløb sig til ca. 100 Kr. for hver. Med disse Heste, som Tiltalte benyttede til Fragtkørsel 2 Gange ugentlig mellem Aarhus og Sjelle, hvor imellem Afstanden er ca. 3 Mil, foretog han efter sin Forklaring Tirsdag den 7 Februar d. A. en Fragtkørsel, idet han den nævnte Dags Morgen mellem Kl. 8 og 9 — uden at have nogen videre Vægt paa Vognen — kørte fra sit Hjem i Sjelle til Aarhus, hvilket medtog 3 à 4 Timer, hvorefter han samme Dags Aften Kl. ca. 6¹/₂ begav sig paa Hjemvejen, idet hans Vogn da havde et Læs af ca. 2000 Pd.; heraf blev 1000 Pd. aflæssede i Borum Kro, hvorfra han, efter at have holdt Hvil ca. ³/₄ Time, kørte til sit Hjem, som han naaede den paafølgende Onsdag Morgen mellem Kl. 4 og 5.

Efter her at have aflæst ca. 300 Pd. kørte Tiltalte med Resten af Læsset samme Dag Kl. ca. 6¹/₂ om Morgenen til Forbrugsforeningen paa Sjelle Mark, hvilken Forenings Butik er beliggende ca. en Fjerdingvej fra Tiltaltes Bopæl, og efter Tiltaltes Forklaring brugte han omtrent 1 Time om at tilbagelægge denne Vejstrækning.

Efter Tiltaltes videre Forklaring var Føret ikke godt, idet Vejen paa Grund af Frost var knoldet og ujævn, og Vognen skar gennem Frostdækket ned i Vejen. Denne maa derhos antages at være stærkt bakket op ad fra Aarhus til Sjelle, hvilket besværliggjorde Kørselen for Hestene, der flere Gange, ogsaa under Vejs til Forbrugsforeningen, kørte i Staa, hvorfor Tiltalte af og til gav dem nogle Slag med sit Piskeskæft — der efter hans Udsagn var ca. 1 Alen langt og ¹/₄ à ¹/₂ Tomme i Diameter — uden at han dog vil have gjort nogen overdreven Brug af samme. Da Tiltalte endelig var naaet til Forbrugsforeningens Butik, styrtede den brune Hest, efter Tiltaltes Forklaring, fordi den havde faaet et Ben ind i Tømmen, men efter at han havde

slaaet Hesten lidt med Tømmen, rejste den sig op. Om dette Oprin er der af forskellige Øjenvidner afgivet følgende Forklaringer:

Drengen Anker Larsen, der maa antages at være født den 17 Maj 1893, har forklaret, at han, da han kom fra Skole, saa Tiltaltes Køretøj holde uden for Forbrugsforeningens Butik, at den ene Hest, nemlig den brune, laa ned foran Vognen, at Tiltalte, der var iført Træsko, med disse sparkede Hesten i Hovedet, i Maven og paa Benene, og at Hesten »blødte lidt paa Næsen«. Drengen har endvidere forklaret, at han saa Tiltalte slaa Hesten med sit Piskeskæft, hvilket Pigebarnet Jensine Marie Møller imidlertid, da Tiltalte var gaaet ind i Butikken, tog og kastede bort.

Nysnævnte Jensine Marie Møller, der maa antages at være født den 30 September 1893, har forklaret, at hun ved Hjemkomsten fra Skole saa, at den ene Hest lagde sig ned, at Tiltalte slog den med en Kæp, og at Tiltalte en Gang sparkede Hesten paa Munden, saaledes at denne kom til at bløde. Jensine har derhos forklaret, at hun, da Tiltalte var gaaet ind i Butikken, tog den af ham benyttede Kæp og kastede ind i den ved Vejen værende Rugmark, og at Tiltalte, da han kom ud igen, fra Vognen tog en anden Kæp og slog Hesten med denne.

Endvidere har Pigebarnet Christiane Møller, der er Søster til fornævnte Jensine og maa antages at være født den 13 December 1891, bl. a. udsagt, at hun ved den omhandlede Lejlighed saa, at Tiltalte en Gang sparkede Hesten med sin Træsko paa Munden, saa at denne kom til at bløde, og at Tiltalte, efter at den af ham først benyttede Kæp var bleven bortkastet af hendes Søster, slog løs paa Hesten med en anden Kæp, indtil den rejste sig.

I Overensstemmelse hermed har Faderen til de tvende fornævnte Pigebørn, Husmand Søren Møller af Sjelle, udsagt, at da hans Børn kom fra Skole, fortalte de, at Tiltaltes Hest var falden ved Forbrugsforeningen, at Tiltalte havde slaaet og sparket den for at faa den til at rejse sig, og at Børnene havde taget Stokken, hvormed Tiltalte slog Hesten, fra ham. Møller har derhos forklaret, at han har set, at der var tydelige Spor af Blod paa Vejen omtrent ud for den fornævnte Butik, efter hans Formening paa det Sted, hvor Hesten havde ligget, men at det »ikke var saa meget Blod«, der var paa Vejen.

Endelig har Murer Anton Nielsen af Sjelle forklaret, at han fra sit Hjem saa en Del Børn staa omkring Tiltaltes Vogn, hvorfor han gik derhen og da saa, at den ene Hest laa paa Jorden, og at den var blodig paa Munden, men at han ikke saa, at Tiltalte tilføjede Hesten Slag for at faa den til at rejse sig, hvorimod han, da begge Hestene saa afkræftede og elendige ud, skammede Tiltalte ud, fordi han vilde benytte et Par saa daarlige Heste til Fragtkørsel, paa hvilken Udtalelse Tiltalte intet svarede.

Over for de saaledes afgivne Forklaringer har Tiltalte bestemt og vedholdende benægtet saa vel at have sparket den brune Hest som at have slaaet den med en Stok for at faa den op, hvorimod han har indrømmet, at han ved den ommeldte Lejlighed ikke kunde finde Piskeskæftet, hvorfor han ikke har turdet bestride Rigtigheden af den

af Jensine Marie Møller afgivne Forklaring om, at hun har bortkastet dette. Med Hensyn dernæst til Blodsporene paa Vejen, har Tiltalte forklaret, at Blodet efter hans Formening stammede fra, at Hesten, idet den faldt, havde »skrammet« Hovedet. Tiltalte har derhos fastholdt, at han kun med Tømmen har slaaet Hesten for at faa den til at rejse sig igen.

Efter at Tiltalte i Følge det videre oplyste havde forladt Forbrugsforeningens Butik og var naaet tilbage til sit Hjem i Sjelle, satte han Hestene ind i sin Stald, hvor de lagde sig ned uden at ville rejse sig igen, og hvor de den 9 Februar d. A. sent paa Eftermiddagen efter Tiltaltes Anmodning blev tilsete af Dyrslæge J. N. Jørgensen af Hammel. Denne har i en den 11 Februar d. A. udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring udtalt, at Hestene laa i Spiltovet ude af Stand til at rejse sig, og at de, hvis Temperatur var normal, hverken reagerede for Tiltalte eller Slag, men øjensynlig var Døden nær, hvorhos han i Tilslutning hertil under det i Sagen optagne Forhør har forklaret, at han fandt Hestene, der efter hans Antagelse var henvend en Snes Aar gamle, i en meget simpel Foderstand, uden at han dog har kunnet udtale noget bestemt om Aarsagerne dertil, idet det var muligt, at Fordøjelsesorganerne paa Grund af Hestenes Alder havde været svækkede, og at Hestene, der havde været benyttede til Fragtkørsel, ikke havde kunnet udholde dette Arbejde. Efter hvad der fremdeles er oplyst, døde den ene Hest den 9 Februar d. A. om Aftenen Kl. ca. 10, og den anden den paafølgende Morgen Kl. ca. 4, hvorefter de paa Tiltaltes Foranstaltning blev obducerede af Dyrslæge C. T. Hansen af Skovby, som i en den 13 Februar d. A. udstedt Erklæring har udtalt, at begge Heste var i simpel Foderstand, og at Sektionsfundet var negativt, idet der dog i Maven paa den brune Hoppe fandtes et gammelt ulcererende Saar, samt hos begge Hestene et stort dilateret Hjerte, hvorhos Hansen under Forhøret som sit Skøn har udtalt, at Hestene, som var yderst udmagrede og i en Alder af ca. 20 Aar, var ganske uskikkede til et saa svært Arbejde som Fragtkørsel.

Tiltalte har forklaret, at begge Hestene, der var i simpel Foderstand og antagelig ca. 20 Aar gamle, da han fik dem, i den sidste Tid havde lidt af Diarrhoe, men at denne Sygdom dog kun viste sig, naar han kørte med dem, medens de intet fejlede, naar de stod i Stalden. Han har derhos udsagt, at han fodrede dem med Rughalms Hakkelse, med en Ubetydelighed Hø imellem, og at de desuden hver daglig fik 10—12 Pd. kogt Rug, samt de Dage, de var i Aarhus, til sammen 10 Pd. Rugbrød.

Ligesom der efter det oplyste ikke findes tilstrækkelig Anledning til at antage, at Tiltalte, som har indrømmet ved en enkelt Lejlighed at have slaaet den ene af Hestene med en Kvist, og som ikke har benægtet, at der, som af en Deponent til en Politirapport forklaret, var Utætheder i Taget paa den Stald, hvori Hestene var opstaldede, ikke har sørget for tilstrækkelig Ernæring for dem eller i det hele vanrøgtet dem, saaledes vil den af Tiltalte gjorte Benyttelse af Hestene til Fragtkørsel fra Sjelle til Aarhus ej heller kunne anses som et Forhold, der falder ind under Straffelovens § 297, og Tiltalte, mod

Nr. 72. Partikulier **S. S. Baadslund** (Møller)

contra

Havneoppebørselskontrolør **L. Cantor** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til Erstatning i Anledning af, at en fast Ejendoms Skatter under en Ejendomshandel var urigtigt opgivne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Marts 1904: Indstævnte, Partikulier S. S. Baadslund, bør til Citanten, Havneoppebørselskontrolør L. Cantor, betale de paastævnte 4584 Kroner. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Oplysninger var der under de i den indankede Dom ommeldte Salgsforhandlinger mellem Parterne fra Appellantens Side forelagt Indstævnte en Oversigt over Ejendommens Indtægter og Udgifter til Oplysning om dens Overskud. Under Udgifterne var anført Skatter af Ejendommen med 1144 Kroner, senere mundtlig ændret fra Appellantens Side til 1066 Kroner i Stedet for 1249 Kroner 36 Øre, en Urigtighed, som efter det oplyste hidrørte fra, at der under Hensyn til den paa Grund af Lejlighedsledighed skete Nedsættelse i Bygningsafgiften og Areal-skatten kun var betalt 1066 Kroner i Skat i det sidste Aar.

Af Indstævnte er det nu erkendt, at han ved egen Undersøgelse af Ejendomsforholdene — der dog efter hans Angivelse ikke omfattede Skatterne — havde forvissnet sig om, at flere Poster i den forelagte Oversigt vare væsenlig urigtige, og at Appellanten i sin Opstilling havde forregnet sig saa meget, at en Berigtigelse ikke blot vilde opveje det for lidet anslaaede Skattebeløb af 183 Kroner 36 Øre, men endog overstige det med flere hundrede Kroner. Men skøndt Indstævnte herefter maatte være opmærksom paa, at Appellanten var i Vildfarelse med Hensyn til, hvorledes Ejendommens Overskud rettelig skulde opstilles, bragte han ikke de fundne Urigtigheder paa Omtale under Forhandlingerne, lige saa lidt som han herved foranledigedes til at forhøre sig, om ikke ogsaa Skattebeløbet var urigtigt opgivet.

Under disse Omstændigheder, hvortil endnu kan føjes, at Indstævnte, som inden Handelens Fuldbyrkelse blev gjort opmærksom paa Skatternes rette Størrelse, dog ikke vilde slippe Handelen, men lod den fuldbyrde, findes han ikke at have noget Krav paa Skadeserstatning.

Appellanten vil allerede som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens denne findes at burde betale ham Processens Omkostninger for begge Retter med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Partikulier S. S. Baadslund, bør for Tiltale af Indstævnte, Havneoppebørselskontrolør L. Cantor, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saa lydende: En af Tømmer O. Andersen den 10 Juni 1897 udstedt og den 21de s. M. tinglæst Obligation, stor 20000 Kr., for hvilken Gæld der var givet 3die Prioritets Panteret i Ejendommen Matr. Nr. 2542 i Stadens udenbys Klædebo Kvarter, Gade Nr. 62 i Willemoesgade og Nr. 3 i Aggersborggade, blev den 8 Marts 1898 tiltransporteret Indstævnte Partikulier S. S. Baadslund af en tidligere Transporthaver, og samme Dag udstedte nævnte Andersen, der havde Skøde paa Ejendommen, til Indstævnte en uindskrænket og uigenkaldelig Fuldmagt til at administrere og disponere over Ejendommen, derunder at sælge denne, en Fuldmagt der blev tinglæst paa Ejendommen den 2 Maj s. A. Næste Dag, altsaa den 9 Marts 1898, lod Indstævnte ved Kongens Foged her i Staden gøre Udlæg i Ejendommen for Obligationens Beløb m. m.

Den 26 Marts 1902 blev der mellem Indstævnte og Citanten, Havneoppebørselskontrolør L. Cantor, oprettet en skriftlig Kontrakt, i Følge hvilken Indstævnte til Citanten for en Købesum af 13500 Kr. solgte den omtalte Panteobligation »med tilhørende Transporter og Udlægsforretning af 9 Marts 1898 og med vedhængende Renter og øvrige Tilbehør.« I Kontrakten var det endvidere som Vilkaar for Handelen bl. a. fastsat, at der i Købet medfulgte den Indstævnte i Følge Generalfuldmagten af 8 Marts 1898 tilkommende Administrationsret for Ejendommen, at Indstævnte samtidig med Købesummens Berigtigelse til Citanten skulde aflevere al den Leje, han maatte have oppebaaret af Ejendommen, og som var forfalden den 11 Marts 1902 og senere, dog med Fradrag af alle den 11 Marts 1902 og senere af Indstævnte i Følge dennes Kassebog afholdte Udgifter vedrørende Ejendommen, alene med Undtagelse af de paa Skattebilletten for 4de Kvartal 1901 opførte Skatter, at Indstævnte skulde indestaa for, at alle i December Termin 1901 forfaldne Renter og andre Ydelser af de i Ejendommen indestaaende to forreste Prioriteter vare betalte, og at det af Indstævnte til Københavns Kreditforening som Prioritetshaver i Ejendommen indbetalte Bidrag til Reserve — og Administrationsfond samt de statutmæssige Afdrag skulde tilfalde Køberen.

Den 4 April 1902 fuldbyrdedes Handelen. Den stipulerede Købesum betaltes, og Indstævnte gav samtidig Citanten Transport paa

Panteobligationen og substituerede ham i den ham (Indstævnte) i Følge Fuldmagten af 8 Marts 1898 tilkommende Administrations- og Dispositionsret over Ejendommen, hvormed tillige i Følge en Erklæring af 25 Juli 1899 fra den i uskiftet Bo efter Generalfuldmagtens Udsteder, ovennævnte O. Andersen, hensiddende Enke fulgte Retten til at kræve sig Skøde meddelt af hende.

Forinden den ovenomtalte Handel afsluttedes den 26 Marts 1902, havde den Sagfører, der optraadte paa Citantens Vegne, paa sin Begæring af den paa Indstævntes Vegne optrædende Sagfører faaet skriftligt opgivet, at de paa Ejendommen hvilende Skatter udgjorde 1066 Kr. aarlig. I Opgivelsen var Skattebeløbet anført med den nævnte samlede Sum, uden Angivelse af de enkelte Skatter og disses særskilte Størrelse. I Tidsrummet mellem Handelens Indgaaelse og dens Fuldbyr-delse den 4 April 1902 meddelte Indstævntes Sagfører imidlertid Citantens Sagfører, at Skatterne paa Ejendommen vare højere end tidligere opgivet, og det oplystes da, at der paa Ejendommen hvilede:

Bygningsafgift, aarlig	378 Kr. 86 Øre
Arealskat, —	620 — » —
Grundskat, —	144 — » —
Taphaneafgift, —	12 — » —
Brandkontingent —	94 — 50 —

Tilsammen . . . 1249 Kr. 36 Øre

Under Paaberaabelse af, at de aarlige Skatter saaledes have vist sig at være 183 Kr. 36 Øre højere end ved Handelens Afslutning fra Indstævntes Side opgivet, har Citanten under nærværende Sag paastaat Indstævnte tilpligtet at betale ham en Erstatning, som han har fordret ansat til 25 Gange det nævnte Beløb af 183 Kr. 36 Øre, eller 4584 Kr. Indstævnte har procederet til Frifindelse.

Efter Proceduren og det oplyste maa der gaas ud fra, at den oven omtalte inden Handelens Afslutning fra Indstævntes Side opgivne Størrelse af Skatterne har været medbestemmende for Citanten til at indgaa paa Handelen, og der maa gives Citanten Medhold i, at Indstævnte, naar der ikke fra dennes Side er taget noget Forbehold i saa Henseende, maa anses at have indestaaet for Opgivelsens Rigtighed.

Indstævnte har nu gjort gældende, at der af ham, inden Handelen afsluttedes den 26 Marts 1902, er taget et saadant Forbehold.

Det ses af det Foreliggende, at der den nævnte Dag førtes langvarige Forhandlinger mellem Citantens Sagfører og Indstævnte og dennes Sagfører om Handelen, og at Indstævnte tilsidst, da der kun var Divergens mellem de forhandlende om, hvorvidt han skulde betale Skatterne af Ejendommen for 4de Kvartal 1901, gik ind herpaa, idet han tilføjede, at saa vilde han »være fri for Ansvar og videre Vrøvl.« Indstævnte har nu hævdet, at han ved sin anførte Udtalelse har fralagt sig ethvert Ansvar, der ellers maatte kunne gøres gældende mod ham paa Grundlag af, at nogen af de Oplysninger, der vare komne

fra ham, maatte vise sig at være ukorrekte, og at der derfor heller ikke, fordi hans Skatteopgivelse har vist sig at være urigtig — hvilket saavel han som hans Sagfører maa antages først at være komne paa det Rene med, efter at Handelen var afsluttet — kan rejses noget Erstatningskrav mod ham.

Det fremgaar af Sagen, at der, straks efter at den ovennævnte Udtalelse var faldet, fandt et Ordskifte Sted mellem Citantens Sagfører og Indstævnte om, hvad denne havde ment med Udtalelsen, og Sagens Oplysninger bestyrke, at det er rigtigt, som af Citanten anbragt, at dette Ordskifte slog fast, at der ikke fra Indstævnets Side hævdedes eller fra Citantens Sagførers Side akcepteredes nogen Ansvarsfrihed for Indstævnte, saafremt det maatte vise sig, at nogen fra ham kommende Oplysning af virkelig Betydning var forkert. Herefter vil Indstævnte ikke paa sin nævnte Udtalelse kunne støtte noget Krav paa Ansvarsfrihed.

Indstævnte har endvidere til Støtte for sin Frifindelse henvist til, at den Transport, han den 4 April 1902 gav Citanten paa Panteobligationen, indeholder, at Transporten sker uden Ansvar for ham (Indstævnte), og gør gældende, at Citanten ved at modtage Transporten med dette Indhold har afskaaret sig fra at gøre det under Sagen omhandlede Ansvar gældende imod ham. Heri kan der ikke gives Indstævnte Medhold. Den nævnte Bestemmelse i Transporten maa paa Forhaand formodes alene at skulle være en udtrykkelig Tilkendegivelse af, at Transporten ikke er skadesløs, og at lægge den af Indstævnte hævdede Betydning ind i Bestemmelsen, findes der saa meget mindre at kunne være Spørgsmaal om, som det af Sagen fremgaar, at der umiddelbart før Transportens Underskrift forhandlede mellem Parternes Repræsentanter angaaende Indstævnets Ansvar i Anledning af den urigtige Skatteopgivelse, uden at der opnaaedes nogen Enighed, og Spørgsmaalet om dette Ansvar derfor maa antages at være holdt aabent.

Efter det anførte maa Indstævnte være pligtig at erstatte Citantens dennes ved den urigtige Opgivelse af Skatternes Størrelse foranledigede Tab.

Med Hensyn til Ansættelsen af dette Tabs Størrelse er det af Indstævnte gjort gældende, at da den faste Ejendomme paahvilende Bygningsafgift i Følge Lov Nr. 103 af 15 Maj 1903 bortfalder fra 1 Juli 1904, — fra hvilket sidste Tidspunkt der af faste Ejendomme opkræves en ny, paa andre Principer end Bygningsafgiften hvilende Skat, Ejendomsskylden, — kan Tabet ikke sættes til Differencen mellem den opgivne og den virkelige Skattebyrde multipliceret med 25, men vil i det højeste kunne sættes til den Sum, den nævnte Difference løber op til for Tidsrummet fra 1 Januar 1902 til 1 Juli 1904.

Heri findes der ikke at kunne gives Indstævnte Medhold. Ligesom nemlig Citanten maa antages at have baseret sin Indgaelse paa den i Sagen omhandlede Forretning bl. a. paa de paa Handelens Tid bestaaende Skatteforhold, saaledes findes det foreliggende ikke at give Føje til ved Ansættelsen af hans ved den urigtige Skatteopgivelse forvoldte Tabs Størrelse at fravige den ellers ved Ansættelsen af

saadant Tab fulgte Beregningsregel, hvorefter dette sættes til det femogtyvedobbelte af det ikke opgivne Beløb.

Da der dernæst maa gives Citanten Medhold i, at han navnlig efter Sammenhængen mellem det ovenomtalte skriftlige Opgivende fra Indstævntes Sagfører og Indholdet af en Fortegnelse, Citanten tidligere havde modtaget fra Indstævnte over Ejendommens Indtægter og Udgifter, med Rette har kunnet gaa ud fra, at det Beløb af 1066 Kr., der af Indstævntes Sagfører blev opgivet ham som Ejendommens Skatter, omfattede samtlige de foran anførte Afgifter til samlet Beløb 1249 Kr. 36 Øre og ikke alene Bygningsafgift, Arealsskat og Grundsskat, vil Indstævnte, der ikke iøvrigt findes at have anført noget af Betydning mod Citantens Paastand, være at dømme efter denne. Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendt, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge under Sagen.

Nr. 348. Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Kristian Marius Larsen (Def. Réé),

der tildales for Overtrædelse af Straffelovens § 200, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen §§ 1 og 2.

Slagelse Købstads Politirets Dom af 26 Oktober 1905: Tiltalte Hans Kristian Marius Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Tømrrersvend Jens Peter Thomsen betale 25 Kr. og udrede nærværende Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 December 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Sinding, betaler Tiltalte Hans Kristian Marius Larsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes det at kunne have sit Forblivende ved, at Tiltalte er anset efter den i Dommen nævnte Straffebestemmelse. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Hans Kristian Marius Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i een Maaned. I øvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførererne Winther og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Slagelse Købstads Politiret indankede Sag, hvorunder Hans Kristian Marius Larsen tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 200, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningens §§ 1 og 2, maa det ved den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med de af Strygejomfru Annine Andersen og Tømrersvend Jens Peter Thomsen afgivne ubeedigede Vidnesbyrd og det i øvrigt oplyste anses for godtgjort, at Tiltalte Natten mellem den 17 og 18 September d. A. paa en offentlig Gade eller Vej i Slagelse har overfaldet Thomsen og gentagne Gange slaaet ham med knyttet Haand og derved bibragt ham følgende Læsioner:

Stærk Hævelse omkring det højre Øje med stærk Hævelse af Øjenlaagene, saa at Øjet, der var rødt og inficeret, næsten tillukkedes, en blødende 1 Ctm. lang, gennem hele Huden gaaende Rift under Øjet og paa Kinden og Næsen flere lignende overfladiske Rifter, hvilke Læsioner maa antages paa Grund af den over Øjet lagte Forbinding at have hindret Thomsen et Par Dage i at udføre sit Arbejde og medført et Par Dages Hovedpine og nogen Smerte i Øjet og i Kinden, hvilken Smerte endnu ikke ganske havde fortaget sig, da Thomsen den 25 September gav Møde i Politiretten, medens det ikke kan antages, at Læsionerne vil efterlade blivende Følger.

Det fremgaar af det oplyste, at Thomsen, der var ved at følge Annine Andersen til hendes Hjem, ikke forud for Overfaldet havde haft noget Bekendtskab med Tiltalte, og der maa gaas ud fra, at han ikke havde givet Tiltalté, der var beskænket, men maa antages at have været fuldt tilregnelig, nogen som helst Anledning til Overfaldet.

Efter det anførte, og da Overretten ikke finder aldeles tilstrække-

lig Grund til af Hensyn til den udøvede Volds Beskaffenhed at afvise Sagen fra Politiretten, vil Tiltalte, der er født den 23 September 1883 og ikke er funden forhen straffet, være at anse efter midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 1, og kan det billiges, at Straffen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Da derhos Underrettsdommens Bestemmelser om den Thomsen hos Tiltalte tillagte Erstatning — — — — tiltrædes, vil Underrettens Dom i det hele være at stadfæste.

Nr. 362.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Maren Kirstine Jensdatter (Def. Réé),

der tiltales for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Morsø Herreders Ekstrarets Dom af 28de Oktober 1905: Arrestantinden Maren Kirstine Jensdatter og Arrestanten Søren Christensen, kaldet Grove, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestantinden Maren Kirstine Jensdatter i 4 Aar, og Arrestanten Søren Christensen, kaldet Grove, i 2 Aar. Saa bør de og, en for begge og begge for en, udrede alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hagensen af Nykøbing Morsø, 15 Kroner, og til Defensor, Sagfører Jacob Sørensen, samme Steds, 12 Kroner. Tiltalte Christen Jensen Christensen bør for Tiltale af Aktor i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de December 1905: Arrestantinden Maren Kirstine Jensdatter og Arrestanten Søren Christensen, kaldet Grove, bør hensættes, først nævnte til Tugthusarbejde i 4 Aar og sidst nævnte til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa udreder de og, en for begge og begge for en, Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Sørensen og Jørgensen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Maren Kirstine Jensdatters Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler oven nævnte Tiltalte til Højesteretssagførerne Liebe og Ree 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instans tillige angik en medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tildales Arrestantinden Maren Kirstine Jensdatter og dennes Søn, Arrestanten Søren Christensen, kaldet Grove, for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Hverken Arrestantinden, der er født i Aaret 1846, eller Arrestanten, der er født i Aaret 1884, ses tidligere at have været tiltalte eller straffede . . .

Saaledes som Sagen, der er indanket for Overretten alene efter Begæring af Arrestantinden og Arrestanten, men ikke tillige paa det offentliges Vegne, herefter foreligger til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold, for saa vidt han er sigtet for at have haft legemlig Omgængelse med et Faar, samt om, hvor vidt han og Arrestantinden har plejet legemlig Omgang med hinanden og derved gjort sig skyldige i Blodskam.

Arrestanten har endvidere tilstaaet at have plejet legemlig Omgang med Arrestantinden dels 2 eller 3 Gange i den sidste Tid, før han i Februar Maaned 1903 fyldte 19 Aar, dels en Gang kort efter, at han, der under en af de oven nævnte Undersøgelser havde været anholdt i Nykøbing paa Mors, den 27de Juli 1904 var bleven løsladt af Arresten.

Efter Arrestantens Forklaring opholder han sig, naar han ikke har nogen Tjeneste, hos Arrestantinden, som er under Fattigforsørgelse, og som bor i et Ø. Assels Sogneraad tilhørende Hus, hvor hun har en Lejlighed, bestaaende af 2 Stuer og 1 Køkken, og han havde Samleje med hende i den ene af Stuerne i hendes Seng, hvori de begge laa afklædte.

Arrestantinden har erkendt at have haft Samleje med Arrestanten, som af denne forklaret, i Sommeren 1904, ligesom hun ikke har villet modsige, at hun ogsaa tidligere har plejet legemlig Omgang med Arrestanten, og vel har hun samtidig paastaaet ikke at kunne mindes at have haft Samleje med ham mere end den nævnte ene Gang i Sommeren 1904; men Arrestantens Forklaring i saa Henseende findes ikke desto mindre, idet den er bestyrket ved det i øvrigt oplyste, at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Arrestantinden har i øvrigt udsagt, at hun, da hun i Sommeren

1904 havde havt Samleje med Arrestanten, fortrød det og derfor lagde sig ind i den anden Stue og lod Arrestanten ligge i hendes Seng.

For deres Forhold i de oven anførte Henseender vil Arrestantinden og Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 161, sidst nævnte tillige efter dens § 177, jfr. § 46, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestantinden til Tugthusarbejde i 4 Aar og for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 341.

Advokat Hindenburg

contra

Magnus Håkonsson (Def. Rée),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Bornholms vestre Herreds Ekstrarets Dom af 22de December 1905: Arrestanten Magnus Håkonsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Efter udstaaet Straffetid vil han være at udbringe af Riget. I Erstatning til Skomagersvend Andreas Peter Bay af Lobbæk i Vestermarie Sogn betaler Arrestanten 108 Kr. Saa udreder Arrestanten alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, og Defensor, Sagfører J. Olsen, begge af Rønne, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Magnus Håkonsson til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales i Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 13de ds. Arrestanten Magnus Håkonsson for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved Arrestantens med det i øvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Søndagen den 26 November d. A. hen paa Eftermiddagen i Mørkningen kom den i Løbbæk boende Skomagersvend Andreas Peter Bay til Loftsgaard i Nylarsker Sogn, hvor Arrestanten da tjente som Røgter, for at tale med en anden der tjenede Karl og en Cyklehandel. Imidlertid traf han ikke Karlen, men kom i Snak med Tjenestepigen Petra Mortensen, der bød ham indenfor, hvilket han imidlertid afslog, og gik de sammen over i en ved Siden af Gaardens Portrum i østre Længe værende Rullestue, hvor de stod og talte lidt sammen. Medens de stode der, kom Arrestanten ind i Rullestuen og afrev en Tændstik for at se, hvem det var, Pigen talte med. Da han havde forvisset sig herom, gik han tilbage ind i Gaarden, og her fattede han det Forsæt at tilføje Bay Overlast, idet han var forbitret over, at Pigen, med hvem Arrestanten vilde være Kæreste, syntes at foretrække Skomagersvenden. Han begav sig derfor gennem Gaarden og en i den modsatte Længe værende Port ud til Hjørnet af Haven, som Bay maatte passere, naar han forlod Gaarden, og afventede her, at Bay skulde komme. Da nu Bay, hvem Pigen, der vidste, at Arrestanten var lumsk, og havde ment at mærke, at han havde onde Hensigter med Bay, havde bedt om at gaa, kom til Hjørnet af Haven, sprang Arrestanten ind paa ham, og med den Bemærkning, at Bay skulde holde sig borte fra Gaarden, tilføjede han med en stiv Tollekniv, hvis Blad var $3\frac{1}{2}$ Tomme langt, Bay et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme bredt Saar over venstre Tinding, og da Bay søgte at unddrage sig videre Overfald ved at flygte og vendte Ryggen til Voldsmanden, bibragte Arrestanten Bay et Knivstik i Ryggen, hvorved fremkom et ca. 1 Tomme bredt og temmelig dybt Saar ca. 1 Tomme til venstre for 3dje Ryghvirvel. Den Bay tilføjede Overlast vil efter Distriktslægens Erklæring neppe medføre nogen varig Følge, hvorimod den har foranlediget, at overfaldne i ca. 14 Dage har været arbejdsudygtig helt eller delvis og endnu ved Forhørets Slutning ikke var fuldt arbejdsdygtig.

Arrestanten har erkendt, at han alt, da han gik bort fra Bay, da denne og Pigen opholdt sig i Rullestuen, fattede Beslutning om at overfalde denne, og at han ingen Grund havde til at tilføje ham nogen Overlast, at han, ved at bruge Kniv mod overfaldne, har, om end han ikke har villet saadant, maattet kunne indse, at hans Handling kunde medføre et længere Sygeleje for den overfaldne, eller for længere Tid gøre ham uskikket til Arbejde. Arrestanten maa saaledes anses skyldig i forsætlig Vold og Legemsbeskadigelse af en saadan Art, som kvalificerer ham til Straf efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen § 1, 2det Stykke, og findes hans Straf passende at kunne ansættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Da Arrestanten derhos er Udlænding, idet han er født i Borrby Forsamling i Christianstads Len

den 11 Februar 1877 og ikke i de sidste 5 Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, vil han, i Medfør af Straffelovens § 16, være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Arrestanten er ikke tidligere tiltalt eller straffet.

Under Sagen har overfaldne nedlagt Paastand om at erholde Erstatning for Arbejdstab, Lægehjælp, Svie og Smerte og Beskadigelse af Klæder med i alt 108 Kr., mod hvilken Erstatning Arrestanten ikke har haft noget at erindre, hvorfor Arrestanten vil være at dømme til at udrede denne Erstatning.

Hermed endte Højesteretsaaret 1905.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Marts 1906.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

